
DUZAKI
HAZELNOYA

DUZAH

hazel

Published: 2024

DUZAH

DUZAH

Şeytan gözlerini dört açmış yanlışımızı kolluyor. Hayır, şeytan mecazi değil. Zihnimizin bir oyunu hiç değil. O yanı başımızda. Maskesini en iyi şekilde takmış, ait olduğu karanlıktan biz günahkarlarına sırıtıyor.

O bir hırsız, bir yalancı, bir kukla ustası.

O en sevdiğimiz, tek güvendiğimiz.

O belki hepimiz ya da hiçbirimiz.

Ama emin olun o en çok bizim en içimiz.

Lawless, Diminuendo

Ocak, 2017.

Nemea aslanı.

Derisi sadece kendi pençesi ile yüzülebilen efsanevi yaratık.

Karanlığa sinmiş bir gölgeydi. Herkül'e verilen 12 görevin ilkiydi. Şeytanın bile kıskandığı bir tehlikeydi. İnsanın zayıf zihninin ürettiği bir kabustan ibaretti ve kendi düşünceleri tarafından kuşatılmış bir insan sadece bir harabeydi. Kendi neden olduğu yıkıma bile yenik düşerdi.

Ters çevirdiğinizde, bakış açınızı biraz değiştirdiğinizde siz bu dünyaya adımınızı atmadığınız an, kaderin sizin için çoktan yazıldığını görebilirsiniz. Attığınız her adımda, bir örümcek ağının içine düşebilirsiniz. Bazen bunu fark edebilir, savunmaya geçebilir, bazen ise sadece gecikebilirsiniz.

O gece, bunu fark etmek için çok geçti.

Genç adam, ıssız ormanın içerisine açılan dağ evinin ahşap kapısının önünde oturuyordu. Eskiden, tatillerde buraya geldiklerinde babasının oturduğu sandalyeydi şu an oturduğu ahşap sandalye. Arkaya yaslandığında gıcırdıyordu, bu ses onun anılarına dağılmış bir sisti. Babası eline aldığı keskin bıçağını bilerdi o zamanlar, tam bu sandalyede otururken ve arkasına yaslanıp bir ileri bir geri giderken.

Küçükken, zaten keskin olan bir bıçağı babasının neden böyle bilediğini anlamazdı ancak büyüyünce, olayın bu olmadığını anlamıştı.

Büyümesi, karanlığın içine baka baka gerçekleşmişti. Büyüdükçe, dipsiz bir kuyunun içine baka baka zaman geçirdikçe, karanlığa yeterince

uzun süre bakarsa eğer, kendi yansımasını görebileceğini öğrenmişti.

Birçok şey ayna olabilirdi insanın karanlık tarafına ve bazı yalancıların mumunun yanma süresi uzanırdı sonsuzluğa.

"*Bıçağın ne kadar keskin olursa, öfken o kadar delici olur,***" demişti babası ona bir kere, ormanın içinden kurt ulumaları yükselirken yeşil gözlerini, bir silah gibi gözlerine doğrulttuğunu hatırlıyordu. Kendi gözlerinin yanında çok soluktu, dış görünüş olarak birbirlerine hiç benzemiyorlardı ama bakışları aynıydı. İçinde aynı soğuk öfkeyi taşıyordu.**

Soğuk öfke.

Sakin kalmak, bir tercih değil bir zorunluluk olmuştu onun için her zaman. Avcı ne kadar sakin olursa, av o kadar kolay ilerlerdi tuzağa giden yolda. Öğütler durmadan kulaklarından içeri sızsa da her zaman yaşayarak öğrenen birisi olmuştu. İlk avının gözlerinin içine baktığında, içini büyük bir yangının alevlerini andıran öfke sarsa da yüzünü kaplayan ifade soğuk bir sakinlikten ibaret olmuştu.

Öfke namluyu doğrultmanı sağlayan bir his.

Ama hedefi aynaya doğru çevirir, avcının gözlerini saran o sis.

Ve silahın tetiğine basana kadar kendi yansımasına baktığını, etrafa dağılacak cam kırıklarının saplandığı bedende kalbinin çarptığını fark etmez o iblis.

Hiçbir silah, sana elinde patlamayacağının garantisini vermez.

Adam soğuk yüzünden çatlayan dudaklarını ıslatarak hafifçe arkasına yaslandı. Bu kadar düşünmekten nefret ediyordu, onu yiyip bitiriyordu. Kafasının içinde, bu geceye dair bir sürü düşünce körebe oynamasına rağmen, seneler öncesinin hislerini yaşatan anılar da peşini bırakmıyordu bir türlü. Ortak olan tek bir şey vardı.

O da karanlıktı.

Karanlık.

Karanlığın bir ruhu esir alabileceğini öğrendiğinde çok küçüktü, ışıklar kapandığında önünü görmenin tek yolunun büyük bir yangın çıkarmak olduğunu düşünürdü.

Alevler harlandıkça o yansa da karanlığın içinde ilerleyebileceği yol açılırdı.

Hiçbir şeyin bedelsiz olmayacağını biliyordu. Her günahın bir bedeli olduğunu biliyordu. Bir günahın bedeli olduğunu biliyordu. Ruhuna bulunan kanın, o doğmadan önce damladığını biliyordu.

Karşısında yükselen çam ağaçlarına yuva yapmış baykuşlar vardı, çıkardıkları sesler gecenin kasvetini destekliyordu. Yağmur damlaları yeryüzünden öcünü alıyormuş gibi sert bir şekilde düşerken ıslanmış toprağın üzerine, adam sadece elindeki bıçağı biliyordu ifadesiz bir şekilde. Bu ıssız orman ona iyi geliyordu, tek kötü yanı anıların durmadan tazelenmesine neden olmasıydı.

Ondan öç almak isteyen bir zihnin sahibiydi.

Ela gözler evin içinde yanan şöminenin ateşine döndüğünde, elindeki bıçağı bilemeyi hala bırakmamıştı.

Bir insanın en zayıf anının, elini ateşe ilk sürdüğü an olduğunu düşünüyordu küçüklüğünden beri.

Her zaman yanmadan yakamayacağını bilerek büyümüştü, belki de bu yüzden duygulardan arınmış bir makine olma şansı ona sunulmuştu. Babası ona her zaman en iyisi olacağını söylerdi atış talimlerinde, hedefi ondan vurduğu her seferde babasına dönerek, en iyi olmanın umurunda olmadığını söylerdi.

Siyah kabzasına altın renginde H harfi işlenmiş olan silahı yavaşça yana bıraktığında gözleri ormanın etrafında dolandı. Bu ev çok küçükken onların

yaşadığı evdi, her şey berbat olmadan önce içerisi ölüm değil de bir aile gibi kokuyordu. O günler çok uzak geliyordu, sadece yirmi sene geçmişti belki de üzerinden.

Yine de o, 26 sene değil de 26 ayrı hayat yaşamış gibi hissediyordu.

Burayı satmış olması gerekiyordu şimdiye kadar, babası satmasını istemişti ancak yapmamıştı. Küçükken kurtlar ulurdu etrafta, şimdi olduğu gibi sessiz değillerdi, kalabalıklardı ve karanlığa teslim olmuş ormana hükmederlerdi, güneş gökyüzüne kurduğu krallığın tahtına oturana kadar. O zamanlar bu onu korkuturdu. Şimdi kafasının içindeki seslerden başka hiçbir şey duyamıyordu, tenine esen soğuk rüzgarın hissi bile silik bir mürekkep izinden farksızdı.

Üzerindeki kapüşonluyu, tek elini sırtına götürerek çıkardığında, dağ evinin ahşap kapısını açarak içeriye girmişti. Kapıyı arkasından kapattı ancak kilitlemedi. Dışarıya göre o kadar sıcaktı ki içerisi, anında bunalmıştı. Elindeki koyu gri kapüşonluyu siyah koltuğa doğru fırlattı, gözleri şöminenin üzerindeki çerçevelere takılmıştı.

On beş senedir silahsız gezdiği tek bir an bile olmamıştı.

Babası ona, silahsız dolaşmanın, kendi mezarını kazmaktan hiçbir farkı olmadığını söylerdi durmadan.

Zihni hiçbir hapishanenin demirlerinin gücünü yetemeyeceği kadar bağımsız olsa da babasının sözleri onun için bir emirdi.

Hep böyle olmuştu.

Altındaki belinden düşmek üzere olan eşofmanı düzelttiğinde, beline sıkıştırdığı siyah silahı tezgahın üzerine fırlattı. Onun yerine mutfak tezgahının ortasında duran Parliament paketini eline aldı, yanında duran telefon yükselen bir bildirim sesinden

hemen sonra aydınlandığında ela gözlerini kısarak telefona doğru ilerledi, telefonu eline aldığında yüz hatları hala kaskatıydı.

Elena: *Leo pozvonil mne.*

(Leo beni çağırdı.)

Kaşlarını çatarak birkaç saniye nota baktı, ela gözlerinin içindeki yeşil tutamlar geri çekilmiş, mutfak tezgahının üzerinde duran kehribar sıvının rengine bürünmüştü. Zihninin içini zehirli yeşil sarmaşıklar sardığında, gözlerindeki yeşil canavarın gölgeleri siliniyordu.

Leo'nun Elena'yı çağırmış olması kafasının içindeki planların seyrini değiştiriyordu, Elena'yı kendi tarafına çektiğini düşünmüştü ancak orospu çocuğu Leo yine aynısını yapmıştı. Elena'nın vadesi dolmuşken, Leo Elena'nın, kendisinin etkisi altına girdiğini fark ettiği için Elena'ya yeni bir teklifle gitmişti. Senelerdir yaptığı tek şey buydu, örgütün başında Leo olmasına rağmen sadece ondan korkuyordu.

Eğer onun gücünden korkmaya başlarsa da, yanındakileri kendi yanına çekmek için çeşitli teklifler sunuyordu.

Suratını buruşturacaktı az kalsın. Sigara paketinden bir dal çekerek dudakları arasına yerleştirdi ve salonun içinde çakmağını aramaya başladı. Sinirini kontrol etmeyi bilmeseydi eğer, şöminenin içinde yanan ateş ile bu evi yakıp yıkabilirdi tam şu an.

Şeytan kafasının içindeydi. Dante'nin cehenneminin dokuzuncu katı, Cocytus, ruhunun en dibindeydi. Gömülmüştü şeytan buzların içine, hissettiği soğuk da olsa tek görebildiği şey öfkesiyle harlanan alevlerdi.

Bu yüzden sinirlendiğinde, ortaya çıkabilecek fırtına herkesin geri çekilmesine neden olacak kadar büyük olurdu.

İnsanlar onu sinirlendirmemek için her şeyi yapmasına rağmen, o sinirlenmemek için çok daha büyük bir çaba sarf ediyordu. Sakinlik, her zaman öfkeden daha güvenilirdi.

Duygularını belli etmemeyi sadece sakinliğin arasına sığınarak başarabilirdin.

Bu yüzden içinde yanan yangınlara karşı ifadesiz kalmayı başarabiliyordu, kendini bildi bileli bu delici öfkeyi yenmeye çalışıyordu.

Onu dışarıdan gören birisi, içinde bu denli kanlı bir savaş olduğunu asla tahmin etmezdi.

"Trakhni tebya v zadnitsu," dedi çakmağı ve yanındaki siyah cep telefonunu eline aldığı sırada. *(Senin götünü sikeyim.)*

Telefonu eline aldı, parmak izini girdiğinde hızlı bir şekilde mesajlar kısmına bastı. Elena'nın numarasına bastığında ona hızlı bir mesaj gönderecekti fakat Elena ona çoktan yazmış olduğundan, buna gerek kalmamıştı.

Elena: *Zadacha prishel.*

(Görev geldi.)

Kaşlarını çatarak dudakları arasına yerleştirdiği sigaranın ucunu ateşledi. Derin bir nefes çektiğinde sigaradan, kafasını hafifçe geriye attı. Aldığı nefesin etkisi ile yanakları iyice içeri gömülmüş ve keskin elmacık kemikleri ön plana çıkmıştı.

Yüz ifadesi gevşemiş haldeyken bile sert duruyordu, kaşlarını çatarak gerçekten de hoşlanmadığı bir şey düşündüğünde ise tahmin edilemeyecek kadar tehlikeli oluyordu.

İçinde dünya üzerinde işlenen tüm günahları taşıyormuş gibi büyük bir kötülükle parıldayan ela gözleri de işin içine girince, Herkül tarafından bile yenilemeyecek kadar tehlikeli bir aslan oluyordu.

Nemea aslanı.

H: *O chem?*

(Ne ile ilgili?)

Elena: *Tvoy otets khochet telo Dimy.*

(Baban Dima'nın cesedini istiyor.)

Elena: *Çakır'ı bulman gerek.*

Elena'nın Türkçe mesaj yazması karşısında kaşları çatıldı. Elena'nın Türkçesi çok iyi değildi, karşısında ana dilini bilen birisi varken gidip de Türkçe konuşacak birisi hiç değildi. Bir şeyler döndüğünü direkt anlasa da umursamadı, büyük ihtimalle başında mesajları okuyan birisi vardı.

Ona istediğini vermeye karar verdi.

H: *Gerek? Ne zamandan beri zorunluluklarım var?*

Gözlerini kısarak sigaradan bir nefes aldığında kafasının içinde hiç durmayan çarklar yön değiştirmeye başlamıştı bile. O çarklar hiç durmuyor, kafasının içinde nefes alacak bir alan bırakmıyordu.

Babası onu buraya gönderdikten sonra örgüte gelen yeni bir işin başına onu vermezdi. Elena bir işler çeviriyordu, onu bir kukla gibi oynatan Leo da. Bunu anlayabiliyordu, Elena anladığını düşünmese de anlayabiliyordu. Dudaklarını ıslatarak kafasını geriye attı, çökmek üzere olan bir krallığın gümüşten sarayının içinde yaşamaktan bıkmıştı artık.

Kaşları biraz daha çatıldığında ayağa kalkarak masanın üzerindeki ağzı açık viski şişesini kristal bardağa boşaltmaya başladı.

İnat etmişti bir kere, bu evden onu çıkarabilecek çok az şey vardı böyle bir gecede.

Bir bildirim sesi daha yükseldi telefonundan. Yakıcı, kehribar rengindeki sıvıyı boşalttığı kristal bardağı eline alarak az önce kalktığı siyah koltuğa doğru ilerledi. Koltuğa oturduğunda gözleri telefon ekranını değil, evin içinde çıkan tek sese neden olan şöminenin ateşine düştü.

Elena: ***Öyle demek istemedim, özür dilerim. Haklısın. Rica ediyorum demeliydim. Yine de gelmesen bile Çakır'ı bulabilir misin? Telefonlarını açmıyormuş.***

H: ***Bana ne ondan?***

Yeni bir sigara yakmadan önce elindeki içkiden bir yudum aldı. Buraya kafa dinlemeye gelmemişti tabi ki ama yine de şehrin dışına çıktığı an ortalığın bu kadar karışmasını beklemiyordu. Tahminleri doğru yolda işliyordu.

Babasının hayatı boyunca tanıdığı en zeki insan olduğunu düşünürdü ama bu düşüncesi yavaş yavaş siliniyordu.

Çünkü babası görmüyordu. Kapatmıştı gözlerini ve etrafını saran şeytanlarla saklambaç oynuyordu.

Elena: ***Durum ciddi. Babanın seni aramasını istemiyorsan sen ara Çakır'ı. Normalde burada olması gerekiyordu, az sonra İn'e baskına gelecek Dima. Böyle bir durumda geç kalma lüksü yok.***

"Dima'yı sikeyim," **diye homurdandı kahverengi saçlarını karıştırdığında. Dima babasının düşmanlarından biriydi, adamdan ölesiye nefret etmesine rağmen ortadan kaldırmıyordu çünkü onu yavaş yavaş bitirmek istiyordu.**

H: ***Telefonu kapalıysa yerinde onu nasıl bulabilirim?***

Şu an olduğu yeri, Liger'i kimse bilmiyordu. Liger Dağı, dağ evinin bulunduğu yerin karşısındaki dağın ismiydi. O yüzden bu bölge Liger Bölgesi olarak geçiyordu. Ankara'ya epey uzakta olan bir dağın başındaydı, dün gece yağan kar yolları kapattığından ulaşım daha da imkansızdı. Herkes Ankara'da olduğunu sanıyordu. Bu yüzden onu bulmaya herhangi bir yere gidemeyeceğini düşünemiyorlardı ancak bunu bozmaya niyeti yoktu. Liger'i kimsenin bilmemesi işine yarıyordu. İşler karıştığında gelecek bir yer vardı.

Elena: *Bul bir yolunu, lütfen...*

Kafasını sıkıntılı bir şekilde geri attığında oturduğu yerden tekrardan kalktı. Dışarıdaki yağmurun şiddetlendiği pencerelere düşen yağmur seslerinin çıkardığı seslerden belli oluyordu. Sigaradan derin bir nefes aldığında, zehri iki dudağının arasına sabitledi ve yemek masasının üzerinde duran ikinci telefonunu aldı.

Çakır'ı aradı. Telefon çaldı, çaldı, çaldı ve sustu. İçinden bir küfür savurdu, Çakır ile böyle bir gecede uğraştığına inanamıyordu. Babasının ondan bunu istediğine de inanamıyordu.

Babası ondan bunu istemezdi.

Çakır ile beraber bir şey yapmaları gerektiğinde bile babası, emir Leo'dan gelmesine rağmen bunu onaylamazdı.

Gözleri rehberde dolanırken babasını aramayı, bu gece hiçbir şey yapmayacağını söylemeyi düşündü ama bu şu an elinde bulunduğu gücü sarsmaktan başka işe yaramazdı. Zaten Dima'nın bu gece mekanı basacağını düşünmüştü ancak bu kadar büyük bir baskın olacağından haberi olsa, buraya hiç gelmezdi. Babasına peşinden gelmesi gerektiğini söylese de adam onu dinlememişti.

Dima'yı canlı canlı yakmak istiyordu.

O küçükken, babası hakkında hikayeler anlatırdı ona. Efsaneler... O kadar kötü şey yapardı, o kadar kana bulardı ki elini babası kafasının içinde dönüp duran öykülerin içinde bir yerlerde, geceleri ona sarılan adamın aynı adam olduğuna bir türlü inanamazdı. Elleri kan kokuyordu ama varlığında güven vardı, çocukken bu ikilemi asla anlamasa da ellerini kana buladığı ilk gece, eskiden ait olduğu her şeyi geride bırakmış ve babasını ilk defa tamamen anlamıştı.

Rehberde durdu. Sesli bir nefes verdiğinde sigarasından derin bir nefes daha çekmişti, küfür ederek Çakır'ın numarasına bir kez daha bastı. Bu telefon ikinci telefonuydu, Çakır belki de onun adını gördüğünden az önce açmamıştı. Bu ihtimali göz önünde bulundurduğundan bir de bu telefondan aramaya karar vermişti.

Çakır telefonu açmadı.

Bıkkın bir şekilde ellerini kahverengi saçlarından geçirdi. Onun bu gece hissettiği tek şey bıkkınlıktı, hiç bilmediği bir bağın inancını kaybettiği ruhunun içinden geçtiğinden de, Liger'den kilometrelerce uzakta kedni odasında ağlayan kızın göğüs kafesinin siyah bir korku altında ezildiğinden hiçbir haberi yoktu.

O gece haberi yoktu.

İsmini dahi bilmediği bir kızın boynunu ezen bir giyotini andıran o korkunun, kendi kanının akmasını sağlayan korku ile aynı olduğundan haberi yoktu.

Hayatta atılan her bir adımın, ince ipliklerle birbirine bağlanması, tüm çıkmaz sokaklarının sonunun aynı labirente çıkması gibi, insanların da birbirine bağlı olduğundan haberi yoktu. İnce iplik değildi bu sefer insanları bağlayan; ruhu ruhtan çıkaran acı, insanı kendine unutturan hırs, yaşanmışlıkların bıraktığı yük, boğaza takılı kalan nefeslerin intikamıydı.

O gece haberi yoktu.

Ama olacaktı.

Telefonundan bir bildirim sesi daha yükseldiğinde bıkkın bir tavırla telefona çevirdi ela gözlerini. Mutfak tezgahının üzerine saçılmış olan purolardan birini eline aldığında kaşları çatılmış bir şekilde ona gelen mesajı okuyordu. Puroyu, sedir ağacından yapılmış çıra ile beraber yaktığında derin bir nefes çekerek boğucu dumanın odaya yayılmasını izledi. Bir bildirim

sesi daha yükseldiğinde gözlerini odaya yayılan dumandan çekerek telefonuna dikti.

Elena: *Çakır, Leo'ya senim yanına geldiğini söylemiş akşamüstü.*

Elena: *Çakır'ı kapının önüne bıraktılar. VURULMUŞ! Onu omzundan vurmuşlar, Hedeon.*

***Vurulmuş...* Kaşlarını çatarak telefonun ekranına bakmaya devam etti. Onu, İn'in kapısının önüne, herkesin içinde bırakıyorlarsa eğer, bunı yapanların içeriden birisine bağlı olduğu kesindi. Ve Çakır, her daim hiç kimseye ağzını açıp da tek kelime etmeden hareket eden birisiyken, Hedeon'un yanına geldiğini söylemişti.**

Hakim olma hırsı kalbi çürüten bir zehirdir.

Kendinden güçsüz olanı hakimiyeti altına alarak gücünü kanıtlamaya çalışan acınası bir kral olmamıştı hiç. O bir kral değildi zira, avcıydı. Ve pençelerini kendinden güçsüz olan küçük bir kuzuya saplamaktansa, kendini yiyebilecek güce sahip olan bir kurt ile dövüşürdü.

Galibiyet, uğruna çabalamadığın sürece gerçek değildi.

Çakır onun buraya geldiğini de bilmiyordu. Bu evi kimse bilmiyordu.

Hedeon sabahtan beri buradaydı.

Ama Çakır buraya hiç gelmemişti.

Hedeon olduğu yerde birkaç saniye duraksadı. Az önce çıkardığı kapüşonluyu üzerine geçirerek masanın üzerinde duran Lamborghini anahtarını kapmıştı. Evin anahtarını da aldığında kapıyı kilitlemeden ıssız ormanın içinde park halinde olan arabasına doğru ilerledi. Etrafı saran baykuş ve orman sesi bile bu gecede ters giden bir şeylerin olduğunun habercisiydi.

Hedeon arabaya bindiğinde anahtarı çevirdi ve gazı kökleyerek ıssız orman yoluna soktu arabayı. Yağmur

çok şiddetliydi, yolda hiç ışık yoktu. Bu yüzden hızlı sürmesi çok riskliydi ama umursamadı.

Bu gece her şey rayından sapmıştı.

İhanet, Adem ile Havva'nın yasak elmaya elini sürdüğü ilk andan beri, insanoğlunun ne kadar çabalasa da ruhundan bir türlü atamadığı bir zehirdi.

Çakır, kendi yanına geldiğini söylemişti. Kafasının içindeki çarklar birden bire dönmeye başladı. Düşündüğü şeyi yapmış olabilir miydi? Onun peşinden gelmiş, gitmesi gereken göreve yetişmiş ve emre itaat etmemişti.

Üstüne üstlük *vurulmuştu*.

Aklını zehirli bir sarmaşık gibi saran düşünce ile rehbere girerek babasının numarasının üzerine tıkladı. Babası telefonu üçüncü çalışta açtı. Arkadan bağırış sesleri yüksekliğinde adam hızlı adımlarla oradan uzaklaştı, dudaklarından dökülen nefeste bile belirgin bir öfke olduğunu anlayabiliyordu Hedeon, telefonun diğer ucunda olmasına rağmen. Bu kadar iyi tanıyordu o adamı, dudaklarından dökülen kelimelere de ihtiyacı yoktu ne düşündüğünü anlamak için. Ona bakması gerekmezdi, gözlerini kaçırdığında bile ne demek istediğini anlardı.

"Ne bok yedin lan sen?" diye bağırdı babası. "Ne diye Elem'in piçini çekip vuruyorsun lan sen?"

Hedeon'un kaşları çatıldığında, dudaklarını ıslatarak kafasını arabanın koltuğuna yasladı. Anlamıştı. Daha telefonu açmadan önce babasının telefonu bu şekilde açacağını anlamıştı. O kadar emindim ki bundan, eğer bu gerçekleşmeseydi şaşırırdı.

***Ne sikim döndürüyorsun, Çakır?* diye geçirdi içinden babasına cevap vermediği kısa zaman diliminde. Çakır umurunda bile değildi, onunla en fazla iki üç kelime konuşmuştu belki de hayatı boyunca. Ama bu gece yaptığı aptallık fazlaydı, ucu ona dokunuyordu.**

Kafasının içinde işleyen bir saat vardı, akrep ve yelkovan birbirini korku ile güç gibi yakın bir mesafede kollarken, zaman her daim onun lehineydi.

Araba her geçen saniye biraz daha hızlanıyordu, yol karanlık ve engebeli olduğundan dolayı, otobana çıkana kadar ona göre yavaş sayılabilecek bir hızla ilerlemek zorunda kalacaktı. Yavaş gitmeyi sevmiyordu, özellikle bu gece tercih edeceği son şey bile değildi bu fakat otobana çıkmasına en az bir saat vardı.

"Çok mu önemli birisi sanki?" diye sordu umursamadan. "Vurduysam ne olmuş? Benden hesap sorabilecek birisi mi var?"

Onu vuran o olmamasına rağmen kendini savunmayarak bunu söylemişti. Bir gün bu huyu onun sonu olacaktı, biliyordu. Kendini açıklamayan insanı bir süre sonra kimse dinlemezdi.

Eğer sözcükler dökülmezse dudaklardan, insanlar onu dinlemeden çekip giderdi ve o, zincire vurulmuş Prometheus gibi beklerdi ve Prometheus'un aksine, onu kurtarmaya kimse gelmezdi.

Ve böylece, bir canavar olmayı kabullenirdi.

"Cidden bunu diyor musun lan sen şu an bana?" diye bağırdı babası. "Ben varım, ben hesap soruyorum senden!" O sırada telefonu kulağından biraz uzaklaştırarak mekanın içindekilere bağırmaya başlamıştı. "Gerizekalı, kapıları kilitsenize lan! Amına koyduğumun çocuğu nerede? Bu piçi kim dikecek lan? Kan kaybından ölecek!"

Arkadan Leo'nun sesi yükseldi, Hedeon ne dediğini duyamasa da o sesin ona ait olduğunu biliyordu. Babası bir dakika sonra telefonu tekrardan kulağına yasladı.

"Cidden bunu söyledin mi sen?" diye sordu tekrardan babası, daha sinirli bir sesle. "Sana kaç kere öfkeni kontrol etmeni söyledim ben? Kaç kere

amına koyayım!" Hedeon ifadesiz bir şekilde yağmurun ıslattığı yollara bakıyordu, arabanın hızı biraz daha arttığında gözeri dağın dar yolunun etrafını kapatan karlara takıldı.

Öfkemi kontrol edebiliyorum, kontrol edemediğim şey sadece sakinliğim. İçine alıp yutuyor beni, kendime yabancı ediyor kendimi, **diye geçirdi içinden. Dudakları aralanmamıştı bile, sessiz geçirdiği onca seneden sonra kelimelerinin sadece zihninin içinde dönüp dolaşmasına alıştırmıştı kendini.**

O babasını bu kadar tanımasına rağmen adam onu hiç tanımıyordu. Nefes aldığı her saniye bu gerçekle yüzleşiyordu. Dikiyordu gözlerini, onu içine çeken karanlığı izliyordu.

"Bir de diyorsun ki, *çok mu önemli birisi,*" dedi adam. Yine telefondan uzaklaşmıştı. "Şu çocuğun yanında çığlık atmayın lan!" diye bağırdıktan sonra, "Oktay Elem'in piçini vuruyor, sonra da önemli biri olup olmadığını mı sorguluyorsun?" diye sordu Hedeon'a. "Damarlarında Elem kanı var, sence önemsiz birsi olabilir mi? Geriye sadece o kaldı, o ölürse tüm düzen bozulur, anladın mı?"

"Kalbine, benim doğrulttuğum bir silahın mermisi saplanırsa eğer damarlarının içinde akan kanın hiçbir önemi kalmaz," dedi Hedeon soğuk bir sesle. "Ondan geriye sadece ismi ve soy ismi kalır ve bildiğin üzere, soy isminde Elem'i taşımıyor." Arabanın hızı biraz daha arttığında direkt Çakır'ı vurmadığını söyleyerek bu olaydan kurtulması gerektiğini biliyordu ancak oyunu devam ettiriyordu. "Çünkü tıpkı senin de dediğin gibi, o bir piç. Babasının sahip çıkmadığı bir piçe biz mi çıkacağız? Bir suç örgütü değil de hayır kurumu olduğumuzu bilmiyordum, baba," diye devam etti alaycı bir sesle. Babası sinirleniyordu ama umursamadı. "Öğrendiğim çok iyi oldu."

"Benimle gevşek gevşek konuşma lan!" dedi adam. *Oğlunun büyümesine gerçekten de katlanamıyordu.* "Ben sana o gücü—"

"Sen bana hiçbir sik vermedin," diye sesini kesti zehirli bir sesle, cümlenin devamını biliyordu. Her şeyi kendi elleriyle kazıyarak kazanmıştı ama bu konuyu uzatmayacaktı, bunu kanıtlamaya falan ihtiyacı yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı. Oyunu bitirmeye karar verdi. "Çakır'ı vurmadım, baba," dedi az önceki sesine göre çok sakin bir sesle. "Pezevenk oyun çeviriyor. Leo'ya da yanıma geldiğini söylemiş. Soyunu sikeceğim, bu gece soyunu sikeceğim onun."

Babasının ona inanacağını biliyordu, ne kadar çoğu zaman dinlemeden sesini yükseltiyor olsa da, onun bir deniz olduğunu öğrenmişti aradan geçen bunca zamanda. Arada dalgalar hırçınlaşsa da her zaman dinerdi ve babası, sadece hiddeti dindiğinde insanları dinlerdi.

Karşı hattan birkaç saniye ses gelmediğinde, karanlık geceyi örten tek şey arabanın ön camına şiddetle çarpan yağmur damlalarıydı. Daha dün kar yağdığından ve Liger'deki karlar kolay kolay erimediğinden, yollar kapalı sayılacak kadar sıkıntılıydı. Kolundaki saate baktığında sıkıntılı bir nefes verdi, babasına yolda olduğunu söylemeyi düşünmüyordu çünkü o da bu gece garip davranıyordu.

Kafasının içindeki anılar tek bir yana, son nefesini veren insanın damarlarındaki kan gibi çekildi. "Amazon Ormanları'nda bir kelebeğin kanat çırpması, ABD'de fırtına kopmasına neden olabilir, oğlum," demişti babası ona, o on yedi yaşındayken. En son, onun çok garip davrandığı düşündüğü an buydu. Kelebek Teorisi'nin o ünlü örneğini ona sunduğunda, parmaklarımın arasındaki sigarayı dudaklarına sabitleyerek babasına dönmüştü.

Kelebek etkisi ve kaos teorisi.

Varoluşun sırrı ve yok oluşun kendisi.

"Sen ciddi misin?" diye sordu adam birkaç saniye sessizliğin ardından, sesi öfke dolu çıkmıştı. Anına inanmıştı. Onun sorunu buydu. Çabuk inanırdı ama bir o kadar da çabuk kaybederdi inancını. "O zaman neden beş dakikadır beni deli etmek için uğraşıyorsun lan?! Söylesene! Leo'yu ve diğerlerini aradı. Ortalığın amına koydu ve ben sinirleniyorum, gerçekten sinirleniyorum, oğlum."

"Onu benim vurduğumu mu söyledi?" diye sordu kontrollü bir sesle. "Bunu mu söylüyor siktiğimin dölü?"

Elemlerden gerçekten de nefret ediyorum, **diye düşündü.**

"Hayır ağzını açmadı," dedi babası sinirle. "Eğer Onay, bu çocuğu bana emanet etmemiş olsaydı şimdi sol göğsünden de ben vururdum ama..." Ses kısa anlığına kesildi. "Bu çocuğu kim vurdu lan? Kim vurdu bu çocuğu?"

"Konuşmuyor mu?" diye sordu Hedeon. "Konuştur o zaman. Ayrıca baba, Dima olayını bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

"Sen nereden öğrendin?" diye sordu babası.

Elena'nın söylediği yalan, böylece ortaya çıktı.

O gece bir şeylerin yolunda gitmeme nedeni; herkesin sessizlik yemini etmiş gibi dudaklarını birbirine bastırmasında, yuttuğu kelimelerde, gizlediği sözlerde saklıydı. Herkes susmuştu, ortada büyük bir yalan ve ihanet vardı, herkes yasak meyveden bir ısırık almıştı ama geri atmıştı, kimse geride iz bırakmamıştı.

Kusursuz bir cinayet planıydı. Yalanlar yoktu. Sadece sessizlik vardı.

Ama sessizlik de yalan söyler bazen.

Ve ruh yanılsa bile zihin hep gerçeği izler.

"Sana her şeyi anlattığımı mı düşünüyorsun, oğlum?" diye sordu adam alaycı bir sesle, Hedeon cevap vermeyince. "Dima, her zamanki gibi oyun istiyor ve biz de ona istediğini vereceğiz. Siktiğimin salakları bu kadar sorun çıkarmış olmasaydı şimdiye cesedini ormanda yakmıştım ve şu an keyifli bir uyku çekiyordum."

"Dima'yı bana bırakman gerektiğini yüz kere söyledim sana. Kendi kendisini bitirmesini sağlamama çok az kalmıştı," dedi Hedeon net bir sesle. "Sorunun şu, o kadar acele ediyorsun ki, bazen adım attığın köprünün sallandığını bile fark etmiyorsun." Arabanın hızı biraz daha arttı. "Ve baba, biz Narbekov'uz, üzerinde yürüdüğümüz köprünün asmaları koparsa düşeceğimiz yer huzur verici bir deniz değil, bizi kül edecek bir yangın olur."

"Beni kimse yakamaz," dedi adam gülerek. "Merak etme."

Hedeon sıkıntılı bir şekilde nefes aldı. Babasıyla ilgili sevmediği şey buydu. *Kendine fazla güven, seni tahtından eder.* Etmişti de. Dibi boylamasına neden olmuştu. Ama o, hâlâ kendine güvenmekten vazgeçmiyordu.

"Çakır'ı, İn'de mi dikiyorlar?" diye sordu konuyu kapatarak. Babası onu kısa bir mırıltıyla onayladı.

"Kapatıyorum telefonu," dedi adam. Hedeon, babasının daha fazla bir şey demesini beklemedi, her zaman bu laftan sonra telefonu kapatırdı. Hedeon telefonun kapanmasını bekledi, telefon kapanmadı. Bu yüzden, "Görüşürüz," dedi ancak telefon hala kapanmamıştı.

"Perva," dedi babası birden, kaşlarının çatılmasına engel olamadı. Bu isim ona aitti ancak babasından başka neredeyse hiç kimse ona bu isimle hitap etmediğinden ne zaman doğsa sahip olduğu ismi, kaşları çatılıyordu istemsizce.

Bu isimle doğmuş olmuştu ancak gözlerini açıp içine düştüğü hayat, zaten sahip olduğu her şeyin mezarı olmuştu.

"Efendim, baba?" diye sordu adam cevap vermediğinde.

Arkadan yüksek bir ses yükseldi. Bir çığlık koptuğunda düz bir ifadeyle yola bakıyordu hala. Babasının nefes alışveriş seslerini duyabiliyordu ancak adam hiçbir şey demiyordu. Bir bağırış sesi daha yükseldi, bu sesin Leo'ya ait olduğunu biliyordu. *Boşaltın,* diye bağırıyordu. *Mekanı boşaltın.*

"Chto proiskhodit, papa," diye bağırdı adam hala cevap vermediğinde. *(Ne oluyor baba?)*

Nefes alışveriş sesleri hala geliyordu, bir silah sesi kopmamıştı, bu ona bir şey olmadığı anlamına geliyordu. Öyleyse neden hala susuyordu?

"Hiç," dedi adam kısık bir sesle. "Yarın akşam yemeğine geç kalma."

"Orada bir şey oluyor," dedi Perva yüksek sesle. "Gizleme! Orada kıyamet kopuyor şu an! Baba!"

Babası telefonu suratına kapattı. Aradı, aradı ve aradı. Tekrar, tekrar, tekrar. Telefonu açmıyordu.

Hiç şeytanın oturduğu tahtından aşağı bakarak sizi izlediğini düşündünüz mü?

Peki hiç şeytanın bile el süremediği bir günahın tek ortağı oldunuz mu?

Perva gaza biraz daha asıldı.

Halbuki oraya yetişemeyeceğini o da biliyordu. Sadece kaza yapacaktı, bu karanlık, engebeli ve kar yüzünden kapanmış yolda sadece kaza yapacaktı ama bu umurunda bile değildi.

Bir aynanın parçalanan iki parçası gibiydi o gecenin iki yarısı.

Bir insanın hayatının başlangıcı ve bitişi aynı ipin ucunda sallanıyordu çünkü sıfır noktası en baş ile en sona eşit uzaklıktaydı.

Bu gece o noktaydı.

Bir şeytanın günahına ortak olmak, tutmak kolundan ve insanlığın başlangıcından beri var olan kötülüğü sadece kendine ait kılmak.

Sıfır noktasına bir adım uzakta hepsi ve bir insanın anılarında gizli.

Gaz pedalına asıldığı her an artan hız, onu gitmek istediği noktaya taşıyordu, sıfır noktasından alarak. Sadece babasını düşünüyordu, kafasında ilk defa sadece bir düşünce vardı, korku o kadar fazlaydı ki kaynağı hariç her düşünceyi mengene altına almıştı.

O sıfır noktasının diğer ucundan ilerliyordu, yolunu çizmişti. Gecenin karanlığı içinde ayakta durmaya çalışan, yağmur damlalarının teninde konakladığı genç kız ise o noktaya hapsolmuştu. Atacak adımı yoktu, düşünebildiği herhangi bir şey ya da yapabileceği bir seçim yoktu. Hayatın onu attığı bu noktaya hapsolmuştu.

Gökyüzü onun için kan ağlıyordu.

Şimşek göğü ikiye ayırmak istercesine çaktığında ürpermesinin önüne geçemedi, Liger Dağı'ndan kilometrelerce uzakta, Ankara'nın merkezinde, elleri titrerken ve gözyaşları yanaklarından dökülürken siyah bir binanın önündeydi ama hissettiği korku, genç adamınki ile eş değerdi.

Zihninin mezarlığından hiç çıkmasını istemediği anıları vardı, bu gece ise anılarını o çürümüş ve terk edilmiş mezarlıktan çıkıp tekrar hayata dönmeye çalışmaları için adeta zorluyordu.

Akmakta ısrarcı olan gözyaşlarımı keskin bir emirle geri gönderdi, gözyaşları onu dinlemedi.

Kafasının içimdeki düşüncelerin kendi kendini yakıp imha etmeye çalıştığını hissetti. Hiçbir zaman bencil olmamıştı, bunun kıyısından bile geçmemişti. Bunca acı ve yaşanmışlıktan sonra hala bencil olamıyordu,

bu yüzden şimdi ona yalvarmasına rağmen kendisini dinlemeyen ağabeyine ağlıyordu.

Şimşek varlığını hatırlatmak istercesine bir kere daha göğü inleterek çaktığında bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Ve hiç çıkmamış olması gereken bir yangının alevleri, gökyüzüne hükmeden şimşekler ile çakıştı.

Hedeon çalan telefonunu eline aldığında ekrandaki isme baktı. Arayan Odkan'dı. Aceleyle telefonu açtı, otobana çıktıktan sonra oraya varması uzun sürmeyecekti ama dağ yolundan bir türlü çıkamıyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu telefonu açar açmaz. Oyalanmamıştı. Çünkü ters bir şeyler olduğunu farkındaydı.

"Yangın çıktı," dedi Odkan bağırarak. Arkadan o kadar fazla ses yükseliyordu ki kendini duyurması için yüksek sesle konuşması gerekiyordu. "Mekan yanıyor!"

Arabanın hızı arttı. Bu cümleden sonra değil dünya, hiç ulaşamayacağı cennet bile ayakları altına serilse onu durdurmak imkansızdı.

"Ne yangını lan?" diye sordu Perva bağırarak. "Ne yangını? Kim çıkardı yangını?"

Hiç şeytanın attığı zarı düşündünüz mü?

Siz bir günaha elinizi sürmeden önce, kafanızdaki zehirli düşünceler bunu değerlendirirken, yasak insanı kendisine doğru çekerken şeytan her zaman bizi izler, gümüşten gölgesi üzerimize devrilirken. Bizim için atar zarını, hepimiz için, onun yolundan ilerleyip ilerlemeyeceğimize beraber karar veririz, günahın çekiciliği ruhumuzu esir alırken.

"Dima çıkardı amına koyayım, kim çıkaracak?" diye bağırdı Odkan. "Mekanı boşalttık ama..."

"Baştan söylesene, siktiğimin oğlu!" diye bağırdı Perva öfkeyle. Sonra duraksamıştı. *Hep bir ama olur*. "Ne ama? Ama ne lan?"

Odkan lafı dolandırmadı. "*Kardeşim,* baban içeride kaldı."

Yağmur hızlandı. Şimşek göğü yararcasına gürledi. Bir ruh kimsesiz kaldı.

Kelebek etkisi.

Ruhu alev aldı. Kelimeler tuttu kollarından, onu aynı yangının alevlerine attı. Belki de şeytanın bile kanatlarının koparıldığı ve bir cehennem zebanisi olmaya mecbur edildiği o karanlık gecede, ateşten doğma ruhuna hapsolan alevler bu kadar hırçınlaşmamış, ruhunu eritip geriye sadece koca bir hiçlik bırakmamıştı.

Geriye sadece külleri kalan bir ruhun yardım çığlıkları, bir günahkarın kabullendiği cezalardan daha ağır, cennetteki bir meleğin mırıltılarını, cehennemin kapılarına dayanarak dinlemeye çalışan bir günahkarın duyduğu sesten daha kısıktı.

"Ne?"

"İçeride kaldı!" diye bağırdı Odkan tekrardan. "İçeri girilmiyor! Giremiyorum lan içeri! Masalar dolaplar devrilmiş, cayır cayır yanıyor lan, kapılar kapalı! Çıkamıyor dışarı, bağırıyor!"

Perva kısa bir an cevap veremedi. Sadece duraksadı. Arabanın hız ibresi geçip giden saniyelerle beraber yukarı tırmanırken ani bir manevrayla direksiyonu sağa kırdı ve karla kaplı dağ yolunun sonuna ulaşmaya çalıştı. Şimşek yüksek bir ses çıkarıyor, kafes olan gökyüzünü bir aydınlatıyor bir karanlığa boğuyordu. Arabanın içini kaplayan tek şey ölüm sessizliğiyken, doğduğundan beri kafasının içinde birbirini kovalayan akrep ve yelkovanın saat tam yirmi biri yirmi bir geçe durduğunu düşündü.

Sessizliğin, zamanın tüm anlamını yutarak kendisine benzettiği bir anın içindeydi. Kendini tüketen bir ateşin gökyüzüne yükselişiydi.

"Ne diyorsun lan sen?" diye sordu Perva, olanları algılayamıyordu gibiydi. "Ne demek çıkamıyor lan dışarı? Gireceksiniz oraya! Köpek gibi gireceksiniz içeriye, çıkaracaksınız onu oradan!" Mantığı devre dışıydı, hayatın ruhuna ektiği acılar tohum değil zehir veriyordu artık dışarı. "Siktirin gidin içeriye girin! Çıkarın lan babamı, çıkarsınlar, gerekirse onu çıkarırken gebersinler, sikimde bile değil!"

Elleri artık direksiyonun hakimiyetini tamamen kaybetmişti.

O kısa saniyede, 26 hayat sürdüğünü düşündüğü 26 senelik yaşamını düşündü.

Hepsinde babası yanındaydı. Tanrı'nın insanların kaderini yazdığı kalemle, ruhunun üzerini çizdiğini hissetti. *Artık öldü,* diyordu Tanrı onun için, babasını her saniyede kendi yanına çekerken.

Bazı cehennemler tek kişilikti. İki günahkar beraber can verse de acı, yalnız bir tanesi yakan ateşti.

Direksiyonun hakimiyetini kaybettiğinde, dağ yolundan çıkmak üzere olan araba sola doğru hızla savruldu. Telefon yere düşerken tek eliyle direksiyonun hakimiyetini geri kazanmaya çalışsa da başarılı olamadı, araba yağmurlu ve engebeli yola dayanamayarak sola doğru devrilmeye yüz tuttuğunda, direksiyonu hızla sağa çevirdi. Yanlış yöne doğru saptığını, tüm duyuları işlevini yitirmiş olmasına rağmen farkındaydı.

Düştü.

Sıfır noktasından uzağa, seçtiği tarafa, her yeri kaplayan karanlığa, kendini bir daha kurtaramayacağı bir bataklığa.

Oraya tek başına sürüklenmezdi. Bazı cehennemler tek kişilikti ancak onun ruhunu saran alevler, iki kişinin yanması için yeterdi.

Kelebek karanlıkta kanat çırptı.

Fırtına o gece başladı.

6 sene sonra, bunu yapıyor olmak benim için gerçekten inanılmaz. Bu kurgunun benim için önemini anlatamam ama hissettirebilirim, belki de hissettirmişimdir bile. 12 yaşımı hatırlıyorum, tabi ki kurgu bu halinde değildi, ortada bir kurgu bile yoktu. Kurgunun temelleri 14 yaşımda atıldı ama Perva Zehrin, namıdiğer Hedeon Narbekov, hep oradaydı. Bir gün sessizce yazılmayı bekledi, hep bekledi. Bazen bazı şeylerin zamanı geldiğini hissederseniz. Kimsenin değil. Sadece onun zamanı şu an.

Ne diyebilirim... Gerçekten çok uzun, en uzun yolculuğumuza hoşgeldiniz. Bu tek kişilik bir cehenneme sıkışmış iki kimsesizin hikayesi.

Kurgulanma tarihi: 21.11.2016

Yayım tarihi: 13.03.2021

Uyarı: Kitap yetişkin içerik kategorisinde bulunmakta. Kitabın içinde olumsuz örnek oluşturabilecek sahneler yer alacaktır. Kitaba başlamadan önce bu uyarıyı göz önünde bulundurarak başlayın.

1. Bölüm: "Cehennemin En Derin Kuyusu"

1. Bölüm: "Cehennemin En Derin Kuyusu"

Nothing But Thieves, Holding Out Of A Hero
SVRCINA, Who Are You
Lykke Li & The Magician, I Follow Rivers

Ekim, 2017.

İsmim Bengi Elem.

Anlamı sonsuz acı.

Hapsolmaktan korktuğun şeyim ben. Çünkü içime bir kere düşersen, eskiden olduğun kişi her kimse bir daha ona kavuşamayacaksın sen.

Babam için sonsuzluk, gücü teslim ettiğinden annem içinde varlığımı ilk hissettiği an konulmuş ismim bana, babam tarafından. Ben onun sonsuzluğuydum. Belki de gücü olan sonsuzluk, onun

sonu olduğu an bile ismimi fısıldamasının nedeni buydu.

Babamın söylediği son kelime ismimdi, bu dünyada harcadığı son nefes benim içindi.

Gökyüzü kan ağlıyordu.

Kaza gecesi de böyleydi.

Sağanak yağmurun şiddetli bir şekilde arabanın camlarına vurduğunu hatırlıyordum, o geceye dair hatırladığım son şey buydu. Şehri terk ediyorduk ve ben nedenini bilmiyordum, doğduğum büyüdüğüm Ankara'nın sınırlarının dışına hayatım boyunca ilk defa çıkarken, bir şeylerin ters gittini anlamıştım. Arabanın içi sessizdi, babamın dudakları bir daha açılmayacakmış gibi birbirine bastırılmıştı. Annem arabanın içindeki havayı dağıtmak için radyodan bir şarkı açmıştı.

Hatırladığım en son şey buydu, babamın ismimi hatırlaması dışında.

Tek bir lahza, hayatın akışını değiştirebiliyordu.

Bir saniye var olan, diğer saniye yok edilebilirdi. Varlık ve yokluk iç içeydi, insanı saran iki zehirli sarmaşıktı.

Saçlarımı ıslatan yağmur, ayağımdaki botlardan bile içeriye sızmayı başarmıştı. Ellerim deri ceketimin ceplerindeydi, koyu kahverengi saçlarım yağmur yüzünden yüzüme yapışmış, neredeyse siyah renk olmuşlardı. Soğuk yüzünden yüzümün kızardığını hissediyordum. Yüzüm, özellikle de burnum soğukta hemen kızarıyordu. Zaten hiçbir zaman soğuğa fazla dayanıklı birisi olmamıştım.

Şimşek, fırtınanın varlığını hatırlatmak istercesine bir kere daha göğü inleterek çaktığında bakışlarımı gökyüzüne çevirdim ve bir an, şimşeğin bana acıyı hatırlattığını düşündüm.

Kendi kendime gülümsedim. Bu mutluluktan asırlarca uzakta, kendisiyle alay eden çirkin bir

gülüştü. Çünkü hiçbir şeyin bana acıyı hatırlatmasına gerek yoktu. Ben zaten acının kendisiydim. Sonsuz acı, ismim bu anlama geliyordu benim, ne kadar görmezden gelmek istesem de.

Gözlerimi gökyüzünden alarak çarpık kaldırım taşlarına çevirdim. Attığım her bir adım, elimdeki telefonda açık olan adrese biraz daha yaklaştırıyordu beni. Birkaç saniye sonra, o pislik insanların yönettiği pislik yuvalarından birinin içinde olacaktım.

Çünkü onlardan nefret ediyordum.

***Onlar...* Keşke hayatımın bu kadar merkezinde olmasalardı, isimlerini bile ağzıma almak istemezken ben, onlar benden tüm ailemi çalmıştı.**

Onlara, *Aslanlar* deniliyordu. Ailemin katillerinin içinde bulunduğu bir grup insanın, hayır, canavarın ismi buyu. *Aslanlar*. Bu eskiden babamın da üyesi olduğu ve çoğunluğunu Rusların oluşturduğu bir örgüttü. Babam o örgütün basit bir üyesi değil, sahiplerinden birisiydi de. Tıpkı ondan bana kalan gibi, ona da babasından kalmıştı bu miras sayılamayacak lanet.

Örgüt dört tane kurucu aileden oluşuyordu, zamanın şartlarına bağlı olarak kurucu ailelerden seçilen kişi değişirdi, biri seçildiğinde onu *gerçek kral* ilan eder ve her şeyin başına getirirlerdi. Başlarında olan, herkesin kral ilan ettiği adama *Leo* denilirdi.

O yüzden Aslanlar'ın bana ihtiyaçları vardı. Benim soyadıma ve soyuma ihtiyaçları vardı çünkü geriye kalan tek Elem bendim. Katı kurallar vardı, kurucu soylarının her zaman devam etmesi gerekiyordu. O yüzden beni onlardan biri yapana kadar durmazlardı.

Elemler, Borisovlar, Olovlar ve *Narbekovlar.*

Şu an başlarında olan Leo, Olovların soyundandı. Onun adıyla beraber zihnime düşen görüntüsü ürpermeme sebep olmuştu.

Soyadımın bana verdiği laneti yok edip ailemi canlandıramazdım ancak o aşağılık insanlara yaptıklarının bedelini ödetebilirdim. Onlar benden gideli çok fazla olmamıştı, *sadece gözyaşı ile geçen üç sene.* Saklanmıştım çünkü babam bana bunu yapmamı söylemişti, saklanmıştım çünkü beni bulurlarsa içlerine alır, boyun eğdirirlerdi. Saklanmıştım çünkü savaşacak halim yoktu.

Saklanmıştım çünkü... Sadece yaşamak istemiştim.

Ama en sonunda, kuzenim Çakır'ın da o piç kurusu yüzünden yaralanması, benim içimdeki canavarı uyandıran darbe olmuştu. Çünkü anlamıştım. Bu dünyada yaşayan tek akrabam Çakır'dı, benim varlığımdan haberleri yoktu ve o canavarlar bizim soyumuzu kazımadan bizi rahat bırakmayacaklardı.

Artık yetti.

Çakır, göğsünün altına saklanan o mermi ile geldiğinde dudaklarını aralayıp da bana onu kimin vurduğunu söylememişti ancak ben biliyordum, onun göğsünden çıkardıkları mermiye baktığımda bile biliyordum.

Tüm ailem gitmişti.

Hepsi gitmişti.

Kimi sevdiysem gitmişti.

Bir ben kalmıştım.

Şimdi fırtınalı bir denizde, feneri olmadan ilerlemeye çalışan batık bir sandaldım.

Hayatım boyunca babam, beni her an gidebileceğinin bilincinde olarak yetiştirdi. İçinde bulunduğu durum belli olduğundandı. Bir gün gideceğini biliyordu, bir gün bunun olacağını biliyordu, benim de dünyaya gözlerimi açtığım ilk andan itibaren bunu bilmemi istemişti bu yüzden.

Babam yalan söyleyen bir adam değildi.

Doğduğum ilk andan beri kim olduğumu, annem ve babamın neyin içinde olduğunu biliyordum. Bazı

sabahlar, bir türlü güneşin doğmayacağını düşündüğüm karanlık gecelerden sağ çıktığımda, hayatımın bir türlü gözlerimi açıp da kurtulamadığım bir karabasan olduğunu düşünüyordum.

Çığlıklar da boğazıma takılmıştı artık, bileklerime giydirilmişti prangalar ve ben hiçbir yere kaçamıyordum.

Kırmızı neon ışıkların aydınlattığı gece klübünden içeri girdim. Bazen, bazı anlarda büyük bir hata yaptığımızı biliriz fakat kendimizi yine de o hatadan alıkoyamayız. Aynı durumun içinde sürükleniyordum, biri bir tekme savurmuştu bana ve ben, küçük bir çakıl taşı gibi beni ezecek insanların içinde yuvarlanıyordum.

Bunun bir hata olduğunu biliyordum. Bir hataya daha parmağımı basmak, en azından isteyerek bir batağa saplanmak, şimdiye kadar işlemediğim günahların bedelini seçmekten daha iyi bir seçenekti.

Bu yüzden o adımı attım.

Babam burada olsaydı, acımasız bir şekilde bana bir aptal olduğumu söylerdi. Yeşil gözlerini gözlerime diker, sertleşen yüz ifadesiyle kolumu sıkar ve beni sarsardı.

Ama babam burada değildi.

Ve bunların suçlusu, *onlar*dı.

Mekandan içeriye adımımı attım, kapıda duran güvenlik görevlisine kimliğimi gösterdikten sonra oyalanmadan içeriye girmiştim. Adımımı attığım anda, mekanın içindeki müzik sesi kulaklarımdan içeriye girerek zihnime akın etti. Gözlerimi parıldayan neon ışıklar yüzünden kısmak zorunda kaldığımda siyah koridorda ilerleyerek mekanın tamamen içine girdim, dans eden insanlar kalabalığın içine adımımı attığım ilk anda bana çarptığında rahatsız bir şekilde aralarından sıyrılmaya çalıştım.

İnsanlara değmeyi sevmiyordum.

Hiçbir zaman iz bırakmayı seven bir insan olmadım. Okuduğum kitapların altını çizmedim, ağladım ama gözyaşlarımı ruhuma attım, yürüdüğüm yolda ayak izi bırakmadım. Yüzlerce insanın hayatına girdim ama hiçbirinde kalıcı olmadım, yaralarına dokunmadım ya da onları sarmadım, acılarını duymadım, hiç kimsenin verdiği savaşa bakmadım, sadece yanlarından geçip gittim, tüm dünyadan sıyrıldım.

Bu şekilde hayatta kaldım.

Kurumuş dudaklarımı yaladığımda gözlerim mekanı içinde dolanmaya başladı. Kalabalığı sıyırarak geçmeye çabaladığım dans pisti, iki tane bar tezgahının tam ortasındaydı. Saat henüz dokuza geliyordu ancak insanlar şimdiden sarhoş olmuşlardı. Kalabalığa yetinmekte zorlanan çalışanlar vardı, gürültülü dans müziğinin sesi her saniye biraz daha artıyormuş gibi hissediyordum, bası kulaklarımı tırmalıyordu. Bar tezgahının önündeki siyah taburelerin hepsi doluydu, tezgahın çaprazındaki daha sakin alanın arkadındaki duvarda neon ışıklar vardı. Önündeki kiriş yüzünden arkasındaki siyah masa ve koltuklarda oturanları göremiyordum, zaten sadece iki masa doluydu.

Adımlarımı hızlandırarak kendini müziğin içinde kaybeden kalabalıktan çabucak sıyırmaya çalıştım. Buraya daha önce de gelmiştim, sayısız kez. Eğlenmeye değildi, burada çalışıyordum ve bu yüzden, Volkan ile burada buluşmak istemiştim. Çünkü çıkabilecek aksi bir durumda, hala burada çalışan ve arkadaşım olan Fatih bana mutfak kapısını açardı, böylece kimseye görünmeden oradan sıvışırdım.

Düşünebildiğim kadar ihtimali düşünmeye çalışıyordum. Ama yine de hayatta kalmak için yeterli değildi.

Hiçbir zaman yetmezdi.

Önceden de burayı çok kez kalabalık görmüştüm ancak bu sefer farklıydı. Bar bu gece tıklım tıklımdı. Yüksek sesli müzik ve gittikçe artan kalabalık yüzümü buruşturmama sebep olurken, Fatih'in bu durumla nasıl başa çıkabildiğini düşündüm çünkü ben bu gürültüyü çoktan kafamın içinden silmiştim.

Neredeydi bu herif? **Ona beni bekletmemesi gerektiğini çok net bir şekilde belli etmiştim. Eğer Kemal Karan hayatta kalan son Elem'i kendi çıkarları doğrultusunda kullanmayı akıl edecek kadar zeki bir adamsa, bir Elem'i bekletmemeyi de oğluna tembih etmesi gerekiyordu.**

Gözlerim karanlığın içinde, kaşındaki gümüş piercing parlayan, saçları üç numaralıya vurulu olan tanıdık yüzü seçtiğinde adımlarımı bar tezgahının en ucundaki taburelere doğru çevirdim. Elindeki telefona bakıyor, elindeki içki şişesinden ara ara birkaç yudum alıyordu.

"Volkan Karan," dedim yanıma geldiğinde. "Nihayet bekletmeyeyi öğrenmişsin."

Üzerimdeki deri ceketi çıkararak taburenin üzerine attığımda kafasını telefonundan kaldırarak kahverengi gözlerini bana dikti. Dudakları aynı saniye içinde alaycı bir gülüşle kıvrılmıştı, ona baktığımda düşündüğüm tek şey suratının ortasına sert bir yumruk geçirmekti.

Onun babası tam bir orospu çocuğuydu. Oğlu da ondan nasibini almıştı.

Ama babasının zekasını alamamıştı.

Babası zeki sayılırdı, duruma göre değişiyordu. Beni ağına çekeceğini düşünmek büyük bir aptallıktı, zamanında babamın onun yüzünden az kalsın hapise düşeceğeni bilmediğimi sanıyordu. Bana kendisini, babamı bir dostu gibi tanıtmıştı, yalancı piç kurusu. Ama ben biliyordum ki, babamı bir gece yarısı aniden

ittikleri o mezarı kazan kazmalardan birisinde Kemal'in parmak izleri vardı.

Babam bana anlatmamıştı. Bu olanların hiçbirini anlatmamış, benim koluma bir dövme çizdirdikten sonra beni tüm bu olaylardan uzak tutmuştu. Bu dövme benim sağlamamdı. Ne onlardan biriydim ne de bir yabancıydım, istediğimde girmek için bir giriş biletim vardı ancak zorunluluklarım yoktu. Girersem bir daha çıkamayacağımı, çıkış kapılarının hepsinin kilitleneceğini bildiğimden babam ve ağabeyim beni herkesten büyük bir sır gibi saklamıştı.

Bu yüzden, Kemal bana gelip de babamın yakın arkadaşı olduğunu söylediğinde ona inanabilirdim. Çünkü yalancı piç, bana fotoğraflarla bile gelmişti. Ama bir şeyi atlamıştı, benim bildiğim bir gerçeği bilmiyordu.

Babamın Nikolai Narbekov'dan başka arkadaşı yoktu.

Hiç olmamıştı.

Ve onlar da düşman olunca, babam tek başına kalmıştı.

O adamı hatırlıyordum. Küçükken bize geldiğinde babam beni arka odaya saklar ve kapıyı kilitlerdi, ağabeyim ortada istediği gibi dolaşabildiği halde ben hep kapalı kapıların arkasında olurdum. Çünkü babam, ben ne kadar kabul etmek istemesem de ağabeyime seçim şansı tanımadan bu yola doğru ittirmişti. Anneme bile bir seçim hakkı tanımamıştı. Dört kurucu aile vardı, soylar devam etmeliydi, işleri bırakamazlardı, örgüt her daim canlı olmalıydı. Herkes bir varis bırakıyordu geleceğe.

Nikolai eve adım attığı an, ben arka odaya kaçardım ancak onu görmüştüm, bir keresinde eve geldiğinde. Siyah saçlı, yüzünde kırışıklıklar olan, yaşlı olmasına rağmen yaşını çok göstermeyen bir adamdı. Çene kemiğinden boynuna kadar derin bir yanık izi

olduğunu anımsıyordum, küçükken bunu korkutucu bulmuştum.

Ağabeyim işlerin içindeydi, benim varlığımdan kimse haberdar değildi. Bunun için hem o hem de babam çabalıyordu. Dışarıda olsam da onlar sayesinde dönenlerden haberdar oluyordum. Ağabeyimi geçip giden zamanla beraber, hiçbir zaman görmediğim ama adını duyduğum kurucuların çocukları ile arkadaş oldu. Herkesin kendi soyu için bıraktığı bir varis vardı.

Babam ağabeyimi seçmişti.

"Bekletmemeyi öğrendiğim gibi bekletilmeyi de öğrendim," dedi Volkan gevşek bir sesle. "Ama sorun değil, seni sabaha kadar bekleyebilirim."

"O kadar aptalsın yani?" diye sordum umursamaz bir sesle.

Yüzündeki gevşek sırıtıp yavaşça silinirken bunu umursamadım, yapmam gerekeni yapıp buradan kaybolmam gerekiyordu. Volkan'ın kimliği belliydi, herkes onun kim olduğunu biliyordu ve onun yanındayken fark edilmek sadece sıkıntı yaratırdı.

"Kırıyorsun, Bengi," dedi alaycı bir sesle. Gözlerimi devirdim.

"Konudan sapmayalım," dedim ona doğru döndüğümde, hala tabureye oturmamıştım. "Seni dinliyorum. Bakalım ne öğrendin?"

"Bugün büyük bir teslimat olacak mekanda, aşağıda," dedi Volkan ciddileşerek. Yoksa babası onu öldürürdü, bunu biliyordu. "İçeriye yerleştirdiğimiz köstebeğe göre teslimatın başındaki adam Odkan Borisov olacak."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Bunu kesinlikle beklemiyordum. Odkan en önemli adamlarından biriydi, bir hayaletti, eğer o işin içindeyse kesin olan tek bir şey vardı ki o iş tahmin edemeyeceğim kadar büyük bir şeydi.

Bu Kemal Karan'ı heyecanlandırmış olmalıydı. Mekanın içinde onun adamları vardı. Bu mekanın sahibi Aslanlar'dı, aşağı katta, içinde bulunduğumuz gece klübünden çok daha büyük bir mekan vardı. Hepsi orada olmalıydı. Zaten bu mekanın içine girmek ve adam yerleştirmek çok basitti. Zor olan aşağıya, onların arasına girmekti. Bunun için bir anahtara ihtiyaç vardı.

Ve o anahtar bendim.

"Tamamen bir söylenti," diye devam etti Volkan sözlerine. "Çok heveslenme, heyecanlanma. Babama da aynısını söyledim. Odkan kolay kolay yüzünü göstermez, ikinci hayaletimiz o. Bana kalırsa ya bu dedikodu asılsız ya da aşağıda olacak tek şey uyuşturucu teslimatı değil. Odkan'ın kafasını topraktan kaldırması için ya burada bir kan gölü olması gerek ya da milyar dolarlar."

Kafamın içindeki şeytan, zarını ilkinden yana atıyordu.

"Sadece Odkan'ın burada olma ihtimali var yani?" diye sordum dudaklarımı dilimle ıslattığımda. "*O* olmaz mı?"

"Hedeon, siksen ortaya çıkmaz. Odkan, sadece önemli işlerde çıkar," dedi net bir sesle. Duraksadım. "Hedeon hiçbir zaman çıkmaz. O Aslanlar'ın en önemli adamı, yüzünü kimseye göstermez. Bir gölgeden ibaret, beliriyor ve sen ne olduğunu dahi anlamadan herkes ölmüş oluyor."

***Hedeon.* Zihnimin duvarlarına, Tanrı'nın kaderimi yazarken kullandığı kalemin baskı yaptığını hissettim. Kalemin ucu kırılarak her yana dağıldı ve içeriye sızan o ismin üzerini karalayarak çizdi. Tükenmez mürekkep değildi ama iz bırakmaya yeterdi.**

Nikolai Narbekov'un oğlunun ismiydi. Tıpkı babamın kendisinden geriye abimi bıraktığı gibi o da bu zehirli krallık için gerisinde oğlunu bırakmıştı.

Onu hiç görmedim.

Aslanlar'ın arasında bir efsaneydi.

Ona, *Nemea Aslanı* derlerdi.

Leo'dan daha fazla saygı gören tek kişiydi. O topluluğun ayakta kalmasını sağlayan ve tüm kirli işleri halleden kişi oydu ancak kendisi hayaletten başka bir şey değildi. Gerçek yüzünü bilen ve onu gören kişi sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Yaşayan diğer her şey için bir hayaletten farksızdı ve bu onu çok daha tehlikeli yapıyordu. Asıl adam oydu, herkesi yok eden oydu ama kimse onun gerçek suratını bile bilmiyordu.

Volkan bana onu anlatıyordu, onun hakkında eşit şey bilmemize rağmen çünkü babası olan aşağılık Kenan Kara'ya hiçbir şey bilmiyormuş numarası kesiyordum. O da içine doğduğum bu örgüt hakkında hiçbir şey bilmediğimi sanıyordu.

Salak.

"Onun o leş yüzüne çok meraklı değilim," dedim umursamaz bir sesle. "Ben onları ele vermek istiyorum sadece, kapının şifresi bende de var."

"Bence leş değildir," dedi omzunu silkerek. "Hatunlar kendini ona siktirtmek için ölüyorlar."

"Sen iğrenç bir insansın," dedim suratımı buruşturarak. Onu dövmek istiyordum. "İşten sapma, Volkan. Yoksa senin, leş olmadığını hiçbir şekilde savunamayacağın suratını görmeye daha fazla katlanamayacağım."

"Çok agresifsin sen ya," dedi iç çekerek. "Tamam, sakin ol be. Hedeon falan gelmez, Odkan gelsin diye dua et. Düşünsene kızım, Odkan'ın yüzü ifşa oluyor. Mannnnnnyak olay!" Ellerini keyifle birbirine çırpı. "Yarrağı yiyecekler bu gece."

Plan basitti. Bir uyarı verecektik. Kenan Karan, hemen harekete geçme yanlısı olsa da ben bunun Aslanlar gibi yüzlerce senelik bir örgütte işe

yaramayacağını biliyordum. Gözdağı verecektik, yapmamız gereken buydu. Böylelikle ben de istediğime ulaşacaktım, babamın bıraktığı bir hard disk Leo'nun elindeydi. İçinde ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, onun tuttuğu birkaç sayfalık günlükte hard diskin ismi geçtiğinden beri içinde ne olduğunu merak ediyordum. Bu tehditlerden sonra Leobelki de bana onu verirdi.

Kimi kandırıyordum?

O piç kurusu hiçbir şeyden korkmazdı.

Kenan Karan, geçen hafta Aslanlar'ın toplandıkları mekana polis baskını düzenlenmesini sağlamıştı. Kendisi başarılı bir avukattı, camiada birçok ünlü isimden daha fazla saygı görüyordu ancak adam, magazine yansıyan hayırsever ve başarılı avukat imajından oldukça uzaktı, kendi suç yuvasının ortadında duruyordu.

Ondan yüzlerce sene önce hayata gelmiş Aslan'ın önüne atılmış bir ceylanın kazanmasının tek yolu, pis oynamaktı.

Kenan Karan da tam olarak bunu yapıyordu. Oyunu kurallarına göre oynamıyordu.

Onlara, Aslanlar'a bir şey olmamıştı ancak işleri aksamıştı, muhtemelen Leo buna cesaret edebileni arıyordu hâlâ. Çünkü toplandıkları adresi bir Aslan olmayan kimse bilemezdi. Aslanlar'ın hepsi yanında olduğuna göre bir köstebek olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Çünkü benim varlığımdan haberi yoktu. *Kimsenin yoktu.*

Ve bu gece aşağıda toplanacaklarını biliyorduk, ne yapacaklarını bilmesek de. Kapının şifresi bende vardı, babamdan öğrenmiştim. Değişmezdi. Odkan'ın yüzünün ifşa olması hem büyük bir tehdit olacaktı hem de onların işlerini sıkıntıya sokacaktı.

Bir hayalet eğer insan olursa, eskiden görünmeden yaptığı hiçbir şeyi sağlayamazdı çünkü.

"Odkan'ın buraya gelmesi çok garip," dedim düşünceli bir sesle. "Hiç onluk bir hareket değil doğrusunu söylemek gerekirse."

"Odkan, uyuşturucudan sorumlu olan," dedi Volkan. "Ne bekliyorsun ki? Sonuçta bir iş yapıyor bu adamlar da, yatmıyorlar."

"Olabilir," dedim gözlerimi mekanın içinde gezdirdiğimde. "Yine de mantıklı değil. Binlerce adam var, onlardan daha önemli olmasa da önemli olan adamlar... İçimden bir ses, aşağıda sandığımız gibi bir şey olmayacağını söylüyor."

"Anlaşma yapacakları adamlar, Aykan Kara'nın adamları," dedi. "Günberk'i tanıyor musun? Karşı tarafta onun olması bekleniyor. Konuşacaklardır, bence bu gece teslimat yapılmaz. Keşke yapılsaydı ama herkesin içinde öyle bir şey gerçekleşmez."

Suratımı buruşturdum. "Tanımıyorum."

"Aman, tanıma da zaten," dedi Volkan iğrenirmiş gibi. "Leş herifin tekidir.

***Volkan gibi biri bile ondan iğreniyorsa herif dünyanın en iğrenç insanı olmalı,* diye söylendi kafamın içindeki Bengi. "Köstebeğimizin ismi, Polat," diye devam ettirdi kendini, sesi düşüncelerimi bölmüştü. "Tanışmanıza gerek yok, kim olduğunu ona söyleme sakın. Beraber içeri girin, yanında duracak tüm gece boyunca. Bir sıkıntı çıkabilir altta, biri yavşarsa falan söyle çaksın yumruğunu."**

"Kendimi koruyabilirim ve yumruklarım Polat'tan sağlam olmasa da ondan atik olduğuma son derece eminim," dedim. "Ama teşekkürler. Eğer bunu düşünebilecek biriysen, yumruk yemek istemediğini de varsayarak sana şunu sorayım Volkan Karan, sen neden benimle gevşek gevşek konuşuyorsun?"

"Ciddiyet bana yaramıyor," dedi umursamaz bir sesle. "Merak ediyorum, sen içeride ne yapacaksın? Gözlem mi?"

İçeride ne yapacaktım? **Bilmiyordum. Daha önce onlara hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Eğer Çakır burada olsaydı daha fazla kendimden emin olurdum ancak omzuna o mermi saplandığından beri ortalıkta yoktu. Kurtulmuştu, dikilmişti ve iyileşmişti iyileşmesine ancak yok olmuştu. Yanıma da gelmez olmuştu. Bana sadece mesaj atıyordu, kullan at telefonlarından kullanıyordu ve ona sorduğum hiçbir soruyu cevaplamıyordu.**

Onlardan kaçtığını düşünmüyordum, bana hiçbir şey söylemese de Çakır'ın da onların hayaletlerinden birine dönüştüğünü düşünüyordum.

Ama bu beni durdurmaya yetmezdi.

Umurumda değildi. Eğer yok olup gitmezlerse, bize zarar etmeye devam edeceklerdi. Tek sıkıntı bu değildi, kanımı karıncalandıran bu hissin ne olduğunu başta çözemesem de şimdi biliyordum ki ismi *intikam*dı.

"Babanın adamları hazır mı?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Sorusunu görmezden gelmiştim.

Kafasını salladıktan sonra, "Bir içki alıp geleceğim," dedi ve oturduğu bar taburesinden kalkarak barmenin olduğu yere ilerledi.

Kenan Kara'ya hissettiğim şey, güvenin kıyısından bile geçmezdi. Aslında kendi yüzümü ifşa etmemek için çok düşünmüştüm ancak bu adamlar, önemli bir soy ismim olmadığı sürece beni umursamazlardı. Sonunda kendi kimliğimle karşılarına çıkmak zorunda kalmıştım, aylarca düşündükten sonra yapabilmiştim bunu ancak.

Üzerine çok düşünmüştüm, Çakır yaralanmadan önce de durmadan düşünüyordum ama o, bardağı taşıran son damla olmuştu.

Hiçbir şey olmamış gibi aşağıya inecektim. O kapıyı açacak ve onların zehirli dünyasına girecektim. Bir daha eski hayatıma dönemeyecektim.

Eski hayatım... **Böyle bir şey var mıydı sahiden?** ***Yoktu.*** **Doğduğum an çalınmıştı hayatım benden, hiç alamadığım bir nefese kurban olmuştum ve benden çalınan bir yaşamın içine doğmuştum.** ***Eski hayatım...*** **Asla gerçek olmamıştı, babam acaba bu gece eve dönebilecek mi diye durup düşündüğüm gecelerde tavanı izlerken ettiğim bir hayalden ibaretti.**

Ne olur, **diye düşünürdüm, babam benden çalınana kadar her gece.** ***Babam bu gece de ölmesin. Almasınlar onu benden.***

Bu, küçük bir kız çocuğu için fazla ağır bir yüktü. Sırtına biner, kamburunu çıkarırdı. Aşağı iterdi onu, dizleri yere saplandığından kanardı.

Ama dip gerçek değildi ki, sonsuz bir bataklıktı. Saplandıkça daha da içine batar, size dar gelen bir cehennemde yanardınız.

Küçük bir kızdım ve tek istediğim, ailemle beraber bir hayat yaşamaktı. Mutlu olmasına gerek yoktu. Sorunsuz olmasını dilememiştim. Sadece yaşamak istemiştim. Onlarla beraber olmak istemiştim. Erkenden gitmesinler istemiştim.

İçimde küçük bir kızın cesedi vardı.

Kendi ellerimle gömmüştüm onu, beni yiyip bitiren düşünceler yüzünden kazdığım en derin kuyunun içinde. Arkasından ağlayamamıştım bile. Onlar küçük bir kızın da katiliydi.

Gözlerimi kolumdaki, eskiden babamın olan saate diktim. Saat dokuza geliyordu.

"Silahın yanında mı?" diye sordum geriye doğru bir adım attığımda.

Üzerimde dar siyah bir body vardı, belimi olduğu gibi açıkta bırakıyordu. Mekanın içerisi fazla sıcak değildi ama dans pistindeki bedenler neredeyse yarı

çıplaktı. Onları ısıtan şey kanlarındaki alkol miktarı ve durmadan hareket halinde olmalarıydı. Ben iki seçenekten de uzak olduğumdan terliyor da sayılmazdım. Deri ceketi üzerime geçirdim ve gözlerimi ona diktim. Altımdaki siyah dar kot pantolon ve uzun çizmelerim ile fazla sadeydim, burada kimsenin gözü üzerimde olmadığından sorun yoktu, umarım aşağısı da kalabalık olurdu.

"Yanımda," dedi elindeki içkiden bir yudum aldığında. Kaşları çatılmış bir şekilde bana döndüğünde kaşındaki piercing ile oynadı. Bakışları yanımda *da sen benim silahımla ne yapacaksın* diye soruyordu adeta. "Da neden sordun?" diye devam etti, bakışlarındaki anlam verememezliği kelimelere dökerek.

"Ver," dedim lafı uzatmadan.

Kaşları havalandı, bu sefer yüzündeki ifadeye şaşkınlık hakimdi. Üzerindeki ceketin fermuarını indirdiğinde, belinde belli olan iki silahtan birini eline aldı. Bana doğru uzattığında hala sorguladığını görebiliyordum ama Kenan Karan bana, beni koruma güvencesi vermişti. Bu da demek oluyordu ki kendimi güvende hissetmek için bir şey istersem eğer, o şeyin anında gerçekleşmesi gerekirdi.

"Silah kullanabiliyor musun?" diye sordu bana anlamsız anlamsız baktığında.

Bana verdiği silahı pantolonumun beline yerleştirdiğimde üzerimdeki deri ceketin fermuarını kapattım ve silahı gizlemeye çalıştım. Kahverengi saçlarımı kulağımın arkasına attığımda, bar tezgahının üzerine bıraktığım telefonumu da deri ceketimin cebine koydum.

"Ben Onay Elem'in kızıyım," dedim alaycı bir sesle. *Tüm sorularının cevabı bu cevapta gizli.* "Aşağıya iniyorum, Polat'ı ara. Kapıya gelsin."

"Eğer Odkan Borisov geldiyse aşağıda değildir," dedi. "İçeride kumar masaları var, daha aşağıda oluyorlar. Gerçi görsen de gördüğünü anlamazsın ama rahat ol yani, onlar aşağıdaki mekanda da dolaşmazlar. Arka kapıdan girip de gizli odalara girmişlerdir direkt. Seni tanımazlar, değil mi?"

"Tanımazlar," dedim net bir tavırla. Benim varlığımı bile bilmiyorlardı ki.

Onların hayatını nasıl bu şekilde sorguladığını çok düşünüyordum. Yüzleri bile yoktu. *Hayalet.* Ne bir fotoğraf ne de bir iz vardı arkalarında. Böyle bir yaşantıyı düşündükçe ürperiyordum ancak sonra küçükken üzerime kapınan kapılar geliyordu. *Beni gizlemek için.* Ben yüzü olmayan bir hayalet değil, varlığı bile belli olmayan bir yaşayan ölüydüm. İçinde bulunduğum duruma gözlerimi mi kapamıştım yoksa buna alışmış mıydım hiçbir fikrim yoktu ama onların yaşantılarını korkunç bulmam saçmalıktı. Ben de aynı kabusun içindeydim

Hangisi daha korkunçtu?

Kafasını telefondan kaldırdığında bana baktı. "Polat gelecek, sorun çıkarsa direkt yukarı çıkıyorsun. Fazla dikkat çekme. Ne planladığını anlamadım ama..." Ona sıkıldığımı belli eden bir bakış attım. "Atmosfere falan bak, düşünsene dansöz falan varmış dans ediyormuş aşağıda Borisov falan?" Gülmedim, yüzümde mimik bile oynamadı. *Eh yeter be,* dercesine bana baktığında hala ters ters ona bakıyordum. "Odkan'a dair bir şey duyarsan, biliyorsun asıl amaç bu..."

"Biliyorum," dedim kafamı sallayarak. "Biliyorum. Bir mucize olur belki de onu tanırım." *Senin hayatın mucizelere ışık yılları kadar uzak, bunu hâlâ anlayamadın mı yoksa salak?* "Telefonunu kontrol et."

Kafasını sallayarak, "Dikkat et," diye mırıldandığında hiçbir şey demeden ona sırtımı

döndüm.

Belimdeki silahın varlığı beni rahatsız ediyordu. Bu işle ilgili her şey bana rahatsızlık veriyor, kafamın içini karanlık düşüncelerle dolduruyor ve kabuslarımın kaynağını durmadan besliyordu. *Uyuyamıyordum.* Rüyalar da terk etmişti beni annemin masallarıyla beraber, şimdi avuçlarıma uyku haplarını yuvarlayarak gözümü kapattığım her an, annemin güzel yüzünün kana bulandığı kabusların mı yoksa uyandığımda onun benim yanımda olmayacak olmasının mı daha çok acı verdiğini bilmiyordum.

Bildiğim tek şey acıttığıydı.

Çok.

Kafamın içindeki düşünceleri kovmak hiçbir zaman kolay değildi. Şeytanlarla baş etmek hep çok zordu, zaaflarını buluncaya kadar. Benimkilerin zaafları yoktu. Karanlığın içinde kalsalar da ışık onları rahatsız etmiyordu. Şeytanlarım nefretle değil öfkeyle besleniyordu. Ve öfkem hiç dinmediğinden, şeytanları beni hiçbir zaman terk etmiyordu.

Bazen elden gelen tek şey kabullenmekti. Acıyı dindirmezdi ama kalkanı güçlendirirdi.

Tuvalete doğru ilerleyen, mavi neon ışıkların bir yanıp bir söndüğü koridora doğru ilerledim. Tuvaletin gerisinde, karanlığın içinde, kapalı bir kapıyı açarak ulaştığınız bir merdiveni indiğinizde açılan bir kapı vardı. Tuvaletin hemen uzağına yapmışlardı, böylece insanların durmadan bu koridordan içeriye girmeleri diğerlerinin ilgisini çekmiyordu. Her şey çok *normal* görünüyordu.

Gıcırdayan kapıyı açarak merdivenlerden aşağı indim. Burası ilgi çekmemesi için çok karanlıktı, bu yüzden önümü görmek için telefonumun fenerini açmak zorunda kalmıştım. Karanlık beni ürkütüyordu. *Trajikomik.* Üzerimi örten ve beni koruyan oydu ve kalkanım, beni korkutuyordu.

Merdivenden inerek duvarları taşlı olan bir koridorda yürümeye başladım. Koridorda yanıp sönen, cılız sarı bir ışık vardı ve yolu aydınlatmaya yetiyordu. Su borularının çıkardığı sesler, loş bir ışıkla aydınlanan koridor boş olduğundan olması gerekenden daha fazla ses çıkarıyordu. Çizmelerimin topuklarının çıkardığı o ses kahverengi taşlardan yapılmış duvarların arasında yankılanıyordu. Buraya daha önce inmememiştim, burada çalışırken bile inememiştim çünkü hemen kapının önünde en az bir güvenlik görevlisi olurdu.

Sizde damga olup olmadığına bakıyordu. Yani o lanet *aslan pençesi* dövmesine.

Dudaklarımı yalayarak gergin bir şekilde siyah oje sürdüğüm tırnaklarımı avucumun içine sapladım. Gergin olduğum her an bunu yapıyor ve dudaklarımı ısırıyordum, bir türlü silemediğim bir alışkanlıktı. Hatta bazen, çok streslendiğimde tırnağımın kenarındaki derileri bile koparmaya başlıyordum.

Şu an yaptığım gibi.

Kapının önüne geldiğimde düşündüğüm gibi siyah kısa kollu ve mavi bir kot giymiş esmer bir adamın kapının önünde durduğunu fark ettim. Siyah saçları uzundu, bir tokayla toplamıştı. Yüzüne bakmadan gözlerimi kısa kollu tişörtün açıkta bıraktığı kollarına diktim. *Aslan pençesi dövmesi.* Onlar bununla gurur duyuyor, bir madalya gibi üzerlerinde taşıyor ve görünmesi için kısa kollu giyiyordu. Ben ise onu saklamak için her şeyi yapıyordum, elimde olsa onu kazıyıp atardım ama bana lazımdı. Eğer olmasaydı şu an bu kapıdan içeri giremez, yaka paça dışarı atılırdım.

Adam beni fark ettiğinde kafasını kaldırarak buraya, olduğum yere doğru döndü. *Gülümse, Bengi. Sınırlarını zorla. Belki adamdan bir şey öğrenirsin.* Belki ona gülümseyerek yaklaşır, biraz huyuna

gidersem bana içeride Odkan'ın olup olmadığına dair bir şey söyleyebilirdi. Bence kapının önüne güvenlik olarak koydukları adam bunun hakkında bir şey biliyor olmalıydı.

"İyi akşamlar," dedim kendimi gülümsemeye zorladığımda. *Bunu başarabilirsin, dudaklar biraz daha yukarı kızım.*

Deri ceketimin kolunu dirseğime kadar sıyırarak kolumu ona doğru uzattım ve dirseğimden bileğime doğru uzanan aslan pençesi dövmesini adama gösterdim. Kafasını hafifçe dövmeye doğru itti, bakmadığımdan ne renk olduğu hakkında bir fikrimin olmadığını gözlerini dövmenin üzerinde gezdirdi. Dövmede ufak bir detay vardı, herkes bu dövmeyi yapabildiğinden dolayı içerisine bir imza koyuyorlardı. Eğer okumayı bilirseniz, dövmeni içinde bir sürü şifre vardı.

"Tamamdır," dedi adam kafasını dövmeden kaldırdığında. Dövmemin geçerlilik kazanması beni rahatlatmıştı, ilk defa böyle bir şey denemiştim ve işe yarayacağını düşünsem de bundan emin değildim. Ama bu rahatlama çok kısa sürdü çünkü adam soğuk bir sesle, "İsmin ne?" diye sormuştu, gözlerini yüzüme diktiğinde.

***İsim mi?* diye geçirdim içimden. Kafamın içindeki Bengi panik atak geçirmek üzereydi gerginlikten. Tırnaklarımı avucumu içine daha sert sapladım. İsim sormamaları gerekiyordu. Daha önce böyle bir şey yaşamamış olmama rağmen sadece dövmeye baktıklarını biliyordum. *Sakin ol,* dedim kendi kendime. Zaten kimliğini kullanabileceğim birisi vardı, tüm ihtimalleri düşünmüştüm tabi ki ama bir anlığına paniğe kapılmıştım işte.**

Dıştan dünyanın en soğuk insanıydım, kendimden de duruşumdan da hiç taviz vermezdim ancak içerideki gömdüğüm çocuk hala kendini belli

ediyordu, zihnimin içinde saklanan Bengi'nin içine sızmıştı. Tepkilerini kontrol edemiyordu, çabuk heyecanlanıyor ve çabuk stres oluyordu.

Ancak o kadar derinime gömmüştüm ki onu yara almamak için, gölgesi bile silinmişti gözlerimden. Mezarının yeri bile belirsizdi.

"İsim mi?" diye sordum yine de. "Neden ismimi soruyorsunuz ki?"

"Bu gece kontroller biraz sıkılaştı," dedi adam rahat bir tavırla. Sesi az önceki kadar soğuk çıkmamıştı. "Gelmek için yanlış günü tercih etmişsin maalesef ki."

***Bu gece kontroller biraz sıkılaştı.* Bu geceye özel bir durumdu bu yani? Ben doğru biliyordum. Odkan yüzünden miydi yoksa? Başka neden olacaktı ki?**

Gerçekten de sadece soy ismi yüzünden onları bir hazine gibi koruyorlardı. Bazen hayret ediyordum.

"Neden sıkılaştı ki?" diye sordum kaşlarımı çatarak, kaşlarım çatılmasına rağmen gülümsemeye çalışıyordum. *Çok zor ama bu*. Adam telefonunu çıkardığında birine kısa bir mesaj attı, sonra telefonu tekrardan cebine geri koymuş ve bana dönmüştü.

"Prensler içerideyken kaleye düşman sokmak ne kadar mantıklı?" diye sordu alaycı bir sesle. "Daha yirmi bir yaşındayım, yaşamayı seviyorum." *Prensler mi? Ler?* diye düşündüğüm sırada, isim konusunun kapanmadığını belli ederek, "Evet," dedi net bir sesle. "İsmin neydi?"

"Kirochka Smirnov."

Telefonunun ana ekranın kilidini açtığında tekrardan bir mesaj yazdı. Gergin bir şekilde bekliyordum. Kalbim çok hızlı atıyordu. Belki sessiz olsak sesi bu karanlık koridorun korkunç duvarlarında yankı yapardı.

"Kirochka," dedi onaylarcasına. *Adam az önce telefona ismimi yazdı, birine mesaj attı ve bu şekilde ismimin arşivdeki kayıtlarda olup olmadığını, gerçek*

olup olmadığını sorgulattı. **Az kalsın ağzım açılacaktı. Bu bir şaka falan mıydı?** ***Bu kadar sistemli olmalarına inanamıyorum.***

Bunu sadece *prensler* dedikleri içeride diye yapıyorlardı. Onlara bir şey olmasından, bu kadar ciddi bir kontrol yapacak kadar korkuyorlardı. Onları bu kadar korumları korkunçtu. Bu adamların şakası yoktu.

"Evet, benim."

"Rus musun?" diye sorduğunda yavaşça kafamı salladım.

İsmini aldığım kişi Rus'tu, ben değildim. Ama Rusça bildiğimden hikaue çok daha inandırıcı oluyordu. Örgütün içerisindeki Rus sayısı çok fazlaydı, bu yüzden babam ve annem bu dili ana dili gibi konuşabiliyorlardı. Bana da öğretmişlerdi, daha küçük bir çocukken annem ve babam evde Rusça da konuştuğundan ana dilim kadar iyi konuşabiliyordum.

O kadını tanıyordum. Kirochka'yı. Onu çok kere görmüştüm, ben küçükken bizim eve gelirdi. Ben yine kapalı kapılar ardına gizlensem de o kadının tatlı kahkalarının evde yankılanmasını işitirdim. Annem ile çok yakın arkadaştı ve onun kısa ziyaretlerinden sonra annem yenilenmiş gibi olurdu, o kadı ona neşesini adeta aşılardı. Annemin yüzündeki gülümsese günlerce silinmezdi, bu yüzden babam da onun bizim eve gelmesini isterdi hep. Annemi mutlu görmek, babamın tek ilacıydı sanki. Durmadan onu mutlu etmek için çabalardı, küçükken onu çok sevdiği için bunu yaptığını düşünsensem de büyüdükçe bunun nedeninin aslında bu olmadığını anlamıştım.

Annemi içine hapsetttiği hayat yüzünden, kendini onu mutlu etmek zorunda hissediyordu. Annem ona aşık olmuş ve bu yüzden bu işlere bulaşmıştı. Kendisi hiçbir zaman istediği, mutlu bir aileye ulaşamamıştı ve babam bu yüzden kendini suçluyordu çünkü onun

yaşantısı yüzünden tüm bunlar olmuştu. Onun içinde bulunduğu bu pislik yuvasının bir kız çocuğunun canını alması yetmemişti, bir annenin de hayallerini öldürmüşler, peşinde koştuğu mutluluğu gömmüşlerdi.

Babam hep kendini suçlamıştı. Annem ise kimseyi suçlamamıştı.

Kadın, Kirochka, birden ortadan kaybolmuştu. Annemin çok üzüldüğünü de hatırlıyordum. Gizemli bir şekilde ölmüştü ve ölümü kayıtlara hala geçmemişti.

"Da," dedim daha inandırıcı kılmak için. *(Evet.)*

"Nerede yaşıyorsun?" diye sordu. "Buralarda hiç görünmüyorsun. Seni daha önce görmedim, duymadım da."

İçerideki yüzlerce kişiye de usanmadan bu sorgulamayı yapmış mıydı? Hem de yüzü, ismi bile belli olmayan bir adam için?

"Moskova," dedim. "Bir iş için Ankara'ya geldim. Seneler sonra ilk defa. Bitince gideceğim. Moskovadaki çalışanlardanım."

"Ne zaman Aslan oldun?"

"2013."

Geriliyordum. Bunların hepsini doğruluyor muydu yoksa beni mi test etmeye çalışıyordu anlamamıştım.

"Sadece pençe dövmen mi var?"

***Hayır.* "Evet."**

"Kollarını aç."

"Sen bence fazla olmaya başladın," dedim net bir sesle. "Sorgunu yaptın, uzatma."

"Kollarını aç," dedi.

"Ne çıkacağını düşünüyorsun ki?"

"Belki *Aslan ağzı* dövmesi? Belki *Aslan gözleri*? Hepsinin farklı anlamı var."

Korktuğum dövme kollarımda değildi. Bu yüzden kollarımı kıvırarak gözleri önüne serdim.

"Tamamdır," dedi kafasını sallayarak. "Bir sorun görünmüyor fakat üzerini aramamız da gerekiyor."

Üzerimi mi arayacaktı? Yok artık. **Bu kadar koruma biraz abartı değil miydi? Bende bir tehdit görmedikleri halde böylelerse eğer, tehdit olarak görebilecekleri, tehlikeli görünenlere kim bilir nasıl yaklaşmışlardı bu gece?**

"Saçmalamayın," dedim net bir sesle. "Üzerimi falan arayamazsınız."

"Bir kız çağırdım," dedi elindeki siyah cep telefonunu salladığı sırada. "Benden rahatsız olabilirsin, o yüzden üzerini o arasın. Bu gece buraya girmek istiyorsan üstün aranmak zorunda."

Şaka gibiydi. Bu gece buraya girmek istiyordum, tek seçeneğim buydu. Bu yüzden sinirli bir şekilde kafamı salladım. Katlanmak zorundaydım. Üstümü silah yüzünden arayacaklardı, yani bu demek oluyordu ki silahımı alacaklardı.

Böyle işi sikeyim.

Sarı saçlı zayıf bir kız içeriden değil, arkadaki karanlık koridordan doğru hızlı adımlarla geldi. Hızlı hızlı yürümüş olmalıydı çünkü nefes nefese kalmıştı. Üzerindeki bacaklarını saran şorta ve kısa tişörte baktım, sarı saçlarını bunalmış bir şekilde geri attı. Burnunda gümüş bir halka vardı, gözleri kahverengiydi, yüzünde belirgin çiller vardı ve tabi ki, kolunda bir pençe dövmesi vardı.

"Merhaba," dedi kız sevecen bir sesle. "Bunu yapmaktan ben de nefret ediyorum ama maalesef, emir büyük yerden. Geçen haftaki polis baskınından sonra, Leo tüm kuralları katılaştırdı. Ve içeride *Pençe*ler var."

Olovlar, Borisovlar, Elemler ve Narbekovlar. **Yani, *Pençeler.***

"Pençeler mi?" diye sordum. Yine çoğul eki kullanmışlardı.

"Evet," dedi kız heyecanla. "Manyak olay değil mi? Ben bu mekanda çalışıyorum, biraz sönük bir yerdi diğer mekanlarımıza göre. Hiç uğramadılar bu mekana ve bu gece, *üçü* de burada. Çok garip! Götümüz tutuşuyor yemin ederim bir şey olacak diye. Görmen lazım." Çocuğu gösterdi gözleriyle. "Ali dört saattir burada herkesin soy ağacını soruyor, milletin üzerini arayıp duruyoruz vallahi de billahi de bıktım ya! Sanki içeride klonlanan Mamutlar var, bak sana yemin ediyorum ki Mona Lisa'nın tablosunu sakladıklar müze bu kadar güvenlikli değildir kızım! Merkez bankası gibiyiz şu an. Bir adamın annesinin soy ismini sordu Ali."

"Nefes alsana kızım," dedi isminin Ali olduğunu öğrendiğim çocuk.

Gerçekten de sarışın kız nefes almadan konuşuyordu.

"Nefes falan alamam ya! Dizide gibiyim oğlum!" dedi kız. Bu kızı kim bu işlerin içine almıştı acaba? "Bir de mekana girişlerini görecektin, ulan herif zırhlı araçtan indi lan! İnanabiliyor musun buna? Zırhlı araç diyorum, camlar full siyah camla kaplı yüzleri açığa çıkmasın diye alttaki depodan soktular içeri!" *Zırhlı araç mı?*

"Kimden bahsediyorsun?" diye sordum. *Üçü* de demişti az önce de*.* Düşündüğüm şey mi oluyordu?

Kız cevap verecekken Ali denilen çocuk, "Üstünü ara hadi," dedi gözleriyle beni işaret ederek. "Ben bir sigara içip geleceğim."

Sarışın kız kafasını sallayarak bana doğru bir adım attı. Hala içinde bulunduğum bu duruma sinirliydim ama içeri girmek için bunu yapmak zorundaydım. Homurdanarak ellerimi yukarı kaldırdığımda kız üzerimi aramaya başladı, elleri belime geldiğinde silahın varlığını fark etti. Kaşları çatılırken, silahımı alacağını anladığımdan cebimdeki çakıyı elime alarak

deri ceketin koluyla bileğim arasına gizledim. Elimde hiç silah olmamasından iyiydi.

Aslında ani davranırsam silahı çekerek kıza kapıyı açmasını söyleyebilirdim ama bu birkaç dakika sonra adamların içeri gelip heni dışarı atmasına neden olurdu.

"Üzerinde silah var," dedi memnuniyetsiz bir sesle. "Onu almak zorundayım."

"Neden?" diye sordum sinirle. "Bir Aslan'ın yanında silah taşımasından daha doğal ne var? Kendimi nasıl koruyacağım tehlikelerden?" Kıza doğru eğildim. "Yoksa Leo zarar görmemizi mi istiyor?"

"Haklısın tabi," dedi kız. "Ama içerideki güvenliği zaten biz sağlıyoruz. Her yer güvenlik görevlisi dolu. Yani demek istediğim şu ki içeride zarar göremezsin." Silahı çekip aldı. Ona kısık gözlerle baktım. "Ama çıktığın an kapıda beni bul, çıktığın an tabi ki silahını vereceğim."

"Bu ne saçma bir uygulama?" diye sordum huysuz bir sesle.

"Üzgünüm," dedi. "Hedeon Narbekov kendi bulunduğu mekanda silahlı insan bulunmasına izin vermezmiş. Kendi isteğimizden falan değil."

Hedeon da buradaydı.

Siktir.

"Bak sen şu işe," dedim alaycı bir sesle. Kızın suratına doğru eğildiğimde belimdeki silahı çıkararak alaycı bir şekilde ona uzattım. "Hedeon Narbekov, küçük bir kızın elindeki silahtan bile rahatsız oluyorsa eğer, belki de bu sıkı koruma bile yeterli değildir."

"Kızım neden öyle konuşuyorsun lan?" diye sordu korkuyormuş gibi. "Yerin kulağı vardır! Konuşma onun hakkında, korkarım ben."

"Sadece Odkan'ın geleceğini sanıyordum," dedim. "O nereden çıktı?"

"Bilmiyorum, şaşırdık biz de ama içeride kesin bilgi yani. Gerçi bunu gizlemem gerekiyordu ama... Neyse. Kumar masasındaymış. Kumarbaz mı acaba? Yok be, neden kumarbaz olsun ki?" Ona anlamsız anlamsız bakıyordum. "Ay, pardon ya! Ben de seni tuttum, hadi git sen. İyi eğlenceler!"

Ne eğlence bir bilsen.

Kafamı salladım, kapıdaki şifreyi o girdiğinde benim şifreyi bilip bilmemem gerek kalmamıştı. Siyah kapıyı ittirdiğinde gülümsedi, müzik sesi birden koridora doğru yayıldı ancak yukarıdaki müzik kadar sağır edici değildi.

Polat denen çocuğun hala gelmemiş olması beni rahatsız etse de işime geliyordu. Bu yüzden içeri doğru bir adım attım, aşağısı da tıpkı yukarıdaki eğlence mekanı gibi döşenmişti. Neon ışıkların rengi bile aynıydı. Tek fark, buradaki boş dans pistinin içinde dans eden deli bir kalabalığın olmamasıydı. Kalabalık yine aynıydı, eğlence arayan insanlar aynıydı ancak yukarıdakiler gibi çığlık çığlığa değillerdi. Bar tezgahının önündeki taburelerin hepsi doluydu, birbirine doğru bakan iki tane bar vardı ve arkalarındaki duvarlar da renkli neon yazılar vardı. Karşılarında ise siyah büyük koltuklar vardı, kalabalığın geneli oturuyordu. Yukarıya doğru çıkan merdivenler ve büyük bir balkon vardı, balkonun baktığı duvarın üzerine pençelerini çıkarmış, ağzını açmış şekilde kükreyerek avına saldıran bir Aslan'ın profesyonelce çizilmiş resmi vardı. Etrafında neonlar yandığından çizim daha belirgin duruyordu. *Aslan her şeyden önce gelir,* yazıyordu altında, mavi neonlarla.

Gözlerim mekanın içinde dönüp dolaşırken, Volkan'a Hedeon'un da burada olduğuna dair bir mesaj atmam gerektiğini biliyordum ancak bunu yapmak istemiyordum. Ortalığın daha fazla karışacağını

biliyordum, eğer işler karışırsa Hedeon'un kimseye acımadan herkesin infazını gerçekleştireceğini bildiğim gibi.

Çünkü onun işi buydu.

Bakışlarımı saplandıkları Aslan çizimi olan duvardan alarak siyah localarda oturan insanlara çevirdim. Bir grup gülüşüyordu, diğer grup ise fazla ciddi bir konuşma yapıyormuş gibi görünüyordu. Mekanın solunda kalan localaların çaprazında karanlık bir koridor vardı, büyük ihtimalle sarışın kızın söylediği kumar oynanan yere iniyordu ve bu gece orada hem Hedeon hem de Odkan vardı.

Kenan Karan bunu duysa delirirdi.

Babam bana her zaman kontrolü elimde tutmam gerektiğini söylerdi. Hayat, çözemediğim ipliklerin oluşturduğu bir düğümden ibaretti. İşin ucunun kime uzanacağı belli olmazdı, nereden başladığının olmadığı gibi.

Kontrolü elinde tutmak, hayatı rotasından saparak bir uçurum kenarına sürüklenen bir kız için çok da kolay değildi. Ama zorluyordum kendimi. Belki de her gece uyumadan önce sabah, bir başıma kaldığım evin sessizliğinin ağırlığını tekrar hissedeceğimi bilerek gözlerimi yumduğumdan, düşündüğümden çok daha ağır yükleri omzuma yükleyebiliyordum.

Aile benim için bir bataklıktı. Ben de zamanla sadece o bataklığın içinde nefes alabilen bir canavara dönüşmüştüm.

Ben bar tezgahının karşısındaki taburelerden birine oturduğumda, koluma dolanan elle beraber kafamı aniden sağa çevirdim, elim benden habersiz bir şekilde gizlediğim için üstümü arayan kıza kaptırmadığım bıçağa gitti. Elimde değildi, babam ve ağabeyim bana her zaman bir saldırıya hazır olmam gerektiğini söylemişti.

Çünkü darbenin nereden geleceğini tahmin edemezdik.

"Sen Bengi misin?" diye sorduğunda onu ittirerek kolumu çektim. Sarı saçlarına baktığımda onun Polat olduğunu tahmin etmiştim ancak sert bakışlarla yüzüne bakmaya devam ettim.

Temastan hoşlanmıyordum.

"Ben Polat," diye devam etti ona cevap vermeyeceğimi fark ettiğinde.

Gözlerine bakmadım, gözlerim kısaca yüzünde dolaştıktan sonra üzerindeki beyaz tişörte ve kot pantolona baktım kısaca. Kollarındaki aslan pençesi tabi ki gözler önündeydi. Benden en fazla bir iki yaş büyük gibi duruyordu. Merak ettiğim tek şey, nasıl köstebek olmaya cesaret edebildiğiydi. Çünkü onlar, köstebeklerin ve ispiyoncuların cezasını hayal edemeyeceğim kadar ağır keserlerdi.

"Evet," dedim kısaca. İsmimi bilmesi önemli değildi. Soy ismimi bilmemesi yeterliydi. "Geç kalmadın mı?"

"Benim bir suçum yok," dedikten sonra barmene bir içki siparişi verdi. Gözleri tekrardan bana dönmüştü. "Aşağıda olaylar kızıştı."

Aşağıda mı? Aşağıya inecek kadar yetkili birisi ise bu çocuk delirmiş miydi de Kenan Karan'a köstebeklik yapıyordu?

"Aşağıya inebildin mi?" diye sordum. Beni de kendisi gibi bir köstebek sanıyordu. Kim olduğumdan haberi yoktu.

"Evet, görevim oydu," dedi. "Aşağıda bir karışıklık çıkacağından neredeyse emindiler çünkü Günberk Erkuran dünyanın en sorunlu insanı amına koyayım. Bir tur rulet oynamaya karar verdiler, Günberk rulette de hile yapınca Narbekov çok sinirlendi. Birden silahını çekti. E o silah çekince Borisov boş durur mu? O da çekti silahını."

"Onları gördün mü?" diye sordum.

Bu görünmez olma işinin nasıl gerçekleştiğini de anlayamıyordum. Haklarında bir sürü şey biliyorlardı ve sadece yüzleri mi yoktu yani? Neden buraya geldikleri duyuluyordu ki mesela? Neden bu kadar fazla tedbir almak yerine sessizce gelerek kimsenin ruhu bile duymadan tüm bu işleri halledip sonra da gitmiyorlardı?

"Yok be kızım," dedi içkiden bir yudum aldığında. "Ne görmesi? Zaten ben çok da yetkili değilim, neden beni aşağı gönderdiler anlamadım. Kapının önündeydim, sesler geliyordu bu yüzden. Bir el ateş sesi geldiğinde saldılar kapının önündekileri. Anlamadığım şey şu, koruma istemiyorlar ve korunmalık bir olay çıktığı an korumaları kovuyorlar ama o kadar adamı kapıya dikmeden de durmuyorlar. Bu ne saçmalık lan?"

Aklıma gelenler beraber kaşlarım çatıldı. Onların bu kadar ciddi şekilde korunmadıklarına emindim ve bunu bildiğimden dolayı şu an bir tiyatro sahnesinin içindeymiş gibi hissediyordum.

Yoksa o adamları sadece konuşulanları duymaları için mi kapıya dikmişti? Belki konuşmalarda onlara atılan bir yem vardı. Polat, aşağıya inecek kadar önemli biri olmamasına rağmen onu kapıya dikmişlerdi ve Polat bir köstebekti. Yoksa şüphelendikleri adamları kapılarına dikmiş ve gerçek meseleleri konuşacakları zaman onları kovmuşlar mıydı?

Yok artık, resmen komplo teorisi kurdun iki saniyede,* diye geçirdi içimdeki Bengi. Kaşlarım ne zaman hoşuma gitmeyen bir şey düşünsem başımı ağrıtacak çok çatılıyordu. Bunu gerçekten düşünmüş olabilirler miydi? *Bu benim aklıma nereden geldi be?

"Sizden kapının önünde beklemenizi kim istemiş?" diye sordum. "Leo mu?"

"Yok, hayır," dedi kafasını hayır anlamında salladığında. "Narbekov istedi. Altı kişi falandık altta. Zaten bu gece her şey onun isteği ile oluyor."

Siktir.

Bu adam benim kendi zihnimin bir saçmalığı olarak gördüğüm planı düşünmüş olabilir miydi? Silahları alan da oydu, kontrol yapılmasını isteyen de. Bu gece her şey onun emirleriyle gerçekleşiyordu ve aylardır ortadan kaybolmasını göz önünde bulundurursam eğer, birden ortaya çıktığı gecede kontrolü bu kadar ele alması çok garipti çünkü ağabeyim bana her zaman onun diğerlerinden bir adım geride durmayı tercih eden silik bir gölge olduğunu söylerdi.

"Anladım," dedim kafamın içinde dönüp duran düşünceler dudaklarımın aralanmasına neden olacak kadar büyük bir şaşkınlık yaşamama neden olsa da yüz ifademi ifadesiz tutmaya çabalıyordum.

İfadesiz bir yüz, en büyük silahtır ve soğuk bir öfke, sakinliği bile yenen bir canavardır.

"Kenan'ın adamları yukarıda bekliyormuş," dedi. "Sen Odkan'ı bulabilirsin bence ya."

"Odkan'ı nereden bulayım?" diye sordum gergin bir sesle. "Hayatım boyunca görmediğim adamın o olduğunu nasıl bilebilirim? Beni sikik bir medyum falan mı sanıyorsunuz?"

Gözlerim mekanın etrafında dolaştı. Dans eden kalabalık, yukarıdakinden daha büyük bir hale gelmişti. Müzik sesi her saniye biraz daha artarken mekanın kalabalıklaştığını düşündüm, benim geçmek için büyük bir sorgudan geçtiğim kapıdan her saniye yeni birileri giriyordu. İki barın önü de insanlarla doluydu ve durduğum yerden yukarıya bir iğne atsam yere düşmezdi.

"Onların dövmeleri farklı oluyor ya," dedi bana. "Anlarsın sen kızım işte. Önemli biriymişsin. Bir bak etrafa."

"Sen salak mısın?" diye sordum. *Anlarsın* mı? Bunlar beni medyum sanıyor olabilirler miydi? Ona ters ters baktıktan hemen sonra gözlerimi kısarak her saniye daha da kalabalıklaşan insanlara diktim.

Biz böyle bir saçmalık konuşmamıştık. Kenan Karan ne diye saçam bir plan değişikliğine gidiyordu? Odkan'ın karşısına çıkmak da ne oluyordu?

Gözlerim kalabalığın içinde dolanırken Polat'ın yanımdan kalkarak bar tezgahının ucuna, bir kızın yanına ilerlediğini gördüm ama onu umursamadım. Kahverengi gözlerim kalabalığın içinde, tam ortada dans eden iki bedene takıldığında Polat'ın bana da söylediği ama benim içmediğim içki bardağını elime aldım. İki tane kızdan bir tanesinin bellerine kadar uzanan kahverengi saçları vardı, üzerini saran siyah deri bir pantolon ve siyah bir büstiyer giymişti. Onun boynuna kollarını dolayarak dans eden kızın ise omzuna kadar uzanan kızıl saçları vardı, müziğin ritmine göre bedenini hareket ettiriyordu. Kızın üzerinde kırmızı, dar askılı ve mini olan bir elbise vardı, güzel fiziğini ön plana çıkarmıştı. İkisinin de deli gibi sarhoş olduğu, attıkları kahkahalardan belli oluyordu.

Elimde duran içki bardağının içindeki pipeti dudaklarıma dayayarak içkiden bir yudum aldığım sırada gözlerimi kızlardan çevirerek kolumdaki babama ait olan siyah kayışlı saate baktım.

Saat dokuzu yirmi bir geçiyordu.

Gözlerimi babamın saatinden alarak karşımdaki neon yazılarla süslü olan duvara çevirdim. *Aslan her şeyden önce gelir,* yazıyordu bu duvarda da. Yazı kırmızı neonlarla işlenmişti, bu sözü sadece kanınızla mühürleyebildiğinizi mi belli ediyordu bu yemin? Çünkü onların yaptığı tek şey, sizi ölümün kıyısına sürüklemek oluyordu. Gözlerimi duvardaki yazıdan alarak bir belirip bir kaybolan mavi neon ışıkların

vurduğu siyah, art arda yirmi tane sıralanmış ve tıka basa dolu olan koltuklara doğru çevirdim.

Ve sonra onu gördüm.

Hayatımda gördüğüm en tehditkar bakışlar bir çivi gibi mıhlanıp kalmamı sağladı, kaderimin yazıldığı kalemin ucu zihnimin içine saçıldı.

Barı aydınlatan renkli mavi ışıklar doğrudan onun yüzüne vuruyor, bir kısmını aydınlatırken diğer yarısını göğe tutulmuş bir ay gibi karanlıkta bırakıyordu. Parmakları arasında yer edinmiş olan sigarayı, bir belirip bir silinen ışıkların altında hafif vişne renginde görünen dolgun dudaklarının arasına sıkıştırdığında kafasını hafif bir şekilde arkasındaki neon ışıklarla aydınlatılmış olan kırmızı renkteki duvara yaslamıştı. Koyu kahverengi olan saçları alnına doğru dağınık bir şekilde dökülüyorlardı. Geriye yaslandığından dolayı ışık yüzüne daha çok vurmaya başladı, bu yüzden kemikli ve bir bıçak gibi keskin olan yüz hatları biraz daha aydınlanmıştı, çenesindeki belirgin gamze ortaya çıkmıştı fakat yüzünün bir kısmı da hala karanlığa hüküm sürüyordu. Gözlerim yüzüne, denizi boylayan terk edilmiş bir şişenin dibe çakıldığı gibi çakıldığında sigaradan bir nefes daha çekti, yanakları aldığı nefesin etkisi ile içine çökerken çene kemiği öldürücü bir sertlik kazanmıştı. Yüz hatları o kadar sert ve belirgindi ki loş ışık yüzünden yüzünde belirgin gölgeler oluşuyordu.

Yüzünün sol kısmında, karanlığın hüküm sürdüğü tarafta belirgin elmacık kemiğinin üzerinden başlayarak çene kemiğine kadar uzanan belirgin ve büyük bir yara izi vardı. *Kesik izi.* Yara izi zaten keskin hatlara ve ifadesiz bir yüze sahip olduğundan dolayı oluşan tehditkar görünüşünü daha tehlikeli kılıyordu. Yara izi, onun yüzüne bakan herkesin dikkatini çekebilecek olmasına rağmen kötü

görünmüyordu. Böyle bir izin kötü görünmemesinin imkansız olduğunu düşünürdüm ama şimdi karşımdaki yabancının bir ölü kadar beyaz olduğu belli olan tenine leke bırakmış bu iz, Dante'nin cehennemine hapsolan şeytanı saran buzlar gibi tüm tasviri daha etkiliyici kılıyordu.

Gözlerini kıstığını fark ettiğimde aslında başından beri beni izlediğini yeni anlamıştım. Elimdeki içki şişesini bar tezgahının üzerine bıraktığımda gözleri, gözlerimi bir bataklık gibi içine aldı ve tüm o loş, renkli ışıklara rağmen gözlerinin rengi, zihnimin duvarlarına sıçradı.

Ela.

Ela gözlerinin rengi uzaktan bile seçiliyordu. Kesinlikle hayatımda gördüğüm en garip göz rengiydi. Bakanı içine çekebilecek bir bataklıktı değildi, insanın kendi yansımasını izleyebileceği, bir kuyunun en dibini doldurmuş zehirli bir suydu, eğer onun içinde hiçbir ifade barındırmayan gözlerini izlerseniz, karanlığın içinde kendi yansımanızı seçebilirdiniz.

Gözlerini benden çekmedi, sanki beni tanıyormuş gibi gözlerime uzun uzun bakıyordu. Bu bir an, onu tanıdığımı düşünmeme neden oldu ancak böyle bir yüze sahip olan bir insanı unutamayacağımı biliyordum. Her zaman çevreme özensiz gözlerle bakan bir kız olmuştum ancak o kadar da değildi. *O kadar da değil, ona dikkat etmememin ihtimali bile yok.*

Gergin bir şekilde oturduğum yerde kıpırdanırken bakışlarımı onun üzerinden çekmek istedim ama o bana ısrarla bakarken bu benim için ihtimal dışıydı. Üzerini ikinci bir deri gibi saran beyaz gömleğe baktım, ilk birkaç dövmesi açıktı ve boynunda altın renginde bir zincir vardı. Gömleğinin üzerinde siyah bir deri ceket vardı, mekan sıcak olmasına rağmen

çıkarmamıştı. Altına giydiği siyah kotu görebiliyordum, uzattığı bacakları sayesinde ayaklarında duran siyah kaba postalları da.

Gözlerini benden çekmeden elini kirli sakallarında gezdirdi. Bu hareketiyle beraber kafasını geriye atmıştı ve boynuna vuran ışıkla beraber gömleğin yakasının kapatamadığı boynundaki dövmeler belli oldu. Muhtemelen kolları da dövmelerle kaplıydı ancak mekanın sıcaklığına rağmen üstünde siyah deri bir ceket olduğundan bundan emin olamazdım. Beyaz gömleğin açık kalan yakasından boynundaki dövme belli oluyordu, siyah mürekkebin tenine bıraktığı izde 21 sayısı yazıyordu.

Adamı röntgenini çektin resmen, diye geçirdi içimdeki Bengi. Dudaklarımı birbirine bastırarak tezgaha bıraktığım içki şişesini elime aldım ve oyalanmak için bir yudum içtim, bakışlarının ağırlığını hala üzerimde hissediyordum ve bu tenimin karıncalanmasına neden oluyordu ancak gözlerimi bir daha ona çevirmedim.

İçkiyi bitirerek boş bardağı bar tezgahının üzerine bıraktığımda gözlerim Polat denilen çocuğa düştü, yanına gittiği kızla konuşuyordu. Kafamı iki yana salladım. Zaten Aslanlar'ın içine sızmışken Kenan Karan'a kanıp da köstebeklik yapan bir insandan ne kadar zeki olmasını bekleyebilirdiniz ki?

Adımlarımı tuvalete doğru yönlendirdim, bir koridora girmeden önce neon ışıklı bir tabelada tuvaletin yeri ok ile gösteriliyordu. Mekandaki müziğin sesi artık kafamı yormaya başlamıştı, hiçbir zaman böyle mekanlarda fazla vakit geçiren birisi olmamıştım.

Ancak her şey mahvolmadan önce, ben on sekiz yaşındayken, benim de lisede arkadaşlarımla eğlendiğim zamanlar olmuştu. Sonra bir gece yarısı babam eve gelmişti, yüzünde ilk defa tanık olduğum

büyük bir korku vardı. Bize acilen toparlanmamız gerektiğini söylemişti, ağabeyim evi çoktan terk ettiğinden sadece ben ve annem vardık.

Ne olduğunu bile anlamamıştık.

O geceye dair her şey, günahkar bir ruhun içindeki iyilik kadar silikti. Annemin attığı çığlıklar kulaklarımın dibindeydi, hala nefes alabiliyorsam eğer bu, o çığlıkları içimdeki intikamın ateşinin benzinini üstlendiğindendi.

Derin bir nefes alarak sağa saptım ve kızlar tuvaletinin kapısını iterek içeriye girdim. Buraya neden geldiğimi bile anlayamamıştım, kaçtığım şey tenime saplanan ısrarcı bakışlar mı yoksa kafamın içindeki şeytanın fısıltıları mıydı?

Kendimi cevapsız bıraktım. Ne zaman işime gelmeyen bir durumun içine düşsem, ne zaman kelimeler benim için silah görevi görse sessizliğe koşardım. Ancak kollarımı açıp ona kendimi teslim etmek de yasaktı bana çünkü terk edilmek zorundaydım ben, birinin kaderinin geçtiği yolu üzerinden geçtiğim her an.

At kafana işledikleri şu zehri, **diye geçirdim içimden.** ***Yoksa tüketeceksin kendini.***

Yüzüme soğuk bir su çarptım, ellerimi yıkadıktan sonra çektiğim kağıt havlu ile kurulamıştım. Kağıt havluyu çöpe attığım sırada, hiç durdurak bilmeyen zihnimin içine bu sefer de salak Polat'ın dedikleri takılmıştı. Volkan hala mesaj atmıyordu, Kenan Karan'ın adamlarından herhangi bir haber yoktu ve Polat bir kızın peşinde dolanıyordu. Biz bu uyarıyı nasıl verecektik? Belki de çoktan mekandan siktir olup gitmişti hepsi, bunun garantisini bize kimse veremeyeceğine göre neden hala bekliyorduk?

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Her zamanki gibi.

Tuvalet kabinlerinin olduğu yere, tuvaletin en ucuna ilerledim. Telefonuma gelen bildirim sesi ile beraber, tam deri ceketimin cebini açtığım sırada tuvaletin kapısı ani bir şekilde açıldı. İçeriye az önce dans eden iki kız girdi, kırmızı elbise giymiş, kızıl saçları omzuna kadar uzanan kız saçlarını sağ omzunda topladığında sol omzundaki dövme dikkatimi çekti.

Bu dövme ağabeyimde de vardı.

Her şey çok ani gerçekleşti. Nedensiz bir iç güdü ile onları dinlemeye karar verdim, o dövmenin ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordum, bir çift aslan gözüydü işte ancak dövmenin herkeste olmayıp da babam ve ağabeyimde olması, içimdeki bir sesin gözlerimi o kızın üzerine dikmem gerektiğini söylemesine neden oluyordu.

"Delirmek üzereyim artık ya," dedi bir tanesi, sesi aksanlıydı ancak hangisinin konuştuğunu anlayamamıştım. "Sanki duvara konuşuyorum, neden beni dinlemiyor? O kadar sinirleniyorum ki!"

"Babana söylersen seninle konuşmak zorunda kalır," dedi sesi daha kalın olan diğer kız, onun Türkçesi daha düzgündü. Kendimi kapattığım tuvalet kabininde parmak uçlarıma yükselmeyi düşünsem de bir an, onları göremeyeceğimi biliyordum. Bir musluk açılma sesi geldi, tuvaletin içine su sesi yayıldığında diğer kız siniri bozulmuş bir şekilde gülüyordu.

"Komik değil, Olga," dedi gülen kız. "Gerçekten değil. Ama tek seçeneğim bu artık." Kız birden dil değiştirdi, Rusça konuşmaya başladı ancak benim açımdan hiçbir sorun yoktu çünkü Rusça'yı ana dilim gibi iyi biliyordum. "Bana başka seçenek bırakmadı. Gideceğim babama, söyleyeceğim. Bize görev versin, benimle beraber Yakuts'taki küçücük kulübeye sıkıştığında da benden kaçabilecek mi acaba?"

"Odkan senden nasıl kaçıyor olabilir ya?" diye sordu diğer, az önce isminin Olga olduğunu öğrendiğim kız. O da Rusça konuşmaya başlamıştı. Kaşlarım çatıldı, o az önce Odkan mı demişti?

Kız, babasının onlara emir vermesinden bahsediyordu. Düşündüğüm ihtimalin gerçek olup olamayacağını sorguladım, bu gerçek çıkarsa direkt Volkan'a mesaj atacağımı düşündüğüm sırada ne olur ne olmaz diyerek elimde duran telefon sessize aldım. Volkan mesaj atabilirdi.

"Ben de aynısını soruyorum," dedi diğer kız alayla. "Benim ondan kaçtığım bunca sene sonra, Odkan benden nasıl kaçabilir ya?"

"Kızım, boşver sal gitsin ya," dedi Olga denilen kız. "Ayrılmadınız mı zaten? Konuşuldu her şey, daha ne konuşacaksınız? Senden kaçsa ne kaçmasa ne, sanki her gün aynı ortama gelmeyeceksiniz yine?"

"Biz ayrılmadık," dedi diğer kız. "O beni terk etti ya. Çığlık atacağım şimdi!"

"Nadya," dedi ismi Olga olan kız. "Saçmalama lütfen ya. Gel, devam edelim eğlenmeye. Sen at kendini bir yakışıklının kollarına gör bak nasıl beş saniyede yanına damlıyor o Odkan."

Ve böylelikle, şüphelerim tamamen silinerek yerini mutlak gerçeklere bıraktı.

Nadya, kızıl saçlıydı ve ağabeyimde olan dövmeden taşıyordu. Tıpkı babası gibi kızıl saçlıydı, Odkan'a bile emir verebileceğini söylediği babası gibi. Onlarca gizlenmeden sonra, bir tanesi kızlar tuvaletinde elime düşmüştü. Bunun gerçekleğini bir an sorguladım ancak hayır, bundan emindim. Bu ismi daha önce çok kez duymuştum. Leo Olov'un kızı, *Nadya Olov*. Ona *Kral'ın Kızı*, derlerdi, el üstünde tutulan bir inci tanesi gibiydi.

Ben ise hala şaşkındım. İdrak edemiyordum tüm bu olanları. Ben az önce, değerli bir hazine gibi

sakladıkları prenseslerinin yüzünü mü görmüştüm?

Kız resmen Odkan ile aralarında bir şey olduğunu söylüyordu, onu bir saniye izlemek bile bizi Odkan'a götürürdü ama buna gerek yoktu çünkü kızın kendisi daha önemliydi, aralarındaki en zayıf olan Odkan olduğundan onu hedef seçmişlerdi.

"Sus ya!" diye bağırdı birden Nadya. Fena sarhoştu. Diğer kız da öyleydi ve tam olarak bu yüzden dikkatsiz davranıyorlardı. *Ne yazık.* "Gidiyorum ben ya, buradaki herkes saçmalıyor!"

Tuvaletten çıktığında Olga da onu takip etti. Temkinli bir şekilde içinde bulunduğum tuvalet kabinin kapısını yavaşça ittirdim, kafamı dışarı çıkarmadan gözlerimle etrafı süzdüm. Sorun yoktu. İkisi de çıkıp gitmişti.

Ben de onlar gibi hızlıca tuvaletten çıktığımda, adımlarımı dans pistine doğru ilerleyen yola değil de karanlık koridorun sonuna doğru çevirdim. Buradaki merdivenler doğrudan yukarıdaki mekandaki koridora çıkaracaktı beni, buraya da güvenlik görevlisi koyduklarını biliyordum ancak umurumda değildi. Volkan'ın yanına gitmem lazımdı, böylece çıkışta bekleyen Kenan Karan'ın adamlarının hepsine Nadya'nın yüzünü gösterebilirdik ve Leo'ya bir uyarıdan daha fazlası gitmiş olurdu.

Dans pistinden uzaklaştığım her an beni içine çekebilecekmiş kadar büyüyen yol beni korkuttuğundan adımlarımı hızlandırdım. Zihnim, korkuluğu olmayan bir tarla gibi sayısız kargadan oluşan bir sürünün saldırısına uğruyordu düşünceler yüzünden, damarlarımda beni yaşatan korku varlığını belli ettiği her an.

Gözümün önüne gelen kahverengi saçlarımı kulağımın dibine arttırdığımda koridorun bitmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Elimdeki sessize aldığım siyah cep telefonu titreştiğinde

aydınlanan ekranda yanan yazıya çevirdim bakışlarımı. Arayan Volkan'dı. Telefonu anında açarak aceleci bir şekilde kulağıma dayadığımda, onun hala üst kattaki mekanda olduğunu gümbür gümbür gelen müzik sesinden anlamıştım.

"Ne oluyor?" diye bağırdı yüksek sesle ancak benimle konuşmuyordu, onun bulunduğu mekandan birden çığlık sesleri yükselmeye başladığında olduğum yerde donakalmıştım. Orada ne oluyordu? İnsanların sesi biraz daha yükseldi, Volkan'ın beni aradığını bile unuttuğunu düşündüğüm sırada, "Bengi!" diye bağırdı.

"Alo?" dedim yüksek sesle, sesim karanlık koridorda yankı yapmıştı. Birden tenim bir soğuğun etkisi altına girmiş gibi ürperdi. "Alo, ne oluyor orada? İyi misin sen?" Volkan cevap vermedi. "Volkan, Nadya'yı..."

Burnuma dolan baş döndürücü koku, idrak edebildiğim tek şey olurken bir el birden bileğime dolanarak telefonumu kaptı, nefesini arkamda hissettiğimde az önce hissettiğim soğuktan çok daha soğuk bir ürperti ile donakalmıştım. Lafım yarıda kaldı, dudaklarım hala aralıkken kalbim, her yeni güne gözlerimi açmamı sağlayan korkunun varlığı ile kasılmıştı.

Telefonu kapattığını fark ettiğimde diğer eli, sol bileğimi bir kelepçe gibi sardı ve beni sertçe kendisine doğru çekti. Tenine değen tenimin üzerinde soğuk bir ürperti hissettim, zihnimin içini, cehennemde şeytanın hapsolduğu buz kütlesi kaplamıştı.

"Bir yere mi gidiyordun?"

Sesi kulaklarımdan içeri sızdığında tenimi karıncalandıran bakışların varlığı kafamı kaldırarak ona bakmama neden oldu. Düşüncelerimin üstüne ela bir çift göz çöktüğünde bir adım geri giderek ondan

uzaklaşmaya çalıştım, bana doğru bir adım daha attığında duvarla onun arasına sıkışmıştım.

Kahverengi gözlerimi kıstım. Ela gözleri içinde sapsarı bir gökyüzünde uçan binlerce yeşil kuş barındırıyordu. Gözlerinin içine bakmamla beraber yeşil tutamlar koyulaştı ve göz renginin büyük bir kısmını kaplayan sarıyı tahttan indirerek hükmetmeye başladılar. Gözleri şimdi neredeyse yeşil olmuştu. Bakanı içine çekip boğabilecek bir bataklık yeşili gibi.

"Çek elini," dedim titrememesi için çabalayan sesimle beraber, gözlerim belindeki iki tane silaha takıldığında.

"Bana emir vermen pek akıllıca olmaz," dedi ela gözlerini kısarak. "Köstebek mi olacaktın?" Bana doğru eğildiğinde sırtımı soğuk duvara daha sert yasladım. "İspiyonculara ne yapıyoruz, bilmiyor musun?"

Damarlarımın içinde akan korku, hakimiyet hırsı kadar yakıcıydı. Attığım adımları keserken, devam etmemi sağlayan gücün kaynağıydı.

Kafamın içinden aynı anda binlerce düşünce geçiyordu, annesinin rahminden dünyaya fırlatılan ve yüzleşmesi gereken ilk şey yalnızlık olan küçük bir çocuk kadar çaresiz hissediyordum.

Kaza gecesi de böyle hissetmiştim.

O arabanın altında, eski hayatıma dair her şey ezilmişti. Tam olarak kaybedemediğim bilincimle beraber, benden çalınan her şeyin uzaklaşmasını sessizce izlemiştim.

"Bırak kolumu," diye bağırdım ancak tutuşu çok sıkıydı. Boyu benden en az kırk santimetre uzun olmalıydı. Az önce onunla bu garip bakışmayı yaşarken, ne kadar iri olduğunu fark etmemiştim ancak şimdi görüyordum ki bu adam dev gibiydi.

Telefonumu hala elinde tuttuğunu fark ettim. "Ver telefonumu!"

"Şşh," diye fısıldadı alaycı bir şekilde. "Bağırmak yok, Elem."

Donakaldığımda durmadı, elinde duran siyah cep telefonumu yere sertçe fırlattı. Telefonun ekranı anında kırılırken ayağındaki kaba postallar ile telefonu iki kere çiğneyerek kırıldığından emin olmuştu.

Soy adımı nereden biliyordu?

"Son kalan Elem'e de bakın siz," dedi alaycı bir sesle. "Senin bu kadar aptal olmana ihtimal vermemiştim ufaklık, biliyor musun? Gerçekten, ağabeyini ve babanı gördükten sonra senin de aptal olacağını biliyordum ama bu kadarı gerçekten fazla. Bu kadar dikkatsiz davranacağını düşünmemiştim." Her şeyi biliyordu. Tırnaklarımı terleyen avuçlarıma batırdım, terlediğimi hissediyordum. "Kenan Karan'a yüzünü mü gösterdin? Ne yapmayı planlıyordun, Nadya'nın yüzünü açık mı edecektin? Odkan'ın?" Üzerime eğildi. "Benim?"

"Senin?" diye sordum dudaklarımı dilimle ıslattığımda. Cebimdeki çakıyı ona saplasam ne olurdu? Ondan etkilenme ihtimali yoktu, peşimden gelebilirdi. Beni onların eline verebilirdi. Zaten kim olduğumu biliyordu, bunca zaman bilirken neden hiçbir şey yapmamıştı? Babam beni bir sır gibi saklarken, bu adam varlığımı nasıl öğrenmişti?

Kafamın içinde bir sürü çukur oluştu, tüm sorular kendi mezarında boğuldu.

"Kim olduğumu anlamayacak kadar da salak değilsin," dedi ela gözlerini üzerimde dolaştırdığında. "O yüzden tanışma faslını geçelim. Ben, Narbekov."

Narbekov benim kim olduğumu biliyordu. Narbekov bunca zamandır varlığımı biliyordu. Yok Edici, Nemea Aslanı dedikleri adam karşımda duruyor ve bu ıssız

koridorda bana zarar verebilecekken hiçbir şey yapmıyordu.

Üşümeye başlamıştım. *Soğuk öfke.* "Senin yüzünden iki adam yaralandı," dediğinde donakaldım. Ama yalan söylemiyordu. "Kenan Karan'ın adamlarından bahsediyorum. Yukarıda bir yangın çıkarmak zorunda kaldım, senin tüm bu saçma oyunun yüzünden. Nasıl bir kargaşaya neden olduğunu farkında mısın, Elem?"

"Ne saçmalıyorsun?" diye sordum geriye çekilmeye çalıştığımda. İzin vermedi, uzaklaşmadı. "Ne yangını?"

"Her şeyi biliyorum," dedi bana doğru eğildiğinde. "Çakır'ın vurulması mı seni harekete geçiren?" Hayır, değildi. O sadece bardağı taşıran son damlaydı. "Harekete geçmeye karar verdiğin an, yaptığın şey bu mu oldu cidden? Bu muydu planın?"

"Çakır'ı sen vurdun!" dedim onu ittirmeye çalıştığımda. Kımıldamadı. Bana cevap vermedi. Onaylamadı, reddetmedi. "Ne istiyorsun benden?"

"Sen benden ne istiyorsan onu," dedi ifadesiz bir sesle.

Ondan bir şey istemek... Odkan umurumda bile değildi, onun yüzünü ifşa edecektik ama eğer Hedeon ile konuşma fırsatım olsaydı, bunu yapardım. Çünkü ağabeyim, ortadan kaybolmadan önce bana tüm cevapların onda olduğunu söylemişti. Kaderimi bağlayan iplikler nasıl bir düğüm haline gelirse gelsin, karşımdaki ela gözlü yabancıya uzanmıştı her planımın sonu.

Onun babası beklenmedik bir şekilde yanarak ölmüştü.

Ve benim babamın ölümü de çok beklenmedikti.

İkisi de ölümün yenemeyeceğini düşündüğüm kişilerdi.

Benim varlığımdam haberi vardı ama kimseye beni söylememişti bugüne kadar. Ne zamandan beri beni biliyordu? Babam, beni onun babasından bile gizleyebilmişken o nasıl öğrenmişti varlığımı?

Anlayamıyordum.

"Beni biliyordun," dedim. Reddemezdim, kaçamaz ya da geri çekilemezdim. "Ama kimseye söylemedin. Neden?"

"Soru sorma," dedi net bir sesle. "Sadece kabul et."

Kaşlarım çatıldı. "Neyi?"

"Benimle gelmeyi."

Onunla gitmek. Tutmak ellerinden ve cennete yirmi bir adım kala, cehennemin en derin kuyusuna dönüşmek.

Alayla güldüm, böyle bir durumda nasıl rahat olduğumu hala bilmiyordum ancak bir şekilde koyvermiştim işte. Belki savaşmaktan yorulmuştum belki de tüm günahların keçisi olmaktan. Bu adam beni nasıl bulmuş olabilirdi, görünmez olduğum onca seneden sonra?

"Sana yardım etmeyeceğim," diye tersledim onu. Alayla gülümsedi, hayatımda gördüğüm en sahte yüz ifadesiydi. Gülüşünün arkasında çok büyük bir karanlık gizli olmalıydı öyle ki çelik gibi ifadesine karşı kendini birazcık gösteriyordu.

Karşımdaki adam bir maske ustasıydı ancak içinde barındırdığı o büyük karanlığın yenebileceği tek bir şey bile yokmuş gibiydi. Buna kendisi de dahildi. İçindeki karanlık yok ediciyi bile yok edecek güçteydi.

"Senin yardımını istediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu alayla. "Ben hariç hiçbiri yaşadığını bilmiyor, seni burada öldürebilirim bile Elem. İstersem seni zorlarım, benimle gelmek zorunda bırakırım." Kaşlarımı çattım. Beni öldüremezdi, o saçma örgüt içerisinde bir dokunulmazlığa sahip olmam gerekiyordu, en azından bu lanet olası ayrıcalığı bana

verebilirlerdi. Ama benim varlığımdan haberleri yoktu. "Ya da seni Leo'nun ellerine atabilirim. Seni kendi adamına dönüştürür. En iğrendiğin şey, değil miyiz biz? Bizden olmak zorunda kalırsın. Bir *Aslan* olmak zorunda kalırsın."

Zaten yaşamayan birini öldüremezdiniz ve Hedeon beni şu saniye şuracıkta öldürse bunu farkına varabilecek tek bir kişi bile yoktu.

Kimsesizdim.

"Bunların hiçbirini yapmak istemiyorum," dedi net bir sesle. Gözlerimi tekrardan yüzüne çevirdim, sesinden tenime esen soğuk rüzgarlar vardı.

Ona baktım. Siyaha çalan oldukça koyu kahverengi saçları, kavisli ve güzel bir burnu vardı. Dudakları dolgun ve kalındı ama gülümsemenin ne demek olduğunu hiç bilmiyormuş gibi kaskatı duruyorlardı. Çıkık elmacık kemikleri ve keskin bir çene kemiği vardı. Yüz hatları da en az bakışları kadar keskin ve tehlikeli duruyordu. Karşımda duran adam, tam bir sanat eseriydi. Belirgin yüz hatları değil bir ressamın bir yaratıcının elinden çıkmak için bile fazla kusursuzdu.

"Ya ne istiyorsun?" diye sordum sertçe yutkunduğumda. Karanlık koridoru aydınlatan tek şey, aşağıya inen merdivenlerin olduğu yerden gelen cılız koridor ışığıyken ela gözleri nasıl bu denli canlı parıldayabiliyordu?

"Gerçekleri," dedi. "Bende senin merak ettiğin tüm soruların cevabı var." Devam etti: "Sende de benim açmak istediğim bir kapının anahtarı."

Ne oluyor? diye sordu kafamın içindeki Bengi. Buradan kaçıp gitmekti onun tek istediği. Bazen tüm kayışları ona veriyordum çünkü görmezden gelmek istediğim gerçeklerden bu şekilde kaçmak çok daha kolaydı. O daha özgürdü. Ben saçma bir akvaryuma hapsolmuş küçük bir balıkken, o bir okyanusu

kurutabilecek güçteydi, kafamın içindeki karanlıkta aldığı her nefes bir savaştı.

Düştüğüm her an beni kaldıran o olmuştu.

Çünkü benim kendimden başka kimsem yoktu.

Ve bunların suçlusu onlardı.

O da bu işlerin parçası değil miydi? O da her şeyin içinde değil miydi? En has adam değil miydi? Onu ölüm pahasına koruyacakları kadar değerli değil miydi? O halde ona nasıl güvenecektim, daha kendime bile güvenemezken ben? Nasıl gerçeklerine ulaşmak için hep kaçtığım riski göze alacaktım?

Hayatım boyunca hep arada kalmıştım, siliktim, arka plandaydım, hep saklanan ve gizlenendim. Ailemle dışarı çıkamazdım, evdeki kapılar bile beni korumak için üzerime kapanırken ben gözlerimi karanlığa diker sadece annemin bana masal okuyacağı saatleri beklerdim. O masallar zihnimin içine sızarak beni huzurlu bir uykunun kucağına iterdi ama kabuslar bir türlü dinmezdi, soluk bir araf, tıpkı hayatım gibi zihnimin içinde de beni beklerdi.

Benim gibi silik, geri planda kalmaya mecbur bırakılmış birinin ait olduğu yer araftı. Güvenliydi. Gizliydi. Benim bu zamana kadar hayatta kalmamı saklayan yerdi.

Bir cennetin hayali için sığınağım olan arafı mı yakacaktım?

"Senin cevaplarına nasıl güvenebilirim?" diye sordum delirmiş gibi. Çıldıracakmış gibi hissediyodum gerçekten de. "Anlaşma yapmaktan mı bahsediyorsun? Çünkü şunu bil, bu geceden sonra senin peşini bırakmam."

"Güvenip güvenmemek senin seçimin," dedi umursamaz bir sesle. "Seninle anlaşma yapmayacağım, Elem."

Mekandan yüksek bir ses yükseldiğinde olduğum yerde donakaldım. Bu koridora girdiğinde belli ki

kapıyı kapatmıştı ancak bu seslerin azalmasına yardımcı olmuyordu. İçeridekiler bağırışıyor, çığlık sesleri duvarların arasında yankılanıyordu.

"Yangın üst mekandan alta da sıçramış," dedi alaycı bir sesle. Sanki bu yangını çıkaran o değilmiş gibi çıkıyordu sesi. "Kapıda hala Kenan Karan'ın adamları var, tahminimce dört kişi kaldı. Çünkü yangın yüzünden diğerleri koşa koşa kaçtılar." Sadece dört adam mı kalmıştı? Hedeon'un onları haklaması bir dakika bile sürmezdi. "Bu da demek oluyor ki onlar seni kurtarana kadar çoktan onları halletmiş olurum. Tabi, bu bize vakit kaybettireceğinden ve Nadyalar beni yalnız bırakmayıp peşime takılacağından dolayı yanımda seni görmüş olurlar, böylece yüzü ifşa olan Nadya değil, varlığı ifşa olan sen olursun. Varlığının ortaya çıkması senin bana verebileceklerini yok ettiğinden, Leo başına üşüştüğünde seni kurtarmak için hiçbir şey yapmam."

Beni tehdit ediyordu.

Seçenekleri hızlıca değerlendirdim. Tüm bu olanları göz önünde bulundurdum ve kafamın içine yuva yapmış olan pusulanın doğru yönü göstermesini sessizce diledim. Yüzlerce ihtimal olsa da kesin olan tek şey yolların kapalı olduğuydu, her yer çıkmaz sokaktı. Bu adam benim hakkımda her şeyi biliyordu, ben onun ismini yeni öğrenmişken.

Boku yemiştim.

"Beni tehdit edemezsin," dedim net bir sesle.

"Seni tehdit etmiyorum," dedi kafasını geri attığında. "Sadece seçenekleri sunuyorum. Bu ilk seçeneğimizdi."

"İkincisi de var yani?" diye sordum alaycı bir sesle. "Ne kadar da düşünceli ya. İkincisi neymiş peki?"

"Peşimden gelirsin ve elimizi kolumuzu sallaya sallaya bu mekandan çıkarız," dedi net bir şekilde. Dudaklarından çıkan her bir kelime bir yeminin

keskinliğini taşıyordu. "Aşağıdaki adamlar yangını duyunca kaçtılar, doğrudan otoparka inen merdivenler var koridorun sol tarafında. Nadyalara önden gitmelerini söyleyeceğim, sonra buradan çıkacağız ve Leo senin varlığından dahi haberdar olmamaya devam edecek." Ona bakmaya devam ettim. "Bu da ikinci seçeneğin."

Karanlıkta bile seçilebilen ela rengi gözleri parıldıyordu, yüzündeki ölü ifadeye tezat olacak şekilde. Sakinlik, üzerinde taşıdığı ipek bir kumaştan çok tenine işlenmiş bir mühür gibiydi. Ne yaparsam yapayım onu kaybetmeyecekmiş gibiydi.

Narbekov bana baktı, ela gözlerine sinmiş yeşillikler bir zehir gibi zihnime yayıldı. Gözlerindeki ifade bana tanıdıktı.

Gözlerinin içine baktığımda, Adem ve Havva'nın ruhunun ihanet ile zehirlenmesine neden olan Şeytan'ın beni izleyerek zarını fırlattığını düşündüm.

Bir cennetin hayali için sığınağım olan arafı mı yakacaktım?

Bir cehennemin ateşi için sığınağım olan arafı yakacaktım.

"Bu yanına kalmaz, Narbekov," dedim tükürürcesine. Yüzünde mimik oynamadı, parmakları çenesindeki derin gamzeyi yokladığında, onun yüzünden silinen tüm renklerin gözlerine saklandığını düşündüm. "Gidelim."

"Gidelim," dedi bunu diyeceğimi biliyormuş gibi. "*Oyun yeni başlıyor.*"

Çığlık sesleri arttığında insanların mekanı boşalttığını farkındaydım, sadece korkudan bağırıyorlardı. Zaten mekanın belli bir bölümü yanıyordu ama bizi sıkıştırdığı bu karanlık koridora alevlerin sıçramayacağının garantisini kimse bana veremezdi.

Her şey bakış açısı. Gerçekte delik deşik olan bir avcı, sadece avının gözlerinin gölgesinde bir savaşçı.

Gözlerinin içine baktığımda, Adem ve Havva'nın ruhunun ihanet ile zehirlenmesine neden olan Şeytan'ın beni izleyerek zarını fırlattığını düşündüm.

Bir cennetin hayali için sığınağım olan arafı mı yakacaktım?

"İkinci seçenek diyorum," dedim sinirim bozulmuş bir sesle. "Hızlı ol biraz."

Bir cehennemin ateşi için sığınağım olan arafı yakacaktım.

Hiçbir şey demeden önden yürümeye başladığında sonu gelmeyen dipsiz bir kuyuyu andıran karanlık koridorda onu takip etmeye başladım, ayağımdaki çizmelerin topuklarının çıkardığı ses, duvarlar arasında yankılanıyordu ve ben, yenik çıkacağım bir savaşa adım attığımı biliyordum.

Oy vermeyi unutmayalım! Bu aralar bu kitaba yoğunlaşacağım. İki haftada bir bölüm atmayı düşünüyorum.

Bölüm hakkında düşüncelerinizi buraya bırakabilirsiniz.

2. Bölüm: "Herkül'ün On İki Görevi"

2. Bölüm: "Herkül'ün On İki Görevi"

RED, Breathe Into Me (Acoustic Version)
Florence + The Machine, Seven Devils

Herkül, gözlerini dünyaya ilk açtığında, dünyanın en güçlü insanı olacağından habersizdi.

Ancak henüz bir çocukken onu öldürmek isteyen Hera'nın gönderdiği yılanları boğarak öldürdüğünde kaderi belirlendi ve hissettiği o öfke, iki kişiyi yakarak öldürene kadar ruhundan silinmedi.

Ellerini günaha sürmek, arınma umudunu beraberinde getirirdi ancak umut kırık bir camdı, birleştirmeye çalışılırsa kendisini tutan eli yaralayıp kanatırdı.

Herkül, suçlarından ve tüm günahlarından arınmak, sonsuzluğa kavuşmak için hiçbir silahın kürküne işlemeyi bile başaramadığı Nemea Aslanı'nı boğarak öldürmüştü.

Bir günahı ruhundan atmak için başka bir günah işlemek.

Kurtuluşun ışığına ulaşmak isterken sonsuz karanlığı kabullenmek.

Etrafta bahsettiği o dört adamdan bile iz yoktu. Bu gece kimse bu mekana buradan giriş yapmamış gibi bomboştu her yer. Gözlerim ilerlediğimiz karanlık koridorun duvarları arasında dolaşırken kafamın içinde dolanmaya başlayan karga sürüsünü kovmak için çabaladım.

Tek kelime etmeden otoparka, giriş yaptıkları depodan daha farklı bir yere indiğimizde onun Nadya ya da Odkan'dan fazlasıyla kopuk olduğunu fark etmiştim.

Hedeon Narbekov sürüden ayrı gezen bir Aslan'dı.

Yalnızlığın beraberinde getirdiği gerçek güç müydü? Sürüden ayrılmak bir içgüdü müydü?

Kafasının içinde ne dönüp duruyorsa bunu çok önceden planlamıştı, farklı bir girişten açılan farklı bir deponun içinde, siyah bir Lamborghini duruyordu. Narbekov'un her şeyi planladığını sadece onun yüzüne bakarak anlayabiliyordum, ela rengi gözlerinin gölgesinde kaderin zarları çift altıya düşmüş bir şekilde bekliyordu. Çizilen yolu kabullenecek birine değil, o yolu kazıyarak tekrardan çizecek birine benziyordu.

Köstebeklerden haberi vardı. Benden haberi vardı. Bu gece onun peşine düşeceğimi biliyordu. Kenan Karan ile anlaştığımı biliyordu. Kenan'ın adamlarının mekanın içinde olduğunu biliyordu.

Her şeyi biliyordu.

Önlem alabilirdi. Dedikoduları durdurabilirdi ancak o hiçbir şey yapmamıştı. Normalde adım attıkları hiçbir mekanın haberi gelmemesine rağmen bunun haberi gelmişti, herkesin mekana akın ettiğini bildiği halde hiçbir şeyi gizlememiş, hedef şaşırtmamıştı.

Çünkü bir planı vardı.

Herkesi kendi kurduğu oyunun içine çekmişti.

Sessizlik belimi bükerken, yaptığım seçimlerin altında eziliyordum. Ellerim bağlıydı, hiçbir zaman

kabullenişi bitiş çizgisi olarak görmemiştim ancak şimdi, saat ona gelirken, bu karanlık Ekim akşamında, önümde nefes alabileceğim bir boşluk göremiyordum.

Arabanın anahtarını siyah kot pantolonunun cebinden çıkardığını gördüm, arabanın kilidini açtığında arabadan kısık bir ses geldi. Ben onun bir adım arkasındaydım, bana göz ucuyla bile bakmadan sürücü koltuğunu açtığında kafamın içindeki şeytan o arabaya binmem gerektiğini söylese de hayatta kalmak isteyen parçam, içimdeki o küçük kız kaçıp gitmem için bana yalvarıyordu.

Onu dinlemedim.

Onu dinlemeyi bırakalı o kadar uzun süre olmuştu ki artık benim üzerimde söz hakkı olmasın istedim.

Yolcu koltuğunu açarak arabaya bindim, kapıyı sertçe kapattığımda arabanın içine kokusunun sindiğini fark etmiştim. *Ne kokusu bu?* Derin bir nefes almak istesem de belli etmemek için hiçbir şey yapmadım. Arkama yaslandım, diken üzerinde hissediyordum ve bunun nedeni, hiçbir şey bilmediğim karanlık bir yola adım atmamdan başka bir şey değildi.

Beni tehdit etmişti. Bunu yaptığını söylemese de bunu açık bir şekilde yapmıştı. Benimle anlaşma bile yapmayacaktı, tüm kozlar onun elindeydi. Beni Leo'nun eline vermemesi için her şeyi yapabilirdim, yapmam gerekiyordu çünkü Leo'nun beni adamına dönüştürmesi, ölümden daha kötüydü benim gözümde.

Ama bunu yapacak olsa, çoktan yapardı. Benden ne kadar süredir haberdar olduğunu bilmiyordum ancak bu zamana kadar eline fırsatlar geçmiş olmalıydı, bu gece bile geçmişti. Ama o hiçbir şey yapmamıştı.

Benden istediği başka bir şey vardı.

"Kemerini tak," dedi arabayı çalıştırdığında, bunu söylerken dönüp göz ucuyla bile bana bakmamıştı. "Hızlı kullanacağım."

Ona anlamsız bakışlarla baksam da emniyet kemerini taktım. Cevap vermemi beklemeden arabayı otoparktan çıkardı, mekanın dışına sıçrayan alevlerin yarattığı turuncu ışık gözlerime çarparken gözlerim hayretle açıldı. Mekanın sadece bir kısmından yükseliyordu alevler, üst kattaki pencereden yangının çıkardığı siyaha dönük o boğucu duman gökyüzüne saçılıyordu.

Oyun daha yeni başlıyor.

Ve şimdiden bir yangın çıktı bile.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum ona şaşkın şaşkın bakarken. Bir bilinmezliğin içinde yürüyordum ve önümü göremiyordum.

Gaz pedalına asılarak direksiyonu ani bir şekilde sola kırarak bir ara yola saptı. Direksiyonun hakimiyetini sol eli ile sağladığı sırada sağ eli ile üzerindeki deri ceketi çıkardı ve arabanın arka koltuğuna fırlattı. Gömleğinin ilk birkaç düğmesi zaten açık olmasına rağmen bu ona yetmiyormuş gibi altındaki iki düğmeyi daha açtı, bir ölü kadar beyaz olan teni ve göğsünün her noktasını kaplayan siyah mürekkep gözlerimin önüne serildiğinde beyaz gömleğinin kollarını da dirseğine kadar kıvırdı.

Kollarındaki dövmeler açığa çıktı. Bir pençe, bir aslan ağzı, bir çift aslan gözü, siyah mürekkeple beraber tenine işlenmişti. Onun pençesi benimkinden daha büyük ve görkemli görünüyordu, üzerindeki çizikler farklıydı. Aslanın gözlerinin altındaki gölgeler, bana yenik bir insana bakıyormuşum gibi hissettirdi, halbuki gözlerine sıçrayan şey avladığı ceylanla ziyafet çekmeden önce yüzüne sıçrayan o kandı, galibiyetinin kanıtıydı. Aslan ağzı ise onun hemen altındaydı, bu dövmeyi daha önce kimsede

görmemiştim ama kapıdaki adam, Ali bana ismini söylemişti. *Aslan ağzı.* Daha çok aslan dişlerine özen gösterilmişti, kükreyerek ağzını açan Aslan'ın gözlerindeki galibiyet, dişlerindeki kanla tasdiklenmişti.

"İzlenmeyi sevmem," dedi onu incelediğimi fark ettiğinde.

"Ben de cevapız bırakılmayı sevmiyorum ancak bana herhangi bir cevap vermedin şu ana kadar," dedim gözlerimi ondan çekerek yağmurlu yola çevirdiğimde. Yağmur damlaları sertçe arabanın ön camına vuruyordu. "Hep böyle üstü kapalı mı konuşursun?"

"Genelde konuşmam," diye cevapladı beni.

***Harika,* diye geçirdim içimden. Aradığım cevapların onda gizli olduğunu iddia eden herif, dudakları seneler önce mühürlenmiş gibi davranıyordu.**

Bir şey demek için dudaklarımı aralayacağım sırada, adamın cebindeki telefon çalmaya başladı. Telefonu Bluetooth ile arabaya bağlandığından dolayı ekrana baktığımda kimin aradığını ben de görebiliyordum ve ekranda *Nadya Olov* yazıyordu.

Telefonu açmadan meşgule attığında arabanın hızı biraz daha arttı.

Hız, damarlarımın kaşınmasına neden olacak bir korkuyu serbest bırakırken ona bunu belli etmemek için tırnaklarımı avuçlarımın içine bastırdım. Yine de gözlerim hareket edip duran hız ibresine gitmişti ben engel olamadan. Durmadan yukarı tırmanıyordu. Kaza gecesi de böyleydi, hızlanan arabanın içinde, korkuyla durmadan yukarı tırmanan hız ibresini izliyordum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum tekrardan, kaşlarımı çatarak. Yavaşça ona dönmüştüm.

Bana vermesi gereken bir sürü cevap vardı, sessizlik bunların hiçbirini bana sunmayacaktı.

Farkında mıydı? Dediğinin gerçek olduğundan böylece emin olmuştum, kesinlikle *genelde konuşmayan* biriydi.

"Oyunun başladığını söyledim," dedi umursamaz bir sesle. "Ortadan kaybolmamız gerek. Dağ havası almak belki biraz gevşetir seni."

"Ne?" diye sordum. "Ne dağından bahsediyorsun ya acaba sen? Orayı yaktın, mekanı uzaktın ve içeriyi tamamen boşalttın, farkında mısın sen bunu acaba? Kenan Karan'ın adamları ne olacak peki? Hepsi ortadan kayboldu. Benim gittiğimi anlayacaklar, telefonumu kırdın! Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun ya sen?"

"Çok konuşuyorsun," dedi rahatsız olmuş gibi. "Kes sesini."

"Sesimi falan kesemem!" dedim kontrol edemediğim bir sesle. "Sen bana cevaplar vermeyeceksen eğer, ben neden bu arabadayım şu an? Çünkü senin gibi bir adamın peşinden gelmemin tek sebebi, bu. Bilmediklerimi öğrenmek."

Zehir saçan ela gözleri bana öyle bir dönmüştü ki bu kadar sinirli olmasam susardım. Normalde sessiz biriydim, insanlar beni rahatsız edecek şeyler söylediğinde bile sadece sessizliği silah edinirdim kendime. Uğraşacak halim olmadığından değildi, sadece sessizliğin daha koruyucu olduğunu öğrenmiştim 20 senelik hayatımda.

Sessizlik ve soğuk durmak, sırtımı yaslayabileceğim iki duvardı.

"Kirochka Smirnov?" diye sordu siniri bozulmuş bir şekilde. *Bunu da mı biliyor?* Bunu da biliyordu. Bilmediği herhangi bir şey var mıydı? "Sen aptal mısın, kızım? Ortadan garip bir şekilde kaybolan kadının ismini alırken o beyninin içinden ne gibi makul bir sebep geçti?" Öfkeli gözlerini benden aldı, bana bakmaya gerek duymuyormuş gibi bir ifadeyle

yağmurun sertçe çarptığı ön cama dönmüştü bakışları tekrardan. "Senin yaptığın saçmalıkları temizlemem gerekiyor, Elem. Bunun için ortadan kaybolmamız gerek, özellikle de senin ortadan kaybolman gerek."

"Bu saçmalıkları yaptığımı biliyordun," dedim. Her şeyi biliyordu. *Her şeyi.* Buna rağmen gözleri kapalı numarası yapmış, avcı olduğumu sanarken bana av olduğumu hissettirmeden sessizce beni izlemişti. "Ve şimdi gelmiş laf ediyorsun. O zaman hiç gerçekleşmesine izin vermeseydin? Bu gece buraya geleceğini bilerek duyurmasaydın, peşine düşmeme neden olmasaydın?" Sen zaten kendine bir oyun kurmuşsun, oyuncunun kendi oynattığı piyon ileri gitti diye kızdığını daha önce hiç görmemiştim, Narbekov. Gerçekten de garip biri olmalısın."

"Avlanmayı heyecanlı kılan av değil, planın kendisidir," diye cevapladı beni rahat bir sesle. Eğer kelimeler bir kurşun olsaydı, onun gözleri çelikten yelek olurdu. "Zavallı ceylan, hedef olduğunu anladığı anda olayı kendisinden ibaret sanar. Son nefesine kadar kaçar."

Gözlerini akıp giden saniyelerle beraber yolun üzerinde hareket eden beyaz şeritlerden aldığında bana baktı. Kelimelerini kafama kazımak istiyor gibiydi.

"Oysaki avcıyı harekete geçiren şey, avının kalbini kıstıran korkudur," diye devam ettirdi kendini. Bir cevap vermemi bile beklememişti. Zaten vermeyecektim. Sadece ona bakıyordum. "Ödül önemsizdir, hedef planı gerçekleştirmek için var olan bir detaydır. Eğer o an Aslan'ın karşısında ceylan değil de geyik olsa, kaderi yine aynı olur. Çünkü Aslan hedefi umursamaz, umurunda olan tek şey karnının doymasıdır. Ve çoğu kez, bunu kan dökerek yapar."

Sadece bir hedef olduğumu söylüyordu karşıma geçmiş, sözlerine bu noktada katılabilirdim belki de ama yanıldığı bir şey vardı, ben yerinin geyikle değiştirebileceği basit bir ceylan değildim.

Avcının en hassas olduğu an, kazandığı andır. Galibiyet hissi onu yükseklere çıkarır, avını küçük görmesine neden olur. Küçük gördükçe alçalır, ipleri salar, güçsüz düşer, kaybeder. Çünkü avcının galibiyet hissi ile avına baktığı her an, o avın ömrünü uzatır, bir nefes için daha zaman tanır.

"Avcıyı nasıl yenersin?" **diye sormuştu babam bana, dağ evimizin açıldığı uçsuz bucaksız ormanında avlandığı sırada.**

Ben onun peşine takılmıştım her zamanki gibi, attığı her adımda gölge gibi peşindeydim. Babasına çok düşkün küçük bir kız çocuğuydum. Beni götürmek istemediği yerlerden bile fırlardım ama kapılar üzerime kapanırdı çoğu zaman beni korumak için, dağ evini kimse bilmediğinden daha özgür hissederdim orada. Elindeki tüfeği hatırlıyordum, bizim ormanda çok vahşi hayvanlar dolaşmıyordu ancak bir keresinde ayı olduğunu söylemişti babam. Korkudan uyuyamadığımdan, yatakta yanına kıvrılmıştım gün doğana kadar.

"Düşün, sen şu an bu tavşansın," **demişti tüfeğini doğrultttuğu tavşanı işaret ettiğinde.** ***"Beni nasıl yenersin, Bengi?"***

"Seni yenemem," **dediğimde bana döndüğünü hatırlıyordum, tavşan koşturarak kaçmıştı ancak çevrede bir sürü tavşan vardı.**

"Doğru, beni yenemezsin," **demişti.** ***"Ama avantajı elinde tutabilirsin."***

O gün kasvetli bir hava vardı, gökyüzünü iç karartıcı koyu gri bir renk kaplıyordu ancak ben oldum olası o havalardan hoşlanmıştım zaten.

Yağmur bulutları etraftaydı ancak henüz yeryüzüne akıtmamışlardı kopardıkları gözyaşlarını.

Tüfeği ona doğrultmuştu yaklaştığımız tavşana doğru. Hedef almıştı. Arkasında duruyordum. Tavşanın hala bizden haberi yoktu.

"Beni yenemez ama benim de onu yenmemi engelleyebilir, Bengi,"* demişti. *"Beni yenemez çünkü o bir avcı olamaz. Ama bu benden kurtulamayacağı anlamına da gelmez. Çünkü o bir av."* Tavşan hala duruyordu. *"Nasıl benim doğamda saldırmak varsa, onunkinde de kaçmak var. Doğana karşı gelemezsin."* Yere düşen ağaç dallarından birini ezdiğinde, çıkan yüksek sesin ormanda yankılanmasıyla beraber tavşan kaçıp gitmişti. *"Avın, avcı ile olan savaştan yenilmeden çıkmasının tek yolu, ona av olmadan av gibi davranmaktır."

Av olmadan av gibi davranmak.

Anılar beni elimden tutarak bu yabancı arabanın içerisinde tekrardan fırlattı, az önce anılarıma düşen taze orman kokusu yerini bu geceye kadar hiç solumadığım yabancı, baş döndürücü bir kokuya bıraktı. Teninden dökülen parfüm kokusunu alabiliyordum, az da olsa parfüm sıkmıştı ama tenine sinen tek koku parfüm kokusu olamazdı.

"Aslan olma işini fazla ciddiye alıyorsun anlaşılan," dedim ifadesiz tutmaya çalıştığım bir sesle. Beni nasıl anıların dibine attığından hiçbir haberi yoktu. "Kirochka ismini nereden öğrendin? Onun ortadan kaybolmasının ne alakası var bu olayla?"

"Hiç susuyor musun?"

"Hayır," dedim sinirle. "Susmuyorum."Cevap vermedi. Delirmek üzereydim. "Nereye gittiğimizi söyle bari."

Ağzını açmadı. Sinirle siyah oje sürdüğüm tırnaklarımı avucumun içine bastırdım. Bu adam beni deli ediyordu şimdiden, tüm bu ifadesiz duruşuma ve

soğukluğuma rağmen. Hep bir duvar gibi insanları izlerken onları sinir bozucu sakinliği ile sınayan ben olmuştum, şimdi o duvarın sahibi değil de onu izleyen kişi olmak beni deli ediyordu. Yine de sakin olmak için kendimi zorluyordum. *Sakinlik en büyük silahtır,* derdi babam bana her zaman. Sakinlik benim sürpriz silahamdı.

Arabanın içine büyük bir sessizlik hakim sürmeye devam ettiği sırada, Bluetooth ile arabaya bağlanmış olan telefonu rahatsız edici bir zil sesi ile tekrar çalmaya başladı. Gözlerim yine arayan kişinin isminin yazdığı ekrana düştü. *Odkan Borisov,* yazıyordu ekranda.

"Ne var?" diye sordu Hedeon telefonu açtığı anda, oyalanmamıştı bile.

İkisi arasında ne döndüğü hakkında en ufak bir fikrim yoktu, ağabeyim eskiden bana aralarının sanıldığı kadar iyi olmadığını söylemişti ancak neler döndüğünü bilmiyordum. Kasılan yüzünden, sıktığı çenesinden bu adamla konuşmaktan bile nefret ettiğinin bahsine girerdim ancak onun normal yüz ifadesi de buydu, yüzünü soğuk bir sakinlik korurken ne hissettiği ya da ne düşündüğü hakkında yorum yapmak sadece imkansızdı.

"Nereye kayboldun lan beş dakikada?" diye sordu karşı sesteki kalın ses. "Yangın nereden çıktı? Sen çıktığın an aşağısı alev aldı lan, Günberk ona oyun kurduk sandı! Az kalsın vazgeçecekti işten, götleri sikildi ona tesadüf olanı anlatana kadar."

"Yani?" diye sordu Hedeon umursamaz bir sesle. "Günberk'in bu kadar aptal olduğunu zaten bilmiyor muydunuz?"

***Siktir,* diye geçirdim içimden. *Odkan yangını Hedeon'un çıkardığını bilmiyordu.* Ve burada gelmiş, kendi yaptığı şey yüzünden düştükleri durumu ona anlatıyordu. Eminim ki bunu yapan, o yangını çıkaran**

adam çıkarmadan önce tüm olasılıkları göz önünde bulundurmuştu.

Bir nedeni vardı. Nedenler, sırlar gibi insanın ellerine prangalar vuruyordu. Nedenlerin peşinden sürükleniyorduk, sırlardan ölesiye kaçarken. İkisinin ee vardığı nokta aynıydı ama. İleri ya da geri fark etmez, ikisi de kendimizden uzaklaşmamızı sağlıyordu.

Ve Hedeon aşağıdaydı. Mekandaydı. Onu görmüştüm. Beni izliyordu, onunla göz göze gelmiştim. Tam da yangının alevlerini üst kata sıçrattığı sıradalarda, sanıldığının aksine alttaki kumar masalarından birinde değil de herkesin olduğu mekanda, bar tezgahının karşısındaki siyah masalarda yalnız başına oturuyor ve beni izliyordu.

Aklından ne geçiyor Hedeon Narbekov?

İçine düştüğüm bilinmezlik, kara delik gibiydi. Sonu gelmiyordu, kaybolmuştum ancak içime yuva yapmış olan sıkıntının yarattığı ağırlık, hepsinden daha zorlayıcıydı.

"Yangını kim çıkardı lan?" diye sordu Odkan.

Hedeon'un bu kadar ifadesiz olmasına şaşırmış gibiydi, sesi biraz daha yükselmişti. Onun sesindeki renkleri seçebiliyordum, Hedeon Narbekov kadar ifadesiz değildi.

Hedeon ona cevap vermeyince, "Kenan Karan'ın baş adamlarından birini gördüm kapının önünde, yangının çıktığı duyulunca fırladılar dışarı hep beraber," diye devam etti sözlerine Odkan. "Kenan Karan'ın emriyle çıkmış olabilir mi? Bizim geleceğimiz duyuldu mu bu gece? Yine de o Kenan sikiğinin götü nasıl yer lan bize bulaşmaya?"

"Kenan Karan'ın işi büyük ihtimalle," dedi Narbekov gözlerini yoldan bile çekmeden. Yüzündeki soğuk sakinlik biraz daha arttı, sesinde arabaya esen soğuk rüzgarlar vardı.

Yalan söylüyor. Neden yalan söylüyor?

Yalan söylerken yüzünün bu kadar ifadesiz olması, benim açımdan hiç iyi bir şey değildi. Çünkü ben yangını onun çıkardığını bilmeseydim, hayatta Narbekov'un bu işle ilgisi olduğunu düşünmezdim.

Sert yüz hatlarına baktım. Gözleri delici bir okun on ikiden hedefe saplandığı gibi akıp giden saniyelerle beraber ilerlediğimiz yola, sertçe yeryüzüne düşen yağmur damlalarının ıslattığı ön cama saplanmıştı. Dilini dudakları üzerinde dolaştırdığında yüzünde söylediği yalana dair bir açık aradım ancak onun yüzünde, bir ölünün gözlerinin soğukluğu vardı. Hiçbir ifade yoktu, yaşam belirtisi yoktu. Bomboştu.

"Amına koyayım onun," dedi Odkan birden öfkeyle. Aralarındaki soğukluk, esen bir rüzgar kadar net bir şekilde hissediliyordu. İkisi de birbiri ile konuşmaya katlanamıyormuş gibiydi, özellikle de Narbekov'un dudakları zoraki hareket ediyordu adeta. "Adamları da kaçtı zaten amına koyayım! Sikeyim böyle işi, Leo darlayıp duruyor şimdi de!"

"O zaman adamları peşine düşseydin, Borisov," dedi Hedeon Narbekov soğuk bir sakinlikle. Arabanın hızının biraz daha arttığını hissettiğimde, yukarı doğru tırmanan hız ibresine baktım. Şimdiden 290'ı gösteriyordu.

"Elimde olsa çoktan ölmüşlerdi zaten," dedi Odkan. "Nadya içeride fenalaşmış, böyle olunca nefes alamıyormuş, öyle söyledi. Ben de onunla uğraşmak zorunda kaldım." Odkan birkaç saniye duraksadı. Başka biriyle konuşuyordu. "Leo çok sinirli. Sen nereye kayboldun amına koyayım? Araban bomboştu."

"Bir iş çıktı," dedi Hedeon ifadesiz bir şekilde. "Moskova'ya uçacağım bu gece. Bir süre yokum. Kenan Karan'ın adamlarına kimse bulaşmasın, ben ilgileneceğim o işle. Sen Günberk'i bul da şu

siktiğimin anlaşmasını yap artık. Beykoz'da saklandığı bir evi var, genelde oraya kaçıyor."

"Eyvallah," dedi Odkan. "Bende o iş. Dikkat et sen de."

Hedeon hiçbir şey demeden telefonu kapattı. Kafasının içinden neler geçtiğini daha önce hiçbir şeyi merak etmediğim kadar çok merak ediyordum. Kasılmış yüz hatları hoşuna gitmeyen bir şeyi mi merak ediyordu yoksa bu onun her zamanki ifadesi miydi? Hakkında hiçbir şey bilmediğiniz bir adam ile beraber, bilinmezliğe doğru çizilen bir yola adım atmak, hayatınız boyunca yapabileceğiniz en büyük hatalardan biriydi eminim ki.

Bir hataya daha parmak izlerimi sürüyor, kendimi bir bataklığa daha çekiyordum.

Sessizlik, bazen arkasına sığındığım bir kayayken bazen beni ağırlığı altında ezen bir çığ kütlesine dönüşüyordu. Huzur ve huzursuzluk arasında sıfır noktasındaydı, attığım adımın gittiği yola doğru eksiye mi yoksa artıya mı ilerlediğimi anlayabiliyordum.

Kafamı içinde dönüp duran düşüncelerin ağırlığı bu sefer kaldırabileceğimden bile daha fazlaydı. Hep geriye iterdim. Duygular kabulleneceğim bir şey değildi, gerçeklerin gölgesinde ezildiğim bir hayat yaşarken. Bu yüzden yenik düşmek, hissettiğim bir şey olmamıştı hiç. Cılız da olsa bir ışık yanardı kafamın içinde, bana yol gösterir ve aslında elimde tuttuğum ama karanlık yüzünden göremediğim anahtarları işaret ederdi. Oysa şimdi ne tarafa dönersem döneyim beni kucaklayan tek şey karanlıktı.

Gücünü fark etmek, ona sahip olmaktan daha zordur.

Odkan, Nadya'nın bayıldığını söylemişti. Yangından korkuyordu. Bunu rahatça Hedeon'a söylediğine göre

Hedeon'un da bu korkudan haberi vardı, yangını çıkarmadan önce bunu biliyordu. Leo'nun kalpsiz bir adam olsa da kızına çok düşkün olduğunu biliyordum, bunu duymak bile onu delirtmiş olmalıydı.

"Nadya'nın yangından korkacağını ve fenalaşacağını biliyordun," dedim birkaç dakika süren sessizliği bir bıçak gibi keserek. "Biliyordun, değil mi?"

Hiç duraksamamıştım konuşmadan önce. Eğer duraksarsam, düşüncelerin içinde boğulacaktım çünkü. Duraksamadı ancak gözleri yavaşça yoldan çekilerek bana döndü.

Bana cevap vermediğinde, "Bu yüzden mi yangın? Odkan'ın Nadya ile ilgileneceğini biliyordun. Tuvalette duydum, ikisinin arasında bir şeyler var. Kenan Karan'ın adamlarına kaçması içn vakit tanımış oldun böylece. Hem de Leo'yu sinirlendirdin. Bir taşta iki kuş."

"Göründüğün kadar salak değilmişsin," dedi alaycı bir sesle. "Ama onları yeterince iyi tanımadığın için tahminlerin oldukça yanlış."

Ela gözler bana doğru döndüğünde oturduğum koltukta rahatsızca kıpırdanmak üzereydim. Hızla geçtiğimiz yolun üzerindeki sokak lambalarının ışığı yüzünü sarı bir ışıkla aydınlatıyordu. Işık arada geriye çekildiğinde yüzü de ait olduğu karanlığın içine gömülüyordu ancak onun gözlerinin içinde o kadar parlak renkler nefes alıyordu ki, karanlığın onları boğması mümkün değildi.

"Nadya'nın böyle olacağını düşünmedim çünkü yangından falan korkmuyor. Odkan'ın dikkatini çekmek için kullanacağı bir fırsat yaratmak istedim," dedi. "Çünkü onunla konuşmak için her yolu deneyeceğini biliyordum. Aynı o şekilde oldu. Nadya'nın da benim gibi fırsatı avantaja çevireceğini biliyordum. Odkan ile konuşmak için bunu bahane

etti ve her şeyden habersiz bir şekilde benim planım için onu oyalamış oldu. Olay bundan ibaret."

Bir taşta üç kuş.

Günberk Erkuran'ın ne kadar sorunlu bir adam olduğunu biliyordu. Herkes aynı şeyi söylerken onun duymamasına imkan yoktu. Bu yangın olayını yanlış anlayacağını, kendisine karşı yapılan bir saldırı olarak göreceğini, Aslanlarla arasının bozulacağını ve yapacakları işin tehlikeye gireceğini biliyordu. Yine de yapmıştı.

Narbekov, kendi ailesinin kurduğu imparatorluğu çökertmeye mi çalışıyordu?

"Senin bu yaptığın hoş karşılanmaz, biliyorsun değil mi?" diye sordum birkaç saniye sonra. Gözlerini benden çekmişti çoktan, ifadesiz bir şekilde yolu izliyordu. "Ne kadar ayrıcalığın olursa olsun, Narbekov, Aslanların arkasından iş çevirmek bu yaptığın. Kendi kendini zor duruma sokuyor, hedef şaşırtıyorsun."

Gözlerinde bir yangın vardı. Alevler düştüğü yerde sabit kalmıyor, insanı içten içe bitiren bir zehir gibi onun bakışlarının izini bıraktığı yere akıyordu. Fazla düşünmenin her zaman insanın sonunu getireceğini düşünen biri olmuştum, kafasında dönen çarkların seslerini işitirken bunun doğruluğunu bir çalınan yaşamda daha kanıtladım kendime.

Çok düşünmek, o kadar çok zehirliyordu ki insanı, nefes almak için o zehri içinden atması gerekiyordu.

"Sen kafanı bunlara yoracağına kendini düşün," dedi sert bir sesle. "Bu oyundan nasıl kurtulacağını, nasıl sağ kalacağını, nasıl en nefret ettiğin şeye dönüşmeden nefes almaya devam edeceğini düşün. Bana hiçbir şey olmaz."

Düşün... Düşün ki herkes kendi cehenneminde yansın.

Daha fazla konuşmadım. Yağmur hızını arttırdığında hiç durmadan hareket eden silecekler gözlerimi yormaya başlamıştı. Dün gece hiç uyuyamamıştım, bu gece aldığım riskleri ya da olabilecek senaryoları kafamda düşünüp durmuş, rüyalar yerine onları oynatmıştım içeride. Yine de kendimi hazırladığım hiçbir felaket senaryosu, şimdi içine atladığım yolculuk ile kıyaslanamazdı bile.

İki gün önce, en son sabaha karşı uyuduğumda, rüyamda bir aynanın karşısındaydım. Şimdi hiç bilmediğim bir yolda, daha önce adından ve korkutucu namından belki bir şey duymadığım bir adamın yanında, yüzünden silinip elalarına verilen o renklerin ardında yine aynı aynayı görüyordum.

O aynanın arkasındaki kız daha fazla nefes alamıyordu, bir günahın bedeli olmuştu ve kaçamıyordu, silinip gitmek istediğini söyleyip dururken hayata biraz daha sağlam tutunuyordu.

Ve şimdi bu arabadaki kız da, aynanın arkasına sinmiş, bir ölü gibi bakan yansımasının düşünmesine rağmen reddettiği tüm gerçekleri kabul ediyordu.

Yolculuk, Hedeon Narbekov'un telefonu tekrar çalana kadar sessizdi. Arabanın içini kaplayan büyük sessizliği rahatsız edici zil sesi böldüğünde yumduğum gözlerimi aralayarak arabanın ekranına baktım. Ekranda Tolun Uskur yazıyordu.

Hedeon bıkkın bir nefes alarak telefonu açtığında, "Ne var lan?" diye sordu.

"Günberk'e Beykoz'un baskına uğrayacağı dedikodusunu gönderdim," dedi karşı hattaki sesin sahibi, hiç oyalanmadan söylemişti bunu. Başka yere gidecek, çok sinirliydi ama benden gerçek olmayan bu bilgiyi öğrendiği için bana karşı yumuşadı, Odkan'a çok öfkeli ve sen o an ortadan kaybolduğun için Aykan'ın da Günberk'in de seninle ilgili en ufak bir şüphesi yok."

"Olamazdı zaten," dedi Narbekov rahat bir tavırla. "Günberk'in nerede kalacağını öğrendin mi?"

"Büyük ihtimalle, Mersin'e gidecek," dedi Tolun. Narbekov'un kaşları çatıldığında, "Biliyorum, ihtimal değil kesinlik istersin. Birkaç saate öğreneceğim." Narbekov, Tolun ile konuşurken Odkan ile konuşurken olduğu gibi öfkeli değildi. "Odkan onu en az beş gün bulamaz, bu da bize zaman kazandırır."

"Beş günü arttıralım, bir saçmalıkla uğraşacağım da," dediğinde bana döndü. "Kimlik işini hallettin mi?"

Ona göz devirmemek için kendimi zor tutmuştum. İfadesizlik, ona doğrultabileceğim en büyük ve en etkili silahtı. Böyle olan oydu ve eğer onun savaşı böyleyse ben de buna uyum sağlardım.

"Aynen, halloldu o iş de," dedi Tolun. "Ne zaman uğrayacaksın yanımıza sen? Sara seni sorup duruyor bu geceki yangını duyduğundan beri sikti kafamı."

"Bu aralar yokum," dedi Narbekov. "Ararım seni gece yine de. Bizimkiler iyi mi?"

"İyiyiz bir sorun yok," dedi Tolun, Narbekov telefonu kapatmadan birkaç saniye sonra. "Sen de dikkat et kendine, kardeşim."

Hedeon Narbekov telefonu kapattığında arabanın içine yine derin bir sessizlik çökmüştü. Gözlerimi ona çevirdim, yanından geçtiğimiz sokak lambalarının ışığı ona vurduğunda, gömleğinin düğmelerini çözdüğü için çıplak kalan beyaz teni bir mermer gibi parlıyordu. Gözlerim ellerindeki dövmelere düştü, kolları teninin görünmeyeceği kadar fazla kaplanmıştı siyah mürekkeple.

Tekrardan bir şey demesini istemediğimden dolayı bakışlarımı arabanın ön camına çevirdim. Yağmur hızlandığında şimşek göğü ikiye yararcasına çakmıştı. Bir gök gürültüsü kulaklarımın içine doldu, bu sırada

siyah gökyüzü şimşeğin yarattığı ışıkla iki kere aydınlanıp karanlığa teslim olmuştu bile.

Araba hızlandı. Kafamı yana eğdiğimde sertçe yutkunarak hız limitine baktım. Hızı gösteren ibre, 330'a yaklaşıyordu.

Kaza gecesine geri dönmemek için gözlerimi o hız ibresinden çektim. Bakış açımı değiştirdiğim zaman kaderin benim için çoktan belirlendiğini, attığım her adımda fark edebileceğimi söylemişti bir keresinde babam. Benim aksime fazla inançlıydı.

Onun aksine ben, kaderin bile bizi terk ettiğini düşünürdüm.

Kaderin bile terk etti seni, şimdi senden çalınan hayat bir cehennem gibi yakıyor içini.

Yazılan mürekkep iz bıraksa bile silinmez değildi. Yaptığımız her seçim bizi kendi yolumuza sürüklerken, başkaları tarafından mecbur bırakıldıklarımız bizim yolumuzu silerdi ve biz terk edilene kadar, o yol hep silinmeye devam ederdi.

Göz ucuyla bana baktığını hissettim ancak dönüp ona bakmadım, araba geçen her saniyede biraz daha hızlanıyordu ve bu lanet yol asla bitmiyordu. Hiçbir zaman geçmişi silmeye çalışan biri olmamıştım ancak onu deştiğim de söylenemezdi.

Bana doğacak güneşi bir kez daha görme hırsını veren şey geçmişimdi ancak hakimiyeti onun eline verirsem, güneşi yakmasını da bilirdi.

"Yavaşlar mısın?" diye sordum sakin tutmaya çalıştığım sesimle. "Bu kadar hızlı gitmeye gerek yok."

"Korkuyor musun?" diye sordu.

Evet.

Dönüp ona baktım, soğuktan çatlamış alt dudağımı üst dudağım arasına aldığımda o sabit bakışlarla yolu izliyordu. Sanki az önce tenime saplanan dikenler ona ait değildi.

"Hayır," dedim net bir şekilde. "Araba tutuyor sadece. Eğer arkamızda bizi kovalayan biri yoksa biraz daha yavaş olursan daha iyi olacak her şey."

Bana terslemesini, inadına daha fazla hızlanmasını bekledim ancak o beni şaşırtarak biraz yavaşladı. Gözlerimi hız ibresine düşmemesi için tırnaklarıma çevirdim, ellerimle oynamaya başladım.

Ellerime baktığını o an fark ettim.

Kafamı kaldırarak ona bakacağım sırada kafasını tekrardan kaldırdı ve ifadesiz bir şekilde yolu izlemeye başladı. Direksiyonun hakimiyetini tek eliyle sağladığı sırada araba biraz daha yavaşladı, cebinden çıkardığı sigara paketinden bir dal çekerek dudakları arasına yerleştirmişti.

"Odkan ve Nadya'nın arkasından neden iş çeviriyorsun?" diye sordum, arabanın yavaşlamış olması korkumu dağıtmaya yardımcı olmuyordu. Ellerimle oynamaya devam ediyordum. "Beraber büyüdüğünüzü sanıyordum."

Dudakları arasına yerleştirdiği sigarayı yakmak için cebindeki çakmağı çıkardığında duraksayarak çakmağa baktım. Altın kaplamalı, özel olarak yaptırıldığı belli olan çakmağın üzerine iki harf işlenmişti, *N.N.*

Bana cevap vermeden ateşi yakarak altın rengindeki çakmağı dudakları arasına yerleştirdiği sigaraya yaklaştırdı. Sigaranın ucunu ateşlemesini izledim, dudakları arasındaki zehir yandığında kafasını geri atarak derin bir nefes çekti. Aldığı nefesin etkisi ile yanakları içeri gömülmüş, belirgin elmacık kemikleri ön plana çıkmıştı.

"Seninle de beraber büyüyebilirdik," dediğinde bunu beklemediğim için donakaldım. "Ama hayat bize aynı yaşanmışlıklarla gelirdi. Belki de daha ağırlarıyla. Beraber seneler geçirsek de bu gece, bu

arabanın içindeki avcı ben olacaktım, av da sen olacaktın."

Ona cevap veremeden bakmaya devam ettim. *Av ben olacaktım. Avcı da o olacaktı.* O çok ifadesizdi, vurguladığı şey, beraber büyümenin onun için hiçbir şey ifade etmemesiydi. *Seninle de beraber büyüyebilirdik*. "Ama baban," diye devam etti ona cevap vermediğimde. "Babam, kimsenin yapmaya cesaret edemediğini yaptı. Seni herkesten gizledi."

Olduğum yerde birden kasıldığımda tırnaklarımı avucumun içine kanatırcasına bastırmıştım. *Babam...* Beni herkesten gizledi. *Ve öylece gitti. Gitmek zorunda kaldı.*

"Senden gizleyememiş," dedim ona bakarak. "Sen beni buldun."

Cevap vermedi.

"Onların arkadaşın olduğunu sanıyordum, demek istediğim sadece buydu," dedim. "Belki de yanlış biliyorumdur. Bunun için sormuştum."

Neyi neden yaptığını çözmek için cevap vermese bile konuşmayı uzatacaktım. Bu adamın kendi isteği ile konuşacağı yoktu, bu kısa yolculukta bunu anlamıştım. Konuştuğunda, dudaklarını araladığında da benim işime yarayacak bir şeyler söylemiyordu ki.

İstediğin tüm cevaplar bende. Hani nerede? Karanlık bir gecenin içinde, seni gömmek için açtığım bir çukurun en dibinde.

"Çocukken arkadaştık," dedi ifadesiz bir sesle.

"Sonra ne oldu peki?"

"Büyüdük."

Susmam gerektiğini biliyordum. Dudaklarından çıkan kelimeler, hiç bilmediğim hatıraların ağırlığını taşırken susmam gereken noktanın burası olduğunu biliyordum. Attığım bir adım daha, dudaklarımdan çıkan bir kelime daha, yasak meyveye uzanmak olacaktı.

Sessizliği kuşandım.

Sigaradan bir nefes daha aldığında gözlerimi ondan çekmedim. Rüyamdaki aynanın karşısındaydım ancak şimdi o aynaya, yağmur damlaları vuruyordu. Düşünceler hırçın bir fırtına sonrasında sakinleşen dalgalara benziyordu. Kendi elimden tutup kendimi kaldırdığım onca sene, dönüp de yansımama bakamamıştım bir kere bile. Şimdi o kabusu, hayatımı belirleyecek bir yolun üzerinde gerçek kılıyor, hep bakmaktan kaçtığım gerçeklerin peşinden gidiyordum.

"Uyuyabilirsin," dediğinde ona baktım. Göz kapaklarım kapanmak üzereydi. "Daha yolumuz var."

"Nereye gidiyoruz ki?" diye sordum. Şehrin dışına çıkmak üzereydik.

"Dağın başına."

Bunu sorgularcasına ona baktığımda bana döndü, gözlerimi süsleyen soru işaretlerini gördü ancak hiçbir şey demeden önüne döndü. Hedeon Narbekov konuşmayı kesinlikle sevmiyordu, dudaklarını araladığında verdiği cevaplar netti ancak sizi bir yere ulaştırmıyor, yarattığı soru işaretleri ile beraber yarı yolda bırakıyordu.

"Sence senin yanındayken gözlerimi kapatacak kadar sana güvenir miyim ben?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Bunu diyen kız, adını bile hiç duymadığı bir dağın başına, bu adamla gidiyordu. *Gittiğin evde hiç uyumayacaksın sanırım?* "Silahımı bile elimden aldın. Tüm avantajlar elinde şu an. Ve bana bahsettiğin nedenleri anlatmaktan da oldukça uzaksın çünkü dudaklarını aralarsan eğer, dünyanın sonu gelecekmiş gibi davranıp duruyorsun."

"Girişte olan olaydan mı bahsediyorsun?" diye sordu alaycı bir sesle. *Alaycı da olabiliyormuş.* "Bana doğrultulamayacak bir silah beni rahatsız etmez. Orada olduğumu bilmen için yaptım."

Orada olduğunu bilmem için mi yapmıştı? **Kaşlarım çatıldığında avuçlarıma batırdığım tırnaklarımı uzaklaştırdım, gözlerim arabanın saatine düştü. Saat *23.23*'dü.**

"Orada olduğumu bilmen için yaptın?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Sana isteğin dışında bir şey yapıyormuşum gibi davranman sadece saçmalık," dedi bana cevap vermeden. Onu sinirlendirmiş miydim? "Benimle gelmeyi kabul eden sendin, seni bir şeye zorlamadım. Senin gibi biri benim ne işime yarayabilir? Sen olmadan da istediğim her şeye ulaşırım, sadece yol biraz uzar. Ama senin bana ihtiyacın var. Bunu beynine kazı. Biz bir anlaşma yapmayacağız, Elem. Eğer gerçekleri öğrenmek istiyorsan sen benim istediklerimi yapacaksın."

"Kendini buna cidden inandırıyor musun?" diye sordum ona gözlerimi kısarak baktığımda. "Az önce kendini Aslan, beni de ceylan ilan etmemiş miydin sen? Bir sözün bir sözünü tutmuyor."

"Seni bir tehdit olarak görmediğim sürece neden sana zarar vereyim?" diye sordu ifadesiz bir sesle. "Ama yine de benden korkman akıllıca."

Onun istediklerini sorgusuz sualsiz, sadece gerçekleri öğrenmek için yapacağımı sanıyorsa yanılıyordu. Ama biliyordum ki benim ondan başka çalabileceğim bir kapı yoktu. Her şeyi bildiğini gözlerimle görmüştüm, belki benim istediğim cevapların tamamını bilmiyordu ancak öğrenebilecek güce sahipti.

"Senden korkmuyorum," dedim. "Bana zarar vereceğini düşündüğüm de yok. Beni kullanabilecekken zarar vermezsin, dediğin gibi. Sen salak değilsin."

O beni kullanabileceğini düşünüyorsa eğer, benim de ondan bir şeyler elde etmeden bu oyunu

kapatmayacağımı bilmesi gerekirdi. Madem bu işin içine girmiştim onun gibi davranacaktım ben de, ne olacağı önemli değildi, zarar göreceksem de merak ettiğim ve peşinde koştuğum gerçekleri ararken, onlara bir adım daha yaklaşırken zarar görecektim. Böylesi içimdeki durmak bilmeyen yangını belki bastırırdı.

"Evet," dedi. "Anladın nihayet. Ama sen yine de her şeyden bu kadar emin olma, ufaklık."

"Benim bir ismim var, tamam mı?" diye sordum birden sinirle. "Elem ya da ufaklık değil. İsmim Bengi. Ben sana garip garip isimler takarak seslenmiyorsam sen de bana kendi ismimle seslen, tamam mı?"

"Tamamdır, ufaklık," dediğinde yüzü bir duvar kadar düz olsa da sesine yayılan alaycılığı soluyabilmiştim.

Bu sinirlenmeme neden olurken yüzümü ifadesiz tutmakta ilk defa zorlandım. Bu adam beni neden bu kadar sinir edebiliyordu daha tanıştığımız geceden, anlayamıyordum. Ela gözleri alaycı bir parıltıya sahipti şu an, yeşiller geriye çekilmiş ve sarılıklar örümcek ağı gibi göz bebeğinin etrafını sarmıştı. Gözlerinin parlaması için ışığa ihtiyacı bile yoktu.

Hedeon Narbekov'un yüzünden solan her şey, ela gözlerinde can bulmuştu.

Yol boyunca konuşmadık.

Gözlerimi ovuşturdum, içim geçip duruyordu ancak uykuya teslim olmamak için kendimi çok zorluyordum. Vücudum benim yanımda değildi bu savaşta. Sanırım en son dün sabah bir saatlik uyku ile durduğum için, vücudum pes etmişti. O bana zaten cevaplar vermiyordu, konuşmak eziyet gibiydi ve nedenleri gizliydi.

Kısık bakan gözlerimi açarak cama çevirdim. Ön cama yağmur değil de iri kar tanelerinin çarptığını fark ettiğimde dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı. Ekim'in ortasında kar mı yağıyordu? Ne kadar yukarı

çıkmıştık, hangi dağın başına getirmişti beni? Büyük bir gök gürültüsü etrafı kaplamadan önce, gökyüzü şimşeğin mor ışığı ile aydınlandı.

Bu kısa an içerisinde, ilerlediğimiz çukur ve tümseklerle dolu yol da aydınlanmıştı. Labirent gibiydi, büyük ve kasvetli görünen ağaçlar gökyüzüne kadar uzanıyor, yapraklarını dökmüş olan dallarını etrafa saçıyordu. Yol biraz karla kaplı olmasına rağmen henüz kapanmamıştı, demek ki kar yağışı yeni başlamıştı. Beş saniyede bir yeni bir viraj alıyor, zikzaklar çizerek yukarı doğru tırmanıyorduk. Yanından geçtiğimiz ağaçlar, ormanın içini daha karanlık kılıyordu ve onun tarafındaki aralık olan camdan baykuş sesleri geliyordu.

Ürperdim.

"Sen şaka mı yapıyorsun?" diye sordum, sesim engelleyemediğim bir şekilde yüksek çıkmıştı ancak önümdeki manzara, tüylerimin ürpermesine neden olacak kadar kasvetliydi. Üstelik kar yağınca bu yollar da kapanacaktı. "Burası neresi ya? Burası nasıl bir yer?"

"Ne bekliyordun ki Elem?" diye sordu siniri bozulmuş bir şekilde. "Konuşacağız derken beraber çay bahçesine gideceğimizi düşünmemiştin herhalde? Aslanlar yüzümü bilmiyor olabilir ama bilen insanlar var, Pençeler var. Yanımda seni gördüklerinde ne açıklayacaktın? Kim olarak tanıtacaktın kendini?"

Bunu da sorgularlar mı ki, **diye geçirdim ancak sonra hemen bu düşüncemin saçmalığını fark etmiştim. Sorgulamadıkları ne vardı ki? Her şeye karışıyorlar, hayatını elinden alıyor ve kendi koşullarına göre şekillendirerek seni kendi hayatına seyirci ediyorlardı.**

"Sadece bir adım ötesini düşünüyorsun," dedi bana dönerek. "Oysaki adım attığın bu yolda yüz adım

sonrasını görmeye çalışmazsan, düşeceğin yer uçurumun dibi olur, bilmiyorsun."

Düşeceğin yer uçurumun dibi olur.

Düşmek... Küçükken ağaca tırmanmaktan korkardım, sudan da. Ağabeyimin hiçbir korkusu yoktu, benim için korkunç olan her şeye adımını atardı. Ben arkamda babam olmadan yürüyemezdim bile. İlk defa tırmandığımda, beni aşağıda beklemişti. Dağ evinin karşısındaki ormanın içindeydik, gün batımına birkaç dakika kalmıştı ve gökyüzünü tatlı, iç ısıtan bir turunculuk kaplıyordu. Gözlerimi kısarak manzarayı izlemeye başladığımda, orada durmamı sağlayan tek şey babamın varlığıydı. Eğer o olmasaydı, düşüneceğim tek şey düşebilme ihtimalim olurdu.

Babam kafamın içindeki korkuları silen bir süper kahramandı.

O gidince, düşünebildiğim tek şey düşmek olmuştu. Kendimi teslim etmiştim, bu yüzden düşüşüm de sert olmuştu.

Yolu aydınlatan tek şey arabanın farlarıydı. Kar yağışı hızlandığında tepeye çıkmaya devam ettik, zikzaklar çizen yol hiç bitmeyecek sanmıştım gökyüzüne kadar uzanan gür ağaçları izlerken. Onun tarafındaki aralık camdan sızan soğuk rüzgar ürpermeme neden olurken, bir zikzak daha çizmedik, tepenin sonuna geldik. Arabayı düz bir yolda sürmeye başladığında ahşap bir ev karşımızdaydı.

Arabayı park ettiğinde beni beklemeden indi. Ben de onu takip ederek arabadan indiğimde gözlerimi etrafta dolaştırıyordum. Dağ evinin iki katlı olduğu belli oluyordu, üst kattaki büyük pencereyi durduğum yerden bakınca görebiliyordum. Ev, az önce geldiğimiz yolun üzerindeki ormandan çok daha kasvetli görünen karanlık bir ormanın tam karşısındaydı, kendisi de ağaçların arasına

gizlenmişti. Ormanın içinden gelen sesleri duyabiliyordum, seyrek ama hızlı yağan kar üzerinde yürüdüğüm toprak yolu kefen gibi örtüyordu.

Kapıyı açmak için deri ceketinin cebinden anahtar çıkardığında iki merdiven çıkarak dağ evinin kapısına ilerlemişti. Dağ evinin kapısının önünde eski bir ahşap sandalye duruyordu, Hedeon Narbekov elindeki anahtarı ahşap kapının deliğine yerleştirecekken ela gözleri ahşap sandalyeye düştü ve elinin havada asılı kaldığını fark ettim. Sonsuzluk gibi uzayıp giden birkaç saniye boyunca sadece ahşap sandalyeyi izledi. Kafasının içinde ne döndüğünü merak ederken, çenesinin titrediğini gördüm.

Çenesini sıkarak kapıya döndüğünde, yüzüne tekrardan aynı soğuk sakinlik yerleşti, anahtarı deliğe sokarak kapıyı yavaşça açtığında hiç oyalanmadan evin içine girdi.

Birkaç saniye duraksamadan sonra onu takip ederek eve girdim. Kapıyı arkamdan kapatarak içeriye ilerledim. Salonun ortasında siyah bir koltuk vardı, yanında da tek kişilik siyah bir koltuk vardı. Koltukların karşısında bir şömine vardı, şöminenin siyah bir çerçeve duruyordu. Amerikan mutfak olduğundan, yukarıya çıkan merdivenlerin hemen yanında, koltukların çaprazında yemek masası duruyordu. Gözlerim siyah mutfak dolabına değdi, yanındaki buzdolabına ve mutfak masasına baktıktan sonra gözlerimi tekrardan salona çevirdim, duvara bir televizyon asılıydı. Koltukların arasında duran siyah sehpanın üzerinde bir diz üstü bilgisayar vardı.

"Üst kattaki en son odada yatarsın," dedi. "Ben duş alacağım. Uyumazsan konuşuruz."

"Konuşmaya karar verdin yani?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Arkasını dönmeden merdivenleri

çıkmaya başladığında, "Zamansız iş yapmak bana göre değildir," diye cevapladı beni.

Arkasından kaşlarım çatılmış bir şekilde baktığım sırada beni umursamadan üst kata çıktı. Gözlerim salonda dolanırken ev çok soğuk olduğundan kendi kendimi sarmıştım. Birkaç adım atarak şöminenin önüne ilerledim, üzerinde duran siyah çerçeveyi elime aldığımda ilk dikkatimi çeken şey, Hedeon Narbekov'un canlı bakan ela gözleri oldu. Yüzündeki ifadeye baktım, şimdi olduğu kadar soluk değildi, göz altları çökmemişti, koyu kahverengi saçlarının rengi güneşin altında sarıya dönecek kadar açılmıştı. Yüzündeki yara izine baktım, güneşin altında daha soluk gözüken beyaz tenine. Dudaklarında bir gülümseme yoktu ancak yana kıvrılmışlardı, üzerinde beyaz bir gömlek ile siyah bir pantolon vardı ve bu ormanın içinde bir yerdeydi. Yanında duran adamı tanıyordum, tıpkı çocukluğumun hatıralarındaki gibi görünüyordu. Hemen hemen aynı boydalardı, Nikolai elini oğlunun omzuna koymuştu ve koy yeşil gözlerini kısarak kameraya dönmüştü. Siyah saçları, koyu yeşil gözleri ve esmere dönük teni ile oğluna hiç benzemiyordu ancak onları yan yana gören herhangi biri rahatlıkla baba oğul olduklarını anlardı. Çünkü yüzlerindeki dünyaya meydan okuyan ifade aynıydı.

Çerçeveyi yerine bıraktığımda sertçe yutkundum. O adam şimdi yoktu, öylece gidivermişti. Kötü birisi olabilirdi, gerçekten de kötü biriydi ama onun babasıydı. Onun babasıydı. Ve artık yoktu. Yanarak ölmüştü.

Babasızlık, bitmek bilmeyen bir cehennem gibiydi. Öldürmüyordu ama nefes de aldırmıyordu. Sonsuza kadar uzanacağımı sanıyordum attığım her adımda, hiçbir zaman bu acı geçmeyecek diye düşünüyordum. Tenimde iz bırakmıyordu ama içimden yanık kokusu geliyordu.

Babamın ve annemin tüm fotoğraflarını saklamıştım, onlara bakmamak için elimden geleni yapıyordum her seferinde.

Gerileyerek fotoğrafa sırtımı döndüm. Yine de rahatsız hissediyordum. *Keşke bakmasaydım,* diye geçirdim içimden mutfağa doğru ilerlediğimde. *Keşke babalar ölümsüz olsalar,* diye geçirirdim küçükken de içimden. *Keşke ölümsüz olsan baba,* derdim geceleri ona sarılarak uyuduğumda. Babama çok bağlı bir çocuktum, hep yanına kıvrılarak uyurdum.

O gidince uyuyamaz olmuştum.

Derin bir nefes aldım. Bilinmezlik içinde sürükleniyordum. Şu an bile ne yapacağımı şaşırmış durumdaydım. Mutfağın camından kasvetli ormanı görebiliyordum, mantığım bana burada ne işim olduğunu sorup duruyordu ancak ona verecek bir cevabım yoktu. *Burada ne işim var?* Bir dağın başında, uzun yıllar önce ellerine kan sürülmü, acımasız bir insanın yanında ne işim vardı? Elimde hiçbir şey yoktu. Telefonum bile. Bana verecekleri gerçekler miydi?

Başka seçeneğim yoktu ki yine de söylediklerinin aksine. Beni apaçık şekilde tehdit etmişti. Leo'nun varlığımdan haberdar olması, şu an burada olmaktan çok daha korkutucu bir şeydi benim için.

Sıkışmıştım.

"Ne yapıyorsun sen hâlâ orada?" diye sorduğunu duyduğumda ani gelen sesle beraber ürktüm, yerimde hafifçe sıçradığımda kafamı kaldırarak üst kata baktım. Banyonun kapısı açılmıştı, üst kat da alt kat da karanlık içinde olduğundan dolayı yüzünü göremiyordum, sadece silüeti oradaydı.

"Hiçbir şey," dedim. "Uykum geldi."

Hiçbir şey algılayamayacak durumdaydım. Gözlerim bir kapanıyor, bir açılıyordu. Uyku ona teslim olmama izin verir miydi yabancısı olduğum bir yerde,

ürkütücü bir adamın yanındayken bilmiyordum ancak biraz daha uyumazsam iyi şeyler olmayacaktı. Üstelik, dudaklarımdan çıkan kelimeleri de düşünmez olmuştum artık uykusuzluktan. Bu şekilde konuştuğumuz herhangi bir şeyi algılayabilir miydim?

"Uyuyabilirsin, oda temiz," dedi. "Sabah konuşuruz. Kıyafet ister misin?"

Gerek yok demek için ağzımı açmak istedim ancak üzerimdekiler çok pisti. Bu şekilde yatarsam zaten yabancı olduğun bir yatakta uyumam iyice zorlaşacaktı çünkü kıyafetlerim çamurlanmıştı. Bu yüzden sessizce merdivenleri çıkmaya başladım. Girdiği oda ikinci odaydı, kapıyı açarak odaya girdiğimde odanın içinde loş bir ışık yandığını fark ettim, perdeler ardına kadar açıktı ve ay ıssız ormanın üzerinde, krallığında oturarak ışığını yayıyordu.

Oda küçüktü. Çift kişilik siyah çarşaflı bir yatak, odanın ortasında duruyordu. Yanında siyah bir gardırop vardı, çaprazında da siyah bir koltuk. Perdeler odanın rengindeydi, koyu gri renkteydi ancak çekilmemişti.

Üzerinin çıplak olduğunu fark ettiğimde gözlerim kaslı sırtına düşmüştü, sırtında büyük bir dövme vardı, sırtının tamamını kaplayan, birbirini tamamlayan şekiller beyaz tenini süslüyordu ancak inceleme fırsatı bulamadan, yüzünü bana döndüğünde gözleri gözlerime kitlendi. Düşündüğüm ilk şey, *bu adam neden böyle geziyor,* olmuştu. Beline siyah bir havlu bağlamıştı ve hepsi bu kadardı, göğsü çıplaktı. Koyu kahverengi, banyodan çıktığı için daha yumuşak görünen ıslak saçlarını sallayarak karıştırdığında, saçlarındaki ıslaklık yüzünden su damlaları omzuna, oradan da gerçekten karnındaki fazla dikkat çekici olan baklavalarına doğru bir yol izleyerek damladı. Ay ışığı, yüzüne yandan

vurduğundan yüzünün yarısı karanlıkta kalırken diğer yarısın, çene kemiği aydınlıkta kalıyordu, bu ela gözleri ile birleştiğinde yüzüne daha tehlikeli bir ifade kazandırıyordu.

Göğsünü süsleyen mürekkep izlerine bakmamak için gözlerimi kirli sakallarında dolaştırdım, bana doğru bir adım atarak elindeki siyah kazağı uzattığında, neyseki ona alık alık bakmadan siyah kazağı alabilmiştim.

Teşekkür etmedim. O da bir şey demedi. Yanından geçerek gittiğimde kapısını kapattı.

Elimdeki kazakla beraber bana söylediği odaya ilerlediğimde mala döndüğümü düşünerek kendime kızdım. Gözlerimi ondan alamıyordum ve daha da kötüsü, bana bu kadar dikkatle bakması avuçlarımın terlemesine sebep oluyordu. Hayatım boyunca hiçbir erkeğin yanında böylesine gerildiğimi hatırlamıyordum.

Birinden ya da herhangi bir şeyden korkmayı asla kendime yediremezdim. Küçük yaştan beri, zorbalıkla büyüyen biri olsam da hiçbir zaman o kişilerden korkmamıştım. Şimdi ise sadece gözlerinin içinde *cehennem ateşi* taşıyor diye birinden çekinecek miydim?

Bir şekilde biliyorum. O, insanların kabuslarına girme ve en büyük korkuları olma isteği ile kendini besleyen bir canavardı işte.

Çakır'a ona vuranın Hedeon olup olmadığını söylediğimde bana onun olmadığını söylemişti.

Ama Çakır hiçbir zaman doğruyu söylemezdi.

Odanın içine girdim. Etraf zifiri karanlık değildi, neredeyse tüm duvarı kaplayan camdan sızan ay ışığı odayı aydınlatıyordu, bu gece gökyüzünde dolunay vardı. Oda çok büyük bir oda değildi, kapıyı kapatarak içeri ilerlediğimde odanın uzun zamandır kullanılmadığını kokusundan anlamıştım, içerisi

havasızdı. Duvarlar koyu gri renkteydi. Çift kişilik gözüken siyah çarşaf örtülmüş yatağın karşısında siyah bir gardrop, onun yanındaysa bir boy aynası vardı.

Odanın içinde dönerek siyah gardırobu açtım. İçerisi bomboştu. Aynanın yanındaki duvara sabitlenmiş üç tane raf gibi. Odada nefes yoktu, yaşam silinmişti.

Işığı açmadan üzerimdeki ceketi çıkardım ve yatağın yanında duran siyah koltuğa koydum, cebimdeki çakı hala orada duruyordu.

Duvarın boydan boya cam olmadı içeriye çok fazla ay ışığı girmesine neden olduğundan ışığa gerek duymamıştım. Üzerimdeki siyah tişörtü ve deri pantolonu da çıkararak aynı koltuğun üzerine katlayarak koydum. Bana verdiği siyah kazağı üzerime geçirdiğim sırada istemsizce nefesimi tutmuştum, kokusu etrafımı sardığı sırada zihnimin içini rahatsız edici soru işaretleri kapladı. Saçlarımı kazağın yaka kısmından dışarı çıkardığımda verdiği kalın çorapları da giyerek dizime kadar çektim, soğuğun sızacağı çok az alan kalmasına rağmen, ondan bir eşofman almadığıma pişman olmuştum şimdiden çünkü uyurken çok üşüyordum.

Boy aynasında kendime baktığımda zihnime yine aynı rüyanın hatırası düştü, gördüğüm kişi kendim değildim. Koyu kahverengi saçlarım biraz karışmıştı ancak yine de fena gözükmüyorlardı. Gözlerim şişmişti ve her zamankinden daha bitkin bakıyorlardı. Mümkün değildi ama bir şekilde çok daha bitkin görünüyordum.

Kafamı iki yana sallayarak yatağın üzerinde duran siyah yorganı açtım ve yatağın içine girdim. Gözlerim boydan boya cam olan duvara çevrildi, ağaçlar o kadar gür ve yüksektiler ki pencerenin tam karşısında duruyorlardı. Ay ışığı göz alıcı bir şekilde

içeri çarpsa da perdeleri çekmeden pencereyi izlemeye devam ettim, oldum olası karanlıktan haz etmezdim ancak yaşaya yaşaya onu kabullenmeyi öğrenmiştim.

Ben on yedi yaşındayken, abim eve geldiğinde, üzerinde ona doğum gününde aldığım siyah tişört vardı. Üzerindeki kanı fark ettiğimde dudaklarımdan dökülen çığlığı hatırlıyordum, hatırlamıyor, o çığlığın bıraktığı dayanılmaz acıyı boğazlarımda tekrar hissediyordum. Yaralandı sanmıştım çünkü onun birine zarar verme ihtimali, bana hep çok uzaktı. Saçlarımı okşayarak beni uykuya yatıran çocuktu o, bal rengi gözleri her zaman sırtımdaydı, onsuz attığım hiçbir adım olmazdı. Tek başıma yürümeme izin verirdim ama zarar görmeyeceğimden emin olmak için hep arkamdaydı.

Ne zaman geçecek? Nefes alamıyorum. Ne zaman bitecek? Dayanamıyorum.

Aradan geçen saatler içerisinde uyku ile uyanıklık arasında gidip geldim, uykulu olduğum için tam anlamıyla kendime gelemiyordum ancak bu kadar çok cevap kafamın içini kurcalarken bir türlü uyuyamıyordum. Aslında sadece bir saat uyusam, sonra kalksam ve yoluma devam etsem, korktuğum gerçekleri öğrensem her şey daha iyi olacaktı.

Gerçeklerden yine kaçıyordum.

Burada neden olduğumu bile bilmiyordum. Kendimi anlayamıyordum. Kaçmaya çalıştığım yerden tekrar fırlatılıyordum. Başka seçeneğim yoktu. Beni tehdit etmişti açıkça, tüm avantajlar elindeydi ve istediği bir anlaşma da değildi. Neden anlaşacaktı ki? Dediği gibi onun bana ihtiyacı yoktu, benim onun izini sürdüğü bir yola adım atmam gerekiyordu çünkü ben nedenler arıyordum.

Kaçmama rağmen onları arıyordum. Bir yatağın altındaki canavarlar gibiydi nedenler benim için.

Ödüm kopuyordu varlıklarından, baksam silinip gideceklerdi ama bakmamak için direniyordum.

Üzerimdeki yorganı sertçe ittirdim, evi içi buz gibi olduğundan, direkt ürpermiştim. Kendime duyduğum öfke örümcek ağları gibi içimi sarıyordu. Kapıyı açarak karanlık odadan çıktım. Odanın yanında bir oda daha vardı, ilerideyse banyo vardı. Koridoru hızlıca geçerek merdivenlere ilerledim.

Oradaydı. Büyük siyah koltukta oturuyordu. Üstünde eskimiş, kısa kollu siyah bir tişört ile gri bir eşofman altı vardı. Önündeki siyah sehpada bitmek üzere olan bir şişe viskiyle, kristal bir bardak duruyordu. Bardağın içerisindeki kehribar rengi sıvı, bitmek üzereydi. Elinde tuttuğu telefona mesaj yazıyordu, ela gözler yüzünü aydınlatan telefonun ekranın kilitlenmişti ve parmakları hızlıca ekranda hareket ediyordu. Gözlerinin altındaki morluklar, onun da uykusuzluktan nasibini aldığını kanıtlıyordu.

Salona doğru bir adım attım, içeriyi aydınlatan tek şey yanan şöminenin ateşiydi. Perdeleri ardına kadar açık olsa da üst kattaki odaya vurduğu kadar ay ışığı salona vurmuyordu. Pencerenin bir tanesi geriye doğru kıvrılmıştı, üzerimdeki boğazlı kazak çok büyük olmasına rağmen bu ürpermemin önüne geçememişti. Kar yağışı hızlanmıştı.

"Konuşalım," dedim gözleri bana doğru döndüğünde. "Şimdi. Şimdi konuşalım."

Kafasını telefondan kaldırdı, göz ucuyla bana baktıktan sonra telefonu yanına bırakarak sehpanın üzerinde duran puroyu eline aldı. Yanındaki çıra ile birkaç saniye boyunca puroyu yakmakla uğraşmasını izledim, ilerleyerek onun karşısındaki siyah koltuğa oturmuştum. Gerginlik içimi kemiriyordu.

"Konuşalım," dedi ifadesiz bir sesle.

Gözleri taş şöminenin ateşine düştü, ne zaman yakmıştı bilmiyordum ancak ev henüz ısınmadığına

göre yakalı çok olmamıştı.

"Burası tam olarak neresi?" diye sordum gözlerimi ormana çevirdiğimde. *Gerçeklerden kaçabildiğin yere kadar kaçmak, bir gün senin sonun olacak.* "Orman korkunç görünüyor. Kurt falan var mıdır?"

"Kimsenin bilmediği bir yer," dedi. "Güvenli bir yer." Ela gözleri bana döndüğünde ben hala camdan dışarıdaki karanlık ormanı izliyordum. "Vaşaklar ve Çakallar var. Belki daha fazla hayvan vardır. Vaşaklar geceleri avlanmaya çıktıklarından görünüyorlar."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordum. Ben ciddi bir şekilde sormamıştım ki!

"Hayır," dedi ciddiyetle. "Pencerenden ormanı izle gece. Vaşakları göreceksindir."

"Ve sen buraya güvenli mi diyorsun?" diye sordum şaşkın şaşkın. "Burası mı güvenli?"

"Kimse burayı bilmiyor, yani evet güvenli," dedi kristal bardağı eline aldığında. "Gündüz bir sorun yok. Çakallar da vaşaklar da gündüzleri saklanırlar. Vaşaklar geceleri avlanmaya çıkıyor, çakallar avlanmaz, onlar leşçi. Vaşakların leşini bekliyorlar."

"Bu kapılar sağlam, eminsin değil mi?" diye sorduğumda burnundan alaycı bir nefes verdi, gözlerini saran alayla bana döndüğünde bardağın içindeki kehribar renkli içki bitmişti.

"Hayır, seni bir vaşağın akşam yemeği yapmak için buraya getirdim," dedi alaycı bir sesle.

Yüzünde mimik yoktu.

"Komik," dedim dudaklarımı ıslatarak. Gözlerimi nihayet karanlık ormandan alarak ona çevirmiştim. "Elektrikler mi kesik?"

"Evet," dedi. Bana cevap veriyordu, sanırım sadece işine gelmediğinde susmamı istiyordu. "Tipi başladı."

"Ekim'in sonunda kar yağması çok garip," dedim düşünceli bir sesle.

"Yerden 2500 metre yüksekteyiz, Elem," dedi bıkkın bir sesle. Purodan bir nefes çektiğinde kafasını hafifçe geriye atmasını izledim. "Ne bekliyordun?"

Kolunu arkaya koyarak kafasını ellerine yasladığında gerilen kol kaslarına baktım, kollarındaki dövmeler dikkat dağıtacak kadar ilgi çekici duruyordu. Hiçbir renk yoktu, sadece siyah mürekkep kullanılmıştı. Gergin görünen pazularında bir melek dövmesi vardı.

"Bana neden Aslanların arkasından iş çevirdiğini söylemeyecek misin?" diye sordum.

Puroyu söndürdüğünde sehpanın üzerinde duran sigara paketinden bir dal çekerek dudakları arasına yerleştirdi.

"İnsanoğlu iki yüzlüdür," dedi kafasını yana eğdiğinde. "Kaleyi içten fethetme zorunluluğu, kaybettiğin bir savaşa girmenin yüküdür."

Ona kafam karışmış bir şekilde baktım. "Ne demek istiyorsun ya sen?"

"Aslanlarla ilgili olan mevzu seni ilgilendirmez, ayrıca boyunu da aştığına emin olabilirsin," dedi net bir sesle. "Seni ilgilendiren mevzularla ilgili sorular sor."

Altın kaplama çakmakla sigarasının ucunu yaktığında, viski şişesinin kapağını açarak yanında duran kristal bardağa dökmeye başlamıştı.

"Beni neden bu oyunun içine çekmeye çalıştın?" diye sordum. "Kirochka ismini bile nereden biliyorsun ya sen?"

"Seninle bir ortak noktamız var," dedi bana baktığında. "O yüzden." *Ne o ortak nokta? Senin gibi bir adamla benim gibi bir kızın nasıl bir ortak noktası olabilir?* "Kirochka ismini kullandığını, Kirochka'yı izlediğimden dolayı biliyorum."

"Kirochka'yı neden izliyordun?" diye sordum. "Onun ortadan kaybolmasıyla ilgileniyorun, orasını anladım.

Ama bin kişilik bir örgüt bu, kimsenin ortadan kaybolmasını umursamazsınız siz. Neden onu dikkatli inceledin?"

"Çünkü her şey bağlantılı," diye cevapladı beni.

"Ne açıdan?" diye sordum. "Ne açıdan bağlantılı?"

"Ne açıdan bakarsan o açıdan," diye yanıtladı beni gözlerini kıstığında. "Hayat bir bütündür, eline bir silah alıp ortadan bölersen eğer dayanamaz sana, kırıkları sıçrar etrafa." Gözleri gözlerime tutundu. "Sen ve ben, parçalanmış iki hayatın parçasıyız."

Bölünmüş hayatlar ve çalınmış nefesler, gözlerimi dünyaya açtığımdan beri ensemde ürpertici nefesini hissettiğim tüm bu gerçekler... O ve ben, babalarımızın parçalanan iki hayatın kayıp parçasıydık.

"Dediğin kelimeler anlaşılmaz oluyor," dedim anlamama rağmen. "Konuşuyorsun ama üstlü kapalı. Buraya neden geldiğimizi bana açıkça söyleyebilirsin."

"Tolun sana yeni bir kimlik çıkardı," dedi. "Kirochka ismini kullanman büyük bir hataydı ancak bunun çaresine bakacağım, neticesinde sadece bir kere kullandın. Kayıtları yok edeceğim."

Tolun denilen adam bana yeni bir kimlik çıkarmıştı. Bu da benim Aslanların arasına tekrardan sızacağım anlamına geliyordu. Planı neydi? *Açmak istediğim bir kapının anahtarı.* O anahtar ben miydim yoksa o anahtar bende miydi?

"Tolun'a güveniyor musun?" diye sordum. "Sonuçta Odkanlara güvenmiyorsun. Benim kim olduğumu, senin bile güvenmediğin bir adamın bilmesini istemiyorum. Bunu nasıl koz olarak kullanılabilirim öğrenilirse? Sorgulamayacak mı neden bir kız için kimlik çıkardığını?"

Sigaradan derin bir nefes çektiğinde kafasını geriye atmıştı. Yanaklarının içine çökmesini izledim, elmacık

kemikleri biraz daha belirginleştiğinde ela gözlerini ahşap tavana dikmişti. Yüzüne vuran şöminenin ateşi sayesinde yüzünün bir yarısı karanlıkta kalırken diğer yarısında alevler hareket ediyordu. Gözlerim belirgin yara izine düştü, kesik izi o kadar derindi ki nasıl bir hikayesi olduğunu merak etmiştim.

Bu aralar fazla meraklıydım.

"Hayır," dedi. "Tolun'a güvenmiyorum. Ama güvenilir birisidir. Sorgulayacağı bir şey yok. Gerekirse söyleriz kim olduğunu, onlardan bir şey gizlemeye gerek duymuyorum çünkü Tolun ve diğerleri bu savaşta benim yanımda."

Tolun ve diğerleri... Acaba kimden bahsediyordu? Onun fazla arkadaşı olan birisi olabileceğini düşünmemiştim, ne yaptığını ya da ne planladığını bilmiyordum ancak yaptığı şeyin ucunun bu gece ile beraber Aslanlara dokunacağını anlamıştım. Arkadaşları da bu işin bir parçası olmalıydı belli ki.

Hedeon soy ismi sayesinde yapacaklarından paçayı sıyırsa bile Leo, bu yangın olayını bilmelerini bile sakin karşılamazdı. O halde hangi cesaretle, önlerinden bir savaş görerek Narbekov'un yanında olmak istiyorlardı?

Hayatım boyunca hiç sırtımı yaslayabileceğim bir arkadaşım, o kadar içten bir bağım olmamıştı. Bir arkadaşım vardı, lisenin ilk günü tanışmıştık ve edindiğim ilk gerçek arkadaş olmuştu, yıllarla beraber silinip gitmemişti benden ancak ona da doğruları söyleyemiyordum.

Hayatım saklamam gereken bir sırken, ben kapıların ardına gizlenen bir gölgeden ibaretken kimseye doğruları söylemiyordum.

Yalan, ateş gibi iki yönlüydü. Nasıl ateşin sizi hem yakacak hem de ısıtacak gücü varsa yalanın da sizi koruyacak ve yok edecek gücü vardı. Döngü hassastı. Sınır çizgisi inceydi. Hangi tarafa geçtiğinizi çoğu

zaman fark etmezdiniz, öylece savrulurdunuz ve doğru tarafa düştüğünüzü düşündüğünüz an ayaklarınız mayınlı araziye adımı atmış olurdu. Ve sonra: *Bum.*

"Eğer güvenilirse sen neden ona güvenmiyorsun?" diye sordum, kafamın içinde bir çığ gibi yürüyen düşünceleri belli etmemek için bir çaba sarf etmeden, soğuk bir şekilde bakmıştım ona.

Maskelerin iyi yanı, onları uzun süre taktığınızda, teninizden kolay kolay sökülüp atılamıyor olmasıydı.

"Seni ilgilendiren şeyler sormanı söylemiştim," dediğinde sesinde hiçbir renk yoktu. Gözleri şöminenin ateşine düştüğünde alevler beyaz teninde hareketlendi.

İlk defa biri yüzünden ipleri elimde salabilirmişim gibi hissediyorum, buzlar ardında yaşayıp saydam olmayı bir seçenek olarak sağmayan birisi için, öfkeden kontrolü kaybetmek bir seçenek bile olmamalıydı.

Ama o beni zorluyordu.

"Tamam, sorayım," dedim sinirle. Beni birden sinirlendirmişti. "Çakır'ı sen mi vurdun?"

Cevap vermedi.

Neden ortadan kaybolduğunu bilmem gerekiyordu. Tıpkı ağabeyim gibi neden gittiğini öğrenmem gerekiyordu. Nereye gittiğini bilmem gerekiyordu. Babam ve annem hakkında gerçekler öğrenmeye ihtiyacım olduğu kadar buna da ihtiyacım vardı.

Yoksa önümü göremememe neden olacak bir karanlık, kapıyı tıklamadan ruhumun içine sızardı.

"Benim hakkımda soru sorunca da cevaplamıyorsun ki," dedim delirmiş gibi.

Delirmek üzere hissediyordum zaten. Beni buraya, bir dağın başına, karşıdaki ormanda isimlerinin bile içimi ürperttiği yırtıcı hayvanların dolaştığı bir eve getirmişti. Ve bana, bunu benim seçtiğimi iddia

ediyordu her seferinde. Ben bir şey seçtiğimi düşünmüyordum bu noktada. Diğer seçenek Leo'nun varlığımı öğrenmesiydi. Ben bunu nasıl yürüyebileceğim bir yoldan ibaret sayabilirdim ki?

Bir yolun ucu karanlığa, diğeri ölüme uzanırken yapılan seçim gerçek bir seçim sayılabilir miydi?

Karanlıkta yürümeye başlamam normaldi. Kontrolü elimde tutmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Halbuki ona, onun bana geldiği gibi soğuk bir sakinlikle gitsem, cevaplar daha çabuk ortaya dökülürdü.

Babam bana ifadesiz bir yüzün en büyük silah olduğunu söylerdi her zaman. Bu yüzden gözyaşı, benden uzak durması gereken bir düşmandı.

"Gerçekleri mi bilmek istiyorsun?" diye sordu öldürücü bir sakinlikle bana döndüğünde. Dizlerimi kendime çektiğimde ela gözleri çehremde dolaşıyordu, bakışlarının tenimi yaktığını hissettim. Sesindeki alevler ile yüzündeki buzdan öfke birbirine tezattı. Mimikleri yoktu, ne hissettiğini çok fazla belli etmiyordu ancak şu an sinirlendiğini anlayabiliyordum.

Korkmam gerekir miydi? Bir katil olduğunu biliyordum. Ağabeyimin de bir insanın kanına elini sürdüğünü biliyordum, babamın da aynı günahla ruhunu kirlettiğini biliyordum. Küçük bir kızdım ve nefes almamı ne zorlaştıracaksa, biliyordum.

Karanlıktan korkardım küçükken. Yüksekten korktuğum gibi. Ürkek bir çocuktum, büyüdüm ve korkularım ile mücadele etmeyi öğrendim. Attığım adımın hep daha sağlam olması için çabaladım. Babamın yapabileceğimi söylediği ne varsa onu yaptım, bunu ona değil de kendime kanıtlamak için.

Korkularımı yendim, yerine yenisi geldi çünkü korku silinmezdi.

Yine de mücadele etmeyi hiç kesmedim.

Geriye kaybetme korkusu kalana kadar hepsini savaşarak kendi kazdığım bir kuyuya hapsettim.

Korku bir insanı durdurabilirdi, harekete geçirebileceği gibi. İhtimaller sonsuzdu, karar kalbinde değil zihninde veriliyordu. Adrenalin vücuduna salgılandığında tüm zincirler kopuyordu. Korkuya teslim olup yenik de düşebilirdin, elinden tutup güce de yürüyebilirdin.

Korku, kalbimin tabutu olabilecekken ben onu gücümün sığınağı yaptım.

Bu şekilde hayatta kaldım.

Ondan korkmuyordum. Bana o gözlerle baktığında bile ondan korkmuyordum ancak bu, çekinmediğim anlamına da gelmiyordu. Onun zeki bir insan olduğunu biliyordum, benim haberim olamayan her şeyden haberi vardı. Ben bir adım öteyi görmeye çalışırken o yüz adım önünü planlıyordu. Üzerinde yürüdüğümüz bu yola, bu adam şekil veriyordu.

Yine de ondan korkmuyordum ancak korksaydım, bu onun zararına olurdu.

Bir avcıya yenilmemenin tek yolu, av olmadan av gibi davranmaktır. Bir düşünün. Aslan her zaman saldırmaya hazırdır, onun harekete geçmesi için arkasından onu kovalayan bir yırtıcı olmasına gerek yoktur. O yırtıcı odur. Daima hazırdır, daima güçlüdür, daima *avcıdır.* Ama bir ceylan, kovalanmadığı sürece kaçmaz. Onu harekete geçiren avcıdır, yaşama içgüdüsüdür, *korkudur*. Hiç olmadığı kadar hızlı koşar, hareke geçer, güç kazanır.

Bir avın en güçlü olduğu an, en korktuğu andır.

"Evet," dedim keskin bir sesle. "Gerçekleri istiyorum. Bana onları verecek misin?" Gözlerim kısıldı, yüzüme bakmayı kesmedi ve bu gerilmeme sebebiyet verdi. "Çünkü ben hiç sanmıyorum. Buradan bakılınca sadece beni oyalıyormuş gibi duruyorsun."

"Seni oyalamak ile uğraşmam," dedi net bir sesle. "Sen benim ciddiye alabileceğim bir tehlike bile değilsin. Dudaklarımdan dökülen kelimelerin bile senin sonunu getirme gücü varken hala konuşmuyorsam, emin ol bu benimle ilgili değildir."

Dudaklarından çıkan kelimelerin bile benim sonumu getirebilecek gücü olduğunu mu düşünüyordu? Ona inanamıyormuş gibi baktım. Hakkımda hiçbir fikri olmayan bir adamın böylesine yorumlar yapması beni normal şartlarda güldürebilirdi ancak şimdi çileden çıkarıyordu. Beni sinirlendirmek için mi yapıyordu? Saatte üç yüz ile giderken ona çakılmamı mı istiyordu?

"Bunu düşünmen çok saçma," dedim alaycı tutmaya zorladığım sesimle. "Elinde böyle bir güç tuttuğunu düşünmen çok saçma. Beni tanımıyorsun bile. Beni tanımazken bu tahminleri yapman zaten saçmalık ve hiç tanımadığın bir insanın üzerinde bu güce sahip olman ayrı bir saçmalık."

Dudakları alaycı bir tavırla yana kıvrıldığında gözlerim vişne rengindeki dudaklarına düştü. Yüzünde ruhsuz bir ifade belirdi, Tanrı'ya baş kaldırdığı için Cehenem'in dokuzuncu katına hapsolmuş bir şeytanın hissizliği yer edinirken yüzünde, ela gözlerinde cehennemin ateşi belirdi.

"Bu güce sahip olabilirim," dedi net bir tavırla. "İstediğim zaman sahip olabilirim. Belki biraz zaman alır ama ben istediğim her şeye sahip olacak bir adamım." Gözleri, gözlerime attığı demirleri geri çekmiyordu. "Ama seni mahvedecek olan ben değilim, sadece benim bildiğim gerçekler."

Sadece onun bildiği gerçekler...

Boş konuşmasını es geçerek dediği son cümleyi kafamın içine kazıdım. Sadece onun bildiği gerçeklerin beni mahvedebileceğini düşünüyordu. Hayatım boyunca kaçıp durduğum o gerçekler şimdi

onun dudakları arasında bir zehirdi ve o bana zehrin beni öldürebilecek güce sahip olduğunu söylüyordu.

Kafamın içindeki Bengi kaçmamı söyledi.

Ama bana sözünü geçirecek kadar güçlü değildi.

"Söyle de ben de bileyim o gerçekleri," dedim sertçe yutkunduğumda. Bu kadar gizlediği, kelimeleri ile beni mahvedebileceğini düşündüren gerçekler neydi? "Söyle hadi."

"Eğer isteseydim, sana yalanlarla gelerek bana güvenmeni ve inanmanı sağlayabilirdim," dedi oturduğu yerde doğrulurken. Pencereden içeriye soğuk bir rüzgar sızıyor, ormanın ürkütücü sessizliği içeri yayılıyordu. "Ama bunu yapmayacağım. Sana gerçeklerle geleceğim ve sen, bunun için benden nefret edeceksin." Duraksadım ancak o durmadı. "Böylece, benim seni bir şeye zorlamadığımı, er ya da geç düşeceğin yolun benim yolum olduğunu anlarsın belki de."

Ona baktığımda bu sefer içimi rahatsız edici bir sinir değil, rahatsız eden bir ürperti kapladı. Hiçbir şey bilmediğim bir savaşın ortasına atlamıştım, savaş meydanında tek başımaydım, bana doğrultan kelimelere karşılık elimde tutabileceğim basit bir silah vardı.

Hiçbir silah elimde patlamayacağının garantisini vermezdi.

"Kaldırabilecek misin?" diye sorduğunda cevap vermedim. "İstediğin şey gerçekler mi?"

Kabullendim. Bu kendi mezarımı ilk kazışım değildi, son da olmayacaktı. "Evet."

Şöminenin ateşi yüzünde hareketlendiğinde öne doğru eğildi hafifçe. Ela gözleri yüzümde, ölmeden önceki son satırlarını yazan bir şairin ölümsüz olma yolu olarak gördüğü mürekkep izini bırakıyordu. Dudaklarını araladığında sınır çizgisinin aşılacağını, sıfır noktasından uzaklaşacağımı ve mayınlı araziye

gireceğimi biliyordum ancak mahvolma pahasına onun bana sunacağı gerçekleri avuçlarımla tutmayı bekledim.

"Baban ölmedi," dedi gözlerimin içine büyük bir acımasızlıkla baktığında. "Baban *öldürüldü*."

Şu ana kadar bildiğim tüm gerçeklerin hiçliğe karışmasını izledim sessizce. Sesi bir yangının dünyaya düşüşüydü, kelimeleri düştüğü yerden harlıyordu alevleri ve hepsi, benim hayatta kalmak için kurduğum düzeni hedef alıyordu.

Baban öldürüldü.

Kaza gecesini net hatırlamıyordum ama hatıralarımdan asla silinmeyen detaylar vardı. O gün, bütünüyle çıkıp gitmişti aklımdan ama o tek an, kafamın içinde dönüp duruyordu.

An değişkendi. Durmazdı. Silinmezdi. An değişkendi. İlerlerdi. Sizi de sürüklerdi.

Babamın ellerinin ilk defa titrediğini görmüştüm, direksiyonu tutmakta zorlanıyordu ve arabayı telefonunun rahatsız edici zil sesi kaplamıştı. Annem telefonu eline alarak meşgule attığında babam arabanın hızını biraz daha arttırmıştı. Onu bu kadar paniğe sürükleyen Aslanlar'dı, onların neden olduğu, onların başımıza saldığı bir düşmandan kaçtığımızı biliyordum ve tam da bu yüzden onları suçluyordum.

Ağabeyimi benden aldıktan sonra, babamın ve annemin de onların bıraktıkları yüzünden silinip gitmesiydi yediremediğim.

"Kazaydı," dedim net bir sesle. *Kaza olmak zorunda. Bildiğim her şey yalan olamaz.* Kazaydı. O arabanın içerisinde olan bendim, o değildi. O bunu bilemezdi. Hatırlamasam bile o günü tam olarak o anın hatırası bir cehennem çukurunda gizliydi.

"Değildi," dedi acımasız bir sesle. Sesi bana yok oluşu vaat ediyordu. Gözleri gözlerimin limanı

olduğunda, gerçekleri daha acımasız kılmak istiyormuş gibi baktı bana.

"Kazaydı," dedim oturduğum yerden kalktığımda. "Sana neden inanayım? Ben o arabadaydım! Kazaydı! Sen bunu nereden bilebilirsin? Bize bir araba çarptı! Evet, babam öldürüldü çünkü senin ve senin gibilerin başında olduğu bu pislik yuvası onu bizimle beraber kaçmaya zorladı." Nefes nefese kalmıştım, acı kalbimin kafesiydi. "Evet, öldürüldü ve suçlusu sizsiniz."

"Evet, kaza yaptı ve size bir araba çarptı," dedi dediklerimden hiç etkilenmediğini belli eden ifadesiz bir sesle. Beni taklit ederek ayağa kalktığında bana doğru bir adım attı. "Size bir araba çarptı çünkü fren tutmuyordu!"

***Fren tutmuyordu.* O nereden biliyordu? *Neden her şeyi biliyordu?* Bir adım geri gittim, gözlerim karanlık ormana düştüğünde içimdeki Bengi buradan kaçmak için beni öldürebilirdi bile. *Gerçekler istemiyor muydun?* diye soruyordu ona içimdeki küçük kız.**

Al işte gerçekler bakıyor sana, kaldırabileceğinden ağır geldiğinde sırtını mı döneceksin onlara?

Fren mi tutmuyordu? Fren nasıl tutmazdı ki? Birinin araba ile oynamış olması gerekiyordu, birinin biz o arabaya binmeden önce, tam o gece bineceğimi bilerek bunu planlamış olması gerekiyordu. Babam kimden kaçıyordu? Babam o gece neden kaçıyordu? Kim benim tüm ailemi, ne pahasına yok etmişti?

"Fren tutmuyordu," dedim onun dediğini tekrar ederek. "Fren tutmuyordu, öyle mi?"

Sesimin yükselmesine engel olamıyordum, cehennem önümde, gözlerinin içinde ve bir adım ötemdeydi ama ait olduğum araftan çıkamıyordum. Yakabileceğim tek şey kendi canımdı, bunu kabulleniyordum artık.

Anılar kafamın içindeki dünyayı sardı, ,gökyüzü gri bir kasvete büründü ve gözlerime hız ibresi düştü, *hiç durmadan artıyordu.* Hep en yukarı tırmanıyordu. *Babamın elleri titriyordu.* Araba durmuyordu. *Yavaşlamıyordu.* Annem bağırıyordu. *Fren tutmuyordu.*

Karşıdan gelen arabanın farının suratıma çarptığını, gözlerimi aldığını hatırlıyordum. *Sadece bir kaza.* Sabah uyandığımda, kaza anı hariç hiçbir şey net değildi. Doktor yanlış yola saptığımızı söylemişti. Kazaydı. Değildi. *Değilmiş bir kaza.*

Doğru muydu söyledikleri?

"Sana, seni ilgilendiren gerçeklerle geleceğimi söyledim," dedi net bir sesle. "İster inan ister inanma. İster güven ister güvenme. Seni ilgilendiren konularda yalan söylemem."

Bana doğru yaklaştığında geri adım attım, belim mutfak tezgahın değdiğinde kafamın içindeki çığlıkların sesi dinmiyordu.

"Ne oluyor baba?"* diye soruyordum, kafamın içindeki zehirli yılanlar birbirine dolanarak bu soruyu çıkarıyordu zihnimin içindeki mezardan. *"Her şey yolunda mı?"

"Evet, kızım,"* diyordu babam ancak elleri titriyordu. *"Neden olmasın ki?"

Ama ben aptaldım, babasına inanan küçük bir kızdım ve beni korumak için herkese yalan söyleyen babamın, beni korumak için bana yalan söyleyebileceği ihtimalini düşünmemiştim.

Fren tutmuyordu. Tesadüf değildi.

Bunca zaman nefes almak için suçlusunu aradığım bir kaza, meğerse hayatımıza göz diken birinin planıymış.

"Benim babamı yakarak öldürdüler" dediğinde donakaldım.

Yüzüme dehşetin gölgesi düştü ancak o, bana göre çok ifadesizdi. *Onun babasını yaktılar.* O fotoğraftaki adamı, genç bir adamın dayanağını yaktılar. Fotoğraflar yanar, kaybolurdu, anılar ve insanlar yaşamaya devam ederdi normal hayatların içinde. Ama biz pis bir oyunda, bir cehennemin içinde nefes almaya çalışıyorduk. Fotoğraflar bir anının mezarıydı. *Fotoğrafları sapasağlam kaldı. Fotoğraf değil, onun babası yandı.*

Bizim dünyamızda fotoğraflar değil insanlar ölüyordu.

"Kaza değildi," dediğinde ona baktım.

Bakmak istemesem bile kahverengi gözlerim onun elalarını buldu, bu nefes almak kadar büyük bir ihtiyaçtı o an. Gözleri alev alevdi, bu kalbimdeki ağrıyı arttırdı. İçimde hissettiğim burukluğun hiçbir tarifi yoktu. Ben daha kendi acımla yüzleşemezken önüme neden farklı bir vahşeti atıyordu?

Gerçekler acıydı, bunca senedir koşa koşa aldığım yolları, ondan kaçmamın öfkesini çıkarırcasına dizlerim üzerinde çökerek yürümemi sağlıyorlardı bu gece.

"Tesadüf değildi. Onu yaktılar," diye devam etti. Sesi bir bıçak kadar keskindi. Bir adım daha attığında kaçacak hiçbir yerim yoktu. "Oraya gittim, mekandaki yangın sadece onun mahsur kaldığı yerde söndürülememişti. Ne fark ettim, biliyor musun?" *Senin baban öldürüldü.* "Kapı kilitliydi, kapıya kilit asılmıştı. Babamı içeri kilitlediler."

Dehşet içindeydim, ona bakmak istemiyordum ancak ela gözleri gerçekler gibi çekiyordu beni içine.

Babamın hep uzak durmamı söylediği düşman gözlerimde turlamaya başlayacaktı, acı kendi tabutundan çıkmayı başaran bir canavardı. Ağlamamak için direndiğim onca seneden sonra, ondan nefret edeceğimi iddia eden bir adam,

dudaklarından dökülen gerçekler ile beni hapsolduğum akvaryumun dışına çıkarıyordu.

Benim annem ve babam ölmemişti. Öldürülmüştü.

Ben neden kalmıştım? Bu kurtulmak mıydı? Kurtuluş muydu bu? Her zaman, dünya üzerine benim için bir cehennem inşa edildiğini düşünmüştüm. Bu benim cezamdı. Kanatları olmadan gökyüzüne atılan bir kızdım ben, savaşım tüm dünyaydı. Kalbime kök salmış tüm acıların nedeni, babamın işlediği günahların bedelinin çıktığı bir hedef tahtasının yirmi bir adım uzağındaydı.

"İkimizin babasını da öldürdüler, Kirochka, ağabeyin ve en son Çakır ortadan kayboldu," dedi bana bir adım daha attığında. Artık duvarla onun arasındaydım. "Sence bunlar tesadüf olabilir mi? Gerçekleri istiyordun, şimdi onları sana gösteriyorum. Kaldırabiliyor musun, Elem?"

Kaldıramıyordum.

Babam, annem, onun babası, Kirochka, abim, Çakır... Her şey ve herkes bağlantılı olabilir miydi?

Çünkü her şey bağlantılı. Gözün kapalı olduğunu kalp tutmalı. İntikam hırsı seni değil, onların nabzını durdurmalı.

Sıradaki hedef ben olabilir miydim? Bu yüzden mi bu oyunun içine beni çekmek istemişti. Bu yüzden mi kendi yarattığı tiyatro sahnesinin perdeleri, ben salona girdiğim an geri çekilmişti?

Sıradaki hedef kim?

"Gerçek önünde, uzanıyor," dedi. "Seni hiçbir şeye zorlamıyorum. Sadece istediklerimi sorgulamadan yaparsan seni cevaplara götüreceğimi söylüyorum. Sen olmadan da bu yolda ilerlerim ama ben bu yolu uzatmak istemiyorum. Seni bir şeye de zorlamıyorum, gerçekleri önüne sundum ve bu saatten sonra seçim tamamen senin." Canım yanıyordu. "Sadece söyle bana: Benimle misin yoksa değil misin bu yolda?"

Yedi şeytan kafasını uzatmış bakıyor karanlıktan sana, kesecek misim başlarını yoksa verecek misin kafanın içinde nefes alabilecekleri bir mezar onlara?

Gözlerinin içine baktım, yanağındaki yara izine ve sıktığı çenesine. Gerçekler onun dudaklarından dökülen bir zehir değil, avcının avına saldırmak için attığı ilk adımdı. Bu zamana kadar hiç bilmediğim bir oyunun içinde dolanırken, avcı içinde cehennemi taşıdığı gözleriyle beni izliyordu ifadesiz bir yüzle. Farkında değildim.

Ama şimdi o adım atılmıştı ve fark etmiştim.

Korku kalbi saran bir yılandır.

Bir avın en tehlikeli olduğu an, ölmek üzere olduğu andır.

Herkül kalbindeki kötülükten kurtulmak için on iki görevi kabul etmişti ama kötülük, yine bir yolunu bulup iyiliği tahtından etmişti.

Çünkü bir canavarı yenmenin tek yolu, ona dönüşmekti.

Yakmayı sadece yanandan öğrenebilirdiniz. *Kim karanlığı bir yangınla aydınlatıp önümü görmemi sağlayabilir?*

Canavar olmayı ise sadece karanlığın içinde yaşayan o canavardan öğrenebilirdiniz. *Bana senden başka kim bir canavar olmayı öğretebilir?*

"Seninleyim."

İşte şimdi gerçekten başlıyoruz. E madem ben de size sorayım: Bu yolda benimle misiniz?
Herkese iyi geceler diliyorum! Çok heyecanlandım bu bölümü yazarken o yüzden planladığımdan çok daha erken bitti. Oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin,
Seviliyorsunuz.

3. Bölüm: "Av Olmadan Av Gibi Davranmak"

3. Bölüm: "Av Olmadan Av Gibi Davranmak"

Tommee Profitt, Shoot To Kill

DEELYLE, Devil's Den

Cheriimoya, Living Life In The Night

Hayatım boyunca aynalardan nefret ettim.

Çünkü yansımamı, kırık bir geçmiş uğruna feda ettim.

Şimdi; senelerdir uzak durduğum, seneler önce kendimi kaybettiğim kirli ve kırık bir aynanın karşısındaydım sanki ancak bu sefer, yansımamı bir daha hiç bulamayacak kadar karanlıktaydım.

Derin bir nefes alarak gözlerimi yavaşça açtığımda başta olduğum yeri yadırgadım. Odamdaki koyu mavi duvarlar ve siyah perdeler burada değildi, iç karartıcı gri duvarlar ve ahşap tavan görebildiğim tek şeydi. Birkaç saniye nerede olduğumu idrak edemesem de dün neler yaşadığım kafamın içine dolduğunda yavaşça dudaklarımı yaladım.

Dün gece beni, gerçekten de söylediği gibi gerçeklerle sarstığında hiçbir şey söylemeden yukarıdaki odaya çıkmıştı. Ben ise üst kata çıkamamıştım daha, oraya adeta yığılıp kalmış ve aşağıdaki siyah koltukta uyuyakalmıştım.

Bir kere uykum bölünmüştü, gecenin köründe uyanmıştım ancak ne yaparsam yapayım, ne kadar dönsem de yatağın içinde, kabusumda kafamın içine

doluşan o kaza anını silemiyordum. Bu da benden uykularımı çalıyordu.

Gece kalkığımda ev çok sessizdi. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Soluklanmaya çalışarak mutfağa gitmiş ve biraz su içmiştim. Aslında karnım çok açtı ama bir şey hazırlayacak halim de yoktu, üstelik ne nerede bilmiyordum.

Onu etrafta görememiştim, şu an da göremiyordum. Gerçekleri bir zehir gibi dudaklarından akıttıktan sonra beni öylece bırakıp gitmişti, karanlığın içinde kendi acılarının açtığı çukura girmişti.

Burada herkes kendi cehenneminde yanıyordu.

Sertçe yutkundum. Gözlerim salondakinin aynısı olan ahşap tavandan çekilerek boydan boya cam olan duvara tutunduğunda, şu an aşağıdaki koltukta yatmadığımı daha yeni farkına varmıştım. Üzerimi örten siyah yorgana baktım, sonra kısık bakan gözlerimi tekrardan ürpertici ormana bakan büyük cama çevirdim.

Beni o mu yukarı taşımıştı? Çünkü aşağıda uyuya kaldığıma emindim.

Bence uyurgezer olmaya başladık, **diye geçirdi içimdeki Bengi, diğer seçeneği es geçerek gözlerini karanlığa dikmişti. Haklıydı, uyurgezer bir şekilde yukarı çıkmam çok daha olasıydı.**

Üzerimdeki yorganı atarak ayağa kalktım. Bir an başım dönse de toparlamıştım. Çok yorgun olduğumdan dolayı vücudum kendinde değildi. Başımda dehşet verici bir ağrı vardı, acilen bir şeyler atıştırarak güçlü bir ağrı kesici içmem lazımdı. Belli ki artık öğrendiklerini zihnim de ruhum gibi kaldıramıyordu.

Sabah olmasına rağmen etraf karanlıktı çünkü hava karanlıktı, yağmur bulutları gökyüzünü zehir gibi sarmıştı. Soğuktan hemen çatlamış olan dudaklarımı ıslattığımda odadan çıktım, gözlerimi tam olarak

açamıyordum. Uyurken o kadar kabus gördüğüm için zihnim bir türlü dinlenemiyordu. Kalktığımda hiçbir zaman tam olarak uykumu almış gibi hissetmeme nedenim eminim ki buydu.

Attığım tek adımda ayağımın altındaki eski, ahşap parkeler gıcırdıyordu Bu beni çocukluğuma, bizim dağ evimize, tekrarlanması mümkün olmayan bir anın içine sürüklerken içimde dolup taşan hiçbir acıyı dökecek halim olmamasına rağmen dudaklarımı birbirine bastırdım.

Çakır bana geçeceğini söylemişti. Ama gelmemişti.

Amcam ile Çakır geç tanışmışlardı ancak erken veda etmişlerdi birbirlerine.

Amcamın neredeyse on sene Çakır'dan bir haberi yoktu, annesi amcamın içinde olduğu tüm bu durumları bildiği için Çakır'ı amcamdan saklamıştı. Ancak amcam Çakır'ı bulduğunda, bir daha hiç bırakmamıştı.

Bu belki de bencilikti. Çünkü bu kavuşma yüzünden yanımda şimdi ne amcam ne de Çakır vardı.

Yaşım küçük olmasına rağmen onun bizim eve ilk girdiği anı çok net hatırlıyordum. Amcamın eşi, Hülya, Çakır'dan hiç hoşlanmamıştı ancak amcamın yanında ona kötü davranamazdı. Ben de ondan nefret ediyordum, küçükken onun tam bir cadı olduğunu düşünürdüm ve bu düşüncem, büyüdükçe silinerek yok olmak yerine biraz daha kuvvetlenmişti.

Zaten bir şey yapsa da o kadın, Çakır'ın gitmesi için çabalasa bile amcamı verdiği karardan asla döndüremezdi.

Bir anım vardı. Babam ve amcam çok büyük bir kavga etmişti, üstünden epey bir zaman geçmesine rağmen şaşkınlığımı hâlâ anımsıyordum. Amcam sakin bir adamdı, babamın aksine. Ve bu yüzden babamı törpüleyen, yatıştıran hep o olurdu ancak

şaşırtıcı bir şekilde o kavgada fitili amcam ateşlemişti.

Babama yumruk atmıştı. Hatırlıyordum.

"Sana Narbekov'lara güvenmemen gerektiğini söylemiştim," demişti yumruğunu geçirdikten hemen sonra. Ben şok içindeydim, annem şaşkınlıktan çığlık atmıştı ancak babam hiçbir şey yapmamış, dudağındaki kanı silerek sakin bir şekilde, ona öfkeli gözlerle bakan ağabeyine dönmüştü. "Şimdi bir ölüden farksızsın işte, geri zekalı."

O zamanlar dönen konuyu anlamıyordum. Sadece on beştim. Bir süre sonra babam onu sakinleştirmişti, beraber içeri geçmişlerdi ve amcam tekrardan dışarıdaki kamelyaya geldiğinde, yüzünde babama has olan o hissiz ifade vardı.

"Elemler böyledir," demişti bana, ona ne olduğunu sorduğumda. Normalde çok sakin biri olduğundan, bu ani patlayışı beni afallatmıştı, tüm bunları ona söylemiştim. Tavlayı açarak taşları dizmeye başladığında, "Çoğu zaman hiçbir şeye karışmayız. Uzakta durur ve gözlemleriz," diye devam ettirmişti kendini. "Ama konu kendi kanımız olduğunda, fitili ateşleyen olmaktan çekinmeyiz."

Nikolai Narbekov, ertesi gün kargo ile çiftlik evine bir kutu gönderdi. Kutuyu ben açmıştım, attığım çığlık hâlâ kulaklarımdaydı. Konu acı verici ya da şok edici olaylar olduğunda hafızam, normalde olduğundan kat kat daha güçlüydü. Ama buna şaşırtmıyordum, ben zaten kendi kendimi yok etmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Kahverengi, küçük karton kutuyu açmıştım. İçinde bir el vardı. *El.* Bir erkek eli. Artık olmayan birinin eli. Hatırladıkça tüylerim ürperiyordu, ne kadar zaman içinde daha kötü şeylere tanık olsam da o anki şok atlatabileceğim ya da zamanla alışabileceğim bir şey

değildi. O bir adamı öldürdükten sonra, cesedin elini kesmişti ve bunu amcama göndermişti.

Bir notla beraber. Notu kelimesi kelimesine hatırlıyordum.

"Eğer oğluma elini uzatmak için çabalamaya devam edersen, kopardığım ikinci el en yakın arkadaşınınki değil de seninki olur, Ogün Elem." -N.N.

Annem attığım çığlık ile beraber salona koşmuştu. Notu öylece bırakmış, gitmiştim ve koşar adımlarla eskiden ağabeyimle saklambaç oynadığımız ormanın içine ilerlemiştim, kendimi ormanın içinde kaybedene kadar.

Çünkü ilk kez o gün, göğüs kafesime baş edemeyeceğim bir ağırlık çökmüştü. Bunun nedeni endişeydi.

O gece babama bir şey olacağını anlamıştım çünkü işler değişmişti, en önemli adam artık dostumuz değildi, düşmanımız hâline gelmişti.

***Oğlu.* O zamanlar işler ile hiçbir alakam yoktu. Hiçbir şeyden haberim yoktu. Hedeon'dan da. Ortada canavar olan bir adam ve onun herkesten korumak istediği bir oğlu vardı. Buna aldırış etmemiştim, hepsi çocuklarını korumak için uğraşmıyor muydu? Babamdan gördüğüm buydu. Çakır aramıza katıldıktan sonra, amcamdan gördüğüm de buydu.**

Çakır ile tanışmamdan birkaç gün sonra Çakır, amcamın evinde onun ile beraber yaşamaya başlamıştı. Benimle çok konuşmazdı çünkü ortak bir noktamız çok yoktu, zaten küçükken iletişim kurulması zor bir çocuktum. *Sanki şu an iletişim kurulması çok kolay bir insansın ya.* Gözlerimi yerdeki parkelere diktim. *Her neyse.* Sonuç olarak benimle çok yakın olmasa da ağabeyimle hemen çok yakın arkadaş olmuşlardı.

Babama gelen telefonu hatırlıyordum, yine on beş yaşında olmalıydım, ilk defa bu kadar korktuğunu

görmüştüm onun. Aradan geçen beş seneye rağmen o ifadesi hâlâ gözlerimin önündeydi. Bize bir açıklama yapmadan evden fırlamıştı ve eve tekrar geldiğinde, bir parçası eksikti çünkü ağabeyini kaybetmişti, amcam ölmüştü.

Çakır ile amcam sadece sekiz sene vakit geçirebilmişti.

Herkes gittikten sonra, ailemden bir tek Çakır kalmıştı. Ne kadar uzak olduğumuzun hiçbir önemi yoktu. Benim tutunacak tek dalım o kalmıştı, onun kimseye tutunmaya ihtiyacı yoktu çünkü ona tutunacak bir dal uzatılmamıştı hiç, dünyaya geldiği ilk andan itibaren yanında yeşeren tüm ağaçların dalları kopup dağılıyordu.

Bana geçeceğini söylemişti. Hafifleyeceğini söylemişti.

Geçmemişti. Hafiflememişti.

Birini kaybetmek kalpte derin bir mezar açıyordu bana kalırsa, içini doldurursanız boşluğu hissetmeden yolunuza devam edebilirdiniz ama bazı insanların kalbinizde bıraktığı o çukur, başka hiçbir şeyin varlığı ile dolmuyordu işte.

Ve hep yarım kalıyordunuz.

Geçmiyordu. Hafiflemiyordu. Ağırlaşmıyordu da. Olduğu gibi duruyordu. O boşluk hissi soğuk bir ürperti yaratıyordu, sızısı öldürecek hâle getirdiğinde sizi, onu sarmak için anıları kullanabiliyordunuz. Elinizden yalnız bu geliyordu ama bazı anılar çok tehlikeliydi. Yarayı sarmak bir yana dursun, ona tuz basıyor, acıyı arttırıyordu.

Çakır yine yalan söylemişti.

Gözlerim gıcırdayan parkelerdeyken merdivenlerden aşağı inmeye başladım. Kar durmuştu ancak ağaçların üzeri bembeyazdı, belli ki ormana ürpertici bir ölüm sessizliği hakimdi. Yerler bembeyaz olmuştu, salona inen merdivenin

karşısında duran pencereye bakıyordum, yeri ipek bir kumaş gibi örten beyaz tabakayı izliyordum.

Ağaçlar, ıssız ormanın içinde kaybolmak isteyeceğim kadar güzel görünüyordu. Saatin ilk saatlerinde olmamıza rağmen orman gecenin karanlık bir saatinde gibi görünüyordu.

Merdivenlerden inerek salona geçtim. Gözlerim etrafta dolaşıyordu, koridordan geçerek merdivenlere doğru adım attığımda yanda olan odasının kapısının kapalı olduğunu gördüm. Merdivenin başından görebildiğim, salondaki tek koltuk olan siyah koltukta da oturuyor olmadığına göre şu an odasında mıydı?

Gerçi daha sabahın körüydü, belki de geç uyanan birisiydi? Dün gece beni yukarıya taşıyanlar uyku perileri olmadığına göre de ben uyuduğumda bile uyumamıştı belli ki.

Saçlarımı geriye attım, ensem terlemişti ancak yanımda toka olmadığından toplayamıyordum. Gözlerimi ovuşturarak salon ile birleşik olan mutfağa doğru ilerledim ve gri buzdolabının kapağını açtım.

Gözlerimi ellerimden çekerek kafamı hafifçe kaldırdığımda korkudan yerimden sıçramıştım, dudaklarımdan dökülen şaşkınlık nidası ile beraber gözlerimin önündeki görüntü değişti. Bana dönük olan sırtının yerini güzel yüzü aldığında göğsümün inip kalkış hızı artmıştı.

Mutfak karanlık olduğu için, etrafıma bakmadan içeri girdiğimden onu fark etmemiştim bile. İçeride, odasında olduğunu düşünmüştüm. Korkak değildim ama çabuk ürküyordum, kafamı kaldırır kaldırmaz hesaba katmadığım iri yarı bir beden görmek de doğal olarak beni ürpertmişti.

Gözlerim üzerinde dolaştı, o da bana bakıyordu ancak az önce resmen çığlık atmama rağmen hiçbir tepki vermemişti, yüzü yine ifadesizdi. *Bu adam duygularını mı aldırmış?* diye geçirdim içimden.

Tamam, donuk bakmasına bir şey demiyordum ama yanında, sabahın köründe çığlık atıyordum ve bana ne sorunum olduğunu bile sormuyordu. Belli ki ilgilenmiyordu.

Kafasını hafifçe yana eğdiğinde, küçücük olan mutfağın kapısına değmemek için bunu yaptığını fark ettim. Kafasını kaldırsa, alnı mutfağın kapısına çarpacak gibi görünüyordu.

Boyu kaç be bunun?

"Görmedim seni," dedim bu garip sessizliği bozmak amacıyla. "Fark edemedim yani."

Adamın tek kelime edeceği yoktu. Bu benim nasıl saçma sapan bir labirentin içinde tıkanıp kaldığımın en büyük kanıtıydı aslında.

Bana verdiği cevaplara ihtiyacım vardı, bu yüzden onun yanında, hiç olmadığım bir yerdeydim ancak istediğim tüm cevaplara dudakları arasında sahip olan bu adam onları aralayıp da tek bir kelime etmiyordu.

Bana bakmaya devam etti. Bir şey demesini bekledim, bir şey dememesi şu an için çok garip değil miydi? Ama o tabi ki hiçbir şey söylemedi. Sırtını bana döndü.

Tezgahın üzerinde duran şişeyi eline aldığını o an fark ettim. Bir viski şişesiydi. Gözlerim kısıldı, sabahın bu saatinde viski mi içecekti? Şişeyi açtıktan sonra sol eline alarak tezgahın önünden çekildi, bu sayede tezgahın üzerinde duran altı viski şişesini ve üç paket sigara paketine baktım.

Gözlerinin çok boş baktığını o an fark ettim. Ne kadar belli etmese de sarhoştu, sisteminde yüklü miktarda alkol vardı ve etkisini gösterdiği tek yer, boş bakan gözleriydi.

"Demek aynı zamanda alkoliksin de," dedim alaycı bir sesle. Benle konuşmadığı için sinir olmuştum.

"Nedense hiç şaşırmadım, biliyor musun? İçerisi leş gibi esrar kokuyor."

"Sabahın beşi bana bulaşmak için hiç iyi bir zaman değil," dedi ters bir sesle. Gözleri bana dönmemişti, bir iki adım atarak mutfağın kapısına ilerlemiş ve şişeyi dudakları arasına götürerek büyük bir yudum almıştı. "Sen kendi işine bak, kızım."

"Benim işim ne ki?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Neden burada olduğumu bile anlamıyorum. Konuşmuyorsun çünkü."

Neden burada olduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bana bir sürü şey söylemiş, baş edemeyeceğim bir acının boyunduruğu altına girmeme sebep olmuştu.

"Hep kafa sikecek misin sen böyle?" diye sordu birden, aniden bana dönmüştü. "Eğer böyle yapıp duracaksan, siktir olup git tam şu an. Umurumda bile değil oynayacağımız oyun. Sözümü dinlemeyeceksen, git."

Sesi o kadar ürpertici çıkmıştı ki bu, bir an afallamama neden oldu. Hep böyle tersleyecek miydi beni? Çünkü bu şekilde iletişim kuracaksa eğer, ben de bu şekilde karşılık verecektim. Ve bu ikimiz için de iyi olmayacaktı, durmadan gerileceğimizi hesap etmek için çok zeki olmaya gerek yoktu.

Kolay öfkelenen biri gibi durmuyordu, tam tersi insanı afallatacak soğuk bir öfkeye hakimdi.

"Senin sıfatına meraklı olduğum için burada değilim," dedim sinirle. "Senin bana vereceğin cevaplar olduğu için buradayım, onu da yalnızca konuşarak yapabilirsin. İnan bana, seninle muhabbet etmek istediğim son şey bile değil yoksa." Ela gözleri gözlerime düştü. "Beni tersleyip durma, benimle düzgün konuşmayı öğren."

Onun sakinliği fırtına öncesi sessizliği andırıyordu ama o fırtına hiç gelmiyordu.

"Sana daha ne anlatmamı bekliyorsun?" diye sordu ters bir sesle. "Söyledim ya. Salak mısın lan, almıyor mu anlattıklarımı kafan? Aileni öldürdüler, ailen sandığın gibi ölmedi dedim." Bana doğru döndüğünde bir an geri gitmek istedim ancak geri adım atmayacaktım. "Daha ne öğrenebileceğini düşünüyorsun? Kanıt mı istiyorsun? İyi, Ankara'ya döndüğümüzde sana olanı biteni kanıtlarım. Ama benimle beraber bir yola çıkmayı kabul ettiysen, uyman gereken kurallar olduğunu unutma."

Gözlerimi devirdim. "Neymiş o kurallar?"

"İlk kural," dedi mutfaktan çıkmadan önce. "Ben seninle konuşmak istediğimi bellli etmediğim sürece asla benimle konuşma."

İyi de o hiçbir zaman konuşmak istemiyordu ki? Ben buraya sadece cevaplar için gelmiştim, onun kafasında çok daha başka planlar vardı ve belli ki beni içine dahil etmemek için her şeyi yapacaktı ama buna izin veremezdim, olacaklara karşı almam gereken bir önlem vardı.

Eğer işine yaramazsam beni Leo'nun eline verebilirdi. Eğer işine yaramazsam beni ifşa edebilirdi. Ona güvenmiyordum, asla güvenebileceğimi de düşünmüyordum. Zaten güvenin bir işe yarayacağı bir oyun oynamıyorduk burada, herkes kendi hayatını kurtarma ve intikamının yolunda ilerleme derdindeydi.

Eğer işler yolunda gitmezse, eğer yapmamı istediği şeyleri yapmak istemezsem ve her şey tepetaklak olursa ona karşı kullanabileceğim bir koz olması gerekiyordu elimde.

Aslanlara ihanet ediyordu. Kendi ailesinin kurduğu bir örgüte ihanet ediyordu. Ne kadar en güçlü o olsa

da içeride, ne kadar herkes ondan korksa da bazı kurallar netti.

İhanet eden kim olursa olsun cezalandırılır.

Bu yüzden onun neyin, neden ve nasıl peşinde olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Böylece elimde bir koz tutuyor olacaktım. Eğer hiç bulaşmak istemediğim o pislik yuvasına doğru beni iterse, uçurumun kenarında duran bir insanı yuvarlıyormuş gibi, ben de onu kendimle beraber çekmekten çekinmeyecektim.

Hayatım boyunca hep geçildim ama hiçbir zaman beni ezmelerine izin vermedim.

"Senin kuralların umurumda bile değil," dedim omzumu silkerek. "İstediğimde seninle konuşurum. Ben bunun için buradayım. Bana anlatacakların için."

Mutfaktan çıkarak onu takip ettim umursamaz bir şekilde. Üzerindeki gri, eskimiş gibi görünen tişörtünden yayılan koku ile benim üzerimdeki yayılan koku tamamen aynıydı. Tişörtün ne kadar benim tenimle bütünleştiği önemli bile değildi.

Sehpanın üzerinde duran siyah, eski görünen bir defteri eline alarak kafasına diktiği viski şişesi ile merdivenlere doğru yöneldi. Gözlerim elindeki deftere takıldı, demek ki burada oturduğu için beni salondan çıkararak üst kata taşımıştı. Ve şimdi burada, uyanık olduğuma göre burayı terk etmek istiyordu.

Az önce siyah kapaklı defteri aldığı sehpaya çevirdim gözlerimi, üzerinde bir paket Parliament ve beyaz kulaklıkların takılı olduğu siyah bir cep telefonu duruyordu. Sigarasını almayı unuttuğunu fark ederek merdivenleri çıkmaya başlamadan dönerek tekrar salona girdi, tezgaha doğru eğilerek sigara paketini aldı ama cep telefonuna dokunmadı ve hiçbir şey demeden, yine arkasını bana döndü.

İçki şişelerinin yanına düşmüş olan fotoğraf karesini o an fark edip elime aldım. Salon çok karanlık olduğundan, fotoğrafı tam olarak seçemiyordum ancak seçmeme gerek yoktu çünkü bu fotoğraf, eve girdiğim an dikkatimi çeken fotoğrafın aynısıydı.

Baba ve oğul. **Bu fotoğrafı mı izliyordu?** ***Fotoğraf sapasağlam kaldı,*** **diye geçirdim yine içimden.** ***Onun babası yandı.***

"Bunu unuttun," dedim gitmeden önce. Arkasını dönerek bana baktığında birkaç adım atarak aramızdaki farkı kapattım. "Güzel çıkmışsınız."

Fotoğrafı onun görebileceği bir şekilde tuttuğumda, yüzünde hiçbir mimik oynamadı ama ela gözlerindeki ifade öyle hızlı buğulandı ki, tüm o soğuk sakinliğine rağmen bana deli gibi sinirlendiğini anladım.

"Amacın ne?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Canın mı sıkılıyor lan senin?Anlamıyor musun söylediklerimi?"

Kasılan yüzüne baktım, sıktığı çenesi ile beraber daha fazla belirginleşen çene kemiğine ve dehnec taşı gibi parıldayan ela gözlerine. Gözleri biraz kanlanmıştı ancak bunun nedeninin, esrar olduğunu biliyordum çünkü odanın içi leş gibi ot kokuyordu. Koyu kahve saçları alnına doğru dağılmıştı. Gözlerinin altına iki mezar açılmıştı sanki, morluklar o kadar belirgindi.

Bana ilk kez, beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyordu.

Bu duraksamama neden oldu, aklı olan buradan kaçar ve uzaklaşırdı. Bu adamın hiçbir şakası yoktu, bunu biliyordum. Senelerim onun hakkında anlatılan kan dondurucu olayları dinlemekle geçmişti. Ama ben, burada durmuştum ve onun sinirlenmesine neden olacak hareket yapmaya devam ediyordum.

Nikolai Narbekov'a, onun babasına herkes canavar derdi.

Bir canavar anca bir canavar yetiştirebilir. O babasının, o bir canavarın oğlu. O bir canavar.

Ben bir canavarın inindeyim.

"Nikolai Narbekov bir canavardı," dedim. "Ve sen, Nikolai Narbekov'un oğlusun. Sana güvenip de oyununa yardımcı olmak için hiçbir neden yok, bunu biliyor musun?"

"Ben Nikolai Narbekov'un oğlu değilim," dedi sert bir sesle. "Ben Hedeon Narbekov'um."

Merdivenleri çıkarak üst kattaki odasına girdi ve beni tek başıma karanlık salonda bıraktı. Birkaç saniye boyunca dediğini düşündüm, ayaklarımdaki güç silinmesine rağmen birkaç adım atarak sehpanın önündeki siyah koltuğa oturdum. Telefonunun ana ekran tuşuna bakarak saate baktım.

Saat 05.27'ydi. Güneş yeni doğuyordu. Ve önümde duran telefonda, Deniz Sungur'dan Söyle çalıyordu.

Kulaklığı iki kulağıma da taktım, ağlamamak için dudaklarımı ısırdım ve yeni bir kâbusa kucak açarak gözlerimi sımsıkı kapattım.

Herkes yaşarken kalbiyle benimkinin bana yok bir yararı.
Söyle yerine neyi koyayım?
Herkes yaşarken kalbiyle benimkinin bana yok bir yararı.
Söyle yerine kimi koyayım?

♜

Düşünmek beni öldürüyordu.

Geçmişin içinde yaşamadan nefes alamayacak hâle gelmiştim. Kafamın içinde durmadan eski anılar dönüp duruyordu, kulaklarımı kapatsam bile Narbekov'un sesi kafamın içinde çınlıyordu. Düşünceler duvarlara baskı uyguluyordu, her şey üzerime devriliyordu.

"Baban ölmedi," diyordu durmadan. "Baban öldürüldü."

Benim babam ölmemişti. Öldürülmüştü. Bunu hazmetmek imkansızdı. İşlenmemiş bir cinayetin intikamını almak istiyordum başta ancak şimdi, tüm bildiklerim yalan çıkmıştı onun dudaklarından çıkan birkaç kelimeyle işte.

Almam gereken gerçek bir intikam vardı.

Suçlu her şekilde onlardı. Bunu biliyordum. Bu cinayeti öğrenmeden önce de biliyordum ancak şimdi, öğrendiklerim daha farklı hissettiriyordu. Fren tutmuyordu. Freni kesmişlerdi ve ailemi öylece öldürmüşlerdi.

Bunca zaman bir şey bildiğimi sanıyordum ancak sadece bir kâbusa devam ediyordum. Çakır da mı bilmiyordu bu olanı? Gerçeklerden onun da mı haberi yoktu? Öyleyse Narbekov nasıl bunu biliyordu, nereden öğrenmişti? Gerçeği mi söylüyordu?

Gerçeği söylediğine inanmak istemiyordum çünkü kendimi kandırmak, buna inanmaktan çok daha basitti aslında. Ama biliyordum, gerçeği söylediğini biliyordum. Kendimi geçmişte, zihnimdeki mezarlığın derinlerinde, o arabanın içinde bulmuştum tüm gece. Binlerce kez canlandırmıştım aynı kanlı hatırayı, kendimce.

Sonuç hep aynıydı. Zihnim bana durmadan ihanet etse de bu anı mutlaktı. Fren tutmuyordu. Babam bunu fark ediyor ve afallıyordu. Ben bunu fark edip ona ne olduğunu soruyordum ve babam bana bir şey olmadığını söylüyordu.

Babam bana ilk defa yalan söylüyordu.

Sıcak su bedenimi yakarken yavaşça kayarak küvete oturdum. Keşke bedenimle beraber zihnimi de temizleyebilseydim tam şu an. Belki böylece beni rahat bırakmasını sağlamış olurdum ve yıllar sonra ilk kez derin bir nefes alabilirdim.

Keşke kendimi saplandığım bu bataklıktan kurtarabilseydim, gideceğim tek yer daha da dipmiş,

tek seçenek buymuş gibi tutup bir canavarın ellerinden onun inine gelmeseydim. Belki böylece elimde kalan tek şey olan hayatımı da bir kumar masasında ortaya atmamış olabilirdim.

Kurtulmak için çırpınmıyor değildim ama benim çırpınışım, içinde bulunduğum bu pis bataklığı göz önünde bulundurunca daha da derine batmama neden oluyordu sadece.

Saçımı son kez su ile duruladıktan sonra bakışlarımı banyonun gri fayanslarına diktim. Ne yapmam, ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Hatta şu an, düşünmemek en iyi seçenekmiş gibi geliyordu. Her zaman öyle gelirdi zaten, düşünmeyi olabildiğince reddederdim. Bu yüzdendi annemle babamı bile zihnimin en kuytu köşelerine saklayıp üzerlerine kapıyı örtmem ve karanlığı üzerime çekmem.

Eğer içinde bulunduğum durumu düşünürsem delirmekten korkuyordum son birkaç saattir, burada durmaya dayanamayacağımı biliyordum, tıpkı yapacağım ahmakça bir hareketle ölüm fermanımı imzalayacağımı bildiğim gibi.

Narbekov, eğer işine yaramazsam beni ele vereceğini söyleyeli 24 saat bile olmamıştı. Onun hakkında hiçbir fikrim yoktu ve doğrusunu söylemek gerekirse, yakın bir zamanda onun hakkında doğru bir fikrim olmasına imkan da yoktu.

O kapalı bir kutuydu, benim de onu açacak hâlim yoktu.

Ama az çok boşa tehditler savuracak bir adam olmadığını biliyordum. Neticesinde, senelerce onun hakkında şeyler duymuştum ben. Onu tanımasam da en azından nasıl biri olduğu konusunda tahminler yürütebilirdim.

Bir oyun kurduğunu biliyordum, herkesi kendi elinde bir kukla gibi oynattığını dışarıdan bakan basit bir göz bile fark ederdi zaten.

Ancak bu kurduğu ve oynamak istediği oyunun, nasıl bir oyun olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Mesela kimler yanındaydı? Senelerdir bir parçası olduğu topluluğa ihaneti öyle kolay olmazdı, üstelik Leo kafayı yemiş bir manyaktı. Kimsenin ona sırtını dönmesine bile izin vermiyordu, bir ihaneti kolayca hazmedebileceğini hiç sanmazdım.

Hedeon, Tolun onunla beraberdi mesela. Bunu biliyordum. Tolun'un kim olduğu hakkında bir fikrim yoktu, onu daha önce hiç görmemiştim ancak ismini daha önce birkaç kez duymuştum, ailecek toplandığımız tek yer olan akşam yemeklerinde.

Tolun önemli birisiydi, bunu biliyordum. Babası ve babam tanışıyordu, babam onun babasının tam bir baş belası olduğunu söylerdi çoğu zaman ancak onu yanında tutmaktan da çekinmezdi.

"Bak Bengi,"* derdi bana. *"Bizim gibilerin dostları olmaz. İnsanoğlu iki yüzlüdür. Bir yüzü senin işine yararken, diğer yüzü seni yaralar. Bu durumda kendini korumak için yapabileceğin tek bir şey var: Kimseye güvenmemek."

***Kimseye güvenme.* Kuralım buydu. Eminim ki Hedeon Narbekov'un kuralı da buydu, kimseye güvenmediğini kendi ağzı ile söylemişti. Beraber büyüdüğü insanlara bile güvenmiyordu.**

Tolun'u bu oyununun bir parçası yapıyor, onu kendi cephesinde istiyordu. Ama senelerdir beraber büyüdüğü, manevi kardeşi olan adama, Odkan'a güvenmiyordu. Onu bu oyunun bir parçası yapmıyordu, onu kendi cephesinde istemiyordu.

Onu düşman cephesinde görmek istiyordu.

Kafamı geriye atarak yüzümü son bir kez ıslattım. Sıcak suyu kapatarak küvetin içinden çıktım ve klozetin üzerine koyduğum siyah bir havluyu elime alarak vücudumu kuruladım.

Dün gece, doğrusu sabaha karşı yukarı çıktığından beri onu yalnızca bir kere görmüştüm. Beni görmezden gelmişti. Ben de bir şey sormamıştım, bir şey söylememiştim ya da. Nedeni onun saç a sapan kurallarına uymam değildi. Tabi ki onun sözlerini dinlemeyecektim, sadece onun bu tavırlarını çekebilecek bir ruh hali içerisinde de değildim.

Birkaç gün sakin davranıp olayları biraz olsun daha öğrenmekte bir yanlış görmüyordum.

Evet, hiçbir zaman tam anlamıyla bir Aslan olamamıştım ancak bu işleri az çok biliyordum. Öz ağabeyim; Aslanlar'ın bir parçası olmak için kendi ailesini, öz kardeşini yarı yolda bırakınca bu olanları az çok öğrenmek zorunda kalmıştım.

Babamın bir Aslan olması sorun değildi hatta annemi bir Aslan olmaya zorlaması da sorun değildi çünkü aksi takdirde evlenemezlerdi. Ben bu yaşam şeklinin içinde doğduğum ve çocukluktan beri babamın büyük bir suçlu olduğunun bilicinde büyüdüğüm için bu benim için zor olmamıştı. En azından ben düşüp dizimi incittiğim için beni kucaklayıp eve getiren merhametli ağabeyimin bir katile dönüştüğünü görmek kadar zor olmamıştı.

Kafamı iki yana salladım. Şu an bunları düşünemezdim. Buradan kurtulmak, daha doğrusu hayatta kalmak için iyi bir plana ihtiyacım vardı ve bunu sadece boş bir zihinle gerçekleştirebilirdim.

Kendi kendime güldüm, ölüm ne zaman bu şekilde rahatça dile getirebildiğim bir şey olmuştu? Ne zaman kendimden bu kadar rahat vazgeçer olmuştum? Evet, kaybedecek hiçbir şeyim yoktu, önümde uzanan yolun hiçbir sonu olmadığını farkındaydım ancak bu kendimden vazgeçmem gerektiği anlamına mı geliyordu?

Hızlı adımlarla bana verdiği odaya, koridorun sonuna doğru ilerledim ve odaya girerek kapıyı

kilitledim. Ondan başka bir şey alamazdım, bu yüzden duşa girmeden önce iç çamaşırlarım ve bana verdiği kazağı yıkamış ve kurutma makinesine atmıştım. Havluyu bir kenara bıraktıktan sonra altıma külodumu ve bana verdiği büyük kazağı geçirdim, yıkanmasına rağmen
onun kokusu silinmemişti, hâlâ yoğundu.

Saçlarımı havlu ile biraz kuruladıktan sonra bıraktım. Saçlarım ıpıslaktı, bunu umursamadım, kurutma makinesi olduğunu görmüştüm ama kullanmak istemiyordum. Zaten hiçbir zaman saçlarımı kurutmazdım.

Merdivenlere doğru ilerledim, arkası dönük olsa da aşağıda oturduğunu görebiliyordum. Telefonla konuşuyordu ancak ben salona girdiğim an, şansıma telefon konuşmasının sonu geldi ve telefonu kapatarak sehpanın üzerine koydu. Hava çoktan kararmıştı, saat yediye doğru geliyordu.

Bana doğru döndüğünü fark ettiğimde yüzüne baktım. Mutfağın içinde loş, sarı bir ışık yanıyordu, bu tam olarak aydınlanma sağlamasa da yüzünü aydınlatmak için yeterliydi. Gözlerim yanağındaki kesik izine, keskin elmacık kemiğine, kirli sakallarına ve dolgun dudaklarına dokunduğunda birkaç adım atarak salonun içine girdim. Kafamın içinde dönüp dolaşan ve asla susmayan o ses, bu kadar çirkin bir adamın bu kadar güzel bir yüze sahip olmasının haksızlık olduğunu söylüyordu bana.

Bir şey demek için dudaklarını araladığı sırada sehpanın üzerine koyduğu cep telefonu titreşmeye başladı. Sabaha karşı telefonu kapanana kadar müzik dinlemiştim, büyük ihtimalle telefonu kullandığımı biten şarjdan anlamıştı ama hiçbir şey söylememişti. Bence içinde bulunduğum durumu anlayacak kadar akıllı olduğumu farkındaydı, zaten ona karşı oynayabileceğim bir koz da yoktu.

Yapabileceğim tek şey gidip de onun gerçek kimliğini, yüzünü ifşa etmekti. O da böyle bir durumda, bir uçuruma son sürat araba sürmek ile eş değerdi.

Kaşları çatıldığında, dudaklarını birbirime bastırdı. Çene kemiğinin biraz daha keskinleştiğini fark ettiğimde telefonu eline almış ve parlak ela gözlerini telefonun ekranına çevirmişti. Hemen yanımda olduğu için yüzüne ışığı vuran ekranda yazan ismi görebiliyordum.

Elena Kozlova.

"Ne var?" diye açtı telefonu birkaç saniye sonra.

Rusça konuşuyordu ama bu benim için bir sorun değildi, Rusça'yı en az kendi ana dilim kadar iyi konuşabiliyordum.

Salondaki sessizlik yüzünden kızın sesini duyabiliyordum. "Pençe'ye gelsene!" diye bağırdı, sesini duyurmak için o kadar çok bağırıyordu ki onu duymam kolaylaşıyordu. O bağrdığı an, Hedeon'un suratı buruştu ve telefonu kulağından biraz uzaklaştırdı.

"Tolun orada mı?" diye sordu Narbekov.

"Eveeeeeeet!" diye bağırdı Elena. "Tolun, Sara, Olga, Nadya, Odkan... Herkes burada, sadece sen yoksun. Gelecek misin?" Cevabı bile beklemedi. "Lütfen gelir misin, lütfeeen? Seni özledim. Tıpkı eski günlerdeki gibi işte, hep beraber olalım."

"Moskova'dayım, Elena," dedi Hedeon net bir sesle. "Gelemem. Tolun nerede?"

"Moskova'ya mı gittin?" diye sordu Elena. "Tolun buradaydı ama... Bilmiyorum, Sara ile bir yere kaybolmuşlardır. Sen ned..."

Narbekov telefonu kızın suratına kapattı.

Hiç ses çıkarmadan mutfağa doğru ilerlediğimde, ayağa kalkarak telefonun klavyesinde parmaklarını dolaştırmaya başladı. Bir süre sonra telefonu

tekrardan çalmaya başlamıştı, bu sefer arayanın kim olduğunu göremesem de telefonu açtığı an, "Tolun," dediğinden dolayı kiminle konuştuğunu anlamak çok da zor olmamıştı.

Karşı hattan bu sefer ses gelmiyordu. Tolun denilen adam daha sessiz bir yerde olmalıydı.

"Mekandan çık," dedi koltuğun üzerine bıraktığı deri ceketi eline aldığı sırada. "Tamam, Sara'yı eve bıraktıktan sonra bizim mekana geç ama sakın Odkan'a görünme."

Üzerindeki siyah tişörtü ve uzun bacaklarını saran pantolonu o an fark ettim. Telefonu omzu ile kulağı arasına sıkıştırdı ve deri ceketini üzerine geçirdi.

Gidecek miydi? Gözlerim mutfağın penceresine düştü, sağanak yağmur yağmaya başlamıştı ve sabaha karşı gördüğüm o beyaz tabaka, yağmur suyu ile beraber eriyerek kaybolmuştu.

"Bir bahane bul işte amına koyayım," dedi. Rusça konuşuyordu, belki de benim Rusça bildiğimi bilmediği için rahatlıkla Rusça konuşuyordu.

Sehpanın üzerinde duran araba anahtarını ve sigara paketini deri ceketinin cebine yerleştirdikten sonra kafasını kaldırarak bana baktı. Ela gözleri, yüzümde bir açık yakalamak istiyormuş gibi dikkatle beni incelemeye başladığında gözlerimi ondan çekmemek için yoğun bir çaba sarf etmem gerekiyordu. Göz rengi o kadar yoğundu ki ona baktığım her an boğulacakmış gibi hissediyordum, o sert duran ifadesi ve hissiz bakışları da bana yardımcı olmuyor, okyanusun dalgalarını hırçınlaştırıyordu.

Gözlerini ilk çeken ben oldum ancak hâlâ bana baktığını fark edebiliyordum. Oyalanacak bir şey yapmak amacıyla parmak uçlarımda yükselerek en yukarıdaki raftan bir su bardağı aldım ve tezgahın üzerinde duran sürahideki suyu bardağa boşalttım.

Hâlâ ağrı kesici içememiştim çünkü hiçbir şey yememiştim, neredeyse yirmi dört saattir açtım ama iştahım öyle kesikti ki, hiçbir şey yiyesim gelmiyordu.

"Çakır sana ulaştı mı?" diye sordu Hedeon birden. Bir an bana söylediğini sansam da sonrasında, hattan gelen sesle beraber hâlâ telefonda olduğunu anlamıştım. "Neredeymiş, biliyor musun?"

Donup kalacağımı hissettim ancak son anda, Rusça bildiğimi bilmediğini aklıma getirerek tepkimi dizginledim. Eğer Rusça bilmediğimi düşünerek konuşacaksa, bunu kendi tarafımdan büyük bir avantaja çevirebilirdim. Dudaklarımı emerek sert bir şekilde yutkundum ve su bardağını dudaklarıma dayadım, yüzümü görürse pot kırabilme ihtimalim olduğundan dolayı ona sırtımı dönmüştüm.

Onu hiç tanımasam da yalan söylediğim an bunu anlayacağına kalıbımı basardım. Adam, Odkan'a bile yalan söyleyip hatta büyük bir plan kurup da onu ateşe atmasına rağmen yakalanmıyorsa, yalan söyleme konusunda benim olabileceğimden çok daha iyi olmalıydı.

Çünkü ben babamın sözlerinden kolay kolay çıkmazdım ve babam bana her zaman dürüst olmam gerektiğini söylerdi.

"Tamam," dedi Narbekov. Sesi şimdi daha yakından gelmişti ama yine de arkamı dönmedim. "Sen çık, gel bu tarafa doğru kimseye görünmeden. Halledelim."

Pencereye vuran yağmur damlalarına bakıyordum. Hava karardığı için o uçsuz bucaksız ormanda göz gözü görmüyor olsa da yağmurun hızlandığını, pencereye vuran damlaların çıkardığı sesten anlayabiliyordum.

"Bana baksana sen."

Tekrar Rusça konuştuğunda kısa bir an duraksadım. Telefonu kapatmıştı, bana sesleniyor olmalıydı ama onu, Rusça bilmediğime inandırmak istiyorsam şu an

arkamı dönerek de ona bakamazdım. Telefonu kapattığını bile bilmemem gerekiyordu! Gerçi refleks olarak, bir şey dediği için bakıyor da olabilirdim ama ben hiç pot kırmak istemiyordum.

Hem o neden bana Rusça konuşarak sesleniyordu ki şimdi?

Tezgahın önünden geri çekileceğim sırada arkamda hissettiğim beden ile duraksadım. Önce etrafımı saran kokusunu hissettim, görmezden gelemeyeceğim kadar ona has ve yoğundu. Sonra boynuma çarpan nefesini. Ellerini iki yandan geçirerek bedenimi, tezgah ile kendi arasında inşa ettiği bir hapishanenin içine aldığında o kadar afallamıştım ki, nefes bile almayı bırakmıştım sanki. Karnıma bir tekme yemiş gibi hissediyordum, onunla bu kadar yakın olmanın beni böylesine gereciğini düşünmemiştim. Saçlarımı sağ omzumda topladığını fark ettim, yanağını yanağıma yaslayacağını düşünsem de bir an, bunu yapmamıştı.

"Sence Rusça bildiğini anlamamış olma ihtimalim var mı benim?" diye sordu alaycı bir sesle.

Donakaldım*. Siktir*. Rusça bildiğimi anlamıştı. Bir an ne yapacağımı şaşırdım. Dönüp ona bakamıyordum, beni aldığı bu hapisten çıkamıyordum. Kapana kısılmıştım sanki, kaçamıyordum. Bunu nasıl anlamış olabilirdi ki?

"Bana bir daha numara keseyim deme sakın," dedi birden ciddi bir sesle. Alaycılığı anında yok olmuş, tuzla buz olmuştu. "Yoksa zararlı çıkan, her zaman sen olursun." Hafifçe geri çekildi ancak ben hâlâ nefes alamıyordum sayesinde. "Ben çıkıyorum."

Çıkacağını zaten anlamıştım ancak beni burada, dağın başında tek başıma mı bırakacaktı yani? *Onun yanında olması çok daha tehlikeli, Bengi. Bunu farkındasın, değil mi?* Yine de kaşlarımın çatılmasına engel olamadım, benden tamamen uzaklaştığında

göğüsüm hâlâ anlam veremediğim kadar hızlı bir şekilde inip kalkıyordu. Yine ürkmüştüm çünkü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Bana, bu soruya asla cevap vermeyeceğini söyleme gereği bile duymadı, bakışları ile bunu belli etti. "Bu korkunç yerde tek başıma mı kalacağım?"

"Bir iki saate geleceğim," dedi. "Ben çıktıktan sonra kapıyı kilitle. Unutma sakın."

Ona gözlerimi devirme isteğim çok büyüktü. Ellerimi tezgaha koyarak hafifçe ona doğru döndüm, tam olarak arkamda sayılmazdı ancak az önceki kadar olmasa da bana hâlâ gereğinden fazla yakındı.

"Çakır seni aradı mı dedin az önce Tolun denen herife," dedim gözlerimi gözlerine çevirdiğimde. Üzerine ışık vurduğunda gözlerindeki yeşillerin ön plana çıktığını, sarılıkların ise sis gibi etrafa dağıldığını fark etmiştim. "Onunla görüşüyor mu ki Tolun?" İkisinin ne alakası olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Sen ona ulaşabiliyor musun? Haber alıyor musunuz?"

Birkaç saniye boyunca bana sadece baktı. Tırnaklarımı avucumun içine sapladım, sinir krizinin eşiğine gelmeme çok az kalmıştı. Bu adamlara yaptıklarını ödetmek için çıktığım bir intikam yolculuğunda, nihayet bir hamle yapabildiğimi düşünmüştüm ve birkaç saat sonra, Hedeon Narbekov beni bularak tehdit etmişti. Tabi, o bunu tehdit olarak değerlendirmiyordu. Tüm cevapların kendisinde olduğunu söylüyordu, bu cevaplardan birisi de ailemin ölmediği, öldürüldüğü hakkındaydı.

Dün gece ailemin kasten öldürüldüğünü öğrenmiştim. Ona rağmen durumu çok iyi idare ediyordum, kontrolü kaybetmemiş ya da onun üzerine saldırmamıştım çünkü ne kadar bu işle alakasız olursa olsun, babasının bu işlerin merkezinde yer

aldığını biliyordum. Onun Çakır'ı vurduğunu bildiğim gibi.

Ve işlerin merkezinde olan babası da bir gece, hiç beklenmedik bir şekilde ölmüştü.

Tıpkı benim babam gibi.

Tesadüf müydü? Belki de beni yanına çektiğine göre, tüm bunların tesadüf olduğuna inanmıyordu. Belki de o ürkütücü kafasının içinde çok daha farklı şeyler dönüyordu.

Dudakları nihayet aralandığında tırnaklarımı avuçlarımdan çekerek derin bir nefes aldım ancak o bana cevap vermek yerine, "Bir şeyler ye," dedi sadece. "Geldiğimizden beri bir şey yemedin. Düşüp bayılacaksın."

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ne yemeği ya? Sana Çakır'dan haberin var mı diyorum! Hiçbir şeye cevap vermeyecek misin yani böyle?" Ellerimi tezgahın üzerine koydum. "Konu senin vurduğun ve sırf sen vurduğun için hayatımdan çıkmak zorunda kalan kuzenim, hayatımdaki tek insan, hayatta kalabilen tek akrabam, ailemse eğer senin bu konuşmama zırvalıklarını dinlemeyeceğim. Eğer kuzenim sana ulaşıyorsa ya da bir şekilde senin ondan haberin varsa bana anlatmak zorundasın."

"Bir konuda anlaşalım. Benim hiçbir zaman zorunluluklarım olmaz," dedi alaycı bir sesle. Bu ona ters ters bakmama neden oldu ancak o bunu hiç umursamadı, devam etti. "Sana hiçbir şey anlatmak zorunda değilim, Elem."

Hep böyle devam mı edecekti bu adam? Beni buraya, ihtiyacım olan gerçeklerin onda olduğunu iddia ederek çekmişti. Tabi, işin içinde bir de onun elinde büyük kozlar tutuyor olması ve bana başka seçenek bırakmaması vardı ancak sonuç olarak, gerçeklerin onda olduğunu söylemişti. Susarak mı anlatacaktı gerçekleri?

"Konu ailemi ilgilendiren bir şeyse eğer, anlatman gerekiyor," dedim sakin kalmak için çabalarken. "Neden kendi işine geleni anlattın sadece? Çakır olayında bir parmağın olduğu için mi anlatamıyorsun?" Kaşları çatıldığında dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı ancak bu yüzüne, çok daha ruhsuz bir ifade oturmasına neden olmuştu sadece. "Fren olayını çok rahat anlatmıştın ama. Çünkü o olayın senle ilgisi yoktu."

"O kaza olayını anlattım çünkü gözlerini açmanı ve içimizde bulunduğumuz durumu farkına varmanı istedim," dedi üzerine basa basa.

Şu an saçmaladığımı düşündüğüne yemin edebilirdim. Artık Rusça bildiğim ortaya çıktığından o da ben de Rusça konuşmaya başlamıştık.

"İstersem tehditle de seni yanımda tutardım ancak bunu yapmadım, yapmam da," diye devam ettirdi kendini. "Sana sadece bilmen gerektiği kadar şey söyledim. Neyi ne zaman istersem o zaman söylerim ve senin ısrar etmen, hiçbir şeyi değiştirmez."

"İçinde bulunduğumuz durum mu?" diye sordum alaycı bir sesle. "Senin baban beklenmedik bir şekilde öldürüldü, benim babam beklenmedik bir şekilde öldürüldü. Bu durumdan mı bahsediyorsun? Ben zaten bunu farkındayım, emin ol. Bunu fark etmem hiçbir şey değiştirmiyor, bu durumların bizi nereye sürükleyeceği hakkında hiçbir fikrim yok çünkü. Aslanlara baş mı kaldıracaksın? Babanı kim öldürdü biliyor musun? Aslında, beni ilgilendiren tek noktayı sorayım sana. Benim babamı kim öldürdü, biliyor musun?"

"Sesini alçalt," dedi sinir bozucu bir sesle. "Sınırlar konusunda hassasımdır ve sen şu an onları sadece zorluyorsun. Geçersen ne olur, biliyor musun peki?" Gözlerimin sinirden dolmasına ramak kalmıştı ancak asla onun karşısında bunu yapmazdım, ama o bu

lanet evden çıktığı anda babama verdiğim sözü tutamayacak ve zayıflık gösterip sinirden kendimi hırpalayacaktım, biliyordum. "Hayır, bilmiyorsun. O hâlde, kendi iyiliğin için bilmemeye devam etmek için elinden gelen her şeyi yap. Anlaşıldı mı?"

Kafasını hafifçe yana eğdiğinde çene kemiği öldürücü bir keskinlik kazandı. Kahverengi saçlarını hafifçe geri ittirerek bıkkın ela gözleri ile bana baktı. Onun o güzel yüzüne sert bir yumruk atmak şu an istediğim tek şeydi.

Hayatım boyunca kontrol benim elimde olmuştu. Soğuk göründüğümü söylüyorlardı ancak bu soğukluk değildi, dizginleri elimde tutmanın getirdiğ bir sonuçtu. Öfke insanı sadece rotadan saptırırdı, o yüzden babam bana her zaman duygularımı içime atmam gerektiğini söylemişti.

Bir avın, avcıya zaaflarını gösterme lüksü yoktur.

"Anlaşılmadı," dedim. Sinirlerim bozulmuştu. "Kendi isteğine göre bir şeylet anlatamazsın. Eğer bir şey yapacaksan, benim de bilmem gerekiyor. Beni maşa gibi kullanmana izin vermeyeceğim."

"Seni maşa gibi kullanmak falan istemiyorum," dedi net bir sesle. "İşim var, beni sadece oyalıyorsun şu an."

"Oyalıyor muyum?" dedim. "Seni oyalamıyorum. Bütün gün konuşabilirdik ama sen konuşmamayı seçtin, dudaklarını şimdi aralayasın geldi diye suçlu ben mi oldum?"

"Telefonum sende kalsın," dedi söylediklerime cevap bile vermeden. "Bu ikinci telefonum. Bir şey olursa eğer hemen beni ya da Tolun'u ara, ben açarım zaten onun telefonunu da. İkisi de kayıtlı."

Tabi, hayvan herif telefonumu kırmıştı, üzerine basmış ve çiğnemişti. Bir şey olma riski var mıydı peki burada, dağın başında? Buranın güvenli olduğunu söylemişti. Ben ona sorduğumda çok komik

bir şeymiş gibi bana alaycı bir şekilde bakmıştı. O hâlde neden böyle söylüyordu şimdi?

"Ve çok ciddiyim," dedi telefonu cebinden çıkarıp bana uzattığında. "Bir şeyler ye."

"Bu kadar mı?" diye sordum alaycı bir sesle. "Sana sorduğum binlerce soru var ve cevapların bunlar mı?" Alayla güldüm. "Başka bir şey?"

Beni birkaç saniye inceledi. Ela gözleri üzerimde bir baskı olmasına neden oluyordu, gözlerine değil bakmak, üzerimde hissetmek bile diken üzerinde olmama neden oluyordu. *Tenime binlerce bıçak saplanıyormuş gibi.* Onun yanında olmak, kaçıp gitmek istemek, işte böyle hissettiriyordu bana.

"Saçlarını kurut," dedi birkaç saniye sonra, sadece. Gözlerini saçlarımdan çekerek bana arkasını döndüğünde ona kaşlarımı çatarak baktım. "İki saate gelirim."

Dış kapıyı açarak evden çıktı ve gitti. Tek bir kelime etmeme bile fırsat vermedi. Gözlerim kapanan ahşap kapıda birkaç saniye oyalandı, hâlâ neyin içine düştüğümü idrak edemiyordum belki de.

Bu adam hep böyle kafasına eseni yapacak, doğru düzgün iletişim kurmayacak mıydı? Düşüncesi bile buradan kaçıp gitmeme neden olacak kadar iç sıkıcıydı ama işte, benim de onda olan ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrimin de olmadığı o gerçekleri duymaya ihtiyacım vardı.

Küçük mutfak camından içeri sazan araba farı etrafı aydınlattı, birkaç saniye sonra arabanın engebeli yolda ilerlediğini işittim. Ürpertici dağ evinde tek başıma kalmıştım.

Birkaç saat boyunca yemek yedim, sonunda bir ağrı kesici alabildim, lanet saçlarımı kuruttum ve biraz televizyon izledim. Kısacası, düşünmemek için elimden gelen her şeyi yaptım ancak kendime yine de hakim olamadım. Keşke elimde Çakır'ın numarası

olsaydı, böylece en azından ona içinde bulunduğum bu saçmalığı anlatıp akıl alabilirdim ancak o kullan at telefonlar hariç hiçbir şey kullanmıyordu ancak şu an, elinde o da yoktu belli ki.

Çünkü aylardır beni aramıyordu. Ortada yoktu.

Hedeon Çakır'ın ismini söylemişti, onu ortaya atmıştı, ondan haber alıyormuş gibi davranmıştı ama belli ki almıyordu. Sadece, böylece benim tepkimi ölçmüştü işte. Onun bu kurnazlığın, bu duygusuzluğuna karşı duygularımla donatıldığım bir anda herhangi bir şansım var mıydı?

Sanki Hedeon Narbekov her zaman benden birkaç adım önde olacaktı.

Aradan geçen ve sessizliğin beni yiyip bitirmesiyle akıp giden dakikalardan sonra telefondan bir bildirim sesi yükseldi ve arka planında düz siyah bir duvar kağıdı olan ana ekran aydınlandı. Bir mesaj gelmişti, *o*'ndan. Ne attığına bakmak için mesajın üzerine tıkladım, uygulama anından açıldığında elimdeki su bardağının döndürüyordum.

***Bir telefon numarası.* Bana bir telefon numarası göndermişti. Kaşlarım çatıldı. Kimin numarasını atmıştı ki bana? Hiçbir şey yazmamıştı da. Gözlerimi ekrana çevirdim, bir mesaj daha geldiğinde yalnız başıma oturduğum küçük mutfakta mesaj sesi yankılandı.**

Bir mesaj daha geldi.

Hedeon: İşlerim uzadı, minik aslan. Çakır'ı ara ve konuştuktan sonra uyu.

4. Bölüm: "Satranç Tahtasına Saklanan Hayaletler"

Merhabalar! Lütfen oy vermeyi ve bol bol yorum yapmayı unutmayın. İyi okumalar.

4. Bölüm: "Satranç Tahtasına Saklanan Hayaletler"

Daylight Dies, Ghosting

Vega, Yanıyor Zaman

Sena Şener, Sendin Düşmanım

Çocukken babamla karşılıklı satranç oynadığımız akşamları hatırlıyordum, beni her zaman yenerdi, acımasızdı, şahımı oyunun içine gömerdi.

"Satranç, Rusların işidir," derdi bana.

Bu söz kafamın içine saçıldığı sırada, çiftlik evinin önünde oturduğumuz o serin geceyi hatırlıyordum. Abim yoktu, *yine* yoktu ve açıkçası, ben artık onun yokluğunu umursamamaya başlamıştım. İncitmiyordu, incitmeyi uzun zaman önce bırakmıştı ancak öfkelendiriyordu ve o gece, öfkemin bir mum alevi gibi titreyerek yandığı son geceydi.

Babam akıllı bir adamdı. Her zaman yedek bir planı vardı. Her zaman, ondan bir adım öteye gidebilecek bir adamı nasıl yakalayabileceğinin bir yolunu bulurdu ve her zaman, sonucu ne olursa olsun, o adamı yakalardı.

Ama ölüm ona, bir frenin ucunda geldiğinde onun üzerine basarak, onu durduramamıştı.

Babam bunu hesaplayamayacak bir adam mıydı?

"Onların iyi olduğu her şeyde, bizim de olmamız gerekir," demişti abim, artık onunla eskisi gibi konuşmadığım gecelerden birinde.

Tamamen tesadüftü, evin içinde iki yabancıyken birbirimize rastlamıştık. Bizimle kalmıyordu ancak geçici bir süre bizim eve gelmişti ve ben de gecenin kör bir yarısı, beni senelerdir terk etmeyen kabuslarımdan birinden uyanmıştım. Su içmek için mutfağa girdiğimde, parmakları arasında tuttuğu bir fotoğraf karesine bakarak diğer elinin parmakları arasında tuttuğu sarı filtreli sigarayı dudaklarına götürüyordu.

Duruşu biraz kamburdu, belki de kendi kendini sırtlanmak zorunda bıraktığı günahlar artık kemiklerini çatlatıyordu. Belki de her şey bu kadar karmaşık değildi her zaman. Belki de o artık sadece ve sadece yorgun düşmüştü.

Ne acı, gerçeği hiçbir zaman bilemeyecektim.

Çünkü o hiçbir zaman geri dönmeyecekti.

Önünde bir şişe şarap vardı, yarısı içilmişti ve bir şarap bardağı da masanın üzerinde duruyordu. Çiftlik evinin içindeki şömine tam karşısındaydı, alevler suratında dans ediyorlardı.

Ve o da... *O gece ateşi izliyordu*.

"Ateşin gücü hareketinden gelir." demişti bana bir keresinde. Elektrikler gittiği için yaktığım mumun alevinin parmaklarıma değdiği ve balmumunun ellerime aktığı, ağlamamak için dudaklarımı ısırdığım bir gece yarısıydı. *Dinamiğin gücü.* Durmadan hareket halindeydi, durdurulamazdı, durulmazdı, hırçındı; gücü buradan gelirdi.

O gece, ateşi izlediği gece, ben mutfağa adım attığım ilk an, fotoğrafı katlamış ve üzerindeki gömleğin cebine koymuştu.

"Hayret," demiştim oldukça alaycı bir sesle. "Gömleğinde kan lekesi yok."

Çünkü nereden geldiğini, ne bok yediğini, kendini nasıl bir canavara dönüştürdüğünü çok iyi biliyordum. Bunu yapmaması için küçükken ona yalvarmıştım, bana söz vermişti ama yine de beni dinlememişti. Sözünü çiğnemişti.

O gece, abimin kafamın içindeki o kahraman görüntüsünden sıyrıldığı ilk geceydi ve o görüntü çatlayana, kırıkları bana saplanana ve tamamen yok olana kadar, abim kendinden bir kötü bir adam yaratmayı hiç durdurmadı.

Alay ettiğim kişi o değildi, ona olan inancımdı. Silinmiş ve gitmişti.

Bana ruhsuz bir şekilde gülümsemişti. Ona baktığımda gördüğüm kişi artık abim değildi ve eminim ki, o da bana baktığında kardeşini görmüyordu artık.

"Hâlâ çocuksun," dedi alaycı bir sesle. "Bazı şeyleri çok abartıyorsun. Sana açıklama yapmak zorunda değilim, herkes kendi yolundan gider bu hayatta."

O mu bu yolu seçmişti, öyle mi? Küçükken geceleri ben babam gibi bir adam olmak istemiyorum diye ağlayan abim, babamın gittiği yoldan daha karanlık bir yolu tamamen kendi isteği ile mi seçmişti yani?

"Bazen seçenek yoktur," diye devam etmişti sözlerine. "Babamı suçlayamadığın için beni suçlayamazsın." O an ilk defa, sesinde bir yabancının ayak seslerini duydum. "Büyü artık, Bengi. Yoksa yara alacaksın."

Kahverengi saçlarını geriye atarak bana baktığında göz göze geldik. Annem her zaman göz rengimizin aynı olduğunu söylerdi, kahverenginin aynı sıcak tonuydu.

Aynı hayatta doğmuş ve gözleri tıpatıp aynı olan iki kişi, nasıl gözlerinde tamamen farklı yaşanmışlıklar taşıyan iki yabancıya dönüşebiliyordu?

"Sana acıyorum, abi," demiştim sürahideki suyu, su bardağına doldurduğum sırada. "Sonradan kötü biri olamayacağını çoktan öğrenmen gerekirdi. Yaptığın her şey buradan bakılınca saçmalık olarak görünüyor."

"Ben de sana acıyorum, kardeşim," demişti mutfaktan çıkmadan önce. "Sen aynaya bakmayı bırakmış olabilirsin ama ben senin gözlerindeki o karanlığı daha önce de gördüm. Seni öldürecek."

Ne demek istediğini hiçbir zaman anlayamadım.

Sehpanın üzerinde duran satranç tahtasına baktım. O evden çıkmadan önce fark etmesem de, o gittiği an dik bakışlarla o satranç tahtasını izlemiştim. Taşlar dizilmişti ama oyun bitmemişti, çünkü telefon geldiğinde kalkmış ve gitmişti. Kendi kendine satranç oynuyordu. Bunu babam da çok yapardı.

Gözlerim satranç taşlarına, bir kuyunun en dibine saplanmış gibi saplandığında, elimdeki telefonu iki parmağımın arasında döndürmeye başladım. Mutfak duvarına asılı olan saatin çıkardığı ses, içine düştüğüm sessizliği bölen tek şeydi.

***Tik, tak, tik, tak. Gözlerini dört aç ve etrafına iyi bak.* Bir kumarın içinde miydim yoksa satranç tahtasından düşen piyonlardan biri miydim? Sanırım bunu uzun süre bilemeyecektim.**

Bana Çakır'ın numarasını vererek bir iyilik yapmadığını biliyordum, belki de bunu anlamayacağımı düşünüyordu ama anlamıştım. Amacı bana iyilik yapmak değildi, kesinlikle değildi. Bana neden iyilik yapacaktı ki? *Ailesi parçalanmış küçük bir kız.* Beni böyle görmediğini biliyordum, böyle görmesini de istemiyordum ama onun ela gözlerinde, beni bir aynanın dibinde eritebilecek kadar büyük bir öfke vardı.

Amacı beni test etmekti. Çakır'a onun yanında olduğumu söyleyip söylemeyeceğimi böylece

öğrenecekti. Ona güvenmesem bile bağlılık göstermem gerekiyordu, yoksa tek bir ispiyoncu yüzünden ölüme gidebileceği bu plan elinde patlayacaktı.

Çakır'ı ararsam, dudaklarım benden habersiz aralanabilirdi. Sesini duyduğumda nasıl bir tepki vereceğim konusunda çok kararsızdım.

Onu aramamalı mıydım? Bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu.

Aklım çok karışıktı. Çakır'a güvendiğimi de söyleyemezdim ki, Hedeon ile aralarında nasıl bir iş döndüğünü bilmiyordum. Öylece ortadan kaybolmuştu. Eğer beni umursasaydı, gitmeden önce en azından bana bir açıklama yapmaz mıydı? Yapmamıştı.

Kafamı geriye atıp derin bir nefes aldım. Numarası bendeydi, onu ne zaman istersem arayabilirdim. Şu an böyle ani bir karar vermek istemiyordum çünkü Hedeon'un sandığının aksine, ne kadar benim kanımdan olsa da Çakır'a güvenmiyordum.

Onun kimin tarafında olduğu hiçbir zaman belli olmazdı ve eminim ki, bana ulaşmak istese şimdiye kadar bir yolunu bularak ulaşırdı.

Dudaklarımı yalayarak kafamı oturduğum siyah koltuğun yastıklarına yasladım. Birkaç dakika sonra, dış kapının anahtarla açılma sesi geldiğinde kafamı kaldırarak kapıya doğru döndüm, düşüncelerimin ağırlığı doğrulmamı bile engelliyordu sanki.

Narbekov içeriye adımını attı. Gözlerim anında ona çevrildi, koyu kahverengi olan saçları ıslanmış, yağmurun etkisi ile siyaha dönük bir renk alarak alnına doğru dağılmıştı. Dışarıdaki sağanak yağmurun sesini duyabiliyordum, şiddetli bir şekilde yağıyordu, etraf karanlıktı ama arada çakan şimşeğin morumsu ışığı ormanı aydınlatıyordu. İçeriye girdi, üzerindeki yağmurdan nasibini almış olan deri

ceketini de çıkararak sandalyenin üzerine attı ancak kapıyı kapatmadı.

O kapının önünden çekilerek, yüzüme bile bakmadan mutfağa ilerlediğinde dış kapıdan içeriye tanımadığım, daha önce hiç görmediğim genç bir adam girdi. Açık kahverengi saçları, yumuşak hatlara sahip olan yakışıklı bir yüzü vardı. Kirli sakalları yanaklarını örtüyordu ancak elmacık kemiğinde büyük bir morluk vardı, patlamaya yüz tutmuş dudaklarında da aynı şekilde.

Bana döndüğü sırada dudaklarım gerildi ve gözlerim kısıldı. Bu adam kimdi? Dönüp Narbekov'a baktım ancak hiçbir tepki vermedi. Benden kimsenin haberi olmaması gerektiği konusunda anlaştığımızı sanıyordum, en azından bana bunu sağlayabileceği için onunla bu saçma oyuna adım atmıştım ancak hayır, o daha ilk günden eve bir yabancı getiriyordu.

Ona öfkeyle baktım ama Narbekov hâlâ dönüp benden tarafa bakmıyordu.

"Vay," dedi ismini bilmediğim yabancı adam. "Son kalan Elem ve son kalan Narbekov korkunç bir ormanın içinde, göt kadar dağ evinin içinde tek başlarınalar. İçimden bir ses, bu hikayenin iyi bitmeyeceğini söylüyor." Bana döndü. "Bu herifle buraya gelirken senin aklından ne geçiyordu acaba?"

Ona ters ters baktım. Aklımdan neler geçiyordu bilmek istemezdi. Aklımdan ailemin parçalanışı geçiyordu mesela, aklımdan yaşamak geçiyordu. Sadece hayatta kalmak istiyordum. Bazı yollar, çıkmaz sokağa çıkıyordu ve bazen hiçbir seçim şansı olmuyordu. Bunu belki onun gibiler bilmezdi ancak benim gibi kaybetmeye oldukça hakim olan insanlar, bu kapana da alışkındı.

"Sik sik konuşma lan," dedi Hedeon. Bir fısıltıyı andıracak şekilde söylese de duymuştum. "Onu korkutacak şeyler söyleme."

Kaşlarım çatılsa da bir şey demeden mutfağa, onun yanına ilerledim. Diğer adam üzerindeki lacivert montu çıkararak koltuğun üzerine attığında ben de mutfağa girmiştim. Kalçasını tezgaha yaslamış, öylece diğer adamı izliyordu. Sanki salona değil de mutfağa ilerlemesinin tek nedeni bendim. Benimle yakın durmaktan tiksiniyordu belki de. Bunu umursamadım.

Sonuçta bu işe beraber girecektik. Ona da güvenemeyeceğimi biliyordum ancak diğerlerine ondan daha az güvenebileceğimden de emindim. En azından onun benim arkamdan bir iş çevirmeyeceğini düşüyordum, kimliğimi ele vermezdi, beni onlarla göz göze gelmek zorunda bırakmazdı. Eğer bunları yaparsa, ikimiz de biliyorduk ki artık onun işine yaramazdım.

Ve Hedeon Narbekov iyi bir avcıydı, kendi ayağına değil avının kalbine sıkardı.

"Bu kim?" diye sordum Hedeon'a döndüğümde. Ben de kalçamı tezgaha yaslamıştım, ellerimi birbirine bağladığımda ela gözler bana çevrildi. Bu soruyu adama değil de ona sormuş olmam karşısında kaşları çatılmıştı. "Hani benden kimsenin haberi olmayacaktı? Neden kuralları çiğniyorsun ki?"

"Kuralları çiğnemem mümkün bile değil," dedi net bir sesle. "Çünkü bu oyunun kurallarını yaratan benim. Her oyunun kuralı, oyunun yaratıcısına göre şekillenir."

Oyunun yaratıcısı. O bu oyunun yaratıcısı olduğunu iddia ediyordu. Tüm kurallar onun dudaklarından dökülenlerden ibaretti, doğrular ya da yanlışlar, yalanlar ya da doğrular; hepsi onların kan kokan parmakları arasında sıkışıp kalacaktı. Peki o bu oyunun kurucusu ise ben bu oyunda hangi roldeydim? Çünkü biliyordum, bir oyunun yaratan kişiyi; onun kurallarına uyarak yenmeniz imkansızdı.

Ela gözler gözlerimi bir kafesin içine aldığında gözlerimi ondan çekmek için elimden geleni yaptım çünkü huzursuz hissediyordum ancak vücudum benim emrimde değildi. Bana bir süre daha baktı, bu sefer ben onun bir şey söylemesini beklemiyordum. O benim bir şey söylememi bekliyordu.

Onun rolüne uydum. Sessizliği yuttum.

"Bu derken?" diye sordu kahverengi gözlü adam, alınmış gibi bir sesle. "Ayıp oluyor. Tolun ben." Ona kaşlarımı çatarak baktım, sesi alaycıydı ve yüzündeki ifade uzun zamandır kimsede görmediğim kadar insancıldı. "Çok ünlü değilim ama adımı illa duymuşsundur."

Kaşlarım çatıldığında ciddi olup olmadığını sorgularcasına ona baktım. Tolun denilen adam bu adam mıydı? O halde huysuzluğumu bir kenara bırakabilirdim, Hedeon ona da güvenmiyordu ancak bu benim umurumda değildi çünkü o kimseye güvenmiyordu. Yine de bu adam benim sahte kimlik işimi halledecek olan adamdı. Bu durumda benden haberdar olması çok da sorun doğurmazdı, Hedeon ona söylemeyeceğini söylemişti ama belli ki, fikri değişmişti ve söylemeye karar vermişti.

Neden? Ne değişmişti ki? Bir gece de ona olan güveni artmayacağına göre, bir şey ya çıkarları ile çakışmıştı ya da çıkarları ile eskisinden daha çok örtüşmüştü.

Hedeon Narbekov, sen de çıkarlarının ilerlediği yolu izleyen bir makineden ibaretsin, değil mi?

Gözlerim Hedeon'dan çekilerek Tolun'a düştü. "Tanıştığıma memnun oldum demek isterdim ama şartlar ortada," dedim alaycı bir sesle. Tolun'un kaşları çatıldı, yüzüne oturan alaycı ifade ile beni izlemeye başladı ancak ben umursamadan gözlerimi ondan çektim ve Hedeon'a tekrardan baktım. "Ne

oluyor burada?" diye sordum yavaşça. "Açıklayacak mısın?"

Kaşlarını çattığında, iki kaşı arasında derin bir çukur oluşuyordu. Tıpkı çenesindeki derin çukur gibi. Parmaklarının kirli sakallarında dolaşmasını izledim, yanağının üzerindeki kesik izini belli belirsiz yokladıktan sonra dehnec gibi parıldayan ela gözlerini gözlerime çevirdi.

"Seni ilgilendiren bir şey yok," dedi bir bıçak gibi keskin çıkan sesi ile beraber.

Kaşlarım çatıldı. Buna daha ne kadar devam etmeyi düşünüyordu? Çünkü ben daha fazla dayanamıyordum. Basıp gitmem an meselesiydi. Seçimi ne kadar bana bıraktığını söylese de işler o raddeye gelince beni bırakmayacağına adım kadar emindim.

Sürüden ayrı gezmeyi seven bir aslan, eğer işin ucunda zorunlulukları yoksa bir başkasını da oyununa çekmezdi. Tek başına hallederdi.

Ama onun gibi bir adamın da tek başına halledemeyecekleri vardı, bunu Tolun ile beraber aynı mutfakta duruyor olmamdan anlayabiliyordum.

"Yanımda, hiç tanımadığım bir aslan duruyorsa eğer bu beni tabi ki de ilgilendirir, Narbekov," dedim kaşlarımı çatarak.

Ona kalsa hiçbir şey beni ilgilendirmiyordu ama bu konu böyle diyerek geri çekilebileceği bir konu değildi çünkü söz konusu olan şey gizliliğimdi. Gözleri üzerimden çekilmedi, beni dikkatle izledi.

"Sana kalsa hiçbir şey beni ilgilendirmiyor," diye devam ettirdim kendimi, o bir şey demediğinde. Sesim hırçın çıkmıştı. "Ama anlaşmamız böyle değildi, değil mi? Beni onların arasına karıştırmaman için seninle geldim zaten. Bana bunu da veremeyeceksen, neden buradayım ki o zaman?"

"Sana gidebileceğini söylemiştim," dedi umursamaz bir sesle. "Beni bununla tehdit edemezsin, Elem."

Bundan usanmış gibiydi, halbuki bir şey yapmaya daha başlamamıştım.

Eğer anında gitmemden vazgeçebiliyorsa burada olmamın onun için ne anlamı vardı? Bu tartışılması gereken bir konuydu doğrusu. Dün gece de, daha doğrusu bu sabah da bana aynısını söylemişti. O hâlde beni neden buraya getirmişti?

"Seni tehdit ettiğimi kim söyledi ki?" diye sordum ben de en az onunki kadar umursamaz bir sesle. Gözlerimi üzerinden çekmiyordum ancak gözlerinde taşıdığı ela cehenneme de bakmıyordum. "Beni buraya getiren sensin, bu umursamaz tavırlarına karşı önemli bir yerim olduğunu farkındayım." Hatta, umursamaz davranmasına neden olacak kadar önemli bir yerim vardı ancak bunu söylemedim, Tolun'un güldüğünü duydum. "Anlaşmanın bozulmadığından emin oluyorum sadece."

Umursamaz davranmasının nedeninin, benim bu oyunda hangi konumda olduğumu anlamamı sağlamak olduğunu biliyordum. O beni okuyabiliyor olabilirdi ancak ben onu okumayı bırakın, görmekten bile oldukça uzaktım. Bu yüzden aklımı karıştırmak onun gibi bir adam için çok kolaydı.

Belki de Çakır'ın numarasını bile bu yüzden vermişti.

Bana güvenmesi imkansızdı ancak Tolun'a da güvenmiyordu ve şimdi Tolun burada, sadece Hedeon Narbekov ve benim bildiğimiz bir sırra ortaklık ediyordu. Demek ki bazı durumlarda, Narbekov için öncelik güven değildi. Ben de Tolun'un geldiği noktaya gelebilirdim, iyi mücadele ederdim ve yaşamak için göze alamayacağım hiçbir şey yoktu, intikam için de aynı şekilde.

Ve işler böyle giderse bu iş hakkında bilgi sahibi olabilirdim. Çünkü belli ki o, yabancıların yanında dudaklarını aralayan bir adam değildi.

"Ongun sana dersini hiç çalıştırmamış," dedi Tolun. "Narbekovlar anlaşmalarını bozmazlar." Sesindeki tonlama beni rahatsız etti. Ağabeyimin ismini neden öyle söylemişti? Gerginlikle yutkundum. "Keşke burada olan sen değil de o olsaydı. İşler seninle beraber zorlaşacak belli ki. Çünkü hiçbir şey bilmiyorsun."

Hiçbir şey bilmememin nedeni, onun emirlerine uyduğu adamın bana hiçbir şey anlatmamasıydı. Babam beni onlardan saklamıştı, bu yapılması ne kadar imkansız bir şeydi, farkında mıydı? Babam bunu başarmıştı. Bu durumda onlardan olabildiğimce uzak olmam mantıklı olandı.

Ağabeyimi benden çalan onlardı, nasıl bunu bile bile benimle böyle konuşabilirdi?

"Ağabeyim hakkında konuşayım deme bence," dedim keskin bir sesle. Ongun'un ismini kullanma şekli hoşuma gitmemişti. "Haklısın, keşke burada olan o olsaydı ve sizin oyununuzun içine sıçabilseydi ancak sizin sayenizde, bu gece burada olan kişi o değil. Buradaki tek Elem benim." Tolun'un kaşları alayla havalandı, benden böyle bir tepki beklemediği çok açıktı. "Haklısın, hiçbir şey bilmiyorum. Sence siz anlatmadığınız sürece, sizinle ilgili gerçekleri nereden bilebilirim?"

"İyi, tamam be," dedi Tolun alaycı bir sesle homurdanaak. "Bir şey mi dedik sanki, sakin ol."

Gözleri Hedeon'a döndü, Narbekov bana değil ona bakıyordu ve kısılan gözleri, yüzündeki soğuk ifadeyi çok daha teHlikeli kılıyordu.

"İşin epey bir zor kardeşim," dedi Narbekov'a. "Maşallah kıza, susmuyor hiç. Taramalı tüfek gibi. Pat, pat, pat..." Ona ters ters baktım, beni

umursamadı. "Abi neden direkt olaya dalmıyoruz ki? Tanıştır direkt dalalım olaya, baksana tam bizimkilerin kafasından. Nadya bunu çok sever var ya."

Nadya mı beni sevecekti?

Ayrıca olaya direkt dalmak da neyin nesiydi? Aslanların arasına karışacağımızı zaten biliyordum ancak bunu bu kadar çabuk mu yapacaktık? Aradığı neydi? Zaten Leo'nun ardından gelen kişi Hedeon'du. Onun, basit bir plan yapıp ulaşamayacağı ne olabilirdi ki Aslanların içinde?

Bir boklar dönüyordu.

Hedeon'un dudakları bir an ruhsuz ve alaycı bir kıvrımla beraber yana kıvrılacak sandım ancak bu gerçekleşmedi, alt dudağını üst dudağının üzerine aldığında kafasını iki yana sallayarak deri ceketine doğru uzandı. Deri ceketinin cebinden sigara paketini çıkardı, içinden bir dal çektiğinde sigara paketini masaya doğru gelişigüzel bir şekilde fırlattı ve çektiği dalı dudakları arasına sıkıştırdı.

Diğer cebinden aldığı siyah çakmağı ateşledi, alevlerin yüzünde dans etmesini izlediğim o kısa an son bulduğunda, dudakları arasındaki sigaranın ucu turuncu bir ateşle yanmaya başlamıştı. Derin bir nefes çekti, bu yanaklarının iyice içe çökmesine ve elmacık kemiklerinin biraz daha belirginleşmesine neden olurken dudaklarından dökülen sigaranın gri ve boğucu dumanı odanın dört bir yanına yayıldı.

"Kimsenin onun yüzünü görmesini istemiyorum," dedi net bir şekilde.

Sanki bunda benden çok onun söz hakkı varmış gibi konuşuyordu. Bu beni duraksattı, içinde bulunduğum ve dönüp durduğum oyunun kurallarını daha yeni yeni anlamaya başlıyordum.

"Bu hiçbir işimize yaramaz," diye devam ettirdi kendini. Neyin işimize yarayıp neyin yaramayacağına

nasıl karar veriyordu kendi kafası içinde? "Şimdilik değil. Her şey planladığım gibi olacak, Tolun. Hiçbir sapma olmaması gerekiyor çünkü ben olabilecek tüm sapmaları, defalarca kez düşündüm ve ortadan kaldırdım." Kaşlarım çatıldı. "Ayrıca, Nadya ondan nefret edecektir. Ve şu an müttefik gerekli, düşman değil."

Tolun sanki unuttuğu bir faktörü hatırlamış gibi kafasını salladı ve Narbekov'a hak verdi. Dudaklarımı yaladım ve Hedeon'a baktım. Benden neden nefret edecekti ki? Eğer işin ucunda ailemle ilgili, benimle ilgili ve bu pisliklerle ilgili bir gerçek varsa, ben de herkes kadar oyuncu olabilirdim bu oyunda.

Çünkü burası, kendiniz olduğunuz an ölüme terk edildiğiniz bir dünyaydı.

"Benden neden nefret etsin ki?" diye sordum, Tolun bize doğru yaklaşarak masanın üzerinde duran sigara paketini eline aldığı sırada. "Rol yapmayı becerebilirim, inan bana. Dışarıdan sıcakkanlı görünmeyebilirim ama eğer bana istediğim cevapları vereceksen, ben de iyi rol yaparım."

"Olay senin rol yapma yeteneğin değil," dedi Tolun, sigarasını ateşlediğinde. "Nadya kıskanç. Zaten arıza birisi. Seni onun yanında görürse daha büyük arıza çıkarır."

"Nadya'nın Odkan ile beraber olduğunu sanıyordum," dedim büyük bir şaşkınlıkla. Hedeon'a değil de Tolun'a bakıyordum. "Olga denilen kız ile konuştuklarından Odkan ile barışmak istediği çok bariz bir şekilde anlaşılıyordu. O hâlde neden Narbekov'u kıskanacak da arıza çıkaracak?"

"O durumlar biraz karışık, biliyor musun?" dedi Tolun lafı çevirmek istermiş gibi. Şaşkınlığım katlandı. Narbekov ona ters ters baktığında omzunu silkti. "Nadya işte bu. İlginin sadece üzerinde

olmasını ister, başka bir seçeneğe tahammülü bile yok. Sara'yı da kıskanıyor."

"Kes sesini Tolun," dedi Narbekov keskin bir sesle. "Böyle aptalca işlere gerek yok. Planı çoktan yaptım. Onların arasına karışmasına ve aramıza katılmasına daha çok var." Ya buna hiç hazır hissetmezsem? O zaman ne olacaktı? Benim adıma kararlar alabileceğini falan mı sanıyordu? Gözleri bana döndü. "Ve bunu yapmamız gerektiğinde de, her şey bir tesadüften ibaretmiş gibi davranacağız."

Sesinin ne kadar aksanlı olduğunu o an fark ettim. Neden bilmiyordum ancak Türkçe konuşuyorduk ve Rus olduğu rahatça seçiliyordu aksanından. Türkçeyi de ana dili gibi bildiği kesindi ancak onu Rusça konuşurken de duymuştum, bu yüzden hangi dilin ana dili olduğunu bariz bir şekilde ayırt edebiliyordum.

"Kıskanç bir kız ile baş edebilirim," dedim alayla, kafamı hafifçe yana eğmiş ve Hedeon'a değil de Tolun'a bakmıştım. "Eğer olay buysa, bunun için geri duruyorsak bunu yapmamıza gerek yok. Sorun değil. Beklemek istemiyorum. Cevapları hızlı almak istiyorum, bu da senin oyununun hızlı oynanması gerektiği anlamına gelir. Benim bir çekincem yok."

Hızlı oynarsan hızlı yanarsın.

Aceleci olmak hiçbir zaman kanımda olmamıştı, eğer olsaydı adım atmak için kazanın ertesi gününü beklerdim ama hayır, ben senelerce beklemiştim.

Yine de şu an beklemek istemiyordum, onun yanında daha fazla durmak istemiyordum, çünkü içimdeki ses daima ondan uzak durmam gerektiğini fısıldıyordu bana. Ben de her zaman iç güdüleri ile hareket eden birisi olmuştum, o yüzden hâlâ burada duruyor olmam saçmalıktı ama madem bir yola adım atmıştım, öyleyse cevapları öğrenmeden hiçbir yere gitmeye niyetim yoktu

Yine de sabır bana şu an, hiç olmadığı kadar uzaktı. *Sabır.* Babamın bana öğrettiği ilk şey buydu. Sabır her şeyi daha kıymetli kılardı. Attığım adımları sağlamlaştırırdı.

Neticesinde, üzerinde yürüdüğüm köprünün halatları kopacaksa ve hedefe varamadan suyu boylayacaksam eğer, hedefe ne kadar hızlı ilerlediğimin bir anlamı yoktu.

"O bir kız değil," dedi Tolun alayla, beni taklit ederek kafasını eğmiş ve bana doğru dönmüştü. "Bir aslan."

Dudaklarından çıkan kelimeler beni düşüncelerimden beni sıyırdı, kollarımdan tuttu ve gerçek dünyanın ortasına fırlattı. Bir salonda, düşmanın evinde, hiç tanımadığım iki adamla beraber kaderime giden yolu çiğnediğimi hatırlattı ve beni bu yükün ağırlığı altında ezdi.

"Ne olmuş yani?" diye sordum, kafamın içinde dönüp duran savaşların hiçbirini belli etmeden, sakin bir sesle. "Eğer istersem benim de pençelerim çıkar."

"Sen öyle diyorsan," dedi Tolun alaycı bir sesle. "Sonuçta sen bir Elem'sin, değil mi?"

Elleri tezgahın üzerinde dolaştığında gözlerimi kısarak ona baktım. Ona karşı herhangi bir düşüncem oluşmamıştı çünkü kesin hüküm veren birisi değildim ancak onun benden haz etmediğini sezebiliyordum. Bunun nedeni büyük ihtimalle ağabeyimdi çünkü onun ismini söylerkenki ses tonu, gerçekten de farklıydı.

Bir şey söylemeden, bizi yalnız bırakmak istiyormuş gibi salona doğru ilerledi ancak ne kadar uzaklaşabilirdi ki? Dağ evinin alt katı küçücüktü. Salona doğru geçtiğinde rahat bir şekilde siyah koltuğa yayıldı ve elindeki telefon ile uğraşmaya başladı. Narbekov ile yakın olduklarına bir kez daha

emin olmuştum, onun yakın olmadığı bir adam bu kadar rahat bir şekilde salonunda oturuyor olamazdı.

"Bir Narbekov asla anlaşmasını bozmaz," dedi az önceki sorumun cevabını şimdi vererek. "Merak etmeni gerektirecek bir şey yok. Sana demiştim, duruma göre onlara söyleyebilirim diye. Şimdilik sadece Tolun'a söyledim, Sara'ya da söyleyebilirim. Onlardan sır çıkmaz, aksi takdirde ne yapacağımı çok iyi biliyorlar."

Bu sözü ile beraber kafamı ona çevirdim, gözlerim dehnec taşı gibi parıldayan gözlerini buldu, sonrasında ise dolgun dudaklarına düştü. Dudakları arasındaki sigarayı yeni bir sigara almıştı, diğer sigara ise masanın üzerinde duran küllükte ezilen bir izmaritten ibaretti artık.

"Neden?" diye sordum. "Neden Tolun'a bunu söylemeye karar verdin? Bana da söyleyebilirdin buna karar verdiğinde." Duraksadım, kendimi düzeltme ihtiyacı hissetmiştim. "Hatta karar vermeden önce söylesen çok daha iyi olurdu." Bana alaycı bir bakış attı. *Bu asla gerçekleşmez,* diyordu bakışları ile beraber. "Sonuçta olay benim kimliğim. Bak, Hedeon, onların benim kimliğimi gerçekten öğrenmesini istemiyorum, tamam mı?"

Hedeon Narbekov'un gözleri dudaklarından daha fazla konuşuyordu.

Dışarı çıkıp geldikten sonra birden konuşası gelmişti nedense. Aslında buna da tam olarak konuşma denemezdi, yine de sorularım karşısında bana ters ters bakmak yerine dudaklarını aralamaya başlamıştı. *Büyük gelişme doğrusu,* diye geçirdim içimden.

Gözlerim tekrardan salona, oraya rahatça yayılmış olan, daha birkaç dakika önce ismini yeni öğrendiğim yabancıya düştü. Tolun içinde bulunduğumuz bu durumu hiç garip karşılamamış mıydı yani? Teker

teker kaybolan, bir av gibi avlanan Elemlerin hiç hesapta olmayan, kimsesiz, yıllardır saklanan kızları ortaya çıkmıştı. Bu onda hiçbir şüpheye yol açmıyor muydu?

Çünkü ben onun yerinde olsam, ayaklarımı uzatarak bu evin salonunda uzanmak yerine ayağımı arabamın gaz pedalından bir saniye bile çekmeden, bu ürkütücü dağ başından ayrılıyor olurdum.

Ancak o ben değildi.

Ve bu adam, Hedeon Narbekov'un beni nasıl bulduğunu bile sorgulamadan onun yanında olmaya devam mı ediyordu? Başına gelebileceklerden haberi olduğuna emindim, o da önemli adamlardan biriydi.

Eğer başlarına bir şey gelirse, oyunları ortaya çıkarsa Hedeon Narbekov soy ismini kullanarak olaydan sıyrılmayı bir şekilde başarabilirdi.

Üstelik kimsede olmayan kıvrak bir zekaya ve dikkate de sahipti, bunu tek bir bakışta anlayabiliyordum. Kafasının inde durmadan çarklar dönüp duruyordu sanki.

Yani Narbekov olaydan kurtulsa bile onun emirlerine uyan Tolun kolay kolay sıyrılamazdı. Ne kadar Hedeon Narbekov önemli biri olsa da karşısında Leo vardı, daha fazla saygı duyuluyor da olabilirdi ancak bu işler sadece başta kimin olduğuna bakardı.

Ve başta kimin olduğu da son derece belliydi.

Bu yüzden Tolun'un, bu gizemli olaya, Leo'ya sırtını dönerek katılmadı garipti.

"Anlaşma anlaşmadır, Elem," dedi net bir sesle. "Kimliğini bilmeyecekler çünkü bu şekilde anlaştık." Kafasını yana eğerek bana bir adım attı. "Ama öte yandan, benim seçimlerimi ya da tercihlerimi sorgulama. Ben yapıyorsam eğer, yapılması gereken budur. Sen bunu böyle bil, yeter."

Sesli bir nefes verdim. Cevap vermesi ancak bu kadardı. İşine gelmeyen bir şey olduğunda hemen kuralların da oyunun da ona ait olduğuna dair zırvalara başlıyordu. Hep böyle mi olacaktı? Çünkü asıl sorularımın cevapları böyle şeylerin ucunda gizliydi ancak onlara bir türlü ulaşamıyordum.

Tolun benimle diyorsam benimledir sorgulama, **diyordu açık açık.** ***Anlaşma anlaşmadır.*** **Beni açık etmeyeceği konusunda anlaşmıştık, bunu ne olursa olsun yapacağını söylüyordu. Ona bu konuda güvenmiyordum ancak bunu yapacağını biliyordum.**

Çünkü işine gelen buydu. Çünkü çıkar sağlayabileceği şey buydu.

"Sinir bozucu bir adamsın," dedim kafamı iki yana sallayarak.

Dudakları arasında sallanan sigaranın dumanı yüzüme doğru çarpıyordu. Gözlerindeki parıltı dalgalandı, bir an çarşafı andıran denizin diğer an köpürmesi gibi sallandı ama yüzündeki tehlikeli soğukluk, yerini tehlikeli bir alaya bıraktı.

"Benimle düzgün konuşmayı da öğreneceksin, zamanla," dedi alaycı sesiyle. Gözlerindeki ifade mi dudakları mı yalancıydı, bilmiyordum. "Her şey zamanla."

Parmak uçlarımda yükseldiğimde gözlerimi yüzündeki yara izine diktim. "Başka ne zamanla?"

Bunu sormamı beklemiyormuş gibi gözleri kısıldı. Gözlerinin rengi mutfaktaki ışığın yüzüne vurmasına göre ton, hatta renk değiştiriyordu. Ela renk olmasına rağmen sarılar daha ağır basıyordu gözlerinde, mutfaktaki loş sarı ışık da baskın olmak isteyen sarı renge yardımcı oluyordu. Ellerini tezgahın iki yanına koydu ve kafasını hafifçe geriye itti, sigara dudakları arasında düşmek üzere olan bir emanet gibi duruyordu.

"Alışacaksın," dedi omzunu silktikten sonra.

Zamanla alışacaksın.

Bunu öyle bir tonlama ile söylemişti ki gerçekten söyleyeceği bu muydu emin olamamıştım, sanırım hiçbir zaman da emin olamayacaktım.

Neye alışacaktım? Hangi birine alışacaktım? Ben alıştıkça acılara bir yenisi yükleniyordu sırtıma? Nasıl sağ çıkacaktım peki? Bu bir oyundu, bir yarıştı belki de, kabul. Ama ben sırtımda bunca yük varken, yüklerini duraklar önce bırakmış adamların hızlarına nasıl yetişecektim?

Yetişmek zorundaydım, yetişemezsem eğer ölecektim.

"Neye alışacağım?" diye sordum sakin bir sesle. İçimdeki savaşların çıkardığı gürültüler, sadece içeriden duyuluyordu. "Babam ve annemin öldürülmesine mi? Ağabeyimin artık olmamasına mı? Çakır'ın defolup gitmesine mi? Babamın beni hayatı boyunca saklamayı başardığı Aslanlar'ın avucuna düşmeme mi? Hiçbir şey bilmediğim bir olayın içine düşmeme mi? Bir katille aynı evde olmak zorunda olmama mı?" Son söylediğim ile beraber yüzündeki ifade bir heykeli andıracak kadar taşlaştı, umursamadım. Zaten mimikleri olmadığından, zaten yüzü bir robotu andırdığından her zaman ürkütücü görünüyordu. "Hangisine alışacağım zamanla?"

"Hepsine," dedi net bir sesle. Onun bu soğuk sakinliği benim ateşimi yelliyordu, beni daha da öfkeleniyordu. "Kayıplara, zaferlere, ölümlere, cenazelere, terk edilmelere, terk edişlere, gidip bir daha gelmemelere, acıya, nefrete, öfkeye... Alışacaksın."

Bana doğru bir adım attı, Rusça bildiğimi bildiğini söylediği andan beri ilk kez bu kadar yakınımdaydı. Bu vücudumda alarmların ötmesine neden olsa da yüz ifadem her zamankinden daha ifadesizdi. Ne

istediği hakkında bir fikrim yoktu ama ona istediğini vermeyecektim.

"Bana alışacaksın." Şaşkınlıkla ona baktım, bakışlarımda ne gördüyse kısa bir an duraksamadan sonra dudaklarını tekrar araladı ve konuyu kapatarak, "Haberin olsun, artık ismin Liana," dedi.

Kaşlarım çatıldı. *Bana alışacaksın.* Mantığım odaklanmam gereken yerin bu olmadığını sayıkladığında kaşlarım biraz dana çatıldı. O bana az önce Liana mı demişti?

"Liana mı?" Ona uyum sağladım, az önceki cümlenin hiçbir önemi yoktu. "Yeni isim?" Aklım karışmıştı. "Liana nereden çıktı?"

"Yeni kimlik, yeni isim, yeni başlangıçlar," dedi alaycı bir sesle. Bu kadar çabuk mu halletmişti yani Tolun denen herif bunu? Hedeon Narbekov'un zor yoldan elde edeceği herhangi bir şey var mıydı? "İsmin Liana," diye devam ettirdi kendini. "Ben koydum. Sevdin mi?"

***Ben koydum mu?* Az kalsın gülecektim, eğer içinde bulunduğum bu durum bu kadar tehlikeli olmasa böyle konuşmasına gülebilirdim de. Belki de içinde bulunduğum bu durum sinirlerimi kullanılmış bir halat gibi yıprattığı için şu an gülmek istiyordum.**

"Liana?" dedim sorarcasına. Yeni bir kimlik çıkaracağını biliyordum, zaten isim konusunda bana danışacağını da hiç düşünmemiştim. Adam daha önemli konularda bana tek bir kelime etmiyordu, telefon edip nasıl bir isim istediğimi soracak hali yoktu ya. "Ne demek Liana?" diye sordum, gerçek bir merakla. "Anlamına bakmışsındır umarım *ismimi koyarken*."

"Önemi ne?" diye sordu kafasını yana eğdiğinde. Sesi hiç olmadığı kadar alaycıydı. "Ne fark ediyor anlamı?"

Üzerindeki siyah tişört yağan yağmur yüzünden üzerine yapışmıştı tamamen, gözlerim yüzünde olsa bile kaslarının belirginliğini fark etmemek imkansızdı. Çok iri yarıydı, ona bakarken boynum kırılacakmış gibi hissediyordum. Aramızda kırk santim vardı, bunu göz kararı bir şekilde bile söyleyebilirdim. Ve cüssesi, benden yan yana üç tane ile eş değerdi.

"İsimler kişiliğimizi belirler," dedim kaşlarımı çatarak.

"Hmm," diye mırıldandı, kalçasını yasladığı tezgahta hafifçe doğrularak öne bir adım attığında. Masanın üzerinde duran sigara paketini eline aldı, içinden bir dal çektikten sonra tezgahın üzerine bıraktı ve sigarayı dudakları arasına sıkıştırdı. Ucunu ateşlemeden önce, "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," dedi. "İsimler kişiliğimizi değil, kaderimizi belirler."

Kişiliğimizi değil de kaderimizi... Bu bir açıdan doğru olabilirdi, kadere inanıyordum. O gerçek olmasaydı şu an burada, hiç tanımadığım bir adamın mutfağında, beni yok edecek bir oyunun tam ortasında bulunmazdım. İsmim kişiliğimde bir söz hakkına sahip olamamışsa bile kaderimde olmamış mıydı?

Olmuştu. Çünkü bunları yapan, bunların gerçekleşmesine neden olan en başta soy ismimdi. Eminim ki onun da hayatında iz bırakan her şeyin derinine, toprağı kazarak ulaşsak hepsi bir şekilde o zehirli soy ismine ulaşacaktı.

"Kadere inanıyorsun yani?" diye sordum düz bir sesle. Onun gibi birinin herhangi bir inancı olduğunu düşünmezdim.

Kader, yolumuzu belirleyecek o ilahi güç.* Ben buna inanıyorum, yoksa tüm önlemleri almama rağmen sen beni bulamazdın, Hedeon Narbekov. *Peki sen bu yola inanamıyor musun?

"Herhangi bir şeye inanmıyorum, sadece durumları değerlendiriyor ve ona göre hareket ediyorum," dedi donuk bir sesle. "Ama bazen, tüm parametreleri hesap etsen de sistemde hiç hesaba katmadığın bir kusur patlak verebilir. Bu durumda, ne kadar sırtını dönersen dön, kader sana dokunuşunu yapıyor olabilir." *Şimdi olduğu gibi,* diye geçirdim içimden. "Şimdi olduğu gibi," diye devam ettirdi o da kendini.

Kaşlarım yaşadığım şaşkınlıkla beraber çatıldı. O kadar dikkatli bakıyordu ki sarıya çalan ela gözleri, eğer mümkün olabileceğini bilsem aklımı okuduğunu düşünürdüm.

Zihnimden geçen kelimeler az önce dudaklarındaydı.

Dudaklarımı dişleyerek kalçamı tezgaha yasladım. Benimle konuşmamasından yakınıyordum ama belki de konuşmaması daha iyiydi çünkü o her konuştuğunda, ben daha önce hiç hissetmediğim bir huzursuzluğun pençesinde buluyordum kendimi.

"Tolun neden burada?" diye sordum kafamı hafifçe salona döndürdüğümde.

Diyecek bir şey bulamadığımdan onu kaçış kartı olarak kullanmıştım, Narbekov bunu fark etti ancak bir şey demeden dudakları arasına yeni bir sigara dalı koydu.

Ne kadar da sigara içiyordu böyle.

"Öyle gerekti çünkü," dedi özüne geri dönerek, nihayet konuştuğunda. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Onun karşısında, konuşmasını beklerken o kadar aptal hissediyordum ki sinir krizi geçirmenin eşiğine geliyordum.

"Neden öyle gerekti?" diye sormak istesem de sormadım, cevap alamayacağım bariz bir şekilde belliydi bu yüzden zorlamak istemiyordum.

Hayır, zorlamak istememenin nedeni onun sinirlerinin bozulması falan değildi, bu umurumda bile değildi. Zorlamak istemiyordum çünkü zorladığım her an kendi sinirlerim yıpranıyordu doğrusu.

"Burada daha ne kadar kalacağım?" diye sordum bıkkın bir sesle. "Yakın zaman içerisinde herhangi bir şey yapıp, durmadan sahibi olduğunu söylediğin oyunu başlamayı düşünüyor musun acaba?"

Bu iç ürpertici yerden gitmek ve Ankara'ya geri dönmek istiyordum. Üstelik Kenan Karan ile konuşmam gerekiyordu, illa ki bir şeylerden şüphelenmiş olmalıydı ve eminim ki beni aramıştı ancak telefonum artık yoktu. Öylece ortadan kaybolmam çok saçma ve garipti, üstelik yangın varken birden yok olmam... Volkan'ın olayı anlattığına emindim, o kedi gibiydi, illa ki dört ayak üzerine düşerdi. Oradan çıkmamasına ihtimal bile vermiyordum.

Kaşları çatıldı ancak yüzündeki ifade sabit kaldı, beni bir avcının avını izlediği sakinlikte izliyordu her zaman. Çevresine karşı böyleydi, çok bir geçmişimiz yoktu, sadece iki gündür onun yüzünü görüyordum ancak gözlem yapmak için çabalıyordum. Hakkında fark ettiğim ilk şey buydu.

Onun öfkeli bir adam olmasını beklerdim ancak değildi. Hedeon Narbekov'un yakıcı bir öfkeden bile daha korkunç bir sakinliği vardı.

"Bu kadar aceleci davranma, Elem," dedi sakin bir sesle. "Çünkü oyunu başlattığımda durmak için bana yalvaracaksın ancak sen ve ben, hiç durmayacağız."

"Öyle mi?" diye sordum alayla. "Sana hiçbir şekilde yalvarmam, emin olabilirsin." Kaşları alayla havalandı ancak bir şey demedi, yavaşça doğruldu ve benden uzaklaşarak mutfak masasına doğru ilerledi. "Eğer burada kalacaksak bana giyecek bir şeyler gerekli, acilen hem de."

"Hallederim," dedi beni şaşırtarak. "Sabaha karşı Sara gelecek, az sonra arayıp söylerim. Neye ihtiyacın varsa getirir."

Sara da kimdi? Elena denilen kızın telefon konuşmasında onun ismini söylediğini hatırlıyordum, Tolun ile bir ilişkisi olduğunu tahmin etmiştim ama kızın ismini daha önce hiç duymamıştım.

Narbekov ile hatta Pençeler ile bu kadar yakın olduklarına göre önemli kişiler olmalılardı. Çünkü Elena denilen kız, Hedeon'u çağırmış ve eskisi gibi birlikte olmak istediklerini söylemişti.

Bu eskiden hep beraber oldukları anlamına mı geliyordu? Nedense Narbekov'un böyle bir arkadaş çevresinde işi olacağını düşünmemiştim, sonuçta insanları çok önemseyen birine benzemiyordu ancak şu işe bakın ki, adamın çevresinde benim çevremde olandan çok daha fazla kişi vardı.

Zaten benim çevremde ailemden başka kim vardı ki? *Hiç kimse.* Babam buna izin vermezdi. Beni bir sır gibi saklıyordu, bunu bana zarar gelmemesi için yapıyordu ama küçük bir kız için hiç arkadaşı olmaması çok zordu. İlkokuldan liseye kadar okula bile gitmemiştim, tüm eğitimi evde almış ve üniversite sınavına bu şekilde girmiştim.

Sonunda üniversiteyi kazandığımda arkadaşlar edinebilmiştim ancak insanlarla iletişim kurmakta çok iyi değildim, bu yüzden bağlarım çok sağlam değildi.

"Tamam," dedim sadece, kafamın içindeki düşünceler ile debelendiğim için ona başka bir şey söyleyesim gelmemişti. "O ikisine güvenebilirim, değil mi?"

"Kimseye güvenemezsin," dedi net bir sesle. "Ne onlara ne bana ne de kendine." Kendime mi? Elimde benliğimden başka hiçbir şey, yanımda kendimden başka biri yokken benden nasıl kendime bile

güvenmemi istiyordu ki? "Evet, kendine bile güvenmemelisin."

Onun yerinde olsaydım, ona güvenmem için beni kandırırdım. Çabalardım. Güven en büyük zaaftır çünkü, bir camın üzerinde yürümek gibidir, attığın her adımda sahte bir huzurla yürürsün ama aslında ayakların kesilir, kırılan camın parçaları bedenine değil de ruhuna saplanır.

Bir insanı mahvetme gücünü size sevgi değil, güven verir. Bizi gerçekten mahvedenler, her zaman en çok güvendiklerimizdir.

Ama o böyle değildi, benim gibi düşünmüyordu işte. Kendisi nasıl kimseye güvenmiyorsa benim de onun gibi kimseye güvenmememi, ona uyum sağlamamı istiyordu.

"Peki sen kendine güveniyor musun?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Sadece risk almak istiyoruz, Elem. Kaybetmek değil." Kaybetmek bir seçenek bile değildi. "Kendime güvenmemek demek, kurduğum plana güvenmemek demek. Seni neden güvenmediğim bir plana sürükleyeyim ki?" Cevap sessizlikti. "Bana güvenme, umurumda bile değil çünkü ben de hiçbir zaman sana güvenmeyeceğim. Ama planıma güven. O orospu çocuklarının soyunu kazıyacağım."

Kaybetmek bir seçenek bile değildi çünkü kumar hayatımız üzerineydi.

Onun ailesinin kurduğu bir imparatorluktan bahsederken, her zaman ifadesiz olan ses tonu büyük bir öfke taşıyordu, belki buna engel olamıyordu belki de bana ne kadar ciddi olduğunu göstermek için engel olmak istemiyordu.

Sorular onunla ilgili ise eğer cevaplar asla kesinlik taşımıyordu.

***"Onlardan* ne istiyorsun ki?" diye sordum. "Seni anlamıyorum, hem de hiç. Sen zaten onların**

başındasın, Narbekov. Onların yol açtığı tüm her şeyin suçlusu sensin." Bir şey demedi, mutfağın kapısına doğru bir adım attığında gözlerim sırtında takılı kaldı. "Seninki neyin intikamı? Ne istiyorsun?"

Bana cevap vermedi.

Sanırım uzun bir süre boyunca bu planı onun bakış açısından göremeyecektim. Amacı neydi, hiçbir fikrim yoktu. Zaten büyük bir bilinmezlik içerisinde sürükleneceğimi bile bile bu yola bir adım atmıştım, bana seçenek sunmuş olabilirdi ama geriye çekilip de olaya büyük çerçeveden baktığımda, aslında hiçbir seçeneğim olmadığını anlıyordum.

Tek seçenek onu takip etmekti.

Onun babası da benim babam gibi beklenmedik bir şekilde ölmüştü, bizi bir araya getiren belli ki buydu çünkü babası yaşıyorken, benim varlığım onun umurunda bile değildi.

Biz seninle parçalanmış iki hayatın parçasıyız,* demişti bana. *Belki de bu yüzden, yan yana savaşmalıyız.

"O hâlde birinci hedef, Orkun Karan." Salondan gelen ses ile beraber ben de Hedeon'u takip ederek mutfaktan çıktım. "En zayıfları. Kenan'ın üvey kardeşi."

Konuşan kişi Tolun'du, sesi anlayamadığım bir şekilde hevesli ve yüksek çıkmıştı. Sehpanın üzerinde duran siyah, diz üstü bilgisayarı açmıştı ve dizlerinin üzerine koyarak arkasına yaslanmış, kafasını siyah koltuğun şişik yastıklarına koymuştu. Hedeon hemen yanında oturuyordu, Tolun gibi diz üstü bilgisayara bakmıyordu. Sehpanın üzerinde duran kristal bir içki bardağının içine, şöminenin üzerinden aldığını tahmin ettiğim viski şişesini boşaltıyordu.

Şişeyi eline alarak döndürdüğünde konuşmasını bekliyormuş gibi Tolun'a baktı, kafasını yana eğdiğinden zaten keskin olan yüz hatları çok daha

ürkütücü bir keskinlik kazanmıştı. Parmaklarının kirli sakallarının arasından geçtiğini gördüm, işaret parmağını yara izinin üzerinden geçirdiği sırada kafasını geriye atarak gözlerini üzerime dikti ve karşısını işaret etti.

Bu otur demek miydi?

"Şirketin hisseleri düşmüş," dedi Tolun, bilgisayara bakarken. "Orkun'un kafası ticarete basmıyor, bu yüzden Kenan onun üzerinden sağlam geçmiş bu hafta. Yatırımcılar epey öfkeli çünkü onlara milyon dolarlar kaybettirdi, yani Kenan Karan kariyerinin zirvesindeyken, kardeşi Orkun Karan'ın hiçbir zaman olmadığı kadar ihtiyacı var paraya. Dediğin gibi, şüphe uyandırıcı doğrusu." Alaycı bir şekilde gülerek Narbekov'a döndü. "Senden de hiçbir şey kaçmıyor amına koyayım."

"Orkun Karan ne alaka?" diye sordum ona dönerek. "Karanlarla ne ilgimiz olacak?"

Sonuçta burada oturmamı o istemişti, değil mi? O hâlde soracağım sorular olacağını da göze almış olmalıydı. Bana bakmadı, dizleri üzerinde duran siyah bilgisayara odaklanmış olan Tolun'a döndü. Kafasının içinde dönüp duran, zamanı birbirine katan akrep ve yelkovanın çıkardığı sesleri duyabiliyordum.

"Başlangıç öncesi hazırlıklar, Elem," dedi.

Sanki savaşa hazırlanıyordu, bu homurdanmama neden oldu ama belki de işin ciddiyetini kavrayamayan tek kişi bendim. Belki de bu bir savaştı. Düşmanlar vardı, taraflar, ortaya atılanlar, sırlar, suçlar, günahlar, masumlar ve suçlular.

"Orkun Karan'ın konuşması gerek," diye devam ettirdi kendini, yavaşça oturduğu yerden kalktığı sırada. "Kenan Karan'ın nerede olduğunu öğrenmemiz tek bir hamleye bakar, aslında senin yapacağın tek bir telefon konuşmasına bakar. Onu yanına çekersin, zaten o gece bir şey olmadığını,

sadece korkup kaçtığını söylemen gerekiyor ki bir şeyler döndüğünden şüphelenmesin. Bir taşta iki kuş vurmuş oluruz böylece."

Kaşlarım çatıldı. Kenan Karan'a mı ulaşmak istiyordu? O adam bu işe nasıl dahil etmişti ki kendisini? O sadece iş dünyasında yükselmek için ne döndüğü hakkında hiçbir fikri olmayan karanlık bir dünyaya adım atmış ve yükselmek için gözünü karartmıştı. Evet, Aslanlar'a bulaşmak isteyen de oydu ancak onun, Hedeon'un ciddiye alabileceği bir tehdit olabileceğini düşünmezdim.

İşin içinde bir şeyler olmalıydı. Zaten ne zaman yoktu ki? Hedeon Narbekov'un tek derdinin Aslanlar olduğunu düşünmekle büyük bir hata yapmıştım çünkü başlangıç hazırlığı dediği saçmalığı, Aslanlar ile tamamen alakasız olan iki insan üzerinden başlatıyordu.

"Yani?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Bunu yapmamız mantıklı olmaz mı o hâlde? Neden başka bir hamle arıyorsun ki?"

Biz diyordum ancak *biz* diye bir şey yoktu. Plan *bizim* değildi, sadece *onundu.* Ben sadece duruma uyum sağlamaya ve gerçekleri öğrenmek uğruna bu saçma duruma uyum sağlamaya çalışıyordum.

Kenan Karan'ın üvey kardeşinin bize ne getireceğini anlamamıştım hala. Kenan ile konuşmam gerektiği konusunda Narbekov da ben de hemfikirdik, diğer türlü tüm ışıklar üzerimize çevrilebilirdi çünkü.

Bir an önce o adamla konuşmalı ve işlerin yolunda olduğunu, sadece benim artık bu saçmalıklardan sıyrılmak istediğimi söylemeliydim. Diğer türlü olacaklar her şeyi rayından çıkarabilirdi. Belki beni arayacaktı, o adam tekin bir adam değildi ve Hedeon'un dediği gibi onun benim yüzümü görmüş olması büyük bir dezavantajdı.

Belki bir şeylerden şüphelendiği takdirde sırf Aslanlar'a ulaşmak için beni takip bile ettirebilirdi. Ve eğer bunu yaparsa hedefine de ulaşmış olurdu.

Aslan'ın inini bulurdu.

"Bunu yaparsak, bu Orkun'un korkup kaçmasına neden olur," diye cevapladı beni. "Gözleri ağabeyinin ve Aslanlar'ın üzerinde, Kenan'ın para ve hırs uğruna tüm her şeyini hiçe sayarak bize kafayı takmasına hiçbir zaman onay vermedi. Bu yüzden, Orkun ticari zekası olmasa da bu ailenin akıllı olanı." Narbekov onları ne kadar tanıyordu öyle? "Volkan Karan babasının arkasından iş çevirip her şeyi ona yetiştiriyor, bu yüzden Orkun bir tehlike gördüğü an kaçmaya hazır. Ama bizim onun dosyalarına ihtiyacımız var."

Bu kadarını nereden bilebilirdi?

"Karanların bu konu ile alakası ne ki?" diye sordum engel olamadığım bir merakla. "Yani hedefinin Aslanlar olduğunu sanıyordum ama başlangıcı tamamen alakasız kişilerle yapıyorsun."

"Sürekli unuttuğun bir şey var," dedi ela gözlerini bana çevirdiğinde, dudaklarında alaycı bir kıvrım belirmişti. "Ben hâlâ bir Aslan'ım. Sürüden olmayana pençelerimi çıkarırım."

"Buradan bakınca birine pençelerini çıkarmak için düşmanının kim olduğunu önemsiyormuşsun gibi durmuyor," dedim kaşlarımı çattığım sırada. "Kendin hariç herkese potansiyel bir düşman olarak bakıyorsun bence."

Bu alaycı bir tavırla bana doğru dönmesine neden oldu, loş sarı ışığın altında yavaşça sarıya dönen ela gözleri yüzündeki sert ifadeye zıt olarak alaycı bir ışıkla parıldıyordu.

Aslanlar ya da diğerleri, fark etmez, herkes onun düşmanıydı sanki. Çıkarları doğrultusunda adım attığı yolu kesen her insana karşı pençelerini çıkarabilirdi

bana kalırsa, düşmanlık beslemek onun için çok da zor değildi. Onu neredeyse hiç tanımıyordum ancak bu şekilde davranmadığı takdirde, bu kadar tehlikeli birine dönüşmesi imkansızdı. Bunu hesaba katmak çok da zor değildi.

"Beklediğimden daha hızlı kavrıyorsun bazı şeyleri," dedi alaycı bir sesle. Kaşlarım biraz daha çatıldı ancak dudaklarımı aralamadım, sessizce karşımda duran düşmanı inceledim. "Evet, herkes benim için potansiyel bir düşman. Kim olduğun fark etmez, sınırı geçtiğin an, alnında koca bir çarpı işareti beliren açık bir hedefsindir benim için." Onun için açık hedef haline gelmek beraberinde neyi getirirdi? "Bu yüzden, o zekanı kullan ve sınırı hiç geçme. Tamam mı?"

Sınırı geçmek onun için ne anlama geliyordu bir fikrim yoktu ama bunun çok da zor olmadığına emindim. Kendisini öyle bir çekiyordu ki geri plana, dün gece aynı evde kalmamıza rağmen varlığı evin içinde yoktu. İnsanlarla arasına görünmez bir çizgi örmüş gibiydi, uzakta bir yerlerde duruyor ve kendini sakladığı o inden insanları gözlemliyordu.

Bu yüzden yapılan ufak bir hatayı bile fark etmemesi imkansızdı.

Şimdi olduğu gibi.

O adamlar, Karanlar, bir alakaları olmamalarına rağmen onun sınırları etrafında dolaşmış ve ilgisini çekmişti. Dediği gibi alınlarının ortasında koca bir çarpı işareti belirmişti, kendilerini açık hedef haline getirmişlerdi ve kim bilir şimdi bunun bedelini nasıl ödeyeceklerdi?

Onu eleştiremiyordum, kınayamıyordum. Yaptıkları kötü olsa da, babam ondan çok daha kötü bir adamdı belki de. Ağabeyim de onun yaptıkları kötülükleri yapmıştı. Kendi ailemin yaptıklarını görmezden gelebilirken, sırf o bir yabancı ve dışarıdan

eleştirmek çok kolay diye ona etiketler yapıştıramazdım ve beni asıl zorlayan şey de buydu.

"Çok alakasız başlayan bir cümleyi bile nasıl tehditlerinle tamamlıyorsun, inanamıyorum," dedim alaycı bir sesle. "Durmadan aynı şeyleri mi tekrar edeceksin? Durmadan aynı yerde dolaşıyormuş gibi hissediyorum. Hiç ilerleyemeyecek miyiz biz?"

"Tehdit etmiyorum," dedi bana doğru bir adım attığı sırada. "Sadece uyarıyorum. Sana bunu söylemiştim. Tekrarlamayı sevmem."

***Sen zaten neyi seviyorsun ki* diye geçirdim içimden. Az kalsın homurdanacaktım. Bu adamla iletişim kurmak zor değildi, imkansızdı. Sinirlerimi iyi kontrol edebilen birisiydim ancak o kadar sinir bozucu ve ifadesizdi ki, ona karşı tepkisiz duramıyordum.**

"O dosyalarda ne var?" diye sordum tekrardan, bu sefer Tolun'a dönmüştüm. Onun cevap vermesi daha olasıydı.

"Kimin düşman kimin dost olduğu hakkında birtakım ipuçları," dedi Tolun alayla. Ona şaşkınlıkla baktım, bunun dosyalarla ne alakası olabilirdi ki? "Şaka lan şaka," dediğinde kaşlarım biraz daha çatıldı. *Çok komik.* "Karanları batırmak için gerekli olan her şey."

"Karanları neden batırmak istiyoruz peki?" diye sordum kafam karışmış bir şekilde.

Meraklı olduğumu düşündüklerine emindim ancak değildim, sadece içinde bulunduğum duruma hakim olmak istiyordum.

"Valla biz, doğru bir kelime seçimi değil," dedi Tolun gülerek. "Biz bir şey istemiyoruz." İşaret parmağını Narbekov'a doğrulttu. "Burada bir şeyler isteyen tek kişi o."

***Çok güzel,* diye geçirdim içimden. Yani Tolun'un bile neyin içinde olduğumuzdan hiçbir haberi yoktu. O da sadece Hedeon Narbekov'a uyum sağlıyordu.**

"Orkun'un güzel kadınları zaafı vardır," dedi Tolun, gözlerini Hedeon'a diktiğinde. "Ne yapmamız gerektiğini biliyoruz bence. Basit bir hamle, karmaşa olmadan, kız anahtarları kapar ve salak Orkun'un haberi bile olmaz."

Umarım kız dediği kişi ben değilimdir, **diye geçirdim içimden*.* "Ya kimi göndereceksin?" diye sordu Hedeon, cevabı biliyordu, alaycı sesinden bunu anlamıştım.**

"Elena?" diye sordu Tolun. "Sen söylersen hemen gider. Bu da bir görev sonuçta." Sesli bir şekilde nefes verdi ve kafasını geri attı. "Ama bunu yaparsak orospu çocuğu Odkan'ın ilgisi üzerimizde olur. O köpek de koşa koşa sahibine her şeyi yetiştirir. Sonra Leo olayı çakar. Hay sikeyim."

Odkan'ın düşman tarafında olduğunu en baştan beri biliyordum, bu yüzden buna tepki vermedim. Onların yanında kaç kişi olduğu konusunda bir fikrim yoktu ama fazla kalabalık olamazlardı, sanırım sadece Tolun ve Sara vardı.

"Sorun değil ki," dedi Narbekov alayla gülerek. "Uğraştığımız kişiler Karanlar." Bana doğru döndü. "Elem'e teşekkürler, oyunuma düşerek Karanların bize açık açık bulaşmasını sağladı." ***Oyunuma düşerek mi?*** **"Leo, Karanların yangın çıkardığını sanıyor. Bu yüzden onları bitirmemizi kendisi emredecek, birkaç güne. Ondan önce davranarak karşısına bunun teklifi ile gidersem bunu seve seve kabul eder."**

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, gözlerim yerinden fırlayacak sandım ve yüzümdeki ifade onu eğlendirdi. Bu da mı onun kurduğu bir oyundan ibaretti?

"Yani Kenan Karan'ın fişi her türlü çekildi," dedim kaşlarımı kaldırarak. "O zaman neden olaya giriyoruz ki?"

"Bu benim intikamım ise eğer kan döken sadece ben olmalıyım," dedi Hedeon. "Ayrıca, sadece Kenan'ın bitmesini istemiyorum. Leo'nun vereceği emir bundan ibaret olur çünkü o, ona bulaştığı açıkça belli olmayana bulaşmayı göze alacak kadar taşaklı bir adam değil." Az önce tüm örgütün başındaki adama taşaklı olmadığını mı söylemişti o? "Tüm Karanlar bitmeli."

Bir şey söylemedim. *Tüm Karanlar bitmeli.* Eğer böyle diyorsa böyle olacağı belliydi, değil mi? Tolun bile çoğu şeyden habersizken onun dediklerini emir olarak kabul ediyorsa, dudaklarından çıkan kelimelerin gerçeklere dönüşeceğini düşünmek yanlış olmazdı.

Kafamı geriye atarak koltuğa yasladım, birkaç dakika sessizlikle geçmişti. Salonda yoğun bir sigara kokusu vardı, bu benim de dudaklarım arasına bir dal sıkıştırmak istememe neden olurken yavaşça doğrularak sehpaya doğru eğildim, sehpanın üzerinde Parliament paketi duruyordu. Büyük ihtimalle ona aitti, Tolun'a değil.

Sormadan Hedeon'un paketinden bir dal çekerek dudaklarım arasına yerleştirdim. Hareketliliğimi fark ederek gözlerini kontrol ettiği diz üstü bilgisayarın ekranından çekerek bana çevirdiğinde bir şey söylemesini, yine huysuzlanmasını bekledim ancak hiçbir şey söylemedi. Onun yerine cebindeki çakmağı çıkardı, çakmak geçen gece arabada çıkardığı, üzerinde babasının isimlerinin baş harfleri yazılı olan altın sarısı çakmak değil, siyah düz bir çakmaktı.

Bana doğru biraz yaklaştığında ben de çakmağı almak için ona yaklaştım ama çakmağını avuçlarım içine bırakmamıştı. Çakmağı bana vermek yerine elini dudaklarıma doğru uzatınca sigarayı dudaklarım arasına yerleştirerek hafifçe ona doğru eğildim. Yanan zayıf ateş karanlığa boyanmış odanın içerisini

aydınlattığında sigaramın ucu yandı, derin bir nefes çekerek geri çekildim.

Ne düşündüğünü anlamak için gözlerinin içine baktım ancak bu kadar yakınlaştığımızda bile bana bakmıyordu, sadece çakmağa bakmış ve geri çekilmişti. Dudaklarımı yalayarak gergince arkama yaslandım, hayatım boyunca kimseye böylesine yakın olmamıştım çünkü babam buna izin vermezdi, ben de zamanla temastan ve yakınlıktan çekinmeye başlamıştım. Şimdi onun etrafa yaydığı tüm bu tehlikeli havası bile gerilmeme yetebilecekken, bir de sahip olduğumuz yakınlık kaslarımın yanmasına ve kafamın uğuldamasına neden olmuştu.

Ne düşündüğünü anlamak istedim ama yüzü bir heykel kadar kusursuz olduğu gibi, bir heykel kadar da ifadesizdi.

"Benim uykum geldi abicim," dedi Tolun, kontrol ettikleri bilgisayar ekranından gözlerini çektiğinde. "Sara ile konuştum, sabaha karşı gidip alacağım onu. Yatıp uyuyayım biraz, yolda uykum gelmesin."

Hedeon Narbekov hiçbir şey söylemedi, sadece kafasını sallayarak onu onayladı ve Tolun nereye gitmesi gerektiğini biliyormuş gibi üst kata çıktı, ikimizin de kalmadığı odaya, üçüncü odaya geçti ve kapıyı kapatma sesi geldi.

Salonda yalnızca ikimiz kalmıştık.

Hiçbir şey söylemeden bilgisayarı kapattı ve yere koydu. Sehpanın üzerinde duran votka şişesini yanına çekmesini ve şişeyi kafasına dikmesini izledim, o bir Rus olduğu için votkayı su gibi tüketiyor olmalıydı, buna fazla şaşırmıyordum.

Gözleri sehpanın üzerinde duran satranç tahtasına düştüğünde ince ve uzun parmakları yüzünü sarmış olan kirli sakallarını kaşıdı. Gözlerim parmaklarına takılmıştı, ince ve uzunlardı, teni bir ölü kadar beyazdı ancak parmakları biraz daha beyazdı,

ellerindeki damarlar parmaklarında da belirgindi. Derisini saran bir ağı andırıyorlardı.

İlk düşündüğüm şey ne kadar güzel piyano çalabileceği olmuştu ancak bu düşünce zihnimin içinden hemen kovmak isteyeceğim kadar anlamsızdı çünkü o parmakları ile piyano değil de silah tutmayı tercih edecek kadar acımadız bir adamdı.

Sessizlik içinde bulunduğumuz odaya, anılarıma damlayan acı gibi yayılmaya devam etti. O bana bakmasa da gözlerimi ondan çekmedim, içinde bir sürü anlam barındıran bir tabloyu inceler gibi inceliyordum onu. Sanki sonunda hayatın şifresini çözebilecektim. Ama ikimiz de hiçbir bilgiye sahip olamayacağımı biliyorduk, aksi takdirde, onu okuyabileceğimi düşünüyor olsa bu kadar rahat bir şekilde karşımda oturmazdı onun gibi bir adam.

Ama onu okuyamayacağımı biliyordu.

Kimsenin onu okuyamayacağını biliyordu.

Simsiyah bir kutusun sen, acımasızca kendi üzerine kilitlemişler seni ve de sarmalamışlar iyice kötülükle beraber, içindeki bütün iyiliği. Belki de silmişler ve atmışlar, olmak istediğin adamın hayaletini.

Kafamın içinde binlerce şelale çağlıyordu sanki, seslerin hepsini yutmak ya da sadece birisine tutmak, hiç olmadığı kadar imkansızdı.

Votkayı tekrar dudaklarına götürmesini izledim. Normalde de oldukça belirgin olan adem elması bir aşağı bir yukarı hareket ettiğinde derisinin altında büyük bir çıkıntı meydana getirmişti.

Kafasını biraz geriye atarak koltuğa yasladı ve göz kapaklarını kapatarak sarı ve yeşilin birbirine girerek büyük bir savaş verdiği gözlerini kapattı. Mutfakta yanan loş sarı ışık yüzüne düşüyordu, kafasını geriye attığından dolayı çene kemiği daha keskin görünüyordu ve güzel yüzünde elmacık kemikleri ile

beraber, tıpkı gözlerine vuran uzun, gür kirpikleri gibi gölge yaratıyordu.

"Çakır ile konuştun mu?" diye sordu aradan geçen dakikalardan sonra, sesi yorgunluğunu belli edercesine uykulu çıkmıştı.

Baş ve işaret parmağı arasına aldığı beyaz filtreli sigarayı dudakları arasına götürmüş ve derin bir nefes çekerek dumanını havaya üflemişti. Odanın içine dağılan gri dumana gözlerimi değdirdim, ona baktığımı farkında olduğunu biliyordum ama yumduğu gözlerini hâlâ açmamıştı, inatla bana bakmıyordu.

"Konuşmadım," dedim dürüst olarak, bana bunu sormasını zaten beklediğimden şaşırmamıştım.

Sonuçta bu numarayı verirken bile amacı ona ilk fırsatta ihanet edip etmeyeceğimdi, elime fırsat geçer geçmez arkasından iş çevirip çevirmeyeceğimi merak etmişti belki de.

Öyle ya da böyle Çakır'a onun adresini verebilirdim, Çakır bu adresle bir şey yapamazdı, farkındaydım. Narbekov'dan korkuyordu ve tam da bu yüzden kaçıp gitmişti. Yine de Narbekov'un evinin adresini yayabilirdi bir şekilde, düşmanlar buraya ulaşabilirdi ve kolayca yer değiştirebilecek olsak da Hedeon Narbekov'un bu evi gizli tutmak istediği kesindi.

"Dürüst olayım," dedi sessizce. "Beni bazen şaşırtmayı başarıyorsun, minik aslan. Ve inan bana, bunu yapmak hiç kolay değildir."

Nedense o an gözüme çok yorgun gelmişti, gözlerini yummasına rağmen duruşu dimdikti ancak bir saniyelik yanılsama bana bunu düşündürmüştü işte. Kafasını biraz daha geriye attığında kafamın içindeki bu düşünceyi kovaladım, onun gibi birisi yorgun düşmezdi.

Sigarasından bir nefes daha çektiğinde göz kapaklarını hâlâ aralamamıştı. Oysaki tam şu an

hangi renk olduklarını hiçbir zaman çözemeyeceğimden emin olduğum, normalde yüzünde olması gereken tüm rengi toplamış gözlerine bakmak istiyordum.

"Neye şaşırıyorsun ki?" diye sorduğumda baş ve işaret parmağı arasındaki sigaranın bittiğini fark ettim. "Aramamı mı bekliyordun?"

Gözlerini aralayarak yaslandığı koltuktan doğruldu ve yavaşça öne doğru eğilerek elindeki bitmiş olan sigarayı kül tablasına bastırdı. Hemen sonrasında tekrardan paketine uzanmıştı.

"Evet," dedi beni onaylayarak. "Aramanı bekliyordum."

"Neden?" diye sordum alaycı bir sesle. Ayaklarımı kendime doğru çekerek yanağımı diz kapaklarıma yasladım ve kıstığım gözlerimle ona baktım. "Aptal birine mi benziyorum sence?"

Birkaç saniye duraksadı, böyle bir şeyi sormamı beklememişti. "Ne düşündüğümün önemi var mı?" diye sorduğunda bir şey söylemedim. Ne düşündüğünün çok büyük bir önemi vardı ancak onun bundan haberi olursa, artık ne düşündüğünün hiçbir önemi kalmazdı. "Hayır," diye devam ettirdi kendini, benim bir şey demediğimi gördüğünde. "Aptal biri değilsin."

Yanağımı yasladığım diz kapağımdan çekerek koltukta hafifçe doğruldum. Mutfaktaki ışık içeriyi aydınlatmaya yetmiyordu ve dışarıda kopan fırtına bir kıyameti andırırcasına büyük bir gürültü çıkarıyordu. Narbekov viski şişesinin ağzını son kez dudaklarına dayadığını ve şişeyi kafasına diktiği sırada, sehpanın üzerinde duran satranç tahtasını da kendisine doğru çekmişti.

"Kendi kendine satranç mı oynuyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Taşları dizmeye başlamıştı

çünkü, oyunun yarım kaldığını taşlara baktığımda anlamıştım ve şimdi baştan başlayacaktı. "Neden?"

"Can sıkıntısı işte," dedi alaycı bir sesle. Onun bu kadar basit sebepleri olduğuna hayatta inanmazdım, bu yüzden alaycı sesi beni onunkine benzer bir alayla gülümsetti. "Benimle oynayacak kimse yok," dedi soruma cevap vererek. "Oynamayı biliyor musun?"

"Evet," dedim dudaklarımın kıvrımı silinmeden. "Oynamayı biliyorum."

Kafamın içinde gezinen, kuyrukları da birbirine takılan tilkilerin belki de biraz geriye çekilmesi gerekiyordu bu gece. Çünkü durmadan aynı seslerin yankılanmasını dinlemekten yorulmuştum.

Bakışları satranç tahtasına düştüğünde beni şaşırtarak, "Bir el oynamak ister misin?" diye sordu.

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandığında az önce satranç tahtasına kilitlenmiş olan gözlerim yavaşça ona doğru çıktı ancak o bana bakmıyordu yine sadece tahtayı izliyor ve sigara paketinden yeni bir dal çekiyordu.

"Ruslar satrançta çok iyi," diye mırıldandım. İyi olduğu şeyde bir rekabet teklif etmek tam da ondan beklenecek bir hareketti.

Ayağa kalkarak şöminenin üzerinde duran yeni bir şişe votkayı eline aldığında tekrardan koltuğa oturdu, koltuk ağırlığı ile çökmüştü. Çok iri yarı olduğundan bu doğaldı. "Olabilir," dedi umursamaz bir sesle. "Var mısın?"

Omzumu silktim, canım sıkılıyordu ve uyumak istemiyordum. Ayrıca onu daha iyi tanımanın tek yolu kurduğu oyunu onun kurallarına göre oynamaktı. Eğer böyle şeyler yaparak konuşacaksa vardım.

"Varım."

"Siyahlar benim," dedi, bakışları bir balta gibi saplanmıştı tahtaya. Tahtayı döndürerek ikimizin arasına getirdiğinde ben de tahtaya baktım. "Beyazlar senin."

"Neden beyazları almak istemiyorsun?" diye sordum alaycı bir sesle. "İlk hamleyi yapmak avantaj sağlar."

"Avantaj, acemiler içindir," diye mırıldandı ancak sesi kısık olmasına rağmen çok güçlüydü. Kaşları ile taşları işaret etti. "Başla, hadi."

Dediğini yaptım, başladım. Hamlemi yaptıktan sonra bakışlarımı yüzüne çevirdim.

Eli siyah piyonlardan birine gitti, hamlesini yavaşça yaptı. Bakışları hep benim taşlarımdaydı, yüzüme ya da kendi taşlarına bakmıyordu ve ne düşündüğü konusunda fikrim olmasa da kafasının içindeki çarkların durmadan döndüğüne yemin edebilirdim.

"Neden taşlarıma o kadar dikkatle bakıyorsun ki?" diye sordum merakla.

Hedeon Narbekov her şeye herkesten farklı anlamlar yüklüyordu sanki.

Bana cevap vermediğinde, "Her şeye daha farklı anlam yüklememelisin, bu sadece bir oyun," diye devam ettirdim kendimi alaycı bir sesle. Bu kaşlarının havalanmasına neden oldu. "Beni taşlarla tanıyamazsın." İkinci hamlemi yaptığımda. Bakışları bana dönmedi.

"Yanılıyorsun. Burası bir oyun tahtası değil, bir savaş meydanı," dedi aksanlı sesiyle. "Bir savaşta nasıl bir strateji izleyeceğini anlayabilirim." Gözleri vezire düştü. "Mesela, senin vezirin, Çakır. Şimdi bana onu *benden* korumak için ne kadar akıllıca hareket edebileceğini göstereceksin."

"Senin vezirin kim?" diye sordum onu umursamadan. Bu dünyada Çakır'dan başka tanıdığım başka kimse kalmamıştı, bu tahmini yapması çok zor değildi ama onun bu dünyada değer verdiği kimse yoktu. Sesimi alaycı tutsam da merak içimi kavuruyordu. O kimi her şeye rağmen korurdu? "Baban mı?"

Soruma cevap vermemeyi tercih etti. Dışarıdan sesler geliyordu, fırtına şişlenmişti ve arada gök gürlüyordu. Bu orman gerçekten içimi ürpertiyordu ama ben böyle havaların insanıydım, bunu farkındaydım. Atımı ilerletttikten sonra bakışlarımı soluk duvarlara çevirdim, ona bakmamak için direniyordum adeta.

O da kaleyi oynattığında bakışlarım tahtaya düştü. "Gördüğüm en iyi satranç oynayan adam babamdı," dedi ne dediğime takılmadan, soruma cevap vermeyeceği kesinlenmişti. Zaten beklentimden de yoktu ancak bana birden bunu söylemesini de beklemiyordum. Bana neden bunu söylemişti ki şimdi?

"Onu on iki yaşında yendim," diye devam ettirdi kendini, bana bir fırsat bile tanımadan. Ne kadar şaşkın olduğumda da ilgilenmiyordu büyük ihtimalle. "Onu yendiğimde fena sinirlenmişti," dedi alaycı bir şekilde güldüğünde, sanki ölmemiş bir adamdan bahsediyordu, umursamazlığı benim bile canımı yaktı ancak o aldırmadı. "Donup kaldığını unutamıyorum."

"On iki yaşında sana yenildiyse o kadar iyi bir oyuncu değilmiş," dedim gözlerimi kısarak, o sırada piyonu oynatmıştım. "Ya da sana bilerek yenilmiş."

Konuyu değiştirmek istemiştim çünkü onun babasından bahsetmek bana parçalanmış bir hayatın bir parçası olduğumu hatırlatyordu. Her şey birbirine bağlıydı, onun babası mahsur kaldığım, uzaklaşmak istediğim, ailemi benden çalan o dünyanın büyük bir parçasıydı. Geceleri uykuya dalamıyor olmamın en büyük nedeniydi, kabuslarımın beslendiği korkunun temeliydi.

"İkisi de değil," dedi sert bir sesle. Dişlerini sıkmıştı ve çenesi bariz bir şekilde kasılmıştı, nedenini anlayamadığım bir şekilde bunları söylemek onun için çok zordu. "Yenildi çünkü çok iyiydi. Yenildi çünkü o

kadar iyi oynuyordu ki, zaafı olduğunu fark edemiyordu."

Ben konuyu değiştirmek, bu yoldan uzaklaşmak istedikçe Hedeon Narbekov arabayı aynı yolun üzerinde istikrarlı bir rota ile sürmek istiyordu.

Amacı neydi?

Sanki şu an bana, babasının ona satrançta neden yenildiğini değil de neden o odada yanarak can verdiğini anlatıyordu.

Bunun düşüncesi bile donakalmama neden oldu.

Bu yüzden dudaklarımı yalayarak kendi dikkatimi dağıttım. Gözlerimi parmaklarıma indirdim, ne zaman gerilsem ellerimi izlerdim. Onun bu kadar soğuk

"Zaafı neydi peki?" diye sordum, ona uyum sağlayarak. Ondan kurtulamayacağımı anlamıştım.

"Satranç oynarken eğer," dedi atını a4'e hareket ettirirken. "Tahtayı değil de karşındakini okumaya çalışırsan, bir süre sonra hata yaparsın. İnsanların zaafına değil, taşların zaaflarına oynaman gerekir. Kralı değil, orduyu düşürmen gerekir." Kaşlarım çatıldı. Oyuncuyu kral, oyunu ise ordu olarak görüyordu. Hedeon Narbekov burada kendi savaşını kuruyordu. "Çünkü o kral, hiçbir zaman tüm çıplaklığı ile karşında olacak kadar cesaretli olamaz."

Piyonu hareket ettirdiğimde söylediği her bir kelime kafamın içindeki duvarlara çarpıyor, oradan oraya sekiyor ve dikkatimi dağıtıyordu. Kendimi oyunda tutamıyordum, daha önce sadece babama ve abime yenilmiştim ama beni yenecekti, bu belliydi.

Çünkü benim aksime, benimle değil sadece taşlarla ilgileniyordu.

"Bu yüzden mi yüzüme bakmıyorsun?" diye sordum ona baktığımda. "Gözün hep taşlarda."

"Da uzh," diye mırıldandı. "Ty mozhesh' solgat' no shakhmatnaya figura ne lzhet." *(Evet. Sen yalan söyleyebilirsin ancak satranç taşı yalan söylemez.)*

Alayla güldüm. "Rusça anlayabiliyorum, Narbekov. Biliyorsun, değil mi?"

Onun dudakları da alayla yana kıvrıldı. "YA znayu." *(Biliyorum.)*

"O zaman Türkçe konuş," dedim ters bir şekilde.

Bir şey demeden tekrar hamlesini yaptı ancak onun bakış açısı ile satranç oynamak bana göre değildi. İnsanların hamlelerini okumaya çalışmak, bana göre değildi. İnsanların içine girdikleri ruh hallerinden, gözlerindeki ifadeden ya da gerilen vücutlarından bir şey anlayabilirdim. Ben bir gözlemciydim.

Tek bir kelime daha konuşmadık, oyun böylece devam etti. Duvara asılı olan eski duvara saatinin çıkardığı huysuz tik tak sesleri salondaki tek sesti, saat gece ikiyi gösteriyordu ve oyun sadece on beş dakikadır sürüyordu.

"Şah," dedi on beşinci dakikaya geldiğimizde. Tam 900 saniye geçmişti. "Ve mat."

Gözleri yüzüme, saatlerdir ilk defa tırmandığında yenilmenin verdiği rahatsızlıkla olduğum yerde kıpırdandım. Onun ise keyfi yerindeydi, dudakları bunu belirtircesine yana kıvrılmıştı.

"Dikkatimi veremedim," dedim itiraz eden küçük bir çocuk gibi bahanelere sığınarak ama bu doğruydu. "Yoksa bu kadar kısa sürede beni yenemezdin."

Bu dudaklarının alayla yana kıvrılmasına neden oldu ancak yüzündeki alay ilk defa tehlikeli değildi. Gözlerim dudaklarıdaki kıvrıma kitlendiğinde parmaklarını çenesindeki gamzede dolandırdı ve kafasını yana eğerek, sarının ve yeşilin verdiği en tehlikeli savaş olan gözlerini gözlerime dikti.

"Bahane uydurmak sana hiç yakışmıyor ufaklık," dedi alayla. "Ayrıca bahane uydururken bile bu kadar kısa sürede yenilmeyeceğini söylüyorsun, beni yenebileceğini değil." Ona ters ters baktım. "Kendine biraz inancın olsun."

"Bariz benden daha iyi olduğun bir konuda neden saçma bir ego yaparak daha iyi olduğumun iddiasını yapayım ki?" diye sordum. Çocukluktan beri yeni bir şeyler denemekten bile çekinirdim, iyi olduğum konularda iyi olduğumu rahatça söyleyebilirdim ama öteki konularda çekingendim. "Bu aptallık olur."

"Aslında olmaz," dedi birden ciddileşerek. "Birazcık pratikle yapamayacağın şey yoktur." Kaşlarını kaldırarak saate baktı. "Her gece 2'de oynarız."

"Senin gibi adamları çok iyi biliyorum, inan bana," dedim alaycı bir sesle. Onu babama benzetiyordum çünkü. "Seni yenebileceğime dair birazcık olsun inancın olsaydı, bunu teklif etmezdin bana. Sen yenilgiyi kabullenmezsin, seni tanımıyorum ama bundan eminim."

"Birazcık aklı olan bir insan, benimle ilgili hiçbir şeyden emin olmaz," dedi keskin bir sesle. "Benim ne yapacağım hiçbir zaman belli değildir, anlayamazsın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Haklıydı. *Birazcık aklı olan kimse onunla ilgili bir şeyden emin olmazdı.* Parmaklarımı kırarak avuçlarımın içine aldım, fikir sahibi olmadığım konularda emin konuşmak hiçbir zaman benlik olmamıştı.

"Peki," dedim ısrar etmeyerek. "Eğer seni yenersem?" Gözleri bana döndü. Bu bir iddiaya mı dönüşüyordu? "Bu bir iddiaya dönüşsün o hâlde. Bir gece, seni yenersem ne olacak? O zaman ne yapacaksın?"

Dudakları yana kıvrıldığında satranç tahtasını kaldırdı ve bana doğru biraz yaklaştı, tek kelime etmemişti. Gözlerim beni etkisine alan dipsiz gözlerinden çekilerek yüzündeki yara izine kaydığında fazla yakınlıktan kalbimin bir çakıl taşı gibi parçalanacağını düşünmeye başlamıştım.

Uzaklaşmayı düşünmüyor muydu?

Elinin havaya kalktığını fark ettim, hiç beklemediğim bir şey yaparak yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına attığında kendimi o kadar kasmıştım ki yaşadığım heyecanla, nefesim boğazıma takılı kalmıştı. Geri çekilmesini bekledim, içimden saniyeleri sayıyordum ve baş döndürücü kokusu ile akıl karıştırıcı varlığının benden uzaklaşmasını diliyordum içimden ama nefesindeki sigara kokusunu alabileceğim kadar yakın duruyordu hâlâ bana.

"Beni yendiğin gece Bengi," dedi fısıltıyı andıran bir sesle. İsmimi ilk defa onun sesinden duymam donakalmama neden oldu ama bunu umursamadı. "Sana yenilmiş olacağım."

5. Bölüm: "Hırsla Bilenen Keskin Bir Bıçak"

Merhaba! İyi okumalar dilerim herkese ve de iyi geceler. Narbekov Bey o kadar konuştu ki bu bölüm şaşkınlıkla yazdım.

5. Bölüm: "Hırsla Bilenen Keskin Bir Bıçak"

Astyria, Hold Your Breath
The Rigs, Run Baby Run
The Weeknd, Devil May Cry

"Şeytan sana ancak omzunun üzerinden bakar, çünkü burası Tanrıların bile öldüğü kimsesiz bir diyar."

Küçükken en sevdiğim masal Alice Harikalar Diyarında'ydı. Sebebi, yerin altında bir deliğin açılmasına ve sevimli bir tavşanın gelip beni içinde bulunduğum bu dünyadan kurtulmasına olan ihtiyacımdı. Çünkü kafamın içinde nasıl bir diyar kurarsam kurayım, eminim ki hepsi içinde bulunduğum dünyadan ve mecbur bırakıldığım hayattan daha iyi olacaktı.

Gözlerimi kapatırsam, hayatıma pençelerini geçirmiş kötülükten kendimi koruyamam, onu yok sayamam, hiçliğin içine bulaştıramamam. Sadece kendimi kandırabilirim. Kafamın içinde delikler

yaratıp onların içine saklanabilirim. Bunu hep yaptım, hep kaçtım, kendimi gerçeklikten soyutladım, belki de bu şekilde hayatta kaldım.

Ama şimdi kendi seçimlerimin yarattığı büyük bir hatanın içinde tıkılıydım, elimde olan ne varsa benden çaldıklarında yarattığım tüm diyarlardan sakındım, saklandığım deliklerden çıktım, gözlerimi açtım, etrafıma baktım ve her şeyi farkına vardım.

Sen şeytanı göremiyorsun diye, şeytanın da seni göremediğini sanıyorsun.

Düştüğün en büyük hata bu.

Çünkü şeytan seni daima izliyor.

Kimsenin benden haberi yok sandım, hayatıma böyle devam edebileceğimi düşündüm, korkup saklandım çünkü hayatta kalmak istedim ve tıpkı bir aptal gibi, onlar elimde ne var ne yoksa alana, çalana kadar harekete geçmedim.

Ben O'nu göremiyorum diye O'nun da beni göremeyeceğini sandım.

Düştüğüm en büyük hata bu.

Çünkü O beni daima izledi.

Sağanak tüm gece boyunca devam etti. Şimşeğin morumsu rengi belirli aralıklarla gökyüzünü artık alçı tutmayan yaralı bir kalp gibi ikiye ayırıp bedenimin uykuya teslim olmasına engel oluyordu. Fırtınananın hâlâ devam ettiğini görüyordum, üst kattaki odada her yer karanlık olsa da camdan dışarıdaki ormanı ve tüm heybeti ile beraber, gökyüzünün üzerinde safir taşı gibi parıldayan ayı görebiliyordum.

Uyku sorunlarım başladığında küçük bir çocuktum, bunun doğmasının en büyük nedeni korkularımdı. Gözlerimi kapattığım an, aynı evin içinde ayrı hayaletleri oynadığımız herkesin göçüp gideceğini düşünüyordum benden.

Zira yanılmıştım, ben gözlerimi kapatmamakta ısrar edip bakışlarımı korktuğum karanlığa dikmiş olsam

da onlar benden çalınmıştı ve şimdi hepsi, bana acı çektiren zihnimin içinde saklambaç oynayan anılardan ibaretti.

Uzun bir süre uyku hapları kullandım, bu şekilde uykuya dalabildim ama 19'uma bastığımda, yani neredeyse 1 sene önce hepsini çöpe atmıştım. Antidepresanlar ya da beni biraz daha iyi hissettiren tüm ilaçlar, zamanla beni bir felaketin eşiğine sürüklemesin diye atmam gereken adımı ben atmıştım.

Kafamı geriye atarak sesli bir nefes verdim ve duvardaki ahşap saate baktım. Saat 05.33'tü. Neredeyse sabah olmuştu, acınası bir mağlubiyetim ile sonlanan satranç oyunundan sonra hızlıca üst kata çıkmış ve onun bana verdiği bu odaya girmiştim. Tolun üst kattaki üçüncü odadaydı, çok değil bundan yarım saat önce çıkardığı sesleri duymuştum.

Sevgilisi Sara'yı almaya gidiyor olmalıydı, Narbekov dün gece bana o kızın da eve geleceğini ve ihtiyacım olan şeyleri getirebileceğini söylemişti. Gizlenmek için yıllarımı ve koskoca hayatımı harcadıktan sonra, üç Aslan ile aynı evde durma fikri son derece saçma olsa da benim içinde dönüp durcuğum bu saçma oyunun sahibi olduğunu bana bir an bile durmadan hatırlatmaya devam eden Narbekov, böylesinin daha iyi olduğuna karar vermişti.

Sikeyim,* diye geçirdim içimden huysuz bir şekilde homurdandığımda. *Fikirleri çok umurumdaydı ya.

Onun üst kata çıktığını duymamıştım. Uykum hafifti, o yüzden çıkan en ufak seste uyanıp sonrasında uykuma yarım yamalak bir şekilde devam edebiliyordum. Onun cüssesi ve üst katın küçüklüğü göz önüne alınırsa, yukarı çıktığı an bunu duymamama imkan yoktu ancak dikkat etmiştim, çok sessiz hareket ediyordu.

Normalde onun cüssesine sahip bir adamın o kadar sessiz hareket etmesi mümkün değildi ancak küçücük bir dağ evinin içinde olmamıza rağmen, attığı adımların sesini bile duymuyordum. Geçen gece uykudan uyanıp su içmek için mutfağa indiğim sırada varlığını bile hissetmemiştim, bu korkudan sıçramama neden olmuştu. Büyük ihtimalle çok dikkatsiz ve aklı havada bir kız olduğumu düşünmüştü ancak gerçek bundan ibaret değildi.

Sadece onun hareketleri gerektiğinden çok daha sessizdi.

Attığı adımların sesi duyulmuyordu. Nefes alış verişi varla yok arasındaydı, o gün mutfakta duymamıştım bile. *Parmak ucunda falan mı yürüyordu acaba?* Kafamı iki yana salladım ve homurdandım. İyice saçmalamaya başlamıştım. Parmak uçlarında nasıl yürüyebilirdi? O kiloyu kaldırması mümkün müydü ki?

Belki de ben çok dalgındım, bu yüzden birden arkamda belirdiğini hissedemiyordun ya da adımlarını duyamıyordum, bu da bir ihtimaldi. Belki de onu izledikçe kafayı yiyordum. Oldum olası gözlemlemeyi sevmiştim ve bu evde ondan başka izleyebileceğim bir şey yoktu.

Ayrıca... En azından izleyerek hakkında çıkarımlar yapabilirdim çünkü o çok zorda kalmadıkça, dudaklarını aralayıp da tek kelime etmiyordu.

Kafamı yavaşça geri attım. Yatak başlığı da evdeki diğer her şey gibi ahşaptandı. Normalde de burada mı yaşıyordu? Ev merkeze epey uzaktı doğrusu, dün gece yaptığı gibi her gece gelip gitmekle uğraşıyor olamazdı. Peki biz burada mı kalacaktık? Burada kalmayı istemiyordum, orman oldukça ürperticiydi ve bu dağ evinden başka bir ev yoktu civarda. Koskocaman köyde tek bir ev olması epey bir garipti, Narbekov burayı güvenli bulsa da ben bulmuyordum.

Belki de Çakır'ı arayıp her şeye son vermeliydim. Sonuçta bana bir telefon ve numara vermişti, değil mi? Ben bunun ucundaki riskli kumarı görebiliyordum, aptal değildim ancak bunu yaptıktan sonra, ona ne dersem diyeyim burada kendi isteğim ile kalmayı kabul ettiğimi söyleyecekti bana.

Çünkü Çakır'ı arayıp onu ve kimsenin bilmediği bu evi ifşa edebilirdim ancak etmemiştim.

Ama bu istediğim bu olduğu için değildi. Bunu yapmıştım çünkü biliyordum, bu benim güven testimdi ve aksini yaptığım anda beynimi dağıtmak için bana uzatılan bir silahın ağzı ile göz göze gelecektim.

Ellerimle yüzümü ovuşturdum ve yataktan yavaşça kalktım. Uyumak uzun zamandır hiç bu kadar zor olmamıştı. Belki de tekrardan o ilaçlara ihtiyacım vardı, kurtulmam kolay olmamıştı ancak uzun zamandır hayatımda beni böylesine zorlayan şeyler de olmamıştı, değil mi?

Bir kızın, aslanlarla dolu olan bir meydanda hayatta kalma şansı ne kadardı? Düşük... Peki uykusuzluktan başını bile kaldıramayan bir kızın, aslanlarla dolu bir meydanda hayatta kalma şansı ne kadardı? Daha da düşük...

Narbekov'a bunu söylesem o ilaçları bana alır mıydı? Reçetem yoktu çünkü aylardır almamıştım ancak herif seri katilin tekiydi, reçetesiz ilaç almanın onun için zor bir şey olduğunu hiç sanmıyordum.

Zor bir şey değildi ama benim için bunu yapar mıydım? Muhtemelen yapmazdı.

Esneyerek odadan çıktım ve kapıyı sessizce arkamdan örttüm. Başım çatlıyordu, akşam mutfakta otururken dolapta ağrı kesiciler olduğunu görmüştüm. Baş ağrıma iyi gelebilecek tek şey ağrı kesiciydi şu an, kafamın içi öylesine patlıyordu ki dün gece bir şişe votkayı tek başıma devirmiş ve sarhoş

bir şekilde sızıp kalmış gibi hissediyordum. Bu ağrı normal değildi. Belki de rakımı çok yüksek bir yerde olduğumdan vücudum uyum sağlayamıyordu çünkü kemiklerim kırılacakmış gibi hissediyordum, her yerim tutulmuştu. Belki de yatak çok rahatsızdı.

O kadar paran var ve evine rahat bir yatak alamıyor musun yani, Narbekov?

Evdeki en büyük oda açık ara farkla bana verdiği odaydı, odasına girdiğim gece bunu fark etmiştim. Yatağı ile benim yattığım yatak aynıydı. Yani ben 1.68 boyumla böylesine acı çekerken, en az 2 metre olduğuna yemin edebileceğim adam hiç rahatsız olmadan uyuyabiliyor muydu?

Düşündüğüm şeylere göz devirdim ve ahşap merdivenlerden aşağı indim. Tolun'un kaldığı odanın kapısı açıktı, kendisi hâlâ dışarıdaydı, Sara'yı alıp gelmesi nereden bakarsam bakayım bir 2 saat daha alırdı çünkü burası Ankara merkeze çok uzaktı. Narbekov'un kaldığı odanın kapısı kapalıydı. Geceleri onun daha huysuz olduğunu fark etmem sadece 2 günümü almıştı, sabaha karşı gerçekten de çekilmez oluyordu. Bu yüzden kapısının kapalı olması daha iyiydi.

Ahşap merdivenlerden aşağı inerken düşmemek için büyük bir çaba sarf ettim. Etraf zifiri karanlık olduğu için hiçbir şeyi göremiyordum, dışarıda yine şiddetli bir fırtına koptuğu kesindi. Çıkan sesleri duyabiliyordum, aslında kasvetli havaları oldum olası sevmiştim ancak burada, kimsenin olmadığı ıssız bir yerde, içimin ürpermesinin önüne geçemiyordum.

Küçükken ürkek bir çocuk olduğum için abim bana hep kızardı, biri sessizce arkamda belirdiğinde bile dudaklarımın arasından bir çığlık kopmasına engel olamazdım. Yanımdaki insanların sayısı azaldıkça zamanla, ürkekliğimi bir kenara bırakmak zorunda kalmıştım ben de. *Gerçi, en sonunda arkamda*

sessizce belirip beni korkutacak bir insan bile kalmamıştı ya. **Belki de elimde tuttuğuma inandığım güç, seçtiklerimin değil de seçemediklerimin bana armağanıydı.**

Üzerimdeki kazağın kollarını çekiştirerek mutfağa girdim. Evin içerisi buz gibiydi. Şömine yanıyordu ancak ateş cılızdı ve evi ısıtmaya yetmiyordu. O üşümüyor olabilirdi ancak benim *kıçım resmen donuyordu.* Zaten genel olarak baktığımda, beni rahatsız eden hiçbir şeyin onu etmediğini fark ediyordum. *Mesela, yatak. Acaba adam gerçekten de dağda mı büyüdü?*

Kafamı iki yana sallayarak salondaki şöminenin ateşinden faydalanarak mutfak dolabının kapağını açtım. Soğuktan titriyordum, üst katta en azından yorganın altında yattığımdan bu kadar üşümüyordum ama soğuk şimdi fena çarpmıştı beni.

Ahşap dolaptan çıkardığım su bardağını mutfak tezgahının üzerine koyarak gözlerimi diğer dolaba çevirdim, içinden ağrı kesici ilacın tabletini çıkararak avucumun içine bir tane hap bıraktım. Bu güçlü bir ağrı kesiciydi, daha önce hiç bundan kullanmamıştım ancak umursamadım.

Su doldurmak için sürahiyi önüme aldığım sırada içinde su olmadığını fark ettim. *Gerçekten de şaka olmalı.* Gözlerim etrafta dolandı, su yoktu. Bitmişti. *Tam da ilaç alacağım zaman, öyle mi?* Şansıma içimden küfür ettim, musluk suyundan içebilirdim ancak dağın başındaydık ve suyun pis olduğunu anlamak için ekstra bir şey yapmama gerek yoktu, rengine bakmam bile yeterliydi.

Sesli bir şekilde ofladım. Susuz hap yutamıyordum ki ben. *Belki de etrafın sana zarar vermek isteyen soğuk kanlı katillerle çevrilmişken şartlarını zorlamaya başlamalısın, Bengiciğim.*

Avucumun ortasına koyduğum hapı geri koymadan salona doğru bir adım attım. Şöminenin ateşi hâlâ yanıyordu, birkaç adım atarak yanına yaklaştığımda yüzüme vuran ateşin sıcaklığı titrememi azalttı. Gözlerimi hareket eden alevlere çevirdim.

Dinamik, basit bir fizik, her şey bundan ibaret. O hâlde insanı, yanacağını bile bile ateşe böyle delicesine çeken şey neydi?

Şöminenin ateşinin içinde birkaç sayfa olduğunu fark ettim. Rengi yavaş yavaş kömür siyahına dönmüştü sayfaların, öylece ateşin içine atılmışlardı ve kül olacak kadar saatler geçmişti üzerlerinden. Narbekov bir şeyler yakmıştı.

Gözlerimi ovuşturarak geriye doğru bir adım attım, odama dönmeye ve susuz bir şekilde, boğazımda kalacağını bile bile o hapı yutacaktım. Umarım Tolun ve sevgilisi Sara gelirken su getirirlerdi, küçük çocuk gibi Narbekov'un önünde dikip, *"Evde su yok. Bana su alır mısın?"* demek istemiyordum. Muhtemelen bana ters ters bakar ve ağzımı musluğa dayamamı söylerdi. Titizliğimin ne boyutta olduğunu bilmiyordu.

Arkamı döneceğim sırada camın orada bir hareketlenme, siyah bir silüet gördüm. Soğuktan çatlamış dudaklarımı birbirine bastırarak geriye atacağım o bir adımı öne attım ve ahşap dış kapının yanındaki büyük camın önünde duraksadım.

Odasında değildi, oradaydı.

Eve ilk geldiğimde dikkatimi çeken o sallanan, ahşap sandalyede oturuyordu. Yüzünü göremiyordum, sadece üzerinde garip bir dövmenin olduğu ensesi ve koyu kahverengi saçları görüş açımın içindeydi. Gözlerimi kısarak ensesine daha dikkatli baktım, tabi adam benden neredeyse yarım metre uzun olduğundan o ayaktayken ensesi görüş açımın kenarından bile geçmiyordu, dövmesini yeni fark etmiştim bu yüzden. Hayatımda gördüğüm en

garip şekildi. Sanki damgalanmış gibiydi. Şeklin içinde yazan sayı, boynunda yazan sayı ile aynıydı.

Yirmi bir.

Kısa bir an Aslanlarla bir alakası olabileceğini düşünsem de, öyle bir şey olsa aynısı olmasa da bir benzerinin babamda da olması gerektiği gerekçesi ile bu düşünceyi direkt eledim.

O bir dövme değil, damga. Değil mi? Kim kimi, niçin damgalar ki? Hem de bir askermiş gibi... Yoksa bir silahmış gibi mi demeli?

Neden bu kadar merak ettiğimi bile bilmiyordum. Kabul, dövme garipti ve hepsi bu kadardı. Neden hayatımın sonu ona bağlıymış gibi merak ediyordum ki şu an?

Bu merak bir gün senin sonun olacak.

Hem onun sabahın bu saatinde dışarıda ne işi vardı ki? Dışarıda yağmur yağıyordu, şiddetli bir fırtına kopuyordu ancak o dışarıda oturuyordu. Gerçi evin önünde oturduğundan ıslanmıyordu ancak evin içi bu kadar soğukken, dışarıda nasıl böyle durabildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Parmak uçlarıma çıktığım sırada sandalyeyi ileriye doğru ittirdi ve o sırada çıplak olan tek şeyin ensesi olmadığını fark ettim. Üzeri tamamen çıplaktı. Hem de bu soğukta?

Evin içinde tişörtle dolaşırken neden dışında, fırtına varken yarı çıplak dolaşıyordu? Bu adam gerçek anlamda delirmiş olmalıydı.

Belki de yanına gitmemem, arkamı dönüp yukarı çıkmak ve Tolun ile sevgilisi gelene kadar başımı yastığa koyarak uykuya dalmak için çabalamam gerekiyordu, uyuyamayacağımı bile bile. Zaten bir sonuca ulaşmayacak boş çırpınışlar benim hayatımın bir parçasıydı. Bunu kabulleneli epey oluyordu.

Ancak üst kata çıkmak istemiyordum. Onunla konuşmak istiyordum. Neden böyle bir şey istediğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu ancak kafamın

içindeki sesler o kadar fazlaydı ki, onları susturmanın tek yolu başka bir ses çıkarmaya çalışmaktı.

Savaşı savaşla bastırmaya çalışıyordum. Yaptığım büyük ihtimalle benim için bile çok tehlikeliydi ancak bunu umursamıyordum.

Sabahın bu saatinde yanında dikilerek ne diyecektim peki? *Su bitmiş* demek şu anlık en iyi seçenek gibi görünüyordu. Bunu gerçekten yapacak mıydım? Evet. Birincisi, yukarı çıkıp kendi içimde büyük bir savaş vermeye devam etmeye hazır değildim.

Durmadan aynı şeyi düşünüyordum.

Kaza, kaza değildi. Babam ve annem ölmedi, öldürüldü. Çakır'ın numarası elimde, ona ulaşmam sadece birkaç saniyemi alacak bir şey ama bunu yapamıyorum. Beni bitirebilecek insanların elindeyim ve vicdansız bir adamın insafına kaldım. Oyunu adil oynar mı? Hiç sanmıyorum. Oynamazsa? O zaman Leo'nun eline mi düşeceğim? Evet. Beni bitirecekler, tıpkı abim gibi... Tıpkı Narbekov gibi robotları yapacaklar. Zaten tüm ailemi katlettiler. Benim de mi sonumu getirecekler? Narbekov'un silahını alıp kafama sıksam ne olur? Tek kurşun, her şeyin sonu gelir. Ama artık yaşamak istiyorum. Bu yüzden bunca zaman kaçtım. Hak ettiğim bu mu peki? Neyi hak ediyorum? Mutluluğu hak etmediğim kesin. Çünkü Tanrı bunu bana hep çok gördü.

Bu düşüncelerin bir sonu yoktu. Durmadan, bana nefes bile aldırmadan birbirlerinin yörüngelerinde dönen gezegenler gibi dolaşıyorlardı zihnimin içinde. Ailem gittiğinden beri ev çok sessizdi ama zihnimdeki sesler hiç susmuyordu.

Kapıyı açarak dışarı çıktım, daha fazla düşünmek istememiştim. Yağmur sesi birden arttı, dikenli yaprakları olan ağaçların yapraklarından toprağa düşüyorlardı. Etrafı koyu renk yağmur bulutları

sarmıştı, sabah olmasına rağmen havanın aydınlanmamasının en büyük nedeni onlardı.

Ahşap kapının gıcırdayışını duyduğunda kafasını yavaşça kaldırarak bana baktı, kahverengi saçları alnına doğru döküldüğünden yüzünün bir kısmına gölgeler hüküm sürüyordu. Karanlıkta bile mücevher gibi parıldayan ela gözleri bana doğru döndü, gözlerimiz kesiştiğinde şaşırmasını bekledim ancak şaşırmadı. Sanki yanına gelmemi bekliyordu.

Sandalye yavaşça geri gittiğinde gözlerimi gözlerinden çekerek onu inceledim. Yanılmamıştım, üstü tamamen çıplaktı ancak tahmin ettiğim gibi, yağmur evin çatısı yüzünden burayı ıslatamıyordu. Yine de dışarısı soğuktu, bir kere sabahın ayazı vardı ve rakımı aşırı yüksek olan bir dağın ortasındaydık. Bu soğuğa katlanmak sadece dayanılmazdı çünkü ben şimdiden, açıktan kalan bacaklarımın bir kısmının soğuktan buz kestiğini düşünüyordum.

Gözlerim vücudunda kısa bir an dolaştı. Göğsü de tıpkı kolları gibi dövmelerle kaplıydı. Aslında fazla dövmeyi estetik bulmazdım ancak ona çok yakıştığı bir gerçekti. Sırtını arkaya yasladığı ve bacaklarını iki yana açarak oturduğu için karnındaki baklavalar oldukça belirgin ve gergin görünüyordu. Bakışlarımın oraya takılmasını engelleyemedim, gerçek olamayacak kadar kaslıydı öyle ki utanıp da gözlerimi ondan çekmemek için kafamın içindeki arsız kızın sesini bastırmam gerekiyordu.

Abimin bile çok zahmetli bir eğitimden geçtiğini düşünürsek, 12 yaşından beri bir asker gibi yetiştirilen Narbekov'un böyle olmasına şaşırmamak lazımdı. Aslanlar fiziksel güce çok önem veriyorlardı. Zaten cüssesi çok büyüktü, iri yarıydı ve bu kadar kaslıyken kimsenin ona karşı şansı olmadığı kesindi.

Dövmelerine baktım. Hiçbiri ensesindeki gibi alışılmamış, garip şekiller değildi. Bunlar birer

dövmeydi, yüzlercesini kazımıştı beyaz tenine. Göğsünde genelde yazılar yazıyordu, Kiril alfabesinde. Uzunca incelesem bir sürü şekil ve anlam çıkarırdım biliyordum ancak o bana o kadar dikkatli bakarken gözlerimi dikip onun çıplak göğsünü izleyemezdim, değil mi?

Ne diyeceğimi bilemedim. O benim bu saatte uyanık olmama hiç şaşırmamıştı ancak ben onun hiç uyumadığını düşünmeye başladığımdan olsa gerek, oldukça şaşkındım. Ben de toplasan birkaç saat uyuyordum ancak bu herif her kalktığımda ayaktaydı, gözlerinin altındaki morluklar bir bağımlıya aitmiş gibi koyu ve belirgindi. Bir bağımlı olmadığına göre... Hiç uyumuyor olabilirdi gerçekten de.

"Su yok," dedim en sonunda. Ben konuşmazsam o hiç konuşmazdı, biliyordum. "Susadım. Tolun'a söyleyebilir misin, gelirken su alsın."

Bana garip bir şekilde baktı, bunun neden sorun teşkil ettiğini anlayamamış gibiydi. *Sen insan olmadığın için anlayamazsın tabi, çünkü o cüsse bir insana ait olamaz ama... Gerçek insanlar yaşamlarına devam etmek için suya ihtiyaç duyuyorlar, Narbekov.*

Yavaşça öne doğru eğildiğinde ne yaptığını anlayamadım. Yere, ahşap çıkıntının üzerine koyduğu cam şişeyi o an fark ettim. Bir votka şişesiydi, şişenin neredeyse tamamı bitmişti, dibinde küçük bir miktarda kalmıştı. Şişeyi bana doğru uzattığında tavırlarındaki alaycılık, bunu yapmasından daha çok şaşırttı beni.

Susadım dediğim için bana votka mı uzatıyordu? Susamış insana su hariç limonata, gazoz, kola uzatılabilirdi ancak votka? Sanırım Ruslar için votka içmenin su içmek gibi bir şey olduğunu söyleyenler haklıydı.

"Bu ne şimdi?" diye sordum fazlası ile biçimli olan kaşları ile şişeyi işaret ettiği sırada, elini bir türlü

indirmediği için şişeyi elime almak zorunda kalmıştım.

Bundan memnun olmuş gibi alaycı bir şekilde bana baktığında doğrularak tekrar az önceki pozisyonunu aldı ve sallanan ahşap sandalyeyi biraz geri ittirerek kafasını kaldırıp bana baktı.

"Evde başka içecek yok," dedi omzunu silkerken. "Dik kafana."

Bu alayla gülmeme neden oldu. "Sabahın altısında, susadığım için kafama ağır bir alkol dikeceğim, öyle mi?"

Alkole dayanıksız değildim, sadece tadını sevmiyordum. Eskiden doğum günlerimi kutlarken ya da herhangi bir eğlencedeyken tüketirdim ancak hepsi bu kadardı, onun gibi alkolü aramıyor ya da durmadan içmiyordum. Şişenin ağzı yüzüme bu kadar yakınken burnuma votkanın kokusu doldu ve bu yüzümü buruşturmama neden oldu. Votkanın kokusundan gerçekten nefret ediyordum, tadı ayrı olaydı. Tamam, insanın bazen kafasını boşaltmaya ihtiyacı oluyordu ancak keşke tatları biraz daha güzel olsaydı.

"Votkadan ne olur ki?" diye sordu kafasını yana eğdiğinde.

Merdivenin üzerinde duran sigara paketini eline almıştı, paketin üzerinde Rusça yazı yazdığından, buradan değil de Ruya'dan geldiğini anlamıştım. Parliament içiyordu, ismini tam göremesem de dün içtiğim için Night Blue olduğunu tahmin ediyordum. Hem kokusu hafifti ve Narbekov'un parmakları sigara kokmuyordu, baş ve işaret parmaklarını bir an bile sigarasız bırakmamasına rağmen. Peki onun parmaklarının sigara kokup kokmadığı bilgisine neden sahiptim? Çünkü dün akşam birden dibime girerek saçlarıma dokunmuştu, değil mi? İki gündür sanki benden tiksiniyormuş gibi odada nerede

bulunuyorsam ona en uzak noktada bulunuyor olmasına rağmen.

"Votkanın, Ruslar için su gibi bir şey olduğu doğrulanmış oldu," dedim alayla. "Ne yazık ki benim için böyle değil. Bundan bir yudum alsam, sabahın köründe, mideme hiçbir şey girmemiş hâlde, ayaklarının ucuna kusardım."

Esen rüzgar ürpermeme ve bacaklarımın titremesine neden oluyordu ancak onda hiçbir tepki yoktu. Altında gri bir eşofman altı vardı ancak üzeri tamamen çıplaktı, buna rağmen hiçbir şekilde ürpermiyordu. Oysa havanın sıcaklığının oldukça düşük olduğuna yemin edebilirdim.

"Ayaklarımın ucuna kusarsan seni şu gördüğün ormana fırlatırım," dedi normal bir sesle. "Vaşaklarla beraber vakit geçirmeye başlarsın, eminim onlar kusmuğunu sorun etmez."

Alaycıydı ancak sesi son derece ciddi çıkıyordu. Yüzü hep çok ifadesiz ve sertti, sesi de ona uyum sağlıyordu. Narbekov'u yakalayabileceğim tek yer ela gözleriydi. O ne kadar ifadesizse, gözlerinde o kadar ifade oynuyordu. Başka türlü alaycı olup olmadığını bile anlayamazdım. Onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsam, ifadesi ne kadar renksizse içinde o kadar farklı renk barındıran gözlerine bakmalıydım.

"Bunı gerçekten sabah sabah nasıl içiyorsun?" diye sordum alayla.

Sabahın bu vaktinde, evin önünde sohbet ediyor oluşumuzu ikimiz de umursamıyorduk her nasılsa. Votka şişesini az önce aldığı yere, ayaklarının ucuna bıraktığımda gözlerinin bir an olsun bile üzerimden ayrılmadığına yemin edebilirdim.

"Eh," dedi. "Rusum ben."

"Belli oluyor zaten," dedim. Annemin babası yarı Rus'tu ancak benim başka bir alakam yoktu. En

azından, babam hayatımın merkezine onları koyana kadar bir alakam yoktu. "Türkçen bozuk."

Aslında Türkçesi bozuk falan değildi. En az ana dili kadar iyi konuşuyordu ama aksanından belliydi, bazı kelimelerin telaffuzunu garip yapıyordu. Yüksek ihtimalle ben de Rusça konuşurken bunu yapıyordum ancak o buna laf etmiyordu. Bense sadece konu açmaya çalışıyordum.

"Türkçem mi bozuk?" diye sordu kaşlarını çatarak. Ona daha önce kimsenin böyle bir şey demediği bariz belliydi tavırlarından. *Yani her şekilde, her alanda mükemmel olmak zorundaymış gibi hissediyorsun, değil mi? Tam Narbekovlık bir hareket.* "Hadi ordan."

"Öyle," dedim soğuktan titrediğimi belli etmemeye çalışırken. "Telaffuzun bazen garipleşiyor. R harfini garip söylüyorsun. Bir kez *garip* desene?"

Bu kız soğukta titrerken neden benimle konuşuyor diye geçirebilirdi içinden, eğer titrediğimi belli edersem. Onunla konuşmak istediğim için konuştuğumu anlamasını istemiyordum.

"Sen benimle dalga geçebileceğini mi sanıyorsun, ufaklık?" diye sordu düz bir sesle. "Git işine."

Gözleri kısılmıştı, gözleri kısıldığında belirgin bir şekilde kırışıyordu ve bu onun yüzünü güzel gösteriyordu. Daha ne kadar güzel gösterebilirse artık... Sesi ne kadar düz olsa da gözlerimden bir an bile silinmeyen ela gözlerine dağılmış ifade sert değildi, onu ancak bu şekilde takip edebilirdim.

"Dalga geçmiyorum," dedim omzumu silkerek. "Türkçeyi ne zaman öğrendin ki?"

Onun hakkında bir soru sormamı ben garipsemiştim ancak o garipsememişti. Bana gözlerini kısarak baktı, parmakları kirli sakallarında dolaşıyordu. Gözlerim dikkatle yüzünde dolaştı. Çıkık elmacık kemiklerinde, mor ve içe göçmüş göz altlarında, metal gibi

parıldayan ela gözlerinde, keskin çene kemiğinde ve çenesindeki o belirgin gamzede...

Eskiden onun hakkında bir şey söylendiğinde onu gözümün önünde canlandırırdım çünkü bir şeyleri hayal etmeyi seviyordum ancak asla böyle bir yüzü olduğunu hayal etmiyordum. Sanırım ismini hep kötü şeylerle andıkları için ben de her zaman çirkin bir adam hayal ediyordum, ne kadar herkesin ona hayran olduğunu bilsem de onun bu kadar güzel olabileceğini asla düşünemezdim. Sol yanağındaki o yara izi hariç yüzünde sayabileceğim bir kusur yoktu, yüz hatları üzerine bir ressamın ustalık eserine harcadığı kadar mesai harcanmış gibiydi.

"Yaklaşık 10 sene oldu," dedi. Cevap vereceğini hiç düşünmemiştim. Daha fazla konuşmaya mı başlamıştı yoksa bana mı öyle geliyordu? En azından artık bazı sorulara cevap veriyordu.

Aslında ters bir adam değildi ancak o gece, gecenin bu saati bana bulaşmak için iyi değil dediği gece fazlasıyla aksi davranmıştı. Kaçtı o gece saat? 05.27'de Deniz Sungur'dan Söyle dinlediğimi hatırlıyordum. Gecenin beşleri... Ne vardı gecenin beşlerinde? Narbekov'un önünü bile görmek istememesine ne neden oluyordu? Çünkü o, adım attığı an başı dik olmasına rağmen arkasını bile kollayabilecek bir adamdı.

"Türkçemin kötü olduğunu söylüyorsun ama senin Rusça konuştuğundan daha iyi Türkçe konuştuğuma eminim," dediğinde gözlerimi kısarak ona baktım. "Üstelik, babanın sen doğduğundan beri sana Rusça öğrettiğine de eminim."

Ve Narbekov, tam da beklediğim gibi ona saldırdığım silahla beni vurmuştu.

Bu adamın yenilmez bir egosu olmalıydı. Aksi takdirde bir konuda ufak bir hatasını söylememin, ağzı bıçak açmayan adamı konuşturmasının mantıklı

bir açıklaması olamazdı. Gerçi... Hatalı da değildi ya. R harfini yanlış söylemiyordu, gayet düzgün Türkçe konuşuyordu ve söylediğim kelime tamamen rastgeleydi, onu söylerken de garip bir şey söylemeyeceğine emindim, sadece o sert aksanı sesinden atamıyordu.

"Benim Rusçam gayet düzgün yalnız," dedim. "Telaffuzlarım doğru. Dediğin gibi, babam öğretti."

Haklıydı, babam bana neredeyse doğduğumdan beri Rusça öğretiyordu ve Rusça telaffuzlarım hâlâ yanlışsa, bu bir rezillikti. Aslında ana dilim olmadığı için çok normaldi ancak ona ilk sataşan bendim, kendimde hata varken ona sataştıysam bu rezillikti.

"Babanın Rusçası da iyi değildi ki Elem," dedi az önce eline aldığı sigara paketinden bir dal çektiği sırada. Kaşlarım çatıldı. "Telaffuzların doğru değil."

"Telaffuzlarımın gayet de doğru olduğuna yemin edebilirim, Narbekov," dedim kaşlarımı biraz daha çatarak. Önce 15 dakikada satrançta beni yeniyordu şimdi de Rusçama mı laf ediyordu? Sinirlerimi bozmuştu.

Dilini damağının üzerine bastırdığında kısa bir, "Cık," sesi çıktı. "Soy adımı bile yanlış telaffuz ediyorsun."

Ona sinirle baktığımda beni umursamadan iki elini de ensesinde birleştirerek sandalyede biraz geri gitti. Arkasına biraz daha yaslandığı sırada karnındaki baklavalar belirginleşmişti, tıpkı kollarındaki kaslar gibi. Gözlerim kısa bir an karnına çakıldı. *Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz. Yuh.* Adamın vücudunda resmen yağ oranı mevcut değildi.

Eline aldığı lacivert sigara paketinden bir dal çekerek dudakları arasına koyduğunda gözlerimi karnından çekerek yüzüne odakladım, ela gözlerindeki alay ifadesi büyümüştü çünkü vücuduna baktığımı fark etmişti. *Bize ne canım? O da bu havada*

yarı çıplak gezmeseymiş? Derdi neymiş? **Kendi kendime göz devirmemin dikkatini çekeceğini bilmesem bunu yapardım ama bildiğimden, yapmadım.**

Sigaranın ucunu, eline aldığı siyah bir zippo ile ateşlediğinde derin bir nefes çekerek çakmağı gri eşofmanının cebine koydu. Aldığı nefes ile beraber zaten zayıf olan yanakları iyice içe çöktü, elmacık kemikleri biraz daha belirginleşti. Aldığı nefesi o şeklini alan bir dumanla dışarı verdiğinde burnuma dolan sigara dumanını çaktırmadan içime çektim, ne yazık ki iflah olmaz bir tütün bağımlısıydım ve bırakmış olmama rağmen o her içtiğinde canım dayanılmaz bir şekilde sigara çekiyordu.

"Soy ismini yanlış söylememe imkan bile yok, Narbekov," dedim soy ismini bile bile bastırarak söyleyerek.

Hâlâ ayaktaydım ve ayaklarım sızlanmaya başlamıştı ancak otursam daha çok üşüyeceğimi ve dayanamayacağımı bildiğimden oturamıyordum. Hem sadece yere oturabilirdim, yağmur çok şiddetliydi ve rüzgar hızını asla kesmiyordu, ahşapla kaplanmış evin önüne otursam oturduğum an buz keseceğime emindim.

"Yanlış söylüyorsun işte," dedi beni umursamadan. "Neden kabullenmiyorsun ki?"

Sinirlendirmeye mi çalışıyordu? Beni iyiden iyiye küçük bir kız olarak gördüğü kesindi ancak sinirlerimi bozuyordu. Ne yapabilirdim? Gerçi... En azından aklımı dağıtmama yardımcı oluyordu, değil mi? Yukarı çıkıp uyumak için dört dönerken aklıma dolaşan düşüncelerin nefesimi kesmesindense burada onun beni sinir etmesini tercih ederdim hem.

"Narbekov diye okunmuyor mu?" diye sordum. "Dümdüz okunuyor işte. Nesi yanlış?"

"Dümdüz okunmuyor işte," dedi beni taklit ederek. "Narbekov, diye okunuyor."

"Ben de öyle söylüyorum," dedim. "Narbekov."

"A'yı sert söyleme," dedi. "Yuvarla biraz. V'yi yumuşat."

"Narbekov diye mi söyleniyor?"

"R'yi çok bastırdın şimdi de."

"Narbekov?"

"V yumuşamadı bu sefer de."

"Benimle dalga geçiyorsun bence," dedim huysuz bir şekilde. Sigaradan bir nefes daha çektiğinde keyifli bir ifade ile gözlerimin içine baktı.

"Geçmiyorum, yanlışını düzeltiyorum yalnızca," dedi rahat bir tavırla. "Aksanına çok güveniyordun sonuçta, değil mi? Облагодетельствованный desene bir."

"Ha?" diye sordum ona doğru bir adım attığımda. Kalçamı pencerenin pervazına yasladığımda ona *benimle dalga mı geçiyorsun sen* dercesine bakmıştım. "Kelimeyi uydurmadığına emin misin tam şu an?"

Kesinlikle söylemeyecektim.

Bir şey demedi, sigarasını baş ve işaret parmağı arasına alarak yavaşça kül tablasına bastırdı ve söndürdü. Hemen peşine bir dalı dudakları arasına koymuş ve eşofmanının cebinden çıkardığı zippo ile ucunu ateşlemişti. Güya sigarayı bırakmıştım ama bu adamın yanındayken sigara içmemek imkansızdı. Durmadan canım çekiyordu.

"Üşümüyor musun sen?" diye sordu gözleri ile beni süzdüğünde. "İçeri geç, hadi."

Bunu buraya adım attığım ilk andan beri farkında olduğuna emindim ancak nedense şimdi dile getirmişti, belki de konuşmaya bir son vermek istiyordu.

"Hayır," dedim omzumu silkerek. "Sen kendine baksana. Bu soğukta burada ne yapıyorsun? Sabahın köründe hem de?"

Ben de sabahın köründe, bu soğukta buraydım ancak benim kaçtığım kötü düşünceler vardı. Onun olabilir miydi? Nedense buna inanmıyorduum.

Gözleri ile yavaşça elini işaret etti. Elinde keskin bir bıçak tuttuğunu o an fark ettim. Siyah bir kabzası vardı, kabzanın üzerine altın renginde bir N harfi işlenmişti. Narbekov'un N'si. Kaşlarım çatıldı. Az önce bir ileri bir geri giderek ne yaptığını anca fark etmiştim, elindeki bıçağı biliyordu ancak ben geldiğimde bıçağı kaldırarak korkuluğun üzerine koymuştu.

"Bıçak mı biliyorsun?" diye sordum.

"İçeri gir hadi," dedi sorumu es geçerek. "Çok soğuk. Bacakların açıkta. Hasta olup sızlanma bir de, dağın başında seninle uğraşamam."

"Çok soğuksa sen neden o hâldesin?"

"Benim için değil, senin için çok soğuk," dedi benden bıkmış gibi. "Her şeyi böyle sorgulayacak mısın? Sabahın köründe, güneş bile doğmamışken senin çenen neden bu kadar düşük, ufaklık?"

Benden kesinlikle bıkmıştı. Peki bu gideceğim ve onu rahat bırakacağım anlamına gelir miydi? Hiç sanmıyordum. Aklımı böylesine kolay bir şekilde zihnime dolaşan felaketlerden uzaklaştırabiliyorken, içeri gidip de odama çıkmaya niyetim yoktu.

"Senin için soğuk değil mi?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Bu soğukta nasıl öyle dolanıyorsun? Antartika'da mı doğdun?"

Çünkü başka türlü bu soğukta bu şekilde dolaşmasının bir anlamı olamazdı. Madem şu an bile bu şekilde dolaşacak kadar dayanıklıydı soğuğa, neden evde tişört giyiyordu?

"Sibirya, aslında," dedi sigaradan bir nefes daha çektiğinde. "Yakutsk. Oymyakon Köyü. Dünya'nın en soğuk yerleşim birimi olarak geçiyor."

"Biliyorum, orada Aslanların kaldığı bir yer var," dedim. "Yani köyde değil, Yakutsk'da."

Gözleri bana bunu nereden bildiğimi sorgularcasına baktı ancak sormadı, en azından dudakları kıpırdanmadı. Gözleri soruyu yeterince soruyordu.

"Dersime iyi çalıştım, diyelim," dedim çünkü ağabeyim o üsse gitmek için görevlendirilmemişti hiçbir zaman. Oraya en güvendiklerini gönderiyordu Leo, çünkü Aslanlar'ın kalbi orada atıyordu. Narbekov'un hayatının büyük bir kısmını orada geçirdiğine emindim bu yüzden. "Ayrıca senin beni bulduğun gece tuvalette Nadya ve Olga denilen kız bunu konuşuyordu."

Kaşları çatıldı. İşte şimdi, Hedeon Narbekov'un ilgisini çekmeyi başarabilmiştim. "Ne konuşuyorlardı?"

Nadya ile küçüklükten beri arkadaştı, eminim Olga'yı da tanıyordu ancak kafasının içinde nasıl bir plan kurduysa, Nadya'nın bu planda hiçbir yeri yoktu. Çocukluk arkadaşına güvenmeyen adam bana güvenir miydi? Hayır, bu sadece imkansızdı. Zaten daha dün bana kimseye güvenmemem gerektiğini söylememiş miydi? Söylemişti. O, kimseye güvenmiyordu ama bana apaçık şekilde güven testleri uyguluyordu.

Güveni yerle bir edilmiş olan bir adamın güvenini kazanmaya çalışmak, ölü birini diriltmek kadar imkansızdı.

Ama ben burada, zaten zarın asla yararıma düşmeyeceğini bile bile bir kumar oynuyordum.

"Sanırım Odkan'dan bahsediyorlardı," dedim. "Nadya onunla konuşmamasından dert yanıyordu, Olga da onu babasına söylemesi gerektiğini söylüyordu. Yakutsk'da kalırlarsa onunla konuşmak

zorunda kalırmış falan... Sanırım Aslanlarda bile eski sevgili dramaları var, değil mi? Sizi ciddiye almak zorlaşıyor sanki."

"Nadya ve Odkan'ın bu hallerine aldanma," dedi.

Öğrendiği şeyler ilgisini çekmemiş gibiydi, Yakutsk hakkında daha farklı bir konuşma beklediği kesindi ancak elimde olan buydu. Ben de eski sevgili dramasından daha yararlı bir şey duymak isterdim.

"Üçünüzün de asker gibi yetiştirildiğini biliyorum," dedim ciddileşerek. "Bunun nedeni sadece Aslanların başına geçecek olmanız mı? Çünkü benim babam böyle yetiştirilmedi."

Artık onlar hakkında bir şey öğrenmek istiyordum çünkü asıl olmam gereken yer onların yanıydı ancak babam beni saklamıştı bunca zaman. Ağabeyimin de onlar gibi yetişmesine izin vermemişti zaten. Bu yüzden onlar hakkında bildiklerim sadece dedikodulardan ibaretti.

Ve benim bundan daha fazlasına ihtiyacım vardı. En azından bundan sonra öyle olmalıydı. Ne olacağı hakkında bir fikrim yoktu. Ona güvenmiyordum, zaten ona güvenmememi kendisi söylemişti bana. Birden, artık işine yaramadığımı düşünürse beni Leo ve Pençelerin önüne atabilirdi. Bir savaştan galip çıkma olasılığım zaten düşüktü, bir de düşmanımı tanımadığım bir savaştan galip çıkma ihtimalim? İşte o imkansızdı.

"Üçümüz de asker gibi yetiştirilmedik," dediğinde afalladım. Bu bildiğim ve emin olduğum nadir şeylerdendi. Ne zaman tüm bildiklerim yalan çıkmayı bırakacaktı? "Ben onlardan daha farklı yetiştirildim."

"Daha farklı derken?" diye sordum engel olamadığım, olmaya da çalışmadığım bir merakla.

Bu adam zaten normalde asla konuşmuyordu, şimdi hazır konuşmaya başlamışken üstüne gitmeden

duramazdım. Almak istediğim cevaplar, sormak istediğim sorular vardı.

"Onların yetiştirilmesine asker gibi demezdim senin yerinde olsam," dedi sigaradan bir nefes daha çektiği sırada. "Asker gibi yetiştirilen sadece bendim."

"Onlardan farkın neydi ki?" diye sordum.

Cevap netti: "Bir savaşçı istiyorsan nasıl kazanılır ona öğret, bir asker istiyorsan kazanmayı ona emret."

Onların bir savaşçı olarak yetiştirildiğini, kendisinin bir asker gibi yetiştirildiğini düşünüyordu. Ondan daha fazla detay öğrenmek istiyordum ancak biliyordum, anca böyle ucu açık ve anlam veremeyeceğim cevaplar verirdi.

"Biz böyle yetişmedik," dedim. "Babam da böyle yetişmedi."

"Çünkü Onay Elem korkağın tekiydi," dediğinde ona öyle bir baktım ki, bu onu bile duraksattı.

Nerede olduğumuzu tekrar hatırlamıştım, bunu bana hatırlatmakta geç bile kalmıştı. O avcıydı, ben ise av ve durmamız gereken sınırlar daima burasıydı.

"Laflarına dikkat et," dedim sessizce.

"Yanlış bir şey söylemediğimi biliyorsun," dedi beni umursamadan. "Baban korkaktı. Elemlerin hepsi böyle, korkaksınız. Benim babam, aynı benim gibi sert bir eğitimle evinden uzakta büyüdü. Peki senin baban? Sadece kaçtı. Ona ölüm emri geldiğinde ise Aslanların saçma kurallarının açıklığından faydalandı."

Neden bahsettiğini bilmiyordum. Babam bize çocukluğu hakkında hiçbir şey anlatmazdı, hem de hiçbir şey ancak bir eğitim almadığını biliyordum. Babaannem ile büyümüştü çünkü, babaannemi tanıyordum. Sorunsuz bir ailedeydi, onun tek sorunu babasının ona bıraktığı o soy isminin ağırlığıydı.

Şimdi benim tek sorunum da buydu.

Çünkü her şeyin nedeni bu lanet soy isimdi.

Narbekov'un ve diğerlerinin bir eğitimden geçtiğini biliyordum. Aslanlar köklü bir örgüttü. Geçmişi çok eskiye dayanıyordu ancak ben bu eğitimin, sadece bizim dönemimizde verildiğini düşünüyordum. Oysaki gerçek bu değildi çünkü bana babasının da buna benzer bir eğitim aldığını ancak benim babamın bundan kaçtığını söylüyordu.

Belki de yalan söylüyordu. Ancak neden yalan söyleyecekti ki? Bununla eline ne geçebilirdi?

"Bahsettiğin hiçbir şeyden haberim yok," dedim. "Babamın çocukluğunda ne yaptığı ile ilgilenmiyorum, anlatmazdı hiçbir zaman. Bu onu neden korkak yapsın? Bir canavar gibi yetiştirilmek istememiş olabilir? Ben de istemezdim."

"Ben bir canavar olarak yetiştirildim," dedi bana büyük bir nefretle bakarken. "Ama senin de bir canavar olarak yetiştirilmen gerekirdi."

Evet, gözlerindeki o alaycı ifade tamamen çatlamış ve gözlerinin içini saran sarılar geri çekilirken, sinirlendiğini belli eden yeşiller irislerini bir sarmaşık gibi sarmıştı. Elemlerden gerçekten nefret ediyordu, belki de nefreti sadece bana, ona hiçbir şey yapmayan kıza özeldi.

"Bu yüzden benden nefret mi edeceksin?" diye sordum. "Güzel bir çocukluk geçirdiğim için?"

Aslında çocukluğum sandığı gibi güzel değildi. Kimse yoktu. Hissettiğim tek şey yalnızlıktı. Hep diken üstündeydim. Hep saklanıyordum. Eve biri girdiğinde bile kapılar üzerime kapanıyordu. Evet, bir canavara dönüşmemiştim ancak ben de hiç insan gibi hissedememiştim ki. Hiç arkadaşım yoktu, ağabeyimden başka kimsem yoktu ve sonra, onlar bunu da bana fazla görüyormuş gibi ağabeyimi benden çalmışlardı. O zaman büyümeme rağmen, çocukken olduğumdan daha da çaresiz hissetmiştim.

Ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Artık soğuğu hissetmiyordum.

Bakışları beni, esen rüzgardan daha çok üşütüyordu çünkü.

"Sen, senin yerine de bir canavara dönüştüğüm için benden nefret ediyorsun ya," dedi sakin bir sesle. Bu beni duraksattı. Sakinlik doğru bir terim miydi? Hayır. Bu daha çok... Soğuk bir öfkeydi. "Senden nefret etmiyorum, Elem. Çünkü bize öğretilen ilk şey: Nefretin ve sevginin insan olmanın ilk kuralı olduğudur. Nefret edemezsin ya da birini sevemezsin çünkü sen bir insan değil, askersin."

Nefret ve sevgi, insan olmanın ilk kuralıdır.

Ve Narbekov sen bir insan değilsin, bir askersin.

Pençeler... Onlar çok sert yetiştiriliyorlardı.

Özellikle de onu. Hedeon Narbekov'u.

Onu çok küçük yaştayken kan dökmeye alıştırdıklarını biliyordum. Bu her zaman konuşulurdu, o hayaleti durmadan herkesin üzerinde olan bir efsane gibiydi. Herkes onu konuşurdu, durmadan.

"Babanın seni öyle yetiştirmeyecek gücü vardı," dedim. "İsterse o da tıpkı benim babam gibi seni kurtarabilirdi." Şu an onu yaralamaya mı çalışıyordum? Yara alacağını sanmıyordum. "Ama kurtarmamış. Bu durumda bana değil de kendi babana kızmalısın."

"İyi ki de kurtarmamış," dedi alaycı bir sesle. Onu öfkelendirmiştim. "Eğer kurtarsaydı, şimdi senin gibi ellerinde koca bir hiç olan zavallı olabilirdim. Ama ellerinde dünyayı tutan bir adamım."

Bana zavallı mı demişti o? Parmaklarımı avucumun içine bastırdım, tırnaklarım tenime saplandı ancak onun ifadesiz yüzüne baktıkça öfkem katlandı. Zavallı... Neyine şaşırıyordum ki zaten? Bu adam iki gün önceye kadar kendini avcı, beni de av ilan etmişti. O bana yardım etmeyecekti, ancak tehdit

edecekti, kullanacaktı ve artık işine yaramadığını düşündüğümde beni aslanların ortasına atacaktı.

"Ellerini ateşten uzak tut o hâlde," dedim öfkeyle, kapıyı çarpıp içeri girmeden önce. "Zaten baban yandı. Dünyan da yanmasın."

Gecenin karanlığı üzerime çöktü. Frenin koptuğunu bu sefer anladım, babam bu sefer benden bunu gizleyemedi. Kontrolü elinden çıktı, son sürat çevre yolunda ilerlerken bir şeylerin yerinde gitmediğini artık herkes farkındaydı, annemin çığlığı kulağıma doğduğu ilk an, sanki buna dayanamıyormuş gibi ellerimi kulaklarıma bastırmak istedim. Yolun sonuna gelmiştik. Kaçıncı kere? *Bir kez daha.* Aynı anı kaçıncı kere yaşıyordum? *Bir kez daha işte.*

Araba şarampole yuvarlandı, kalbimin içinde o korku hissini aradım ancak artık yoktu, belki de bu anı sayısız kere yaşadığımdan, kalbim bile kendine söz geçirmeyi başarmaya başlamıştı. Annemin çığlığı kafamın içinde yankılandı, araba yolun sonuna gelmek üzereyken her yer kanla kaplandı. Ellerimi boğazımdan çektim ve boynuma getirdim.

Bu sefer gerçekti. Bu sefer beni arkada bırakmıyorlardı. Bu sefer ben de gidecektim, annemi yalnız bırakmayacaktım, onun öldüğü anı gözlerimle görmemek için göz kapaklarımı iyice bastıracaktım. Eğer kanayan boğazımdan ellerimi çekebilirsem, ölümü hissetmemeyi başarabilirsem, belki de ellerinden tutup ona onu sevdiğimi fısıldayacaktım.

Boğazımdan bir çığlık döküldüğünü hissettim ancak hislerim, belki de sayısız can aldıktan sonra eskiyen bir bıçak kadar körelmişti. Çaresiz hissettiğim tüm anlar gözümün önünden geçiyordu bir kez daha. 18. yaş günümden birkaç gün sonra, hayatımın en kötü gününde hissettiğim çaresizlik hissi bile bu çığlığın yarattığı açığı kapatmaya yetmiyordu. Annem bir

kere daha ölüyordu, bir kere daha ve bir kere daha... Ve arabanın içi, koskocaman bir ailenin mezarı oluyordu.

Çığlığım duyulmuyordu, biliyordum. Sesleri işitiyordum, elimden tutmak için hazır olan küçük kız arabanın koltuğunda benimle beraber oturuyordu ve belki de abimin yokluğunu doldurmak için, kendini feda ediyordu. Abim onu sadece bencillikleri için feda etmesine rağmen hem de.

"Uyan!"

Tekrar aynı görüntü canlandı, karşıdan gelen arabanın farları yağmurun çarptığı cama düştü ve gözlerimi aldı. Tekrar aynı hataya düşüm. Gözlerimi kapattım ve annemi son kez hayatta görme şansımı ellerimle uzağa ittim, zira gözlerimi tekrar açtığımda annem artık nefes almıyordu ve boğazımı tutan ellerim de, bana değil bir ölüye aitti.

"Uyan!" diye çok daha sert bir şekilde sarsıldığımda nefes nefese bir şekilde gözlerimi açtım.

Gözlerimi kapattığım yerde, aynı odadaydım, etraf gözlerimi kapattığım anda olduğu gibi karanlık değildi, aydınlanmıştı. Kabus görmüştüm, bunu biliyordum. Bu anı sayısız kere, her uykuya daldığımda görüyordum ancak son zamanlarda hiçbiri, ilk başlarda olduğu kadar, bu kadar gerçekçi değildi.

Travmalar, bir diğerini tetikler.

Kaç tanesine sahibim? Sayamıyorum bile.

Babam benden kaç hayat çaldı?

Çünkü bu kadar acıyı tek hayata sığdıramıyorum.

Artık nefes almak her zamankinden daha zor bu yüzden.

Bunun bir kabus olduğunu bilsem de kendime engel olamadım, bu kazadan sonra yaşadığım ilk kabusta yaptığım gibi yorgandan kollarımı çıkardım ve ellerimi incelemeye başladım. Sonra yavaşça ellerimi

boğazıma götürdüm. Kan yoktu. Hiç olmamıştı. Tek bir anda gitmişlerdi benden, bir daha tekrarı olmazdı. Keşke olsaydı. Keşke şu an boğazımdaki kan gerçek olsaydı. Tekrar öleceklerini bile bile, tek bir saniye onları görebilmiş olsaydım.

Boğazımda kan olmaması mümkün olamazmış gibi boğazımı sertçe ovuşturdum.

"İyi misin?"

Hedeon'un sesiyle beraber mümkünmüş gibi daha da irkildim. Bir an rüya görmeye devam ediyor sanmıştım ancak buradaydı. Onun garip, sigara ve alkolle karışmış olan kokusu tamamen gerçekti, rüyaya sığamazdı. Yanıma mı gelmişti? Neden gelmişti?

Kaç saattir uyuyordum. En son yanından ayrıldığımda ona hiç olmadığım kadar kızgındım. Bunu ne kadar umursardı peki? Bilmiyordum ama kızgındım işte.

Gördüğüm rüyanın etkisi silinmiyordu, göğsüm hızla inip kalkıyordu sadece, kendime gelebilsem ona cevap verecek ve ihtiyaç duyduğumu söyleyecektim ancak söyleyemiyordum. Kalbim çok hızlı çarpıyordu, hatta çarpıntı yapıyordu. Boğazımı tırmalayan parmaklarımı bu sefer de sol göğsümün üzerine koydum ve kontrolsüz bir şekilde kafamı geriye attım, nefeslerim o kadar düzensizdi ki sanki nefes almayı unutmuştum.

"Bana bak," dedi yüzümün önüne gelen saçları geriye ittiğinde ama bakmadım. Bu yaptığına şaşıramadım bile. "Sadece kabustu. Sakin ol." Sadece bir kabus olduğunu biliyordum ama yine de sakin olamıyordum. "Geçti güzelim, geçti. Tamam mı? Sakin ol."

Nefes almam için geri çekildiğinde gözlerim rotasını şaşırmış gibi yüzüne döndü. Oda hâlâ çok aydınlık değildi ama gözleri parıldıyordu. Saçlarımı az önce

onun yaptığı gibi yüzümün önünden geriye doğru attım, kabus yüzünden saç diplerim terden sırılsıklam olmuştu.

"Biliyorum kabustu," diye mırıldandım ona dönerek. Yüzü tam anlamıyla seçilmese de onu görebiliyordum. Yatağın kenarına oturmuş, garip, çözemediğim bir yüz ifadesiyle beni inceliyordu. "Çok gerçekçiydi."

Gerçekçi olmasının sebebi öyle bir şeyin gerçekten de yaşanmış olmasıydı. Bu kazayı o kadar derine gömmüştüm ki uzun zamandır, bana birden gerçeklerle geldiğinde ne kadar inkar etsem de kaldıramamıştım bunları. Her zaman yaptığım gibi o anı zihnimin derinliklerine gömdüğüm zaman sorun kalmayacaktı.

Ellerimde hiçbir şey kalmadığı gibi.

Yataktan kalkacak gibi olduğunda dilimi ısırmak istesem de soruma engel olamadım. "Nereye?"

"Su getireceğim," dedi, terslemesini beklemiştim ancak belki de şimdi iyi davranmasını az önceki zavallı sözcüğüne saymalıydı.

"Var mı ki?" diye sordum kısık çıkan bir sesle. Uykuya ne zaman dalmıştım onu bile bilmiyordum ancak en fazla üç saat olmalıydı.

"Tolun ve Sara gelirken aldılar," dedi gözleri beni incelerken.

Onlar bile gelmişse sandığımdan daha fazla saat geçmiş olmalıydı. Etraf aydınlıktı ancak çok aydınlık da değildi. Yağmur durmamıştı, son şiddeti ile devam ediyordu, camdan dışarı baktığımda gördüğüm tek şey sadece kasvetli bir havaydı. Buraya ilk geldiğimizde kar yağıyordu ancak şimdi hiç yağacak gibi durmuyordu.

"Anladım," diye fısıldadım. "Saat kaç ki?"

"Altıya geliyor."

Neredeyse 12 saat uyumuştum... Gerçekten de en fazla 3 saat olmalıydı, değil mi?

"O kadar uyudum mu?" diye sordum inanamıyormuş gibi. "Peki beni neden uyandırmadın?"

"Neden uyandıracaktım?" diye sordu anlamıyormuş gibi. "Bir şey yapacak olsak uyandırırdım, yorgundun, dinlenmeni istedim. Harekete geçtiğimizde uykuya sandığından daha çok ihtiyacın olacak."

"Ne zaman harekete geçeceğiz peki?"

Bir şey demedi. Sonra aniden ayaklandı ve hiçbir şey demeden kapıya ilerledi. Ona bir şey diyemeden odamdan çıktı.

Kendime gelebildiğimde ben de yataktan kalktım ve önce banyoya doğru ilerledim. Sara ile tanışmak istiyordum. Onlara güvenmesem de sonuçta artık burada olduğumu biliyorlardı, bundan kaçmanın herhangi bir yolu yoktu. En azından o kız Tolun ve Hedeon'dan daha sıcakkanlı olabilirdi. Ya da daha konuşkan. Bu her şekilde işime gelirdi.

Yüzüme soğuk suyu çarptıktan sonra yüzümü siyah bir havlu ile kuruladım. Havluda o kadar net bir koku vardı ki, ona ait olduğuna yemin edebilirdim. Havluyu yüzümden çektiğimde aldığım yere bıraktım, sabah o kadar üşümüştüm ki şimdi ateşimin biraz çıktığını hissediyordum.

Umarım hasta olmazdım çünkü Narbekov beni uyarmıştı. Hasta olursam eğer onun ağzından kurtulamazdım.

Ahşap merdivenlerden inerek salona geçtim. Hedeon salonda oturuyordu. Az önce dikkat edemesem de üzerinde siyah bir tişört vardı, altında siyah bir kot pantolon vardı ve kahverengi saçları ıslaktı. Kafasını mutfağa doğru uzatmıştı. Elinde siyah bir kupa vardı.

Hayret... Votka dışında bir şey içiyordu. Hem de kahve... İşte bunu hiç beklemiyordum.

Siyah kupasını kalın dudaklarına doğru götürerek kahvesinden büyük bir yudum aldı. Güzel kahve

kokusunu iyice içime çektim, şu an deli gibi canım çekmişti ancak bunu umursamayacaktım çünkü karnım deli gibi açtı.

"Bana teslimattan söz etsene," dedi kafasını mutfağa doğru uzattığında. "Neler öğrendin bu sabah? Ne durumdalar? Odkan'ın bunu başarmasına izin vermem. Piç kurusu yükselmek istiyor."

Hedeon ile Tolun bu konuda hiç konuşmadıysa, Hedeon benim uyuduğum ara dışarı çıkmış olmalıydı. Zaten altında kot pantolon vardı, deri ceketi de kapının hemen orada duruyordu ve rengi daha da koyulaşmış olan saçları ıslaktı.

Gözleri kısa bir an bana takılsa da umursamadan tekrar mutfağa dönmüştü. Şöminenin karşısındaki tekli gri koltuğa oturdum, buradan mutfağı göremiyordum ancak çok soğuktu, bu yüzden Tolun'un yüzünü görmektense ısınmayı tercih ederdim.

Odkan ve Hedeon'un ilişkisini bir türlü anlayamıyordum. Dostlardı ancak düşman gibilerdi. Buna akıl sır erdirebilen var mıydı? Aslanlardan Hedeon'a karşı gelip de onun düşmanlığını kazanmaya cesaret edebilecek tek bir kişi bile yoktu. Bu yüzden bu durum bana garip gelmişti. Nasıl eskiden beraber büyüdüğü biri ile düşman olabilirdi ki?

Üstelik kendisi zaten en üstünken kendinden aşağıda birinin yükselmesini neden umursuyordu?

"Tırları Hamzabeyli Kapısı'ndan geçirip Türkiye'ye sokmuş bile. Tırların yolunu kesip mala el koymaya çalışmış Sergenler." Duraksadı, sesi tereddütlüydü. "Buradaki adamların hepsini öldürmüş."

Odaya kısa bir sessizlik hüküm sürdü. Ben sıradan bir şeymiş gibi bahsettikleri şeyin birden çok insanın hayatı olduğunu hazmedemezken Hedeon çok daha farklı düşüncelere dalmış gibiydi. Benim de babamın

neden olduğu bir hayatın içinde büyüdükten sonra böyle şeylere alışmam beklenebilirdi ancak hiçbir zaman alışamayacaktım işte.

Düşünceli bir şekilde oturduğu koltukta hafifçe doğruldu. Kaşları çatılmıştı ve ela gözleri hala kahveden çıkan dumanlara odaklıydı. Tolun'u göremiyordum ancak rahatsız olduğunu anlayabiliyordum nedense.

"Siktir ya," diye mırıldandı nihayet konuştuğunda.

Ela gözlerinde bir şimşek çaktı ve sarılıklar tamamen kayboldu. Gözleri şimdi dipsiz zehirli bir bataklığa dönüşmüştü. Sesi sinirliydi, işler istediği gibi olmayınca çok kolay sinirlenebilecek birisi olduğunu anlamıştım ve şu anda da işler hiç yolunda gibi gözükmüyordu.

"Abi, sinirlenme ama Leo'nun gözüne girdi bile," dedi Tolun yangına körükle gitmek ister gibi. Ona ters bir bakış attım ancak bana odaklanamayacak kadar tedirgin durumdaydı ve gözleri sadece ondaydı.

"Sikeyim Leo'yu da Odkan'ı da." Sinirle ayağa kalktı, kemikli erkeksi ellerini koyu kahverengi saçlarına daldırmıştı. "Sergen neredeymiş bana çabuk öğren. Hangi deliğe saklandığı sikimde bile değil, tutup çıkaracaksın onu oradan."

Tolun mutfaktan çıktı, onun da elinde beyaz bir kupa vardı. Narbekov'un ağzından dökülen emire karşı gelme lüksü yokmuş gibi kafasını onaylarcasına salladı. Sara neredeydi? Hâlâ mutfakta olmalıydı çünkü onu göremiyordum. Tolun'un ise üzerinde sarı bir tişört ve siyah bir eşofman altı vardı, kahverengi saçları dağılmıştı ancak kuruydu.

Yani onlar Sara ile buradayken, Narbekov tek başına dışarı çıkmıştı. Acaba ben uyurken nereye gitmişti?

"Günberk şerefsizinin ne yaptığını da bilmek istiyorum," dedi kahveden bir yudum daha aldığı

sırada. Tüm dikkatim onun üzerindeydi. "Karanların ona yaklaşmasını kesinlikle engelleyeceksin, o amına koyduğumun Günberk'inin dokunulmaz olmasını istiyorum. Ayrıca, Odkan'ı o konuda oyalamaya devam et."

"Nadya seni sorup duruyordu," dedi Tolun, Narbekov'un karşısına oturduğunda. "Onunla buluşacak mısın? Senin Moskova'da olmadığını biliyor, kardeşim. O, Odkan gibi aptal değil. Ortalığı ayağa kaldıracak seni bir gün daha görmezse, vuruldun falan sanıyor amına koyayım."

"Bu gece ya da yarın bakacağım," dedi Hedeon.

"Az önce onun yanına gittin sandım," dedi Tolun.

"Hayır," dedi Narbekov kalktığında. Mutfağa doğru ilerlemişti. "Elena'nın yanına gittim."

"Ne?" diye ince bir ses geldi. "O aptalla ne işin vardı?"

Sonra sesin sahibi mutfaktan çıktı. Saçları kısa ve küt kesimdi, platin sarısıydı. Gözleri bal sarısıydı, yüzünde hiç makyaj yoktu. Burnu gerçekten de fındık gibiydi, elmacık kemikleri belirgindi ama yüzü genel olarak yuvarlak bir hatta sahipti. Üstünde dar kısa bir askılı, altında ise siyah bir tayt vardı. Açıkta kalan tek kolu dövmelerle kaplıyken öteki kolunda çok daha az dövme vardı ve bu aşırı hoş gözüküyordu. Fiziği mükemmeldi.

"Babasının gözlerini Günberk'in üzerinden çekmem gerekiyordu," dedi. "Geçen yangın çıkardığım gece bir onun ilgisini çekebildim. Zeki herif, doğrusu. Tek aptallıkğı Odkan'ın da yanında olduğunu hiç çekinmeden belli etmesi. Bu yüzden kendi sonunu getirecek ya zaten."

"Babası ne kadar zekiyse kızı o kadar aptal yani," dedi Sara gülerek. "Güzel." Sonra bana doğru ilerleyerek gülümsedi ve "Merhaba," dedi kahverengi büyük gözlerini kocaman açarak.

"Merhaba," diye cevap verdim ona.

"Aç mısın?" diye sordu Sara. "Az önce yemek yaptım. Bu iki kocaman şey üçer tabak yediğinden az kaldı ama... Sana yeter bence. Köfte pilav yersin herhalde?"

Açlıktan ölüyordum. Bu reddedebileceğim bir teklif bile değildi. Sabah çok aç olmama rağmen Narbekov'a olan sinirimle beraber direkt yukarı çıkmış ve kendimi uykuya zorlamıştım, yani yine mideme bir şey girmemişti.

Bu yüzden kafamı salladım, üçer tabak kısmına takılmadan. "Yerim tabi ki."

Mutfağa geçtim ve kendime bir tabak doldurdum. Tabağı sessizce yemeye başladım. Sara ve Tolun salondaydı, Narbekov ise mutfaktaydı. Bakışlarını üzerimde hissediyordum ancak ona bakmıyor, sadece yemeğimi yiyordum. Sanırım rolleri değişmiştik.

"Oh be, tamam," diye bağırdı Tolun birden. "Amına koyduğumun çocuğu anca bıraktı peşimi. Bana mı aşık anlamıyorum ki?"

"Kendini avutma kardeşim," dedi Hedeon alayla. Kalın dudakları çok büyük bir alayın etkisiyle kıvrılmıştı. "Odkan sana yakın olup bir şeyler öğrenmesini istediği için böyle yapıyor."

Tolun kısa bir an durdu. Ciddi ciddi düşünüyormuş gibiydi. Neden bahsettiklerini anlamıyordum.

"O da bir seçenek tabi ama sanmıyorum ya. Bence kesin bana aşık."

"Yemin ederim Alex ile benden çok konuşuyorsun, Tolun," dedi Sara gülerek.

"Nereye gideceğini öğrenmek için mi bu kadar ısrar etti?" diye sordu Hedeon. Çelikten sesi ortamdaki tüm pozitif enerjiyi sömürmüştü.

"Aynen, o Pençe'deymiş. Odkan ile beraber." Narbekov kaşlarını çattı.

"Sen benimle beraber dışarı gelsene," dedi Narbekov, kısa bir sessizlikten sonra. Bunu Tolun'a söylemişti.

Tolun anında oturduğu yerden kalkarak ona doğru ilerlediğinde, Narbekov da dış kapıyı açarak evden çıkmıştı. Sabah onu otururken yakaladığım ahşap sandalyeye oturmasını izledim, Tolun da hemen yanına oturmuştu ve belli ki özel olan bir şeyi konuşmaya başlamışlardı.

"Odkan ile aralarında tam olarak ne oluyor?" diye sordum Sara'ya. O bu sırada kalkmış ve mutfağa, yanıma gelmişti. Su ısıtıcıya su doldurmaya başladığında bal sarısı gözleri özür dilercesine bana döndü.

"Bunu sana söyleyemem," dedi arkasını dönüp. Bu sırada kalın dudaklarını büzmüştü. "Çünkü benim de bu konu hakkında hiçbir fikrim yok."

Kaşlarımı çattım. Narbekov'un gerçek dostları ve düşmanları kimdi ki? O çok karmaşıktı. Aslanlara bağlı gibi gözüktüğü halde onların kuyusunu kazmaya çalışıyordu ama başkalarına da güvenmiyordu. Sanki kendinden başka hiçbir dostu yokmuş gibi hareket ediyor, sonrasında ise Sara ile Tolun'u başıma dikiyordu.

"Peki ben neden buradayım biliyor musun?" diye sordum oturduğum sandalyeyi hafifçe geri ittirdiğimde. "Beni bu işe neden bulaştırdı? Onun isteyip de benim ona sağlayabileceğim ne olabilir? Onları neden alt etmek istediğini anlayabiliyor musun?"

Sara'nın bu konuda her şeyi bildiğini bildiğimden rahattım çünkü Tolun ile beraber plan yapıyorlardı. Ki zaten Hedeon bu plan hakkında bilgilendirmediği birini evine sokup benimle tanıştıracak da değildi. O yüzden rahatça konuşabilirdim.

"Onun aklından geçenleri kimse bilemez," dedi. "Ama bir planı varsa vardır ve muhtemelen bizim asla düşünemeyeceğimiz inceliklerle dolup taşan bir plandır. Ürkütücü bir zekası var, onları alt etmek istiyorsa edecektir."

Bunu ben de düşünebiliyordum. Ürkütücü bir zekası olduğu barizdi. Yoksa buna en başından kalkışmazdı. Zaten en çok saygı görülen oyken, bunu bir hiç gibi kenara fırlatmazdı. Onun istediği ve bizim akıl edemediğimiz çok başka bir şey vardı.

"Ve sen de onun için yemin ettiğin topluluğa ihanet edeceksin," dedim sorgulayan bir şekilde "Peki bunu neden yapacaksın?"

Benim gözümde biri ne kadar büyük bir suçlu olursa olsun sadık olduğu sürece bir sorun yoktu. Çünkü babam büyük bir suçluydu, annem de aynı şekilde. Hatta benden iki yaş büyük ağabeyim de. Dökülen kanları ve işlenen suçları bir şekilde sindirmem gerekiyordu, ben de kendimi buna inandırmıştım. En azından bir şey uğruna diyordum kendi kendime. İnandıkları ve sadık kaldıkları bir şey için bunca kötülüğü yapıyorlar.

Bir suçludan kötü olan tek şey bir haindi. O hainler ailemi katletmişti ve sadakat aileme hiçbir şey katmadığı gibi bana üç ceset ve bomboş bir ev kazandırmıştı. Belki de bu yüzden düşüncemi değiştirmeliydim. İhanet edenler sağ kalıyor, sadıklar ölüyor ise belki de ben de hayatta kalmak için kendime bile ihanet etmeyi göze almalıydım.

"Hedeon'a bir hayat borcum varken Aslanlara hiçbir borcum yok." Bana doğru döndü ve beni alayla süzdü. "Ayrıca kanlı bir savaş kapıda. Sadece bir taraf kazanacak ve ben hiçbir zaman kaybedenin tarafında olmam."

"Nereden biliyorsun kazanan tarafta olduğunu?"

Nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Aslanlar çok güçlüydü, o şeref yoksunu Leo çok güçlüydü. Hedeon'a bayıldıklarını biliyordum ancak bu hiçbir şey sağlamazdı. Onların kralları Leo'ydu ve suçlu kim olursa olsun eğer suçu ona ihanet etmek ise cezasını hayatıyla öderdi.

"Basit," dedi omzunu silkerken. "Bir tarafta Hedeon Narbekov varsa diğer taraf her zaman kaybeder."

Ona bir cevap vermedim. Versem bile hiçbir şey anlamayacağını biliyordum. Tamam, Aslanların hepsinden nefret ettiğimi düşünüyordum ancak bu kız oldukça tatlı birin benziyordu. Yine de ağzımdan çıkan hiçbir kelimeyi önemsemeyecekti çünkü Ogan'a tüm varlığıyla güveniyordu.

"Ongun'a çok benziyorsun," dedi aradan geçen dakikalardan sonra.

Bitirdiğim tabağı bulaşık makinesine koyduğum sırada ona doğru döndüm. Bunu beklemiyordum. İlla tanıdığını düşünmüştüm ancak böylesine söyleyeceğini düşünmemiştim. Belki de üzerine düşmeli, abimi ona sormalıydım ancak şu an hiç ama hiç istemiyordum, bir de onun hakkında konuşmak istemiyordum, gördüğüm bu kabusun üzerine bir de bunu kaldıramazdım.

"Kötü bir şey demek istememiştim," dedi duraksadığımı görünce. "Özür dilerim." Gerçekten pişman olmuş gibi görünüyordu, mimiklerini kontrol edemediği çok barizdi. "Bazen düşünmeden konuşabilecek kadar aptal oluyorum."

"Önemli değil," dedim gülümsemeye çalışarak. "Zaten fziksel olarak benzediğimizi biliyorum."

Sesim sertti, bu konu hakkında konuşmak istemediğimi belli ediyordu. Sara da zaten bunu anlamıştı. Ağabeyim annem ve babam gibi her an aklıma getirebileceğim birisi değildi. Onu düşünmek içimdeki intikam alevini körüklemiyor, aksine

söndürüyordu. Nefret ediyordum bana ihanet etmiş olmasından. Bir türlü sindiremiyordum bunu.

"Pekala, okuyor musun?" diye sordu bu sefer de. İçimden homurdanmak gelse de bunu yapmadan onun karşısındaki tekli koltuğa oturdum. Uzun bacaklarını sehpaya uzatmıştı. Eğilip sehpanın üstündeki sigara paketinden bir dal aldı ve yine sehpada duran çakmak yardımıyla dalı ateşleyip derin bir nefes çekti.

"Okuyordum," diye mırıldandım. Bu saatten sonra bu mümkün müydü bilmiyordum. Acaba benim yokluğumu okulda fark eden olur muydu? Hiç sanmıyordum.

"Veterinerlik."

"Vay," dedi. "Bunu beklemiyordum." Sonra durdu ve beni süzdü. "Çok güzel bir meslek. Biz de buraya gelirken bir köpek sahiplendik, daha doğrusu, Hedeon sabahın köründe aradı ve bir adrese gidip köpeği veterinerden almamızı söyledi. Önceki sahipleri dövüyorlarmış sanırım, çok ürkek ve yaralı. Uyuyor şimdi, Tolun'un kaldığı odada. Görmen lazım ya, dünya tatlısı bir şey. Gerçekten ona vuranları benim elime bir verseler var ya..."

"Evde köpek mi var?" diye sordum şaşkın bir şekilde. Hedeon Narbekov'un evinde bir köpek vardı. Yanlış duymamıştım, değil mi? "Ne zaman geldi?"

"İşte biz geldiğimizde," dedi. "Birkaç saat önce. Hedeon ismini koymadı bu arada köpeğe. Sen koyarsın." Şaşkın şaşkın ona baktım. Hedeon'un yaralı bir köpeği sahiplenmesi çok garibime gitmişti. "Ya var ya keşke uyansa şu an dünyanın en tatlı şeyi... Görmen lazım Bengi... Böyle bir sevimlilik olamaz ya."

"Uyandığında tanışırız," dedim gülümsemeye çalışırken. Anladığım tek şey uyuduğum her an bu

adamdan çok geride kalacağımdı çünkü herif uyumuyor ve durmadan bir şeyler yapıyordu.

"Elma ister misin bu arada?" diye sordu dolaptan elma çıkardığında. "Gelirken aldım."

"Olur," dedim elimi uzatarak bana verdiği elmayı aldığımda.

O sırada Tolun ayağa kalkmıştı, pencereden görebiliyordum. Kısa bir andan sonra ise salonun içindeydi, kapıyı açmış ve içeri girmişti. Üşüdüğü belli oluyordu, koşar adımlarla şöminenin kenarına tünediğinde Sara gülerek yanına gitti ve kucağına oturarak kollarını Tolun'un ensesine sardı. Demek sorun bende değil, Hedeon Narbekov'daydı çünkü buranın soğuğu dayanılmazdı.

Hedeon içeri girmemişti. Sara ve Tolun ise kendi aralarında bir şeyler konuşuyordu. Elimdeki elmayı havaya atarak tuttuğum sırada ayağa kalktım ve daha ne yaptığımı sorgulamadan kapıyı açara dışarı adımımı attım.

Yine o sandalyede oturuyordu. Yine elinde bıçak tutuyordu, aynı bıçağı bilemeye devam ediyordu. Tüm dikkati bıçağın üzerindeydi, kapının açılıp kapanma sesini duymasına rağmen dönüp bana bakmamıştı bile.

"Elena dediğin kızın babası senden şüpheleniyor mu?" diye sordum, yanına oturduğum sırada. Soğuk tüm hücrelerime akın etmişti, oturduğumdan dolayı soğuğu daha derinden hissediyordum ve titrememin önüne geçemiyordum.

"Hayır" diye mırıldandı. Tüm dikkati hâlâ bıçaktaydı. Bilemeye devam ediyordu. "Odkan ile anlaşma yapmış olabilir. Odkan sırf yükselmek için böyle bir oyun kurup o adamı satın almış olabilir, benim üzerimde saçma bir leke bırakmak istiyor olabilir, sadece bir oyun kurduklarına eminim. Hiçbir şeyi çakmadı. Odkan, Günberk olayının elinde patladığını

fark etti ve beni de yanına çekmeye çalıştı. Hep böyleydi o. Batarsa yalnız batmak istemez, korkar yalnızlıktan."

Onu herkesten iyi tanıdığına o an emin oldum.

Sesindeki öfkeden bunu anlayabiliyordum. Öfkeliydi. Onu yakıp kül edebilecek bir öfkeye sahipti. Öfkesinin sebebini bilmiyordum. Kime yönelik olduğunu bilmiyordum. Belki sadece Odkan'aydı, belki tüm Aslanlara.

"Ne dönüyor bilmiyorum," diye mırıldandı. "Henüz bilmiyorum ancak öğrendiğimde çok daha fazla kan dökülecek."

Babasının ölümünü hâlâ kendine yediremiyordu.

Ya da ben sadece kendimi kandırıyor, onu görmek istediğim gibi görüyordum. Her iki cevap da beni sadece yıkmayacak, parçalara ayıracaktı. Bunu biliyordum. Konu o olduğu sürece benim mevcut hiçbir savaştan galip çıkmam mümkün değil gibiydi.

"Zaten keskin olan bir bıçağı hırsla bileme nedenin ne?" diye sordum.

Dudakları yana kıvrıldı. "Bunu anlayabilmek için daha çok küçüksün, Bengi."

Yine ismimi söylemişti, dün akşamki gibi. Dudaklarından ismim döküldüğünde vücudum istemsizce kasılıyordu. Neden bu kadar aptalca tepkiler veriyordum hiçbir fikrim yoktu ancak bunu engelleyemiyordum. Her zaman çok soğuk ve tepkisiz olmuştum, doğru. Peki şimdi neden olamıyordum?

"Öyle mi?" diye sordum az önce dikkatimi verdiğim şeyden aklımı uzaklaştırmaya çalışırken. "Buna kim karar veriyor peki? Sen mi?" Kafasını salladı. "Neye dayanarak?" Bana cevap vermediğinde gözlerimi kısarak ona baktım. "Kullanamayacağın bir bıçağı bileyip durman hiç mantıklı değil."

"Hiç ıskalamam," diye cevapladı beni. "Bıçak kullanmamı istemezsin."

"Öyle mi?" diye sordum. Gözlerim elimdeki elmaya takılmıştı. "Ne kadar uzağa koyarsam koyayım vurabilir misin?"

Dudakları alayla yana kıvrıldı. "Bunu gerçekten yaptıracak mısın bana?"

"Konuşmak kolay oluyor tabi," dedim ayaklanarak ilerlediğimde. "Karanlıkta da ıskalamaz mısın acaba, Narbekov?"

Bir adım attım, bir adım daha ve bir adım daha... Ondan iyice uzaklaşmış, evin etrafındaki korkulukların sonuna elmayı koymuş ve geri çekilerek tekrardan az önce olduğum yere, onun yanına gelmiştim.

Ela gözleri bir mücevher gibi parıldadığında parmaklarını kirli sakallarında dolaştırdı ve oturduğu yerde doğrularak bana doğru baktı. Gözlerim bıçağı tutan ellerine baktı, teni o kadar beyazdı ki zaten teninin üzerinde çıkıntı yaratan damarların ilgi çekmemesi imkansızdı.

"Gözüm kapalıyken bile ıskalama imkanım yok kızım," dedi net bir sesle.

"Kapat o zaman gözlerini," dedim omzumu silkerek. "Tabi, kendine güveniyorsan."

"Var ya," dedi garip bir sesle. "Harbiden çocuksun sen. Çocukla uğraşıyorum resmen."

"Olabilir," dedim sinir bozucu bir şekilde. "Yalnız şu an bir adım ileri gittin, geri gel. Tam olarak bulunduğun yerden atacaksın."

Bir şey demediğimde bulunduğu yerden bir adım geriye gitti.

"Bana babamın öğrettiği ilk şey bıçak tutmaktı," dedi. Babasından her bahsedişinde kendimi kötü hissediyordum ama ona olan öfkem bunu dizginliyordu. "Hayatım boyunca işim bu oldu. Pozisyon al, hedefine bak ve fırlat."

Gözlerini gerçekten kapatmasını beklemiyordum, sadece dalga geçmiştim ancak pozisyon alıp hedefe baktıktan sonra gözlerini kapattı ve fırlattı. Elma yere düştü ancak o kısa saniye içerisinde, bıçağın elmanın içinden geçtiğini görmüştüm.

"Rahatladın mı şimdi?" diye sordu alaycı bir sesle. "Aldın mı istediğini?"

Evet, almıştım. Zaten vuracağını biliyordum, sadece sinirlerini bozmak istemiştim ve doğrusu, yapacağı hiç aklıma gelmemişti. Sinir bozucu bir şekilde gülümsediğimde kafasını iki yana sallayarak o gıcırdayan sandalyeye tekrardan oturmuştu.

"Bakmadan nasıl vurduğunu anladın?" diye sordum kafamı yana eğdiğim sırada.

"Sana söyledim," dedi. "Hedefi hiç ıskalamam."

6. Bölüm: "Krallar, Kraliçeler ve Serseriler"

Merhaba! Bir sürpriz yapmak istedim. Aylardır ortada yokum, çünkü sınavıma 10 gün kaldı. Lütfen bana iyi şanslar dileyin.

DUZAH'ın ilk olaylı bölümü. Artık olaylara giriş yapıyoruz. Heyecanlıyım cidden. İyi geceler ve iyi okumalar.

6. Bölüm: "Krallar, Kraliçeler ve Serseriler"

Digital Daggers, In Flames

Halsey, I am not a woman, I am a god

Akrep ve yelkovan hareket ediyordu, gözlerim sadece duvara asılmış, evin geri kalanı gibi ahşap olan saatteydi. Ahşap... *Neden ahşap? Aslında bir yangında en hızlı ahşap yanmaz mı?*

Ölmenin tek yolu yanmak değil ki ama. Binlerce yolu var, bazıları nefes almaya devam ederken seni yakalar, bazıları toprağın altına olan ziyaretine seni davet ettikten sonra.

Bazen yaşamayı çok istersin ama tutunacak bir neden bulamazsın. Bazen ise çoktan ölmüşsündür ama tabutunun üzerine bir gökyüzü çizer ve onu izleyerek hâlâ hayatta olduğunla ilgili hayaller kurarsın.

Çocukluğumda babamın bana öğrettiği ilk şey buydu: Her zaman doğruyu söylemek. Kendisi tanıdığım en büyük yalancı olabiliyordu ama bazen, işte göz göre göre ölüme ilerlerken bile dudaklarını aralayıp da tek kelime etmemişti bana.

Babasından öğrendiği ilk şey her zaman doğruyu söylemek olan bir kızın, babasından işittiği son kelimelerin sadece bir yalandan ibaret olması dünyanın iki yüzlüğüne bir kanıt mıydı? Yoksa dünya olduğu yerde duruyordu, insanoğlu mu etrafında kıvranıyordu?

Babamın sözleri benim için birer emir değildi, abim gibi olmamıştım hiçbir zaman ama onun sözünden çıkmayı da sevmezdim. Bu yüzden hayatım boyunca her zaman doğruyu söylemek için çabalamıştım. "Bir yalancının gözlerinin içine baktığını nasıl anlarsın, biliyor musun?" diye sormuştu babam bana bir gece.

Mutfakta oturuyorduk. O yanıma gelmeden önce ben sıkıcı bir geometri sorusu ile uğraşıyordum ancak kafamın içinde çoktan başka yerlerde yolculuk etmeye başladım. Büyük ihtimalle o akşam yemeğinde abimle ettiğimiz kavgayı düşünüyordum. Şöyle bir baktığımda düşünecek başka bir şeyim de yoktu doğrusu, ya babamı ya abimi ya da annemi düşünürdüm. Bir de ekibe sonradan Çakır katılmıştı. Kuzenim...

Benim düşünebileceğim insanlar bunlarla sınırlıydı, çünkü fazlasını bana çok görmüşlerdi. *Hayatıma başka insanın mı girdiği vardı?*

Doğrusu, yan evde oturan, komşumuzun çocuğu Kuzey vardı bir tek... Onlar da taşındığında, yani ilk ve tek arkadaşım gittiğinde düşünebileceğim insanlar yine sadece ailemle sınırlı kalmıştı.

Sahi, en son ne zaman görmüştüm Kuzey'i? Sanırım o liseye gidiyordu, son sınıfa. Ben ise evde tıkılıydım

hâlâ, 17 yaşımda olmam hiçbir şey fark ettirmiyordu. 7 yaşındaymışım gibi tutsak hissediyordum.

Ben onu görmüştüm ama o beni görmemişti, belki de tanımamıştı. Sonuçta o benim gibi değildi, bir sürü okula gitmişti, hayatına bir sürü arkadaş girmiş olmalıydı. Beş yaşında tanıdığı ve sonra bir daha görmediği bir kızı hatırlaması mümkün bile değildi.

Kafamın içinde binlerce tilki vardı, her biri kuyruğunu yakalamamama bile fırsat vermeden kayboluyorlardı. Özellikle de kafam böylesine dolu olduğunda... O zaman geceler sabahlara dönüşene kadar düşünüyordum, bu düşüncelerin sonu en sevmediğim dipsiz kuyuya kadar uzanıyordu. O dipsiz kuyuda ise en sonunda, bu dünyadaki amacımı sorguluyordum ve düşünceler asıl bundan sonra acı verici olmaya başlamıştı.

***Elem. Elem* verici.**

O geceye, mutfağa geri döndüm. Düşmanın evinde, bir yatakta yatarken ve altımda uzanan ormandan gelen ürpertici rüzgar ve yağmur sesi kulaklarıma dolarken zihnimin içinde bambaşka bir yerde, babamla bir başımaydım. Adım seslerini hatırlıyordum, küçükken bana doğru geldiğinde öfkeli olup olmadığını adımlarından anlardım. Ya da nefes seslerinden...

Babam çok çabuk belli ediyordu hissettiklerini, çok hassastı yüz ifadesi. Belki de bir gece uykusundan, sırtında bir hançerle uyanmasının nedeni de bu şeffaflığıydı. Çünkü Nikolai Narbekov benim hayatımda tanıdığım en iyi yalancıydı, bu da babamı zayıf halka haline getiriyordu çünkü bu oyunda yalanı ele veren insanlara yer yoktu.

Sandalyeyi çekmiş, elindeki meyve bıçağını yavaşça masanın üzerine bırakarak bana doğru dönmüştü. Elimdeki kalemi yavaşça bırakarak dakikalardır cebelleştiğim geometri sorusundan çekmiştim

gözlerimi ve onun kahverengi gözlerine odaklamıştım.

"Masada abine neden kızdın?" diye sormuştu. Ona güldüğümü hatırlıyordum. Sinirlerimin bozulduğu çok belliydi. Çünkü ben hariç kimsenin, bu evde yapılan hataları umursadığı yoktu. Bu bir süre sonra canıma tak etmişti.

Baban bir katil. *Kabul et ve devam et.* Annen üçüncü çocuğunu silahlı bir saldırada kaybetti, aslında bir kardeşin olacaktı ama doğmadan öldüğü için seneler sonra haberin oldu. *Kabul et ve devam et.* Bu arada, abin de babanın yolundan gitti ve katil oldu. Ne mi yapacaksın? *Kabul edeceksin ve devam edeceksin.* Nereye devam edeceksin? *Yoluna...* Yoluna devam edeceksin.

Peki o *yol* nerede?
Göremiyorum çünkü.

"Sıkıldım artık yalanlarından," demiştim o zaman, aklımdan bu gece geçen düşüncelerin aynısı geçse de.

"Abin sana yalan söylemiyor," demişti. "Sadece, bazen bazı şeyleri anlatmıyor. Bir şeyi gizlemek yalan söylemek değildir, Bengi. Ben de sizden çok şey gizliyorum. Bu yalan söylediğim anlamına gelmez, sadece sizi koruduğum anlamına gelir."

Bu tekrar gülmeme neden olmuştu çünkü ben bu evde bir yalancıya katlanamazken, bu cümle ile yalancı sayısı 2 katına çıkmıştı. Bana doğduğumdan beri dürüstlüğü öğütleyen adam da bir yalan uğruna gözümdeki yerini mahvetmişti.

"Bir insanın sana yalan söylediğini nasıl anlarsın, biliyor musun?" diye sormuştu işte tam da o an, benim ona cevap vermediğimi anladığında.

Kafamı hayır anlamında iki yana sallamıştım çünkü babam her zaman bir cevap beklerdi, bunı bilecek kadar fazla ceza ile yüzleşmiştim her zaman.

"Cevap basit," demişti. "Bir insanın yalan söylediğini, ancak gerçek bir yalancının gözlerine baktığını anladığında anlarsın."

Abime baktığımda öyle mi hissediyordum?

"Gerçek bir yalancının gözlerinin içine baktığını nasıl anlarsın, biliyor musun?" diye sormuştu bu sefer de. Ve cevabı hemen gelmişti: "Ona bakarsın; elleri titremiyordur, kelimeleri sağlamdır, duruşu diktir, tam gözlerinin içine bakıyordur, saklayacak hiçbir şeyi yokmuşçasına, seni içeriye davet ediyormuşçasına... Durup düşünmezsin. Aklına gelmez çünkü ihtimali bile. Zihninin köşesinden geçmez. Onun yalan söylediğini hiç düşünmezsin. Gerçek bir yalancı, senin düşüncelerine bile yalan söyler. Seni manipüle eder. Oynar seninle."

Birine baktığınızda o kişinin çok rahat olduğunu, bu yüzden yalan söylemediğini düşüyorsanız eğer, o kişi acemi bir yalancıdır. Gerçek bir yalancıya baktığınızda, yalan kelimesine, yeni doğmuş bir bebek kadar uzak olursunuz. Sanki lügatınıza bile girmemiştir daha önce.

"Baktığın her kimse, ona baktığında hiç yalan söylemediğini düşünüyorsan eğer, sen gerçek bir yalancıya bakıyorsundur."

Narbekov, sen yalan söylüyorsun.

Ellerini titretmiyorsun, kelimelerini sağlam, duruşunu ise dik tutuyorsun, konuştuğun her an tam gözlerimin içine bakıyorsun, durup düşündürmüyorsun, aklıma bile getirtmiyorsun, zihnimin köşesinden geçirmiyorsun, düşüncelerime bile yalan söylüyorsun, manipüle ediyorsun, benimle oyun oynuyorsun.

Yalan söylüyorsun.

Gecenin kör bir saatinde sesini kimse duymaz sanıyorsun, belki de yaptıklarının bedelini ödemeyeceğini düşünüyorsun. Çünkü sana göre... Sol

omzunun üzerindeki melek gözlerini sana karşı yumdu, işlediğin günahların gökyüzünü örten siyah kadifenin ardına esir oldu. Oysa sen akıtırken masumun kanını, dudaklarından dökerken her savaşı başlatan o tatlı yalanı, dayarken düşmanının soluk borusuna bıçağını... Şeytan cehennemin kapısında nöbet tuttu, cennet senin çıkardığın yangının küllerini yuttu ve Tanrı seni sonsuza dek unuttu.

Bana yalan söylediğini düşünmemin en büyük nedeni, sadece işine gelenleri anlatmasıydı.

Hadi ya,* diye geçirdim içimden. *Bunda en büyük etkenin güven problemlerin olmadığına emin misin?

Evet... Benim güven problemlerim vardı ama o bunlardan bağımsız olarak, zaten güvenilecek birisi değildi ki. Ne biliyordum hakkında? Hiçbir şey. Gerçek ismi bile yoktu. Her şeyi sahteydi. Yaşını bile bilmiyordum adamın, hayaletin tekiydi.

Bana babamın ve annemin öldürüldüğünü söylemişti, bu şekilde beni kendi tarafına çekmişti ancak ondan sonra, bu konular hakkında ağzını bile açmamıştı. Bunun sonu nereye varacaktı? Güvenini kazanarak hareket etmem gerektiğini düşünmüştüm ama onun güvenini kazanmak imkansızdı, bana kendime bile güvenmemem gerektiğini söyleyen kişiydi o. Bir insana, söz konusu düşman olarak gördüğü iki günlük bir insanda hele, güvenmesi imkansızdı.

Zaten ben de ona güvenmiyordum. Yaptığı her hareketin altında anlayamadığım bir neden yattığına emindim, bana sadece işine gelenleri anlatıyordu çünkü.

Biz onunla aynı tarafta değildik. Buna emindim.

O hâlde plan değişikliği mi yapmalıydım?

Kim bir savaşın ortasında planını değiştirdi ki?

Kaybetmeye başladığını ve canını ortaya koyamayacağını fark eden birisi. Yaşamak için her

şeyi yapabileceğini fark eden birisi. Risk almazsa bir kurşun yarasına sahip olacağını düşünen birisi.

Yani... Ben.

Bu şüpheler aklıma durduk yere gelmemişti tabi ki, gecenin bir yarısı. Kendimi odaya kapatmadan önce Tolun ile konuştuklarını duymuştum. Tolun'a Leo'yu korumaktan bahsediyordu. Bir saldırı ihtimali vardı, bunun bilgisine nereden ulaşmıştı bilmiyordum ancak böyle söylemişti. Leo'yu, o pis şerefsizi korumak için her şeyi yapmaları gerektiğini de.

Benim onları dinlediğimden haberi bile yoktu. Hedeon Narbekov beni farklı cephede olduğuna inandırmıştı bunca zaman ancak hayır, o her zaman aynı cephedeydi. Benim yanımda değildi, düşmanın cephesindeydi ve hep orada olacaktı çünkü o cephenin sahibi oydu.

Aslında basit bir açıklamam vardı tüm bu olanlar hakkında.

Bir aslan, aslan olarak doğmuştur. Aslan olmaktan nefret etse de, sürüsü ona ihanet etse de, her yeri yara bere içinde olsa da... O bir aslandır. Yaşadıkları onu bir ceylan haline getiremez.

Derin bir nefes aldım, Tolun'un uyumak üzere salondan ayrıldığını duymuştum, ben de hemen odama girmiştim o fırsatta. Beni görmesi her şeyi daha da kötü kılardı o an, neyseki reflekslerim bana düşman olan her şeye rağmen hâlâ benim tarafımdalardı ve oldukça hızlılardı.

Sara ile Narbekov salonda kalmaya devam etmişlerdi. Son bir saattir kapıyı dikkatle dinliyordum ve herhangi bir kapı açılma sesi yükselmemişti yanımdaki iki odadan da. Ya da koridordan bir ses gelmemişti. Narbekov sessiz hareket ediyordu ancak Sara'nın sesini kesinlikle duyardım.

Sanırım bu durumda, ikisi de hâlâ salonda oturuyorlardı. Ve muhtemelen konuşuyorlardı.

Sara gerçekten göründüğü kadar iyi niyetli ve tatlı bir kız mıydı? *Hayır.* Hiç sanmıyordum.

İnsanların göründüklerinin tam tersi olduğuna inanan biri değildim, insanlığa dair olan inancım kırılmış olmasına rağmen herkese alnıma bir silah namlusu doğrultacakmış gibi tereddütle yaklaşmıyordum ancak şöyle bir geri çekilip tablonun küçük ayrıntılarına değil de tamamına baktığımda, Sara'nın gösterdiği kadar masum olamayacağını anlayabiliyordum.

Öncellikle, o bir Aslan'dı. Narbekov'un yüzünü biliyorsa ve onun yanında yer alıyorsa, hatta ve hatta planlarına katılabiliyorsa o çok önemli bir Aslan'dı.

Babası ya da annesi tanınan birisi değildi, bu durumda bu başarısı tamamen kendisini geliştirmesi ile ilgili olmalıydı.

İhanet edenler cezalandırılırdı. İspiyoncular cezalandırılırdı. Leo'nun infaz emrini vermesi bir saniye bile sürmezdi. Bu yüzden eğer ettiği o yemini çiğniyorsa, Hedeon'un yanında olarak, bu kızda kafayı yemesine neden olabilecek bir cesaret olduğunu söyleyebilirdim.

Bu kız kesinlikle tehlikeli biriydi.

Ya da Hedeon'un, Leo'yu kurtarmaktan bahsettiğine bakılırsa... Kimsenin kimseye ihanet ettiği yoktu. Bir oyun kurmuşlardı ve beni de o oyunun içine çekmişlerdi.

Ve her şey yalandan ibaretti.

Altımdaki eşofmanın belini çekerek birkaç adım attım ve odamın ahşap kapısını açtım. Sara bana kıyafetler getirdiği için bir duş almış ve onun getirdiği yeni kıyafetleri giymiştim, bedenimi tam olarak bilmediği için aldıkları bana biraz bol oluyordu ancak önemli değildi.

Önemli olan artık O'nun kıyafetlerini giymek zorunda kalmıyor oluşumdu. Ne kadar bu konu

üzerinde durmak istemesem de beni rahatsız ediyordu çünkü O'nun kıyafetlerini giymek. Bana verdiği kazağı yıkamama rağmen kokusu geçmemişti, hem de boşalttığım o kadar yumuşatıcıya rağmen!

Başımı yastığa koyduğum anda burnuma dolan tek şeyin kokusu olması rahatsız ediciydi üstelik, o kadar yoğun bir koku bırakmıştı ki teni kıyafetin üzerine başka şeye odaklanmak imkansızdı. Bir de o kokunun tenime temas etmesi, beni rahatsız etmek için yeterince geçerli bir nedendi.

"Yarın gece Pençe'ye gidiyor muyuz?" diye sorduğunu duydum Sara'nın, koridorda ilerlediğim sırada.

Tahmin ettiğim gibi, Tolun o kadar araba kullandığı için yorgun düşmüş ve uyumak için yukarı çıkmıştı. Sara ise Narbekov ile beraber aşağıda kalmıştı.

"Büyük ihtimalle unutmuşsundur ama yarın..." diye devam etti Sara, cevap alamayınca. "Aslında teknik olarak yarından sonraki gün, yani 00.00'dan sonra Olga'nın doğum günü. Gerçi sen bunu biliyorsundur. O yüzden herkes gece Pençe'de olur. Nadya ona büyük bir parti hazırlamıştır kesin. Gerçi, sen bunu da biliyorsundur. Her şeyi bilen birine ne anlatılır ki?" Duraksadı. "Her neyse. Hah. Acaba Olga'nın partiye Odkan'ın yatağından çıkıp gideceğini bilse de hazırlar mıydı o partiyi?"

Ne?

Bu gerçek miydi, anladığım doğru muydu? İkisinin ne kadar yakın olduğu hakkında bir fikrim yoktu, ikisini de tanımıyordum çünkü. Ama onları, o malum gecede lavaboda konuşurken duymuştum.

Nadya, Odkan onunla konuşmadığı için yakınırken Olga onu teselli ediyordu. Ama aslında Odkan ile mi yatıyordu? Bu kız gerçekten de ikiyüzlüydü.

"Bunu bildiğini Nadya'ya sakın çaktırma," dedi Hedeon birden, hiç şaşırmamıştı.

Tabi ki şaşırmamıştı. Ufak bir dedikodu onu şaşırtmaya yeter miydi sanki? Bunu çok önceden biliyor olmalıydı. *Her şeyi bilen bir adamı ne şaşırtır ki?* Hiçbir fikrim yoktu.

"Yoksa ortalık çok karışır," diye devam etti sözlerine. "Nadya'yı zaten tanıyorsun, neler yapacağını tahmin edersin. Şu an en son istediğim şey aşk üçgeni ve drama. Bir tek bu eksik zaten başımızda."

"Sen bunu nereden anladın ki?" diye sordu Sara gülerek. "Bu beni çok keyiflendirdi, biliyor musun? Yemin ederim ki ben o kızın ikiyüzlü bir kaltak olduğunu biliyordum. Sahte tavırları o kadar bunaltıcıydı ki... Nadya sayesinde yükseldi resmen, haksızlığın böylesini görmemiştim daha önce. Tek bir yeteneği var mı? Yok."

"Nadya kimseye kıyak geçmez çünkü babasından korkuyor. Kuzeni olsa bile o kişi... Yani Nadya sayesinde yükselmedi," dedi Hedeon. "Odkan sayesinde yükseldi."

"Nasıl ya?" diye sordu Sara hayretle.
"Bu daha bomba! Biliyordum ya, tabi. Odkan yattığı kızlara bir güzellik yapmadan duramaz."

"Odkan, Leo ne zaman görev verse ona adam olarak ilk Olga'yı seçiyor," dedi Hedeon. "Olga iyilerden, kabul." Sara homurdandı, o kızı kesinlikle sevmiyordu. "Hırsızlık yapabilir ama bir can çalamaz çünkü o kız bir katil değil. Kimseyi öldüremez. Öyle yetişmedi. Nadya, Elena ya da sen varken en az üç leşin garanti olduğu göreve kimse Olga'yı götürmez."

"Bunun yatıyor olmaları ile ilgisi yok bence," dedi Sara düşünceli bir sesle. *Bu kız kesinlikle dedikodu yapmayı seviyor,* diye geçirdim içimden. Çünkü bu konuyu konuşmak için çok hevesliydi. "Muhtemelen Nadya ile kavgalı olduklarından onu seçip gerilmek istememiştir. Muhtemelen ondan nefret ettiğimi

bildiğinden ve aynı otel odasında kalırsak taşaklarından olacağını bildiğinden beni seçmemiştir. Ve muhtemelen Elena'yı her zaman sen seçtiğin için seçmemiştir."

"Hiçbir zaman Elena'yı seçmiyorum," dedi Hedeon. "Leo ekibi benim toparlamamı isterse her zaman seni, Tolun'u ve Koray'ı seçiyorum. Şu an saçmalıyorsun, Sarı Kafa."

"Geçen ay Petersburg'a giderken Sara ile beni değil de Elena ile beni aldın ya," dedi Tolun gülerek, Tolun'un sesini duyduğumda irkildim. "Elena'yı hiç sevmiyor, orada Sara olmadan Elena ile nefes almam bile Sara'nın senden nefret etmesi için geçerli bir sebep. Evet, sevgilim, hiçbir suçum olmamasına rağmen benim ağzıma sıçıyordun günlerdir, şimdi işin asıl suçlusu buradayken bir iki çift laf etmek ister misin acaba?"

O yukarıya çıkmamış mıydı ya? **Yukarı çıktığını duymuştum. Kendi odasına çıkmadıysa eğer neden yukarı çıkmıştı ki? Hangi kapıyı açmıştı? Belki de tuvalete gelmişti. Yağmur sesinden koridorun sesini duymak zorlaşıyordu, muhtemelen biraz kestirip sonra uyanmıştı ama aşağı indiğini duymamıştım.**

"Birader kıskançlık kavgalarınızı az ötede yapın," dedi Hedeon. "Bu da kafa ya hani, almıyor bu saatte."

Ben adamlar aşağıda plan yapıyor sanıyordum ama bu konuşmalar beklediğimden çok daha farklı ve garipti. Hedeon benim yanımdayken aşırı suratsızdı. ***Normal olan buydu tabi ki.*** **Ama onların yanında böyle olacağını da tahmin etmezdim.**

Tabi şu anda da çok keyifli değildi, muhabbete katılıyor da sayılmazdı ancak bir silah alıp havaya sıkmaya başlamıştı sonuçta ve bu onun için büyük gelişmeydi.

Biraz daha abart Bengi.

"Tamam ya tamam sustum," dedi Sara. "Sen şimdi o göreve Olga'yı seçince mi anladın onların arasında bir şey olduğunu?"

"Şüphelendim doğal olarak," dedi Hedeon. Onun şüphelenmediği herhangi bir şey var mıydı ki? "Ben de gitmiştim onlarla," diye devam ettirdi kendini. "Dört kişiydik, Koray da vardı. Leo dikkat çekmemek için evlere ulaşıma izin vermedi, biz de gece vakti çiftlikte işi hallettikten sonra civarda anca yıkık dökük bir motel bulabildik."

Tolun ne olduğunu anlamış gibi kahkaha atmaya başladı. Sara'nın sesi çıkmıyordu ve ben de tıpkı Sara gibi Hedeon'un devam etmesini bekliyordum.

Hedeon devam etmedi ama. *Konuşsa ölürdü çünkü.*

"Ee bu kadar mı?" diye sordu Sara şaşkın bir sesle. "Devamı yok mu bunun ya? Devam etsene. Anlamadım nasıl anladığını."

"Aşkım anlamadın mı gerçekten?" diye sordu Tolun gülerek. "Deprem olmuş Moskova'nın dağlarında deprem!"

"Ne depremi ya?" diye sordu Sara. "Ne alaka?"

O an onun gerçekten de dışarıya gösterdiği kadar saf olabileceğini düşündüm, birkaç dakika önce olan düşüncelerime tezat düşerek. *Biz ona salak diyebilir miyiz acaba?* diye geçirdi içimdeki Bengi, çünkü saf olmadığı belliydi ama bunu anlamaması da ne altında adlandırılırdı hiç emin değildim.

"Sallamışlar işte kızım oteli," dedi Tolun. Sara yine anlamadığını belli etmiş olacak ki, "Lan sevişmişler işte!" diye bağırdı. "Çakışmışlar! Bang, bang!"

"Tolun bağırmasana amına koyayım," dedi Narbekov sesini az öncekine göre biraz yükselterek. "Yukarıda kız uyuyor."

Aslında uyumuyor, sizi dinliyor* diye geçirdim içimden*. Ama sen uyuyor olarak bilebilirsin tabi ki.

"Pardon, pardon abi," dedi Tolun fısıldarcasına. "Bir an yükseldim de. Yalnız bu kız da ne biçim uyuyor he. Şurada iki gündür tanıyorum ama sadece uyuduğunu gördüm. Maşallah yani. Gerçi uyuması senin açından daha iyi, kız uyanıkken de makineli tüfek gibi... Ortası yok."

Benden bahsettiğine emin miydi o? Ben mi çok uyuyordum? *Ben?*

"Konuşmuyor ki çok," dedi Hedeon donuk bir sesle. "Abartıyorsun."

"Kardeşim sen dinlemediğin için öyle geliyor olabilir mi?" diye sordu Tolun gülerek.

"Of, dur bir bozma muhabbeti Tolun ya," dedi Sara. "Burada bilgi öğrenmeye çalışıyorum. H hariç hiç kimse bilmiyor Nadya ve Odkan arasında dönen bokları, sus biraz."

"Ne anlatmamı bekliyorsun ki, Sara?" diye sordu Hedeon donuk bir sesle. "Seninle onların dedikodularını mı yapacağım?"

"Olay sadece ilişkileri değil ki H," dedi Sara. "Neden ayrıldıkları sikimde değil, sikimde olan şey bu ayrılıkla beraber Leo'nun karşısına nasıl çıkacakları. Nasıl göreve çıkacaklar, nasıl beraber iş yapacaklar? Odkan, Nadya'nın yüzüne bile bakmak istemiyor. Leo'nun kızını üzenlere karşı ne kadar acımasız olduğunu biliyoruz, bundan Odkan da nasibini alacak mı? Merak ettiğim şeyler işin bu kısmı, H. Yoksa neden ayrıldıklarını zaten biliyorum, çünkü Nadya'nın hâlâ sana aşık olduğunu hepimiz biliyoruz."

Hedeon'un bir tepki vermesini, daha doğrusu *"Saçmalama,"* demesini beklemiştim ama beklediğim tepki gelmemişti. Tolun'un Nadya olayı hakkında "O iş biraz karışık." demesi aklıma geldiğinde kaşlarım çatıldı çünkü Sara'nın dediklerinin doğru olduğunu anlamıştım.

Hem Hedeon hem de Odkan? **Nadya kesinlikle ne istediğini bilmeyen bir kızdı. Ve hayatları yeterince karışık değilmiş gibi, duygularıyla beraber ortalığı biraz daha karıştırıyordu.**

"On sene önceki mevzulardan bahsediyorsun şu an Sara," dedi Hedeon. "Öyle bir şey yok artık."

"Öyle olsun H," dedi Sara. "Seni sıkmak istemiyorum." Tolun'un homurdandığını duydum. "Beş gün sonra Kule'de büyük bir parti var, gizliden gizliye Odkan'ın verdiği ama kimseye bunu duyurmadığı. Seni çağırdı mı?" Hedeon cevap vermedi. "Tabi ki çağırmadı. Hiç şaşırmadım. Çünkü Leo'dan habersiz veriyor bu partiyi."

"Başkasından da iş teklifi alıyor çünkü," dedi Tolun. "Her fırsatı değerlendirmek istiyor. Günberk'in üstündeki adamlarla konuşuyor bu aralar, Leo'nun verdiğinden daha çok para veriyorlar Odkan'a. Tek istedikleri Moskova'dan mal getirmesi. Odkan gibi biri için bu çocuk oyuncağı. Yani, hiç uğraşmadan, deli gibi uğraştığı işlerden daha çok para kazanma fırsatı var önünde."

"Ama ihanet edenler cezalandırılırlar," dedi Sara. "Bunu çok iyi biliyor olması gerek, değil mi?"

Neyin içine düştüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek istediğim şey cevaplardı ama iş o kadar karmaşıktı ki, istediğim cevaplara ulaşmak için aslında alakam olmaması gereken çok fazla olaya bulaşacağımı söylüyordu içimdeki ses.

Önemli değildi. Fark etmezdi. Sonunda istediğime ulaşacaksam, her şeyi yapardım.

Aslında her şeyin suçlusu olduğunu düşündüğüm bu örgütün de kendi içinde parçalara ayrıldığına inanamıyordum. Herkes bir taraf tutuyordu. En sadık olması gerekenler, Pençeler bile ihanet peşindelerdi. Hatta özellikle onlar...

Narbekov kendi atalarının kurduğu bir oluşumu, nedenini anlayamadığım bir öfke ile parçalara ayırmak istiyordu. Onları hem koruyor hem de sonlarını getireceğini söylüyordu. Yıllar önce Aslanlar'a sadakat yemini etmiş insanları yanına topluyor, herkesi ölüme götürüyordu.

Ve benim onun peşine takılmaktan başka seçeneğim yoktu.

Borisov ise yediği kaba pisleyen nankör bir kedi gibi davranıyordu, eğer onurlu bir davranış için ihanete yeltense böyle düşünmezdim ama onun istediği şey de daha fazla paraydı.

Başka bir şey istemezler zaten, **diye geçirdim içimden.** ***Karakterler zamanlar ya da mekanlar ne kadar değişirse değişsin, hikaye hep aynı hikaye. Para ve onun hırsı uğruna canavarlaşanların hikayesi.***

Nadya, Kral'ın kızı olduğu için tarafı daima belliydi ama yine de oynadığı ikili üçlü oyunlarla babasına faydadan çok zarar sağladığına emindim.

"İhanet edenler yalnızca yakalanırlarsa cezalandırılırlar," dedi Hedeon. "O yakalanmaz, ayakta uyutur Leo'yu, kendi gözleriyle görse bile bir yalan uydurur inandırır bir şey yapmadığına."

"Nereden biliyorsun abi bunu? Nasıl bu kadar eminsin?" diye sordu Tolun. "Bu adam Tanrı değil. Bu adam çok zeki bir şey de değil, dokunulmaz hiç değil, en iyi sen biliyorsun lan. Kedilerin bile dokuz canı var, H. Odkan çoktan sekizini harcadı, tek bir şansı kaldı. Ben o kadar basit sıyrılabileceğini sanmıyorum artık bazı olaylardan, neticesinde arkasında onu koruyacak bir Nadya da yok artık."

"Siz Odkan'ı tanımıyorsunuz," dedi Hedeon, Tolun'un dediklerine önem bile vermemişti. Gerçi haklıydı. Odkan'ı ondan daha iyi kim tanıyor olabilirdi ki? "Odkan her şeyden sıyrılır."

"Senden sıyrılamaz," dedi Sara.

"Odkan bir aptal değil Sara," dedi Hedeon. "Geçen akşam benim çıkardığım yangını gerçekten Kenan'ın çıkardığını düşündüğünü sanıyorsanız yanılıyorsunuz. İşin peşini bırakmasının tek sebebi şu an paraya odaklı olması, yoksa o da biliyor bu aralar çevresinde dönen şeylerin normal olmadığını. Sorgulamaya başlarsa eğer bazı şeyleri; benim bu savaşta taraf değiştirdiğimi, sizi de beraberimde sürüklediğimi fark etmesi çok zaman almaz. Bu yüzden hiçbir şeyi sorgulamasına izin veremem, anlıyor musun?"

Haklıydı.

"Onu başka adamlarla iş görüşmesi yaparken yakalayıp Leo'ya bildirsek ne olur?" diye sordu. "İçimizden atılmasa bile bir cezaya çarptırılır, yükselemez artık. Evet, yükselememesini istiyorum ve bu istediğime kavuşmama neden olur ama sonrası? Artık kaybedecek hiçbir şeyi kalmaz, para kafasını meşgul etmez; kafasını kaldırır, etrafa bakar, görür, sorgulamaya başlar, anlar lan anlar, görür o piç beni. Uzun vadede başıma daha çok bela açar, Aslanlar beni atarlarsa eğer Odkan'ın yükselememesinin ne önemi kalır ki benim için? Hepimiz biliyoruz çünkü, içeriden olmayan kimsenin gücü onları çökertmeye yetmez."

"Sen şaka gibi bir herifsin ya," dedi Tolun şaşkın bir sesle. "Haklısın abi. Ne yapacağız o zaman şimdi? İzleyecek miyiz Odkan'ı?"

"İzleyeceğiz ama izlediğimizi fark etmesini de sağlayacağız," dedi. "Üzerinde baskı hissetmeli, iyi bir asker olabilir ama bir robot değil; hissettiği baskı ona öyle ya da böyle hata yaptıracaktır. Eğer çabuk korkar ve bu adamların teklifini reddederse daha büyük bir para teklifiyle onun karşısına başka bir adam çıkaracağımz."

Anladığım şey: Hedeon'un Odkan'ın gözü açılmasın diye uğraştığı süre boyunca ayağına gelen fırsatlar

durmak bilmeyecekti.

"Kule'ye gideceksin yani?" diye sordu Sara. "Beş gün sonra. Seni orada istese davet ederdi, H. Seni gördüğünde ne yapacaksın?"

"Görmeyecek ki," dedi Hedeon. "Unuttun mu? Saklanmak benim işim."

Doğruydu, o bir hayalet sayılırdı. Her yerde ismi vardı ama kendisi yoktu. Bir gölge gibiydi. Saklanmayı çok iyi biliyordu. Ne zaman ortaya çıkması gerektiğini bildiği gibi.

"Yarın doğum günü partisine gitmemiz gerek Sara ile," dedi Tolun. "Madem sen gelmiyorsun... Ortamdaki atmosferi kontrol etmek bize düşüyor."

"Beni Moskova'da bilirlerken böyle bir hamle yapmamak daha mantıklı olur," dedi Hedeon. "Zaten onlarla vakit geçirmem daha garip kaçar, biliyorsun. Benlik bir hareket değil."

"Bence de," dedi Tolun. "Sen işleri yoluna koy. Şu kızla ilgili durumları falan hallet. Artık ne yapmaya karar verirsin bilmiyorum ama bir kimlik çıkartman her şekilde lazım olacak gibi. Yani, bu sikik dağ başında kızı saklamayacaksan?"

Ama ondan cevap vermedi. *Tabi ki.*

"Neyse..." dedi Sara hevesli bir sesle. "Ben senin yerine de doğum günü partisinde eğlenirim artık. Artık Elena, Nadya ve Olga beraber Powerpuff Girls gibi gezemeyeceği için çok mutluyum. Soktuğumun prensesleri."

"Dehşet zevk alıyorsun sevgilim şu durumdan, değil mi?" diye sordu Tolun gülerek. "İnanılmazsın, inanılmaz."

"Alıyorum tabi," dedi Sara, esnemeden hemen önce. "Uyusak mı? Saat dört olmuş. Yarın erkenden kalkıp Ankara'ya geçmemiz gerek."

"Neden erken kalkıyoruz amına koyayım?" diye sordu Tolun memnuniyetsiz bir sesle ama Sara'ya

uğrayarak ayağa kalktığını fark etmiştim.

"Kuzenimle kahvaltıya gidecektik ya hani!" diye bağırdı Sara, seslerinin daha yakın gelmesinden anlaşılıyordu salon kapısına doğru yürüdükleri. "Hiçbir şeyi hatırlamıyorsun bu aralar ama ya. Dinlemiyor musun sen beni?"

"Aşkım ne alakası var ya..." dedi Tolun kendini kurtarmaya çalışırken. "Kafam çok dolu..."

Onları dinlediğimi fark etmesinler diye merdivenleri çıktıkları anladığım an hızlı adımlarla kaldığım odaya doğru geri yürüdüm, onları dinlerken yakalanmak istemiyordum. Gözlerimi karanlık koridora dikerek içimden 30'a kadar saydım, odalarına geçtiklerini düşündüğüm an odadan dışarı çıkarak merdivenlere doğru ilerledim.

Aşağı indiğimde Hedeon hâlâ orada oturuyordu. Bacaklarını açmış, kafasını geriye atarak koltuğun üzerindeki yastığa yaslamıştı. Altında gri bir eşofman, üstünde ise oldukça bol ve ince görünen siyah bir tişört vardı. Ela gözleri açıktı, benim göremediğim bir şeyi görüyormuş gibi büyük bir dikkatle ahşap tavanı izliyorlardı. Elindeki sigarayı dudaklarına götürüp derin bir nefes çektiğinde kafasını biraz daha geri attı ve tam o sırada ela gözleri tavandan çekilerek bana doğru döndü.

"Sigaran var mı?" diye sordum onun bir şey demesini beklemeden, zaten demezdi.

Yanına doğru ilerlediğimde kafasını yastıktan çekmiş ve biraz olsun doğrulmuştu. Salonun ortasındaki sehpaya doğru eğilip sehpanın üzerindeki sigara paketini kaptığında sanki başka koltuk yokmuş gibi hemen dibine oturup bağdaş kurmuştum.

Paketi bana uzatmak yerine adeta fırlattığında paketi havada yakaladım. Elaları bana doğru döndüğü sırada, "Bu paketi sana almıştım zaten," dedi.

Gözlerimi pakete indirdim. Mentollü Marlboro Touch Blue. Yani normalde içtiğim sigaraydı. Gözlerimi sehpanın üzerinde duran diğer sigaraya çevirdim. Parliament Night Blue. Bu ise onun içtiği sigaraydı.

Sesime karışan şaşkınlığa engel olamadan, "İçtiğim sigarayı nereden biliyorsun sen?" diye sordum.

"Nereden bilebilirim ki?" diye sordu elaları yüzümde dolaşırken. "Sadece tahmin ettim. Tahminlerim genelde doğru çıkar."

"Nasıl tahmin etmiş olabilirsin ki?" diye sordum sesimdeki şüpheyle beraber.

Alaycı bir sesle, "Az önce uyumadığını, bizi dinlediğini tahmin ettiğim gibi," dediğinde donakaldım.

Sikeyim, böyle işi. Bu herifin dikkatinden hiçbir şey kaçmayacak mı?

"Sanırım tahminim doğru," dedi aynı alaycı sesiyle, cevap vermediğimi görünce. "Ee? Neler öğrenebildin? Anlat bana."

"Hiçbir şey," dedim, dinlediğimi reddetmeyerek. Suç işlememiştim ya. "Saçmasapan dramalar sadece." Yanlış değildi, konuştukları şey Olga, Odkan ve Nadya'nın aşk hayatından başka bir şey değildi ki. "Arkadaşın dedikoduya epey meraklı sanırım."

Bana hiçbir şey demeden oturduğu yerden kalktı ve fotoğraf çerçevelerinin olduğu vitrine doğru ilerledi. Çekmeceyi açtı, birkaç saniye sonra çekmecenin içinden bir sürü kağıt çıkarmıştı, hepsi dosya halindeydi. Yine tek ses çıkarmadan bana doğru döndü ve koltuğa oturdu, dosyaları bana uzattığında bir şey desin diye gözlerinin içine bakmıştım.

"Aklına gelebilecek her Aslan'ın bende bir dosyası var," dedi sonunda konuştuğunda. "Daha önce yakalanmış olanların suç kaydı var. Gerçek isimleri. Gerçek kimlikleri. Fotoğrafları. Aileleri hakkında bir şeyler. Aklına gelebilecek her türlü bilgi."

Bunu bana neden veriyordu ki?

"Bunu bana neden veriyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Tam şu an?"

"Kule'deki partiye benimle beraber gelmeni istiyorum," dedi, lafı ilk kez dolandırmadan, istediği neyse onu söylemişti.

"Neden?" diye sordum. "Tamam, sana yardımcı olmam konusunda anlaştık ama beni bir işin içine katacağını düşünmemiştim." Duraksadım. "Aslanların arasına girmem için sence de çok erken değil mi?"

"Değil," dedi net bir sesle. "Seni görmeyecekler bile. Tabi ki seni böyle sokmayacağım o ortama, kılık değiştireceksin. Kimlik işini hallettiğimi de söylemiştim. Farklı biri olarak orada olacaksın."

"Eğer bunu yapmak harekete geçmek anlamına geliyorsa zaten varım," dedim net bir sesle. "Sana söylemiştim. Burada beklemekten, hiçbir şey yapmamaktan ve cevap almamaktan sıkıldım. Ben zaten başlamak istiyorum. Eğer risk yoksa, eğer ayarladıysan kimlik işini ve eğer fark edilmeyecekse varlığım, ben her şeye varım."

Ki olsa bile fark etmezdi, ama yine de onun kendini hiç düşünmeden tehlikeye atabilecek bir manyak olduğumu bilmesini istemiyordum.

"Güzel o zaman."

"Peki plan ne?" diye sordum. "Yani olay ne? Oraya gitme amacımız ne?"

"Odkan'ın köpeklerini çağırmak amacıyla süslediği bir parti," dedi. "Senin ayağıma geldiğin gece, Günberk denilen bir adamla anlaşacaktık ama mekanda yangın çıkınca herif onu oyuna getirdiğimizi sandı ve kaçtı. Benim için bir kayıp yok ama Leo onu fazlasıyla istiyor, dolayısıyla Leo'nun yalakası Odkan da onu istiyor."

"Günberk ile görüşme yapması bizi neden harekete geçiriyor peki?" diye sordum.

"Günberk ile görüşme yapma ayağına Günberk'in üstündeki bütün adamları toplayacak mekana. Moskova'dan patlayıcı ve silah getirmesini istiyorlar, Odkan'a bunun için tonla para vermeye hazırlar. Odkan bunu kabul ederse, sence o patlayıcı ve silahları nereden getirir?"

"Aslanların depolarından," dedim. "Bu da bir nevi ihanet olmaz mı?"

"Zeki kız."

"Dediklerini duydum," dedim, kafam karışmıştı. "Onu ele veremeyeceğini, eğer verirsen dikkatinin sana çekileceğini söyledin."

"Onu ele vermeyeceğiz ki," dedi. "Tam tersini yapacağız. Günberk'in başındaki adamlara Odkan'dan çok daha ucuza çalışacak bir aslan önereceğim, Koray'ı." Şimdi olayı anlamaya başlamıştım işte. "Odkan'ın işi alması zorlaşacak ve aklına takıp durduğu tek şey bu olacak. Başka hiçbir şeyi görmeyecek bile."

"Ve ondan daha güçsüz olan Aslanlar'ın bile bu işe cesaret edebildiğini gördüğünde, bu işe girmemeyi düşünen şüpheci tarafı da tamamen susacak," diye devam ettirdim onu. "Koray bile buna cesaret edebiliyorsa ben neden edememeyim ki diye soracak kendine. Artık yakalanmaktan korkmayacak."

Dudakları alaycı bir şekilde yana kıvrıldığında *tam olarak bundan bahsediyorum* dercesine kafasını salladı. Ela gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı.

"Sen gerçekten şeytansın Narbekov," dedim kafamı sallayarak. "Sen şeytansın."

"İltifat için teşekkür ederim Elem."

Kafamı iki yana salladım, ona inanamıyordum ama bu plan fazlasıyla mantıklıydı. Hem Odkan'ı cesaretlendirecekti hem de artık bir rakibi olduğundan kafasının tamamen bununla meşgul

olmasını sağlayacaktı. Kim bilir benim düşünemediğim kaç noktayı daha düşünmüştü?

Ona cevap vermedim, bana fırlattığı sigara paketini açarken bir yandan da gözlerimle çakmak arıyordum. İçinden bir dal çekip dudaklarım arasına yerleştirdim, o an gri eşofmanının cebinden çıkardığı siyah zippoyu bana uzattı.

Sigaramı yakıp derin bir nefes çektikten sonra siyah zippoyu elimde döndürmeye başladım. Üzerinde gümüş renklerle *PVN* harfleri kazınmıştı.

"Peki ben planın neresinde yardımcı olacağım?" diye sordum sigaradan bir nefes daha aldığımda. "Tolun ve Sara sana eşlik etmeyecek mi?"

Kafamı kaldırarak ona doğru döndüm, kucağımda duran dosyalara hâlâ bakmamıştım.

"Tolun ve Sara da olacaklar ama yeterli değil. Tolun, kamera kayıtlarını silecek. Sara, Odkan'a göz kulak olacak. Ben işi halledeceğim. Bir kişiye daha ihtiyacım var. Yani, bu durumda o da sen oluyorsun."

"Ne yapacağım ki?"

"Odkan'ı kameraya alacaksın."

"Siktir git oradan Narbekov," dedim şaşkınlıkla. "Onu çektiğimi görürse beni öldürür! Öldürür! O orospu çocuğu deli."

"Hiçbir sik yapamaz," dedi birden sertleşen sesiyle. "Benim olduğum yerde sana dokunmayı bırak, yanına bile yaklaşamaz."

Sigaradan bir nefes daha aldığımda gözlerimi elalarından çektim. Aslında korkmuyordum bile. Neden korkacaktım ki? Ölmekten mi? Şimdi de çok yaşadığım söylenemezdi. Eğer dediğini yapacaksa, eğer onların soyunu kazıyacaksa ona her şekilde yardım edecektim. Düşmanım olması umrumda bile değildi. Onları bitirdikten sonra düşmanım olmaya devam edebilirdi. O zaman da ben onun işini bitirirdim.

Tabi bana yalan söylüyor olma ihtimali de vardı. Neden kendi krallığını yok etmek isteyecekti ki? Burası zaten onundu, sorunu kendinde aramalıydı çünkü onun babası gibiler her şeyi bu hâle getirmişti. Ama bana yalan söylemek ona ne kazandıracaktı ki? Tolun ve Sara'yı da sırf beni kandırmak için oyununa alet mi edecekti? Bu ona hiçbir şey getirmezdi.

Bu adam gerçekten Aslanları bitirmek istiyordu. Bana, "Biz seninle parçalanmış iki hayatın parçasıyız." demişti. Ne ortak noktamız vardı ki onunla, ailelerimizin mirası yüzünden istemediğimiz kişiler olmak zorunda kalmamızdan başka?

Babalarımızın öldürülmesi.

Narbekov, babasının intikamını alıyor olabilir miydi? Tıpkı benim gibi babasının ölümü yüzünden onları suçluyor olabilir miydi?

Hadi oradan.

Bana bir deste fotoğraf uzattı. "Günberk ve adamları," dedi, bir cevap beklercesine ona baktığımı görünce. "Ayrıca o dosyaları incelemeni istiyorum. Onların fotoğraflarına iyi bak. Yüzlerini hafıza iyice kazı. Odkan hariç herkesin fotoğrafı var."

"Ya işler ters giderse ve yanımda sen olmazsan, Odkan o an karşıma çıkarsa?" diye sordum. "Onu nereden tanıyacağım?"

"Boynunun solunda büyük bir aslan dövmesi, sağında ise büyük bir saat dövmesi var. Ensesinde Arapça bir yazı yazıyor. Kaş piercingi var. Siyah saçlı. Ayırt edersin."

"Arapça mı?"

"Yarı Arap yarı Rus," diye cevapladı beni. "Bu bize bir sorun yaratıyor. Konuşulanları ve teklif eden rakamları öğrenmek için aralarına bir adam sızdıracağız ama adam Arapça bilmiyor. Ortamda Arapça bilen varsa Odkan Arapça konuşur. Türkçe ya da Rusça değil."

"Her şeyi çok dikkatli düşünüyorsun ama o ortamda Arapça bilen çıkacağını düşünmüyorum," dedim. "Sen Arapça biliyor musun?"

Sorularıma cevap vermeye başlaması şaşırtıcıydı.

"Evet, biliyorum. Odkan bana Arapça'yı öğretti, ben de ona Türkçe'yi öğrettim."

"Kaç dil biliyorsun?"

"Çok dil," dedi geçiştirerek. "Sen şu dosyalara baksana, hadi. Beş gün boyunca hepsini okuyacaksın. Kimsenin yüzünü bilmemeni istemiyorum."

Oflayarak sigaramı sehpanın üzerinde duran küllükte söndürdüm ve ilk dosyayı açtım. Beklediğim gibi ilk dosya Nadya'nındı. Zaten yüzünü gördüğüm için fotoğrafına göz ucuyla baktım. Vesikalıktı, pasaport fotoğrafı olmalıydı. Boynundaki dövmeleri kapattırmıştı, ilk dikkatimi çeken şey bu olmuştu. Ya fotoğrafta oynama vardı ya da fondöten kullanmıştı. Kızıl saçlarını sımsıkı bir at kuyruğu yapmıştı; kulaklarında halka küpeler, yüzünde güzel bir ten makyajı, dudaklarında kırmızı bir ruj vardı. Çektiği eyeliner zaten keskin olan bakışlarını daha keskin yapmıştı, kameraya ters bir bakış atıyordu.

Bu kız gerçekten güzeldi.

"Nadya'nın gerçek ismi Vasilisa'ymış. Kraliçe demek, değil mi? Ne kadar şaşırdım." Bana cevap vermediğinde diğer dosyaya geçtim. "Baksana," dedim duraksayarak. "Odkan, yarı Türk yarı Arap demiştin, değil mi? Ama ismi Türkçe?"

"Gerçek ismi Odkan değil."

"Senin de gerçek bir ismin var, değil mi?" diye sordum. Kim çocuğuna *yok edici* ismi koyardı ki? "Böyle bir isimle doğmuş olamazsın diye umuyorum?"

"İki ismim var," dedi. "Hedeon onlardan biri değil." Ben cevap vermesine şaşırırken, "Bu gece çok soru sormaya başladın," dedi. "Dikkatimden kaçmadı sanma."

Senin dikkatinden bir şey kaçması mümkün mü ki? **diye geçirdim içimden.**

İsmini ona sormak istiyordum çünkü deli gibi merak etmiştim ancak bana cevap vermeyeceğini bildiğim için şansımı hiç denememiş, direkt diğer dosyaya geçmiştim.

Burada Olga vardı. İlgimi çekmiyordu, onu zaten görmüştüm ve ne ailesini ne de gerçek ismini merak etmiyordum. Bir diğer dosyaya geçtim.

Sonra bir diğer dosyaya, sonra bir diğerine, sonra bir diğerine... Saat sabahın yedisi oluncaya kadar.

Geçen üç saat içerisinde Tolun ve Sara evden çıkmış, ben ise getirdikleri köpekle tanışmıştım. Benden biraz ürkmüştü, yanına yaklaştırmıyordu ama bana özel olmadığını farkındaydım çünkü diğerlerini de yanına yaklaştırmıyordu. Eski sahibi ona şiddet uyguladığı için korkuyor olmalıydı. Aklıma geldikçe gidip o adamı eşek sudan gelinceye kadar dövesim geliyordu.

Birkaç saat önce Hedeon başka birkaç fotoğraf çıkarmış, bana o adamları Kenan'ın yanında görüp görmediğimi sormuştu. Bir tanesini Kenan'ın oğlu olan Volkan'ın yanında gördüğümü söylemiştim, bunu dememle beraber birini aramıştı ama bana kimi aradığını söylememişti. Yine sessiz sinema oyununa geri dönmüştük anlaşılacağı üzere.

Şimdi ise ben hâlâ dosyaları inceliyor, Günberk ve adamlarına bakıyordum. Üzerime battaniye almıştım, bu geceki kaçıncı dalımı içiyordum bilmiyordum ama sanırım paket bitmek üzereydi. Hedeon mutfakta ikimize kahve yapıyordu, bana içecek olarak yine önce votka önerse de sonra uykusuzluktan öleceğimi görünce kahve yapma teklifi sunmuştu. İsmini henüz koymadığım köpek ise Hedeon'un az önce yaktığı şöminenin önünde uyuyordu, sıcaktan mayışmış vaziyetteydi ve çok tatlı görünüyordu.

"Yani hiç kimse canından olmadan bu iş hallolabilir, öyle mi?" diye sordum kaşlarımı çatarak, birden. "Yangın falan çıkmayacak, mermiler falan havada uçuşmayacak? Emin miyiz?"

Beş gece sonra olacakları düşünüyordum. O mekandan kimseye bir zarar gelmeden çıkmak mümkün olacak mıydı ki?

Elindeki açık mavi kahve kupasıyla mutfaktan çıktığını gördüm. Şömineyi yaktıktan sonra üzerindeki tişörtü çıkarmıştı, dışarıdaki soğukta bile üstü çıplak durduğu düşünülünce burada yanıyor olmalıydı. Gözlerimi vücudundan çektim çünkü engel olmaya çalışsam bile sürekli oraya kayan bakışlarımın rahatsız olabileceğini tahmin ediyordum. *Ama fiziği gerçekten insanlık dışı,* diye geçirdim içimden. *İnsanın gözleri kayıyor!*

Dudaklarını kıpırdatma bile kıpırdatmadan kahve kupasını bana uzattığında sıcacık olan kupayı iki elimin arasına aldım, burnuma mis gibi kahve kokusu dolmuştu.

"Biz yine tıp oyununa başladık galiba," dedim iç çekerek. "Anlaşıldı."

Dudakları alayla kıvrılırken az önceki soruma cevap verdi: "Hallolabilir."

"Sen bunu söylerken gerçekten gerçekleşebileceğine inanarak mı söylüyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla. "Yoksa beni kandırabileceğini mi sanıyorsun?"

"Seni kandırmaya çalışmıyorum," dedi. "Sonuçta işler istediğim gibi giderse kimseyi öldürmek zorunda kalmam. Elimizi kolumuzu sallaya sallaya çıkarız mekandan, hatta güzelce içip kafayı da dağıtırız."

"Peki sence gerçekten işlerin *yolunda* gidebilme ihtimali var mı?" diye sordum alayla.

"Var." Ona öyle bir baktım ki,"Ne var?" diye sormak zorunda kaldı ters bir sesle. "Bana ihtimal

soruyorsun, kızım. Ben de ihtimalini değerlendiriyorum. İhtimaller hep vardır."

"Mekanda beni silahsız bırakmayacaksın, değil mi?" diye sorduğumda *cık*'layarak *hayır* dedi.

Tamam, ben her şeyi göze almış bir manyaktım ama kendimi koruyabileceğim hiçbir şey olmadan Aslanların önüne bir ceylan gibi de atılmayacaktım. Bunu bir kere yapmıştım.

Ve şimdi o yaptığım yüzünden; o Aslan'ın ininde, onun avucunun içindeydim.

Sorularımın cevabını alamadığım beş gün daha geçti.

Gözlerimi aynadan çekerek makyaj masasının üzerinde duran dijital saate odakladım. Saat 21.30'u gösteriyordu.

Sara ve Tolun'un evine gelmiştik. Gece için hazırlanıyorduk. Daha doğrusu, kahverengi bir koltukta oturmuştum ve kahve içerken Sara'yı bekliyordum. Tolun ve H ise ortalıkta yoktu.

Ben hazırdım. Sara benim makyajımı yaptığı için kendisi geç kalmıştı, bu yüzden onu beklemekten şikayetçi değildim. Aslında kendi makyajımı kendim yapmak istemiştim ama göz makyajında ne kadar iyi olsam da ten makyajına hiç önem vermiyordum. Bu yüzden devralmak için ısrar etmişti, ben de onu kırmamıştım. Gözlerime her zamanki gibi dumanlı, siyah ağırlıklı bir makyaj yapmıştım ama bu sefer daha abartıya kaçmıştım. Keskin olan eyeliner zaten çekik olan gözlerimi daha çekik gösteriyordu, bu hoşuma gidiyordu.

"Şu ruju sürsene ceketine çok iyi gider," dedi Sara, kırmızı ruju bana attığında. Onu kırmayarak hiç açılmamış olan ruju paketinden çıkardım ve dudaklarıma sürdüm.

Altımda bacaklarımı saran siyah deri bir tayt vardı, üzerimde ise ince askıları olan askılı siyah bir crop. Üzerine az önce bana fırlattığı rujla aynı renk olan kırmızı kısa, deri bir ceket giyecektim. Sonunda kendi kıyafetlerime kavuşmuştum.

Hedeon'a hiçbir kıyafetin içinde rahat edemediğimi ve dolabımdakileri istediğimi söyleyince evime Koray'ı göndermiş ve kıyafetlerimi aldırmıştı.

Bu yola yolumu kimsenin görmeyeceğini planlayarak çıkmıştım ama adamın arkadaşları evime girer çıkar olmuştu, ya her şey tamamen yolundan çıkıyordu ya da olması gereken nihayet oluyordu. Hangisi doğru olandı, emin değildim.

"Olga'nın doğum günü partisinde olanlardan bahsettim mi ben sana?" diye sordu Sara, allık fırçasını aldığı çekmeceyi sertçe kapattığı sırada.

Kafamı yavaşça iki yana salladım. Sara'nın dedikodu yapmayı çok sevdiğini farkındaydım ama ben de sevmiyor sayılmazdım, ayrıca Nadyaların debelendiği bu karmaşık durum hoşuma gitmiyor da değildi. Bize konuşacak konu, onlara ise vurulacakları zaaflar çıkıyordu.

"Odkan ile Olga'yı tuvalette basmış Tolun," dedi Sara. "Gerçi bir şey yapmıyorlarmış ama ses gelince durdular herhalde, ya da konuşuyorlardır. Bilemedim Nadya'nın olduğu ortamda Olga'nın götü yer mi?"

"Yemez."

"Yemez, değil mi ya?" diye sordu. "Of, Odkan şerefsizi ya... Bak Nadya'yı gram sevmem ama çok üzülüyorum kıza yüzyılın kazığını yiyor, gidip söyleyesim var feci derecede ya bilsin bunların ne bok olduğunu."

"Odkan'ın yüzünü görmediğim için çok gerginim," dedim kafamı geri atarak. "Ya tanıyamazsam herifi?"

"Tanınmayacak birisi değil ki," dedi Sara. "Hedeon gibi değil, göze çarpmadan duramıyor o.

Saklanamıyor. Hep belli ediyor kendini. Ayrıca tanımlayacak çok şey var onu. Piercingi mesela, fazla belli ediyor. Boynunun solunda büyük bir aslan var. Sağında büyük bir saat dövmesi var. Boğazında 3 tane V yazıyor. Tanımama ihtimalin yok kızım bu dövmeleri."

"Vasilisa'nın V'si mi bunlar?" diye sordum alayla.

"Çok dikkatlisin sen yalnız," dedi gülerek. "Yaklaştın ama yanlış tahmin, tam olarak öyle değil. Üçünün gerçek ismi de V ile başlıyor. Hedeon, Nadya ve Odkan; üçünü temsilen üç tane V var."

"O kadar yakınlar mıydı gerçekten?" diye sordum şaşkın bir sesle. "Şimdi nasıl bu hâldeler? Anlamıyorum."

Buna inanamıyordum. Hayır, yakın olduklarını biliyordum. İnanamadığım şey bu değildi. İnanamadığım şey nasıl bu hâle geldikleriydi. Nasıl birbirlerine bu kadar çok ihanet ettiklerine inanamıyordum ben. Abim de anlatıyordu onları, ne kadar yakın olduklarını, onu içlerine nasıl almadıklarını... Dışarıdan bakıldığında Mahşerin Üç Atlısıydı onlar ve dördüncüye aralarında yer yoktu.

Ama yıllar geçtikçe işler değişmişti.

"Beraber büyüdüler tabi ki çok yakındılar," dedi Sara. "Odkan ve Hedeon... Bilmiyorum, onlar çok başkaydı ya. Kardeş gibilerdi, aile gibilerdi. Aynı odada büyüdüler. Hatırlıyorum o günleri de... Hep sırt sırta verirlerdi, öyle çözerlerdi her şeyi. Bazen kavga ederlerdi, H sinirlenip döverdi Odkan'ı sonra kıyamaz, ödeşmek için kendini dövdürürdü Odkan'a. Elini kaldırmazdı. Leo onları görevlendirdiğinde başka kimseyi almazlardı, her işi beraber hallederlerdi. Biri olmadan diğeri bir adım bile atmazdı. Farklı bir dil konuşurlardı, bazen hiç konuşmazlardı. Konuşmadan anlarlardı birbirlerini. Garipti onlar ya. Birbirlerine hiç kıyamazlardı ama öyle bir zaman gelirdi ki birbirlerini

yine onlar paramparça ederlerdi. Dünyada en çok birbirlerini severlerdi sanki ama en çok da birbirlerinden nefret ederlerdi. Hem en büyük dost hem de en büyük düşmanlardı." Omzunu silkti. "Şimdi geriye koca bir hiç kaldı."

"Çocukken arkadaştık."

"Sonra ne oldu peki?"

"Büyüdük."

Bir zamanlar her şeyim olan bir insanım şu an sadece bir yabancı olması tarif edilemeyecek bir hayal kırıklığıydı. Aynı durumu ben de yaşamıştım; abim benim her şeyimdi, en büyük dostum ve en büyük düşmanımdı sanki ve artık yanımda değildi. Bu yüzden bu boşluğun, insanı içten içe nasıl yok ettiğini çok iyi biliyordum.

"Neden peki?" diye sordum. "Sonuçta bir nedeni olması gerek. Hem de önemli bir neden. Çünkü böylesine derin bir bağ, öylece kopmuş olamaz."

"Nedenini ikisi hariç kimse bilmiyor," diye cevapladı beni. "Bu konu açılınca Perva deliye dönüyor. Ondan açmıyoruz hiç."

Sara da onların çocukluk arkadaşıydı. Beraber büyümüşlerdi. Her şeye şahit olduysa neden parçalandıklarını neden anlayamamıştı?

"Gergin misin?" diye sordu bir şey demediğimi görünce.

"Biraz," diye mırıldandım, dürüst olmayı seçerek. "Of."

"Rahat ol sen güzellik," dedi gülümseyerek ayağa kalktığında. "O kadar rahat halledeceğiz ki her şeyi. Görürsün bak. Odkan'dan falan da korkma, varlığından bile haberi olmayacak. Kendi canının derdinde olacak o sırada."

Üzerine mavi mini bir elbise giymiş, yüzüne de mavi rengin ağırlıklı olduğu parıltılı bir makyaj yapmıştı. Platin sarısı saçlarını toplamıştı çünkü o da benim

gibi siyah bir peruk takacaktı. Kendimi gizleyebileceğim her şekilde gizleyecektim, mekanda takmak için yanıma aldığım güneş gözlükleri yanımdaydı ve utanmayacaktım, gerekirse takacaktım. Gözlerimin yüzümdeki en ilgi çekici yer olduğunu düşünüyordu herkes, beni görürlerse daha sonradan tanırlardı ve bunu istemiyordum.

"Tolun geldi," dedi telefonunu makyaj masasına bıraktığı sırada. "Mesaj atmış. Tak şu dünya çirkini peruklardan birini. Hadi ben uçtum! Gel peşimden!"

Aceleyle koltuğun üzerinde duran siyah, uzun peruğu saçına geçirmişti. Onun platin sarısı küt kesim saçlarını bu halde görmek oldukça garip gelmişti ama bu iyiydi, tanınmaması hepimizin işine gelirdi.

Üzerine siyah, elbisesi ile aynı boyda olan oversize deri bir ceket geçirdiğinde koşarcasına odadan çıktı. Neden Tolun'u on aydır görmemiş gibi hareket ettiğine anlam verememiştim ama umursamadım, yanaklarımı şişirerek koltuğun üzerinde duran diğer peruklara baktım. Ben bunlardan hiçbirini takmak istemiyordum ki, hepsi aşırı çirkindi. Bu kızın dolabında neden böyle peruklar vardı?

"Kızıl mı platin sarısı mı?" diye sordum kendi kendime.

"Kesinlikle kızıl." Arkamdan gelen sesi hiç beklemediğim için olduğum yerde sıçradım. "Çabuk ol."

"O zaman kesinlikle platin sarısı," dedim ama *hayır,* platin sarısı olan rezalet duruyordu. "Bu kızıl değil ki, kıpkırmızı."

"O beyaz şeyden iyidir," dedi alayla. Kim platin sarısına *beyaz şey* derdi ki? Cevap belliydi. "Acele et biraz. Çıkmamız gerekiyor."

Kızıl demeye bin şahit isteyen kırmızı peruğu topladığım saçlarımın üstüne geçirdim, aynada kendime son bir kere baktıktan sonra ceketimi de

üstüme geçirdim ve Hedeon'a bakmadan mavi tonlarının ağırlıklı olduğu odadan çıktım.

"Elbise giyersin diye düşünmüştüm."

"Elbise giyseydim bana vereceğin bebekleri nereye sokacaktım?" diye sordum salona geçtiğimizde, ona doğru dönerek. "Evet, alayım?"

Dudakları alayla yana kıvrıldı, böyle yaptığında çenesindeki gamze belli oluyordu. O an onu baştan aşağı süzme fırsatım oldu. Dışarıda yağmur yağdığından dolayı açık kahverengi saçları ıslaktı, alnına doğru iyice dağılmışlardı. Her zamanki gibi siyahlar içerisindeydi. Üzerinde ilk düğmeleri açık olan siyah bir gömlek, onun üstünde ise metal tokaları olan bol, deri deri bir ceket vardı. Altında bacaklarını saran siyah bir kot, onun altında ise Harley Davidson'ın kaba botlarından giymişti. Boynunda yine o altın zincir vardı; kulağındaki iki piercing olan tragusunu ve helixini küpeleriyle beraber değiştirmişti, gümüş değil altın renginde olanlardan takmıştı. Kısaca özetlemek gerekirse, yine hayvan gibi iyi görünüyordu.

"Al bakalım *bebeklerini,*" dedi alaycı bir sesle, üstüne bastıra bastıra.

Belinden çıkardığı iki tabancıyı bana uzattığında gülümseyerek silahları aldım ve belime sıkıştırdım.

"Kullanıp kullanmadığımı hiç sormadın," dedim yürümeye başladığımızda.

"Onay Elem'in kızısın," dedi alaycı bir sesle. "Ogün'ün de kardeşisin. Sana bu soruyu sormam aptallık olurdu. Tolun'dan daha iyi nişan aldığına eminim. Sonuçta babanın en sevdiği şey avlanmaktı. Seni de yanında birçok kere götürmüş olmalı."

Babamı bile nasıl bu kadar iyi tanıyordu? Hedeon Narbekov sadece iyi bir gözlemci miydi yoksa dersine çok mu iyi çalışmıştı?

Ben önde, o hemen bir adım arkamda bir şekilde salondan çıktık ve karanlık hole girdik. Saraların evi Ankara'nın neredeyse dışında sayılacak bir yerde, iki katlı ve bahçeli, lüks bir evdi. İçi gez gez bitmiyordu.

"Bana silah vermen ne kadar mantıklı bir hareket peki?" diye sordum, dediklerine bir şey demeden. "Sonuçta seni tam burada vurabilirim, Sara ve Tolun'u da. Sonra da kaçabilirim."

"Sana daha önce de söylemiştim," dedi alaycı bir sesle, kapıdan çıkmadan hemen önce. "Tutan kişinin bana doğrultamayacağı bir silahın varlığı beni rahatsız etmez. Sen kendini güvende hissetmeye bak."

Bu adam sinirlerimi fazlasıyla bozuyordu. Özgüveni, hareketleri, verdiği yuvarlak cevapları, kısaca her şeyi ile benim sinirlerimi fazlasıyla bozuyordu. Ama yanılıyor sayılmazdı, uzun bir aradan sonra ilk kez yanımda silah vardı ve bu kendimi güvende hissetmeme neden oluyordu. En azından zora sıkıştığımda, bir aslan tarafından avlanmak üzere olan bir ceylan kadar savunmasız olmayacaktım. Kendimi savunabilirdim.

Ve bana silah tutacak olan kişi her kimse, ondan daha iyi kullanabilirdim.

"Abi acele edin hadi be," dedi Tolun, sabırsız bir sesle. "Abi, duymuyor musun? Saat on oldu be! Let's go, run lan run, speed!"

Üstüne açık mavi bir gömlek, altına ise siyah bir pantolon giyip simsiyah bir güneş gözlüğü takmıştı. Yanında Sara ile beraber siyah, sportif bir Porsche'un önünde duruyordu.

Hedeon deri ceketinin cebinden çıkardığı araba anahtarı ile arabayı açtı, Tolun ve Sara arka koltuğa geçerken o da sürücü kapısını açmıştı. Yolcu kapısını açarak oturdum, o da arabaya yerleştiğinde

Ankara'ya giren otobana doğru gitmeye başlamıştık bile.

"Koray ile konuştum," dedi Tolun. "Orada olacak. Kızlardan biriyle. Odkan onu görünce o öfkeyle beraber dalacak yüksek ihtimalle, fena dayak yiyecek ama onun dikkatinin dağılması demek bizi fark etmesi daha da düşük bir ihtimal demek. O yüzden işimize gelecek."

"Ben de Nadya'nın aklına şüphe tohumları ektim iyice partiden beri," dedi Sara neşeyle. "Olga ve Odkan'dan şüphelenmeye başlamıştı zaten fena hâlde, bir de partide tuvalette onlara gördüğümü söyledim bir saat önce. Şu an ikisi evde, kuzen draması var yani manyak hâlde. Bu partiye ikisi de gelemez. Rahattayız."

"Peki Alex orada mı?" diye sordu Hedeon.

Alex, Olga'nın kardeşiydi. Yani Nadya'nın kuzeniydi. Beş gün boyunca dersime iyi çalışmıştım, o mekanda olacak herkesi yüzünü gördüğüm anda tanıyacağıma emindim.

"Odkan'ın peşinden ayrılmaz ki," dedi Tolun saçlarını karıştırarak. "Büyük ihtimalle Odkan'ın neye bulaşacağını bile biliyordur. Onun koruması olacağına eminim."

"Sara, kız arkadaşlarından birini Alex'in yanına gönder," dedi Hedeon. "Onunla flört edip dikkatini dağıtsınlar. Hiç çekemem o yavşağı."

"O iş bende ya," dedi Sara. "Çoktan halletim ben. Helin bakacak onun icabına."

Yol boyunca daha konuşulmadı. Zaten Hedeon arabayı en az 200 basarak sürdüğü için yol sürmesi gerekenden çok daha kısa sürmüştü, hız beni etkilemesine rağmen sesimi çıkarmamıştım bu sefer.

Böyle bir ortamda bir bebek gibi mızmızlanarak zayıflığımı belli etmek istemiyordum. Oraya bir an önce varmak ve bu işi bitirmek istiyordum, sonra eve

gidip bir uyku çekebilir ve oyunun başlamasının verdiği rahatlıkla ağlayabilirdim. Yani, her şey plana göre giderse.

Hedeon, herkesin arabayı park ettiği park alanına girerek arabayı park ettiğinde kafamı cama yaslayarak eğlence mekanına diktim gözlerimi. Gri, kocaman ve sıkıcı bir binaydı ama neon ışıklar ve grafitilerle eğlenceli yapılmaya çalışılmıştı. *KULE* yazıyordu büyük yeşil harflerle, mekanın üzerinde.

Kule isminin koyulma nedeni belliydi, en az üç katı olan bu eğlence mekanı balkon gibi kullanılan bir kuleye sahipti, büyük bir kalabalığın kulenin içindeki balkonda sigara içtiğini görebiliyordum buradan bakılınca. Mekanın içinde sigara içmek yasak olmalıydı. İçerideki müzik sesi dışarıya geliyordu, *kafa siken* türden bir şarkı çalıyordu.

"Kamera odasının önünde koruma varsa direkt indir," dedi Hedeon, Tolun'a aynadan baktığında. "Hiç düşünme bile. Oyalanacak halimiz yok. Ben adamların icabına baktıracağım, kimsenin dikkatini çekmez ortadan kaybolan iki tane güvenlik. İçerisi zaten savcılarla kaynıyor, herkesin kendi güvenliği var. Klasik Günberk olayı, topladı avukatların savcıların hepsini, güzelce bir ikramını yapıyor."

İğrençlerdi. Herkesin paranın kölesi olduğu bir düzende debelenip duruyorduk.

Ne attırıyordu insanların kalplerini? Yaşama umudu mu kalmıştı sanki? Ya da insani duyguların bir değeri var mıydı artık? Milyarlarca insan tek bir kişi için alıyordu nefesini: Benjamin Franklin.

"Tamamdır kardeşim," diye onayladı Tolun onu. "Nasıl istersen ona göre hallederiz işi. Hiç sıkıntı yok."

Acaba Tolun'un verdiği güveni Odkan verebilseydi Hedeon'a, şimdi işler nasıl ilerliyor olurdu?

"İçerinin kontrolü zaten Sara'da," dedi Hedeon. "Odkan'a ve diğer herkese dikkat edeceksin, gözlerini dört açacaksın ve telefonunu bir kere olsun yanından ayırmayacaksın."

Sara kafasını salladı. Bunları yüzüncü kere konuşuyorduk, o kadar üstünden geçmiştik ki ismimden daha iyi biliyordum planı artık. Sara'nın da aynı hâlde olduğuna emindim.

"Son kez söylüyorum," dedi çocuğa anlatır gibi. Bize hiç güvenmediğini o kadar belli ediyordu ki bu hareketleri. "Ben adamlarla konuşacağım, başındaki lavukla, ismi İsmet Kayaoğlu. O da yancıları da benim kim olduğumu bilmiyorlar. Aslan olduğumu onlara söylemeyeceğim. Bu gece ne yaparsanız yapın ama kimseye Aslan olduğunuzu söylemeyin. Her hatanızı bir şekilde kurtarabilirim ama bunu kurtaramam. Anladınız beni, değil mi?"

Kafamı onaylarcasına salladım. Dövmeleri zaten fondötenle kapatmıştık. Tolun ve Hedeon'da da deri ceketleri vardı. Dövmeler görünürde değildi.

"O zaman siz çıkabilirsiniz," dedi Hedeon, Tolun ve Sara'ya. "Önden gidin. Sara, her saniye bana mesaj atacaksın."

"Tamamdır, kardeşim benim," dedi Tolun arabadan inerken, belindeki silahı kontrol ettiğine dikkat ettim. "Dikkat et sen de kendine. Hadi eyvallah."

"Tamamdır ya, patronların en agresifi," dedi Sara da. "Her şey yolunda gidecek, merak etme." Arabadan inmeden önce bana öpücük atmış ve "Saçını kırmızıya boyat bir ara," demişti.

İşi ciddiye almıyor gibi görünüyordu ama ben çok ciddiye aldığını biliyordum. Ciddiye almadığı şey Odkan'dı, Hedeon'un planına çok güvendiği ve bu işleri yapmaya alışkın olduğu için rahattı.

Tıpkı Hedeon gibi. Tıpkı ceylanını avlamaya hazırlanan bir aslan gibi.

"Sen ben diyene kadar yanımdan ayrılmıyorsun," dedi bana bir telefon uzattığında. "Odkan'ı bununla çekeceksin, ben sana söylediğimde."

"Aynı şeylerin yüz kere üstünden geçtik Narbekov," dedim bıkkın bir sesle. "Biraz sakin olur musun, lütfen?"

"Ben her zaman sakinim," diye cevapladı beni. "Yüz kere geçtik, yüz birinciyi geçiyoruz. İşi garantiye almak iyidir, minik aslan." Ofladığımda ela gözlerini yüzüme dikti. "İsmini hatırlıyorsun, değil mi?"

Çileden çıkmak üzereydim. "Liana?"

"Türkçe konuşmayacaksın," dediğinde derin bir nefes aldım.

"Evet, evet, evet..." dedim. "Biliyorum. Türkçe değil, Rusça konuşacağım çünkü Türkçe bilmiyorum ve Moskova'da büyüdüm. Hedeon. Hadi ama. Cidden. Aptal değilim ben."

Ela gözleri kahverengilerime kitlendi. "Aptal olmadığını biliyorum," dedi yavaşça. "Aptal olsan seni seçmezdim."

Seçmezdim, derken ne demek istiyordu? Bu iş için mi seçmeyeceğinden bahsediyordu yoksa en başında, beni bu olaylara sürüklemesinden mi bahsediyordu? İyi de başka kimi seçebilirdi ki? Başka bir Elem yoktu. Tek ben kalmıştım. Belki Çakır olabilirdi ama o da Narbekov ile anlaşma yapmayı kabul etmeyeceğine göre, bir seçenek değildi.

Onun tek seçeneği bendim.

"Başka kimi seçebilirdin ki?" diye sordum.

Ama bana cevap vermedi, kapıyı açarak arabadan indi ve gözlerini hâlâ koltukta oturan bana dikerek bakışlarıyla adeta *in hadi şuradan* dedi.

"Başladık yine susmalara," diye homurdandım arabadan indiğimde. "Harika!"

Kapıyı kapattığımda arabayı kilitledi, iki adımla hemen yanımdaydı ve mekanın girişine doğru

yürümeye başlamıştık. Mekanın içine sadece şifreyle girilebildiği için girişte hiçbir kimlik kontrolü yoktu, zaten üst aramanın olabileceği bir mekan değildi burası çünkü içerideki adamların hepsinin üzerinde yüz tane silah vardı.

"Eğer seni görürse ne olacak?" diye sordum, kapıya doğru yürürken. "Her şey plana göre gitti ama Odkan ya da yüzünü tanıyan başka biri seni gördü diyelim. Beni de görmüş olacaklar. Peki o zaman ne yapacağız?"

"Kucağıma çıkarsın."

Şaşkınlıkla duraksadım. "Kucağına mı çıkarım?"

"Evet, takıldığım bir kız sanarlar," dedi rahat bir tavırla. "Biliyorsun, yanımda gördükleri ilk güzel kız olmazsın."

"Bu duruma nasıl yardımcı olacak tam olarak?"

"Ben bu adamları tanıyorum. Seni garip karşılamazlar," dedi. "Seni sorgulamazlar, sen tuhaf davranmazsan ve açık vermezsen seni fark etmezler bile. Sorgulayacakları şey neden orada olduğum olur sadece, bana odaklanırlar."

"Emin misin?"

Birden yürümeyi kesti ve duraksadı. O duraksayınca ben de durmuştum. Bana döndü, aramızdaki boy farkını kapatmak için yüzünü bana doğru eğdi. Teninden gelen sigarayla karışık parfüm kokusunu alabiliyordum, teninin kokusu ile birleşince baş döndürücü oluyordu.

"Sana tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam, Bengi. Bunu aklına iyi kazı."

Bir an ne diyeceğimi, ne yapacağımı şaşırdım ve sadece ela gözlerine bakakaldım. Bir ikilemin içindeydim ve bir türlü çıkamıyordum. Küçükken tıkılı kaldığım odalar gibiydi onun gözleri, kurtulmak istiyordum ama yakalanacağımı biliyordum, kurtuluş güvenli hissettirmiyordu.

Ona nasıl inanabilirdim peki? Sözleri *inan bana* diyordu ama gözleri *kaç buradan* diye beni uyarıyordu.

"Bu kapıdan içeri adım attıktan sonra ne sen bir Elem'sin ne de ben bir Narbekov'um," dedi Hedeon, güvenliğe doğru yürümeye başladığında. "Bambaşka iki insanız."

Keşke gerçekten de öyle olabilsek, Narbekov.

Hedeon şifreyi güvenliğe söyledi ve neon ışıklarla aydınlatılmış olan holden içeriye girdik. İçerisi mahzen gibi dizayn edilmişti, duvarları eski taşlardan yapılmıştı. Gerçekten bir kulenin içinde gibiydik.

"Aşağı ineceğiz," dedi ama Rusça konuşmaya başlamıştı. "Asıl eğlence aşağıda. Yukarıdaki görünen yüz. Her zaman öyledir."

Üst kattaki dans eden insanların arasından sıyrıldık ve grafitilerle süslenmiş olan duvarların hemen önündeki bar tezgahının solundan geçerek, alt kata inan bir mahzene iner gibi yapılmış merdivenlere yürümeye başladık. Müzik sesi o kadar gürültülüydü ki onu duymam için bağırmıştı, ve burada olduğumuz süreç boyunca birbirimize bağıracakmışız gibi duruyordu.

İpli merdivenlerden aşağı indik, alttaki görevliye üstteki görevliye söylediğinden başka bir şifre söylediğinde adam kapıyı açtı ve eğlencenin asıl merkezine girdik.

Bingo.

"Günberk'i gördüm bile," dedi, içeriye adımımızı attığımız an. *Şaka mı yapıyorsun?* Ben daha mekanın içine bile göz gezdirememiştim!

Gözlerimi etrafta dolaştırmaya başladım bu sefer hırsla. İçerisi üstten daha kalabalıktı ama tamamen aynıydı. Duvarlar aynı eskimiş mahzen görünümündeydi, her yere grafiti yapılmış ve mekanın içini aydınlatan mavi neonlarla KULE

yazılmıştı. Mekanın solunda, hemen art arda duran deri loca koltuklarının arkasında, dışarıdan gördüğüm kuleye çıkan ip merdivenler vardı. Dışarıdan gördüğüm kulenin balkonu oldukça genişti, öyleki bir diğer yarısı da mekanın içinde kalıyordu ve insanlar orada da dans edip eğlenebiliyorlardı. İki tane bar tezgahı vardı karşılıklı olarak, önünde insanlar içki için kuyruğa girmişti. Bar tezgahlarının tam ortasında ise büyük bir kalabalık vardı ama kalabalık ikiye ayrılıyordu: Dans edenler ya da direğin üzerinde dans eden ve yarı çıplak olan direk dansçılarını izleyenler.

"Leş bir ortam," dedim kafamı iki yana sallayarak, Hedeon çoktan yürümeye başlamıştı.

Günberkleri mekana adım attığımız an gördüğü için içim artık rahattı, böylece onların bizi görmeyeceği bir yere geçebilirdik ama belli ki Odkan ortada yoktu.

"İsmet'i görüyor musun?"

Beni localardan oldukça uzak olan, dans eden kalabalığın içine sürüklerken kafamı kaldırıp gözleriyle işaret ettiği yere baktım. Burada nefes alamayacağızı biliyordum ama görülmediğimiz sürece ne olduğu önemli değildi.

"Kel olan, lacivert takım elbiseli olan adam değil mi?" diye sorduğumda beni kafasıyla onayladı.

Bana fotoğrafını göstermesine ve o fotoğrafa en az on kere bakmama rağmen teyit ettiriyordum.

"Odkan'ı gördüm," dedi beni kendisine doğru çektiğinde. "Koşarak yukarı çıktı. Sara onu oyalayacak bir şey bulmuş." Ne bulduğunu o kadar merak ediyordum ki. "Alex'in yanında kız var, locaların hemen solunda. Kalkmaları için Sara kızı ikna etsin, ona mesaj at hemen. Alex'e dikkat et."

"Atıyorum," dedim telefonu çıkarıp hızlıca mesaj yazmaya başladığımda.

Hedeon'un gözleri hiç durmuyor, tüm mekanı dolaşıyor ve herkesi tarıyordu. Odkan'ın mekanın üst katına çıkışını görmemiştim ama Alex'i görebiliyordum, yanında sarışın bir kızla oturuyordu. Kızın içine düşecdk gibiydi ve bacağına dokunup duruyordu.

Birkaç saniye sonra atmıştım mesajı, Sara anında tamam işareti attı ve aynı saniye içerisinde Alex'in yanında olan kız telefonuna baktı. Baktığı gibi birden Alex'in üstüne eğildi ve kulağına gülerek bir şeyler fısıldamaya başladı.

"Kalktıklarında İsmet'in yanına gideceğim," dedi. "Yanına soktuğum köstebek geleceğimi zaten söylemişti, ona Koray'ı önerdikten sonra oradan çıkacağım ama bir süre benim yanıma gelme. Sana mesaj attığımda, söylediğim yere gel. Anlaşıldı?"

"Anlaşıldı."

"Zeki kız."

Ona gözlerimi devirdim ama bir yandan da Alexleri izliyordum. Kız Alex'i bir şekilde kandırıp oturdukları yerden kaldırdığında, Alex sanki Odkan'ı arıyormuş gibi birkaç saniye etrafa bakınmıştı ve olmadığını görünce, omzunu silkerek oturduğu yerden kalkmıştı.

"Gitti," dedim aceleci bir sesle. "Odkan gelmeden git, hadi."

"Onun gelmesini bekliyorum," dedi bana dönerek. Ela gözleri ile gözlerim kesiştiğinde gerildiğimi hissettim. "Alex gitsin diye üst kata çıkardım, alt kata indiğinde İsmet tuvalete gideceğini söyleyecek ve benimle görüşmek için köstebeğimle beraber üst kata çıkaracak."

Bu çok daha zekice bir plandı ama böyle konuşmamıştık, bunu doğaçlama mı yapıyordu tam şu an?

"Borisov sahneye girer," dedi alaycı bir sesle. "Ve Narbekov çıkar." Bir şey dememe bile izin vermeden

harekete geçmişti. "Dikkatli ol, güzellik."

Ben ne olduğunu anlayamadan, bir gölge, bir hayalet gibi yanımdan geçip gitti ve kalabalığın içerisine karıştı,

bir süre olduğu yerde beklediğini gördüm ama sonra yüzlerce insanın arasında onu takip edemedim, kaçırdım.

Kapının girişine doğru gözlerimi çevirdim ve işte oradaydı. Solunda gururla taşıdığı aslan dövmesi, sağında anlamını bilmediğim saat dövmesi ve ortada yazan tüm yaşanmışlıkları taşıyan *VVV*. Boyu en az Narbekov kadar uzun, en az onun kadar yapılı. Saçları simsiyah ve dağınık, çatılmış kaşlarında üç çizik ve kendini belli eden piercing var. Üzerinde göğsündeki dövmelerle beraber büyük yara izini gizlemeyi başaramayan beyaz salaş bir gömlek, altında siyah bir pantolon ve kolunda yazan Arapça yazılar. İşte karşınızda, Odkan Borisov.

Merdivenlerden indiğinde, İsmet'in olduğu localara doğru dudaklarındaki yapmacık bir gülümseme ile ilerlemeye başladı. Herkesle selamlaştığında gözleri etrafta dolaşıyordu, Alex'i arıyor olabilirdi ama şansına küsecekti, Alex bir kız uğruna onu satmıştı.

İsmet'in yanındaki esmer kız kalkıp onun yanağını öptüğünde kıza çapkın bir şekilde gülümsediğini fark etmiştim, kızın utanarak bakışlarını kaçırdığını fark ettiğim gibi. Odkan gözlerini kısarak kızı inceledi, kız ona bir şeyler dediğinde İsmet duymasın diye fısıldıyordu ve o an Hedeon'un gösterdiği fotoğraflardaki kızı hatırladım. İsmet'in kızını.

Masaya oturduğunda Hedeon'un verdiği diğer telefonu çıkardım ve önümde duran kızın arkasına saklanarak onları çekmeye başladım.

Bunu neden yapmam gerektiğini başta anlamamıştım. Sonuçta Tolun kamera görüntülerini silmek için içeri girdiğinde bu görüntüleri

ayıklayabilirdi ama bu adamlar tabi ki içeride kameraların çalışmasına izin vermiyorlardı. Kameralar sadece giriş kısımlarını ve üst katı görüyordu.

İsmet ve yanında duran, ortağı olan Tolga ile aynı karede olması bile yeterdi Odkan'ın zor bir duruma düşmesine. Zaten bizim işimiz Leo'ya bir şey kanıtlamak değildi, bu yüzden onların iş yapıp yapmayacağına inanması gerekmiyordu. Sadece Odkan'ın gözünü korkutmak istiyorduk.

Telefonumu çıkarıp Sara'ya mesaj yazmaya başladım.

Ben: Odkan geldi. İsmetlerle oturuyor. Videosunu çektim.

Cevap anında geldi. Sara cidden Hedeon'un dediğine uyuyordu, telefonu hiç bırakmıyordu.

Sara: Süpersin.

Ben: Bu Odkan, İsmet'in kızı ile flört ediyor. Hiç durmaz mı bu?

Sara: Hiç durmaz hayatım. Dünya üzerindeki tüm esmerleri yatağına atmadan ölmek istemiyor.

Kafamı kaldırıp İsmetlerin oturduğu geniş masaya baktım. Günberk denilen herif hemen Odkan'ın yanında, yayılmış bir şekilde oturuyor ve daha birkaç gün önce düşman bellediği Odkan'ın omzunu sarsa sarsa bir şakaya gülüyordu.

Ben: Bunun keyfi yerinde. Hiçbir boktan haberi yok.

Sara: Çekmiş zıkkımını burnundan beynine kadar, kafasını da içki şişesine batırmış. E parayı görünce de keyfi yerine geldi tabi. O keyifli olmasın da kim olsun?

Ben: Harbi kafası çok iyi bunun ya. Fena olay çıkarak. Koray'ı çok dövmese bari.

Sara: Koray hayatının dayağını yiyecek. Onun kaçarı yok. Bunu kabullendi bile.

Odkan'ın öfkeyle Koray'ı ispiyonlamasından korkuyordum ama bunu yapamayacağını da

biliyordum, eğer yaparsa kendi yaptığı şeyi de kabul etmiş olacaktı ve onun yaptığı da ihanetti. Cezası aynıydı.

İsmet'in tuvalete gitmek bahanesiyle kalktığını fark ettiğim an videoyu durdurdum, İsmet yoksa bir anlamı yoktu. Daha fazla dikkat çekememe gerek de yoktu. Hızlıca mesaj yazmaya başladım.

Ben: İsmet geliyor.

Hedeon görüldü attığında oflayarak aynı mesajı Sara'ya attım.

Ben: İsmet kalkıyor şu an.

Sara: Güzel güzel. Şu iş halledilsin bir an önce de gidelim. Ben bir gerildim, Alex kıza bok gibi davranıyor Helin'i daha çok yanında tutasım yok.

İsmet masadakilere kalkacağını ve tuvalete gideceğini söyledi, kızı kenara çekilip ona yer verdi ve üst kata doğru ilerlemeye başladı.

Günberk'in şakalarına gülen Odkan, İsmet'in yokluğunu fark etmemişti bile. İsmet'in kızı ise İsmet gittiği an kendini Odkan'ın yanına atmıştı. Odkan gözünün ucuyla ona şöyle bir bakış attıktan sonra hiç yadırgamadan kolunu kızın çıplak omzuna atmıştı.

Ben: İsmet'in kızı ile çok yakın bu. Adam görüp de delirip her şeyi sikmese bari.

Sara: Yakınlarsa fotoğraflarını çeksene, Nadya'ya yollarız iyice karışır ortalık.

Ben: Kızım deli misin ya magazinci miyim ben?

Sara: Ya ne olacak sanki bir çeksen?

Ben: YOK.

Sara: Korkma kızım ya İsmet'in sikinde mi sanki kızı? Dini imanı para olmuş işi mişi bozmaz, umursasa kızı getirmezdi buraya.

Ben: Doğru diyorsun.

Ben: Köstebek de kalktı masadan.

Sara: H beş dakikaya halleder.

Ben: Umarım.

Derin bir nefes aldım. İçinde bulunduğum yer bu kadar kalabalık olmasa emimim ki çok dikkat çekerdi bu hareketlerim. Dans pistinde benim gibi tıpkı bir put gibi dikilen kaç kişi vardı sanki?

Günberk bir kahkaha koyarak masada zıpladı, hiç tekin bir tipe benzemiyordu. Tıpkı Odkan gibi. Odkan da ona gülerek eşlik ettiğinde, yanlarında İsmet'in sağ kolu olan Ömer cebinden şeffaf bir poşet çıkardı. Beyaz toza baktım, sonra da Günberk'in onu havada kapışına. Odkan gözlerini kısarak maddeye baktığı sırada, İsmet'in kızı kulağına eğilerek bir şeyler söyledi ve Odkan kafasını sallayarak onu onayladı. Beraber masadan kalktacak gibi oldukları an içime boku yiyeceğimiz doğmuştu nedense.

Ben: Kalkıyor lan bu kızla masadan, tuvaletlere gidiyor görecek Hedeon'u. Sikini keseyim ben bu adamın, iki dakika biriyle oynaşmadan duramıyor mu?

Sara: Sakin ol. En büyük kozumu oynuyorum. Beşe kadar say. Beş diyince kalkamayacak masadan.

Neden bilmiyordum ama beşe kadar saydım, beşte değil ama altıda Odkan olduğu yerde donakaldı çünkü telefonu çalıyordu.

Ben: Nadya arıyor?

Sara: Nadya arıyor.

Odkan kızdan anında uzaklaştı, kız arkadından bir şeyler dedi ama umrunda bile değildi. Hızla ayağa kalktı ama üst kata çıkmadı, balkona giden merdivenlere doğru ilerledi.

Ben: Veremli gibi uzaklaştı kızdan.

Sara: Tesadüfe bak, Nadya'ya birisi yetiştirmiş milletle elleştiğini.

Ben: Kime söyledin de yetiştirdi?

Sara: Elena ile dedikodu yapıyoruz 2 saattir telefonda, bir şey olursa söylerim de gider hemen yetiştirir diye. Hani doğal tepki olsun, birden ararsam

çakar bir şeyler diye telefonu hiç kapatmadım geldiğimden beri bak hâlâ konuşuyoruz.

Ben: Sen çok fenasın.

Sara: O senin fenalığın kızım.

Birkaç dakika sonra İsmet merdivenlerden iniyordu ancak Hedeon hâlâ ortada yoktu. Şimdi İsmet o masaya gidecek ve Koray'ın bu işi çok daha ucuza yapacağını söyleyecekti, Odkan ise sinir krizine girecekti ama kendisi hâlâ merdivenlerin oradaydı ve her an birini dövecekmiş gibi duruyordu. "Amına koyayım!" diye bağırdığını dudaklarını oynatmasından anladım, hâlâ telefonla konuşuyordu ve o kadar bastırarak söylüyordu ki anlaşılıyordu. "Geleceğim zaten, Allah'ın belası! Kendinden nefret ettirdin lan, siktin attın her şeyi, bitirdin beni kızım sen! Seninle evlenecektim ben amına koyayım, ben mi getirdim bu hâle!"

Elimdeki telefon titreşti.

Sara: Bu fena delirdi. Masaya oturacak gibi görünmüyor, kalkıp kızın yanına gidecek gibi. Yanlış kozu oynadım lan galiba ben. Hedeon beni öldürecek.

Ben: Yapabilecek başka hiçbir şeyin yoktu diğer türlü de her şeyi unutup kızla yukarı çıkacaktı, Hedeon'u görecekti. Yapılabilecek en mantıklı hareketi yaptın.

Sara: Abi ne bileyim Nadya'nın bu kadar uzatacağını? Neden ayrıldıklarını anlattı az önce Elena, Nadya ne yüzle kızıyor Odkan'a anlamadım.

Ben: Taraf değiştirdiğine göre Nadya bayağı bir suçlu. Ne yapmış?

Sara: Siktir et ya şu an. Olayı kurtarmamız gerek. Ben halletmeye çalışacağım.

Ben: Tamamdır.

Odkan hâlâ bağırarak telefonda konuşuyordu ve İsmet'in masasındaki tüm gözler onun üzerindeydi. Konuşma yapmak için onu bekliyorlardı, doğal olarak.

Ve İsmet değilse bile İsmet'in ortağı olan Tolga oldukça sinirli görünüyordu, sabırlı bir adam değildi sanırım.

"Siktir git hadi amına koyayım ya!" dediğini gördüm Odkan'ın.

Telefonu aceleci bir şekilde kapattığında siyah saçlarını geri itti ve gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Bu adamda yanlış giden bir şeyler vardı. Sinirini belli eden adımlarla masaya doğru ilerledi ve İsmet'in kızından olabildiğince uzağa, Tolga'nın yanına oturdu.

Telefonu çıkarıp Hedeon'a yazdım, bir yandan da diğer telefonla tekrardan çekim yapmaya başlamıştım.

Ben: Konuşmaya başladılar. Neredesin?

Hedeon: Konuşmaları yaklaşık 10 dakika sürer. Koray'ı, Odkan'ın gözüne soktuk önceden. Konuşmadan sonra sinirle ona dalacaktır, Nadya ile de kavga etmiş zaten. O karışıklıkta gireceğim içeri, kimse fark etmesin diye.

Yine her şeyi değerlendirmişti, buna artık şaşırmıyordum bile.

Ben: Tamam. Ben çekiyorum.

Hedeon: Aferin sana, minik aslan.

Mesajına cevap vermedim, telefonu kapattım ve gözlerimi masaya diktim. Konuşmanın hararetlendiğini fark etmiştim. Hedeon'un dediği gibi 10 dakika geçmesine bile gerek yoktu, Odkan arıza gibi gülerek masadan kalktı birkaç saniye sonra kırmızı saçlı bir çocuğa yumruğunu geçirmişti.

Yani Koray'a.

Herkes kavganın olduğu yere doluştu ancak insanlar sarhoştu, onları ayırmaya güçleri yetmezdi. Bu yüzden kimse ayırmaya bile çalışmıyor, Odkan'ın o iri cüssesi ile Koray'ı oradan oraya fırlatmasını izliyorlardı.

Bu saçmalıktı.

"Fena vuruyor, değil mi?" diye sordu arkamdaki ses. *Hedeon.* "Tabi ki fena vurur. Ona yumruk atmayı ben öğrettim."

"Onu öldürecek," dedim gözlerimi Narbekov'un güzel yüzüne çevirdiğim sırada. "Şu an onu yalandan dövüyor, sadece sinirini atmak için."

"İşime geldiği için bunu durdurmak istemiyorum," dedi Hedeon alaycı bir sesle. "Kalabalık dağıldığı için burada dümdüz durmak fazla ilgi çekiyor. Bara doğru ilerle, arkamda ol ve beni takip et."

Dediğini yaptım ve telefonları alarak onu takip ettim. Kırmızı bar sandalyelerinden birine oturduğunda kolunu bileğime dolayarak beni de kendisine doğru çekti.

"Etrafa fazla bakma," dedi kafasını geriye attığında. O oturuyordu, ben ise ayaktaydım. "Yüzünü görmesin birisi."

"Tamamdır." Duraksadım. "İsmet ile nasıl gitti?"

"Gördüğün gibi, Odkan'ı onu resmen dolandırmakla suçladı işi o kadar pahalıya gittiğini görünce." Sesi keyifli geliyordu. "Odkan az sonra İsmet'i de dövecek gibi."

"O zaman ben buradan kaçarım."

Gözleri etrafta dolanırken, "Siktir," dedi birden. "Dediğim şeyi hatırlıyor musun?" Hangisindan bahsediyordu? Bin tane şey söylemişti.

"Hangisinden bahsediyorsun?"

"Kucak olandan," dedi elini belime koyduğu sırada. "Çık."

Bunun ne anlama bildiğini bildiğimen korkudan birden ayaklarımı bacaklarına doladım ve kucağına çıktım, aslında çıkmadım, zıpladım.

Zıpladım.

"Kim var?" diye sordum, resmen kucağında otururken. "Kim geldi, sikeyim!"

Ellerini açıkta kalan belime koyduğunu fark etmiştim, tüylerim ürperse de hiçbir şey belli etmemeye çalışıyordum. Kokusu boynuna yakın olduğum için çok daha yoğun, çok daha baş döndürücüydü ve yüzümü gelen kişiden gizlemek için yanağıma koyduğum elim titriyordu.

"Nadya."

Ağzım açıldı. "Hassiktir."

"Herkes beni görebilir ama o görmemeli," dedi sıkıntıyla. "Görürse anlar, birleştirir parçaları. Hay sikeyim böyle işi. Ne işi var bunun burada?"

***Sara yüzünden,* diye geçirdim içimden ama bunu ona söylemedim, söyleyemezdim. Sara'ya çok kızardı ama bilmiyordu ki Sara onu yapmasa bu akşam hiçbir şey istediğimiz gibi gitmezdi.**

"Geçtiği anda balkona çıkacağım," dedi. "Sen de hemen peşimden gel."

Nadya'yı göremiyordum ama Hedeon'un aniden çekilmesinden anlamıştım, bizi görmeden geçmişti. Gözlerimi Odkan'ın olduğu yere çevirdiğimde, yanında duran kızıl saçlı kızı fark etmiştim.

Odkan'a baktım. Sonra Nadya'ya. Ve sonra etraflarındaki gereksiz kalabalığa.

Krallar, Kraliçeler ve Serseriler.

Onun şu an daha büyük dertleri vardı, beni fark etmezdi. Bunun verdiği güvenle az önce Hedeon'un çıktığı merdivenlere doğru ilerlemeye başladım.

Tam o sırada telefonum bir bildirimle beraber titreşti. Biri arıyordu. Sara.

Telefonu açtım. "Efendim, Sara?"

Ama cevap yoktu.

Tekrar konuştum. Tekrar cevap alamadım. Yanlışlıkla mı aramıştı yoksa beni? Böyle bir zamanda?

"Sara?" diye sordum sesimi yükselterek. "Duyuyor musun?"

"Tuvalette kız sıkıştırmak ne kadar mantıklı!" diye bağırdığını duydum Sara'nın. Beni bir şekilde aramıştı, yanlışlıkla değildi. Nerede olduğunu öğrenmem için bağırıyordu. "Çok alt düzey bir hareket değil mi bu?"

Alt. Tuvalet. Alt kattaki tuvalet.

Hedeon'a haber verecek vakit yoktu. Koşar adımlarla alt kattaki tuvalete ilerlemeye başladım, beni gördüğünü biliyordum, az sonra peşime düşeceğini biliyordum ama umarım düşmezdi çünkü Sara'yı sıkıştıran kişi büyük ihtimalle onu tanıyordu, yani Hedeon'u tanıma ihtimali de oldukça yüksekti.

Karanlık hole girerek tuvalet işaretini takip etmeye başladım. Sara'nın bağırış sesini duyabiliyordum. Bir şekilde adamın sırtını kapıya döndürebilmişti, yani ona yaklaştığımda adam beni görmeyecekti. Beni gördüğünde derin bir nefes aldığını hissettim. Yüzü kanıyordu. O amcık yüzünü kesmişti. Kolu kanıyordu. Kolunu da kesmişti.

Öfkenin beni ele geçirdiğini hissettim.

"Sen neden benim kucağıma orospu gönderiyorsun lan?" diye sorduğunda onun Alex olduğunu anlamıştım. Elinde bir bıçak vardı. *Gerizekalı.* "Sen mi çıkmak istiyorsun kucağıma, siktiğimin orospusu? Sıkıldın mı Tolun'dan?"

"Ya ben buradaki erkeklerden harbiden çok sıkıldım ama, biliyor musun?" diye sordum birden, yüksek sesle. "Dünyadaki tüm kızlar sizi istiyor değil mi amına koyayım? Siz süpersiniz, harikasınız, üstünsünüz falan. Onlar anca orospu." Alex'in tüm dikkati dağıldı ve aniden bana doğru döndü. "Her kadını objeleştiren beynini dağıtırım senin, amına koyduğumun piçi."

"Sen ne alaka, hayatım?" diye sordu Alex gülerek. "Siktir git şuradan, bela alma başına gece gece. Benim arkadaşla bir hesabım var demek ki."

"Benim de artık seninle hesabım var," dedim bir adım attığımda. "Onu ne yapacağız?"

"Gece gece belanı benden bulma," dedi ama bu sefer sesi alaycı değildi. "Siktir git yoksa kötü olacak."

Güldüm ve belimdeki iki silahı aynı anda çıkardım, parmaklarım tetiğin üzerindeydi. "Of, çok korktum, hayatım."

7. Bölüm: "Ordularına Yenilgi Müjdeleyen Kral"

Selam.

Duyurular için Instagram hesabım: deathlessniks

Sohbet için Twitter hesabım: sabahayolculuk

Yorumlar ve oylar unutulmasın lütfen. İyi okumalar!

7. Bölüm: "Ordularına Yenilgi Müjdeleyen Kral"

Son Feci Bisiklet, Çar Bomba

Highasakite, Stick With You

The Fray, Heartless

Yad, Erika Lundmoen

Hiçbir silah, sana elinde patlamayacağının garantisini vermez.

Namlunun hedefi düşmanken bile, kaybetme ihtimalin varsa, nasıl kazanırsın?

Avcı gibi davranarak.

Ama ben hiçbir zaman avcı olmadım.

Pekâlâ. *O zaman şimdi ne yapacağız, Bengi?*

Alex karşımda duruyordu, Olga'nın abisi, Nadia'nın kuzeni, Odkan'ın en yakın arkadaşı, sikik suratıyla karşımda duruyordu ve bu yetmezmiş gibi, gözleri doğrudan yüzüme bakıyordu.

Bu hamleyi yapmadan önce bunu nasıl düşünmemiştim?

Yüzümü görüyordu. Düşman yüzümü görüyordu. Saklamam gereken tek şeyi... Canım pahasına korumam gereken tek şey gizliliğimdi artık, hayatımda kimse kalmadığından, tek başıma olduğumdan. Şimdiyse onu da bir mesaj uğruna çöpe atmıştım. Hiç düşünmeden.

Pişman mıydım? Hayır. Sara'yı bu hâlde yüz kere görsem, yüzünde de aynı şeyi hiç düşünmeden yapardım. Ama Narbekov'un bu konuda bana kızacağı kesindi... *Saçmalama, Bengi. Şu an bunu düşünmenin mi sırası sence? Değil.* Değildi. *Arkadaşını oradan kurtar ve yüzünü görmesi ile ilgili sorunun icabına bak.* Siktir. Arkadaşım mı demiştim ben ona?

Burada kimse arkadaşım değildi. Sara'ya baktığımda gördüğüm tek şey yardıma ihtiyacı olan bir kızdı, şu an için. Buradan çıktığı an, ki onu buradan sapasağlam çıkaracaktım, o yine Narbekov'un askeri olacaktı. Ve Narbekov'un askeri benim arkadaşım falan olamazdı.

"Sen kimsin lan?" diye sordu Alex yüzümü incelerken. "Nereden çıktın sen?"

Tüm dikkati bendeydi. Yüzümü öyle bir inceliyordu ki sanki ezberliyordu. Bu iyiye işaret değildi, hem de hiç değildi.

Beni bir yerden çıkarmaya çalışıyor gibi görünüyordu ama çıkarma ihtimali yoktu. Bir akvaryumun içine büyümüştüm ben, sürekli kapılar suratıma kapatılmıştı. Beni tanıyor olması imkansızdı ama suratıma baktığında ne düşündüğünü biliyordum.

***Sanki tanıdığım birisine benziyor,* diye düşünüyordu. Çünkü benziyordum. Sara bile beni ilk gördüğü an bunu söylememiş miydi? Genelde aldığım tepki hep bu olurdu, o söylediğinde bu yüzden şaşırmamıştım. Çünkü herkes abimi tanıyordu. Ve ona**

fiziksel olarak bu kadar benzemek, benim lanetlerimden sadece birisiydi.

"Duymuyor musun lan sen beni?" diye sordu yüksek sesle. Sabırsızlığı sesinden bile anlaşılıyordu. "Geçireyim mi bu bıçağı arkadaşının şah damarına lan, bunu mu istiyorsun sen?"

Silahı ona doğrultmuş olmam onun umurunda bile değildi, Sara'yı doğrudan avucunun içinde tuttuğu için benden korkmuyordu. Ayrıca kahverengi gözlerinde bir delilik yok değildi, muhtemelen hiçbir şeyden korkmayacak bir manyaktı bu.

Bu sadece gözlerindeki deliliğe bakılarak yapılan bir varsayım değildi, o beni tanımasa bile ben onun hakkında bir sürü şey duymuştum.

Odkan'ın en yakın arkadaşından ne beklenirdi ki zaten? İki deli birbirini bulmuştu işte. Akşam yemeği yemek için hep beraber şöminenin karşısındaki masaya oturduğumuz her seferde, babam önce abimin gününün nasıl geçtiğini sorardı. Zaten sohbet edecek pek bir konumuz yoktu. Benim hayatımdan mı bahsedecektik? Benim bir hayatım mı vardı ki? Yoktu. Babam kendi hayatını ya da sorunlarını bize asla anlatmazdı, belli etmezdi, amcam ağzından bir şeyler kaçırmadığı sürece nelerle uğraştığından haberimiz bile olmazdı.

Bunu bizi korumak için yaptığını biliyordum, 17 yaşındayken hata yaptığını düşünüyordum, şimdi 20 yaşındaydım ve hata yaptığını biliyordum.

Bizi korumak için bizi her şeyden habersiz büyütmüştü. Yanlıştı. Büyük bir hataydı. Çünkü hiçbir Pençe; ne Narbekovlar ne Olovlar ne de Borisovlar onun dostu değildi. Onlar düşmandı. Gözlerini bize dikmiş, dökecekleri daha fazla kan için bizi seçmek isteyen düşmanlardı.

Düşmanın çocukları bir asker gibi eğitilirken, biz kim olduğumuzu bile bilmeden büyümüştük. Şimdi

neredeydik? Düşmanın çocukları çok güçlüydü. Benim abim ise yoktu bile. Ben? Ben ise düşmanın ininde tek başıma kalakalmıştım.

Evet. Babamın planının başarı gösteremediğini söyleyebilirdik sanırım.

Aklımı toparladım ve asıl duruma odaklanmaya çalıştım, şu an'da kalmaya çalıştım. Bunun için çaba sarf etmem gerekiyordu çoğu zaman çünkü geçmiş bir bataklık gibiydi, durmadan beni çekiyordu. Şu an bulunduğum durumda bile.

Alex, tam şu an en yakın arkadaşını arayabilirdi ve az sonra Odkan kapıdan çıkıp beni görebilirdi. O zaman plan bozulurdu çünkü en çok gizlenmem gereken adam beni görmüş olurdu.

Tek ihtimal bu da değildi, sonsuz ihtimal vardı. Çünkü ben, Alex ve Odkan'ın beraber oldukları zamanlarda ne kadar yoldan çıkabileceklerini çok iyi biliyordum, yemek masasında yapılan sohbetlerde ağabeyimin anlattıkları sayesinde.

Ve onları her zaman Narbekov toparlıyordu.

Küçükken. Artık değil.

"Konuşacak mısın?" diye sordu Alex. "Yeter lan! Dilini mi yuttun kızım? Hayırdır?"

Konuşmak istemiyordum, yüzüm zaten ifşa olmuştu ve bunun çaresine nasıl bakacağımı bilmiyordum ama sesimi ifşa etmek de istemiyordum. Sara konuşmuyordu, tepkisizdi tamamen ve korkuyor gibi de durmuyordu. Elimde silah varken Alex'in bana karşı bir noktada şansı kalmayacağından emindi çünkü o da, benim emin olduğum gibi. Ayrıca Narbekov benim ortadan kaybolduğumu fark ederdi. Belki de birkaç saniye sonra burada olacaktı?

Nereden geliyordu bu herifin cesareti? Bilmiyordum. Sara'nın, Tolun ile sevgili olduğunu biliyor olmalıydı. Buraya tek gelmeyeceğini biliyor

olmalıydı. Ne cesaret, onu kenara çekebiliyordu ve ona zarar verebiliyordu?

Hani Aslanlar sıkı kurallar içerisindeydi, hani hiçbir Aslan birbirine zarar vermezdi? *Siktirip gitsinler.* Hepsi bir avuç sahtekârdı.

"Lan, konuşsana!" Onu tam şimdi vursam başım en fazla ne kadar belaya girerdi? Narbekov ne tepki verirdi? Her şeyi mahvetmiş mi olurdum? Çünkü tam şu anda, benim onu çekip vurmakla ilgili hiçbir sorunum yoktu. Ne olurdu ki? Dünyadan bir pislik daha eksilmiş olurdu işte. Fena bir fikir sayılmazdı. "Yoksa ben konuşturacağım seni bak-"

Bakışları benden çekilerek arkama, tam kapının oraya döndüğünde bir şeylerin onun için ters gittiğini bilmek için arkama dönmeme gerek yoktu.

"Orospu evladı seni!" Sadece bir saniye sonra Tolun'un sesini duymuştum. "Ne yaptığını zannediyorsun lan sen?"

Gelenin Tolun olmasına şaşırmamıştım, tabi ki Narbekov yüzünü göstermeyi tercih etmeyecekti. Odkan onu Moskova'da biliyordu. Odkan'ın en yakın arkadaşı tam bu gece, olayların patlak verdiği an onu tuvalette görürse ne olurdu? Gidip Odkan'a yetiştirirdi. *Tabi bu tuvaletten çıkabilirse.*

Ve yetiştirirse... Odkan Borisov aptal değildi. Sara'nın şüpheli hareketleri ve Perva'nın bu gece Moskova'da değil de burada olmasının sonucunun neye çıktığını pekâlâ görebilirdi.

Tolun o kadar ani davranmıştı ki ben bile neye uğradığımı şaşırmıştım ama sadece bir saniye sonra, Alex artık Sara'yı bırakmıştı ve yüzü tuvaletin fayanslarına yaslanmıştı. Arkasında ise Tolun vardı, bir eliyle iki bileğini sabitlerken diğer eliyle Alex'in elindeki silahı tutuyordu.

Narbekov'un onu neden en yakınında istediğine şaşırmamak lazımdı. Sevecen görünen bir çocuk

olabilirdi ama şimşek gibi hareket ediyordu. Ne ara önüme geldiğini, ne ara Alex'i çektiğini, ne ara onu duvara yasladığını anlayamamıştım bile. *Gerçekten şimşek gibi.*

"Senin kafanı sikerim lan!" dedi Tolun, normalde olduğu kişi ile şu an karşımda gördüğüm kişi çok farklıydı. "Senin kafan mı iyi? Ne çektin yine beynine kadar?" Alex'in kafasını fayanslara sertçe çarptı. "Benim sevgilime bıçak çekmek de ne oluyor?" Alex acıyla inledi. "Siktir et, sevgilim olması önemli değil. Bir Aslan'a, senden olan birine, seninle eşit rütbede olan birine, üstelik de bir kadına... Nasıl güç gösterisi yapabiliyorsun lan sen?"

Aslanlar arasındaki her şeyin güllük gülistanlık olduğuna sadece bir aptal inanırdı. Dışarıdaki tehlikelere karşı birbirlerini korumaları gerekiyordu, değil mi? En azından söylenilen, anlatılan buydu ancak bu sadece bir masaldan ibaretti.

Dışarıdaki hiçbir tehlike, onların birbirine verdiği zarardan daha fazlasını veremezdi onlara.

"Senin sevgilin..." Alex ağzından kan tükürdüğü sırada telefonumun titrediğini hissettim. "Neden benim yatağıma birilerini sokma peşinde? Normal bir şey mi bu? Bunun açıklamasını istemem çok mu garip geldi sana?" Tolun hırsla bir yumruk daha geçirdi Alex'in suratına. Alex zar zor konuşuyordu. "Sanki... Bir şey... Karıştırdığınızı... Bilmiyorum..."

"Siktir git!" diye bağırdı Sara. "Kendi kendine kafanda bir şey kurdun. Sadece arkadaşımla telefonda konuşuyordum ben. İsmimi telefonunda gördüğün an bana saldıramazsın. Kıza bir şey sormadın, bana bir şey sormadın, beni bu iğrenç tuvalete çekip bıçağını sapladın. Kafayı mı yedin? Ne o? Kızların isteyerek seninle yatacağına inanamayacağın kadar küçük mü yoksa sikin?"

O kadar inandırıcı söylüyordu ki ben bile mevzunun bu olduğuna inanabilirdim, eğer bilmesem. Ayrıca fazlasıyla korkmuş görünüyordu ama Alex'in onu korkutamayacağını biliyordum.

Alex cevap vermek için ağzını açtı ama Tolun onun konuşmasına izin vermemişti.

"Paranoyaklığın yüzünden benim sevgilime zarar verdin," dedi Tolun alaycı bir şekilde gülümseyerek. Sara sadece duruyordu yanında, az önce bağırarak sıraladığı cümleler yüzünden nefes nefese kalmıştı. "Bu Leo tarafından hoş karşılanmayacaktır, Alexander. Hem de hiç hoş karşılanmayacaktır."

"Başka ne Leo tarafından hoş karşılanmaz Tolun, biliyor musun?" diye sordu Alexander. "İtaatsizlik. Duyduğuma göre bu aralar Narbekov bunu epey bir yapıyormuş."

Tolun'un çenesini sinirle sıktığını gördüm. Sinirlenmişti ancak bu sefer Alexander'ı susturacak hiçbir şey yapmıyor, konuşmasına izin veriyordu.

Telefonum bir kez daha titrediğinde ekranın kilidini açarak telefona baktım. İki mesaj vardı. İkisi de Narbekov'dandı.

Hedeon: Tuvaletten çık ve hiçbir şey olmamış gibi üst kata yürü.

Hedeon: Hemen!

Sara'ya dönüp baktığımda, anlamış gibi kafasını salladı ve sessizce gitmemi söyledi. Arkama bile bakmadan tuvaletten dışarı çıktım, ortamı koşarak terk etmek istesem de ilgi çekmemem gerektiğini biliyordum. Bu yüzden sessiz ve kendinden emin adımlarla tekrardan kulübün içine ilerledim. Kalabalık dağılmıştı. Odkan'dan da, dövdüğü çocuktan da Nadya'dan da iz yoktu.

Yukarı mı çıkmışlardı acaba? Yani... Bir alt kat daha olmadığına göre? Ya da Odkan bir rezil gibi ortalığı

dağıttığından Nadya onu dışarı mı çıkarmıştı? Ya üst kata çıktılarsa? O zaman bizi görmezler miydi?

***Narbekov eminim ki bunu düşünmüştür Bengi*, diye geçirdim içimden. Zaten o dışarıda değil miydi? Olup bitmeden haberi olmaması imkansızdı.**

Üst kata çıkan merdivenlere doğru ilerlerken az önce Odkan'ın kavga çıkardığı yerdeki kalabalığın hâlâ dağılmadığını fark ettim. İnsanlar, daha doğrusu Aslanlar, etrafta duruyor ve birbirlerine olayı soruyorlardı.

Ama hiçbirinin az önceki olayı çıkaranın Odkan Borisov olduğundan haberi yoktu.

Babamın beni herkesten saklamış olması büyük bir başarıydı ancak ben evden dışarıya adımımı bile atmıyordum, bu adamlar senelerdir işin içindelerdi ve ikisinin de yüzünü bilen yoktu. Babamın yaptığı zor olabilirdi ancak Narbekov ve Borisov'un başardıkları bu şey imkansızdı. Yine de bir şekilde yapmışlardı.

Ama nasıl işte?

Bunu zihnimin içindeki başka gece düşünülecekler torbasına attım. Şu an çok daha büyük dertlerim vardı. Sara'nın uğradığı saldırı, Alexander'ın benim yüzümü görmesi ya da Sara'nın Nadya'nın buraya gelmesini sağlayarak kendi topuğuna sıkması ve tüm planı berbat etmesi gibi. Narbekov bunu duyunca ne tepki verecekti acaba?

Sinirlenir miydi?

Onu sinirli düşünmeye çalıştım ancak kafamın içinde hiçbir görüntü canlanmamıştı. Öldürücü bir sakinliği vardı, mimiklerinden çoğu zaman hiçbir şey anlaşılmıyordu, çok duygusuzdu. Sinirlenip bağırmak şöyle bir yana dursun... Tepki bile vermez gibiydi.

Bu daha iyi miydi yoksa daha kötü müydü karar veremiyordum. O cüsse, yüz ve geçmişi taşıyan bir adam sinirlense çok korkunç olabilirdi ancak hiçbir duygu belli etmeden cehennemden fırlamış gözlerini

gözlerime dikmesi de korkunç olmayan bir seçenek sayılmazdı.

Telefonumu kontrol ederek düz tutmaya çalıştığım adımlarla beraber merdivenlerden çıktım ve üst kattaki mekanın kapısından içeriye girdim. Bu mekan çok daha canlı görünüyordu, çok daha kalabalıktı ve insanlar çok daha fazla eğleniyorlardı. Tabi, alt kattaki enerjinin dağılmasının suçlusu Odkan Borisov'un kırmızı bayrak görmüş boğa gibi birine saldırması ve tüm mekanı dağıtmasıydı.

Bir mesaj daha atmasını bekliyordum. Neredeydi? Bu kalabalığın içinde onu nasıl bulacaktım? Gözlerim etrafta dolaşırken bar kısmına baktım ancak orada değildi. Kesin yine gölgelerin arasında bir yere saklanmıştı.

Hayalet.

Tam o an telefonum titredi. Akıl da mı okuyabiliyordu yoksa bu herif? Tam mesaj atmasını beklerken, sanki aklımdan geçenleri duymuş gibi mesaj atmasının başka açıklaması olamazdı. Narbekov gün geçtikçe daha tüyler ürpertici geliyordu.

Hedeon: Çıkışa ilerliyorum. Sen de çık. Arka kapıdan seni alacağım.

Çıkış mı? Gözlerim sadece Narbekov'u değil, Nadya ve Odkan'ı da taramıştı ve ikisinden de haber yoktu. Onlar da çıkışta olamaz mıydı? Oradalarsa ve bizi görürlerse ne olurdu?

Parmaklarım hızla klavyede dolaştı ancak çıkışa doğru yürümeyi de ihmal etmiyordum.

Bengi: Nadya ve Odkan ortalıkta yok. Ya çıktılarsa ve bizi görürlerse?

Hedeon: Planı ben yaparım Elem, sana sadece uygulaması kalsın.

Hedeon: Anlaşıldı mı?

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Tamam, en mükemmel plan senin Narbekov. En zeki sensin. Kimse senin işine burnunu sokamaz. **Bu adam koca bir şaka gibiydi. Bu kadar egoist olması normal miydi? Sinirlerimi o kadar zorluyordu ki...**

Tamam, zeki bir herif olduğunu ben de kabul ediyordum ancak ne kadar zeki olduğunuzun bu tip durumlarda bir önemi yoktu ki, her şeyi düşünmüş olsanız bile ufak şeyleri gözden kaçırabilirdiniz. Birinin size yardımcı olmaya çalışması kötü bir şey miydi sanki?

Onun gibi egoistler için kötü bir şey, Bengi. **Tabi.**

Bengi: Sen dünyanın en sinir bozucu herifisin.

Hedeon: Sinir bozucu ne demek bilmiyorum. Çeviri?

Dudaklarım aralandı, hâlâ çıkışa doğru yürüyordum ancak bir yandan da yazdığı mesajlara bakıyordum, ne beklediğimi bilmiyordum ancak böyle bir mesaj asla beklememiştim. *Çeviri?* mi yazmıştı gerçekten o. Az kalsın gülecektim.

Bengi: Şaka yapıyorsun?

Hedeon: :)

Gülücük mü atmıştı o?

Narbekov'un Borisov'a yakalanmış ve telefonunu kaldırmış olma ihtimali yüzde kaçtı?

Buradan bakınca yüzde yüz gibiydi.

Bengi: Ne?

Bengi: Gülücük mü attın sen?

Hedeon: Mekandan çıkabilmek için 185 saniyen kaldı. Eğer hâlâ merdivenlerin oradaysan başın belaya girecek.

Neden 185 saniyeydi? Neye göre söylüyordu bunu? Muhtemelen Odkan ve Nadya'dan haberi vardı.

Bengi: Değilim.

Hedeon: Muhtemelen babaannem senden daha hızlıdır.

Hedeon: 169 saniye.

Bengi: Neyin geri sayımı bu? Beni geriyorsun.

Hedeon: Karşına Olov dikildiğinde de gevşeyeceğini sanmıyorum. Benim germem daha iyi oluyor bu durumda.

Bengi: Dışarıdalar mı?

Hedeon: Otoparktalar. 144 saniye.

Bengi: Otoparkta ne kadar vakit geçireceklerini nasıl hesaplayabilirsin ki?

Hedeon: Elem, eğer 30 saniye içinde burada olmazsan gerçekten başın belaya girecek.

Bengi: Neden başım belaya girsin ki? Beni göremezler. Daha 129 saniyem var.

Hedeon: Onlarla ilgisi yok. Başın benimle belaya girecek.

Bengi: Öyle mi? Ne yapacaksın bana?

Bana cevap vermediğinde telefonu ceketimin cebine koyarak mekanın arka kapısından dışarı çıktım. Kaç saniye kalmıştı? Yüz on bir. Ya doğru hesaplayamadıysa? Birden Nadya ile Odkan karşımızda dikilirse ne olacaktı? Nasıl kurtaracaktık?

Planına bu kadar güveniyorsa yanlış yapmamıştır Bengi,* diye geçirdim içimden. *Zaten bu kadar güveniyorsa zekasına, bir zahmet hata yapamasın.

Araba park ettiği yerde duruyordu, o ise sürücü koltuğunda oturuyordu. Hızlı adımlarla arabaya doğru ilerleyerek yolcu koltuğunu açtım ve arabaya bindim. Kapıyı kapatmamla arabayı çalıştırması ve gaza abanması aynı saniye içerisinde gerçekleşmişti.

"Bizi görmeyeceklerine emin misin, Narbekov?" diye sordum gözlerimi yan profiline diktiğim sırada.

"Eminim," dedi araba biraz daha hızlandığında. "Hızdan korktuğunu biliyorum ancak onlarla aramızı biraz açana kadar korkunu unutman gerekecek."

Hızdan korktuğumu mu biliyordu? Nereden? Beni ilk bulduğu gece, çok hızlı gittiği için ona yavaşla dedim diye mi böyle bir çıkarım yapmıştı? Tamam, yalan

sayılmazdı. Hızlı gitmekten korkuyordum, evet ama bu geçmişten beri olan bir korku değildi.

Kazadan sonra olmuştu.

"Hızdan korkmuyorum," dediğimde kaşlarını kaldırdı ve ela gözlerini bana dikerek *ciddi misin* dercesine bir bakış attı. "O nereden çıktı ki?" diye sordum, yalanımı daha inandırıcı kılmak için ama ne kadar inandırıcı kılabilirdim ki?

Araba biraz daha hızlandığında gözlerim önce hız ibresine takıldı. Aslında bunu yapmamın hızlanıyor olmamızla bir ilgisi yoktu. Araba ne kadar yavaş olursa olsun o ibreyi durmadan kontrol etme ihtiyacı duyuyordum, bindiğim her arabada. Çok düzensiz mi hızlanıyorduk, hep mi hızlanıyorduk, yoksa aynı tempoda mıydık? Bunu kontrol etmem gerekiyordu ve bunu sadece hız ibresine bakarak kontrol edebilirdim, değil mi?

Bu da bana o geceden kalan onlarca tikten yalnızca bir tanesiydi işte.

Ela gözlerinin baskısını önce hız ibresine düşen gözlerimde, sonrasında ise birbirine kilitlenen parmaklarımda hissettim.

Harika.

Narbekov'un dikkatinden gerçekten de hiçbir şey kaçmıyordu. Ama o da bir insandı, zihin okumayı bilmediğine göre kabul edemese de bazı yaptığı tespitler yanlış olabilirdi.

Bu sefer yaptığı tespitin yanlış olmadığını arabadaki herkes biliyordu tabi ki.

"Tepkilerini kontrol etmek isteyip de mi bu kadar kötü iş çıkarıyorsun yoksa ağzından çıkan sözlerin yalan olduğunu anlaması için karşındakine doğrudan yardımcı mı oluyorsun?" diye sordu, kaşları hâlâ çatıktı.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum. "Ayrıca bu kadar uzun bir cümle kurmak hiç senlik değil. Az önce

de gülücük attın? Senin Narbekov olduğuna emin miyiz?"

Dudakları alayla yana kıvrıldı. Yan profili gerçekten güzeldi. Keskin bir çene kemiği, kemersiz bir burun, çıkık elmacık kemikleri ve pürüzsüz bir ten ile ne kadar kötü olabilirdi ki zaten? Ona her baktığımda şaşkınlık yaşamaya devam ediyordum, sanki ilk kez görmüşüm gibi. Böyle birisini hayal etmemiştim çünkü onu anlattıkları her seferde ve onu her zaman kötü şeylerle anlattıklarından, kafamda canlanan hayaleti de çirkin bir adamdı doğal olarak. Tamam, belki de çok çirkin değildi ama bu kadar güzel olmadığı kesindi.

İstesem de bu güzelliği kafamın içinde canlandırabileceğimi sanmıyordum gerçi.

"Soruma cevap vermedin yalnız," dedim. Buna alışıyordum tabi. Sorular artık öylesine söylenen sözler gibiydi. Cevap alamayacağımı bile bile ortaya atıyordum. "Emin miyiz senin Narbekov olduğundan? Kanıt?"

"Başka hangi herif saniyeleri sayar sence?" diye sordu, dudağındaki alaycı kıvrım hâlâ silinmemişti.

Planı mahvolan bir herife göre fazla umursamaz değil miydi?

Aslında, hayır. Umursamaz değildi. Doğru kelime sakindi.

Sakin. Fazla sakindi. Her zaman.

"İkna oldum," dedim alaycı bir sesle. "O saniye hesabı nereden çıktı peki?"

"Sana dedim," dedi. "Ben her şeyin hesabını yapar, planı o şekilde uygulamaya koyarım." Evet, bunu durmadan hatırlatmaktan sıkılmıyordu. "Daha önce gelip otoparkın her katından park yerine çıkmanın kaç saniye aldığına baktım. Odkan'ın arabası ile aynı model olan bir arabayla. Odkan'ın arabası en alt

katındaydı. Yani çok zor bir hesaplama yapmam gerekmedi. Zaten biliyordum."

Bu adam çıldırmış olmalıydı. Onun da insan olduğunu ve bazı şeyleri fark edemeyeceğine ya da gözden kaçırabileceğine dair olan düşüncelerim bir anda kanatlanıp uçmuşlardı. Bu adamın dikkatinden kaçan bir şey olması zor değil, direkt imkansızdı.

Ona güvenip güvenmemem umurunda değildi, hatta güvenmememi tercih ediyordu ancak planına güvenmemi söylemişti. Belki de haklıydı. Sıfır bilgimle durmadan plandaki açıkları düşünüp bir sonuca varamamaktansa belki de bu konuyu ona bırakmalı ve arkama yaslanmalıydım çünkü şu ana kadar gördüklerim göz önünde bulundurulunca plan konusunda çok iyi bir iş çıkardığını söyleyebiliyordum.

Ama bu da kontrolü tamamen onun eline bırakmak olmaz mıydı?

Eğer kontrol manyağı bir babayla senelerce aynı çatı altında yaşamışsanız, birine kontrolü bırakmak zorunda kalmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyorsunuzdur.

Ama kontrolü düşmana bırakmak?

İşte bu bambaşka bir şeydi.

Ve korkutucu.

"Sen gerçekten kafayı yemiş olabilirsin," dedim sessizce. Zihnimden geçenleri göz önünde bulundurduğumda bu tepki çok ruhsuz kaçıyordu.

"Seni görürse kimin kardeşi olduğunu anlama ihtimali çok yüksek," dedi. Bahsettiği kişi Odkan mıydı yoksa Nadya mıydı? "Dövmelerin var. Ayrıca fiziksel olarak benziyorsunuz. Benden şüpheleniyor zaten Günberk olayından sonra, bir de ikimizi yan yana görürse olayı çakması çok uzun sürmez, değil mi? Ve ben neyin peşinde olduğumu asla anlamasını istemiyorum. Asla."

Anlayabilir miydi? Narbekov, Aslanlar için en az Leo kadar önemliyken onun Aslanları bitirmek istediğine dair bir düşünceye nasıl kapılabilirdi ki, sadece beni yanında görerek? Bunu Narbekov hariç birisi bana gelip söylemiş olsaydı ciddiye bile almazdım onu.

"Odkan'ı biraz abartmıyor musun?" diye sordum. "Bence sandığın kadar ciddiye alınacak birisi değil o. Nasıl senin planını anlayabilir ki?"

"Bu zaten onun oyunu," dedi Narbekov, alaycı bir sesle. "O görünüşü var ya? Hepsi bir oyun. Salağa yatıyormuş gibi davranır her zaman, insanlar bir şeyler anladığını anlamasın diye." Kaşlarım çatıldı. "Onu benden başka kimse tanımıyor. Emin ol, ciddiye alıyorsam bir şeyler bildiğimdendir. Ben eften püften herifleri adam yerine koymam."

"Plan berbat olmadı mı?" diye sordum düşüncelere dalmışken. Pekâlâ, haklıydı. Odkan'ı ondan daha iyi kimse tanıyamazdı, o yüzden bu konuda inatlaşmanın bir anlamı da yoktu. "Neden bana kızgın değilsin?"

"Sana neden kızgın olayım, Elem?"

"Sara'dan mesaj geldiği an tuvalete koştum ve yüzümü ifşa ettim," diye cevapladım sorusunu. "Hem de Odkan'ın en yakın arkadaşı ve Nadya'nın kuzeni olan bir şerefsize."

"Yani?" diye sordu, kırmızı ışıkta durduğumuzda. Kaşlarım biraz daha çatıldı ve ona döndüm, zaten o da önümüzde duran araçlara değil de bana bakıyordu.

"Yani," dedim şaşkınlıkla. "her şeyin bok olmasından bir adım uzaktayken senin bu kadar sakin olman bana çok garip geliyor açıkçası."

"Babam bana her zaman derdi ki," dedi geçen birkaç saniye sonrasında, yeşil ışık yandığı an gaza basmış ve gözlerini tekrar arabanın ön camına çevirmişti. "Bir asker için en büyük silahı, sakinliğidir."

Kafamın içi soru işaretleri ile doluydu.

Tolun ve Sara ne yapmışlardı? Narbekov o kadar sakin ve umursamaz duruyordu ki... Nasıl halledecektik bu işi? Alexander'ın hafızasını silmenin bir yolu olmadığına göre neden bunu büyük bir sorun olarak kabul etmiyordu bu adam? Ben mi fazla panik hâlindeydim yoksa?

"Bence senin bu ifadesizliğin sakinlikle bir alakası yok," dedim. "Hiçbir şey hissetmediğinden böylesin."

"Ah, bir şeyler hissettiğimden eminim." Dudaklarımı aralayıp ona soru soracağım sırada buna izin vermeden tekrardan konuştu. "Bir şeyler hissetmeyen bir herifi gecelerce uyanık tutacak bir şey bulamazsın çünkü, değil mi?"

Neydi uyanık tutan onu? Hissettiği şeyler olduğunu söylüyordu. Ne hissediyordu? Acıyı mı öfkeyi mi hayal kırıklığını mı? Yoksa üçünü birden mi?

"Öyle olsun," dedim duygusuz bir sesle. "Ne getiriyor peki bu en büyük silah olan sakinlik bize? Haberin olsun yalnız... Alexander, eğer Tolun ve Sara'nın elinden kurtulursa ve Odkan'ı ararsa, Odkan'ın peşimize takılması üç saniye bile sürmez. Bu durumda, silahın elinde patlayabilir."

"Sorun değil," dedi. "Hiçbir silah sana elinde patlamayacağının garantisini vermez." Ela gözleri tam gözlerimin içine baktı. "Ama ben elimde patlama riski en düşük olanını buldum."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum kaşlarım çatıldığında.

Gözlerini gözlerimden çekmeden önce omzunu silkti: "Öğreneceksin."

Bakışları tekrar yolu bulduğunda arabanın hızı biraz daha artmıştı. Elimde olmadan hız ibresini kontrol ettim ve derin bir nefes alarak sırtımı iyice koltuğa yasladım. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim

yoktu, zaten çoğu zaman konuştuklarından bir halt anlamıyordum.

Şu an zaten panik hâlindeydim, yüzüm ifşa olmuştu, elimde olan ve korumam gereken tek şeydi gizliliğim ve onu da bir aptal gibi çöpe fırlatmıştım. Ama ne yapabilirdim ki? Sara'yı öylece bırakacak mıydım orada? Tabi ki harekete geçmem lazımdı.

O aptal Alexander gerçekten bir şeylerden şüphelenmiş miydi acaba? Yoksa sadece kızın ondan gerçekten hoşlanmadığını anlamış ve kızın telefon ekranında Sara'nın ismini görüp Sara'ya saldırmaya mı karar vermişti?

Konu Alexander Olov ise doğru olan seçenek ikinci seçenek gibiydi ancak Narbekov, Odkan hakkında yaptığım tahminlerin kesinlikle yanlış olduğunu belirttiğinden, çok da emin olamıyordum işte.

"Narbekov, bir şey öğrenmem mümkün değil," dedim bıkkın bir sesle. "Çünkü seninle ben aynı dili konuşmuyoruz."

"O zaman salağa anlatır gibi anlatayım Elem," dedi alaycı bir sesle. "Sakinim çünkü oturup düşünmek ve planı kurtarmak için sakin kafayla düşünmem gerekir. Sana kızgın değilim çünkü seni bu işin içine ben sürükledim. Bu dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve bu yüzden yanlışlar yapman gayet doğal, bilmeden yaptığın yanlışları düzeltme sorumluluğu sana değil bana ait."

Şaşkınlığım ikiye katlandı. Beni bu dünyaya o mu sokmuştu? Ben bu dünyaya babamın kızı olarak geldiğimde, zaten bu saçmalığın ortasına doğmamış mıydım? Ayrıca o olmasa bile Kenan Karan ile anlaşma yapan bendim, er ya da geç işin içine girecektim çünkü artık canıma tak etmişti.

Önce ağabeyim, sonra annem ve babam en son da Çakır mı?

Yetmişti artık.

"Böyle bir sorumluluğun yok," dedim kafamı sallayarak. "Beni bu dünyaya sen sürüklemedin, Narbekov. Bence benim soy ismimi bazen unutuyorsun. Ben zaten bu dünyanın içine doğdum."

"Hayır," dedi Narbekov. "Sen bizden biri değildin, hiçbir zaman da olamayacaksın."

Olmak isteyen de yok zaten, diye bağırmamak için kendimi zor tutmuştum.

Ne sanıyordu kendini bu kibirli piç?

"Ağabeyim sizden biri miydi peki?" diye sordum alaycı bir sesle. "Babamın tüm kurallarını çiğnemesi ve sizin gibi iğrenç bir varlığa dönüşüp elini kana boyaması onu sizden biri yapmaya yetti mi?"

"Anlayamıyorum Elem," dedi alayla gülümsediğinde. "Bizim ne kadar iğrenç olduğumuzdan bahsedip duruyorsun ama bizden biri olmadığını yüzüne vurduğumda bana öfkeleniyorsun. Sen de iğrenç bir varlığa dönüşmek mi istiyordun yoksa? Baban bunu elinden mi aldı?"

Gözlerim vişne rengindeki dudaklarının yarattığı ufak kavise takıldığında öfkemin arttığını hissettim.

Sakinlik onun silahı olabilirdi ama kesinlikle benim değildi, en azından onun etrafındayken. Normalde çok sakin bir insan olabildiğimi ve bununla insanları çıldırma raddesine getirebildiğimi biliyordum ancak Narbekov beni kontrolden çıkarıyordu.

"Siktirip gideceğim ve kendi kendine üstlendiğin sorumluluğun altında kalacaksın," dedim sinirle. "Alexander piçi oradan elini kolunu sallaya sallaya çıkacak, olayı da çakmış olduğundan koşarak Odkan Borisov'u arayacak. Sara ve Tolun'un çevirdiği oyunu anlatacak, beni de. Ve Leo'muzun baş yalakası olan Odkan da tabi ki böyle bir fırsatı kaçırmadan Leo'ya haber verecek."

"Çok korktum," dedi alayla.

Tepkisini umursamadım bile. "...Leo yanında herkesten gizlediğin bir Elem ile seni yan yana görüp de seni hain ilan etttiğinde de devam edersin bu konuşmalarına."

"Muhtemelen ederim," diye cevapladı beni sinirimi hoplatan bir kibirle.

"Neden bu arabada olduğumu bile bilmiyorum," dedim kendi kendime.

"İstediğin için olabilir mi?" diye sordu.

Sakinliğine alışkındım ama bu deli edici alaycılık? Bu nereden çıkmıştı şimdi?

"Kim senin gibi bir adamın yanında olmak ister ki?" diye sordum ona döndüğümde.

"Çoğu kadın?" dedi ela gözleri bana döndüğünde.

Gözlerindeki alaycılık o kadar belirgindi ki...

"Bu alaycılık da nereden çıktı, Narbekov?" diye sordum. "Hem de böyle bir gecede? Amacın beni çıldırtmak mı?"

"Evet," dedi sorduğum sorunun cevabı ortadaymış gibi. "Korkma diye sakin oluyorum, sakinim diye deliriyorsun, altında bir şey arıyorsun. Sana açıklama yapıyorum, açıkladığım her şeyi görmezden gelip saçma bir noktaya takılıyorsun. Senin için sorumluluk alıyorum diyorum, deliye dönüyorsun." Gözleri yoldan bana doğru çevrildi. "İstediğini yap mı diyeyim sana? Git hallet kendi işini mi diyeyim? Desem yapabilecek misin sanki? Ben sana güçsüz demiyorum Bengi, bana güçlü olduğunu kanıtlamaya çalışıp durma. Sinirimi bozuyorsun."

"Çok umurumdaydı senin sinirini bozmuş olmak, biliyor musun?" Sesim birden yükselmişti. "Kusura bakma hiç güven uyandırmayan, düşmanım olan herifin planına güvenip de kontrolü elden bırakmadığım için ya. Haklısın, ben canımı çöpten bulmuş gibi davranmalıydım. Çünkü tüm ailem

katledildi ama ben akıllanmayan bir aptalım. Eminim böyle olmamı isterdin, Narbekov."

"Keşke o gece Çakır'ı gebertseydim," dedi birden. Donakaldım. "Yanında sadece o var, değil mi? Geriye sadece o kaldı. Onu da tüm ailenin olduğu yere yollasaydım, cehennemin dibine. Keşke o gece orada olsaydım, onu gebertseydim de babam yaşıyor olsaydı ve biz seninle hiç tanışmamış olsaydık, Bengi."

Neden böyle söylüyordu, birden? Birkaç saniye yüzüne bakmaya devam ettim ama o gözlerini çoktan benden çekmiş, saniyelerle beraber akıp giden yolu izlemeye başlamıştı. Önce Çakır'ı öldürdüğünü söylüyor, sonrasında ise "Keşke Çakır'ı öldürseydim," diyordu. Peki babası? Babasının ölümü ile Çakır'ın vurulmasının bir alakası mı vardı? Bana, benimle ilgili olan her şeyi anlattığını söyledikten sonra karşıma bununla mı çıkıyordu? Çakır da benim ailemdendi, annem ve babama olanı bildiğim gibi ona olanı detayları ile bilmem gerekiyordu.

Beni karşısında tir tir titrerken ya da ağlarken mi görmek istiyordu? Bu yüzden mi gücünü üzerimde kullanmaya çalışıyordu? Benden bu kadar mı nefret ediyordu? Ailemden? Sırf çocukluğumu yaşadım, onun gibi bir canavara dönüştürülmedim diye miydi her şey? Keşke onu zihnimin içine sokup o çocukluğu gösterebilseydim; üstüme kapanan kapıları, karanlık odaları, nefes alınamayacak kadar dar olan küçük depoları, yalnızlığımı... Belki o zaman bana baktığında gördüğü tek şey düşman olmazdı. Ama bu umurumda değildi. Kendimi ona kanıtlamayacaktım, anlatmayacaktım, sadece almam gerekenleri alacak ve defolup gidecektim.

O haklıydı. Onunla da beraber büyüyebilirdik. Ama beraber büyüsek bile bu gece arabadaki avcı o, av ise ben olacaktım.

Bazı cinayetlerde kurban da katili oynayabilir. Oyunu kazanmak istiyorsan doğayı izlemen gerekir. Doğa yalındır. Güçsüzün mezarı kazılır, güçlünün ise tacı hazırdır. Döngü hassastır ama yine de kırılmazdır. Yok edilemez ama değiştirilebilir. Bu yüzden; av, avantajı yakaladığı an bir avcıya dönüşebilir.

Onu izleyecektim, herkesten gizlediklerini görecektim. Onu dinleyecektim, herkese sustuklarını ben duyacaktım. Onun yanında olacaktım, kimse yok sandığı karanlığın içinde bile. Ve o avantajı elde edecektim.

İşte o gece bu arabadaki av o olacaktı, avcı ise ben olacaktım.

Ve ben de onun gibi merhametsiz davranacaktım.

Narbekov, ben senin öğrencinim. Bunu hiç unutma.

"Keşkeler senin gibi bir adamda göre değil," dedim alaycı tutmaya çalıştığım sesimle. "O yüzden bu tarz sözler sana yakışmıyor." Gülümsedim. "Ayrıca soruma cevap vermemek için elinden geleni yaptın."

Ama hissettiğim boşluk hissi beni içine alıp yutmak üzereydi. Yine de iyi idare ettiğimi biliyordum. Onun kadar ifadesiz olmasam da ben de bu konuda uzman sayılırdım.

"Ne sorusu?" diye sordu, ela gözleri tekrardan bana döndüğünde.

Dediklerini bu kadar sakin karşılamış olmama şaşırmış olmasını beklemiştim ama her zamanki gibi ifadesizdi.

"Ağabeyim sizden birisi miydi?" diye yeniledim sorumu.

"Hayır."

"Sadece sen, Odkan ve Nadya'ydı yani?" Bu bir soru değil, tespitti. "O zaman neden bu hâldesiniz şu an? Mükemmel yetişme tarzınız size arkadaşlığın önemini öğretemedi mi yoksa?"

"Dedim ya," dedi ruhsuz bir sesle. "Sadece büyüdük."

Bir şeyler olmadığına ihtimal vermiyordum. Bazı şeyler öylece bitebilirdi ama neredeyse 25 senelik arkadaşlık öylece bitecek bir şey değildi. Bir nedeni mutlaka vardı. Sadece bana söylemek istemiyor olmalıydı. Ki bu garip değildi. Adam benimle ilgili şeyleri bile zar zor söylüyordu. Sadece onun özeli ilgili olan bir şeyi mi söyleyecekti bir de?

"Tolun neden aramıyor hiç?" diye sordum. "Ya da Sara? Neden sana haber vermiyorlar?"

"Planladığım gibi gidiyor demek ki plan," dedi. "Plan yolundan çıksaydı haber vermiş olurlardı."

"Bu yolundan çıkmamış hâli mi planın?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Şaka mı yapıyorsun? Resmen boku yedik! Daha ne kadar yolundan çıkabilir ki?"

"Yolundan çıkan ne tam olarak Elem?" diye sordu sakin bir sesle. "Çünkü ben yolundan çıkan hiçbir şey göremiyorum, planın sahibi olarak."

"Mesela Nadya'nın oraya gelmesi?" dedim. "Seni görebilirdi."

"Evet o Sara'nın aptallığıydı ama Odkan'ın yukarı çıkmasını engellemek için yaptı," dedi. "Geri tepeceğini tahmin edemezdi." Demek ki olayı biliyordu. Sara ne ara anlatmıştı ki? "Ki Nadya seni de beni de görmedi. Yani bir sorun yok."

Evet, o an riskli bir durum olsa da sonuçta ikimizi fark etmemişti, değil mi? O an delirmiş bir hayvan gibi milletin üstüne atlayan Odkan ile çok meşguldü çünkü. Ama ya gördüyse ve biz fark etmediysek... Kafamdan bu düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım, iyice felaket senaryosu kurmaya başlamıştım ve ne yazık ki bu her zamanki hâlimdi.

"Alexander yüzümü gördü," dedim. Bundan daha büyük bir sorun yoktu. "Bana garip garip baktı, sanki

bir yerden çıkarmaya çalışıyormuş gibi. Ve durmadan kim olduğumu sorup durdu. Ya Sara'yı sadece kızın telefonunun ekranında onun ismini gördü diye kıstırmadıysa? Ya gerçekten de gece olan bir şeylerden şüphelendiyse?"

"Evet," dedi umursamaz bir sesle. "Senin gizliliğin plandaki en önemli şey. Yani eğer bir şeylerden şüphelenirse ve peşinde düşerse, yüzünü görmüş olması tüm planı sikmiş olur."

Benimle dalga mı geçiyordu bu adam? Az önce bana planda hiçbir sorun göremediğini, her şeyin doğru şekilde ilerlediğini falan söylemiyor muydu? Arabaya bindiğimiz andan beri ona Alexander mevzusunu açıyordum ve umursamazca davranıyor, hiçbir şey söylemiyordu. Şimdi ise bana gelmiş resmen mahvolduk diyordu.

"Ya sen benimle..." Dalga mı geçiyorsun?

Cümlemi tamamlamama izin vermedi.

"Neyse ki Elem," dedi bana dönüp gülümsediğinde. "Ölü bir adamın hafızasını araştıracak bir teknoloji hâlâ geliştirilemedi."

Ağzım aralandı. Ne diyordu o? Yoksa Alexander... Anladığım şeyi mi yapmıştı?

"Sen..." Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemiyordum, tıpkı yüzümdekini gizleyemediğim gibi.

"Evet, Alexander öldü. Tolun onu öldürdü. Ya da Sara. Fark etmez, değil mi?"

Alexander'ı öldürtmüştü. Alexander Olov'u öldürtmüştü. Leo Olov'un yani Kral'ın yeğenini öldürmüştü. Odkan'ın en yakın arkadaşını öldürtmüştü. Nadya'nın kuzenini öldürtmüştü. Olga'nın kardeşini öldürtmüştü. İçlerinden birini, en az kendisi kadar önemli birini öldürtmüştü. Bir pençe olarak başka bir pençeyi öldürtmüştü.

Siktir.

Narbekov'un başı fena beladaydı.

"Sen..." Durumu kafamda düşündükçe daha da kötüleştiğini fark ediyordum. "Ne yaptığını farkında mısın?" Ne aptalca bir soruydu bu böyle? Tabi ki de farkındaydı. "Farkında mısın? Şu yaptığın yüzünden... Dibe battık, Narbekov."

Alayla gülümseyerek bana döndü: "Aslında batmaya yeni başladık, Elem."

Banyodaki suyu ayarlarken esnemekten ağzım ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordum. 2 saat yolculuğun geri kalanında tek kelime bile etmemiştik. Ona ne diyebilirdim ki? Hiçbir haberim olmadan daha başlamayan intikam planını yerle bir edecek bir hamle yapmıştı ve ben arabanın içerisinde bir saat boyunca resmen delirirken, bu yaptığından bana bahsetmemişti bile.

Alexander'ın ölmesi hakkında hiçbir şey hissetmiyordum. Üzüntü kesinlikle yoktu. Onun ne kadar boktan bir insan olduğunu biliyordum, Sara'ya bile yaptığından anlaşılabilirdi bu. Yani, onun yasını tutacak falan değildim. Ama beni görme tehlikesi ortadan kalkmış olmasına rağmen rahatlama hissi de yoktu işte. Muhtemelen öldürüldüğü ortaya çıktığında ortalığın karışacağını bildiğimden, rahatlamaktan çok daha da paniğe kapılmıştım.

Odkan onun öldüğünü fark ederse ne yapardı? O deli?

Ya Leo? Olga ve Alexander'ı, Nadya ile aynı kefeye koyduğunu biliyordum. Yani... Bu durumda Narbekov, Kral'ın oğlunun ölüm emrini mi vermiş oluyordu?

Siktir. Eğer bu ortaya çıkarsa... İhanet eden cezalandırılırdı.

Kafamdaki düşünceleri dağıtmaya çalıştım. Eğer o kadar zeki olduğunu iddia ediyorsa düzgün bir plan

daha kurar ve kendini bir şekilde bundan kurtarırdı. Endişe etmeye gerek yoktu. Ayrıca Alexander'ın birçok düşmanı olduğu kesindi, suçu illa ki birisine atardı.

Yani kurtulurdu.

Değil mi?

Su nihayet sıcak olduğunda üzerimdekileri çıkarıp küvetin içine girdim. Banyonun kilidi bozuktu ve kilitlenmiyordu, bu yüzden aşırı rahatsız hissediyordum ama benden önce duşta o vardı ve duşa girdiğimi görmüştü, yani içeri öylece dalmayacağını biliyordum.

Neredeyse haşlak olan su omuzlarımdan aşağıya dökülürken saçlarımı onun şampuanı ile yıkamaya başladım, tam olarak onun gibi kokmasa da saçlarından gelen kokuya benziyordu şampuanın kokusu. Kullandığı parfüm şampuanın kokusunu bastırıyor olmalıydı. Parfümü şampuanından bile iyi kokuyordu.

Saçlarımı tamamen duruladığım sırada su birden, haşlaktan buz gibi soğuğa geçiş yaptı ve o buz gibi su, zaten içinde çıplakken dursam tir tir titreyeceğim banyoda omuzlarımdan aşağı dökülmeye başladı.

Sıcaktan hiç ara geçiş yaşamadan soğuk olduğu yetmiyormuş gibi, bir de sıcaklamıyordu lanet su ve ben olduğum yerde tir tir titriyordum. Daha da kötüsü... O kadar ani geçmişti ki soğuya birden boğazımdan çıkan çığlığı durduramamıştım.

En fazla otuz saniye kadar kilidi bozuk olan lanet ahşap kapının açıldığını belli eden gıcırdama sesi kulaklarıma doldu. *Hassiktir...* O mu gelmişti? Başka kim gelecekti, geri zekalı? Çığlık attığım için mi gelmişti? Öyle bir çığlık atmıştım ki gerçi, bir şey olduğunu düşünmesi normaldi. Hem de böyle bir evde.

"Siktir," dedi birden, Rusça konuşuyordu. "Merak etme, bir şey görünmüyor." Görünse de bakmazdı zaten. Camlar sıcak sudan dolayı buğulanmıştı, neyse ki. Ben de bir şey görünmediğini farkındaydım, bu yüzden rahattım. "İyi misin sen? Öyle bir çığlık attın ki."

"Suyu çok sıcak ayarlamıştım ama birden buz gibi oldu," diye açıkladım, hâlâ soğuk okuyordu ve soğuktan tir tir titriyordum. "Pardon."

"Geri zekâlı," dedi, sesinin bana yaklaştığını hissettim. "Öyle çığlık atılır mı? Biri yukarıda bekliyordu da bıçağını boğazına dayadı sandım." Ona cevap vermediğimde, "O su ısınmaz bir daha kendi kendine," dedi. "Bozuluyor. Halledeyim mi?"

"Lütfen," dedim kollarımla göğüslerimi kapattığımda.

Kalp atışlarım hızlanmıştı. Cam tamamen buğu içinde olduğundan onu göremiyordum ancak sesini duymak bile... Çok fenaydı. Beni görmesinin imkansız olduğunu bilmeme rağmen tüm hücrelerim ürpermiş durumdaydı. Nasıl halledecekti ki? İçeri girmesi gerekmiyor muydu? Hayatta olmazdı. Çırılçıplaktım.

Buğulu camın arkasında elini sırtına götürdüğünü ve üzerindeki tişörtü basit bir hamleyle çıkardığını gördüm. Tişörtü duşa kabinin camının üzerinden bana doğru fırlattığında o kadar aptallaşmıştım ki, suyu kapatmak aklıma bile gelmeden gri tişörtü üzerime geçirmiştim ve su anında tişörtü sırılsıklam etmişti.

"Giydin mi?" diye sorduğunda kafamı salladım sonra birkaç saniye duraksadım. Aptallaşmıştım iyice. Sanki kafamı salladığımı görebiliyordu, neden kafa sallıyordum? *Heyecanlandın mı sen, Bengi?* Hayır, hayır, öyle bir şey yoktu. *Heyecanlandın yalnız sen.* Hayır, hayır ve hayır!

"Giyindim," dedim nihayet konuşabildiğimde.

Duşakabinin camları açıldığında içeri girebilmesi için kenara çekildim. Üzerinde hiçbir şey yoktu, tişörtünü bana verdiğinden, doğal olarak... Altında ise siyah bir şort vardı. Gözlerim şişik olan pazularına kaydı, her yeri dövme kaplıydı ama en dikkat çekici olanı sol kolunun altındaki kaplama dövmeleriydi. Simsiyah olduklarından ilgiyi üstlerine çekiyorlardı hemen.

"Bu orospu çocuğunu bir türlü düzgün tamir edemedim," dedi eğildiğinde.

Su kahverengi saçlarına dökülmeye başladığında yüzünü bana doğru çevirmişti, su yüzüne de gelmesin diye. Birkaç saniye tişörtümü inceledikten sonra gözlerini yüzüme çevirdi, sonrasında ise uğraştığı işe geri dönmüştü. Neyse ki esmerdim ve kızarmıyordum, yoksa şu an kontrol edemediğim tepkilerim yüzünden büyük bir rezillik yaşayabilirdim.

Gözlerim arsızca kaslarında dolaşmaya başladı, bakışlarımı hissettiğini biliyordum ancak ona bakmamı umursamıyordu. Neden umursayacaktı ki zaten? Aradan geçen birkaç saniyeden sonra, geriye çekildiğinde gözlerimi pazularından çektim ve kirli sakalların çevrelediği güzel yüzüne baktım.

"Hallettim," dedi. Üstü sırılsıklam olmuştu, su ona da sıçramıştı. "Daha soğuk su akmaz."

"Teşekkür ederim," dedim ne diyeceğimi bilemeden.

Bir şey demeden son bir kez yüzüme baktı ve duşakabinden dışarı çıktı. Tişörtü üzerimde kalmıştı, yani çıkarıp verebilecek hâlim de yoktu zaten. Banyonun kapısının kapandığını duyduğumda derin bir nefes verdim ve kalbim hızla çarparken sakinleşmeye çalışarak duşumu aldım.

Duştan çıktığımda ellerim hâlâ titriyordu. Neden bu kadar gerilmiştim ki? Heyecan mıydı yoksa bu? Ayırt edemiyor değildim aslında, sadece şu an bunu yapmak işime gelmiyordu.

Bana verdiği odaya geçerek üstümü değiştirdim. Sara'nın benim için getirdiği rahat eşofman altlarından birini ve kalın, uzun kollu, koyu yeşil bir sweatshirt'ü üzerime geçirdim. Narbekov'un üstü çıplak ve şortla dolaştığı evde benim dolaşma şeklim buydu işte.

Dağda büyüyen bir dağ ayısı olduğundan, soğuğun ona koymaması normaldi.

Merdivenlerden aşağı ineceğim sırada, ormanın içinden gelen araba sesini duydum. Tolunlar mı gelmişti? Merdivenlerden aşağı baktım, Narbekov birden ayaklanarak mutfağın camına doğru gitmişti. Tolunlar gelecek olsa ona haber vermezler miydi? Verirleri muhakkak. Böyle bir tepki verdiğine göre... Gelen beklenmedik bir misafir olmalıydı.

Sabaha karşı neredeyse beşte, bu ormana kim gelmiş olabilirdi ki?

"Şaka yapıyorsun orospu çocuğu," dedi Narbekov, sesindeki şaşkınlıktan çok sinir vardı. Onun bile ifadesizliğini bozduğuna göre... Gelen tek bir kişi olabilirdi. Kafasını yukarı kaldırdığında, gözlerimiz kesişti. "Borisov geldi," dedi bana bakarak, cevabı zaten biliyordum. "Benim odama gir ve kapıyı kilitle. Gidene kadar çıkma. Tamam mı?"

"Burada ne işi var onun?" diye sordum. "Bu saatte?"

"Sence cevabını biliyor gibi mi görünüyorum ben?"

Acaba Alexander'ın haberini mi almıştı? Hayır... O kadar çabuk ifşa olmuş olamazdık, değil mi? Olabilir miydik? Ama Tolun ve Sara'dan ses çıkmamıştı.

"Sen onun bildiği eve mi güvenli diyordun, Narbekov?" diye sordum.

Bu adam buranın adresini nereden biliyordu ki? Ya Narbekov yokken, ben tek başımayken bu eve gelseydi? Hem de benim onun dış görünüşünü bilmediğim zaman? O zaman mahvolurduk işte. Bunları düşünmüş müydü?

Sen neden gerçekleşmemiş ihtimalleri düşünüp kendi kendini yoruyorsun peki, manyak?

Bilsem.

"Bir kez olsun söylediğimi yap Elem," dedi. "Odama git ve kapıyı kiliyle, hemen şimdi."

Dediğini yaptım, gözlerimi devirerek odasına ilerledim. Kapıyı arkamdan kilitledim. *Bengi... Kapılar yine üstümüze kapanmaya başladı.* Ve ışığı açmadan, en iyi bildiğim şeyi yaptım, karanlıkta beklemeye başladım.

İçeriye vuran tek ışık ormandan gelen ay ışığıydı. Kapının açılma sesini duydum ancak konuşulanları seçemiyordum, anlamak için odadan çıkmam gerekiyordu. Odanın içinde turlamaya başladım. Borisov çabuk gitse iyi ederdi. Uykum gelmişti. Narbekov'un yatağına kıvrılıp uyumam an meselesiydi.

Odanın içindeki ahşap masanın üzerinde duran deri siyah cüzdanını elime aldım ve sıkıntıdan incelemeye başladım. İçinde dokuz, on tane kredi kartı vardı. Bir miktar Türk Lirası, bir miktar Dolar, bir miktarda Rus Rublesi taşıyordu cüzdanının içinde. Bir de Rus Vatandaşlık Belgesini, yani kimliğini.

Kaşlarım çatılırken kimliği cüzdanın en arkasından çekip aldım, açık kırmızı renkteydi. Fotoğrafı eski görünüyordu. Ela gözleri doğrudan kameraya bakıyor ve atabilecekleri en sert bakışı atıyorlardı. Saçları aynı boyuttaydı ve alnına doğru dökülüyordu. Boynundaki 21 dövmesi fotoğrafta da vardı ve belli oluyordu. Şu anda olduğundan daha da zayıftı yüzü, hiç sakal yoktu ve dudağında piercing vardı. Şaşkınlıkla gözlerim kısıldığında dudağındaki gümüş halkaya baktım. Kulaklarında piercingler olduğunu görmüştüm evet ama dudak? Bu fotoğraf ne zaman çekilmişti? 18 yaşında gibi görünüyordu. Neredeyse 10 sene öncesinden bahsediyorduk.

Gözlerim fotoğrafın yanındaki bilgilerde gezindi.

Soy isim: Narbekov.

İsim: Perva Vladislav

Ulusu: Rusya Federasyonu.

Doğum Tarihi: 21.11.1990

Doğum Yeri: Yakutsk.

PVN, demek ki Perva Vladislav Narbekov demekti.

Perva ismini biliyordum, bir keresinde abim söylediğinde duymuştum ama ikinci isminden haberim yoktu. Vladislav. İçimden birkaç kez tekrar ettim. Tipik bir Rus ismiydi. Ona da yakışıyordu.

Kimliğini geri koyduğumda, cüzdanı da aldığım yere geri bıraktım ve odasının içinde dönüp dolaşmaya başladım. Odası da onun gibi kokuyordu, koku çok yoğundu ve bu durmadan derin nefesler almama neden oluyordu. Gözlerim arada pencereden dışarı dalıyordu. Odkan'ın BMW'sini kontrol ediyordum ama yerinden kımıldamamıştı, yani hâlâ aşağıdaydı.

En sonunda dayanamadım ve perdeyi çekerek odayı iyice karanlığa boğduktan sonra kapıyı yavaşça açtım. Kapıyı açtığımı duyma ihtimalleri bile yoktu, ben bile zar zor duymuştum. Gözlerim etrafta dolaştı, Narbekov bana dönük oturuyordu ve Odkan'ın sırtı bana dönüktü.

"Bir iş peşinde olduğunu farkındayım, oğlum," dedi Odkan alaycı bir sesle. İşte şimdi seslerini almaya başlamıştım. "Güya Moskova'daydın. Ne oldu da tekrar buraya uğradın?"

"Zaten oradaydım," dedi Perva umursamaz bir sesle. "Bu gecelik geldim, sabah uçakla döneceğim. Asıl sen neyin peşindesin?"

"Bilmem," dedi Odkan omzunu silkerek. "Sence neyin peşindeyim?"

Bu herifte beni rahatsız eden bir şeyler vardı.

Odkan Borisov'un tüm ailesi kurşuna dizilmişti. Annesi, babası, ablası, küçük erkek kardeşi. Daha 6

aylık olan, en küçük kardeşi bile.

Odkan'ın o tekneden sağ çıkmış olması mucize diye düşünürdüm küçükken ancak büyüyünce gerçeği öğrenmiştim. Rusya'nın o soğuğunda, kışın ortasında ve gecenin köründe, o teknede kurşuna dizilmek ve ölmek yerine adamları gördüğü gibi denize atlamayı tercih etmişti. Sadece yedi yaşındaydı. Kardeşlerinin hepsini orada bırakmıştı, arkasına bile bakmamıştı. Ve bir şekilde, yüzerek kıyıya çıkmıştı.

Odkan Borisov ikiyüzlü bir şerefsiz olabilirdi ama herif hakkında kabullenmem gereken bir şey vardı: Tam bir savaşçıydı. Onu öldürmek için elinizdeki tüm silahları kullansanız bile, o orospu çocuğu bir şekilde hayatta kalır ve gülümseyerek sizi izlerdi.

Nikolai Narbekov bu yüzden, herkes Borisovlara sırtını dönmüşken Odkan'ı evlat edinmişti. Ondaki potansiyeli görüyordu çünkü. Ne olursa olsun hayatta kalan bir savaşçı, ne olursa olsun görevden başarılı dönen bir asker ve her şeyi bilen bir lider ile varılamayacak başarı yoktur. Nikolai Narbekov bunu biliyordu.

Abim bir gece bana, "Narbekov'u öldüremezsin," demişti. "Çünkü onu vurabileceğin bir fırsatı hiçbir zaman sana vermez." Neden bahsettiğini şimdi anlıyordum. "Borisov'u da öldüremezsin," diye devam etmişti sözlerine sonra. "Çünkü onu istediğin kadar vur, kendini dikmenin bir yolunu bulur."

Bu yüzden ailelerinden geriye yalnız onlar kalmıştı.

Ve şimdi fark ediyordum ki, Borisovlar ile başlayan bir döngü vardı. Tüm aile bitince sıra bizim aileye gelmişti. Önce amcama, sonra abime, sonra annem ve babama, en son da Çakır'a. Geriye sadece ben kalmıştım ama bu Odkan gibi hayata tutunma hırsım sayesinde falan değildi, babamın beni kapıların arkasına gizlemesi yüzündendi.

Yoksa geriye kalan ben olmazdım. Kimse olmazdı.

En son ise yeni bir aileye gelmişti sıra. Asla sıra gelmez sandığım aileye. Nikolai Narbekov'u öldürmüşlerdi. Ben bile Hedeon söylememiş olsa onun eceliyle ölmediğine inanmazdım. Onun gibi bir adamı öldürmeye kim cesaret edebilirdi ki?

Ama etmişlerdi işte.

Ve bu yüzden Hedeon artık geriye kalan tek Narbekov'du.

"Bence sen bu aralar ayrılığı atlatamıyorsun," dedi Perva alaycı bir sesle. "Bir çık kafanı dağıt. İyice saldın bu yüzden millete."

"Nadya'dan ayrılmak hayatımda verdiğim en doğru kararken mi ayrılığı aldatamayacağım?" diye sordu Odkan alaycı bir sesle. "Hiç de bile. Hayatım gayet güzel gidiyor, Narbekov. Hem de hiç olmadığı kadar. Biliyorsun ya, bu aralar senden bile daha güçlü bir Aslan'ım."

Neden bahsediyordu şimdi bu herif? Leo'nun götünü yalayarak tabi ki güçlü olurdu.

"Aramızdaki fark da bu işte," dedi Perva. "Sen zaman zaman benden güçlü bir Aslan olmayı başarabilsen bile Odkan, illa ki zamanı geldiğinde ceylan konumuna düşersin; oysaki ben her zaman avcıyım, hiçbir zaman bir av olmam."

Bir aslan, aslan olarak doğmuştur. Aslan olmaktan nefret etse de, sürüsü ona ihanet etse de, her yeri yara bere içinde olsa da... O bir aslandır. Yaşadıkları onu bir ceylan haline getiremez.

"Mücadeleyi bırakmazsın, yani..." Odkan'ın gülümsediğini gördüm. "Görüyorum onu..." dedi alaycı bir sesle. "Ben seni her zaman görüyorum, her zaman... Çünkü yaptığım tek şey buydu çocukken, bildiğim tek şey buydu: Seni izlemek. Yürümeyi bile seni izleyerek öğrendim ben oğlum, sen kendi hakkında yalan söyleyebileceğini mi sanıyorsun bana? Kimse göremez mi düşüncelerini sanıyorsun?

Kimsenin haberi yok mu gerçek yüzünden sanıyorsun, ha?"

Neden bahsediyorlardı? Odkan, buraya Alexander olayı yüzünden geldi sanmıştım ancak hayır, olaydan haberi bile yok gibiydi. Başka bir mevzunun konuşmasıydı bu. Hem de tam, bu gecede yapılması büyük bir tesadüftü.

"Neymiş benim gerçek yüzüm?" diye sordu Perva sakin bir sesle. "Ne biliyorsun ki Odkan?"

"O'nun yasını mı tutuyorsun, Perva?" diye sordu Odkan gülümseyerek. "Böyle mi kandırıyorsun sen milleti?" Perva gözlerini ilk defa Odkan'a çevirdi ve gülümsedi. Gülümsedi. Gülümsedi? "Seni damgaladılar zamanında diye, intikamını insanları damgalayarak mı alıyorsun yoksa sen de?"

İşte bu sefer neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ben arkamda iz bırakmam Borisov bunu biliyorsun ama kendini avutacaksan bu saçmalıklarla sana iyi avuntular," dedi net ve alaycı bir sesle. "Ama merak ediyorum, her bağlantıyı geçmişle kurarak neden-sonuç çıkarabileceğini düşünüyorsun ya hep, ben de sana bir soru sorayım o hâlde... Bu sataklığının nedeni, küçükken annen tarafından değersiz bir şeymiş gibi satılmış olman mı sence?"

Odkan geçmiş onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi güldü ve elindeki bardağı sehpaya bırakt. Cebinden çıkardığı bıçak da orada duruyordu, Perva eline alıp diğer bıçağı ile umursamaz bir şekilde bilemeye başlayana kadar.

"Hafızam beni yanıltmıyorsa eğer," dedi Odkan gülerek. "sen de satılan bir çocuk değil miydin, yirmi bir?"

"Hafızan konu ben olunca epey iyi ancak kaçırdığın bir nokta var," dedi Perva, Odkan karşısındayken acımasızlığı farklı bir boyuta ulaşıyordu sanki. "Çünkü

senin aksine benim değerim hiçbir zaman parayla ölçülmedi, yirmi."

"Sırlar karın doyurmaz." Ayağa kalkıp Perva'ya doğru bir adım attı. "Bazen intikam da. Anılar da. Yanlış yoldasın. Sadece para karın doyurur. Sanırım tam da bu yüzden bu aralar benim için sadece Benjamin Franklin değerli bir insan."

Perva kafasını arkaya yasladığında gözlerini ona çevirdi. "Yine doğru söylüyorsun," dedi alaycı bir sesle. "Sahi, uzun zamandır senin piyasandan haberdar olamıyorum. Ne kadar oldu fiyatların? Beş yüz bin var mı?"

"Var diyelim..." dedi Odkan gülerek. "Ne o? Bana işin mi düştü? Pis işlerini yine bana mı yaptıracaksın?"

"Sana ölsem de işim düşmez benim," dedi Perva gülerek. "Sadece merak ettim. Önüne beş yüz bin atsalar Nadya'yı bile öldürmek kaç saniyeni alır? İki? Üç?"

"Önüme dünyayı serseler bile Nadya'nın saçının teline zarar vermem ben," dedi Odkan alaycı bir sesle. "Bunu biliyorsun, onun için kaç kez ölüme gittiğimi biliyorsun. Neyi kanıtlama peşindesin peki? Yoksa çocukken verdiğim söz mü aklına geldi? Hani sen hariç herkesi öldürürüm dediğim. Unutmadın mı sen hâlâ o sözü? Aramıza Nadya'yı sokan sendin."

"Aramıza kimseyi sokmadım," dedi Perva. "Sen yirmi'sin, ben ise yirmi bir. Aramıza hiçbir şey giremezdi. Siktiğimin sayısı bile. Ama bunu sen seçtin Odkan, bana sırtını dönmeyi sen seçtin. Şimdi bunun için beni suçlayamazsın."

"Sana sırtımı dönmedim lan ben!" Sinirle Perva'ya döndü. "Hiç dinledin mi ki beni?"

"Siktir git," dedi Perva tükürür gibi. Rusça konuşurken sesi çok daha öfkeli çıkıyordu. "Ben senin

yalanlarını yeterince dinledim. Hayatım boyunca dinledim lan! Buna anca Leo'nun kızı inanır."

"O kadar mı sildin bizi?" diye sordu Odkan. "Nadia bile değil, ha? Leo'nun kızı. Vay be. Yoksa artık ben de Gri'nin oğlu muyum?"

"Sen sadece kiralık katilsin."

Odkan'ın ruhsuzluğu birden silindi. "Ya sen nesin, Narbekov?"

Perva, Odkan'ın bıçağını bilemeyi bitirdiğinde bıçağı sehpaya bıraktı. "Kiralık asker."

"Şu huyu hâlâ bırakmamışsın," dedi Odkan gülerek, bıçağını onun elinden aldığı sırada. "Bilemeye devam et. Belki bir gün neden bu hâlde olduğumuzun cevabını bulursun."

Bıçağı cebine bırakmış ve Perva'nın karşısına dikilmişti. Kahverengi deri ceketini görebiliyordum yalnızca, eğer simsiyah saçlarını saymazsak. Sırtı bana dönüktü.

"Ben onu bulalı çok oluyor Borisov," dedi Perva alaycı bir sesle. "Tek nedeni senin kansız bir orospu evladı olman."

"Sana bakmak aynaya bakmak gibi," dedi Odkan büyük bir alayla. "İyi geceler." Kapıya doğru ilerlediğinde kahkaha atarak Narbekov'a döndü. "Pardon, pardon. İyi uykular."

Perva hiçbir şey demeden onunla beraber kapıya ilerlediğinde çıktığımı anlamaması için kapıyı kapattım ve odanın içinde dolaşmaya başladım. Tekrardan o ahşap masanın önündeydim. Cüzdanın yanında birkaç kitabın üst üste durduğunu fark ettim. En üstte duran kitabı elime alarak pencerenin kenarına doğru ilerledim ve perdeyi açtım.

Odkan Borisov gitmişti. Arabası burada değildi.

Elimdeki kitap, Adam Fewer'den Olasılıksız'dı. Çok eskimiş görünüyordu. Parmaklarım kitabın kapağında dolaştı, sonra içini açtım. İlk sayfaya lacivert

tükenmez kalemle PVN yazılmıştı. Perva Vladislav Narbekov. Demek ki bu kitap ona aitti.

Parmaklarım sayfalarda dolanmaya devam etti. Bazı satırların altını çizmiş, bazı sayfaları kıvırarak işaretlemişti. Yani sessiz bir okuyucu değildi.

"Yüzyıllardır oynanmasına rağmen hiçbir seyirci; sahneye fırlayıp Romeo'nun zehirli iksiri içmesine engel olmamıştır," diye fısıldadım altını çizdiği bir yeri okurken. "Sonunda geminin batacağı bilindiği halde titanic defalarca izlenmiştir." Kapının açılma sesini duydum ancak okumayı bırakmadım, satırlar ilgimi çekmişti. "Bitecektir korkusuyla aşktan kaçarsan hayattan hiçbir tat alamazsın."

"Çünkü Romeo ölmeli, titanic batmalı ama aşk her şeye rağmen yaşanmalı," diye tamamladı beni ezberinden okuyarak ve hemen ardından ekledi: "Aşkı sikeyim."

"Altını çizmişsin," dedim içeri girdiğinde. Işığı açmamıştı. "Hoşuma gitti. Güzel satırlar."

"Az sonra evden çıkmamız gerek," dedi beni cevaplamadan. Kaşlarım çatıldı. Evden çıkıp ne yapacaktık ki? "Moskova'ya gitmemiz gerek."

"Hemen şimdi mi?"

Kafasını salladı. "Hemen, şimdi. Yarın orada olmamız gerek. Uçağı ayarlayacağım."

"Neden?" diye sordum şaşkın bir sesle. Hemen şimdi? Nasıl gidecektik ki? Ne olmuştu? Borisov muydu mevzu? Binlerce sorum vardı.

Ancak bana cevap vereceği sırada cebindeki telefon çalmaya başladı. Telefonu cebinden çıkardı, hemen yanımda olduğundan ekranda yazan ismi görebiliyordum.

***Tolun Uskur arıyor...* yazıyordu.**

"Alo?" diye açtı telefonu direkt. "Bir şey mi oldu?"

"Oldu abi oldu," dedi Tolun, sesi çok garip geliyordu. "Halledemedim işi."

Halledememiş miydi? Alexander kaçmış mıydı yani? Kalbimin hızlandığını hissettim. Bu bir kabus olmalıydı.

"Ne demek halledemedim lan?" diye sordu Perva, sesi yükselmişti. "Ne demek halledemedim, Tolun?"

"Öldüremedim lan işte herifi!" diye bağırdı Tolun. Yani, Alexander'ı kaçmış mıydı? "Depoya bağladım, dışarıdan ses geldiği için depodan çıkmak zorunda kaldım."

"Ve geldiğinde yoktu, öyle mi?" diye sordu Perva. "Sen bu aptal numaraya nasıl düşebilirsin lan? Ne olursa olsun onu bırakma demedim mi ben sana?"

"Hayır," dedi Tolun. "Geldiğimde ölmüştü, abi. Sırtında mermi izi vardı. Alexander'ı başka birisi öldürdü. Yanında notla beraber: "Bir Narbekov'a karşılık, bir Olov."

Evet! Sonunda gerçek DUZAH'a girdik, olaylara giriş yaptık.

Oy vermeyi unutmayın lütfen!

8. Bölüm de, Pazartesi gecesi gelecek.

8. Bölüm: "Şah, Vezir ve Diğerleri"

8. Bölüm: "Şah, Vezir Ve Diğerleri"

Egemen Akkol, Boş Bir Gemi
Şebnem Ferah, Çocukken Sahip Olduğum Kırmızı Rugan Ayakkabılar
Skapova, Uyku
Redd, Onlar Bile Üzülürler

2017, ŞUBAT

O gece yağmur o kadar şiddetliydi ki, genç adam hayatında bu kadar şiddetli bir yağmur görmemişti. Damlalar büyük bir şiddetle dağ evinin önündeki tahta merdivenlere çarpıyorlardı, hiç durmuyorlardı.

Uykusuzluktan kanlanmış gözlerini önündeki ormandan alarak kolundaki saate çevirdi. Saat beşe on vardı. Az sonra şafak sökecek, son bulmaz sandığı bir gece daha hiçliğin ortasına kendini bırakacak, güneş; tek gerçek olduğunu kanıtlarcasına bir kere daha doğacaktı.

Sen yalansın, diyecekti gökteki ayı silip atarken. Tek gerçek benim. Ve bana, sadece acısını kucaklayabilenler ulaşır.

Acısını yenenler değil, acısını kucaklayabilenler görürdü bir sonraki gün ufukta açan güneşi.

Ve o her zaman acısını kucaklayabilen bir adam olmuştu, küçük bir çocukken bile. Zaten olay da buydu. Küçük bir çocuktu, küçük bir çocuk olması gerekiyordu... Ama bazı insanların yaşantıları gerekeni karşılamıyordu.

Her gecenin bir sabaha uzaklaşacağını bilecek kadar karanlık bir çocukluk yaşamıştı, yarın ayağa kalkabilmek için o gece dizlerindeki morluklarla uyuması gerektiğini uzun zamandır biliyordu yani. Ama bu sefer sorun şuydu, bu sefer dizleri morarmamış, paramparça olmuştu ve bu ağır darbeyi daha önce almadığından ilk kez yara alan bir çocuk kadar savunmasızdı.

"сын," dedi yaşlı adam. *(Evlat.)*

Sırtı ona dönük olmasına rağmen yaşlı adamın onun sırtını izlediğini biliyordu, ela gözleri ile beraber. Belki de şu an gülümsüyordu. Çünkü Perva bu ses tonunu biliyordu. Tavsiye vermeden önce hep bunu kullanırdı ve yaşlı adam, tavsiye verirken hep gülümserdi.

Bu konuda birbirlerine benziyor olabilirlerdi. İkisinin de hastalıklı gülümsemeleri vardı. Küçükken, yaşlı adam gülümsediğinde gözlerindeki lavların, bir yangından geriye kalan küller gibi dünyaya dağılacağını düşünürdü.

Büyüyünce ona benzeyeceğinden habersizdi.

"что случилось?" diye sordu gözlerini ormanın karanlığından çekmeden önce. *(Ne oldu?)*

Islanan tahta merdivenlerden birisine oturmuştu, sağanak omuzlarından aşağı dökülüyor ve üzerindeki beyaz kapüşonlunun göğsüne yapışacak kadar

ıslanmasına neden oluyordu ama Perva'nın umurunda bile değildi bu durum.

Baban yanarak öldüğünde artık suyun gücüne inanmayı bırakıyorsun, **diye geçirdi içinden.** ***Babanın bir cesedi bile olmadığında ve mezarı olsun diye önemsiz bir toprağı kazdığında ve atlamamak için çabalaman gerektiğinde bu dünyadaki herhangi bir şeye inanmaya bırakıyorsun.***

"Я беспокоюсь за тебя," dedi yaşlı adam tahta, sallanan sandalyede biraz geriye gittiğinde. Dikkatle genç adamın ıslanan sırtını izliyordu, ela gözlerini hafifçe kısmıştı. "Я никогда не видел тебя такими. я узнаю о тебе двадцать шесть лет. Тебе известно. я почистил твою задницу." ***(Senin için endişeleniyorum. Seni daha önce hiç böyle görmemiştim. Ve seni yirmi altı senedir tanıyorum. Biliyorsun. Senin kıçını temizledim ben.)***

Derin bir nefes aldı ve yanında duran, babasına ait olan bıçağı alarak bilemeye başladı. O gece de yapıyordu bunu, değil mi? Aslında çocukluğundan beri yapıyordu bunu. Babası ona "Bıçağın ne kadar keskin olursa öfken o kadar delici olur," demişti daha küçük bir çocukken. Hislerin onu ele geçirmemesi gerektiğini hissettiğinde çocukken oturduğu gibi o merdivene ya da sallanan sandalyeye oturuyor ve bıçağı bilemeye başlıyordu.

Sakinlik.

Sisteminde dolaşması gereken tek şeydi bu.

Yabancı kimyasallara yer yoktu.

"Ты меня таким раньше не видел, да," dedi ruhsuz bir sesle, hâlâ ormanı izlerken. "Потому что мой отец умер в первый раз." ***(Beni daha önce böyle görmedin, evet. Çünkü babam ilk kez öldü.)***

***"*Давай, парень," dedi yaşlı adam gülümsediğinde. Arkasını dönmese de biliyordu. "смерть не может так**

потрясти тебя. не морочь мне голову" *(Hadi, evlat. Bir ölüm seni böyle sarsamaz. Kandırma beni.)*

Annesi de böyle yapardı. O aşağılayıcı gülümsemesi... Aklına geldiğinde ela gözlerini bıçağa indirdi ve kafasının içindeki şeytanların ağızlarını teker teker dikmeye başladı. Bu onun için artık çocuk oyuncağıydı.

Bir şeyi yok saydığı yoktu. Ama ondan duygusuz bir askere dönüşmelerini istemişlerse eğer, onlara istediklerini verdiği gün geldiğinde kimse ağzını açamazdı.

"Может быть, я не тот, кем ты меня считаешь." Gülümsedi. "дедушка." *(Belki de ben sandığın kişi değilimdir, dede.)*

"Я думаю, ты отличный игрок," dedi yaşlı adam elindeki votka şişesini dudaklarına götürdüğünde. "ночь, когда умерла твоя мать я был рядом с тобой. ты не был грустным."*(Bence sen harika bir kumarbazsın. Annenin öldüğü gece de seninleydim. Hiç üzgün değildin.)*

"Çünkü o fahişe beni nihayet rahat bırakacağı için rahatlamıştım dede," dedi alaycı bir sesle. O kadar umrunda değil ki, bazen kendisine şaşırıyordu. "Üzülmeye pek vaktim kalmamıştı."

Yaşlı adamın Türkçesinin iyi olmadığını bildiğinden, Türkçe cevaplamıştı bu soruyu. Çünkü dedesi cevap almazsa sinirlenirdi, öte yandan bu verdiği de bir cevap sayılırdı ama tam olarak anlamayacağından onun sinirini bozacaktı.

"Düzgün konuş," dedi dedesi. Doğru düzgün anlayabildiği tek kelime torununun ettiği küfürdü, bu yüzden ona tepki göstermişti. "Ne diyor Müslümanlar? Ölünün arkasından kötü konuşulmaz, değil mi? Kızımın arkasından konuşma, oğlum. Seni dinliyor ya da görüyor olabilir."

Perva ona cevap vermedi. Onun için Tanrı ya da yarattığı ceza sistemi hiçliğe karışalı çok olmuştu, o yüzden hayatından silinip giden hayaletlerin gözlerini ona dikip dikmemesi ile ilgilenmiyordu.

Dedesine de aldırış etmiyordu. Alışmıştı artık. Suçu her zaman Perva'nın babasına atar, kızına asla toz kondurmazdı. Perva küçükken ona açıklamaya çalışmıştı ancak sonra bırakmıştı. İnsanların neyi nasıl bildiği umurunda bile değildi. Doğruyu o biliyordu. Yeterliydi bu ona.

"İyi olduğuna emin misin, evlat?" diye sordu yaşlı adam öne yavaşça eğildiğinde, tekrar Rusça konuşmaya başlamıştı. "Sadece doğru yoldan gittiğine emin olmak istiyorum. Kötü bir niyetim yok." Perva bunu biliyordu. Dedesi ısrarcı ve uyuz bir yaşlıydı ama onun kötülüğünü hiç istememişti. "Göz göre göre yanlış yapmanı istemem. Geriye tek sen kaldın, oğlum. Altmış sekiz yaşındayım, tüm çocuklarımın ölümünü izledim. Bana bir de kendi ölümünü izletme."

Yaşayan tek akrabası vardı, o da önünde oturan genç adamdı. Ve o genç adamın da yaşayan tek akrabası olduğunu biliyordu. Bir şekilde, geriye yalnızca ikisi kalmıştı.

"Bana hiçbir şey olmaz," dedi Perva yemin eder gibi. "Merak etme."

"Eminim ki baban da ölmeden önce tam olarak bunları söylüyordu," dedi yaşlı adam. "Evlat, Narbekovlarla ilgili sorun da tam olarak bu işte. Kibriniz. Düşmanları ciddiye almazsanız, birleşip gelirler ve bu sefer malum son'dan kaçamazsınız."

Yani ölümden.

Perva, bıçağı bilemeye devam ederken aklına dolan sesten kendini alamadı. Beni kimse yakamaz. Böyle söylemişti ona babası, birkaç dakika sonra son nefesini bir yangının ortasında vereceğini bilmeden

önce hem de. Dedesi babası hakkında haklı olabilirdi, evet o kibirli bir adamdı ve bu yüzden de kendi yanlışlarını göremiyordu ancak Perva öyle değildi.

O babası gibi değildi. *Ne yazık ki.*

Çok daha dikkatliydi.

"Benim öyle biri olmadığımı biliyorsun dede," dedi Perva sessizce. "Babamın ölümünü neye benzetiyorum, biliyor musun? Kelebek etkisine." Yaşlı adam cevap vermeyince kendi kendisine devam etti: "Ve kaos teorisine."

"Siktir oradan," dedi adam hafifçe doğrulduğunda. "Senin aklında bir plan var." Sonra kısa bir an duraksadı. "Sikeyim. Tabi ki aklında bir plan var. Kiminle konuştuğumu sanıyorum ki ben?" Bazen torununun kim olduğunu unutuyordu. "Senin aklında her zaman bir plan olur. Ben de burada deminden beri üzüntüden kafayı yediğini ve konuşma bile konuşamadığını düşünüyordum... Piç kurusu seni. Deminden beri planını düşünüyordun, değil mi?"

"Aslında deminden beri değil," dedi Perva gülümseyerek. Arkasına dönerek dedesinin ela gözlerine bakmıştı. "O yangın söndürüldüğünden beri."

Elini kalbine götürmek ve "Buradaki bir türlü sönmüyor," demek istedi ama durdu. Çünkü bir kere kalbinin nerede olduğunu kendisine hatırlatırsa bu oyunun sonunu getiremezdi, biliyordu.

"Aklında ne var?" diye sordu yaşlı adam kaşlarını çatarak. Oturduğu ahşap sandalyeden kalkmış ve sağanak yağmura doğru ilerlemişti. "Biraz detay ver bu yaşlı adama."

"Sana planı anlatamam," dedi Perva. "Çünkü anlatırsam, diğerleri gibi seni de öldürmek zorunda kalırım."

"Kimseye güvenmezsin sahiden de değil mi?" dedi yaşlı adam gülümseyerek. "Annesinin oğlu işte."

Perva arkasına yaslandı ve yüzünü hafifçe kaldırdı. Annesinin oğlu olduğunu biliyordu, bunu ona fısıldayan binlerce şeytan vardı ve hepsinin sesi, bu yaşlı adamınkine göre fazla inceydi. Kafasını tekrar indirdi ve gözlerini bilediği bıçağa indirdi, işine devam etti.

Kafasının içinde dönüp duran onlarca şey vardı. Yaşlı adamın onun her zaman yanında olacağını biliyordu ama yine de ona bir şeyler anlatamaz, bu planın içine dahil edemezdi. Ne kadar ömrü kalmıştı ki sanki? Onları da elinden alan olmak istemiyordu.

Torununun aklından geçenleri hayal bile edemiyordu, her zaman çok karışık olmuştu çünkü onun için. Küçük bir çocukken bile, onu anlamak imkansızdı. Kafasında dolanıp duran tilkiler vardı ve onlara söz geçirip geçiremediğini anlamak çok zordu.

"Kafanın içinde bir savaş çoktan başlamış," dedi dedesi derin bir nefes aldığında. Ne yapacağını bilmiyordu. "Biliyorum ben senin bu bakışını, bu konuşma şeklini. Gerçekten de ortalığı birbirine katacaksın, değil mi?"

Duraksadı. Dedesi olarak onu durdurma görevi ona aitti ama torunu onu hiç dinlemiş miydi ki? Aslında, torunu herhangi birini hiç dinlemiş miydi? Hep başına buyruktu. Bazen babasını dinlerdi, sadece işine geldiğinde.

"Yapma," dedi yaşlı adam. "Baban öldü, Vlad. Kabullen bunu." Perva kafasını iki yana salladı. *Kabullen bunu.* İki artı ikinin dört ettiğini kabullenebilirdiniz, dünyanın geoit olduğunu kabullenebilirdiniz, babanızın yanarak öldüğünü değil. "Bu dünyada babası ölen tek adam sen değilsin," diye devam etti dedesi. "Her ölenin arkasından intikam aldın mı da bu sefer almaya kalkışıyorsun? Ölünün arkasından intikam almak

Narbekovlara göre değildir, biliyorsun. Ölümü kabullenir ve yola devam edersiniz siz."

"Bu sefer farklı," dedi Perva ruhsuz bir sesle. "Her kayıptan sonra bana devam etmemi söylediniz. Ne uğruna? Soy ismim uğruna. Bak bana, bu siktiğimin soy ismini taşıyıp da nefes alan bir ben kaldım! Her ölümden sonra daha güçlü durmam gerektiğini söylediniz. Ne uğruna? Ailem uğruna. Ailem nerede, dede?" Kollarını iki yana açtı. "Bir başıma kaldım, bak. Yapayalnızım."

Bazı geceler ormanı ya da elinde yanan çakmağın ateşini izlerken nasıl en sona kaldığını düşünüyordu.

"Zaten bu yüzden sana kabullen ve yoluna devam et diyorum oğlum," dedi adam. "Elimde sadece sen kaldın, sen ister kabullen ister kabullenme, her şekilde; bana kızımın emanetisin. Kendine zarar vermene izin vermeyeceğim. Çıkar aklından o şeytani planları."

Perva yorgun bakışlarıyla adamı süzdü. Hâlâ onu küçük bir çocuk sanıyordu. Ya da daha kötüsü... Onu babası ile aynı kefeye koyuyordu. *Kibirli, sabırsız ve kör.* Hayır, kesinlikle babasına benzemiyordu.

"Artık yedi yaşında değilim, dede."

"Ama aklın hâlâ yedi yaşındaymışsın gibi sadece şeytanlıklara çalışıyor," dedi dedesi. "Ciddiyim, Vladislav. Bu da nereden çıktı? Üstünden bir ay geçti, duruldun ve nihayet hazmettin sandım ama sen şimdi karşıma şeytani bir planla çıkıyorsun. Delirdin mi, oğlum?"

Böyle bir şeyi nasıl hazmedebilirdi ki? Hayatı boyunca hazmedemeyeceğini düşünüyordu. Bir ay... Bunun için fazla kısa bir süreydi. Ama bunu düşündüğü için dedesine de kızamıyordu. Seneler içinde o kadar yenilmez ve o kadar duygusuz bir görüntü çizmeyi başarmıştı ki dışarıya, herkes onun her şeyi kaldırabileceğini düşünüyordu artık.

Bir anlığına, hayır, 20 seneliğine o da buna inanmıştı. Her şeyi kaldırabileceğine.

Ama hayat sizi hep şaşırtırdı.

Bir cesedin girmesi için bile fazla değersiz olan bir mezarı tek başınıza eksi otuz derecede kazdığınızda anlıyordunuz bunu.

"Ben her zaman deliydim," dedi Perva. "Biliyorsun."

"Şu bıçağı elinden bir bırak," dedi yaşlı adam, yanına geldiğinde. "Daha ne olmasını bekliyorsun lan? Elmastan daha keskin oldu."

Paniklemişti. Bu deli oğlanın neler yapabileceğinden korkuyordu. Kendisine zarar vermesi en son istediği şey bile değildi. Her zaman iyi bir dede olamasa da elinde sadece o kalmıştı.

"Yetmiyor," dedi Perva. "Daha keskin olması gerek."

Bıçağın daha keskin olsun, öfken daha delici olsun ama kazanan hep sakinliğin olsun. *Bu yangından da sağ çıkacaksın.* Bırak, yenilenler senin çöküşünü izlemek isteyenler olsun.

"Lan, iyi ki bu gece buraya uğramışım," dedi adam hemen yanına, merdivene oturduğunda. Artık o da ıslanıyordu ama umurunda değildi. "Senin delirmiş olacağını bilmem gerekirdi. Önceden anlamamak benim suçum. Ama her zamanki sen işte. Rolünü o kadar iyi oynadın ki... Bir an gerçekten de bu ölümü hemen anlattın sandım. Babanın öleceğini biliyordun, Vladislav. Neden bu kadar zorlandın?"

"Onun bir gün öleceğini biliyordum," dedi Perva sinirle. "Hazır olduğunda, huzur içinde. Yanarak değil, acı çekerek değil, çığlık atarak değil, ihanete uğrayarak değil. Onun bir gün öleceğini biliyordum, evet. O gece öleceğini bilmiyordum."

"Seni anlıyorum," dedi yaşlı adam. Onu anlıyordu çünkü aynı yollardan geçmişti ve intikamın hiçbir şey getirmeyeceğini bilecek kadar fazla bulaşmıştı bu işlere. "Bak. Leo seni seviyor, sen onun favorisisin,

hep öyle oldun. Borisov piçi yerini çalmaya çalışıyor, bunu ona kaptırmayacaksın. Hele de aptal intikam oyunları oynayarak, asla. Beni anlıyor musun? Aslanlardaki yerin çok sağlam evlat, baban senin bulunduğun noktaya yaklaşmak için kırk sene uğraştı. Sen ise yalnızca yirmi sene uğraştın. Bunun değerini bil. Bunu çöpe atamazsın. Hayır oğlum, saçma oyunlar oynamıyorsun."

Perva ona hiçbir cevap vermedi, dakikalar boyu süren bir sessizlik başladı. "Bana anlattığın efsaneyi hatırlıyor musun?" diye sordu bıçağı bilemeye devam ederken, en son. Kalın sesi kendi yarattığı sessizliği bölmüştü. Yaşlı adamın kaşları çatıldı. Hangi efsaneden bahsettiğini anlamamıştı çünkü küçüklüğünden beri O'na hep efsaneler anlatırdı. "Herkül ile ilgili olan hani."

Anlattıklarını hatırlamaya çalışıyordu ama altmış sekiz yaşındaki bir adama göre hafızası çok iyi olsa da, yirmi sene önce anlattığı basit bir hikayeyi hatırlayacak kadar değildi. Küçükken ona anlattığı bir sürü destan, hikaye, efsane vardı ve çoğunu yaşlı adam kendisi uydururdu. Uydurmadıklarını da orijinal hâlinden epey bir uzaklaştırarak anlatırdı.

"Herkül'ün On İki Görevi'nden mi bahsediyorsun?" diye sordu yaşlı adam kafası karışmış bir hâlde, ona bakarken. "Konunun bununla ilgisi ne?"

"Bana Nemea Aslanı diyorlar."

"O efsaneyi sana tamamen değiştirerek anlattığımı biliyorsun oğlum, değil mi?" diye sordu yaşlı adam gülerek. Ona Nemea Aslanı dediklerini biliyordu ama efsaneyi hatırlamasına şaşırmıştı.

"Biliyorum," dedi Perva umursamaz bir sesle. "Ama ben senin anlattığın hâlini daha çok seviyorum."

2017, EKİM

Gecenin beşinde zihnimin içinde infaz sabahına uyandığında intihar eden ve onurunu madalya gibi taşıyan bir idam mâhkumu varken, dünya üzerindeki 7 bin tane dili öğrensen bile konuşamaz kimse benim dilimde; dünyanın en derin yeri olan Mariana Çukuru'nun 10.994. metresine varabilseler bile ulaşamazlar benim debelenip durduğum ama asla çıkamadığım kuyuya.

Yaşayan herkesten daha yalnızım sanki, belki mezardakileri bile kıskandırıyorum. Düştüğüm yeri tarif edemiyorum, çünkü tarif edecek kelime aradıkça zihnimde yeni bir kara delik açıyorum.

Hava soğuk. Ama üşümüyorum. Saat 06.21. İki gündür doğru düzgün uyuyamadım ama uykum yok. Arabanın hızı saatte 70 kilometre. Ah, işte bunu umursuyorum. Ve yanımdaki adamın da sırf ben korktuğum için umursadığını biliyorum ve bundan nefret ediyorum.

Bir Narbekov'a karşılık bir Olov.

Son iki saattir aklımda dönüp duran tek cümle buydu.

Ne demekti? Kim yapmıştı bunu? Kim depoda Tolun ve Alexander'ın olduğunu tahmin etmiş, oraya girmiş ve Tolun'dan önce davranarak onu öldürebilmişti? Hem de bir not bırakacak kadar rahat bir şekilde?

İçimde berbat bir his vardı. Bunu söylemek istiyordum ancak beni umursamayacağını biliyordum. Planından şüpheye düştüğüm için yine sinirlenecekti belki de ve bu yüzden birkaç saat önce yaptığı gibi beni sinir etmeye çalışacaktı.

Ama onun da birkaç saat önce olduğu gibi huzurlu olmadığını görebiliyordum. Huzursuzdu. Tabi ki huzursuz olurdu. Alexander'ı başka birisi öldürmüştü, onun ailesiyle ilgili bir not bırakarak. Daha da kötüsü, Alexander'ı öldüren kişi her kimse Narbekov'un da onu öldürmek istediğini biliyordu.

Ağzımı açıp bir şey söyleyeceğim sırada, "Uyu," dedi, konuşacağımı anlamış gibi. "Uçakta konuşuruz."

"Ama–"

"Uyu," dedi tekrardan. "Benim de kafamı toparlamam lazım. Yani sessizliğe ihtiyacım var."

"Ve sakinliğe?" dedim sorarcasına.

Dudakları belli belirsiz yana kıvrıldı. "Yavaş yavaş çözüyorsun."

Ah, buna kesinlikle katılmıyordum. *Yavaş yavaş çözüyorsun.* Neyi? Onu mu? Bunun imkanı bile yoktu. Onu çözmeye en yakın hissettiğim an, bir saniye sonra onun tarafından kandırılacağım an olabilirdi yalnızca.

Konuşmak, sorular sormak istiyordum ama şu an cevap verecek hâlde olmadığını biliyordum. Yani bu demekti ki sorduğum sorularla sadece kendi sinirimi bozacaktım. Çünkü onun sessizliğinin bendeki tek etkisi buydu: Sinirlerim bozuluyordu.

Ve gözlerim kapanmak üzereydi. Bu yüzden inat etmenin anlamı yoktu. İki gündür doğru düzgün uyuyamamıştım ve Moskova'ya gittiğimde de uyuyabileceğimi sanmıyordum.

"Tek bir soru soracağım," dedim yavaşça. "Pasaportum olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Sahte kimlikle beraber sahte kimlik de çıkardım," dedi. "Ayrıca benim uçağımla gideceğiz, havaalanına gitmiyoruz yani."

Tabi ki çıkarmıştı. Sadece konuşmak için konuşuyordum çünkü saniyeleri hesaplamak için daha önce otoparka, düşmanının arabasıyla giden bir adam pasaport gibi kocaman bir detayı kaçırmış olamazdı.

"Senin uçağın mı var?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Neden özel uçağı vardı ki?

"Babamın uçağıydı," dedi ifadesiz bir sesle. "Her hafta Rusya'ya gidip gelmesi gerekiyordu ve

kalabalıkta yolculuk etmeyi sevmiyordu. Bu yüzden."

"Kaç saat sürüyor peki?" diye sordum. Hayatımda hiç Rusya'ya, Moskova'ya gitmemiştim. "Lütfen çok uzak olmasın."

"Dört saat."

"Ha," dedim şaşkın bir sesle. "Epey kısa sürüyormuş. Senin korku evinden, medeniyete yakın bir yere gitmek bile daha uzun sürüyor."

"Uyu," dedi dediğime tepki vermeden. Durmadan bunu tekrar ediyordu. "Az sonra güneş doğacak. Işık olduğunda uyuyamıyorsun."

Kaşlarım çatıldı. Evet, haklıydı. Işık olduğunda uyuyamıyordum. Bunu nereden biliyordu bu herif? Tam şu an, elimde olsa kapıyı açar ve arabanın hareket hâlinde olmasını bile umursamadan kendimi dışarı atardım. Yanımda bir yabancı ile hiç bilmediğim bir ülkeye ve çok tehlikeli bir yolculuğa çıkıyordum, ve o tehlikeli olduğu yetmiyormuş gibi... Fazlasıyla çözülmesi zor birisiydi. Hakkında hiçbir şey bilmiyordum, incelesem de bir sonuca da ipucuna ulaşamıyordum.

Ancak o bana bakıyor ve görüyordu.

Bu kötüydü. Ondan önce bu kadar görülebilir birisi olduğumu düşünmezdim. Madem o kadar görülebilirdim... Neden bunca zaman görülmemiştim öyleyse?

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Ela gözleri yavaşça bana döndü. İşte bu, diye geçirdim içimden. İşte baktığı her şeyi görmenin sırrı bu. Bir çift ela göz.

"Seni izliyorum."

Cevabı sade ve kısaydı. Beni izliyordu.

Küçükken uyku sorunlarım vardı çünkü yatağımın altında saklanan canavarlar vardı ve her biri benden uykularımı çalardı, kabuslarımla beraber. Babam gece yarıları evi dolaşırken ayakta olduğumu fark ederse

eğer odama uğrardı ve beni kucağına alıp masal okurdu. Yatıştığımda ise beni yataktan indirir ve yatağın altına bakmamı söylerdi. Korkardım çünkü ben tüm dünyadan soyutlanarak yetiştirilen bir çocuktum, her şeyden korkar ve ürkerdim. Ama babam arkamda olduğunda, yapamayacağımı düşündüğüm her şeyi bile yapacağıma inanıyordum.

Yatağımın altını kontrol ettirirdi bana, her zaman. Ve tabi ki, orada canavarlardan iz olmazdı. Çünkü hepsi kafamın içindeydi, bana verilen travmaların her birinde gizlilerdi. Ama babam o zamanlar bundan habersizdi, tıpkı o küçük kız gibi.

"Bak," derdi bana. "Onları görebiliyor musun?" Kafamı sallardım. "Tamam, sen onları göremiyorsan o zaman yoklardır."

Ama baba, sen yine yanıldın.

Çünkü sen şeytanı göremediğin zamanlarda, şeytan seni daha çok izler.

"Uyu Bengi," dedi, ben ona bakıp ne diyeceğimi bilemezken. "Neredeyse sabah olacak."

Kafamın içinde kaybolduğum zamanlar dışarıdan da o kadar kayıp mı görünüyordum acaba? Ne düşünüyordu bana bakarken? Görünüş... Hiçbir zaman önemsediğim bir şey olmamıştı. Arabanızın görünüşünü umursardınız, evinizin görüşünü ya da kıyafetlerinizin görünüşünü umursardınız. Kendinizin? Siz şekil verilip sosyeteye sunulacak, bir vitrinde sergilenecek bir et yığınından ibaret değildiniz.

"Peki," dedim yavaşça kafamı cama yasladığımda. "O zaman, iyi geceler."

Yol yüzünden biraz sallanıyorduk ama uyumamda sorun çıkarmazdı, aksine bebekken hep sallanarak uyuduğumdan, uykumu bile getiriyordu. Beni uyutmayacak tek şey aydınlıktı. Çünkü uyku en savunmasız andı ve aydınlık, fazla çıplaktı.

"Geceler önemsiz," dedi. "İyi uykular."

İyi geceler. Pardon, pardon. İyi uykular.

Hayatım boyunca bu kadar üşüdüğümü hatırlamıyordum.

Sanki bayılmışım gibi bir an nerede olduğumu algılayamadım. Gözlerimi zar zor aralamayı başardığımda etrafta beklediğimin aksine bir uçak değil, ıssız bir sokak vardı. Saat kaça geliyordu bilmiyordum ancak çoktan sabah, hatta öğlen olmuştu. Yanımdan birkaç araba geçiyordu, belirli zaman aralıkları ile. Burası boş bir sokaktı, soğuktu ve terk edilmiş gibi griydi. Kaldırımda ilerlediğimi ve karşıdaki trafik ışıklarına doğru yol aldığımı farkındaydım ama sorun şuydu ki, ayaklarımın üzerinde değildim.

Bir an elim ayağım boşaldı ve beynim tüm işlevlerini unutarak kapıyı çekti, hatta kapının altından bana istifa mektubunu uzatmayı da ihmal etmedi. Kafamın içinden geçen düşünceler o kadar sayısız ve kontrolsüzdü ki... Düşündüğüm her şeyin beyinciği çıkarılmış bir güvercin gibi dengeyi şaşırıp oradan oraya savrulduğunu ve çarptığını hissediyordum.

"Günaydın, uyuyan güzel."

Eğer konuşan adamın sesini tanımasaydım, bir an kaçırıldığımı düşünecektim.

Kafamı kaldırıp beni tutan kolların sahibine bakmak anca o zaman aklıma geldi. Perva beni taşıyordu? Hem de tek kolu ile? Yolun ortasında? Öğlen saatinde? Burada? Gözlerim etraftaki yol işaretlerine düştüğünde yazıların Rusça olduğunu gördüm. Yani evet, Rusya'ya, Moskova'ya gelmiştik.

Ama nasıl? Ve daha da önemlisi, ne ara?

Eğer etraftaki tüm tabelalar Rusça yazılmış olmasa beni kandırıp Ankara'ya geri getirdiğine inanabilirdim. Ya da evrenler arası geçiş yapan bir portal yarattığına ve oradan geçerek buraya geldiğimize... Hatta paralel evrendeki Bengi'nin içinde uyandığıma bile inanabilirdim şu an, belli ki onun Perva'sı daha insancıl ve kibardı.

O'nun mu Perva'sı? **Kısa bir an duraksadım.** ***Bunu hiç düşünmemiş gibi yapacağız. Ama gerçekten Bengi, bir baksana.*** **Kafamı kaldırıp ona tekrar baktım.** ***Günaydın bile dedi. Bu bizim Narbekov değil*****. Dudakları alaycı bir kıvrımla yana kıvrıldığında kafamın içindeki sesleri duyabildiğine inanabilirdim.**

Ah, bu kesinlikle bizim Narbekov'du. Ondan başka kimse fantastik olmayan bir dünyada, fantastik güçleri olduğunu hissettirecek gibi bakamazdı insanlara. ***Belki zihin okumayı biliyorsa kısa yoldan yolculuk yapmak için portal açmayı da biliyordur ve bu yüzden uyuman konusunda bu kadar ısrar etmiştir, Bengi?*** **Ne dersin?**

Bence düşünmeyi kesmeli ve ağzımı açmalıydım. Gördüğüm rüyaların etkisinde falan mı kalmıştım yani, neydi? Adam beni havada taşıyordu. Havada rüya görmek mümkün müydü ki? Neden olmasındı? Sonuçta havada, biri tarafından yürütülürken fosur fosur uyumuştum.

Dudaklarımı araladığım an, "Uyumaya devam etsen nasıl olur?" diye sordu direkt. "Bence süper olur. Sessizken çok daha tahammül edilebilirsin."

Konuşmama bile izin vermemişti. Gözlerimin büyüdüğüne emindim, ağzım da bir balık gibi açılmıştı kesin çünkü çok şaşkındım ve olayı çözemiyordum. Bu ona keyif veriyormuş gibi görünüyordu.

"Bana bir açıklama borçlusun biliyorsun değil-"

Pantolonunun cebindeki telefon çalmaya başladığında benim lafım tekrardan bölündü. Bana hiçbir şey söylemeden bir eli ile telefonu cebinden çıkardığında tüm ağırlığımı tek koluna vermişti. Tek kolu? Bu mümkün müydü ki? Yere düşmeme kaç saniye vardı? Gözlerim aniden açılarak yere baktı ancak hayır, düşmeye yakın bile değildim. Tek kolu belimi sararken bir litrelik kola taşıyor gibi rahattı.

"Uyandım!" diye bağırdım kulağının dibinde. Bu yüzünü buruşturmasına neden olmuştu. Bu adam gerçekten de sese tahammül edemiyordu. "Farkında mısın acaba?"

Suratı biraz daha buruştu, yapmacık bir ifadeyle. "Maalesef..."

Gözlerim yere takıldığında bağırmamak için kendimi zor tuttum. Ayaklarımda sadece çoraplarım vardı ve kaldırımdan çıkmış, ormanlık bir alana girmiştik. "Benim ayakkabılarım nerede be?!"

"Uyurken çıkarmışsın geri zekâlı," dedi alaycı bir sesle. "Uyanmadığın için, seni böyle almak zorunda kaldım. Neden seni kucağımda taşıyorum sanıyorsun?"

"Manyak herif!" Şaşkınlıkla ona baktım. Tamam, şimdi neden uyanmama rağmen hâlâ yürümeme izin vermediği anlaşılmıştı ama... Ayakkabılarımı giydirmek varken beni neden kucaklıyordu? "Beni kucağına alıp yolda yürüyeceğine ayakkabılarımı giydirmek aklına gelmedi mi?"

"Ayakkabına dokunursam elimi kesmek zorunda kalırdım," diye cevapladı beni dümdüz bir sesle. "Ondan emin ol, böyle taşımam daha mantıklıydı. Elim bize lazım, biliyorsun."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sen gerçekten de dağda yetişmişsin be!" Benim ayakkabılarımda ne vardı ki? Hangi ayakkabıyı giydiğimi hatırlamaya çalıştım. Beyaz Nike spor ayakkabılarımı giymiştim.

Hem onları Sara almıştı, sadece bir kere giymiştim! Nesinden bu kadar iğrenebilirdi bir ayakkabının? "Çok kabasın! Benim ayakkabılarımda ne vardı?"

"Kaba mıyım?" diye sordu alaycı bir sesle. "Konunun seninle alakası ne? Benim takıntımla ilgili. Kusura bakma Elem, senin ayakkabın alınmasın diye takıntımı değiştiremediğim için."

"Ne takıntısı?"

Ona tip tip baktım. Onun temizlik ve hijyen takıntısı olduğunu abim söylemişti ancak umursamamıştım ki. Aynı evde kaldığımızda da, yani dağ evindeyken de fark ediyordum. Adam durmadan ellerini yıkıyor, durmadan dişlerini fırçalıyordu ve her gün iki kez duş alıyordu.

"Kızım ayakkabı dediğin şey ne kadar pis biliyor musun?" diye sordu. "Yere değiyor lan o! Nasıl elimle dokunayım ben ona? Elimi yüzüme sürüyorum ben!"

"Senin gibi bir adamın mikroplardan bu kadar iğrenmesi normal mi?" diye sordum. "Çünkü biliyorsun, birini öldürdüğünde kan her yere sıçrar? Ve eminim ki başkasının kanından daha çok iğreniyorsundur."

"Hayır," dedi. "Acemiysen, belki. Ama profesyonelsen kan gövdeyi götürmeden de işi halledebilirsin. Sadece ne kadar uzaktan, nereye nişan edeceğini bilmen gerek. Hiç çok pislik çıkardığım bir iş olmadı."

Burada durmuş, hiç bilmediğim bir ülkede, hiç bilmediğim bir yabancıdan insanları nasıl öldürdüğünü dinliyordum. Hem de bir bez bebek gibi kucağındayken. Durum daha ne kadar kötü olabilirdi?

"İğrençsin."

"Sen çocukluğunu rahatça yaşayabilesin diye bunu yaptığımı farkında mısın?" diye sordu alaycı bir sesle. "Ben olsam kendime iğrenç demezdim. Hatta teşekkür ederdim."

Ne yazık ki benim çocukluğumun onun kafasında canlandırdığı gibi geçmediğini hiçbir zaman bilemeyecekti. Bu yaptığı yargısız infazdı ve benim ona doğruları söyleyip bana olan bakış açısını değiştirmeye hiç niyetim yoktu. Belki onunkinden daha iyi geçmişti çocukluğum, belki bir katil ya da asker olarak yetiştirilmemiştim ama ben de gün yüzü görmemiştim. Haberi yoktu. Haberi yoktu ve buna rağmen beni yargılayabileceğini sanıyordu.

"Bir katil olduğun için mi sana teşekkür edeyim?" diye sordum alaycı bir sesle. "Biraz yaptıklarının sorumluluklarını al, Narbekov."

"Almıyor olsaydım sen burada olmazdın," diye yanıtladı beni.

Sesi iyice ruhsuzlaşmıştı. Yine aklım karışmış bir hâlde ona baktım ancak yine ve yine, ne demek istediğini bana söylemeyecekti. Eğer sorarsam söyleyeceği tek şey "Öğreneceksin," gibi saçma ve klasik bir laf olabilirdi ve bu benim sinirimi hoplatırdı. Ondan sorma bile sormuyordum.

Telefonu tekrar çalmaya başladığında aşağı inmek için çabaladım ancak tek kolu belimi tamamen sarmıştı. Gerçi ormanlık alanın içinde çorapla yürüyebileceğimi sanmıyordum bile. Neden beni uyandırmamıştı ki? Evet, uykumu çok iyi almıştım ama en başta onun sözünü dinleyip de o arabada gözlerimi kapatmamam gerekiyordu. Şu an bu durumda olmaktansa hiç uyumamış olmayı tercih ederdim.

Ah, aslında beni uyandırmamasının nedeni çok acıktı. Konuşmama katlanmaktansa beni taşımayı katlanmayı tercih ediyordu. Cins herif... Şu an da beni uyutabileceğine dair bir umudu mu vardı acaba, tam olarak ayılmadığımı ve tekrar uyuma ihtimalim olduğunu düşünerek mi bırakmıyordu beni? Tekrardan, cins herif...

Peki ben nasıl uyanamamıştım? Arabadaydık. Beni uyuttuktan sonra hız yaptığına emindim. Ona uyanmamıştım. Sonrasında mantık çerçevesi içinde düşünürsek, uçağa binmemiz gerekiyordu; tabi, ışınlanmayı bulmamışsa. Ve ben uçakta da uyanmamıştım. Beni kucaklayarak ne kadar taşıdığını bile bilmiyordum, uyanmıştım evet ama ne kadar süre uyanmıştım acaba? Arabada ve uçakta uyanmadığımdan kendime güvenemiyordum, bir dakikadır da yürüyor olabilirdi bir saattir de.

"Gerçekten, tam olarak şu an ne yaptığımızı bana söyleyebilir misin?" diye sordum sakin olmaya çalışarak. Telefonu çalmaya devam ediyordu ancak ne açıyordu ne de sessize alıyordu. Deliye dönmeme az kalmıştı burada. "Şu telefonu ya aç ya da sessize al. Ha ikisini de yapmıyorsan bari bana bir açıklama yapmaya başla-AH!"

Beni birden havaya kaldırdığında lafım kesilmişti. Beni neden sadece bırakmıyordu? Sadece ayaklarımın yer ile temas etmesini istiyordum ama onun sayesinde ayaklarım ile yer arasındaki mesafe giderek artıyordu. Beni omzuna çanta atıyor gibi attığında, dudaklarımdan bir çığlık daha döküldü. Tek eli ile dizimin altındaki hizadan iki bacağımı da kavramıştı, ben ise omzundan sarkıyorum demek isterdim ancak cüssesi o kadar iriydi ki aşağı sarkmayı bırak, çenem omzunun hizasına anca geliyordu. Beni havaya kaldırmasına rağmen!

"Ne yapıyorsun ya?" diye sordum. "Manyak mısın sen?"

"Biraz da omzumda uyu," dedi alaycı bir sesle. Ardından telefonu açtı ve artık Rusça konuşuyordu: "Ne var lan, it?"

Bu durumu tanımlayabilecek tek kelime komediydi sanırım. Gerçekten, komediydi bu.

"Uyandım ya uyandım," dedim omzunda debelenirken. O telefonda konuşuyordu ve telefonu kulağından uzaklaştırmaya çalışırken debeleniyordu, konuştuğu kişi benim sesimi duymasın diye.

Sesimin duyulmasını istemiyordu yani? *Güzel*.

"Bıraksana ya artık beni!" diye yükselttim birden sesimi, telefona doğru uzandığımda. "Yürümek istiyorum ben!"

Bıraksa ne yapacaktım ki? Çoraplarla mı yürüyecektim sanki? En fazla üç adım atabilirdim biliyordum ancak inat etmiştim işte bir kere.

Dudaklarından Rusça bir küfür döküldüğünü gördüm. Sesli söylememişti tabi ki, sadece dudakları kımıldamıştı ancak ben ne dediğini biliyordum. Tekrardan dudaklarımı araladım çünkü en başından beni omzuna yatırmasının nedeninin konuşmamı istememesi olduğunu anlamıştım. üstüne düşünsem belki beni kıracak olan şeyler ondan gelince sadece anlık bir sinir dönüşüyordu. Ve bu sefer dudaklarımı araladığımı gördüğü gibi eli ile ağzımı kapattı.

Bu adamın temizlik ve hijyen hastası olduğunu biliyordum, abim ve az önce bana verdiği bilgi sayesinde. Şimdi dilimi dışarı çıkarsam ve ağzıma kapadığı avucunun içini yalasam büyük ihtimalle beni boka dokunmuş gibi hızlıca bırakırdı ama ben de sapık gibi herifin elini yalayamazdım. Yalamak neydi ya? Peki ısırsam... Sonuçta o zaman da rahatsız olur ve beni anında bırakırdı.

Gözlerimi kısarak yüzünün keskin hatlarına, çene kemiğine ve elmacık kemiklerine baktım. Yüzündeki ifade geri çekilmeme yetiyordu bile. Eğer düşünseydim, yapamazdım ancak düşünmeden dişlerimi adamın eline geçirmiştim. Kaşlarının şaşkınlıkla havalandığını ve telefonu indirdiğini fark ettim, herhangi bir tepki vermemişti, gözlerini yüzüme dikmek dışında.

"Sen benim elimi mi ısırdın az önce?" diye sordu korkunç bir sakinlikle, elini hâlâ çekmemişti. İnsan refleks olarak çekerdi ya! Bir tepki verirdi! Bu adamın akson uçları mı ölmüştü?

Ayakkabılarımdan iğrenen adam neden elini çekmiyordu? Beni neden bırakmamıştı hâlâ? Sanırım plan düşündüğüm gibi ilerlemiyordu.

"Galiba?"

"Elim salyana bulandı yani, öyle mi?" diye sordu aynı sakinlikle.

"Galiba?"

Bu sefer sesimde bariz bir tereddüt vardı. Bunu fark etmemiş olması imkansızdı. Ela gözlerini kısarak gözlerimin içine baktığında elini yavaşça ağzımdan çekti. Yüzü yüzüme ilk kez bu kadar yakındı ve o ilk kez bu kadar öfkeli bakıyordu bana. Aslında, ilk kez poker yüzü yoktu.

"Seni öldüreceğim, Bengi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedim alaycı bir sesle. "Beni öldürmeyeceksin. Çünkü ben sana lazımım."

"Elimde salyan var," dedi iğrenir gibi bir sesle. "Bana lazım olup olmaman daha az sikimde olamazdı, inan bana. Geçerli bir neden değil. Biraz daha düşün yaşamak için daha yaratıcı olmalısın."

Bu beni eğlendirdi. Gerçekten bu konuda bu kadar hassas olması çok komikti. Çünkü bilirsiniz, onun gibi bir adamdan bahsediyorduk burada.

"İşine geldiğinde sen Aslan, ben ise Ceylan oluyorum," dedim keyifle. "Bir Aslan'ın, avının salyasından iğreneceğini hiç düşünmezdim, Narbekov. Rolüne uyum sağlayamıyorsun. Tekrar dene. Ya da gel yanıma, beraber Ceylan olalım."

Hiçbir tepki vermedi ancak bu tepkisizliği, kafayı daha da yediğini anlamamı sağlıyordu. Ela gözlerinin koyulaştığını görebiliyordum. Sakinse, sessizse ve

suskunsa işler çok daha ters demekti, eğer söz konusu bu adamsa. Çünkü babasının sözleri onun için bir emirdi ve tam da bu yüzden, en büyük silahı sakinliğiydi.

"Beni neden hâlâ bırakmıyorsun?" diye sordum. O elini kullanmıyordu bile. "Senin için sona geldik, Narbekov. O eli temizlemeden duramayacağını biliyorum."

"Neden bu kadar inatçı bir kızsın sen?" diye sordu. "Motele gidiyoruz. Seni bırakırsam ne kadar yürüyebilirsin? Atabileceğin adım sayısı kaç? İki mi üç mü? Beni çıldırtma. Sırf olay çıkarıp huysuzlanmak için yapıyorsun bunu, sen de biliyorsun yürüyemeyeceğini. Değil mi?"

Evet, tam olarak da onun dediği gibi oluyordu.

"Motel?" diye sordum ondan, doğru tespitini cevapsız bırakarak. Eli havada duruyordu, yanına bile indirmiyordu. Bu beni gereğinden fazla eğlendiriyordu. "Özel uçakla gelecek kadar zenginsin ama beş yıldızlı oteli bırak normal bir otelde bile kalamıyor muyuz? Motel mi?"

"Kimlik işlerim var," dedi. "Henüz hallolmadı. Narbekov soy ismi yaygın olduğu için eskiden sorun çıkarmıyordu, ayrıca çıkarsa bile babam kayıtları her yerden siliyordu ama şu an yalnız başımayım. Zehrin soy isminde bir kimlik çıkarmadan, kimlik istenen bir yere gidemeyiz. Bu yüzden küçük pansiyonlar şu an daha iyi seçenek."

"Moskova senin evin değil mi?" diye sordum. Buradan olduğunu biliyordum. Ne kadar Yakutsk doğumlu olsa da burada yaşıyordu. "Evin yok mu?"

"Ev çok uzakta Elem," dedi. "Günlerdir uyuyamadım." Bunu dediğinde elimde olmadan kendimi kötü hissetmiştim çünkü o günlerdir düzgün bir uyku bile uyumamıştı ancak ben öyle bir uyumuştum ki, adam beni elinde taşımak zorunda

kalmıştı bir de. "Düzgün bir plan ve hata yapmamak için benim de dinlenmem gerekiyor," diye devam etti. Gözleri bana bakmıyordu artık. "Bu tarafta halledecek işlerimiz var. Şehrin diğer ucuna geçecek vaktimiz yok."

"Daha önce hiç buraya gelmedim."

Şu an ne tarafta olduğumuzu bile bilmiyordum. Çok büyük bir şehir olduğunu biliyordum sadece. Ama şu an ne taraftaysak, fakir ve tekin olmayan kısımda olduğumuzdan emindim. Zaten ara sokaklardan gidiyorduk. Ve buranın ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordum. Babam ben küçükken, Moskova sokaklarında başına gelenleri anlatırdı bana. O da küçük bir çocukken burada büyümüştü. Ve sırtında koca bir bıçak yarığı izi vardı, bu şehrin ara sokaklarından ona hatıra kalmıştı.

"Eğer vaktimiz kalırsa şehrimi sana gezdiririm," diye cevapladı beni.

"Şehrini?"

"Evet," dedi. "Sana kimse söylemedi mi? Moskova, Narbekovların şehridir."

"Bilmemek ayıp değil öğrenmemek ayıp derler Narbekov," dedim alaycı bir sesle. "Kimse söylememişti, ilk kez senden duydum."

Bana cevap vermedi, ormanlık alandan çıkıp kaldırımdan karşıya geçmiştik bile. Binalar çok gri ve ruhsuzdu, belli ki şehrin bu kısmı gelişmemişti. Ara bir sokağa daldık.

Önümüzde yaşlı bir adam vardı, evsiz olduğu belliydi. Üzerinde yırtık pırtık bir palto ve artık sökülmüş açık kahverengi bir atkı vardı. Ayaklarındaki botlar patlamış ve parçalara ayrılmışlardı. Elleri siyah, yırtık paltosunun ceplerindeydi ve dudağında sarı filtreli sigarası duruyordu. Beyaz bıyıklarının sarılamış olmasına şaşırmamak lazımdı. Yanımızdan bir şarkı

mırıldanarak geçti, gözleri gökyüzünde olduğundan yüksek ihtimalle varlığımızı bile fark etmemişti. Bizim girdiğimiz ara ve muhtemelen çıkmaz olan sokaktan uzaklaşana kadar onu izledim.

"Neden o kadar dikkatli bakıyorsun, Elem?" diye sordu. "İlk kez mi evsiz adam gördün?"

Aslında, üniversiteye başlayana kadar dışarı çıkamadığımdan ve dışarıdaki dünya ile çok sonraları tanıştığımdan, her dışarı çıkışımda yeni bir evrene adım atmış gibi inceliyordum her şeyi. Yani, ilk kez evsiz adam görmesem de onun gördüğünün yüzde biri kadar bile gördüğümü sanmıyordum. Onun için önemsiz olan her ayrıntı benim için önemli bir bütündü belki de ama bunu ona anlatamazdım, zaten anlatsam da anlayabileceğini sanmıyordum.

Sorduğu soru onun öylesine, alaycı bir şekilde sorduğu bir soruydu ama bana bir kere daha geçmişi hatırlatmayı ve onunla benim ne kadar farklı dünyalara ait iki insan olduğumuzu anlatmayı başarmıştı.

Onunla aramızdaki en derin fark buydu işte.

Perva Narbekov dünyayı yaşadıkları ile öğrenen bir adamdı.

Ben ise öğrendiklerim ile yaşamaya çalışıyordum.

"Bakasım geldi sadece," diye yanıtladım onu huysuz bir sesle. "Etrafı incelemeyi seviyorum."

Eminim ben bunu söylemeden önce bundan haberi vardı çünkü beni izlediğini söylemişti ve beni gerçekten de izliyordu.

"Yaşlı Rus herifler huysuz ve kaba insanlardır," diye cevapladı beni. Ses tonundan bunu şahsi tecrübesi ile öğrendiğine emin olabilirdiniz. "Ve kesinlikle dikizlenmeye tahammülleri yoktur. Haberin olsun. Beni seksen yaşındaki bir herifi tehdit etmek zorunda bırakma."

"Sadece üzüldüm ona," dedim, omzunda yatıyor olmasam omzumu silkerdim. "Epey kötü hâldeydi."

"Ben üzülmedim," diye cevapladı beni.

"Ne kadar şaşırdım, biliyor musun?" diye sordum alaycı bir sesle. "Sen neye üzülüyorsun sanki de hiç tanımadığın evsiz bir adama üzüleceksin?"

"Hiç tanımadığım evsiz bir adama üzülebilirim," dedi umursamaz bir sesle. "Vatanına ihanet eden bir adama üzülmem."

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla. Kafamı hafifçe kaldırıp ona baktım ancak bana bakmıyordu, yolu izliyordu. "O nereden çıktı, Narbekov? İnsanların beyinlerinin içine girebildiğini düşünmeye başlayacağım artık. O adamın asker kaçağı olduğunu nereden bilebilirsin ki?"

"Botları," diye yanıtladı beni. "Ve mırıldandığı şarkı. Bilinen bir şarkı değil. Yüksek rütbeli askerler arasında söylenen bir şarkı, marş gibi."

Bana adamı dikkatle dikizlediğimi söyleyen adam mıydı bunları söyleyen? Benden daha dikkatle izliyordu insanları, binaları, kısaca her şeyi. Benden daha dikkatliydi. Ama ben belli ediyordum. Kahverengi gözlerimi açık bir şekilde hedefime dikiyordum. Onun elaları ile hedefi sıyırmıyordu bile, en azından bakan bir kişi bunu düşünürdü ama görebildikleri çok daha fazlaydı.

Gerçekten çok dikkatliydi. Babam benim tanıdığım en dikkatli insandı ama Narbekov'un dikkatinin çeyreği bile yoktu belki de onda. Bu dikkatle yarışabilecek birini tanımıyordum.

"Hmm..." Duraksadım. "Peki sen bunu nereden biliyorsun? Yani o marşı? Eğer bilinen bir marş değilse?"

"Adam Rus Deniz Kuvvetleri'nin eski üniformalarındaki botları giyiyordu hâlâ," dedi. "Dedem Rus Ordusu'nda Oramiral'dı. Deniz

Kuvvetlerinin en taşaklı heriflerinden biriydi yani. En yüksek rütbenin bir altı. Tanıdık geldi şarkı. Ben çocukken mırıldanırdı." Şaşkınlıkla ona baktım. "Muhtemelen bu da o kadar taşaklı bir herifti, vatanını satana kadar. Postalamışlardır anında. Gözünün yaşına bakmazlar. Moskova sınırları içinde yaşamasına izin vermeleri bile şaşırtıcı."

Dedesinden bahsetmesi beni şaşırmıştı. "İlginç," diye mırıldandım. İnsanlara sadece bakarak tüm bunları çıkarabilmesi korkunçtu. Bana cevap vermedi. "Başka ne ilginç, biliyor musun? Buraya nasıl geldiğimiz. Neden hiç uyanmadım ya ben? Uyku ilacı mı kattın sen benim suyuma?"

"Sapık mıyım ben kızım?" diye sordu ters bir sesle. "İyilik yapan da kabahat anasını satayım. Uyanma diye taşıdık kucağımızda. Ne yapayım uyanmadıysan? Horlaya horlaya uyudun diye suçlusu ben mi oldum şimdi?"

"Ben hiç horlamam yalnız bari yalan söyleme," dedim huysuz huysuz. "Ne ara bindik uçağa? Ne ara geldik ya?"

"Sen uyuyunca bastım gaza," dedi. "Yarım saate uçağa bineceğimiz yerdeydik. Uçak yolculuğu dört buçuk saat sürdü. Sonra geldik. Arabadan indiğimiz an uyandın zaten."

Bu yüzden mi uyumam konusunda bu kadar ısrar etmişti? Hızlı olmamız lazımdı ancak ben korktuğum için ben uyanıkken arabayı hızlı kullanamıyordu, beni korkutmamak için. Bu muydu nedeni? Bana söylese kendimi kontrol edebilirdim. *Nasıl edecektin ki? Geçen sefer denediğinde hız ibresine bakmadan iki saniye geçiremedin, onu da kendini de paniklettin.* Dudağımın içini dişledim.

"Neden arabayla motele kadar gelmedik ki?"

"Araba Porsche'un son modeli Elem," dedi. "Yıkık dökük bir motele o arabayla gelmek sence de fazla

ilgi çekici durmaz mıydı dışarıdan?"

"Haklısın," dedim. Neden düşünmeden konuşuyordum ki?

"Her zaman," diye cevapladı beni. Gözlerimi devirdim. "Hayır," dedi buna karşılık. "Elimi yalayan birinin bana göz devirme hakkı yok. Onu bir daha yapma."

"Senin boyun kaç?" diye sordum yere bakarken, onu umursamadan. İstediğim gibi deviriردim ol gözü. Hayata hiç bu kadar yukarıdan bakmamıştım. Korkunçtu.

"202," dedi.

2 metre 2 santimetre? Bu nasıl bir boydu ki?

"Sen nasıl normal insanların yaptığı şeyleri yapıyorsun?" diye sordum yeri izlerken. Kaldırımdan değil, ormanın içinden yürüyorduk. "Eziyet gibi bir şey bu. Dünyaya buradan bakılır mı be?"

"Gerçekten çok konuşuyorsun," dedi sağa saptığında. "Seni kucağımda taşıyorum, kaç dakikadır. En azından bunun için susamaz mısın?"

"Zaten susayım diye kucağında taşıyorsun?" dedim sorarcasına. "Arabadan inmeden beni uyandırabilirdin. Ama yok. Sırf saatler boyu konuşmamdan daha iyi bir seçenek diye beni uyandırmadın. Yalan mı?"

"Değil."

Bu kadar mı katlanamıyordu konuşmama? Anlamıyordum. Ben de ondan haz ediyor değildim ancak o benden düpedüz nefret ediyordu. Hiç tanımadığı bir insandan neden nefret ederdi ki birisi?

Ben onu yaptığı işler yüzünden yargılıyordum ama bunlar gerçeklerdi. O ise beni kafasında yaptığı hesaplara göre yargılıyordu. O çocukluğunu yaşasın diye ben canavar oldum, diye düşünüyordu belli ki. O da bir canavar olmalıydı, diyordu belki de. Ama bu doğru değildi. Biz Narbekov ile beraber büyüsek de

gittiğimiz yollar, bizi şu an bulunduğumuz yere getirirdi. Çünkü onun gibi adamlar, güç uğruna yaptıkları yüzünden sızlansa da güç olmadan hiçbir şey yapamazlardı.

"En azından dürüstsün," dedim umursamaz görünmeye çalışarak. "Yalan da söyleyebilirdin."

"Sen susunca senin kim olduğunu unutuyorum Bengi," dedi birden. "Kafamdaki sesler de susuyor o zaman."

Kaşlarım çatıldı. Eğer bu konumda olmasaydık yüzünü şaşkın şaşkın izlemekten başka bir şey yapamazdım ancak şu an, normalde kaçındığım elaları görmeye can atsam da göz teması kuramıyorduk.

Bu sefer "Bu ne demek?" diye sormadım ona.

Çünkü ne demek olduğunu biliyordum.

Ben sustuğumda, bana baktığı zaman gördüğü tek şey 20 yaşındaki bir genç kızdı. Saçları kahve ve kızıl karışımı, gözleri açık kahverengi ve teni hafif esmer. Muhtemelen üniversitede okuyor, belki bir belki de ikinci sınıf. Hepsi bu kadar. Soy isim'siz. Belki isimsiz bile. Nasıl tanımlandığı önemli değil.

Ama ağzımı açtığım an... Dışarıdan görünen her şey toz oluyordu, çöpü boyluyordu, ya da yangına çıra olarak katılıyordu.

Çünkü kelimeler, tanımlamak için vardır. Anlatmak için. Kendini, çevreni, her şeyi. Kelimeler devreye girdiğinde isimler de devreye girer. Ve hiçbir şey göründüğü gibi kalmaz o zaman.

O yirmi yaşındaki tatlı, belki de güzel gelen o genç kız bir anda canavara dönüşebilir gözünüzde. Çünkü artık ismi vardır. Ve daha da kötüsü, bir soy ismi.

Ben konuştuğumda, bana baktığı zaman gördüğü tek şey Onay Elem'in kızıydı. Kaç yaşında olduğu önemli değil. Çakır Elem'in kuzeni. Saçlarının renginden ona ne? Ongun Elem'in kız kardeşi.

Gözlerinin tonunun neyi değiştirmeye gücü yetebilir ki? Elem kanı. Okuyup okumamasının bir anlamı yok, zaten ailesi gibi bu işlerin peşinde harcayacak hayatını. Düşmanın kızı. Düşmanın torunu. Düşmanın kuzeni. Düşmanın kardeşi. Hangi sınıfta olduğu kimsenin umurunda değil. Soy ismi var. Elem. Hatta ismi. Bengi. Daha da kötü. Bengi Elem. Sonsuz acı.

Tek kelime etmedim. Sola saptığımızı ve bu iğrenç çıkmaz sokaktaki motele ilerlediğimizi görebiliyordum ancak konuşmak istemiyordum. Kelimeler sanıldığından daha fazla değiştiriyordu insanların kaderlerini. Haklıydı. İsimler kim olduğumuzu değil, kaderimizi belirliyordu.

Eğer ağzını açmasa, onu yoldan geçerken görsem hakkında ne düşünürdüm?

Yakışıklı. Kocaman. Boyu uzun. Muhtemelen spor yapıyor. Dövüş sporu olabilir. Dövmeleri güzel. Gözleri çok güzel. Kaç renk var içinde? Yüzünü bir ressam mı çizmiş? Teknoloji çok mu gelişmiş yoksa? Michelangelo'nun heykellerine artık can verebiliyor muyuz? Saçları koyu kahve, sıradan bir renk ama gereğinden fazla can alıcı. Hatta alnına döküldüğünde çok tatlı bir gölge yaratıyor. Yara izi böylece gizlide kalıyor. Yara izi de ressamın işi miymiş? Yoksa Michelangelo yanlışlıkla bir hata mı yapıvermiş? İyi olmuş ama. Dudakları çok dolgun, ben o rengi vermek için ruj sürüyorum. Adil değil. Sigara ağzına yakışıyor. Parmakları kemikli ve uzun, sigarayı hep baş ve işaret parmağının arasında içiyor. Kokusu o kadar yoğun ki. Parfümü ne acaba? Okulda mı okuyor? Yaşı büyük duruyor. Mezun olabilir. Büyük ihtimalle mezundur. Ne okumuş olabilir ki? Türk değil. Yabancıya benziyor. Dudaklarını aralasa anlarım.

Ama aralamamalı.

Çünkü aralarsa işler değişir.

Nikolai Narbekov'un oğlu oluverir birden benim için. Ne kadar güzel olduğu kimin umrunda? Dedesinin torunu. Neden o kadar iri olduğuna şaşmamalı, insanlara zarar verirken fiziksel güce ihtiyacı var. Ekaterina Narbekov'un oğlu. Gözleri annesinin gözlerine benziyor. Kişiliği de benziyordur eminim ki. İkisi de korkunç. Ona Nemea Aslan'ı diyorlar, çünkü hem en güçlü o hem de öldürdüğü herkesi pençesiyle damgalıyor. Şeytan. Dudakları kimin umurunda? Sadece incitmek için açılırlar, ya da tehdit için, bir insanın hayatı kararmadan biraz önce. Hedeon. Ne kadar güzel olduğu kimin umurunda? Zehrin. Şeytan da güzeldir, çünkü insana zarar vermek için onu baştan çıkarması gerekir. Bir ismi var. Perva. Soy ismi var. Narbekov. Daha da kötüsü. Perva Narbekov.

Motelden içeri girdiğimizde beni yere indirmedi. Gözlerim etrafta dolaştı. Her yer ahşaptandı ve dökülüyordu, kesinlikle çok eski bir yerdi. Gözlerim resepsiyon kısmına takıldı. Eski kasa, kocaman bir bilgisayarın arkasında yaşlı bir adam oturuyordu. Üzerinde kareli bir gömlek vardı. Saçları bembeyazdı, bıyıkları ve sakalları da öyle. Gözündeki gözlükleri kahverengi bir askıyla boynuna asmıştı ve gazetesini okurken gazete poşetine sarılmış bir şey içiyordu. Votka. Hadi ama... Sabahın bu saatinde? Moskova'da olduğumuz daha fazla belli olamazdı sanırım.

Perva adımlarını oraya yönelterek adamın tam karşısında durduğunda ben de ahşap duvarları izliyordum. Tavan neredeyse yıkılmak üzereydi ancak adamın arkasındaki anahtarlıkta sadece bir tane boş anahtar vardı. Yani bir odaları mı boştu sadece? Böyle bir yer neden bu kadar iş yapıyordu ki?

"хорошего дня старик," dedi Perva, adama döndüğünde. *(İyi günler, yaşlı adam.)*

İşte şimdi aksanı hiç olmadığı kadar belirgindi.

Evet. Bu adam Rus'tu.

"хорошего дня молодой человек," diye yanıtladı adam onu, gazeteyi bir kenara bıraktığında. *(İyi günler, genç adam.)*

Ters ters önce Perva'ya sonra da bana baktı. Gerçi, bu konumda olduğumuz için bakması normaldi ancak yine de bakışları gereğinden fazla tersti. Bir motel sahibine göre hiç güleryüzlü değildi. Belki de Perva, yaşlı adamlar için doğru söylemişti.

Perva'dan beri yere indirmesini isteyecektim ama farelerin sesini duyabiliyordum, gerçekten. Yerde gezinen küçük sürüngenler vardı. Ve hayatımda hiç yerle bağlantımın bu kadar kesilmesini istememiştim.

"Есть ли свободная комната, которую вы можете нам дать?" diye sordu, gözleri adamın arkasındaki anahtarlara düştüğünde. *(Bize verebileceğin boş bir oda var mı?)*

"у меня есть пустая комната," dedi. Derin bir nefes verdim. Nedense sıkıntı çıkaracağını düşünmüştüm, ters bakışlarından dolayı. Ama odayı hemen veriyordu. "Мой ответ изменится в зависимости от вашего ответа." *(Boş bir odam var. Vereceğiniz cevaba göre benim de cevabım değişir.)*

Çok hızlı davrandın, Bengi. Odayı verdiği falan yok. Sen iç sesine güven. Al sana sorun.

Perva ona cevap vermediğinde yaşlı adam birden, "ты похитил эту девушку?" diye sordu. (Bu kızı kaçırdın mı?)

Benim bu soru karşısında yaşadığım şaşkınlığı Perva yaşamadı. Moskova'daydık, onun şehrinin hiç tekin olmayan ara sokaklarından birindeydik, belki de bu yaşlı adam için hep gördüğü bir manzaraydı? Perva şaşırmadığına göre, bu soruyu bekliyordu. Ki durumumuzun bu soru için çok da garip kaçmadığını söyleyebilirdik.

"Нет," dedi Perva. "она моя жена." *(Hayır. O benim karım.)*

Az kalsın kendi tükürüğümde boğuluyordum.

Çıkardığım garip sesi yaşlı adam gibi o da fark etmiş olacak ki dirseği ile yavaş sayılamayacak şekilde karnımı dürttü. Bu apaçık bir şekilde "Oyunu bozma," demekti evet ama ben de onun ağzından böyle bir yalan çıkacağını nereden bilebilirdim? Güldürmüştü doğal olarak. Tepkilerimi kontrol altına alamıyordum ben, onun gibi robot olmadığımdan.

Adam da bu cevabı beklemiyormuş gibi ona baktığında, "Мы только что поженились," dedi rahatlıkla. Siktir. Bu adam çok iyi yalan söylüyordu. Мы собирались в свадебное путешествие, но самолет задержали. Это ближайший мотель к аэропорту." *(Daha yeni evlendik. Balayı gezisine gidiyorduk ama uçak rötar yaptı. Burası, havaalanına en yakın motel.)*

Yaşlı adam ona kafası karışmış bir şekilde baktığında fırsat bu fırsat diyerek yalanlarına devam etmeye başladı. "Она турчанка," dedi beni işaret ederek. "у них такие традиции. жених должен нести невесту на руках. Это безумие, не так ли?" *(O Türk. Onların böyle gelenekleri var. Damat, gelini kollarında taşımalı. Çılgınca, değil mi?)*

"Benim karım Türk," dedi adam birden. Şaşkınlıkla ona baktım. "Laf var hatta. Evlenenlere denir. Yastık kocalansın mıydı?"

Bir yastıkta kocayın mı demek istiyordu o?

"Öyle bir laf olduğunu sanmıyorum?" dedi Perva adama kaşlarını çatarak baktığında.

Tabi ki bu deyimden haberi yoktu.

"Var sen ne bilirsin Allah'ın Moskovalısı," dedim ona. Sonra huysuz amcaya döndüm. "Var amcam, var. Zaten baksana iki dakikada ben kocalandıysam, yastık da kocalanır."

"Ben size oda verir o zaman," dedi adam anahtarı çıkardığında. "Duvarlar ince olmak ama maalesef."

"Amca bize ne duvarlardan?" diye sordum ama adam beni anlamamıştı. "Tövbe tövbe ya."

Perva anahtarı adamdan aldı ve cüzdanından bir miktar Rus Rublesi çıkararak adama uzattı. Motel üç katlıydı, bizim oda üçüncü katta olduğundan merdivenleri çıkmayı başladı. Asansör yoktu. Her yerden sıçan sesleri geliyordu, korkudan titremek üzereydim. Tamam, tam olarak korku değildi ama iğreniyordum onlardan. Kim iğrenmezdi ki zaten?

"Sen benim elimi yalamıştın, değil mi?" diye sordu, rahatsızca titrediğimi fark ettiğinde.

Yapacağı şeyi anladığım için kafamı şiddetle salladım iki yana doğru. "Hayır. Hayır. Sakın. Hayır."

"Al, yürü bakalım biraz," dedi beni birden yere bıraktığında. Çoraplarım saatler sonra ilk kez yer ile temas ediyordu. Hem de sıçanların yürüdüğü yerde! "Açılsın bacakların."

"Hayır," dedim. "Hayır ya!" Birden koridordan kocaman bir sıçan geçince huylanarak olduğum yerde sıçradım. "Perva! Hayır ya! Hayır. Tekrar al! Kaldır beni! Yürüyemem ben burada yalın ayak! Lütfen!"

Kafamı baktığım yerden kaldırdığımda ela gözlerindeki garip bir ifadeyle bana baktığını gördüm. Neden cevap vermiyordu? Neden herhangi bir tepki vermemişti? Normalde olsa dalga geçerdi bu tepkimle, en azından. Ama sadece bana bakıyordu.

"Ne dedin sen?" diye sorduğunda kaşlarım çatıldı. Ne demiştim ona? Beni kaldırmasını söylemiştim, başka ne söyleyecektim ki? O an sıçanı düşünüyordum sadece, kelimeleri seçemediysem kusura bakmasa iyi olurdu.

"Ne dedim ya?" diye sordum tekrar sıçradığımda, sesler duyduğumdan habire sıçrıyordum. "Gerçekten beni böyle üç kat yürütecek misin? Ne dedim ya? Küfür mü ettim? Ağzımdan mı kaçtı?"

"Bana Vladislav diyebilirsin," dedi. "O da Narbekov ya da Hedeon diyemediğin durumlarda sadece. Bir daha o ismi kullanma, tamam mı?"

Siktir. Panik haliyle ona Perva mı demiştim? Ağzımdan çıktığını farkında bile değildim. Normalde dikkat ediyordum. Ona her zaman Narbekov derdim, ya da Hedeon. Ne diyeceğimi bilemedim. O ismi kullanmamı istemiyorsa kullanamazdım, sonuçta adama nasıl hitap edeceğimi ben seçemezdim. Ben de ikinci ismimi kullanmıyordum mesela. Ama o ismi bildiğimi bilmesi kötü olmuştu.

"Peki," diye cevapladım onu. "Bir daha söylemem."

Hiçbir şey demedi. Yürüyüp önden ilerlemesini bekledim ancak beni tekrar kucakladı ve odaya kadar hızlı hızlı çıktı. Odaya geldiğimizde anahtarı elinden alarak kapıyı ben açtım çünkü bir eli ile beni taşıyordu, diğer eli ise onun için şu an kullanım dışıydı. Bir saat geçmesine rağmen hâlâ huylanıyordu. Gerçekten inanılmazdı.

İçeriye girdiğimizde beni bırakarak duşa fırladı. Musluğun açıldığını duydum, gözlerim etrafı incelemeye başladı. Bir televizyon, eskimiş gri bir koltuk, çift kişilik bir yatak vardı ve her şey bundan ibaretti. Gözlerim yatağın ahşap başlığında dolaştı. Nasıl uyuyacaktık? Gerçi ben yeterince uyumuştum. O yatarken şu koltukta oturabilirdim. Başka bir seçenek yoktu. Acaba burada ne kadar kalacaktık?

Duştan çıktığında tekrar uyuyakalmak üzereydim. Banyonun kapısınının açıldığını duyduğumda ona doğru döndüm. Altında siyah bir havlu vardı, üstü ise çıplaktı. Kahverengi saçları duştan çıktığını belli edercesine ıslaktı. Su damlaları omzuna, oradan da karnındaki gerçekten de fazla dikkat çekici olan baklavalara doğru bir yol izleyerek akıyordu. Baş parmağını sakalsız olan yüzüne götürerek yanağındaki yara izini belli belirsiz kaşıyarak elindeki

siyah iPhone'a bakarak yanıma doğru ilerledi. Biriyle mesajlaşıyordu.

Giyecek bir şey getirmemiştik de. Yani hepsi arabada kalmıştı. Onları mı gidip alacaktı? Neden getirmemişti hiçbir şeyi? *Seni taşımakla meşguldü ya, Bengi.* Neden duş almadan önce gidip almamıştı ki? *Adamın elini ısırdın, Bengi. Kendini suya nasıl attığını sapıttı. Ne bekliyorsun ki?* Doğruydu gerçi.

"Valizleri gidip benim almamı ister misin?" diye sordum, koltuğa oturduğunda. Biri ile mesajlaşmaya devam ediyordu. "Gelirken sen beni taşıdığından adil olur diye düşündüm. Ne dersin?"

"Hayır derim," dedi telefonu kapatıp yana koyduğunda. "Ben gidip alacağım. Valizinde yedek ayakkabı var mıydı?"

"Vardı," dedim. Kafasını salladı. "Sen şimdi duş aldın, bir daha o pis kıyafetleri mi giyeceksin? Ben gidip alayım işte."

"Bir daha duşa gireceğim zaten," dedi. Neden şaşırıyordum ki? Bunu hep yapıyordu. "Odadan sakın dışarı çıkma. Bu mahalle hiç tekin değil, Elem. Ciddiyim. Benim şehrimde sözümde çıkamazsın."

"Bir yere gittiğim yok, Narbekov. Anahtarı al. Duşa girebilirim."

"İyi," dedi, banyoya doğru ilerlerken. Pantolonunun cebinden çıkardığı telefonu bana uzattı. "Al, yeni hat var bunda. Burada olduğun sürece kullanırsın."

Uzattığı telefonu aldım ama hiçbir şey demedim. O da bir şey dememi beklemiyordu zaten. İçeri girdi, üstünü değiştirdi. Çıktığında üzerinde siyah bir tişört, altında da siyah bir kot pantolon vardı. Bu soğukta kısa kollu gezen tek kişi olabilirdi. Ben üzerimdeki kazağa rağmen dışarıda soğuktan titremiştim.

Ela gözleri bana kısa bir bakış attı ancak hiçbir şey demedi ve anahtarı alarak odadan çıktı.

Alexander olayı hakkında ağzını bile açmıyordu. Tabi ki açmazdı. Herif ben konuşmayayım diye her şeyi yapıyordu, sorularımı duymaya bile tahammülü yoktu. Bir de kendi isteği ile bir şeyler mi anlatacaktı sanki? İhtimali bile yoktu.

Ama ben huzursuz hissediyordum. Bu planın bu kadar içinde olmama ve açık hedef hâline gelmeme rağmen hiçbir şeyden haberim yoktu ve bu beni çok rahatsız ediyordu. Anlamıştım, Narbekov bana hiçbir şey vermeyecekti. Tolun ve Sara zaten ortada yoktu. Birden aklıma gelen fikirle duraksadım. Narbekov'u kimse kullanamazdı evet ama belki de ben Narbekov'un bana kendi elleriyle verdiği şeyi kullanabilirdim.

Bana verdiği telefonu hızlıca elime aldım. Çakır'ı arayacaktım.

Numara ezberimdeydi, bana mesaj attığı günden beri. Hızlıca arama kısmına numarayı girdim ve ara'ya bastım. Telefon çalarken odada dönüp duruyordum, araba uzakta olduğundan Narbekov'un hemen gelmeyeceğini biliyordum. Asıl endişe duyduğum şey Çakır'ı aradığımdan haberi olmasıydı. Bunu kesinlikle istemiyordum. Telefon Rus hatı değildi neyseki, sadece yurtdışına açık bir servisti. Diğer türlü arasam Rusya'da olduğumu anlardı ve parçaları birleştirmesi zor olmazdı.

Telefon çaldı, çaldı, çaldı. En son kapanmak üzereyken sesi yorgun gelen bir erkek telefone cevap verdi. "Alo?"

Çakır'ın sesiydi.

"Alo?" dedim bir an ne diyeceğimi bilemeyerek. "Çakır, benim..."

"Bengi?" diye sordu şaşkınlıkla. Sesindeki tebessümü hissetmiştim. "Nereden buldun lan sen benim yeni numaramı?"

Ona Narbekov'u söylemeyecektim, tıpkı Narbekov'a onu söylemeyeceğim gibi.

"Hep sen mi bulacaksın?" diye sordum. Bu çocuk benim hayatta kalan tek akrabamdı. Bunun fark etmek çok garip geliyordu. "Neden sana ulaşmamı istemiyorsun, kaçak?"

"Bak, işler karışıktı civcivim," dedi. "Ben neden sana ulaşmak istemeyeyim? Sadece sen kaldın. Sahip olduğum tek şeysin sen." Derin bir nefes aldım. "Ama Pençeler üstüme çok oynuyordu. Beni öldürememek onları deli ediyor, çünkü geriye sadece ben kaldım sanıyorlar." Ne yapmışlardı ki? "Narbekov'un babası öldükten sonra Narbekov bana kafayı taktı. Babasının yandığı gece vurulduysam benim suçum ne? Ne yapabilirim, değil mi?"

"Çakır..." Durdum. Cümleleri seçmem gerekiyordu ama çok zordu. "O gece tam olarak ne oldu? Bana da hiç anlatmadın."

"Bir ara anlatırım civcivim," dedi. "Şu an müsait değilim. Bunun için yüzyüze buluşmamız gerek. Manyak teorilerim var. Beni dinlemen lazım."

"Ne zaman bulaşabiliriz?"

"Bilmiyorum," dedi. "Bak, şu aralar olmaz. Senden kaçmıyorum. Narbekov bana çok bulaştı. Yetmedi üstüne köpeklerimi saldı. Nadya ve Odkan. Özellikle de Odkan, sürekli beni izliyor. Siktiğimin delisi."

Kaşlarım çatıldı. Narbekov'un bundan haberi olduğunu sanmıyordum bile. Odkan'a hiçbir işini söylemezdi o. Başka bir şey vardı bu işin içinde. Odkan başka bir amaçla gözlerini Çakır'a dikmişti.

Ne olabilirdi nedeni?

"Bengi şu an kapatmam gerek," dedi. "Ama beni iyi dinle, tamam mı? Eğer bir şey olursa da Pençelerin senden haberi olursa, ifşa olursan..." Bu çoktan olmuştu ancak o bilmiyordu, ve ona söylemeye niyetim yoktu. "Hepsi düşman olsa da bilmen gereken

şey, en büyük düşmanın Narbekov olduğu. Sözümü dinle, Borisov'a yaklaş, Bengi. Narbekov'u yenebilme ihtimali olan tek adam o."

"Unut onu," dedim. Odkan'ın nasıl biri olduğunu biliyor muydu? O daha büyük bir düşmandı. "Odkan para düşkünü bir piç. Ayrıca Leo'nun favori adamı o."

"Evet, çünkü o bir Aslan?" dedi.

"Ama Narbekov," dedim. "Onu akşam yemeği yapar."

"Siktir!" diye bağırdı. "Kapatmam gerek. Acil!"

"Dur!" diye bağırdım. "Yakın zamanda Olovlardan gelen bir ölüm haberi var mı?"

"Hayır," dedi kafası karışmış gibi. "Neden sordun şimdi bunu?" Bir yalan uyduracağım sırada, "Siktir et. Kapatmam gerek. Baskın yedim. Seni seviyorum, civciv! Kaçtım!"

Telefonu suratıma kapattığında birkaç saniye duvarı izledim. Çakır hep böyleydi. Kaçardı. Ama illa ki dönerdi. En azından bana. Tek ailesine.

Telefondan son aramayı sildim, o arada Narbekov geldi ve hızlıca bir duşa girdim. Duştan çıktığımda banyoya aldığım iç çamaşırlarını ve siyah tayt ile kalın kazağı üzerime geçirdim. Odaya doğru geçtiğimde Narbekov da kıyafetlerini alarak ikinci kez duşa girdi. Ben ise fazla mayışmış hissediyordum. Sanırım biraz daha uyuyacaktım.

Banyodan gri bir eşofman ve siyah bir tişörtle çıktığında koltuğa doğru ilerledi, oturduktan sonra gözleri bana dönmüştü. "Acıkmadın mı?" diye sordu. "Yemek yemeye çıkmamız gerek. Burada hiçbir şey yok."

Saat akşamüstüne geliyordu. Ama yine de acıkmamıştım.

"Hayır," dedim. "Sadece uyumak istiyorum, biraz daha."

"Uyu o zaman," dedi umursamaz bir sesle. "Ben dışarı çıkıp yemek yiyeceğim. Uyandığında acıkmış olursan seni de götürürüm."

"Sen uyumayacak mısın?" diye sordum kaşlarımı çatarak. O hiç uyumamıştı?

"Uykum yok," dedi omzunu silktiğinde. "Olmadı bu koltukta uyurum ben, geldikten sonra. Yarım saat bile yeter. Sen yatağı al. Yarın sabah gideriz buradn."

"Peki," dedim. Koltukta uyuyamazdım ve bu teklifi geri çeviresim gelmemişti. "Afiyet olsun o zaman sana."

"İyi geceler, Elem."

Odadan çıktığında gözlerim kapandı. Birkaç kere uyandım ancak hiçbirinde yoktu, gelmemişti. Saat en son gece yarısına gelirken bir kez daha uyandım. Bu sefer odadaydı. Koltukta oturmuştu ama yine uyumuyordu. Dışarıdaki ay ışığı güzel yüzüne vuruyor, bir yarısını aydınlıkta diğerini ise karanlıkta bırakıyordu. Kafasını hafifçe geri atmış ve duvara yaslanmıştık, dudaklarının arasında sallanan bir sigara vardı ve beni izliyordu. Uyuyan bedenimi. Ama uyandığımı fark etmesine rağmen gözlerini kaçırmamıştı.

"Çok fazla kabus görüyorsun," dedi birden ayaklandığında. Gerildiğimi hissettim. "Hiç gitmiyorlar, değil mi? Üstüne kapanan tüm kapılar orada, zihninin içinde ve gerçekmiş gibi seninle."

"Sen..." Bunu nereden biliyordu? Kapanan kapılar demişti. Uykumda mı sayıklıyordum? "Bu nereden çıktı şimdi?"

"Sana onlardan nasıl kurtulacağını anlatmak isterdim," dedi yatağa, ayaklarımın ucuna oturduğunda. "Ama inan ben de bilmiyorum."

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordum. "Kabus görüp uyandığında?"

"Bu aralar, seni izliyorum."

9. Bölüm: "Moskova Kadar Soğuk"

Instagram: @/sabahayolculuk
@/ aslanlar.serisi
Twitter: @/sabahayolculuk
Spotify'da da "Duzah" yazarak çalma listesini bulabilirsiniz.
Yorum ve oyları da unutmayalım. <3 İyi okumalar!

9. Bölüm: "Moskova Kadar Soğuk"

PVRIS, eyelids
no clear mind, alone and together
Lana Del Rey, cinnamon girl

2015 Aralık

"Hava bugün çok soğuk. Sanırım bu geceki planımız iptal olacak."
Perva gülümseyerek Odkan'a döndü. Bakışları neredeyse boştu. Ama dudaklarındaki alaycı kıvrım başka bir hikâye anlatıyordu.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu Odkan. Gereğinden fazla eğlendiği kesindi. Ayağı ile bir ritim tutarak omzunu aynaya yasladı ve gözlerini Perva'nın üzerinde gezdirdi. Dikkat ettiği tek şey giydiği siyah postalların gereğinden fazla çamurlu olmasıydı. Dışarıda yağmur yağmıyor, diye düşündü. Hâlâ dağ evine gidiyor olmalı. O eski kulübeyi tabii ki satmadı. Babasını dinlemedi. Zaten ne zaman babasının sözünü dinledi ki?

"Ne zaman büyüyeceğini düşünüyorum," dedi Perva alaycı bir ifadeyle. Odkan'ın postallarına baktığını fark etmişti, bağlantıyı kurabildiğini de biliyordu ama umurunda değildi.

"Büyüdüm ya," dedi Odkan gülerek. Sırtını yasladığı yerden doğrulmuş ve dimdik durarak Perva'nın yanına gelmişti. "Bak, aynı boydayız artık." Perva ona aynı bakışlarla bakmaya devam etti. İstediği cevabı alamayınca Odkan homurdanarak sırtını aynaya yasladı. "Hep sıkıcıydın ama bu aralar ayrı bir huysuzsun."

"Ya da sadece etrafımda dolanmanı istemiyorumdur," diye cevapladı Perva.

"Hâlâ mı kızgınsın?" diye sordu Odkan. "Ne zaman geçecek? Ortada elle tutulur bir şey bile yok."

Hâlâ kızgın olduğunu biliyordu. Kendini nasıl affettirmesi gerektiğini bildiği gibi. Hiçbir zaman işine gelmezdi. Bu yüzden gerçek bir özür dilemek yerine kendinden bıktırana kadar Perva'nın etrafında dolanıyordu. Bu onun özür dileme yöntemi olabilirdi tabii. Perva daha fazlasını beklemediği için, o da daha fazlasını neredeyse 8 yaşından beri vermiyordu.

"Kızgın değilim oğlum," dedi Perva umursamaz bir sesle. "Sen benim kızgın olduğumu nerede gördün?"

"O zaman neden ters ters konuşuyorsun lan?"

"Komik," dedi omzunu silktiğinde. "Hava çok soğukmuş... Plan iptalmiş..." Odkan sırıtmaya

başladı. "Hava eksi yirmi beş değil de yirmi dört olsaydı gelecektim ya sizinle."

"Nadya'nın doğum gününü kutlamaya gelmeyi düşünmüyordun yani," dedi Odkan. "Bu yine aynı yere çıkmıyor mu? Kabul et. Kızgınsın."

"Nadya'ya neden kızgın olayım ki?" diye sordu Perva. Elli neden sayabilirdi. Belki de yüz. Ama bununla uğraşmayacaktı.

"Yaptıkları yüzünden?"

"Yaptığı tek şey aptal olmak," dedi Perva. "Aptallara kızamam. Aptal olmak onların seçimi değil."

Odkan ağzını açacağı sırada asansör durdu. 47. kata gelmişlerdi. Kapılar açıldığında Perva hızlı davranarak asansörden çıktı.

"Hâlâ kapalı alanlardan korkuyor musun?" diye sordu Odkan alaycı bir sesle.

Bir insanın kendine yapabileceği en büyük kötülük, birine gerçekten içini göstermekti Perva'ya göre. Bunu bir kere yapmak zorunda kalmıştı. Kendi isteği dışında. Birisiyle aynı evde kaldığınızda pek gizli saklınız olmuyordu sonuçta. Yine de kendini gizleyebildiği kadar gizlemişti, küçük bir çocukken bile. Ama o ne kadar iyi bir gözlemciyse Odkan da onun kadar iyiydi. Ve Perva'nın aksine, onu bildiklerinden vurmayı severdi. Geçmiş onun gülüp geçtiği bir şey olduğundan, sistem herkes için farklı işliyor sanıyordu. Dünyaya karşı tek bir bakış açısı vardı. Bu yüzden küçüklükten beri en kötü olduğu şey karşısındaki ile empati yapmaktı.

Perva alayla gülerek arkasına döndü. "Senin sudan korktuğun kadar değil."

"Ov," dedi Odkan eğlenen bir tavırla. "Karşılık vermeni özlemişim."

"Sen harbiden delisin."

"Narbekovların evinde büyüyen çocuklara bu oluyor işte."

Perva ona cevap vermedi. En azından sözlü olarak. Ama hızlandırdığı adımları da bir cevaptı. Odkan sessizce söylenerek ellerin ceplerine koydu. Hızlı adımlarla yürüyen Perva'ya yetişmeye çalışıyordu. *Hayatım böyle başladı,* diye düşündü adamlarını hızlandırdığında. *Ona yetişmeye çalışırken.* Perva'nın asker yeşili montunu izlerken elindeki çakmakla oynamaya başlamıştı. *Ve böyle geçiyor. Onu izleyerek.*

Durdu ve düşündü. "Planı ekmeye ne dersin?" diye sordu birden, yeterince düşünmemişti bile. İçindeki öfkeyi ilk kez bu kadar derinden hissediyordu. Perva'nın arkasından adımlarını hızlandırdı. "Aklıma daha eğlenceli bir fikir geldi. Sadece sen ve ben."

***Son kez,* diye geçirdi içinden.**

2017

Moskova kadar soğuk bir Rus askeri, kalbi kadar soğuk gecelerde uyuyamaz.

Soğuk Rusya gecelerinden biri yaşanıyordu, beni uyandıran şey pencereden içeri sızan soğuktu ama onun başından beri uyanık olduğunu biliyordum. *Hava soğuk ama onun kalbi kadar soğuk değil.*

Pencere aralık olduğundan içeriye rüzgar esiyordu ve üzerime aldığım yorgan bile ısınmama yardımcı olmuyordu ama pencereyi kapatmak da istemiyordum. Soğuğun böyle gecelerde yüzüme vurmasını seviyordum. Bana eskiyi hatırlatıyordu.

Dağ evinde yeteri kadar yatak odası olmadığından ağabeyimle hep aynı odayı paylaşırdık. Ben odanın sağında kalan yatakta, o ise solunda kalan yatakta uyuyordu. Çok saçma şeyleri takıntı yapam birisiydi ve hiçbir zaman bana laf söylettiriyordu. Her zaman

cam açık uyumak zorundaydı. Tamamen ardına kadar açık. Aralık olması da yetmezdi. Ve hiçbir zaman perdeleri kapatmazdı.

Kimse için bir şey ifade etmeyen bir ayrıntıydı bu belki de. Ama benim için aramızdaki farkı en açık ortaya koyan şeydi. O pencereleri ve perdeleri bile kapatmayan biriydi, saklanmak onun için söz konusu bile değildi. Ben ise kapıların arkasına saklanan biriydim, saklanmak nefes aldığımdan beri düzenli olarak yaptığım tek şeydi.

Bu yüzden cam açık uyumaya alışmıştım bir noktada. Ama kendi evimize döndüğümüzde yine her şey kilitlenmeye başlıyordu. Bu yüzden dağ evini her zaman daha çok seviyordum. Ne kadar geceleri uyuyamasam da.

Eskiden sigara kokusundan nefret ederdim. Ağabeyimin sigara içtiğinden babamın haberi olmadığından, dağ evinde herkes uyuduğunda ağabeyim hep yanı başımda yakardı sigarasını. Ağabeyimin yaptıkları ve babamın hepsinden haberdar olduğu göz önünde bulundurulduğunda, bu çok komik geliyordu ama gerçek buydu. Onu her zaman babama söylemekle tehdit eder ve sigarayı söndürmesini söylerdim ama o da beni geri tehdit ederdi, babamdan habersiz dışarı çıktığım her seferi tabi ki ağabeyim farkındaydı ve bu yüzden elinde büyük bir koz tutuyordu.

Uzun bir aradan sonra beni ilk kez gördüğünde, sigarasını fırlattığım pencerenin önünde sigara içiyordum.

Ama bu kendime hatırlatmak istemediğim onlarca anıdan sadece biriydi.

Sesli bir nefes vererek cama baktım. Narbekov da camı açmadan duramayan biriydi belki de. Ya da onun hücreleri normal bir insanınki gibi çalışmadığından, şu an odanın ne kadar soğuk olduğunu

algılayamıyordu. Muhtemelen algılayamıyordu. Geçen gece o soğukta üstü çıplak oturan birinin bu soğuktan etkilenme ihtimali yoktu.

Odanın içerisi sigara kokuyordu ama bu beni artık bundan rahatsız olmayacak kadar büyümüştüm.

***Büyü artık Bengi,* demişti o gece ağabeyim bana. Ben de sözünü dinlemiştim.**

İkimiz de birkaç saattir art arda sigara yakıyor ve birbirimizle tek kelime dahi etmiyorduk. Karşımda oturuyordu ama ona bakmıyordum bile. Onun bana bakmadığından da emindim, çünkü eğer baksaydı o gözlerin ağırlığını illa hissederdim. *Bu aralar seni izliyorum.* Kurduğu cümle aklımdan çıkmıyordu, onun sesiyle beraber kafamın içinde dönüp duruyordu.

O da ben de o cümleden sonra konuşmamıştık. Onun söylediği şeylere anlam yüklemeyi istemiyordum çünkü ağzından çıkam hiçbir kelimeyi anlam yükleyerek söylediğini düşünmüyordum.

Onun gibi adamları tanırım. Hiçbir kelimeyi, insanın ilk aklına geldiği anlamda kullanmazlar.

Benimle böyle konuşmaması gerekiyordu. O her kadının etkileyebileceği bir adamdı, kurulmuş bir tuzak gibiydi, dışarıdan bakınca her açıdan mükemmel olduğunu düşünmeniz kaçınılmazdı. Eğer onun soy ismini bilmesem ve bir sokakta ona rastlasam ondan etkilenirdim ve muhtemelen o bunu asla bilmezdi, çünkü onun gibi herkesi ışığıyla etkileyen bir adam benim gibi sönük bir kıza dönüp bakmazdı.

Ama onun bir ismi ve soy ismi vardı.

Benim de almam gereken bir intikam.

Bu yüzden, kafamın içindeki sesin ne dediği umrumda değildi. Vücudumun ona karşı verdiği tepkiler umrumda değildi. Ondan etkilendiğimi, vücudumun yanında garip tepkiler verdiğini farkındaydım ama bunların hepsi koca bir illüzyondu.

Eğer düşünmezsem, gerçek de olmazdı. Ben her zaman duyguların düşüncelerle iç içe olduğunu düşünen biri olmuştum. Kendimi bir şeye inandırmam için onu düşünmem gerekiyordu ve inandırırsam, onu hissedebilirdim de.

"Ben uykumu aldım," dedim yaktığım sigarayı kül tablasında söndürdüğüm sırada. "Sen çok yorgun görünüyorsun." Bu doğruydu. Göz altları iyice morarmışlar ve içine çökmüşlerdi, uykusuzluğunu iyice belli ediyorlardı. "Biraz uyumak ister misin? Yatağa geçebilirsin. Ben orada otururum."

Parmaklarım her zamankinden daha çok sigara kokuyordu ve bu sefer beni rahatsız etmiyordu.

Ela gözleri mekanik bir şekilde bana döndü. Kafasını arkasındaki duvara yaslamıştı, kolları oturduğu koltuğu iki yanından sarkıyordu ve sağ elindeki parmakları arasında bir sigara vardı. Üzerindeki rahatsız edici görünen siyah kot pantolonu ve tişörtü bile çıkarmamıştı. Ben baktığımda bile bunalmış hissederken onun tam olarak nasıl dayandığını bilmiyordum. Bazen onun insan bile olmadığını düşünüyordum.

"İki saat uyudun," dedi mekanik bir sesle. Sesinden yorgunluğu seçemiyordum ama geçirdiği çelikten ifadeye rağmen yorgunluktan ölmek üzere olduğunu farkındaydım. "Sen uyumana devam et ve beni düşünme. Çok daha uzun süren uykusuz geceler geçirdim."

"Uykusuz en fazla ne kadar dayanabilirsin ki?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Cevabını bilsen şaşarsın."

"Yat uyu işte," dedim birden ayaklandığımda. Küçücük odada nereye gidecektim zaten? "Uyumuyorsan bile dinlen biraz uzanıp. Ben koltukta oturacağım. Şu an hiç uykum yok, gerçekten. Çok enerjiğim hatta şu an."

Yere değen çıplak ayaklarım ürpermeme neden oldu. Fazla üşüdüğüm için üzerimdekileri değiştirmiştim. Altıma polar bir eşofman üzerime ise bana üç dört beden büyük gelen bir polar sweatshirt geçirmiştim ama üzerimdeki yorgan çok bunalttığından altımdaki poları yatağın içindeyken çıkarıvermiştim, üstümdekini çıkaramamıştım çünkü içimde sütyen yoktu.

Altımın çıplak olması önemsizdi. Sonuçta üzerimde baldırlarıma kadar uzanan kapkalın bir sweatshirt vardı. O ise karşımda kısa kollu ile durabiliyordu. Gerçi bu yine iyiydi. Yarı çıplak ormanın ortasında dolandığını görmüştüm sonuçta. Şu an terliyor bile olabilirdi.

"Çok mu enerjiksin?" diye sordu alaycı bir sesle. Sesi uykulu ve boğuk geliyordu. *Ayrıca çok seksi*. Her zamankinden çok daha seksi. Nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Ama sadece konuşmak için konuştuğu o kadar belliydi ki... Sanki uyuyakalmamak için zihnini meşgul ediyor, aklına gelen kelimeleri öylece bana fırlatıyordu. *Düşünmeden öylece fırlattığı kelimeler bile çoğu insanın düşünerek kurduğu cümlelerden daha mantıklı,* diye geçirdim içimden. Bu adamın büyüsü de bu muydu?

Hiç düşünmeden konuşabileceğini bir düşünmüyordum gerçi. Yarı ölü hâldeyken bile yattığı yerden felsefi akım çıkarabilecek cinsilikte bir mahlukattı karşımdaki adam.

Ona doğru bir adım attığımda dudaklarımı içten dişleyerek kafamı salladım. Aslında enerjik falan değildim. Şuraya bayılacakmış gibi hissediyordum ama iki gündür ben uyuyayım diye uyumuyordu ve ne kadar ondan çok haz etmesem de artık bunun karşılığını vermem gerektiğini hissediyordum.

İstesem de uyuyamazdım zaten. Onun beni izlediği gerçeğini bilerek nasıl uyuyacaktım ki?

"Enerjiğim tabi," dedim. "Senden çok daha iyi hâldeyim. Sen yorgunluktan kımıldayamayacak gibi görünüyorsun."

Birden ayağa kalktı, o kadar hızlı hareket etmişti ki tek elini sırtına götürerek üzerindeki kısa kollu tişörtü çıkardığını idrak edememiştim bile. Tişörtü gelişigüzel yere doğru fırlattıktan sonra pantolonunu çıkarmak için kemerine uzandı, kemerin metal tokasından çıkan ses sessiz odanın içinde çınladığında kaşlarımı çatıldı ama bakışlarımı ondan çekmedim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum pantolonu bacaklarından sıyırmaya başladığında. Bir adım daha atarak yatağa yaklaştığında ben de gözlerimi kaçırarak koltuğa doğru ilerledim.

"Uyuyacağım," diye cevapladı pantolonu da çıkarıp yere attığında. "Uyu diye başımın etini yemedin mi?"

"Uyu da..." Koltuğa oturduğumda yatağa geçti ama altında sadece boxer olduğundan ona bakmıyordum. "İçerisi buz gibi zaten."

"Ne buz gibisi?" diye sordu alaycı bir sesle. "Sıcaktan mayıştım."

"Bana biraz abartıyormuşsun gibi geldi açıkçası," dedim kaşlarımı çatarak. Benim az önce sarıldığım yorganı üzerine bile çekmemişti. Çıplak ve dövmelerle dolu olan gövdesi gözlerimin önündeydi. "Çabuk uyu. Çok acıktım."

"Bunu neden şimdi söylüyorsun?" diye sordu huysuz bir sesle.

"Ne zaman söylemem gerekiyordu?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Buraya geldiğimizden beri bir şey yememiştim, zaten acıkmış olabileceğimi düşünmüyor muydu gerçekten?

"Ben soyunmadan önce?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. Birden yattığı yataktan kalkmıştı. "Kalk hadi."

"Niye?" diye sordum şaşkın şaşkın yüzüne bakarken.

"Gidiyoruz," dedi sadece.

Zorlamadıkça ağzından bir kelime daha fazla alınmıyordu gerçekten de.

"Nereye gidiyoruz ya?" diye sordum şaşkınlıkla, üstünü giyinmesini beklerken. Tişörtü hızlıca üzerine geçirdi, sonra da kot pantolonu giymeye başladı. Onu yakalamakta zorlanıyordum.

"Aç mı kalmayı tercih edersin?" diye sordu ceketini koyduğu masanın üzerinden aldığı sırada.

"Açlıktan ölecek hâlim yoktu ya Narbekov," dedim alaycı bir sesle. "Birkaç saat uyumanı bekleyebilirdim."

Gerçi uyuyabilme ihtimali yok gibiydi. Biriyle aynı odayı paylaşmaktan fazla rahatsızlık duyduğu her hâlinden belliydi. Bu adamın garip takıntıları vardı.

"O yatak fazla küçük," dedi ceketi üzerine geçirdiğinde. "Zaten uyuyabilmem imkansızdı. O kadar acıktıysan oyalanmaya gerek yok."

"Bu saatte neresi açık olur ki?" diye sordum, pencereden dışarı baktığımda. "Nereye gideceğiz?"

Şehrin üzerinde ölü toprağı var gibiydi. Normalde geceleri canlı bir şehir olduğunu biliyordum ama biz şehrin çok ölü ve fakir bir tarafındaydık, bu yüzden her yer ıssız ve soğuk görünüyordu.

"Evime."

"Evinin şehrin diğer ucunda olduğunu söylemedin mi?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Tamam işte," dedi. "Birkaç saat aç kalabileceğini söylemedin mi? Giderken vakit geçmiş olur."

"Eve gitmeye bu kadar meraklıysan neden direkt eve gitmedik ki?" diye sordum olduğum yerden

kıpırdamayarak.

"Her şeyi böyle sorgulayacak mısın sen?" diye sordu bana döndüğünde, kaşlarını çatmıştı.

"Bence bunun cevabının evet olduğunu ikimiz de biliyoruz."

"Burada işim vardı ufaklık," dedi her kelimenin altını çiziyormuş gibi bastıra bastıra söyleyerek. "Sen uyurken onu hallettim. O yüzden, burada kalmaya devam etmemiz için hiçbir neden yok. Sen aç ve uykusuzsun, ben de uykusuzum ve burada ikimizin de yatabileceği bir yer yok." Aslında yatak çift kişilikti ama bundan bahsetmediğine emindim... "Başka sorun yoksa şimdi giyinmeye başla."

"Evin nerede?" diye sordum, sırf onunla inatlaşmak için. *Başka sorum yok. Ama sırf sen cevaplamaktan nefret ediyorsun diye sürekli bir şeyler soracağım.*

Ben uyurken ne işi halletmişti acaba? Bana söylemeyeceğine emindim, bu yüzden onu sorma gereği bile duymamıştım. Sandığımdan fazla uyumuş olmalıydım. Sürekli uyanıp uyandığımdan bir türlü kendime gelememiştim ama haklıydı, hâlâ uykusuzdum. Aslında, yorgun daha doğru bir tabirdi.

"Tverskoy," dedi masanın üzerinde duran sigara paketini cebine koyduğunda.

"Moskova'nın en şaşalı yerinde oturmana nedense hiç şaşırmadım," dedim oturduğum yerden kalkarak. Sonra birden ona döndüm. "Bir dakika... Tversoy mu dedin sen?" Sesimdeki şaşkınlık, daha doğrusu heyecan dikkatini çekmiş olacak ki kıstığı ela gözlerini aniden bana çevirdi. "Aziz Vasil Katedrali!"

"Yani?" dedi, kaşlarını çatarak. Kafasını hafifçe sağa eğmişti ve tepkimi anlamlandırmaya çalışıyordu.

"Ne yani?" dedim onu taklit ederek. "Oraya gideceğiz, değil mi?"

"Neden Katedral'e gidelim?" diye sordu elindeki çakmağı parmakları arasında döndürmeye

başladığında.

"Önünden geçemez miyiz?" diye sordum. "Evine giderken?" Bana kısık gözlerle bakmaya devam etti. "Merak ediyorum orayı da. Annem gördüğü en güzel yapı olduğunu söylüyordu, doğru mu?"

"Bina işte," dedi umursamaz bir sesle. "Renkli biraz. Öyle."

***Bina işte, renkli biraz, öyle* mi? Bu tarifi ancak Narbekov yapardı.**

"Sen dünyanın en sıkıcı insanısın Narbekov," dedim abartılı bir sesle. "Gerçekten bak."

Dudakları alayla yana kıvrıldığı sırada kafamı iki yana salladım ve yatağın yanında duran çekmeceye ilerlerken sırtımı ona döndüm ve üzerimdeki tişörtü çıkardım. Tişörtü çıkardığımı görünce kafasını mekanik bir şekilde duvara doğru döndü. Ben aynadan onu görebiliyordum ama o beni göremiyordu.

"Biliyorsun, sen soyunurken ben sırtımı dönmek gibi ekstra şeyler yapmıyorum," dedim alaycı bir sesle, tişörtü yatağın üstüne attığım sırada. "Baksan da bir şey olmazdı."

"İlgimi çeken bir şey olsaydı bakardım, Elem."

Pekâlâ. Buna yorum yapmayacağım.

Hayır, unut gitsin. Kendimi tutamıyorum.

"Annen sana kadınlarla nasıl konuşman gerektiğini öğretememiş," dedim üzerimdekileri çıkarırken. Artık sesim çok da alaycı değildi ama ona canımı sıkma hakkını vermeyecektim.

Hem neden canım sıkılacaktı ki? Beni beğenmemesi benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ben de onun güzel yüzü hatırına bu odada değildim sonuçta.

Tek istediğim bu işin sonuna gelmekti. Onun da tek istediği buydu eminim ki. Sonra herkes kendi yoluna gidecekti. Bir daha Narbekov'u görmeyecektim. O ne halt yerdi bilmiyordum ama benim tek istediğim

vicdanım rahat bir şekilde nefes almaya devam etmekti. Okula devam edebilirdim, belki Çakır ile buradan siktir olup giderdik ve bir daha dönmezdik.

"Doğru," dedi düz bir ses tonuyla, sesi kafamın içindeki düşünceleri aniden kesmiş ve beni odanın içine tekrardan döndürmüştü.

"Annenle ilişkin nasıldı?" diye sordum birden.

Aslında bunu sormak istememiştim. Beni bozduktan -pekâlâ yaptığı tam olarak bozmak sayılmazdı- ona onunla ilgili sorular sorarak meraklı görünmek istemiyordum. Gerçek şuydu ki, meraklıydım. Ama şu an yaptığımı yapmazdım. Yani, insanlara doğrudan soru sormazdım. Genelde merakımı içimde yaşar ve gözlem yapardım.

Eğer doğru şekilde izlerseniz, insanlar size çok şey anlatıyordu. Ağızlarını açtıklarında anlatabileceklerinden bile çok.

Bunu sormam ona garip gelmiş gibi kaşlarını çattı. Onu aynadan görebiliyordum, belki gördüğümü farkındaydı ve bunu umursamıyordu, belki de dalgınlığına geliyordu.

Kendi kendime gülümsedim. Onun dalgınlığına gelmezdi.

"Bu sorunun cevabı seni neden ilgilendirsin ki?" diye sordu soğuk bir sesle. Farklı bir soğukluk değildi... Her zamanki gibi kendisi oluyordu. "Seni ilgilendirmeyen şeyleri cevaplamayacağımı çoktan öğrenmiş olman lazımdı. Zeki olduğunu biliyorum ama epey yavaş öğrenen bir tipsin."

"Bana durmadan hakaret ediyorsun," dedim kot pantolonu bacaklarımın arasından geçirdiğim sırada. Fermuarı çekip düğmeyi iliklerken sinirlerimin biraz daha gerildiğini hissedebiliyordum. Sinirlenmiştim ama sesim en az onunki kadar sakindi. Sakinliğin en büyük silah olduğunu düşünen tek kişi o değildi. "Eğer buna devam edersen seni bıçaklayacağım."

Dudakları yana kıvrıldı. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa..."

Alaycı sesi karşısında gözlerimi devirdim. "Ne kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı, biliyor musun?" Dümdüz bir şekilde duvara bakan gözleri mekanik bir şekilde bana döndü. Gözleri sadece yüzüme odaklanmıştı. Elimde tuttuğum kazağı üzerime geçirirken, "Bana kendin hakkında bir şeyler anlatman," diye devam ettirdim kendimi. Kazak yüzünden elektriklenen saçlarımı geriye doğru attım, inanılmaz kötü hâle geldikleri için at kuyruğu yapacaktım.

"Ne anlatmamı bekliyorsun?" diye sordu düz bir sesle. "Benim hakkımda bir şeyler bilmek senin için neyi değiştirecek sanki?"

Ona göre bir insana kendini göstermekle göstermemek aynı kapıya çıkıyorsa eğer neden kendini göstermemek konusunda bu kadar ısrar ediyordu ki? O da ben de bir şeylerin değişeceğini farkındaydık, sadece bu değişim işine gelmeyeceği için hiçbir şey değişmez kartını öne sürüyordu.

"İsmini bile doğru düzgün bilmediğim bir adama nasıl güvenebilirim?" diye sordum aynanın önüne geçmek için adım attığımda. Yanına gelmeme rağmen kımıldamamıştı.

"Benim hakkımda bir şeyler bildiğinde de bana güvenmeyeceğine eminim," dedi yine düz bir sesle. "Ki bu zaten olması gereken şey. Sana bana güven demedim ben. Buna gerek yok."

Ona göre gerek olmayabilirdi ama benim için vardı. Madem bir yola beraber çıkmıştık... Aradığım şey samimiyet falan değildi. Ama aynı odada uyuduğum adama en azından biraz olsun güvenmem gerekiyordu. Yoksa gözlerimi nasıl kapatacaktım yanında?

Bunu ona söylesem kesin *kapatma,* derdi.

Uyuma.

Ben senin gibi uzaylı değilim.

"Senin bana ne dediğin umurumda bile değil," dedim bileğimdeki lastik toka ile saçlarımı sıkı bir at kuyruğu yaptığım sırada. O kadar sıkmıştım ki, birkaç dakika sonra bile başımın ağrıyacağına emindim. "Eğer beni yanında istiyorsan, işleri biraz benim yolumdan yapacağız, Narbekov. Çünkü senin yolundan gitmekten sıkıldım. Fazla yavaş, anlıyor musun?" Dudakları yana kıvrıldı, neredeyse gülümseyecekti. Alayla. "Seni tanımam gerekiyor. Çünkü sen beni tanıyorsun."

Yüzündeki alaycı gülümsenin büyüdüğünü sadece göz ucuyla bakmama rağmen anlayabiliyordum. Bir adım geriye giderek sol omzunu aynaya yasladı ve kafasını eğerek beni incelemeye başladı. Buna ihtimal verebilseydim neredeyse eğlenir gibi olduğunu düşünecektim.

"Senin hakkında bir bok bildiğim yok ufaklık," dedi alaycı bir sesle. "Kafanda çok şey kuruyorsun."

Buna inanmamı mı bekliyordu gerçekten? Onun gibi biri beni tanımadan beni plana dahil eder miydi? Bunun ihtimali, Narbekov'un kendi isteği ile bir şeyler anlatma ihtimali ile tam olarak aynı sayılırdı.

Yani sıfırdı.

Beni tanıdığını biliyordum, bundan emindim. Beni araştırmadan, anlık bir kararla o gece peşimden gelip bana teklif yapacak bir adam değildi o. Ayrıca Kirochka ismini kullandığımı bile bilirken, bir şeyler bilmemesine imkan var mıydı gerçekten? Yoktu. Onun gibi birisi tesadüflerle hareket etmezdi, her şeyi oturup planlaması gerekiyordu. Onun dediğinin aksine kafamda bir şeyler kurmuyordum, sadece onu analiz ediyordum.

"Ailem hakkında her şeyi biliyorsun," dedim ona döndüğümde. "Babam beni saklamasına rağmen beni

bile biliyordun. Bu planı yapıp da karşıma çıkacaksın ama benim hakkımda hiçbir şey öğrenmeyecek misin? Buna inanacak kadar aptal mıyım sence ben?"

Eğlenen bir ifadeyle bana baktı. "O kadar da değil," dedi. "Abartma."

"Muhtemelen benim hakkımda benim bile bilmediğim şeyleri biliyorsundur."

"O kadar da değil," dedi tekrardan eğlenen bir sesle. "Abartma."

"İnanılmaz uyuz bir herif olduğunu biliyor muydun?" diye sordum valizin üstündeki montumu almak için arkamı döndüğüm sırada. "Sana kim tahammül edebiliyor ki?"

Bu adamı konuşturmak için daha ne kadar uğraşacaktım? Çekip gitsem ciddiyetimi anlar mıydı? Beni tehdit etme kartını oynardı hiç şüphesiz. Çünkü avantaj ondaydı. Beni biliyordu. Kimliğimi ve yüzümü. Ben onun kim olduğunu dahi bilmezken o beni tanıyordu. Ve oyunu onun istediği gibi oynamazsam, kim olduğumu umursamaz bir şekilde Leo ile paylaşırdı. Çünkü onun gözünde onun işine yaramadığım sürece benim bir değerim yoktu.

"Hazırsan çıkalım mı?" diye sordu bileğindeki altın Rolex'e baktığında. Siyah botlarımı giyerken belli belirsiz kafamı salladım. Çıkardığım beyaz şişme montu üzerime geçirirken, "Atkın varsa tak," dedi.

O bile bu uyarıyı yapıyorsa dışarısı buz gibi olmalıydı. Birden odadan çıkasım kaçmıştı. Soğuktan nefret ediyordum. Bu yüzden şu an onunla bu küçük odada kalmak bile dışarıda bulunmaktan daha iyi bir seçenekmiş gibi geliyordu.

Ama bunu söyleyemezdim.

Bu yüzden, "Yok," dedim sadece. İlk kez cevabı olabildiğince kısa tutmaya çalışan o değil de bendim.

"Arabaya gidene kadar donacaksın," dedi benim valizimi sol eline aldığı sırada. Gözlerini odanın içinde

gezdirmişti. Tahminimce bir şey unutup unutmadığımıza bakıyordu ama hiçbir şey yoktu. Sonra banyoya girdi ve oraya da baktı. Hiçbir şey unutmadığına ikna olduktan sonra kapıyı açtı. Önce benim çıkmamı bekledi. Altımdaki botlar altın külçesi gibi ağır olduğundan adımlarım çok yavaştı ve içimden bir ses bu kadar yavaş yürümemin onu sinir ettiğini söylüyordu.

Gerçi neyim etmiyordu ki?

Kapıdan çıktığımda o da çıktı ve kapıyı arkamızdan kilitledi. Ben yine önden ağır çekim şekilde yürüyordum, o ise arkamdan geliyordu. Lobi bile dışarısının ne kadar soğuk olduğunu anlamama yetmişti. Ellerimi ceplerime soktum. Çok üşüdüğümde istemsizce gözlerim doluyordu. Soğuğa tahammülüm sıfırdı.

Narbekov elindeki anahtarı resepsiyona bıraktı. Dün gece, aslında birkaç saat önce, burada olan garip amcadan eser yoktu. Zaten sağlam bir yere de benzemiyordu. İçeride bizden başka en fazla iki üç kişinin kaldığına emindim. O yaşlı adamın da hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Önden ilerlemeye devam ederek motelden dışarı çıktım ve çıktığım saniye, tahmin ettiğim gibi çarpılmışa döndüm. Sorun soğuk değildi. O kadar kuru bir soğuktu ve rüzgar o kadar sert çarpıyordu ki yüzüme yüzüme... Bu ülkede insanlar nasıl yaşıyordu?

Narbekov'un bana yetiştiğini gördüm. Üzerinde sadece bir deri ceket vardı, onun içinde de kısa kollu olduğunu biliyordum. Ve sahilde yürüyor gibi rahat görünüyordu. *Bak, işte böyle yaşıyorlar Bengi'cim.*

"Nereye gidiyorsun, kızım?"

Sesini duyduğum an kafamı kaldırdım. O sola gidiyordu, ben ise onun nereye gittiğine hiç

bakmadan sanki yolu biliyormuş gibi sağa sapmıştım. Soğuk beynimi de mi donduruyordu acaba?

"Bir yere gidemiyorum ki," dedim olduğum yerde kıpırdandığımda. "Soğuktan bacaklarım ve ellerim dondu sanırım."

"Botların da seninle aynı kiloda gibi görünüyor," dedi beni baştan aşağı süzdüğünde. "Araba yürüme mesafesi ile yirmi beş dakika uzakta. İstersen sen motelin içinde beni bekle, ben arabayı alıp geleyim."

"O araba ile buraya girsen fazla dikkat çekeceğini söylemiştin ama," dedim sorarcasına.

"E yapacak bir şey yok," dedi omzunu silktiğinde. "Diğer türlü de sen üşüyorsun."

Beni mi düşünüyordu o? Hiçbir çıkarı olmadan? Bir bahane sunmadan? İşte bu şaşırtıcıydı.

"Olmaz öyle şey," dedim ona doğru yürümeye başladığımda. "Yürürüm. Hem ne olacak yirmi beş dakikadan?"

"Sen bilirsin," dedi yürümeye başladığında. Ben de yanından ilerliyordum, belki bir adım gerisinden.

Ama işin aslı hiç öyle değildi. Kafamın içinde iki seçeneği de değerlendirmiş ve yirmi beş dakikanın çok uzun olduğuna karar vermiştim. Yine de eğer arabayı alıp da buraya gelmediyse, bir bildiği olduğuna emindim. Zevkine yürümek isteyecek değildi ya. İlgi çekeceğini düşünüyorsa kesinlikle çekerdi ve buna gerek yoktu.

Bir kere burada hiçbir olaya girmemem gerekiyordu. Hayalet gibi dolaşmam gerekiyordu. Onun hep yaptığı gibi. Çünkü kimliğim sahteydi. Bu ortaya çıkarsa başım fazla belaya girerdi.

"Kucağıma alayım mı?"

Sorusu ile beraber kafamı kaldırdım ve şaşkın şaşkın ona baktım. Dalga geçtiğini düşünsem de her zamanki gibi ciddi bir ifadeyle bakıyordu. İkidir beni epey şaşırtıyordu. Motelden dışarı çıktığımız an

kafasına bir darbe almıştı da botlarla yürümek için mücadele verdiğimden mi fark edememiştim yoksa?

"Ne?"

"Ne?" diye sordu o da. "Yürüyemiyorsun. Ağır çekimde ilerlemeni izliyorum."

"Başına bir şey mi düştü senin?" diye sordum alaycı bir sesle. Ama konuşmak bile çok zordu benim için. Sanki yüz kaslarım donmuştu. Ve yürümek yerine burada konuşarak oyalanıyordum. "Böyle devam edersen beni önemsediğini düşünmeye başlayacağım, Narbekov. Yani bu da senin aslan ve ceylan muhabbetini pek fazla ciddiye alamayacağım anlamına gelir. En sevdiğin şeyden mahrum bırakma kendini."

"Aslında aslanlar avlarını ağızlarında taşırlar," dedi alaycı bir sesle. "Yani, muhabbete çok da uygun olurdu ama..."

"Meğerse ihtiyacımız olan tek şey eksi on dereceymiş," dedim neşeli bir sesle. "Baksana, Moskova havası sana nasıl iyi geldi, Narbekov. Dudakların bir aralandı falan. Önemli gelişmeler bunlar."

"Keşke sen de yürümek konusunda bir gelişme kat edebilsen," dedi alaycı bir sesle.

"Halledeceğim, halledeceğim," dedim paytak paytak yürümeye devam ederken. Botları ilk kez giydiğim ve çok ağır oldukları için yavaş yürüyordum evet ama derilerdi sonuçta, az sonra açılacaklardı. Yani umarım açılacaklardı.

Yanımda yürüyen 2.02'lik bir şey hissedemediğimde aniden kafamı kaldırdım. Birkaç adım arkamda duruyordu ve yüzündeki eğlenen ifadeyle beraber beni izliyordu. Bana baktığını fark ettiğimi görünce birkaç adım atarak bana yetişti, yüzündeki eğlenen ifade hâlâ silinmemişti. Üzerimdeki bana üç beden büyük gelen şişme montum ve titreye titreye attığım

paytak adımlarımla onu epey eğlendirmiştim anlaşılan.

"Kar başlayacak," dedi eğlenen bir sesle. "Hızlı ol. Hadi."

Benimle resmen dalga geçiyordu.

"Yukarıda bulut bile yok," dedim ters bir sesle. "Sen kimi kandırıyorsun?"

"Kapüşonunu kapat," dedi adımlarını hızlandırdığında. "Kar geliyor."

"Ya ne karı..."

Birden dolu yağmaya başladı.

Hem de kafam kadar büyük tanelerle. Sert bir şekilde.

"Şaka yapıyorsun," dedim şaşkınlıkla. "Yok artık ya!"

Yaşadığım şaşkınlıkla üşüdüğümü unutmuştum, adımlarım bile hızlanmıştı.

"Yarın varırız artık arabanın yanına," dedi alaycı bir sesle.

"Of amma aceleci çıktın ya," dedim sinirle. Dolu taneleri kafamı o kadar acıtıyordu ki kapüşonumu direkt kafama geçirmek zorunda kalmıştım. "Gidiyoruz işte. Kafanı kaldır bir etrafı izle. Memleket havası al. Özlemişsindir."

Bana ters ters baktığını hissettim ama öne dönmedim. Bot ayaklarımı vursa da hızlı yürümeye çalışıyordum, dolu hâlâ yağıyordu ama başladığı andaki gibi hızlı değildi.

Yirmi beş dakikadan epey fazla bir süre sonra nihayet Narbekov'un siyah Lamborghini'sinin yanına varmayı başarmıştık. Arabanın kilidini açtığında onu beklemeden koşar adımlarla ön tarafa ilerledim ve kapıyı açarak yolcu koltuğuna kuruldum. Arabanın içi de sıcak değildi tabii ki. Ama yine de dışarıdan iyi sayılırdı.

Arkamı dönerek onu izlemeye başladım. Elindeki küçük valizi bagaja koydu ve bagajı kapattıktan sonra ilerlemeye başladı. Birkaç saniye sonra kapı açılmıştı. İçeri oturduğu gibi arabayı çalıştı, arabanın ısıtıcısını da. Emniyet kemerimi bağlarken ısıtıcının üflediği sıcak hava sayesinde normale dönmeye başlamıştım.

"Ne kadar sürüyor buradan?" diye sordum ellerimi tekrar ceplerime soktuğumda.

Gözleri yoldaydı. Sol eli ile direksiyonu tutuyordu. Sağ elini ise cebine sokmuştu. Sigara paketini çıkarıyordu.

"İki buçuk saat," dedi sigara paketinin içinden bir dal çektiği zaman.

Beyaz filtreli sigaranın bir süre dudaklarından sallanmasını izledim. Zipposunu çıkararak sigarayı ateşleyene ve bir nefes çektikten sonra parmakları arasına alana kadar yani. Her zaman baş ve işaret parmağı arasında tutuyordu sigarayı. Ve onu sigara içerken izlemek canımın sigara çekmesine neden oluyordu.

Ama paketim valizde kalmıştı.

"Katedralin önünden geçeceğiz, değil mi?" diye sordum dudakları arasındaki zehri içine çekmesini hipnoz olmuş gibi izlemeye devam ettiğim sırada.

Sesimi duyduğunda ela gözlerini yoldan çekti ve bana baktı. Normalde olsa bakışlarımı anında ondan kaçırırdım ama şimdi başka bir yere bakmak istemiyordum.

Etrafta bakacak daha güzel bir şey yoktu.

"Neden bu Katedrale bu kadar taktın sen?" diye sordu bana bakmaya devam ederken. "Ne yapacaksın görüp kızım?"

"Ay kusura bakma benim kütükte Moskova yazmıyor," dedim gözlerimi devirerek. "İlk kez geldik herhalde. Merak ediyoruz. Senin gibi eve giderken camdan Vasil'i görmüyordum."

"Aslında benim kütükte de Moskova yazmıyor."

Biliyordum. Çünkü kimliğine bakmıştım. Yakutsk yazıyordu.

Ama o bunu bilmediğinden yalandan sordum. "Ne yazıyor?"

"Yakutsk," diye cevapladı beni.

"Vah vah," dedim alaycı bir sesle. "Nasıl Moskova yazmaz ya!" Gözlerinde yanan alaycı parıltıyı görebiliyordum. "Benimkinde Şereflikoçhisar yazıyor. Şereflikoçhisar." Bir an duraksadım ve tamamen ona doğru döndüm. "Bir kere Şereflikoçhisar desene."

"Git işine ufaklık," dedi alaycı bir sesle.

Arabanın hızının giderek arttığını hissedebiliyordum ve hız ibresine bakmamak için kendimle bir savaş veriyordum. Söylesem yavaşlardı, bunu da biliyordum ama açlıktan midem karnıma yapışmak üzereydi ve artık bir şeyler yemek istiyordum.

"Sen yaparken iyiydi," dedim alayla. "Neden söylemiyorsun?"

"Git işine," dedi tekrardan. Sesi hâlâ alaycıydı.

"Şu an seninle uğraşmaktan daha güzel bir iş bulamıyorum."

"Sen uyusana ya," dedi birden bana döndüğünde. "Zıbar hadi."

"Enerjiğim dedim ya," dedim omzumu silkerek. "Aldım uykumu ben. Süperim."

"O zaman seni şu kenarda atayım sen koşa koşa takip et beni," dedi. "Hem enerjini de atmış olursun. Nasıl fikir?"

"Of tamam be." Ellerimi göğsümde bağladığımda ona ters ters baktım. "İki muhabbet edilmiyor seninle de. Çok ruhsuzsun."

"Ben çok ruhsuz değilim," dedi. "Sen çok cıvıl cıvılsın."

Arada yolu kontrol ettikten sonra tekrardan bana dönüyordu. Ellerimi tekrar ceplerime soktuğumda

gözlerim sigarasını götürdüğü dudaklarına kaydı. Sigaradan bir nefes çektiğinde yanakları iyice içeri çöktü. Sessizce izlemeye devam ettim.

Bana daha önce kimse *cıvıl cıvıl* dememişti. Herkes beni soğuk bulurdu. Enerjisiz. Tanıştığım herkes, tanışmadan önce benden kötü enerji aldıklarını söylüyorlardı. Bakışlarım yüzünden de olabilirdi tabi. Birinin ne kadar güzel olduğunu düşünürken onu öldürecek gibi bakabiliyordum çünkü. Ama büyük ihtimalle insanlarla iletişim kurmayı çok da bilmediğimden böyle oluyordu. Öğrenecek çok vaktim olmamıştı. Malum, evden sonunda çıkabildiğimde 18 yaşına ayak basmıştım ve o süre içerisinde benim yaşımdaki herkesin yaşayarak öğrendiği şeylere sadece seyirci kalmıştım.

"Öyle bir şey olduğumu sanmıyorum," dedim suratımı buruşturduğumda.

Kendisine kıyaslayıp söylediyse kendince haklı olabilirdi tabii. Onunla kıyaslandığında herhangi bir şey bile cıvıl cıvıl kalabiliyordu tabii.

"Öyle," dedi. "Sevimli bir şeysin."

Sevimli mi? Sevimli bir şey mi?

Ona garip garip baktığımı fark ettiğinde yüzündeki alaycı ifade büyüdü ve önüne döndü. Beni sinir etmek için mi böyle konuşuyordu? Sinir olduğumda keyif olduğu açıkça belliydi. Ne hissettiğimi ve ne düşündüğümü ben mi çok belli etmeye başlamıştım yoksa o mu beni tanımaya başlamıştı?

Ne diyeceğimi bilemedim ama sessizlik beni rahatsız ettiğinden bir şeyler uydurmak için kafamın içini bir süre yokladım. Ne diyebilirdim? Son günlerde olanları konuşacak fırsatımız hiç olmamıştı ama şu an o konuları konuyu açmak için iyi bir an mıydı emin olamıyordum.

Çok umursamadım da. Genelde her adımı emin olmadan atardım.

"Hâlâ Alex olayını konuşmadığımızı farkındasın, değil mi?" diye sordum bu yüzden. Yan profilini izlemeye devam ederken, bakışları yavaşça bana döndü. Yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlayamıyordum. "Ne zaman konuşacağız?"

"Konuşacak ne var ki?" diye sordu ilgisiz bir sesle. Az önceki alaycılığından eser kalmamıştı doğal olarak.

İşte başlıyoruz.

"Ne demek ne var?" diye sordum. "Bir Olov öldü. Ve biz kimin öldürdüğünü bilmiyoruz." En azından ben bilmiyordum. O biliyor olabilir miydi? Bildiği için mi bu kadar rahattı? Emin olamıyordum. "Öldüğünü fark ettiklerinde kanını yerde bırakmazlar. O aile deli."

"Olovları abartıyorsun Elem," dedi umursamaz bir sesle. "Düşündüğün kadar tehlikeli olsalardı en kalabalık aile onlar olmazdı."

Narbekovlar tek kişi kalmıştı. Borisovlar uzun süredir tek kişilerdi. Biz iki kişiydik. Çakır ve ben. Ama Çakır'ın varlığı ile yokluğu herkes için bir gibiydi. Olovlar ise... Epey kalabalıklardı. Nadya, Leo'nun tek çocuğu değildi. Evlilik dışı bir sürü çocuğu vardı. Aynı zamanda Leo'nun kardeşlerinin de bir sürü çocukları vardı. Ordu gibilerdi.

Ve bu zamana kadar bunun nedeninin güçlü olmaları olduğunu düşünmüştüm.

Ama şimdi Narbekov karşıma bambaşka bir bakış açısı ile çıkıyordu.

Kalabalık olmalarının nedeninin kalabalık olmalarının hiçbir şeyi değiştirmemesi olduğunu söylüyordu. Kalabalıklardı çünkü insan onu tehdit eden şeyi yok etmek isterdi. Kalabalıklardı ve bu güçlü olduklarından çok güçsüz oldukları anlamına geliyordu. Çünkü bir Narbekov, bir Borisov ve bir Elem, elli Olov'a bedeldi.

"Haklı olabilirsin," dedim. "Yine de endişelenmem normal bence. Sonuçta onun intikamını bir şekilde alacaklar, öldüğünü fark ettiklerinde. Belki de çoktan fark ettiler."

Gerçekten hak vermiştim çünkü demek istediği şeyi görebiliyordum. İlk kez. Tam anlamıyla. Büyük ihtimalle ilk kez bu kadar açık konuştuğu içindi. Şifreler, aslanlar ya da ceylanlar yoktu.

"Edip etmediklerini bu gece anlarız," dedi soğuk bir sakinlikle.

Yani her zamanki hâliyle.

"O ne demek?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Şehir değiştirmiştik sonuçta, bu gece Ankara'da olanlarla ilgili ne öğrenebilirdik ki?

"Elena'nın doğum günü partisi var yarın gece," dedi. "Ona sürpriz yapacaklar. Bu yüzden hepsi buradalar. Moskova'da. Odkan hariç hepsi. Ama onun da akşama doğru geleceğine eminim. Bedava içkiyi ve birilerine yumruk sallamasının gerekeceği bir geceyi hayatta kaçırmaz."

"Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordum kaşlarım çatıldığında.

"Sara'dan," dedi. Tabi ya. Başka nereden olacaktı? "Haberim yoktu. Birkaç işi halleder ve ortalık durulana kadar Moskova'da kalırız diye düşünmüştüm ama şimdi hazır nabız yoklamak için fırsat varken neden kullanmayalım ki?"

"Oraya öylece gidecek misin yani?" diye sordum. "Burada olmanı nasıl açıklayacaksın ki?"

"Elena ile eskiden yakın olduğumuzu herkes biliyor," dedi. Ben bilmiyordum mesela. "Bir şey açıklamama gerek yok. Orada olmamı kimse garipsemez. Aksine, olmam daha iyi. Uzun zamandır onlardan çok ayrı takılıyorum ve bu gözlerini bana dikmelerine neden oluyor. Bir süre dikkatlerinin

dağılması için bir saat sahteliklerine katlanacağım artık."

"Beni oraya sokmayacaksın, değil mi?"

"Yüzünü görmelerine izin verir miyim sanıyorsun?" diye sordu. "Hayır, seni hayatta içeri sokmam. Özellikle de içerisi Olov kaynarken. Tolun ve Sara buraya geliyorlar. Onlarla beraber olacaksın. Seni tek bırakmayacağım, merak etme."

Bu en mantıklısıydı. İçerisi onlarla kaynıyordu ve bu insanlar birbirlerini doğduklarından beri tanıyorlardı. Bir tek ben yabancıydım. Ve Narbekov'un yanında bir yabancı olmasını hepsi garipserdi. Yüzümün gizli olması benim en büyük avantajımdı ve bunu çöpe atmaya hiç niyetim yoktu.

Ama öte yandan... Narbekov'un oraya tek başına girmesini istemiyordum. Neden istemediğimi bilmiyordum ama istemiyordum işte. Dışarıda kalıp zaten tam olarak dahil olmadığım bir plana daha fazla seyircilik yapmak istemiyordum. Yanında durmak ve gözlerimle görmek istiyordum. Onları gözlemlemek istiyordum. Ortamlarını merak ediyordum.

Ama basit bir merak için en büyük avantajımı çöpe atmayacaktım.

Özellikle de bunun için tüm hayatımı harcadıktan sonra.

"Tolun ve Sara'nın burada olup da o partiye gitmemesi garip kaçmaz mı?" diye sordum.

Biz Moskova'ya kaçmıştık güya ama herkes peşimizden Moskova'ya geldiğinden, mekan değişikliği hiçbir anlam ifade etmemişti.

"Hayır," dedi. "Tolun sırf buraya gelebilmek için yalandan bir iş aldı Leo'dan, o yüzden buraya neden geldiğini sorgulamazlar. Partiye gitmemelerine gelecek olursak eğer, Sara zaten Elena ile kavgalı. Bu yüzden onun doğum günü partisinde bulunması daha garip olur."

"Neden kavgalılar?"

"Bilmiyorum," dedi. "Hiç nedenini merak etmedim."

Merak etse şaşardım zaten.

"Ne zaman peki parti?" diye sordum. "Yarın saat kaçta yani?"

"Erken başlayacak," dedi. "Altı gibi toplanırlar sanırım."

"Peki Saralar ne zaman gelecek?"

"Sabaha karşı burada olurlar."

Kafamı sallayarak önüme döndüm. Yol boyunca bir daha hiç konuşmadık. Gökdelen kadar yüksek bir binanın önüne geldiğimizde binanın etrafında dolaşarak arkadaki garaja girdi. Müstakil, dağ başında olan sade bir ev beklediğimden, böyle yüksek bir rezidansta yaşıyor olması garip gelmişti.

Arabayı otoparka park ettikten sonra beni beklemeden arabadan indi, ben de onu takip ederek arabadan indim ve kapıyı kapattım. Garajdaki valizimi aldıktan sonra arabayı kilitledi ve yürümeye başladı. Ben de bir adım arkasındaydım, onu takip ediyordum.

Garajın içindeki asansöre bindik. Gözlerim sadece ondaydı. 60. kata, yani binanın en yüksek katının tuşuna bastıktan sonra kapılar kapandı. Yukarı çıkmanın ne kadar uzun süreceğini kafamda hesaplamaya çalışırken onun soluna geçtim. Neyse ki asansör genişti. Onun aynaya benimse botlarıma baktığım birkaç dakikanın sonunda asansörün kapıları açıldı.

Koridorda sola döndü ve ilerlemeye başladı. Ben de onu takip ediyordum. Zaten koridorun bu tarafında tek bir daire vardı. Cebinden çıkardığı anahtar ile kapıyı açtı ve içeri girdi, ben de hemen peşinden girdim ve arkamdan kapıyı kapattı.

Kapı direkt salona açılıyordu. İçerisi açık gri ve siyahtan oluşuyordu. Tüm duvarlar camdandı. Ev bir *penthouse* olduğundan ve neredeyse bulutların

arasında olup tüm şehre yukarıdan baktığından dolayı camlara bakmak beni çok germişti. Yüksekten korktuğum yoktu ama yine de iç açıcı bir görüntü sayılmazdı benim için.

Bu yüzden camdan duvarlara bakmak yerine salonun içini incelemeye başladım. Açık gri duvara sabitlenmiş büyük ekran bir televizyon vardı, karşısında ise siyah koltuk takımı vardı. Koltuk takımının tam ortasında yine siyah bir sehpa vardı. Üzerinde hiçbir şey yoktu. Gözlerim meraklı bir şekilde etrafta dolaşmaya devam etti. Salonun sol köşesinde mutfak vardı, Amerikan mutfak olduğu için salonla birleşikti. Sağ köşesinde ise büyük bir kitaplık vardı. İçi eski kitaplarla doluydu. Bizim içeri girdiğimiz kapının hemen solunda yukarı çıkan bir merdiven vardı ancak üst katta herhangi bir oda yoktu, tüm kat birdi ve ortada duran büyük yataktan anlaşılacağı üzere orayı yatak odası olarak kullanıyordu.

"Dolap dolu," dedi. Sesi birden dibimden geldiğinden olduğum yerde sıçramıştım. "Kendin bir şeyler yapabilir misin? Eğer yapamazsan, yemek sipariş edebilirim."

"Sen yemeyecek misin?" diye sordum arkama döndüğümde.

"Uyandıktan sonra yerim," dedi. Doğru, o hiç uyumamıştı. Uyuması gerekiyordu.

"Ben bir şeyler hazırlarım," dedim. "Sen uyumana bak."

"Banyo üst katta," dedi. "Kullanmak istersen kullanırsın. Dolapta temiz havlular var. Valizini yukarı taşıyorum."

"Tamamdır," dedim üzerimdeki şişme montu çıkardığımda.

Beyaz şişme montumu koltuğa bırakacağım sırada, "Koltuğa bırakma sakın," dedi. Birden eliyle belimi

kavrayıp beni sağa doğru döndürdü. Dokunuşu tam anlamıyla idrak edemememe rağmen tepeden tırnağa ürpermeme neden olmuştu ve zaten ben idrak edene kadar, çoktan beni bırakmıştı. "Kapının oradaki dolabın içine bırak."

Gerçekten takıntılıydı.

Ama bunu yüzüne vurup durmaya gerek yoktu. O da öyle olduğunu farkındayken üstelik. Benim bunu söyleyip durmam bir şeyleri değiştirmeyecekti. Hem onun evi olduğuna göre ben de onun kurallarına göre içeride kalmalıydım.

"Bıraktım," dedim dolabın içine koyup tekrar ona doğru ilerlemeye başladığım sırada. "Başka bilmem gereken bir şey var mı? Uyandığında kalp krizi geçirmene neden olacak bir şey yapmayayım fark etmeden?"

"Bulaşıklarını makineye atsan yeter," dedi üzerindeki deri ceketi benim az önce montumu bıraktığım dolabın içine attığında. "Başka bir şeye gerek yok."

"Tamamdır."

Olduğum yerde kıpırdandım. Sanki ne yapsam düzenini bozacakmış gibi hissediyordum. Kendi evim dışında hiçbir yerde kalmamıştım daha önce. Bir de dağ evi vardı tabi. Ama o ev Narbekov'a ait olmasına rağmen böyle bir ev değildi. Daha dağınık, daha samimi ve daha çok ona ait olmayan bir yer gibiydi. Ama burası tamamen ona aitti, ona ait bir düzen vardı ve bu yüzden kendimi rahat hissedemiyordum.

"Diken üstünde durmana gerek yok," dedi yanımdan geçerken. Kafamın içinde dönenleri okuyamıyor olabilirdi belki ama beden dilimi iyi okuduğu kesindi. "Otursana kızım. Rahatına bak."

"Tamamdır," dedim televizyonun karşısındaki koltuğa oturduğumda. "İyi uykular."

Hiçbir şey demeden üst kata çıktı. Durduğum yerden onu görebiliyordum, fazla net bir şekilde hem de. Üst katın tamamı onun yatak odasıydı çünkü. Onun dışında sadece bir banyo vardı. Üzerindeki tişörtü ve pantolonu çıkararak banyoya doğru ilerlediğini gördüm. Tekrar mı duş alacaktı? Herhalde almazdı.

Birkaç saniye sonra evin içini su doldurdu. Duş alıyordu.

Sıkıntıdan salonu turlamaya başladım. O uyuduğunda yemek yapacaktım çünkü gözleri üzerimdeyken mutfağı karıştırmak gerici bir fikirmiş gibi geliyordu. Yavaş adımlarla duvarın önünde duran kitaplığa doğru ilerledim. Kitapların önünde üç siyah çerçeve vardı.

Önce sağdaki çerçeveyi elime aldım. Bu dağ evindeki fotoğraftı. Aynısı. Babası ile beraber olan fotoğrafı. *Fotoğraf sapasağlam kaldı, onun babası yandı.*

Bu çerçeveyi aldığım yere bıraktım ve diğer çerçeveyi elime aldım. Bu dağ evinde hiç görmediğim bir fotoğraftı. Fotoğrafta saçları koyu bir kızıl renkte olan bir kadın vardı. Üzerinde siyah bir kürk vardı, elinde ise bir bebek. Bebeği havaya fırlatır gibi kaldırmıştı ve kameraya değil, bebeğe bakıyordu.

Annesi olduğunu biliyordum.

Çünkü daha önce annesinin fotoğrafını görmüştüm.

Annesi gizemli bir kadındı,hakkında emin olduğum tek şey oydu. Babası hakkında herkesin az ya da çok bir bilgisi vardı, hangisi doğru hangisi yanlış hiçbir zaman emin olamasanız da... En azından insanlar Nikolai Narbekov'u konuşurdu. Ama annesi tamamen bir gizemdi. Kimsenin ondan bahsettiğini duymamıştım, özellikle de son birkaç sene içerisinde. Yok gibiydi. Hiçbir akşam yemeğinde ismi geçmezdi.

Nikolai Narbekov bizim eve hiçbir zaman onu getirmezdi.

Ama annem onun hakkında bir şey anlatmıştı. *Eskiden yakın arkadaş olduklarını.* Eğer resmin tamamına bakarsam her şeyin birbiri ile bağlantılı olduğunu görüyordum. *Biz seninle parçalanmış iki hayatın parçasıyız.* Narbekov haklıydı. Biz onunla parçalanmış iki hayatın parçasıydık ve o gece o şekilde olmasa bile, bir gece bir şekilde yine aynı yola beraber çıkacaktık.

Annem onun değiştiğini söylerdi hep. Eskiden böyle birisi olmadığını. Ona kalırsa Nikolai en yakın arkadaşını zehirlemişti. Ama annem hiçbir zaman değer verdiklerine toz konduramayan birisiydi. Artık o kişiye değer vermese bile. Çünkü o geçmişte yaşayan biriydi. Belki de bu yüzden onunla düzgün bir anımız bile yoktu. Ben şu an'da yaşıyordum ve annem bana bir türlü yetişemiyordu.

Eski bodrumdaki fotoğraf albümlerini karıştırırken bir fotoğrafa rastlamıştım. Fotoğrafın arkasındaki tarih annemin üniversite için Moskova'da olduğu senelerden biriydi. Annem elinde bira şişesi ile kameraya gülümsüyordu, hemen yanında babam vardı. Karşısında ise arkası dönük olan bir kadın vardı, sadece kızıl saçları belli oluyordu. Onun kim olduğunu sorduğumda, o zamanlar en yakın arkadaşım cevabını vermişti. Bu cevap benim için şaşırtıcıydı çünkü annem üniversite anılarını bana her zaman anlatırdı, evin içinde beraber geçirdiğimiz saat sayısı çok fazla olduğundan sürekli geçmişe yolculuk yapıyorduk sonuçta. Ama bu kadının ismi daha önce hiç geçmemişti.

"Gördüğüm en büyüleyici kızdı ama içinde herkeste olandan daha fazla delilik vardı,"* demişti annem bana onu anlatırken. *"İnsanlarla oynamaya bayılırdı. Dünya onun oyun parkı gibiydi. Kafasına eseni yapardı ve

çoğu zaman çok ama çok yanlış kararlar verirdi. Onu o karardan döndürene kadar canım çıkardı. Başarılı olduğumu sanardım ama asla başaramazdım."

Bunları bana anlatırken, bahsi geçen kişinin Narbekov'un annesi olduğunu bilmiyordum.

***"Babanla tanıştığımızda bu dünyaya adım atmak istediğimden emin bile değildim,"* diye devam etmişti annem o zamanları anlatmaya. *"Biliyorsun, okumak için Moskova'ya gitmiştim ve hayatımın en eğlenceli senelerini geçiriyordum, o sıralar önemsediğim tek şey eğlenceydi. Bu yüzden baban da bana ısrar etmiyordu. Eğer beraber olacaksak, eğer bu yolda devam edeceksek önünde sonunda benim de o dünyaya girmem gerektiğini o da ben de farkındaydık çünkü onun bir soy ismi vardı, onu öylece çekip alamazdım. Bu yüzden ben peşinden gidecektim. Diğer türlü hiçbir şey yürümezdi. Ama bu zamanlar bunları düşünmek için fazla gençtik."**

O zamanlar bunları düşünmek için fazla gençlerdi. Şimdi ise fazla ölü.

"Ekaterina'nın benim ne çevirdiğimden haberi yoktu,"* diye devam etmişti. *"Aynı üniversitede, aynı bölümdeydik."* Moskova Lomonosov Üniversitesi. Rus Dili ve Edebiyatı. *"Ortak bir proje ödevinde çalışırken tanışmıştık ve hemen yakın olmuştuk. Arada dışarı çıkıyorduk. Bu gece..."* Fotoğraftaki geceden bahsediyordu. *"Sınavlarımız bittiği için kutlama yapmak amaçlı bir bara gitmiştik ve baban da civarlarda olduğundan beni görmek için uğramak istedi."

Annemin her bir cümlesinin kafamın içine bu kadar kazınmış olması o kadar zordu ki. Hâlâ sesini duyabiliyordum. Her yerdeydi. Saçlarından gelen şampuanın kokusu. Her yerdeydi. Parfümü. Hep çantamda taşıyordum ama bir kez olsun şişenin kapağını açmaya cesaret edememiştim.

"O zamanlar Nikolai ile birbirlerine yapışık gezdikleri için peşlerinde Nikolai'yı da sürüklemişti tabii ki," **diye devam ettiğinde artık hikayenin sonunu yavaş yavaş anlamıştım.** ***"Ekaterina'nın onların kim olduğundan haberi yoktu, bizim gibi sıradan üniversite öğrencileri olduklarını sanıyordu. Yine de bütün gece gözlerini Nik'ten alamadı. Nik de ondan. Baban ve o acil bir iş yüzünden kalkmak zorunda kaldığında biz Katerina ile oturmaya devam ettik. Bana dönüp dedi ki: "O benim olacak." Ama tahmin etmediği bir şey vardı ki Nik babasının zoruyla bir kızla nişanlıydı ve yakında evlenecekti. Katerina'ya bu durumu ve Nik'in asla babasının sözünden çıkmayacağını söyledim çünkü hemen bu işin peşini bırakmasını istiyordum. Daha o herifin ne bok olduğunu bile bilmiyordu. Bana sadece omzunu silkti ve "Ben onu kurtaracağım." dedi. Neden bahsettiğini bile anlamadım, onları bir daha aynı ortama bile sokmadım. Benimle o günden sonra bir daha konuşmadı. 2 ay sonra sınav listesine baktığımda artık soy ismi Narbekov'du."***

Narbekov, annesi ve babasını benim annemin tanıştırdığını biliyor muydu acaba?

Bildiğini sanmıyordum.

Çerçeveyi aldığım yere bıraktım. Üst kattan su sesleri gelmeye devam ediyordu, hâlâ duş alıyor olmalıydı. En solda kalan çerçeveyi elime aldım. Bu fotoğrafın altında tarih yazıyordu. 31 Aralık 2004. VVV. Yani Narbekov 14 yaşındaydı. Fotoğraftakilerin kim olduğunu anında anladım. Çok genç dursalar, çocuk da olsalar yüzleri hiç değişmemişti. Gerçi değişse de anlardım, çünkü Odkan'ın boynundaki dövmenin aynısı fotoğrafın altında yazıyordu. Yan yana duruyorlardı, arkada bir Noel ağacı vardı ve Nadya kameranın arkasını onlara doğru çevirip üçünü birden çekmişti. Nadya en öndeydi, yanında Odkan

oturuyordu, onun hemen yanında ise Perva vardı. Nadya kafasını arkaya çevirmişti ve ikisine bakıyordu. Odkan gördüğüm o adama benzemiyordu. Kafasını hafifçe ileri atmıştı ve Nadya'nın belini elleri ile sarmıştı. Şaşırtıcı olan ise... Perva da gülümsüyordu. Gülümsemesi Odkan kadar belirgin değildi ama tanıdığım adamdan çok farklı görünüyordu. Elinde cam bir şişe tuttuğu kolunu Odkan'ın omzuna atmıştı.

"Çocukken arkadaştık."

"Sonra ne oldu peki?"

"Büyüdük."

Suyun kesilme sesi ile beraber çerçeveyi aldığım yere anında bıraktım. Aynı hizada bırakmaya dikkat etmiştim ancak onda bu kadar takıntı varken bir bakışta çerçeveleri ellediğimi anlayacağına emindim. Gerçi keyfime bakmamı söylemişti. Değil mi? Ben de böyle bakıyordum işte.

Kafamı kaldırarak üst kata baktım. Duştan çıkmıştı. Saçları ıslak olduğundan daha koyu renkte görünüyorlardı. Beline siyah bir havlu bağlamıştı ve yatağa doğru yürüyordu. Attığı her adımda kasılan sırt kasları epey dikkat dağıtıcı bir görüntüydü, en az sırtındaki dövmeler kadar dikkat dağıtıcı. Yatağın kenarındaki dolabı açtı ve dolaptan bir şeyler çıkardığını gördüm. Üstünü banyoya girmeden mi değiştirecekti? *Adamın yatak odası orası, başka nerede değiştirebilir?* İyi de aşağıdan göründüğünü farkında değil miydi? *Senin sapık gibi gözetleyeceğin aklına gelmemiştir canım.*

Hiç beklemediğim anda havlusunu indirince birden gözlerimi kaçırarak hızlı adımlarla mutfağa ilerlemeye başladım. *Hiçbir şey görmedin. Hiçbir şey görmedin. Hiçbir şey görmedin.* O kadar seri çevirmiştim ki kafamı, gerçekten de görmemiştim.

Mutfakta yalandan oyalandım çünkü mutfak, üst kata bakılamayan tek yerdi. Mutfaktan çıktığımda

çoktan yatağa girmişti bile. Tek görebildiğim siyah çarşafların arasındaki dövmeli sırtıydı. Çünkü yüz üstü yatıyordu. Hangi insan yüz üstü uyuyabilirdi ki?

Çok sorgulama canım.

Uyuyabileceğini düşünmemiştim ama Narbekov gerçekten uyudu. Hiç kıpırdamadan, ölü gibi uyuyordu. Sağa ya da sola bile dönmüyordu. Yemek yiyip bulaşıkları makineye dizdikten sonra duş almak için üst kata çıkmış ve uyanmaması için parmak uçlarımda yürümüştüm.

Valizden kıyafetlerimi aldıktan sonra banyoya girdim ve hızlı bir duş aldım. Onun dolabından aldığım temiz havlu ile kurulandıktan sonra siyah kot pantolonumu ve kalın siyah kazağımı giydim. Ev sıcaktı ama ben büyük kazaklar içinde dolanmayı seviyordum. Elimdeki havluyu kirli sepetine attım ve banyodan çıktım.

Hâlâ uyuyordu. Hâlâ aynı pozisyondaydı. Kımıldamamıştı. İki eli de yastığın altında olduğundan kol kasları gergin görünüyordu. Yüzü tamamen yastığa gömülü olduğu için yüzünü göremiyordum ama yandan bakıldığında yanakları şişkin görünüyordu. Onun gibi biri için komik bir görüntüydü.

Aşağı inerek koltukta uzandım. Ne ara olduğunu anlamasam da içim geçmişti. Uyandığımda çoktan uyanmış olduğunu gördüm. Üzerine siyah bir tişört geçirmiş, altına da gri bir eşofman giymişti. Mutfaktaydı, siyah dolabın içinden bir tava çıkarıyordu.

"Günaydın uyuyan güzel," dedi ona baktığımı fark ettiğinde. Kafasını kaldırıp ela gözlerini üzerime dikmişti.

"Günaydın," dedim uykulu bir sesle. "Saat kaç?"

"Dokuz olmak üzere."

"Hmm..." Oturduğum yerden kalkarak mutfağa doğru ilerledim. "Ne yapıyorsun?"

"Balık," dedi ocağın önünde uğraşmaya devam ederken. "Sever misin?"

"Sen bana kendi isteğinle benimle ilgili bir şey mi sordun az önce?" diye sordum alaycı bir sesle. Dudakları yana kıvrıldı. "Yani, rakıyla güzel gidiyor. Severim."

"Dolapta rakı var," dedi. "Ben hiç içmedim ama Tolun gelirken getirmişti." Gözleri ile buzdolabını işaret etti. "Çıkarsana. Sana da pişireyim."

"Hiç rakı içmedin mi?" diye sordum dolabı açtığım sırada. "Her gün votka içeceğine bir kez tadına baksaydın ya."

"Şimdi bakacağım işte," dedi diğer balığı tavanın üzerine koyduğu sırada.

"Masayı hazırlamana yardımcı olayım mı?" diye sordum onu izlerken, bir şey yapmadan öylece durmak garip geliyordu.

"Tabaklar şurada," dedi eli ile dolabın sol tarafını işaret ettiğinde. "Onları koyabilirsin."

Kafamı sallayarak tabakları oradan aldım ve masaya koydum. Sonra çatal ve bıçağın yerini sordum ve masaya yerleştirdim. Bardakları da aynı şekilde. İki tane rakı bardağı vardı, onları da Tolun getirmiş olmalıydı.

Balıklar pişiğinde hiçbir şey konuşmadan masaya oturduk. Zaten o konuşamayacak kadar açtı. Sadece yemek yemeye odaklanmış hâldeydi. Ben de ona uyum sağlıyordum. Yemekler bittiğinde sofrayı o kaldırdı ve tüm bulaşıkları makineye dizdi. Ben oturduğum yerden kalmamıştım. Ben dizdiğim için sanırım o toplamak istemişti çünkü bana otur dercesine bir hareket yapmıştı.

Bulaşıklarla işi bittiğinde elini yıkadı. Tam beş kere. Onu izliyordum. Ellerini duruladıktan sonra mutfağın

içindeki camları sonuna kadar açtı ve tezgahın üzerinde duran kül tablasını kaparak masaya yaklaştı. Kül tablasını masanın ortasına koydu ve az önce oturduğu yere, tam karşıma geçti.

"Yalnız rakıyı çıkardın ama içmedin hiç," dedim sigara paketini bana uzattığı sırada. İçinden bir dal çektiğimde kendisine çevirerek o da bir dal çekti. "Tamam, votka kadar iyi olmayabilir ama kötü değildir."

"Yemekle alkol içmeyi sevmem," dedi. Sigarayı dudaklarının arasına götürerek yaktı. "Şimdi bakabilirim tadına. Doldursana."

"Dolduralım bakalım," dedim iki kadehe de doldurduğumda. Kadehi eline aldığı sırada dudaklarına götürmeden, "Yalnız böyle içilmez o," dedim. "Önce bir tokuşturmamız lazım."

"Öyle mi?"

"Hıhım. Öyle."

Beni şaşırtarak kadehini uzattı. Bunu beklemediğim için kısa bir an duraksasam da uyum sağlayarak ben de kadehimi uzattım.

"Sağlığına," dedim. "Yani öyle derler genelde."

"Sağlığına olsun bakalım," dedi kadehi tokuşturduğunda. İstemsizce sırıttım. Gözleri dudaklarıma bakarken kadehi dikti.

"Nasıl tadı?"

Değerlendiriyormuş gibi duraksadı. "Alkol işte."

"Votka mı bu mu?"

"Bir Rus'a bunu sormadın sayacağım."

Gülerek bardağı dudaklarıma götürdüm ve büyük bir yudum aldım. Dağ evine gittiğimiz her seferinde babamla rakı balık yapardık. Bu yüzden balığı rakı ile beraber yemeyi seviyordum.

"Bunu yaparken bir yandan da sohbet etmen lazım," dedim kadehi bitirdiğimde.

O da bitirmişti. Bu yüzden ikimize de yeniden doldurdum. Bu sırada sigarasını söndürüp yeni bir sigara yakmıştı.

"Sohbet etme konusunda çok iyi değilimdir."

"İnan farkındayım," dedim gülerek.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu kadehi kafasına diktiği sırada.

Bu sefer kendi kadehini kendi doldurmuştu. Bunu düşünürken ben de üçüncü kadehe geçtim. Ne hakkında konuşmak istiyordum ki? Onun hakkında? Onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordum. Ama söylemeyeceğini de biliyordum.

Dördüncü kadehe geçtiğimizde başım hafiften dönmeye başladı. Aslında alkole dayanıklıydım ama rakı bu kadar hızlı içtiğimde beni çarpıyordu. Onda hiçbir şey yoktu. Adamın su niyetine votka içtiği göz önünde bulundurulursa normaldi.

Su almak için oturduğum yerden kalktığımda, "Diyelim ki seninle bu oyunu oynamak istemediğime karar verdim," dedim kafamı kaldırdığımda. Kafası anında bana doğru dönmüştü. "O zaman ne yaparsın? Gidip beni Leo'ya söyler misin? Kim olduğumu? Ne yaparsın tam olarak? Merak ediyorum."

Gözlerindeki ifadeyi çözmek güçtü. Bakışları Moskova kadar soğuktu. Ne değerlendirdiğini, ne düşündüğünü anlayamıyordum. İnsanları çözmekte her zaman iyi olmuştum. Olay izlemekti sadece, önünde sonunda size açılıyorlardı. Ama o sonsuza kadar kilitlenmişti. Bir noktada açılacaksa da tek sebebi saatli bomba gibi patlaması olurdu.

"Neden soruyorsun?" diye sordu ayağa kalkıp bana doğru iki adım attığında. Ortamın iyi enerjisi birden yok olmuştu ve bu benim suçumdu. Farkındaydım. "Fikrini mi değiştirdin yoksa?"

"Neden her zaman soruları soran sen oluyorsun?" diye sordum bana biraz daha yaklaştığında. "Hem

cevap vermiyorsun hem de benden cevap alıyorsun."

"Kendini tehditle mi burada olduğuna inandırdın sen?" diye sordu neredeyse dibime girdiğinde. Ne dediğim umurunda bile değildi. Nefes alış veriş hızım artmıştı. Bunu fark ediyor muydu? Eminim ki ediyordu. "Buna inanmamı mı bekliyorsun, Bengi?" O aksanıyla imimi telaffuz edişinde, nefesimi biraz daha hızlandıran bir şey vardı. "Neden benden dürüst olmamı beklerken bana karşı hep oyun oynama peşindesin sen? Bunu mu istiyorsun? Birbirimizle oynamamızı mı? Sonunda ben kazanırım, bence bunu gayet iyi biliyorsun."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum. Neredeyse panik olmuştum ama kendimi geri tutma konusunda iyiydim. "Senden sadece biraz daha fazla konuşmanı istiyorum. Beni biraz daha plana dahil etmeni istiyorum. İstediklerim zor şeyler değil. Ayrıca... Seninle oynadığım falan da yok benim."

Burada oynayan biri varsa o da sensin.

"Sandığımdan daha zekisin, biliyor musun?" diye sordu alaycı bir sesle. "Ancak senin kadar zeki bir kız bu kadar iyi aptal numarası yapar."

"Yine sadece senin anlayabileceğin bir dilde konuşuyorsun, Narbekov."

"Bana güvenmek için hakkımda bir şeyler öğrenmek istemek? Hadi ama, Bengi." O kadar dibimdeydi ki nefeslerini hissedebiliyordum adeta. "Sen müttefikini tanımak isteyen bir kız değilsin. Sen düşmanını tanımak isteyen bir kızsın. Amacın bana güvenmek değil. Zamanı geldiğinde beni nasıl haklayabileceğini öğrenmek."

Haksız sayılmazdı.

Onun planına sadık olsam Çakır'ı aramazdım. Ona bu konuda yalan söylemezdim. Çakır'ı aramadığımı söylemiştim ama aramıştım işte. Hem de saatler önce. Çünkü elimde seçenekler bulundurmak

istiyordum. Bu oyunun sonu bir şekilde gelecekti ve ilerledikçe ikimizin de verdiği kararlar sadece kendimizi kurtarmak adına olacaktı. O zaman geldiğinde yanmamak için beni ateşe atacağını bilirken, gerçekten ona neden güvenecektim ki?

"Bu seni rahatsız mı ediyor?" diye sordum. "Etrafa bakıyorum ve kendi planımı kuruyorum. Senin yoluna taş koyduğum yok. Senin arkandan oyun çevirdiğim yok. Seni sırtından bıçakladığım yok. Sadece kendimi korumaya çalışıyorum. İşler paramparça olabilir. Riskli bir oyun oynuyoruz. Bunu benden daha iyi bildiğine eminim. Neticesinde bunu aylardır düşünen sensin. Sen kendinden eminsin. Ama ben işler sarpa sararsa ilk beni ele vermeyeceğine nereden emin olabilirim?"

Beni Leo'nun eline vereceğini, ifşa edeceğini düşünmüyordum. En başta belki... Düşünmüştüm. Ama artık düşünmüyordum. Bana beklediğimden fazlasını vermişti aslında. Aslanlar'a ne yapmak istediğini biliyordum ve Odkan'a oynadığı küçük oyun sayesinde bunu kanıtlayabilecek durumdaydım da, eğer işler zora girerse. Belki kendini bir şekilde aklardı, sonuçta Narbekov'da şeytan gibi bir zeka vardı.

Yine de haklıydı. Tehdit ettiğini düşündüğüm için burada değildim ben.

Almak istediğim bir intikam vardı ve bana ondan başka kimse yardım edemezdi. Çünkü onun da almak istediği intikam aynıydı. Bu yüzden buradaydım. Ortak amaçlar uğruna... Yoksa gerçekten umurumda olur muydu? Gerçekten tahammül eder miydim bunlara? Leo'dan senelerce saklanmıştım. Şimdi de saklanmak benim için o kadar zor olmazdı. Sadece okulumu bırakmam gerekirdi. Bu da çok önemli değildi çünkü şu anda da o okula gidiyor sayılmazdım. Evin içinde geçmesini saydığım onca

yıllar bir hiç uğruna harcanmıştı. Okula başladığımda nihayet kendime ait bir hayatım olacaktı.

Aptalca hayallerdi.

O evden çıktığımda soy ismimi de geride bırakamıyordum ne yazık ki. Bırakamamıştım da zaten.

Boşu boşuna giden tek şey o seneler de değildi. Tüm ailemdi. Aslanlar'ın hırsları uğruna... Tüm ailem gitmişti. Yani evet, Narbekov haklıydı. Burada tehdit yüzünden değildim. İntikam istiyordum. Annem olsa bu işe bulaşmamam gerektiğini söylerdi. Muhtemelen babam da. Ama amcam derdi ki: "Sakın kanımızı yerde bırakma."

Ben de kanını yerde bırakmayacaktım.

"Seni ele vermeyeceğim," dedi net bir sesle. Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki nefes almayı unutmuş olabilirdim. "İstersen bana ihanet et Elem, seni yine de Leo'ya vermeyeceğim."

İstersen bana ihanet et... İhanet anlayışının ne olduğunu merak ettim. Sonra da elindeki kozu neden bu kadar rahatça bıraktığını merak ettim. Kendimi onun yerine koyduğumda... Sanırım o bana ihanet etse ben onu Leo'nun eline verirdim. Hem sürekli beni onlar gibi bir çocukluk yaşamadığım için, bir Aslan olmadığım için suçlamıyor muydu? Böylelikle onlardan biri hâline gelmiş olurdum.

Bir taşta iki kuş.

"Neden?" diye sordum. "Neden bunu yapasın ki?"

"Çabanı takdir ediyorum," dedi. "Sağlam savaşıyorsun, bu bir gerçek. Bunca yıl ondan saklanmayı bir şekilde başarmışsın. Bunu elinden alan ben olmayacağım. Ama kendin yakalanırsan cezasını kendin çekersin."

İşte bunu beklemiyordum.

Beni her zaman şaşırtacaktı, değil mi?

"Yakalanmam," dedim net bir sesle. Aslında söylemek istediklerim çok daha farklıydı. *Lütfen sana güvenmemi sağla. Buna ihtiyacım var, görmüyor musun? Seninle de savaşmak istemiyorum. Her yer düşman dolu. Anlamak çok mu zor?* "Emin olabilirsin."

Ne istediğimden emin bile değildim. Bir yanım ona güvenmek için kıvranıyor diğer yanım ise bunun yapabileceğim en kötü ve bariz hata olduğunu söylüyordu bana. Hiçbir zaman iç sesimi dinlemezdim ki ben... Her zaman babamın tavsiyelerini dinlerdim. En güvenilir olan oydu benim için. Ama artık bana hiçbir tavsiye veremeyecekti.

O yüzden bu odadasın Bengi,* diye hatırlattım kendime. *Bunu unutmaman gerekiyor.

"Bana yakalandın," dedi.

Kafamın içinden neler geçtiğini düşünüyordu acaba? Bu kadar kısa mesafeden o keskin ela gözleri ile kesinlikle kafamın içini görebiliyormuş gibi bakıyordu bana. Ama hiçbir zaman neler döndüğünü bilemeyecekti.

"Ben sana yakalanmadım," dedim gülerek. Kendi gerginliğimi kendi kendime dağıtmaya çalışıyordum. "Sen beni yakaladın. Arada fark var."

Benden haberi olması hâlâ çılgınca geliyordu. Bir anlam veremiyordum. Kafa karıştırıcıydı. Kesinlikle. En az şu an bana olan yakınlığı kadar. Kafamı geriye atıp nefes almaya çalışsam ne düşünürdü acaba? Deli olduğumu düşüneceği kesindi. Ama böyle de nefes alamıyordum ki. Sadece parfümünün kokusunu alabiliyordum.

Sanki ne kadar büyük bir eziyet çektiğimi farkındaymış gibi bir elini arkamdaki duvara koydu ve kafasını yavaşça yana eğdi. Bana biraz daha yaklaşmıştı. Ne düşünüyordu? Nefes alış verişimin değiştiğini mi farkındaydı? Heyecanlandığımı mı düşünüyordu? Doğru olan buydu... Bu olmalıydı. Ne

kadar kabul etmek istemesem de. Çünkü gergin ya da korkmuş değildim, iki his de onun yanında hissettiğim şeyler değildi. Tüm o korkutucu görüntüsüne rağmen ben ondan korkmuyordum. Hiç korkmamıştım.

Tamam, belki ilk an... Biraz.

"Seni bulmak için bir çaba sarf etmedim," dedi sakin bir sesle. "Sadece kafamı kaldırdım, Bengi. Zaten oradaydın."

Görülmeyi bekliyordum.

Görülmediğim tüm günlerin hatırına.

"Kadere inanıyor musun?" diye sordum. Az önce düşündüklerimi ona söylemeyeceğim için belki de, basit bir soru dile getiriyordum sadece. *Kadere inanıyor musun?* Ben inanıyordum.

"Konumuzla alakası ne?" diye sordu kaşlarını kaldırdığında. Her zamanki gibi huysuz olmak zorundaydı tabii ki. Her zamanki gibi, diyecek kadar tanımıyordum belki de onu ama bu soruyu sorduğum an bile bu cevabı vereceğini biliyordum aslında.

Gözlerimin kolunun üzerindeki haç dövmesine döndü. Oldukça eski bir dövmeydi. Diğer dövmelerinin yanında fazla soluk görünüyordu. Belki de onu yeniletmemişti.

O dövmeye baktığımı far ettiğinde, "Uzun zamandır ona dair hiçbir şeye inanmıyorum," diye cevapladı beni.

"Yine de onu sildirmemişsin," diye sordum duruşumu dikleştirdiğimde. Üzerime eğildi. Bir kez daha. Bilerek mi yapıyordu yoksa daha rahat bir pozisyonda mı durmaya çalışıyordu emin olamıyordum. Üzerime doğru eğildiğinde bile omzuna zar zor geliyordum.

"Hiç vaktim olmadı," dedi omzunu silktiğinde.

Güldüm. "Yalancı."

"Burada gerçekten bir yalancı varsa o da sensin," dedi kafasını yavaşça eğdiğinde.

"Ben sana yalan söylemiyorum ki."

Aslında, söylemiştim. Bir kere. Ama o sayılmazdı. Değil mi?

"Neden burada olduğun konusunda," dedi üstüne bastıra bastıra. "Bana değil ama kendine yalan söylüyorsun."

"Neden burada olduğumu biliyorum, Narbekov."

Neden diyecek olsa vereceğin cevap intikam, değil mi? Ama onun bahsettiği şey bu değil. Emin ol değil. Bunu sen de biliyorsun, Bengi. Bilmiyor gibi yapmak işine geliyor sadece.

"İsmim Vladislav."

Kaşlarım havalandı. Bunu o mu söylüyordu? İsmimi bir kere söyleyen kişi mi? Ne rahatsız etmişti şimdi onu? Sürekli sürüden ayrı gezmesine rağmen sürüye ait olmasından bahsetmiyor muydu? Kim olduğunu duymak mı canını sıkmıştı? Canını herhangi bir şey sıkabilir miydi ki? Her zaman şu an olduğu gibi fazla ifadesizdi.

"Aaa, öyle mi?" diye sordum alaycı bir sesle. "Benimki de Bengi. Yalnızca Bengi. Elem değil." Elimi ona doğru uzattığımda dudakları sola kıvrıldı. "Tanıştığıma memnun oldum, Vladislav."

Elimi tuttu ama kendi ismini söyleyip elimi sıkmak yerine, elimden tutup beni kendisine doğru çekti. Kalbimin hızlandığını hissettim. Yerinden çıkacak gibiydi. Neden bana yaklaştığında her seferinde bu oluyordu?

"Tanımak mı istiyorsun beni?" diye sordu fısıldar gibi. "Onunla ilişkimi mi merak etmiştin sabah?" Şaşkınlıkla ona baktım. Annesinden mi bahsediyordu? "Çoklu kişilik bozukluğu tanısı konulan bir uyuşturucu bağımlısıydı. Bana öldürmeyi öğretti. Ve bundan pişman olmamayı."

Bir şey söylemek istedim ama dudaklarım aralanmadı bile. Yüzüne her nasıl bakıyorsam, bu onu eğlendiriyordu. Gözlerinde görüyordum. Ama aynı gözlerde aynı zamanda dürüstlüğü görüyordum. İçtenliği. Ve umursamazlığı. Dahası... Hissizliği.

"Bu kendini daha güvende hissetmeni sağladı mı?" diye sordu aynı umursamazlıkla. Eli birden beline gitti ve bir saniye sonra, aramızda siyah bir tabanca vardı. Başından beri onu üzerinde mi taşıyordu? Üzerindeki altın rengindeki PVN harflerine şaşkınlıkla baktığım sırada tabancıyı elime tutuşturdu. "Al. İçi dolu. Sana kim güvende hissettirmiyorsa ona doğrult."

Eğer onunla duvar arasında olmasam dengemi kaybedebilirdim bile. Elimde silah tutmak yabancı olduğum bir his değildi ama yaşadığım şaşkınlığın boyutu bambaşkaydı. Amacı neydi? Anlamıyordum. Ela gözlerinde tek bir ifade yoktu.

"Ya sana doğrultursam?" diye sordum merakla.

Üzerinde başka bir silah olmadığını biliyordum.

"Sana ihanet etmişimdir," diye cevapladı beni.

"Ya ateşlersem?"

"Ölmeyi hak etmişimdir."

10. Bölüm: "Kader ve Onun Çirkin Oyunları"

Gecikme için üzgünüm. Birden sağlık sorunlarım ve önemli bir ödevim çıktı. Açıklama yapacak vaktim bile yoktu. Gelebildiğim ilk an geldim.

İyi okumalar. <3

10. Bölüm: "Kader ve Onun Çirkin Oyunları"

Billie Eilish, NDA

Koda, no turning back

NF, All I Have

"Quidquid futurum est summum, ab imo nascitur."

Kendi isteğimle yazdırdığım ilk dövmede yazan söz buydu. Fazla kısa ve net bir anlamı vardı ama inanmak istediğim her şeyi temsil etmeyi bir şekilde başarıyordu. *"Zirveye çıkacak her şey dipten başlar."*

Buna o zamanlar bile inandığımı sanmıyorum ama doğrusunu söylemek gerekirse, o zamanlar buna inanmak zorundaydım. Çünkü dibi gördüğümü biliyordum. Aslında, dibin içinde doğduğumu... Dünyaya gözlerimi açtığımdan beri orada olduğumu biliyordum. Şanssız sayılabilirdim ama tüm ailemin de benimle beraber orada olduğunu hatırlatırsam kendime, en azından yalnız olmadığımı söyleyebiliyordum.

Şimdi hem şanssız hem de yalnızdım.

Ve en dibe dalmama rağmen zirveye çıkabileceğim falan da yoktu.

Babam güvene takıntılıydı ve bu ona çok şey kaybettirmişti. Çünkü ondan başka kimse birilerine güvenmeyi önemsemiyordu. Bu adamlar böyleydi. Güven onlar için öncelik değildi. Güvenmedikleri adamlarla da iş birliği yapabilirlerdi. Öne koydukları tek şey çıkarlarıydı. Çıkarlar ortak olduğu sürece en büyük düşmanı bile müttefik yapabilirlerdi. Ve çıkarlar çatıştığında, en büyük dost da düşman olurdu.

Şahit olmuştum buna.

Onun babası bunu benim babama yapmıştı.

O zamanlar küçük olduğum için bir şey anlıyor sayılmazdım ama evin içindeki atmosferin değiştiğini farkındaydım. Ve o saatten sonra babam bizim ailemizin yanına başkasını da yaklaştırmamıştı. Amcamın ona defalarca kez "Aptal." dediğini hatırlıyordum.

"Aptal. En başından beri sadece ikimizdik. Dünyada kime gerçekten güvenebileceğini sen değil kan bağın belirler."

Buna da inandığım yoktu. Ailemin içinde buna şahit olmasam da kan bağının bile bir insanı güvenebilir yapmayacağını farkındaydım. Tam olarak neye inandığımı biliyor değildim ama emin olduğum tek şey bu saatten sonra kimseye güvenmeyeceğimdi. Babam tanıdığım en zeki adamdı ve her şeyi ustaca oynamıştı. Bir hata yapmış olsa da bunu telafi etmesini bilmişti ve sadece kendini değil hepimizi senelerce korumayı bilmişti. Ama yine de kesilen freni fark edememişti .

Yani oyunu düzgün oynadığı seneleri çöpe atan tek bir hatası vardı.

Ve nefes almasına yetmemişti.

Ona güvenmem için bunu yapıyordu çünkü ona güvenmezsem hareket edemeyeceğimi ona söylemiştim ama silahı uzatıp bana vermesine rağmen onun samimiyetine inanmıyordum. Tek bir hareketle inanabileceğim bir şey değildi zaten çünkü ne kadar dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. Babam gibi bir adamı bile tek bir hata öldürttüyse eğer benim çok daha dikkatli olmam gerekiyordu çünkü hata yapmayı bırak, o hataya yaklaştığım anda bile bana doğrultulan bir silahla karşı karşıya gelebilirdim.

Ayrıca bu silahı elinden alsam, bu benim de ona ihanet edemeyeceğim anlamına gelirdi. Çünkü hiçbir anlaşma karşılıksız yapılmazdı. Ama bunu yapmak istemiyordum. Plan onun olduğu için o tabii ki bana güvenme konusunda rahatsızlık hissetmezdi çünkü ona göre benim onun planına etki edebileceğim yoktu. Her şey zaten ona göre ayarlanmıştı. Ama hoşuma gitmeyen bir şey olduğunda bile onun planına mı sadık kalacaktım? Beni ne olursa olsun Leo'ya vermeyeceğini söylemesine de güvenmiyordum. Onun işine yaramadığım sürece nerede olduğumun önemi yoktu sonuçta.

O ve ben, gece bitene kadar aynı savaşın farklı taraflarındayız. Ama güneş sonunda doğacak ve o zaman her şeye baştan başlayacağız.

"Teklifin için teşekkürler," dedim silahı ona doğru ittirdiğimde. "Ama ben böyle iyiyim."

Yüzündeki ifadeden ne düşündüğü çoğu zaman anlaşılmazdı ama şu an bakışları onu ele veriyordu. Kesinlikle şaşırdığını söyleyebilirdim. Her şeyi hesaba katarak hareket ettiğini söylüyordu ama benim kafamın içine giremezdi. Bu yüzden bazı yerlerde kumar oynaması gerekecekti. Ve satrancın aksine, kumarda kazanması kesin değildi.

"Neden?" diye sordu, silahı geri çekmişti ama hep durduğu yere koymamıştı. Hâlâ aramızda duruyordu. Neden? Onun dudaklarından bu kelimenin döküleceğini şimdiye kadar düşünmüyordum. Ama demek ki söylediğinin aksine her şeyi bilmiyordu.

"Sen söylemiştin," dedim gözlerinin içine baktığımda. "Hiçbir silah sana elinde patlamayacağının garantisini vermez."

"Söylediklerimi bu kadar ciddiye aldığını bilmiyordum," dedi kaşları yukarı kalktığında.

"Şansına," dedim. Yüzündeki ifade gerildi. Şans, onun sevdiği bir şey değildi. O sadece hesaplamalarla ilgileniyordu. "Bunu ciddiye aldım. Hiçbir şeyin durduk yere elimde patlamasını istemem. Daha yeni başlıyoruz sonuçta. "

Burada bahsettiğim silahın elinde tuttuğu silah olmadığı barizdi. Bunu fark ettiğini biliyordum çünkü silahı tekrar beline sıkıştırmıştı. Bu konuşmanın bittiğini düşünerek kolunun altından geçip yürümeye başladım. Beni durdurmadı. En azından bir süre. Beş adım atmama izin verdi. Sonra o kadar ani hareket etti ki ben daha ne olduğunu anlamadan önümde duruyordu.

"Amacın ne senin?" diye sordu düz bir sesle. Şimdi gözlerindeki ifadeyi yine çözemiyordum. En azından yaptığım şeyin hoşuna gitmediğine emindim.

"Hayatta kalmak."

"Hepimizin amacı o," dedi alaycı bir sesle. "Ne yapmaya çalıştığını aç biraz."

"Sinirlendin mi?" diye sordum. Kaşlarım çatıldı. "Silahı almadığım için?"

Beni alayla süzdü. "Ben sinirlenmem."

"O zaman bu tavır ne?" diye sordum. "Teklif sundun, ben de reddettim. Kabul etmek zorunda olsaydım seçenek sunmazdın diye düşünüyorum. Tehditle de iş görebilen bir herifsin ne de olsa."

"Seni hiç tehdit etmedim," dedi alayla. Ama sesindeki alayla tezat oluşturacak bir ciddiyet içerisindeydi yüzü. "Neden kendi kafanda başka bir ben yaratmaya çalıştığını anlayamıyorum. Bana açık ol diyorsun ama sen önce kendine açık ol."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim yanından geçmek için bir adım attığımda.

Sesli bir nefes verdiğinde geçmeme izin verdi ama az önce yaptığı gibi, sadece beş adım atmama izin vermişti. Belki altı. Sayamamıştım çünkü dikkatimi dağıtıyordu. Dedikleri ve yaptıklarıyla. Dümdüz, varlığıyla.

Bu sefer önüme geçmek yerine kolumdan tutup beni çekti. Sert değildi, hatta onun için hafif bile sayılabilirdi ama benim direkt ona dönmeme neden olacak kadar kuvvetliydi.

"Kendinle çelişiyorsun," dedi elini kolumdan çekmeden üzerime doğru eğildiğinde. Dudaklarından dökülen rakı ve sigara kokusunu alabiliyordum. Beni rahatsız etmekten çok uzaktı. "Farkında mısın bunu?"

"Kendimle çelişmiyorum."

"Neden bahsettiğimi biliyorsun," dedi. Şu an dediğimi önemsememiş, az önceki konuya geri dönmüştü. Neden hep onun istediği kulvardan ilerliyorduk? "Kafanın içinde başka bir ben yaratmaya çalışıyorsun. Yapmadığım ve yapmayacağımı söylediğim şeylerle beni itham ediyorsun. Seni tehdit etmedim. Sana seçenek sundum ve sen bunu seçerek benimle geldin. Seni Leo'nun eline vermeyeceğimi daha beş dakika önce söyledim." Üzerime doğru geldi. "Benden nefret etmek için başka biri olduğuma inanmaya bu kadar muhtaç mısın? Böyle nefret edemedin mi benden? Olmadı mı?"

"Senden nefret etmeye çalışmıyorum," dedim kaşlarımı çatarak. Ne söylediğini farkında mıydı? "Bir

şeyler yarattığım yok kafamda. Durum neyse o. Biz neysek oyuz. İyi misin sen?"

"Ben gayet iyiyim," dedi alayla. "Sen iyi misin asıl?"

Kafamda başka biri falan yaratmıyordum. Kendimle çelişiğim konusunda dışarıdan baktığında haklı olabilirdi ama ben kendimle çelişmediğimi biliyordum. Ona güvenmek istediğimi söylerken samimiydim çünkü ben onlar gibi değildim, babam gibiydim. Güvenmediğim biriyle yan yana duramazdım. Ama diğer yandan, babamın böyle biri olmayı seçerek hata yaptığını da biliyordum çünkü ihanet en güvendiğinden gelmişti.

Ve o, onun oğluydu.

Siktiğimin Narbekovları.

"Sözlerine neden güveneyim ki?" diye sordum. "Sen sana hiçbir zaman güvenmememi, plana güvenmemi söylemedin mi bana?"

"Az önce birbirimize güvenmeyi teklif ettim," dedi. Bakışları benimle dalga mı geçiyorsun sen diyordu adeta. "Çünkü bunu isteyen sendin."

"Bir anda olacak bir şey değil," dedim ona doğru bir adım attığımda. Şimdi tekrar, az önce beni duvara sıkıştırdığında olduğumuz kadar yakındık. "Sabırsız bir adam olduğunu hiç düşünmemiştim. Beni şaşırttın."

"Sabırsız bir adam değilim," dedi alayla. Tane tane söylemişti. Yüzlerimizi eşitlemek için epey bir eğilmesi gerekiyordu. Eğilmişti. Şimdi tam gözlerimin içine bakıyordu. "Ama sen beni çileden çıkarıyorsun."

"Hangi anlamda?"

"Her anlamda."

Birkaç saniye duraksadım. Ne diyeceğimi bilememiştim. Çileden çıkıyor gibi bir hâli yoktu. Tam tersiydi. Fazla sakindi ve yaptıklarım da dediklerim de umurunda değil gibiydi. Ela gözleri ısrarla gözlerimin içine bakmaya devam etti. Sanki bir şeyler

yakalamak istiyordu. Ama daha önce ona yakalandığım gibi şimdi yakalanmaya niyetim yoktu.

"Sana güvenmek istiyorum," dedim dürüst olarak. Gözlerim ona bakmamak için evin içinde dolaşıyordu.

"Neden gözlerini kaçırıyorsun?" diye sordu bu sefer, dediğim şeyi umursamayarak. "Orada değilim." Parmakları çeneme dokundu. Buz gibiydi. Yüzümü çekerek beni ona bakmaya mecbur bıraktı. "Buradayım."

"Farkındayım," dedim yüzüne bakarak. Parmaklarını yüzümden çekmişti. "Sorular soruyorsan cevabını verdiğimde beni dinle. Farklı şeylerden bahsetme, Narbekov."

"Vladislav," diye düzeltti. "İsmim Vladislav."

Ve Perva.

"Ne fark ediyorsa artık..."

"Benim için değil ama senin için fark ediyor belli ki," dedi düz bir sesle. "Aksi takdirde sürekli yapmadığım şeylerle itham etmezdin beni. Sürekli adım atmam gerektiğini söyleyip attığımda böyle kaçmazdın, değil mi?"

"Kaçtığım falan yok," dedim sinirle. "Yaptığın şey için tebrik mi bekliyorsun? Tebrik ederim, Vladislav. Biraz daha çabalarsan sana güvenebilirim belki."

Bu onu güldürdü. O güldüğü için daha çok sinirlendim. O sinirini kontrol etmekte çok iyi olabilirdi ama ben değildim. Sınırım vardı ama onunki kadar geniş değildi. Patlamamak için kendimi tutabilirdim ama bir süre sonra sonuç kaçınılmaz oluyordu. Sınırlarım belli ki onunkilerden önce bitiyordu.

"Küçük bir kız gibi davranıyorsun," dedi alaycı bir sesle.

Bu beni daha fazla sinirlendirdi.

"Git büyük bir kız bul o zaman," dedim kolumu çektiğimde. Dudaklarının alayla yana kıvrıldığını

gördüm. Çileden çıkan o falan değildi. Yalan söylüyordu. Burada çileden çıkan tek kişi bendim. "Ama ne yazık ki bana muhtaçsın. Soy ismi Elem olan ve nefes alan tek kişi benim."

"Sana muhtaç değilim," dedi yine alaycı bir sesle. "Anlamadığın nokta bu. Sensiz de pekâlâ yapabilirim."

"Yap o zaman," dedim omzumu silkerek. "Neden yapmıyorsun?"

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu kafasını yana eğerek. "Saklanmaya geri mi döneceksin?"

Haklı olduğunu biliyordum. Bu planı ne kadar uzun zaman önce yapmıştı emin değildim ancak ilk ortaya çıktığında benim planın içinde olmadığım belliydi. Yani bensiz yapabilirdi. İkimiz de farkındaydık. Benimle olursa daha kolay olacağını bildiği için bu yolu seçiyordu. Öte yandan benim pek fazla seçeneğim yoktu. Eğer doğru söylüyorsa her şeyi burada bırakıp gidebilirdim ve saklanmaya geri dönebilirdim. Neticesinde benim en iyi olduğum şey buydu.

Ama bunu yapmayacaktım.

Çünkü annem ve babam ölmemişti. Bu bir kaza değildi. Biri onları öldürmüştü. Ve ben bu konuyu böylece bırakmayacaktım. Daha fazla bir şey çalamayacaklardı benden. Bir yerde yeter demem gerekeceğini biliyordum. Sandığımdan daha geç olmuştu ama şimdi babamın bana öğrettiği tüm dersleri çöpe atarak yeter diyordum.

Burada olsa Narbekov'dan uzak durmam gerektiğini söylerdi. Saklanmam gerektiğini. Kaçmam gerektiğini. Ölenle ölünmeyeceğini söylerdi. Çünkü uğruna yaşamamız gereken insanlar vardı. Ailemiz. Öyle olsa ağabeyim gittiğinde bu işin peşine düşerdi. Ama bırakmıştı. Bırakmıştı çünkü kaybedecek başka şeyleri de vardı. Annem vardı, ben vardım. Ben hâlâ

buradaydım. Ama annem de babam da yoktu. Uğruna yaşamak isteyeceğim herkesin mezarını görmüştüm. Bu yüzden artık saklanmanın bir gereği de kalmamıştı.

"Babamı ve annemi öldürdüler," dedim. Bu sesli ilk kez dile getirişim oluyordu. Artık kabullenmiştim. "Oradaydım, izledim. Hiçbir yere gidip saklandığım yok. Onları öldüren her kimse, onun da ölümünü izlemek istiyorum."

"Güzel," dedi kafasını sallayarak. "Bunu yapmak için bana güvenmeye ihtiyacın varsa, güvenmenin bir yolunu bul o zaman. Benim sana güvenmeye ihtiyacım yok. Yanımda olduğunu bana kanıtlaman yeter. Çünkü bu konuşmayı bir daha yapmak istemiyorum, Bengi."

Anlamadığı şey şuydu: Ona güvenmek istiyordum. Sadece güvenemiyordum. Bu elimde olan bir şey değildi.

"Babam senin babana çok güvenmişti," dedim gözlerine baktığım sırada. "Sonunun nasıl bittiğini gördüm. Babamın kızı olmam onunla aynı hataları yapmaya istekli olduğum anlamına gelmiyor."

"Ben babam değilim," dedi. Bunu bana daha önce de söylemişti. *Ben Nikolai Narbekov'un oğlu değilim. Ben Hedeon Narbekov'um.* "Olayları çözmeyi ondan öğrenmedim, Bengi. Ben ondan hiçbir şey öğrenmedim. Babam bana hiçbir şey öğretmedi. Kibirin gözümüzü kör edeceği gerçeği hariç hiçbir şey öğretmedi bana." *Babasından aldığı tek dersi, babasının ölüsünden almış.* "Bir savaşta olduğumuzu farkında olman güzel ama emin ol, ben babam gibi savaşmam."

"Nasıl savaşırsın peki?" diye sordum. Sesim kontrolüm dışında kısık çıkmıştı.

"Yıllar önce birisi bana demişti ki... Silahını yanında taşı ama öleceğini anladığın ana kadar onu asla

ortaya çıkarma. Eğer insanlara güçlü olduğunu gösterirsen, sana zayıf yanlarını asla göstermezler. Bu yüzden kendine yalandan zayıflıklar yaratmalısın ki sana inansınlar, yaralarını göstersinler ve yanında küçülsünler. Böylece onları ezebilirsin. Kan dökmediğin sürece kimse senden şüphelenmez. Gidenler gider ve kalanların gözlerinde iyilik meleği olmaya devam edersin."

"Bu birisinin kim olduğunu tahmin etmek zor değil," dedim. "Kulağa işe yarar geliyor ama kendi dediklerine uymadığı açık. Yoksa neden ölecekti ki?"

Onu tanımasam bile hakkında emin olduğum birkaç şey vardı. Bunlardan birisi de buydu. Onun sözlerini ezbere bilecek kadar ciddiye aldığı iki insan vardı dünyada: Babası ve annesi. Babasının savaşma şeklinin bununla uzaktan yakından alakası olmadığına göre, bu sözleri ona söyleyen annesiydi. Ve sözlerin her biri kafasının içinde, ilk günkü gibi tazeydi.

"Öleceğini anladı," dedi alaycı bir sesle. "Ama silahını ortaya çıkartmayacak kadar kibirliydi. Onun bir dur noktası yoktu. Ona göre yol sadece onun istediği yerde biterdi. Bu yüzden devam edebileceğini sandı. Ama bazen... Sadece biter. Kararı sen vermezsin."

Babasının ölümünden bahsederkenki hâlini hatırlıyordum. O fotoğrafı her gece izleyişini... Sesindeki öfkeyi... İntikam hırsını... Ve şimdi karşımda annesinin ölümünden bahsediyordu ama babasından bahsederken gördüğüm hiçbir şey yoktu. Ne hüzün, ne öfke, ne intikam isteği... Sadece alaycılık.

"Babana benziyormuş," dedim ancak tüylerim ürpermişti. Bu konuşmanın burada bitmesini istiyordum. Daha fazla bir şey konuşmak istemiyordum. Ama diğer yandan merak da

ediyordum ve bu konu bir kez kapandığında bir daha hiç açılmayacağını biliyordum.

"İnsanlar genelde onlara benzeyen insanlara aşık olmazlar mı zaten?" diye sordu.

Aşklarına şahit olduğum tek bir çift vardı o da annem ve babamdı. Onların birbirlerine çok benzediklerini söyleyemezdim. Ama benzeyen noktaları da yok değildi. Yine de bu soruya cevap verecek kadar bir bilgi sahibi değildim.

"Bilmem," dedim bu yüzden, omzumu silkerken. "Hiç aşık olmadım."

"Vicdansız Elemler seni bodrum katından çıkarmamışlar bile ufaklık," dedi alaycı bir sesle. Bu alaycılığı beni şaşırttı. "Neye aşık olacaktın? Odandaki oyuncak ayıya mı?"

"Haha," dedim alayla. "Çok komiksin." Ela gözleri alayla bakıyordu. Az önceki konuşmamız umurunda bile değil gibiydi. Ya da düşündüğümden bile daha iyi rol yapıyordu. "Durumum o kadar da vahim değildi."

Ama alaycı olduğu ve ortamın atmosferini değiştirdiği için memnundum. Yoksa kendime engel olamayarak annesine tam olarak ne olduğunu sorabilirdim. Ve o zaman sohbetin sonu hiç iyi bitmezdi.

"Değil miydi?" diye sordu alaycı bir sesle.

"Değildi," dedim kafamı sallayarak. "Karşı komşumuzun benim yaşımda bir oğlu vardı. Tüm gün pencereden onu kesiyordum. Annesi benden ürkmeye başlamıştı."

Yüzüme öyle bir baktı ki... Az kalsın kahkaha atacak sandım. Dudaklarını birbirine bastırdığında kendini sıktığı için çenesindeki gamze belirginleşti. Onu bu kadar eğlendirdiğime inanamıyordum. Hem de az önceden sonra... Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi.

"Sen kendi hâline gül," dedim kaşlarımı çatarak. "Bu zamana kadar kaç kızı randevuya çıkardın?"

"Sıfır," dedi omzunu silkerek.

"Senden bir fazla randevuya çıkmışım bak," dedim alayla. "Sen kendi hâlinle dalga geç. Kaç yaşına gelmişsin..."

"Seni bir de randevuya mı çıkardı?" diye sordu. Şu an daha çok eğleniyor gibiydi. Beni boydan boya süzdüğünde, "Şimdi bile anca bu kadar olduysan," dedi, eli yavaşça belimin aşağısına indiğinde yerle orası arasındaki mesafeyi gösterdi. "O zamanlar anca bu kadarsındır. Bu hâlinle randevuya mı çıktın?"

"Evet," dedim gülerek. Çok utanç vericiydi. O günü bir daha hatırlamak istememiştim uzun zaman boyunca. Şimdi ise çocukluk anılarıma baktığımda en çok güldüğüm şeydi. "En güzel elbisemi bile giymiştim. Pembe bir şeydi."

"Açılışı erken yapmışsın."

"Kapanışı da bir o kadar erken yaptım."

"Ongun çocuğu dövmedi mi?" diye sordu alaycı bir sesle. *Abimi gerçekten tanıyor.* Çünkü abim küçücük çocuğu gerçekten dövmüştü. Gerçi o zamanlar o da çok büyük sayılmazdı ya. Ama yine de haksız güç kullanmıştı.

"Dövdü," dedim gülerek. "Çocuğun annesi abimi dava etmek istedi. Çocuk yedi yaşında falandı! Öküz abim ortaokula gidiyordu. Haksız sayılmazdı yani. Sonra babam araya girip çocuğun babasından özür diledi, abime de özür diletti. Konu kapandı. Abim ev cezası yediği için bir ay evde kaldı."

"Bir ay evde kalınca da sana sarmıştır..."

"Dur daha bitmedi olay. Sevgilisi sürekli derslerden geri kalmasın diye not getirdim bahanesiyle eve geliyordu. Ben de "Benim olamıyorsa onun da olamaz!" diyerek hain bir plan yaptım ve kızın eve geleceği saati hesaplayarak kapıyı ilk ben açtım. Abimle konuşurlarken duymuştum, kızın en yakın arkadaşının ismi Sıla'ydı. Bilerek "Hoş geldin,

Sıla'cım." falan demiştim kıza. Kız da şaşırıp isminin Sıla olmadığını söylemişti. Ben de demiştim ki işte "Abim dün gece biriyle telefonda konuşurken Sıla diye birinden çok hoşlandığını söyledi." Kız abimden ayrıldı direkt. Ertesi gün ev cezası bittiğinde abim okula gitti, bize ayrılığı falan hiç söylemedi. Sonra geldiğinde beni sarılıp öptü... "Çok seviyorum lan seni!" falan diyor bana. Meğersem abim Sıla'dan hoşlanıyormuş ama o kızdan ayrılamıyormuş... Sıla da abimden hoşlanıyormuş. Arkadaşı bir hışımla gidip anlatınca olayı kız gitmiş abime "Ben de senden hoşlanıyorum." demiş. Bunlar çıkmaya başladı."

"Siktir oradan," dedi dudaklarını dişlediğinde. *Gül artık,* diye geçirdim içimden. Görmek istiyordum. Ama gülmüyordu. "Küçük şeytana bak sen... 50 santim boyunla neler yapmışsın."

"Bir işe yaramadı ki," dedim. "Sıla ortaokul bitene kadar bizim evden çıkmadı. Liseye geçtiklerinde de abim Özlem diye bir kıza tutuldu bu sefer. Sıla'yı bıraktı. Sonra Müge geldi. Sonra Helin. Sonra Yaren. Sonra Pelin..."

"Ongun'un Kazanova çıkmasını beklemiyordum," dedi alayla. "Senin küçük bir şeytan çıkmandan daha şaşırtıcı olayın o kısmı."

"Öyleydi," dedim. "Evdeki tek drama buydu. O yüzden onun ilişkilerine çok hakimdik. Kızlar sürekli salonun ortasında bunu tokatlayıp ayrılıyorlardı çünkü hepsinden ayrılırken "Sıkıldım." diyordu. Hatta bir ara bu tokat olayı o kadar sık yaşanmaya başladı ki babamla hole saklanıp tokat yemesini bekliyor ve sonra diğer kızların tokat şiddetine göre tokata bir puan veriyorduk."

"Elemler sandığımdan daha eğlenceliymiş," dedi eğlenen bir tavırla. "Biz de o eve kapanıp gece gündüz ne yaptığınızı düşünüyorduk... Meğersem

olay eksik olmuyormuş." Bir şey demedim. "Güzel bir aileymişsiniz."

Öyleydik. Gülümsedim ama bir anda dayanılmaz bir özlem hissetmeye başlamıştım. Her şey bozulmadan önce öyleydik.

"Abim sayesinde," dedim. "Sonra değişti ama. Sizin aranıza katıldıktan sonra... Bir daha hiçbir kızla tanışmadık." Gözlerindeki eğlenen ifade birden değişti. "Genel olarak, sizin aranıza katıldıktan sonra başka birine dönüştü. Babama karşı bile. Ben zaten onu tanıyamıyordum." Ve şu an bunları neden ona anlattığımı bilmiyordum. "Konuşmuyordu bile. Evdeki her şey birden değişmişti."

"Aşık olmuştu."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne?"

"Aşık olmuştu," dedi düz bir sesle, sanki sormamın nedeni duymamammış gibi. "Salonda tokat yeme geleneğinin bozulmasının nedeni bu yani."

Bunu *ben* bilmiyordum ve Narbekov biliyordu, öyle mi? Kendi abim hakkında benden daha çok şey mi biliyordu? Bu kadar yakınlar mıydı? Abim yakın olduğu kişilerle bile bir şey paylaşmayı sevmezdi. Basit şeyleri bile. Aşık olması gibi büyük bir şeyi Narbekov ile paylaşmış mıydı? Ondan haz etmediğini sanıyordum. Senelerce bana da babama da söylediği buydu en azından.

"Onların içine asla girmeyeceğim," diyordu sürekli bize. "Yemin ederim. Onlara kanmayacağım. Onlardan biri olmak istemiyorum. Sadece ailemi eski zamanlarındaki gibi güçlü yapmak istiyorum, baba."

Yalancı.

"Bunu sana kendisi mi söyledi?" diye sordum. "Aşık olduğunu?"

Sesim titriyordu. Benimle bunu neden paylaşmıştı ki? Bilmesem de olurdu. *Bir şey bilmediğin için adama kızıp duran da sensin, Bengi.* Bu da doğruydu.

Ama bazen gerçekten de cahilliğin mutluluk olduğunu düşünüyordum.

"Hayır tabii ki," dedi. "Onunla hiçbir zaman yakın olmadık. Doğrusu, Ongun kimseyle yakın değildi. Sadece ortama girer, işi bitirir ve çıkıp giderdi. Oturup bana böyle mevzuları anlatacak biri değildi. Anlatsa da dinlemezdim zaten. İlgilenmiyordum. Çoğu zaman birbirimizle konuşmazdık bile. Benim kadar sessizdi."

Gözleri yüzümü turluyordu. Neden şok olduğumu çözmeye çalışıyor gibiydi. Ya da neyin beni bu kadar sarstığını. Bu sefer rol yapma ihtiyacı bile hissetmedim. İstediği kadar çözmekle uğraşabilirdi.

"Nereden biliyorsun o zaman?" diye sordum sakin tutmaya çalıştığım sesimle.

"Kıza yüzük taktı Bengi," dedi. Bir an susmuş ve sonra söylemeye karar vermişti. "Bizim çevremizdeki herkes biliyordu."

Siktir oradan.

Kıza yüzük takmıştı. *Kıza*. Kimdi bu kız? *Yüzük takmıştı.* Nişanlanmış mıydı? Babamın bile haberi yoktu. Ortadan kaybolmadan önce bile böyle bir şey duymamıştık. Sonra ortadan kaybolma haberi gelmişti. Ve sonra... Sonrası hiç yoktu. Bir daha ismi bile geçmemişti. Annem sessizce yasını tutmuştu. Babam ise hiç konuşmamıştı.

Öfkeli olan sadece bendim.

"Nişanlı mıydı?" diye sordum şok içinde. "Biz bilmeden nişanladı mı?"

"Bilmediğini bilsem söylemezdim," dedi. Siktir. Bilmediğimi bilmiyordu. "Babana anlattığını söylemişti."

"Babama anlatmadı," dedim emin bir şekilde. "Hiçbirimize anlatmadı. Sizin aranıza girdi ve bir daha aynı kişi olmadı. Bizimle tek kelime bile

anlatmıyordu. Ağzını açtığında sadece kavga ediyorduk."

Babam bunu benden gizlemezdi. Babama anlatmadığına emindim. Yalan söylemişti. Niye yalan söylemişti?

"Bunda da suçu üstüme atma Elem," dedi geriye çekildiğinde. "Ona bir şey yapmadı kimse. Sonradan aramıza girmesine rağmen herkes onu severdi. Sizden uzaklaşmasının nedeni her ne ise... Biz değiliz. En azından benim bildiğim kadarıyla."

"Herkes onu severdi," dedim alaycı bir sesle. "Öyle mi?"

"Ona bayıldığım söylenemezdi ama iyi anlaşırdık," dedi onu suçluyormuşum gibi. Ama ben ondan bahsetmiyordum. "Görev adamıydı. İşini görür ve giderdi. Tam beraber iş yapmak isteyeceğim tipte biriydi yani. Bana bir zararı dokunmadı. Kimsenin onunla sorunu yoktu."

"Odkan'ın da mı?" diye sordum. Çünkü ne kadar kötü anlaştıklarını biliyordum ve az önce bahsettiğim kişi de Odkan'dı. Bunu da tabii ki bana abim söylememişti. Hiçbir şey söylemiyordu. Nasıl olduğunu bile. Dudaklarını aralayıp bana nasıl olduğumu bile sormuyordu. Tamamen kopmuştuk. Ama eve yüzü gözü dağılmış hâlde girdiğinde en azından babama kiminle ne bok yediğini söylemek zorunda kalmıştı.

"Odkan'ın herkesle sorunu vardır," dedi Perva alayla. "O kendinden başka hiç kimseyi sevmez. Bu hiçbir şey ifade etmiyor."

"Seni de mi sevmiyor?"

"Eskiden severdik," dedi. "Birbirimizi."

Aklıma arabada yaşadığımız konuşma geldiğinde bilerek aynı soruyu sordum.

"Sonra ne oldu?"

Alayla güldü çünkü ne diyeceğini bildiğimi biliyordu.

"Büyüdük."

Ne demem gerektiğini bilemiyordum. Odkan'ın herkesle sorunu olması şaşırtıcı değildi ama yine de abimin o geceki hırsı bana bundan daha fazlası olabileceğini düşündürtmüştü. Ama Çakır benden çok şey biliyordu ve bilmesine rağmen, bana Odkan'a yaklaşmamı söylemişti. Eğer abimle onun arasında gerçekten olaylar olsa Çakır bana bunu der miydi? Onun Odkan ile bir sorunu yok gibi görünüyordu.

Çakır. Hâlâ o olayı Narbekov'a söylememiştim ve o silahı elinden alamamamın nedenlerinden birisi de buydu. Onun arkasından bir iş çevirmiştim sonuçta. Art niyetli değildi. Sadece ben de başka seçeneklerimi görmek istemiştim ve sonucunda hiçbir şey de yapmamıştım zaten. Ama yine de onunla birbirimize *tamamen* güvenmek için bir anlaşma yapacaksak eğer, bunu ondan bir şey gizlerken yapamazdım.

Bunu yapabilecek birisi değildim.

İçim içimi yerdi.

Çünkü ortaya çıktığında küçük bir şey olsa bile sorun yaratacağını biliyordum.

"Kızın kim olduğunu sormak istiyorum," dedim. "Ama aynı zamanda öğrenmek de istemiyorum. Çünkü öğrenirsem her şey daha da kötü olacakmış gibi hissediyorum."

"Sorma o zaman," dedi. "Zaten bunu söylemesi gerekenin kişi ben değilim. Güneş doğmak üzere. Uyu istersen. Sonra uyuyamıyorsun."

O da sormamı istemiyor gibiydi. Bunu bilmediğimi hesaba katmamıştı. Nasıl katabilirdi ki? Kim nişanlandığını ailesine söylemezdi? Kızı tanıyor muyduk? Babamın istemeyeceği birisi miydi? Bu yüzden mi yapmıştı?

Kızı tanıyor olmak istemiyordum.

Ama o çevredeki herkes biliyorsa çok da uzak biri olamazdı, değil mi? Sara ve Tolun biliyor olabilir miydi? Biraz ısrar etsem Narbekov cevaplayacak gibiydi.

"Duş alacağım," dedim önümden çekildiği sırada. Bu şu anlama geliyordu: *Şu an ağlamak istiyorum ve sen duyma diye suyu açacağım.*

"Daha yeni almadın mı?" diye sordu gözlerini kıstığında.

"Sen günde on kez alırken ben bunu sana sormadım."

"Sen ben değilsin ama," dedi, yine de önümden tamamen çekilmişti. "İstediğin gibi. Temiz havlu vardır birkaç tane daha. İstersen benim yatağımda uyuyabilirsin."

"Salonda uyurum," dedim. Onu kendi yatağından etmek istemiyordum. "Ama evde giyebileceğim temiz kıyafet kalmadı."

"Dolabımdan bir şeyler al," dedi salona doğru ilerlemeye başladığında.

"Sen ne yapacaksın? Uyuyacak mısın?"

"Tolun'u arayacağım," dedi koltuğa oturduğunda. Ben de peşinden ilerleyerek merdivenlerin başına gelmiştim. "Birkaç saate gelirler." Bir şey demeden üst kata çıkmak için bir adım attığımda, "Bengi," dedi ve duraksayarak ona döndüm. "Sana söylediklerimi düşün. Eğer bu işte beraber olmamız için bana güvenmen gerekiyorsa, güvenini kazanmak için çabalarım. Ama senin de bana güvenmek için çabalaman gerekiyor."

"Senin bana güvenmeye ihtiyacın yok mu?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Bunu zaman gösterecek," dedi sadece.

Sonra önüne döndü ve sehpanın üzerinde duran telefonu eline alarak birine mesaj yazmaya başladı.

Tahminimce Tolun'aydı.

Bir şey demeden üst kata doğru ilerledim ve dolabını açarak siyah kalın bir sweatshirt aldım. Banyoya girerek kapıyı kapattım. Suyu en sıcak ayarına getirdim. Isınmasını beklerken bir süre küvetin içinde akmasını izledim. Daha yeni giydiğim kıyafetleri çıkararak sıcak suyun içine girdim. Dünyanın en yorgun insanı gibi hissediyordum. Senelerdir düşünmeyi ertelediğim ne varsa şimdi kafamın içinde dolaşıyordu ve bu sefer onları geriye atamıyordum.

Her seferinde biraz daha güçleniyorlardı.

Bacaklarımı karnıma doğru çektim ve yanağımı dizlerime yaslayarak akan suyu izlemeye başladım. Babamın bana doğru dönüp bir sorun olmadığını söylediği an kafamın içinden çıkmıyordu. Cehennem kutsal kitaplarda tasvir edilen ateş dolu bir yer değildi benim için. Tam o andı. Benim cehennemim o arabanın içiydi ve her gece kafamın içinde o arabaya tekrar dönüyordum. Abimin çıkıp bana "Büyü artık." dediği ana tekrar dönüyordum. Annemin "Sizi alıp kaçmalıydım." dediği ana tekrar dönüyordum.

Bizi alıp kaçmalıydın, anne.

En iyi bildiğimiz şey buydu bizim. Kaçmak. Saklanmak. Bunu yapmaya devam etmeliydik. Onlarla savaşmamalıydık. Abimi seçip de onların eline vermemeliydik. Kabullenmeliydik ve bu saçmalıklara katılamayacağımızı söylemeliydik. Buralardan gitmeliydik. Ama o gece değil. O araba ile değil. Ondan çok önce... Dördümüz birlikte. Bir daha gelmemek üzere gitmeliydik.

En azından hâlâ dört kişi olurduk.

Ağlamaya başladım. Bunu uzun zamandır yapmamıştım. Suyun beni gizlemesine izin vererek ağlamamıştım. Babam bana her zaman ağlamamam gerektiğini söylerdi ve ben de her zaman onun

sözünü dinlerdim. Ama o gittiğinde artık sözlerinin de bir anlamı kalmamıştı ve evde ağlama seslerimi duyacak biri de kalmamıştı. İstediğim kadar bağırabilirdim bile. Beni duyacak kimsem yoktu sonuçta.

Saçlarımı önümden çektiğimde içimi çektim. Abimin bizden nasıl bu kadar uzaklaştığını düşünüyordum. Hiç onun tarafından bakmamıştım olaylara. Ben saklanmaktan memnun değildim ve odaklandığım tek şey buydu. Ama belki de o da ortalığa atılmaktan memnun değildi. Belki onun istediği benim hayatımdı. Ve babam birini kurban etmek zorunda kaldığında ortalığa atılan o olduğu için babama sinirlenip bizden uzaklaşmıştı.

Belki de hepimizi böyle cezalandırmıştı.

Hepsini özlüyordum. Annemle geceleri yaptığımız sohbetleri ve mutfakta yemek yapışlarımızı özlüyordum. Babamın beni her zaman güldürmesini özlüyordum, onunla tavla oynamayı ve her zaman onu yenmeyi özlüyordum. Amcamı özlüyordum. Bana her zaman hayat dersleri verdiği ama onu hiç dinlemediğim günleri özlüyordum. Doğum günümde bana aldığı kar kürelerini özlüyordum. Ama en çok abimi özlüyordum. Her zaman benim için orada olmasını özlüyordum. Beni her şeyden korumak için öne atılmasını özlüyordum. Bana sarılmasını özlüyordum. Her şeyin düzeleceğini söylemesini özlüyordum.

Yalan bile olsa... O zamanlar bunu söylediğinde ona sinirlenirdim çünkü hiçbir şeyin geçmeyeceğini biliyordum ama şimdi bunu duymaya ihtiyacım vardı ve söyleyen kimse yoktu.

Bacaklarımı uzatarak iç geçirdim. Ağlamaya devam ediyordum ama bunu farkında bile sayılmazdım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Keşke Çakır yanımda olsaydı. Parmaklarımı saçlarımda

dolaştırdım. O burada olsa işler daha çok karışmaz mıydı ama? Bana Odkan'a yaklaşmam gerektiğini o söylemişti. Narbekov ile yan yana olduğumdan haberi yoktu ama direkt ona karşı durmamız gerektiğini söylemişti.

Benim bilmediğim bir şey mi biliyordu?

Biliyor olabilirdi. Bu çevreyi tanıyan ben değildim. Abim gibi epey sonradan işlerin içine girmesine rağmen benden çok şey biliyordu. Sonuçta bir süre onların içinde kalmıştı. Ve sonra vurulmuştu.

Nikolai Narbekov'un öldüğü gece.

En azından ailemden biriydi. Bu benim için büyük bir önem taşıyordu. Ama diğer yandan... Odkan'ın yanında durmak benim için bir ihtimal bile değildi. O bir Aslan'dı. Leo'nun favori adamıydı. Bence sorun Çakır'ın, Leo'yu düşman olarak görmemesiydi. Ama ben onu düşman olarak görüyordum. Ailemi tüm bu bokun içine bulaştıran adam buydu. Düşman dışarıda da olsa bu olayın asıl suçlusu oydu. Ve ben onun favori adamına güvenecek biri değildim.

Narbekov da onun favori adamlarından biri, Bengi.

Kafa karıştırıcı olan buydu zaten. Karşıma geçiyor ve bir şekilde onları bitirmek istediğini de söylüyordu. O hâlâ bir Aslan'dı, bu yüzden onlardan olmayanlara pençelerini çıkaracağını biliyordum. Daha önce bunu kendisi de söylemişti zaten. Ama kendisinden olanları da karşısına alıyordu.

Bu adamın amacı neydi?

Bana kelime oyunu yapacağına, belindeki silahı çıkarıp uzatacağına bunları anlatsaydı ona inanmam çok daha kolay olurdu. Güvenmem de... Ama onun oyun anlayışı ile benimki bir değildi.

Anlamıyordum. Çok şey mi istiyordum?

Bana göre istemiyordum. Sadece açık olmasını istiyordum. Ama o da bana güvenmediği için hiçbir planı açık etmiyordu. Ne yapacaktım ki? Leo'ya gidip

onu ispiyonlayacak mıydım? O adama günahımı bile vermezdim. Eğer bu bir savaşsa, nasıl şekillenirse şekillensin en sonunda onun yanında asla durmazdım. Sonunda öleceğimi bilsem bile.

Ağlamam hafiflediğinde saçlarımı onun şampuanı ile yıkadım. Şampuan çok kokmuyordu. Zaten ondan şampuan kokusu da almıyordum. Parfümünü fazla sıkıyordu, dolayısıyla burnuma sadece parfüm kokusu geliyordu.

Saçlarımı şampuanladıktan sonra duruladım ve küvetin içinden çıktım. Daha fazla kalmak istemiyordum. Daha fazla düşünmek istemiyordum. Eğer daha fazla durursam o kızı düşünecektim. Abimle bu kadar uzaklaştığımıza inanamıyordum. Lisede günü nasıl geçerse geçsin her detayını vererek bana anlatan, bir kızı beğendiğinde bile koşarak bana söyleyen çocuğun birine aşık olup üstüne onunla nişanlanıp da söylememiş olmasını mantığıma sığdıramıyordum.

Belki de ona sırtımızı çok sert döndüm.

Belki de onun suçu olmayan şeyler için onu çok suçladım.

Bunları o zamanlar düşünmek için çok çocuktum. Belki de bu yüzden o gece bana "Büyü artık Bengi." demişti. Belki büyürsem onu anlamaya başlayacağımı düşünmüştü.

Şimdi her şey bir belki olarak kalacaktı çünkü artık o yoktu. Babam da. Annem de.

Sadece ben vardım.

Derin bir iç çektim kenara koyduğum havluya sarıldığım sırada. Buğulanan aynayı sildiğimde, yanda duran valizimden temiz bir külot çıkardım ve havlu ile vücudumu kuruladıktan sonra külodu altıma geçirdim. Sütyen giymeden ondan aldığım sweatshirtü üzerime geçirdim. Dizlerime kadar örtecek kadar büyüktü. Ve tamamen onun parfümü

kokuyordu. Kıyafetlerini bir kez giydiği gibi yıkayacağına emindim ama parfüm kokusu silinmemişti.

Saçlarımı havlu ile kurularken aynadan kendimi izliyordum. Biraz zayıflamış gibiydim. Göz altlarım berbat görünüyordu. Uyku düzenim tamamen bozulmuştu. Sara'nın yanında kapatıcı taşımasını umuyordum çünkü bu görüntü hiç hoşuma gitmiyordu.

Saçlarım biraz kurulandıktan sonra banyodan çıktım. Kaynar su ile duş aldığım için banyonun içi hamama dönmüştü ve banyonun dışı çok soğuk gelmişti. Tüylerim ürperdi. Yavaş adımlarla merdivenlerden aşağı indim. Buradan baktığımda koltukta oturduğunu görebiliyordum. Arkasına doğru yaslanmıştı, bacakları aralıktı ve kafasını yastığa yaslamıştı. Ekranı göremesem de gelen seslere bakılırsa televizyon açıktı.

Adım seslerimden dolayı aşağı indiğimi fark ettiğini biliyordum ancak bana dönmedi. Ela gözleri sadece televizyonun ekranındaydı. Sweatshirtün kapüşonunu saçlarıma örttüğümde yavaş adımlarla yanına doğru ilerledim.

"Ne izliyorsun?" O cevap veremeden televizyonun ekranı bakış açıma girdi. Ekranda ağızlarını açan koskocaman bir aslan vardı ve arkadaki ses o aslan hakkında bir şeyler anlatıyordu. "Aslan belgeseli mi izliyorsun? Şaka mı yapıyorsun şu an?"

"Aynen," dedi alaycı bir sesle. Gözleri hâlâ ekrandaydı. Bana bakmıyordu. "Sen gül diye tam sen gelmeden önce açtım." Gözlerimi devirdim. "Telefonu açtığım anda bu çıktı. İzliyorum işte."

"İnanmıyorum," dedim yanında dikilmeye devam ettiğimde. "Bana aslan ceylan muhabbeti yapmak için notlar da çıkarıyor musun?"

"Sus," dedi işaret parmağını dudaklarına götürerek işaret yaptığında. "Az sonra ava çıkacak. Duyamıyorum senin yüzünden."

İşaret parmağındaki dövmeye takıldı gözlerim. *20 & 21.*

"Ciddi ciddi izliyorsun yani?" diye sordum yanına ilerlediğimde, gözlerimi zar zor parmağındaki dövmeden çekebilmiştim. Ama oturmamıştım. "Dünyada belgesel izleyen tek kişi sensin."

"Otur ve izle," dedi, hâlâ bana bakmıyordu. "Bir şeyler öğrenirsin."

Gülerek yanına oturduğumda sehpanın üzerindeki sigara paketini aldı ve içinden bir dal çekti. Yanında satranç tahtası duruyordu, taşlar dizilmemişti. Çektiği dalı dudakları üzerine sıkıştırdığında eşofmanının cebinden çıkardığı çakmak ile sigarayı yaktı ve yine bana bakmadan paketle sigarayı uzattı.

"Rus sigarası bu," dedim Java'nın beyaz kırmızı paketini incelerken. "Ben bunları sevmiyorum."

"Biliyorum," dedi sigaradan bir nefes çektiğinde. "Yanıma aldığım paketler bitti. Tekelde başka sigara yoktu. Bununla idare et artık, prenses."

Yanaklarının içine göçmesini sessizce izledim. Sigara dudakları arasında güzel görünüyordu ve bunu düşündüğüm için kendimi çok salak buluyordum. Neden bana bakmıyordu? Ekranda oynayan ve avına kitlenen aslan daha mı ilgi çekiciydi? Onun için muhtemelen öyleydi.

Tam bunu düşündüğüm sırada ela gözlerini ekrandan çekerek bana doğrulttu. Kafası hâlâ yastığa yaslı olduğundan hafifçe eğikti. Elindeki sigara paketimi almamı bekliyormuş gibi elini işaret ettiğinde yüzünü incelemeyi kesip elindeki sigara paketini aldım. Bakışlarını üzerimde hissediyordum. Bacaklarımı kendime doğru çektim ve bağdaş kurdum.

"Prenses mi?" diye sordum suratımı buruşturarak, sigaradan bir dal çektiğim sırada.

"Bir boku beğensen şaşarım zaten."

Bıkkın bir şekilde söylediği şey beni güldürdü.

"Beğeneyim diye mi söylüyordun bunları?" diye sordum alaycı bir sesle.

Onunla böyle konuşmak dikkatimi dağıtıyordu çünkü ne zaman ciddi konular konuşsak, ben bilmediğim şeyler öğrenerek daha fazla yara alıyordum.

"Ne bileyim camdan gördüğü ilk erkeğe pembe elbise giyip kaçan kız prenses dediğimde kollarıma atlar diye düşünmüştüm ben de," dedi alaycı bir sesle.

Bunu beklemiyordum. Yani genel olarak böyle tepkiler vermesini. Normal şekilde sohbet etmesini. Ya da şakalaşabiliyor olmasını. Ben onu aslan ve ceylan muhabbeti hariç muhabbet yapamayan birisi sanıyordum ama sanırım sorun, yabancılarla konuşmasındaydı. Alıştığında gözüktüğü gibi bir adam değildi.

Bana alışmış mıydı yani?

Ben de ona alışıyor gibiydim. Biraz.

Nedense bu kolaya kötü bir şeymiş gibi geliyordu.

"Kollarına atlasam beni camdan aşağı atarsın," dedim gülerek.

"Denemeden bilemezsin."

Ne diyor be bu? Allah'ın Rus'u ilk kez rakı içince çarptı mı yoksa?

Gözlerim ela gözlerinin hedefi olduğundan garip bir tepki vermemek için zor durdum. Az kalsın dudaklarım aralanacaktı çünkü şaşırmıştım. Şakalaşması ya da böyle muhabbetler yapması garip geliyordu. Hele de ben ona güvenmediğimi söylemişken... Başta sinirlendiğini sanmıştım ama

haklıydı, umurunda değildi. Benim için yapmıştı. Bu konuda dürüst olduğundan şimdi emin oluyordum.

Bu şekilde samimi muhabbet ettiği için ortamı bozmak istemiyordum çünkü az önce mutfakta bunu yapmıştım. Ona güvenin zamanla ortaya çıkacağını söylediysem ben de zamanla onu tanıyıp soruların cevabını alabilirdim. Onun gibi sabırlı olmam lazımdı. Ayrıca anlattığı şeyde haklıydı. Yanımda rahat hissetmediği sürece bana kendini neden açsındı ki?

Ben onun yanında bu geceye kadar çok rahat hissetmiyordum ama bazen kendimi ona açmak istiyordum. Çünkü benim kimsem yoktu. Ama onun için durum böyle değildi. En azından arkadaşları vardı.

Başım ağrımaya başladı, gözlerini benden çekip önüne dönmüştü. Bana muhtaç olmadığını söylese de bu işte beraber olursak her şey onun için daha kolay olacaktı. Bunu reddedemezdi. Çünkü böyle olmasaydı beni bu işe en başından dahil etmeyeceğini biliyordum. O her zaman tek olmayı severken hem de... Ama ona intikam almak istediğimi söylemiştim ve bunu anca onunla beraberken yapabilirdim. Bu yüzden duşa girmeden önce bana söylediği şeyi değerlendiriyordum.

Yani ona güvenmek istiyordum. Daha yakın olmayı da. Bir sürü şeyi. Kendime bile itiraf edemediklerimi.

"Daha ayakkabıya dokunamıyorsun."

"Ayakkabı pis," dedi 5 yaşındaki çocuğa açıklıyormuş gibi. "Sen değilsin. Ne alaka? Seni kucağımda taşıdım ben. İğreniyor gibi mi görünüyordum?"

"Senin takıntılarının nerede başladığı ile nerede bittiği hakkında bir fikrim yok farkındaysan."

"Bunu neden sana söylüyorum bilmiyorum ama..." dedi. "Tensel temasta sorun yok. Salya benden uzak dursun."

Ses tonu beni güldürdü. Salya derken bile iğreniyordu. *Ben bu adamın elini ısırdım.*

"Nasıl öpüşüyorsun o zaman?" diye sordum birden.

Dan diye sorduğun soruya bak senin de.

Sorum karşısında birkaç saniye bakakaldı. Beklemediği belliydi. Ben de ağzımdan çıkana kadar beklememiştim. Benim genel huyum buydu. Bir anda kimsenin beklemediği bir şeyi sorabilirdim. Üzerinde hiç düşünmeden hem de.

"Öpüşmüyorum," dedi. Dudaklarımı araladığım sırada, "Sus Bengi," dedi. "Her seferinde daha garip bir soru soruyorsun pat diye."

"Bir şey sorduk sanki," dedim omzumu silkerek. Ama haklıydı. Daha kötü bir soru sormak üzereydim. Ne diyeceğimi bilemediğim için gözlerim televizyonun ekranına dönmüştü. Aslan ağzında avıyla koşturuyordu. "Iy... Ne ara ağzına aldı bu hayvancağızı bu yaratık..."

"Konuştuğun için en heyecanlı kısmı kaçırdık," dedi alaycı bir sesle. Ekrana dönmüştü.

"Aman ne heyecan ne heyecan..." dedim homurdanarak. "Tolunlar ne zaman gelecek?"

"Üç dört saate," dedi. "Ne oldu? Ben fazla sıkıcı mı geldim?"

"Bu en eğlenceli hâlin aslında," dedim. "Sen düşün durumun vahimliğini." Arkadaki ses aslanlar hakkında bilgi vermeye devam ediyordu. "Kapat şunu dizi falan izleyelim ne olursun..."

"Hangi diziyi izlemek istiyorsun?" diye sordu, yeni bir sigara yakmak için pakete uzandığında.

Paketten çektiği dalı dudakları arasına koyduğunda çakmağı almak için bana doğru uzandı. O anda sigarayı hâlâ yakmadığımı, ellerimin arasında tuttuğumu fark ettim. Dalı dudaklarım arasına sıkıştırarak sigarayı yaktım ve çakmağı avucunun içine bıraktım.

"Game of Thrones izleyelim," dedim. "İnternetten açarız. Gerçi bir izlediğin şeyi bir daha izlemekten hoşlanır mısın bilmiyorum ama."

Bana dik dik baktı. "Daha önce izlemedim ki."

"Ne?" diye sordum abartılı bir sesle. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır?"

"Seni kör kuyularda mı büyüttüler be?"

"Susacaksan eğer kalk aç diziyi," dedi kafasını yardım dilenir gibi arkaya atarak. "Nasıl bir çene... Nasıl bir konuşma aşkı... Nasıl bir şey bu..."

"Bir gün susacağım," dedim. "O zaman göreceksin."

"Umarım görürüm."

Ona gözlerimi devirdim ama ayağa kalkıp kumandayı elime almıştım. İnternetten birinci sezon birinci bölümü açtım. İlk bölümü başlayıp sürekli bıraktığımdan beş altı kere izlemiştim. Gerçi tamamen bitirmiş de sayılmazdım. Yedinci sezonu birkaç ay önce çıkmıştı ama ben beşinci sezonun sonunda kalmıştım.

"Bu bölüm çok sıkıcı," dedim açıp yanına ilerlediğimde. "Ama devamı sarıyor. Gerçi sen belgesel izleyip sıkılmayan adamsın."

"Hiç dizi izlemedim," dedi kolunu koltuğun arkasına attığında. Yanına oturduğumda kolu hâlâ koltuğun arkasındaydı. "Odkan bayağı severdi bu diziyi."

"Benim en sevdiğim dizi," dedim. "Ben Stark'çıyım. Bak şu aile. Bakalım sen hangi haneyi seveceksin? Gerçi şöyle bir baktığımda... Cevap belli ama."

"Nereden belli?" diye sordu kaşlarını çattığında.

"Sembolü aslan olan bir hane var..."

"Sen kesin onlardan nefret ediyorsundur," dedi alaycı bir sesle.

"Sevilecek gibi değiller," dedim. "Ayrıca ben Stark'ları seviyorum onları severken nasıl

Lannister'ları sevebilirim? Yapmadıkları kalmadı bize..."

"Size?" diye sordu kaşlarını çattığında, sesi alaycı çıkmıştı. "Sen de onlardansın herhâlde. Benimsemeye bak. Ayrıca neden bahsettiğini bilmiyorum, farkındaysan. Diziyi hayatımda ilk kez görüyorum."

Kafam eline çarpmıştı ama kolunu yine çekmemişti. O kolunu çekmediği için ben biraz doğruldum ama bu pozisyonda rahat hissetmiyordum. Diğer türlü de kafam eline çarpıp duruyordu. Elini çekmesini de söyleyemiyordum çünkü uzaklaşmasını istemiyordum. Gözlerimi ona çevirdiğimde gerçekten de dikkatle bölümü izlediğini gördüm. Telefonla uğraşacağını falan düşünmüştüm.

Birinci bölüm bittiğinde hâlâ dikkatle izliyordu. Bir saniye bile başka bir şeyle ilgilenmemişti. Ben diziden çok onu izlemiştim gerçi. Ama bunun onunla bir alakası yoktu tabii ki. Bu bölümü yedinci izleyişim falan olduğu içindi.

"Ee?" diye sordum. "Nasıldı?"

"Normal."

"Favori karakterin kim?"

"Kimse."

Homurdanarak olduğum yerden kalktım ve ikinci bölümü açtım. Bir şey dememişti ama devam etmeyelim dediğine göre sorun yoktu. İkinci bölümü de aynı sessizlikle izledi. Arada birkaç soru soruyordu ki bu beni şaşırtıyordu.

"Uykun gelmedi mi?" diye sordu ikinci bölüm bittiğinde, esnediğimi fark etmişti. "Sabah oldu neredeyse."

"Biraz geldi," dedim tekrar esnediğimde. "Ama devam etmek istiyorum."

Omzunu sen bilirsin dercesine silkti. Bu sefer kalkmadan sehpanın üzerine bıraktığım kumanda ile

internetten üçüncü bölümü açtım. "Belgeselden daha eğlenceli demiştim," dedim.

"Değil."

"O yüzden mi kitlenmiş hâlde izliyorsun?"

Bana cevap vermedi ve başlayan bölüme döndü. Esnemekten gözlerim yaşarmıştı ama inatla uyumuyordum. Uyumak istemiyordum. Şu an her şeyden uzaktaydım. Hiçbir şey düşünmüyordum ve bir süre bu anda kalmak istiyordum. Sabah kalktığımda yine her şey kötü olmaya devam edecekti çünkü. Yine tüm düşündüğüm annem, babam ve abim olacaktı.

Çok uykum geldiğinden dolayı kafam yastığa doğru düştüğünde bu sefer eline sert bir şekilde çarptı. Olduğu yerde doğrulup kolunu arkama yasladığı koltuktan çektiğinde düştüğü için kafama küfretmek üzereydim çünkü şimdi birden on metre uzağa gideceğini biliyordum.

Ama yapmadı. Onun yerine saçlarımın üzerine kapattığım kapüşonu geri itti ve saçlarımın serbest kalmasına neden oldu. Sonra her zaman yaptığı bir şeymiş gibi rahat bir tavırla kolunu omzuma attı. Az kalsın yanlış algılayıp algılamadığımı doğrulamak için kafamı kaldırıp omzumun oraya bakacaktım. Kendimi zor tutmuştum. Kafamı kaldırmamaya özen göstererek yavaşça yüzüne baktım ama yaptığı şeyi fark etmemiş gibiydi, dümdüz bölümü izlemeye devam ediyordu.

Bu gece kafasına bir şey mi düşmüştü?

"Snow denen herifi seviyorsun değil mi?" diye sordu, gözleri hâlâ ekrandayken.

"Evet," dedim. Göremese de kafamı sallamıştım. "En sevdiğim karakter o."

"O kadar tahmin edilebilirsin ki..."

"Değilim," dedim itiraz ederek.

Gözleri ekrandan çekilerek bana döndü ve yüz yüze gelelim diye eğildi.

"Sen öyle san."

Parmakları omzumun üzerinde hareket ederken diziye odaklanmak zordu. Bunu fark ettiğine emindim Kaşları alaycı bir tavırla havalandığında gözleri üstümdeki büyük sweatshirtün açık bıraktığı uzun ve çıplak olan bacaklarıma çok kısa bir anlığına kaydı. Beni aşağıdan yukarıya doğru süzdü toplasan bir salise bile sürmemişti ama benden kaçmazdı. Karanlık ela gözlerim nihayet gözlerimi bulduğunda yutkunarak gözlerimi kaçırdım ama göz ucuyla dudaklarının yana kıvrıldığını görebilmiştim. O bir saniyede sadece üst bacağımın üzerinde yazan yazıya bakmıştı. Bakışlarından belliydi.

"Ne yazıyor burada?" diye sordu kısık bir sesle. Yüzü yüzüme yakın olduğu için zaten vücudumu ateş basmıştı. Bir de parmaklarını bacağımın üstünde dolaştırıyordu. Dövmenin çevresine sadece bir, belki iki saniye dokunmuştu ama bu tüylerimin ürpermesi için yeterliydi. Üzerimde sebep olduğu etkiyi yeni keşfetmiş gibiydi ve belli ki bu hoşuna gidiyordu. Yoksa neden bana dokunacaktı ki?

"Saçma bir söz," dedim yutkunduğumda. "Neden sordun?"

"Sen bana bir dövmem hakkında soru sormuştun," dedi mutfakta olandan bahsederek. "Ödeşelim dedim."

Gözlerim kıpırdayan dudaklarına kaydı. Ondan neden bu kadar etkilendiğimi anlayamıyordum. Bunca şeye rağmen... Sanki vücudum onun kim olduğu gerçeğini tamamen yok sayıyordu ve onu istiyordu. Sadece onu. Çünkü başka hiçbir şeye böylesine güçlü bir çekim hissetmemiştim. Adam sadece bacağıma dokunuyor ve bir saniye sonra elini çekiyordu ama o saniye içerisinde vücudum gerilim hattına dönüyordu.

Çok kötü.

"Latince bir deyim işte," dedim boğazımı temizleyerek. "Zirveye çıkan her şey dipten başlar demek."

"Saçmalık," dedi alaycı bir sesle.

Güldüm. En azından bu tepkisi kafamı dağıtmıştı. "Katılıyorum."

Bana hiçbir şey demedi ve geriye çekilerek tekrar diziyi izlemeye döndü. Ben ona bakmadan duramıyordum ama onun için hiç sorun değildi. Benim ondan etkilendiğimin yarısı kadar bile etkilenmiyordu muhtemelen benden. Belki de hiç etkilenmiyordu? Böylesi daha iyi olurdu eminim ki. Ama istediğim bu muydu? Ondan pek emin değildim.

Üçüncü bölüm bittiğinde gerçekten uyuyakalmak üzereydim ama uyumak istemiyordum çünkü uykumun geldiğini söylersem kalkıp gidecekti.

"Dördüncü bölümü açma," dedi kumanda ile televizyonu kapattığı sırada. Gözlerim pencerelere döndü. Her yer bulut doluydu ve hava yavaş yavaş aydınlanmıştı. "Gebereceksin esnemekten. Uyu hadi."

"Sen uyumayacak mısın?"

"Uyudum ya," dedi sigara paketini sehpanın üzerinden alıp cebine attığı sırada. "Muhtemelen sen uyandığında ben gitmiş olurum."

"Partiye mi?" diye sordum.

"Onun öncesinde işlerim var," dedi saçlarını düzelttiğinde. "Sonra oraya geçeceğim." Gözlerim belirginleşen kol kaslarına kaydı ama o bana dönmeden önce yüzüne bakmayı başardım.

"Ne işin var yine?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Her şeyi bilmene gerek yok ufaklık," dedi alaycı bir sesle.

"Bir bok söylediğin yok zaten," dedim kolunu omzundan çektiği sırada. Ayağa kalkmıştı.

"Babamın vasiyetiyle ilgili," dedi beni pişman ederek. "Avukatla bunu halletmeye çalışıyoruz. Önemli bir şey değil. Sana bir şey söylemiyorsam gerçekten seninle ya da yapacaklarımız ile ilgili değildir, Bengi. Anla artık şunu."

"Uğraştırıcı bir şey mi?" diye sordum, bunu bana demesine şaşırmıştım. Artık emindim. Söylediklerinde son derece dürüsttü.

"Pek değil," dedi yorgun bir sesle. Onun da uykusu gelmiş gibiydi. "Tüm mal varlığını bana bırakmış zaten. Bunca zaman uğraşmak istemediğim için erteliyordum ama artık zamanı geldi. Avukat peşimi bırakmadı."

Babanız yanarak öldüğünde bıraktığı para umurunuzda olmuyordu doğal olarak.

"Anladım," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Umarım partide bir şey olmaz. O ekip bir araya gelince olay çıkmaması imkansız gibi görünüyor."

"Kesinlikle çıkacak," dedi beni onaylayarak. "Odkan alkol aldı mı rahat durmaz."

"Umarım bir şeye dahil olmadan sıyrılır ve gelirsin," dedim. "Ve şu Alex olayını da öğrenip tabii ki."

"Sen kafanı çok takma," dedi bileğindeki saati düzelttiğinde. "Ben hallederim. Uyu hadi. İyi uykular."

İyi uykular.

Evin içinde kopan büyük gürültü ile beraber gözlerimi araladım. Biri kapıyı deli gibi çalıyordu. Hem tıklıyordu hem de alarma basıyordu.

"Anasını sikeyim," diye Rusça bir küfür koptu. O an ses çıkaran şeyin Perva'nın merdivenin en üst basamağından en alt basamağına düşen cep telefonu olduğunu fark etmiştim. "Geliyorum lan! Çalma artık!"

Kapı açıldığında görüş açıma önce Tolun sonra da Sara girdi. Tolun sırıtarak içeri girdiğinde Perva'yı

süzdü. O sırada Perva'nın altında sadece havlu olduğunu fark ettim. Saçları ıslaktı. Duştaydı demek ki. Bu yüzden kapıya zamanında yetişememişti ve Tolun da durmak yerine ısrarla çalmaya devam etmişti.

"Oğlum sen angut musun?" diye sordu Perva eliyle Tolun'un ensesine vurduğunda. "Neden aynı anda hem zile basıyor hem kapıya vuruyor hem de beni arıyorsun?"

"Acıktık kardeşim," dedi Tolun hiç aldırış etmeden ceketini çıkardığında. "Açlıktan tansiyonum düştü. Daha fazla dayanamadım. Uçakta başımıza gelmeyen kalmadı. Dört kere aktarma yaptık amına koyayım. Gelene kadar bir sürü ülke gezdik."

Bu eve daha önce geldiği belliydi çünkü ceketini direkt dolabın içine koymuştu. Sara'nın üzerindeki yeşil şişme montu da eline alıp aynı dolabın içine koydu.

"Midem bulanıyor," dedi Sara acı çeker gibi bir sesle. "Berbat bir yolculuktu. 20 saat süren uçak yolculuğu mu olur?"

20 saat mi? Saat kaçtı o zaman? Akşamüstü olmuş olmalıydı.

"Kardeşim üstünü giyinir misin yalnız?" diye sordu Tolun. "Yanlış anlama Sara var diye demiyorum kendim için diyorum benim aklım kaymaya başlıyor da sana doğru..."

"Ya siktir git amcık," dedi Narbekov.

Tolun kahkaha atarak mutfağa dalmıştı. Beni fark ettiğini o an anladım ama gözlerim o kadar kısık bakıyordu ki uyandığımı anlamamıştı. "Allah'ım şükürler olsun uyuyor. Çapraz sorguya çekilmeyeceğiz."

"Uyanmıştır o," dedi Perva alaycı bir sesle, yukarı doğru çıktığını ayak seslerinden anladım. "Ben

hazırlanıp çıkacağım. Siz de zıkkımlanın da sakinleşin."

"Seni neden sorguya çekeyim ya ben?" diye sordum gözlerimi ovuşturarak kalktığımda. Birden kalkmamı beklemediği yüzündeki ifadeden belliydi. "Sen benden ne istiyorsun?"

"Ne isteyeyim kızım ben senden?" diye sordu şaşkın şaşkın. "Biftek yapayım mı sana da? Yer misin?"

"Az önce uyandım," dedim ayağa kalktığımda. "Ne bifteği?"

"Saat akşamın beşi," dedi Sara. "Günaydın canım."

"Sizin yolculuk niye yirmi saat sürdü?" diye sordum oturduğum yerden kalktığımda.

Yüzümü yıkamak için üst kata çıkmak istiyordum çünkü buradaki tek banyo onun odasıydı. Ama üstünü giyinmesini bekleyecektim.

"Ne sen sor ne de biz anlatalım," dedi Sara yorgun bir sesle. "Yemin ederim şu parti zıkkımı olmasa şuraya bayılır uyurdum."

"Siz gidecek misiniz ki?" *Bir tek ben mi kalacağım burada? Herkes eğlenmeye mi gidiyor ya?*

"Ay yok ben oraya dalarsam Elena'yı döverim," dedi Sara kafasını *hayatta olmaz* dercesine salladığında. "Civarlarda olacağız tabii ki. Vlad'ı o sırtlanların arasında bırakacak hâlimiz yok ya. Bir şey olur falan."

"Sara... Onun senin korumana ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

"Tabii ki," dedi. "Ama yine de oralarda olmak istiyoruz."

Perva'nın Odkan ile ilişkisi ne kadar garip olsa da arkadaşlıkta kötü olmadığını Sara ve Tolun'a bakarak söyleyebilirdim. Çünkü onlarla arası gayet iyiydi. *Normaldi.*

"Ben bir yüzümü yıkayayım," dedim ayağa kalktığımda. "Ve ben de yiyeceğim," dedim Tolun'a. "Bana da koy bir şeyler. Ne yapacaksınız."

"Emredersin..."

"Sen bu kızdan korkuyor musun?" diye sordu Sara gülerek, ben merdivenlerden yukarı çıkmaya başladığımda sormuştu bunu.

"Birden garip garip sorular soruyor," dedi Tolun. "Lafı ağzıma tıkıyor. Ve sikecek gibi bakıyor. Huzursuz hissediyorum."

"Gerçekten aptalsın," dedi Sara gülerek. "Çok tatlı bir kız."

"Chucky de tatlıydı..."

"Hayır," dedi Sara. "değildi."

Sara'nın bu cevabı beni güldürdü. Narbekov banyonun kapısını açmıştı. Bu yüzden banyoya girmekte sakınca olmayacağını düşünüyordum. Muhtemelen dişlerini falan fırçalıyordu içeride.

Yine de içeri girmeden önce kapının kenarından banyonun içine baktım. Aynanın karşısındaydı. Yüzünde sakal köpüğü vardı, elinde de jilet. Tüm dikkati aynadaki yansımasındaydı. Tıraş oluyordu.

"Yüzümü yıkayabilir miyim?" diye sordum, içeri doğru adım atmadan önce.

Hiçbir şey demeden kafası ile beni onayladığında jileti musluktan akan suya doğru tutmaya başlamıştı. Ben içeri girdiğim anda sol yanağını tıraş etmeye devam etti. Hepsini almıyordu, sadece kısaltıyordu.

Lavaboya doğru eğildim ve yüzümü yıkadım. Sonra da ellerimi. Geriye çekildiğimde onu süzme fırsatım oldu. Yine baştan aşağı siyah giymişti. Siyah bir pantolon ve siyah bir gömlek. Gömleğin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı. Boynunda hep taktığı altın zincir vardı, kolunda da altın saati. Kulaklarındaki küpeler çıkarmıştı ama tragusu duruyordu. Onu asla çıkarmıyordu.

Bana kısa bir an baktıktan sonra aynaya geri döndü ve tıraş olmaya devam etti. "İzlemeye devam

edeceksen kapıyı kapat. Beni dikizlediğini görecekler."

Yine parfümünü fazlaca sıkmıştı. Üstündeki koku insanı kendine çekiyordu.

"Görsünler," dedim omzumu silkerek. "Çok umurumda değil ne düşündükleri." Bir şey demesine izin vermeden, "Keşke seninle gelebilseydim," dedim. "Onların arasında tek olmanı istemem."

"Doğduğumdan beri onların arasında tekim," dedi umursamaz bir sesle. "Yeni bir şey değil. Endişelenme artık, ufaklık."

"Sen öyle diyorsan," dedim omzumu silkerek. "Ne zaman geleceksin?"

"2 saate gelmeye çalışırım," dedi. Yani dokuz gibi gelecekti. Parti yedide başlıyor demişti zaten. "Tolunların yanından ayrılma. Biliyorum, onlara güvenmiyorsun ama onlar sana bir şey yapacak insanlar değiller. Burası pek tekin bir şehir değil. Sana verdiğim telefonu yanından ayırma."

"Emredersin," dedim alaycı bir sesle. Üst üste bin tane şey saymıştı yine.

Bana cevap vermeden tıraş olmaya devam etti. İşi bittiğinde yüzündeki köpüğü temizleyip tıraş losyonu sürdü ve ellerini yıkadı. Banyodan çıkacağını anlayarak önce ben çıktım, hemen arkamdan da o gelmişti. Dolabına ilerleyerek büyük bir deri ceket çıkardı ve üzerine geçirdi. İçi polar olduğundan diğer ceketlerine göre daha kalındı. Demek ki soğuğu küçümsemesine rağmen o da buranın Ankara'dan daha soğuk olduğunu farkındaydı en azından.

"Kaçıyorum," dedi bana döndüğünde. "Telefona bakılsın. Aşağıdakilerin yanından ayrılınmasın. Kalın giyinilsin."

"Dikkat edilsin," dedim onu işaret ederken.

"Her zaman," dedi göz kırparak.

Hızla merdivenlerden aşağı inmeye başladığında arabasının ve evin anahtarını cebine attı ve Tolun'un yanına yaklaşarak kısık sesle bir şeyler söyledi. Tolun onu kafasıyla onayladığında bir şey demeden kapıya doğru ilerledi, Sara arkasından "Görüşürüz." demişti.

"Ee..." dedi Sara aşağı indiğimde bana dönerek. "N'aptınız günlerdir buralarda?"

"Hiç," dedim omzumu silkerek. "O bir şeyler peşinde işte. Ben de olayları anlamaya çalışıyorum."

"Aramıza hoş geldin küçük Elem," dedi Tolun alaycı bir sesle. Hâlâ mutfakta uğraşıyordu. "Biz de genelde aynı şeyi yapıyoruz söz konusu Vlad ise."

"Siz buna kaç senedir katlanıyorsunuz tam olarak?"

"Çok senedir tam olarak," dedi Sara. "Odkan ile yakınlarken hiçbirimizle konuşmazdı. Odkan ne kadar herkes ile çok iyi anlaşsa da Vlad'ın kimseyi sevme ya da sevilme isteği olmadı çünkü Odkan vardı ve ona yetiyordu. Sonra araları bozulunca birçok kişi ile yakınlaştı. Çoğu sahteydi. Ama biz onun gerçekten yanındayız. O Tolun ile bizim abimiz gibidir."

"Sizinle bu kadar samimi olmasını beklemiyordum," dedim. "Hiç öyle arkadaşlıklar kuran birisine benzemiyor."

Demek istediğim, benim hayatım boyunca hayal ettiğim türden arkadaşlardı.

"Sen bir de onun Odkan ile arkadaşlığını görecektin," dedi Tolun ağzına patates attığında. "Sıçmaya giderken bile ayrılmazlardı desem doğru olur. Çok kıskanırdım lan."

"Hatırlıyorum," dedi Sara gülerek. "Ne zaman böyle bir arkadaşım olacak diye ağlıyordun bana."

"Yedi yaşındaydım kızım."

"Siz de mi çocukluktan beri tanışıyorsunuz?" diye sordum şaşkınlıkla.

Ama neden şaşırmıştım ki zaten? O çevredeki herkes birbirini senelerdir tanıyordu. Sadece abim ve

Çakır sonradan girmişti aralarına. Ben zaten denklemde hiç yoktum. Gerçi bazen olsam nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyordum.

"Evet," dedi Sara. "Ben bir yaş büyüğüm Tolun'dan. Altına sıçtığı günleri hatırlıyorum yani."

"Çocukluktan beri berabersiniz yani," dedim şaşkın bir sesle. Birbirlerinin ilk aşkları falan olmalılardı. Bu tarz şeylerin hep sadece masallarda olduğunu düşünürdüm.

"Yok," dedi Tolun sanki tam olarak onun sinirini bozan bir olaya parmak basmışım gibi. "Sekiz sene oldu daha."

Öyle bir söylemişti ki duyan da sekiz sene az bir süre sanacaktı.

"Az bir süre değil sonuçta," dedim omzumu silkerek. "Geç olsun güç olmasın."

"İnsan ilk aşkı ile daha uzun zaman önce birleşmek istiyor, doğal olarak."

"Birbirinizin ilk aşkı mısınız?" diye sordum ellerimi yanağıma yasladığımda. "Ne tatlı..."

"Yok," dedi Tolun. Sanki hayatı boyunca bu anı beklemiş gibi benimle dertleşmeye başlamıştı. "Yani, evet. O benim ilk aşkım. Ben de onun öyleyim, iddia ettiği üzere..."

"Terbiyesiz!" dedi Sara bağırarak. "Ne demek iddia ettiği üzere? İnanmıyor musun sözlerime?"

"Abi altı ay neden o piçle çıktın o zaman ya?" diye sordu birden Tolun sinirle.

"Yine mi aynı konu?" diye sordu Sara da sinirle. "Ben soruyor muyum sana Alina'yı?!"

Ve böylece bir çift kavgası başlamış oldum.

"Ya aynı şey nasıl oluyor az bir açıklar mısın?" diye sordu Tolun dolaşarak tezgahın önüne geçtiğinde. "Biz beraber olmadık mı? Sonra sen gittin birden o piçle çıkmaya başladın? Ne alaka abi? Ben hâlâ

anlamadım bunu tam olarak. Bak hâlâ açıklamanı bekliyorum."

"Tam olarak kaç sene önceden bahsediyorsunuz şu an?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Çünkü o kadar hararetli konuşuyorlardı ki sanki dün uçağa binmeden önce olmuştu.

Tolun birkaç saniye duraksadı ve parmakları ile teker teker saymaya başladı. Sonra da "On sene," dedi aynı ciddiyetle.

Şaka mı yapıyorlar?

"Alina'nın yatağından çıkabilsen yakalardın olayın o kısmını canım,"dedi Sara. "Gidelim istersen partiye bir hasret giderirsiniz. Ama bu sefer ablası kardeşini bir kez daha dövdüğümü görürse doğum günü partisi piç olabilir."

Alina, Elena'nın kız kardeşi miydi? *Oha.* Demek ki Elena ile Sara bu yüzden kavga etmişlerdi. Elena, kardeşini koruyordu.

"Aynen amına koyayım ölmüştüm özlemden!" dedi Tolun sinirle. "Ne iyi fikir geldi aklına aşkım ya? Hadi gidelim hemen."

"Bir sakin olabilir misiniz?" diye sordum şok içinde ikisine bakarken. "Neden on sene önceki meselelerden kavga ediyorsunuz tam şu an?"

"Saçmasapan açmaya bayılıyor çünkü," dedi Sara sinirli bir şekilde. "Yirmi saat yan yana yolculuk yapınca kafayı yedi. Doğduğumuzdan beri olan tüm konuşmaları konuşmaya başladık."

"Ya ne gerek var?" diye sordum hayret içinde. "Manyak mısınız siz? Yedi senedir sıfır sorunla berabersiniz diye canınız mı sıkılıyor da kavga etmek için on sene öncenin konularını mı açıyorsunuz?"

"Yok ben bu gece o lavuğu göreceğimi biliyorum amına koyayım," dedi Tolun. "Partiden eksik olur mu hiç o piç? Tüm keyfim kaçacak zaten. Önceden kendimi hazırlıyorum."

"Kimden bahsediyorsunuz ya siz?"

"Anma ismini," dedi Tolun sanki biliyormuşum ismini gibi. "O lanet herifin ismini anıp keyfimi kaçıramam ben."

"Keyfin pek yerinde gibi görünmüyor zaten ama..." dedi Sara.

"Bence siz açlıktan kafayı yediniz," dedim ikisini de omuzlarından tutup masaya oturttuğum sırada. "Biftek miftek ne varsa ağzınıza sokalım da bir kendinize gelin. Olur mu? Nasıl fikir?"

"Çok haklısın canım," dedi Sara kafasını sallayarak. Sonra Tolun'a döndü. "Kalk da hazırla yemekleri konuşacağına."

Tolun söylense de olduğu yerden kalktı ve fırına döndü. O sırada masanın üzerine bıraktığım telefonum titredi. Mesaj atabilecek bir kişi olduğundan mesajın kimden geldiğini biliyordum.

H: Yemek yedin mi?

Bengi: Kavga etmeyi bıraksalar yiyeceğiz.

H: Kavga mı ediyorlar? Onların kavgaları çok kafa sikiyor. On sene önceyi anlatıyordur Tolun kesin.

Güldüm çünkü doğru tahmin etmişti. Onları gerçekten tanıyordu.

Bengi: Maalesef. Sen ne yaptın? Halletin mi işini?

H: Evet.

Bengi: Keşke seninle gelseydim.

H: Seni oraya sokmamın bir yolu olsa zaten sokardım. Ama oraya seninle girersem sorun çıkar.

Bengi: Elena eski sevgilin olduğu için mi?

Sorunun bununla ilgili olmadığını biliyordum. Sorun yüzümü görmemeleri gerekmesiydi. Ama yine de sormak istemiştim çünkü yüz yüze olsak bunu sormak istememe rağmen soramazdım. Ama merak ediyordum. Ve merak ettiğim her şeyi öğrenmek istiyordum.

H: Yüz yüze sormaya çekindiğin soruları mesajda yazabildiğini öğrendiğim iyi oldu. Bundan sonra sana mesaj atmayacağım.

Anlamıştı ve soruma tabii ki cevap vermemişti. Gözlerimi devirerek telefonu bıraktığımda bir mesaj daha geldi.

H: Elena eski sevgilim değil.

Bir mesaj daha geldi.

H: Ve sorunun yüzün olduğunu biliyorsun.

Neden bahsettiğini tabii ki biliyordum ama alaycı bir mesaj yazmak istedim.

Bengi: Çok güzel olması, değil mi?

H: :)

Bengi: Bu bir cevap değildi. Ayrıca iyi alıştın sen de şu çirkin gülücüğe.

H: Cevabını bildiğin şeyler sorma.

Bengi: Öyle bir şey yapmıyorum.

Bana görüldü attı.

Telefonu masanın üzerine bıraktığımda istemsizce sırıtmıştım.

"Bu neye gülüyor?" diye sordu Tolun. "Delirdi iyice."

"Hâline gülüyorum," dedim onu süzdüğümde.

"Ne varmış hâlimde?"

"On sene önceki meselelerden kıskançlık krizi çıkaran ben değilim valla sen söyle," dedim omzumu silkerek.

"Çok haklı bu kız!" dedi Sara.

"Of gidin işinize ya," dedi Tolun. "Hadi zıkkımlanalım. Kendime gelmem lazım."

Hiçbir şey demeden yemeğe gömüldük. Kelimenin tam anlamıyla. Yedikten sonra Narbekov geldiğinde kriz geçirmesin diye üçümüz birden mutfağı temizledik. Her bir köşesini. Tolun yorgunlukla esnese ve yatmak için rol yapmaya çalışsa da Sara bunu yutmamıştı ve tabii ki ona hazırlanmasını söylemişti. Yola çıkacaktık.

Onlara salonu bırakarak banyoya ilerledim. Valizin içinden siyah bir kot pantolon aldım ve altıma geçirdim. Üzerime önce kısa kollu bir tişört, sonra uzun kollu bir tişört en son ise kalın ve geniş, beyaz bir kazak geçirdim. Normalde giyinmeyi sevdiğim tarz bu değildi ama hava bu kadar soğukken görünüşten çok üşümemeyi önemsiyordum.

Valizin içindeki parfümümü sıktıktan sonra odaya ilerleyerek dolapta Perva'nın montlarının olduğu kısmı açtım. Montların altında atkılar vardı. Siyah olan atkıyı kaparak boynuma sardım. Atkı gerçekten önemliydi çünkü ağzımın doğduğunu hissetmek

istemiyordum. Bir daha o kadar üşürsem kaldırabileceğimi sanmıyordum.

"Makyaj malzemelerini kullanabilir miyim?" diye sordum odadan salona doğru sarktığımda. İkisi de üzerine montlarını geçirmişlerdi. Sara salonun içindeki aynanın karşısında makyaj yapıyordu.

"Tabii ki hayatım," dedi ben merdivenlerden inerken. "İstediğin gibi kullan."

Sadece göz altımı kapatmak ve rimel sürmek istiyordum. Ama bunları yaptıktan sonra dudağıma da biraz renk vermek istediğimi fark ettim ama kırmızı ya da bordo ruj havamda olmadığım için sade kahverengi bir ruj sürdüm. Sonra gözlerimin de sönük durduğunu fark ettim ve bir eyeliner çektim hızlıca. Eğer bir süre daha aynaya bakarsam daha çok şey eklemek isteyecektim ama artık çıkmamız gerektiğini farkında olduğumdan aldığım her şeyi mavi makyaj çantasına bırakarak dolabın içindeki beyaz montumu çıkardım ve üzerime geçirdim.

Perva arabalarından birinin anahtarını Tolun'a bırakmıştı. Burada başka arabası olduğunu bile bilmiyordum. Siyah bir Range Rover'dı. Diğer arabaları gibi spor bir tercih değildi ama bizim de şu an hız yapmaya ihtiyacımız yoktu zaten.

"Sen sürebilir misin?" dedi Tolun anahtarları Sara'ya attığında. "Çok yorgunum ben."

"Zaten çok yavaş sürüyorsun," dedi Sara gözlerini devirerek. "Atla bakalım yana. Kaçırayım seni."

Sara sürücü koltuğuna, Tolun da yolcu koltuğuna oturduktan sonra arkaya geçtim ve kapıyı kapattım. Sara arabayı çalıştırdı ve garajdan çıktık. Birkaç saniye sonra Moskova'nın sokaklarındaydık. O ikisinin ilgisini çekmiyordu çünkü burası çok sık geldikleri bir yerdi ama ben ilk kez geliyordum, bu yüzden dikkatle pencereden dışarıyı izliyordum.

"Şu partide neler olduğunu o kadar merak ediyorum ki," dedi Sara arabanın hızını arttırdığında. "Keşke Elena aptalı ile kavgalı olmasaydım da girseydik ya."

"İyi ki kavgalısınız," dedi Tolun. "20 saatlik işkenceden sonra bir de o işkenceyi çekemezdim."

"Neden kavgalısınız?" diye sordum, bunun nedenini anlamamış olmama rağmen belki detaylı anlatır diye sormuştum.

"Alina bunun kardeşi," dedi Sara. "Yani Alina'yı dövmek istememiştim ama beni tahrik edecek çok harekette bulunduğu için en son kafasını tuvalete sokmak durumunda kaldım. Sonra Elena beni fena dövdü. Tanıdığım en çirkef insan."

"Nadya'dan sonra," dedi Tolun.

"Doğru," dedi Sara. "Elena'nın pençeleri bir tek kraliçesine karşı çıkamıyor."

"Kimsenin seni dövebileceğini düşünmüyordum," dedim şaşkın bir sesle.

"Dövdü ne yazık ki," dedi Sara. "Ben fiziksel kavgadan nefret ederdim ama o an gerçekten çok üstüme geldi Alina. Ve çok sarhoştum. Ne yaptığımı düşünmedim bile. Sonra Elena içeri daldı sen kimin kardeşine ne yapıyorsun diye girişti bana. Alina da onunla beraber daldığından pek şansım yoktu."

"Nadya neredeydi?" diye sordum gülerek.

"Oradaydı tabii ki," dedi Sara. "Tuvaletin içinde izliyordu. O hayatta fiziksel kavgaya girmez. Kendisi kraliçe canım. Varoşça hareket eder mi sence? Eğilse incileri dökülür ya."

"Tuvaletin içinde sizi izledi mi sadece?"

"Evet," dedi. "Kılını kıpırdatmaz bile. Bizi ayırması için Odkan'ı aradı telefondan yanımızda."

"Odkan da geldi mi?"

"Ay saçmalama," dedi gülerek. "İşi gücü bırakıp kavga ayırmaya mı gelecek? Olga'yı yolladılar da o

girdi aramıza. Benim saçlarımın yarısı Elena'nın elindeydi."

"Bunlar yaşanırken Tolun neredeydi peki?"

"Odkanlarla iddia kuponu yapıyormuş..."

"Aşkım öyle değil," dedi Tolun birden. Sonra beni inandırmak ister gibi bana döndü. "Öyle değil lan. Kupon falan yapmıyorduk. Ben, Vlad, Odkan iddia kuponunu zaten yapmıştık. Dünya para koymuştuk bir de. Son maç kalmıştı. Yüz yirmi bin dolar kazanacaktık. Maçın 1-1 bitmesi gerekiyordu. 1-0'dı. Odkan'ın telefonundan maçı izliyorduk, kaçak yayındı bir de kımıldayınca bile internet gidiyordu mekandaki tek doğru noktayı bulmuştuk. Golü bekliyorduk yani. Kupon yapsak kalkar gelirdik."

Kahkaha atmaya başladım. "Nadya, Odkan'ı aramış ama. Biliyordunuz yani. Sevgilin kavga ederken sen maç mı izliyordun?"

"Sor kızım sor," dedi Sara. "Senelerdir sorguladıklarımı sorgula sen de."

"Lan Odkan o an telefonu açmış olabilir mi sizce?" diye sordu Tolun. "Telefonu meşgule attı hatta o an kaçak yayın kapandı diye çok fena sövmüştük valla aşkım hakkını helal et sen de."

"Üçünüzün oturup maç izlediğine inanamıyorum," dedim. "Bir de kupon yapmışsınız. Kaç yaşında oldu bu ya?"

"On beş falan işte," dedi Tolun. "Şöyle bir bakınca... Daha Nadya ile Odkan bile sevgili olmamıştı lan o zaman. Flört bile değillerdi. Hatta hatırlıyor musun? Anna, Odkan'dan hoşlanıyordu gidip Nadya'ya siz çok yakın arkadaşsınız bizi ayarlasana demişti Nadya da bunları ayarlamaya çalışmıştı sonra Odkan sırf kıskansın diye kızla flört etmişti falan."

"Oha," dedi Sara şaşkınlıkla. "Abi hatırlıyorum! Hatırlıyorum! Ben geçen gün Anna'yı gördüm. Bana

Odkan'ı sordu yine. Ben de dedim biz görüşmüyoruz artık. Sonra Nadya'yı sordu."

"Biz yeni sevgili olmuştuk hatta birkaç hafta olmuştu," dedi Tolun. "Dün gibi ya. Zaman çok hızlı geçiyor."

Bir an kendimi kötü hissettim.

Çünkü bu çevrede sadece ben yoktum.

Ama bunu söyleyip keyiflerini kaçırmak istemediğim için sustum. Onlar kendi aralarında geçmiş hakkında konuşmaya devam ettiler ancak dinlemiyordum bile. Sadece geçtiğimiz sokakları izliyordum.

"Çok görmek istiyorsan partiyi tek tuşuma bakar aşkım," dedi Tolun, gülerek. Bakışlarımı camdan çıkıp onlara döndüm. Neden bahsediyordu?

"Açabilir misin?" diye sordu Sara şaşkınlıkla.

"Sen sevgilini ne sanıyorsun lan?" diye sordu Tolun alayla. "Hangi mekan olduğunu biliyorum. Üç dakikamı almaz."

"E açsana o zaman," dedi Sara keyifle. "İzlerdik lan şunca zaman."

"Kızım ne bileyim?" diye sordu Tolun. "Ciddi değilsin sandım. Bu kadar meraklı olduğunu bilmiyordum."

"Meraklıyım tabii!" dedi Sara. Sonra bana döndü. "Bengi, yanında bilgisayar var verebilecek misin?"

"Ne oluyor?" diye sordum bilgisayar çantasını önde oturan Tolun'a uzatarak.

"Birtakım hack çalışmaları," dedi Tolun bilgisayarı açtığında. "Mekanın kamerasını açacağım sırf aşkım dedikoduya dönsün diye."

"Bu senin için basit bir şey mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Tabii ki," dedi alayla. "Yoksa bir Pençe olmamama rağmen Leo beni yanında neden tutsun? Ben bulabileceği en iyi adamım bu konuda."

"Bu düzenli olarak yaptığın bir şey mi?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "İnsanları izlemek?"

"Leo kime kafayı takarsa," dedi omzunu silkerek. "Zorundayım. Onlar adam öldürür ben bunu yaparım. İkisi de görev. Genelde bilgisayarlarını hackliyorum." Parmakları klavyede dolaşıyordu. "Senin için Vlad'ın telefonunu hacklememi ister misin? İki dakika falan sürer. Belki nude'unu buluruz."

Sara kahkahayı bastı.

"Pardon da neden benim için oluyor?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Ayrıca sen ona hiç baktın mı? Telefonda kameranın nerede olduğunu bile bilmiyordur. Galerisinde hiçbir şey yoktur."

"Aranızda bir şey olacağını anlamak için kahin olmaya gerek yok," dedi Sara gülerek. "Tüm gün aynı evdesiniz. Dip dibe. Üstelik birbirinizden başka biriyle muhatap bile olmuyorsunuz. Böyle bir durumda o iki insan isterse dünyanın en uyumsuz ikilisi olsun, sonucu yine yakınlaşma ile biter."

"Sus aşkım," dedi Tolun bilgisayarla uğraşmaya devam ettiğinde. . "Gidip Vlad'a söylerse görürsün bu lafları."

"Aramızda dönen muhabbetleri neden ona söyleyeyim ki?" diye sordum ona dönerek. "Onu ilgilendiren bir şey yok."

"Bak işte bu kızı bu yüzden çok sevdim," dedi Sara gülerek. "Çok tatlı birisi!"

Bunu iki gün içinde ikinci duyuşumdu. Garip olan şuydu ki hayatım boyunca da ikinci duyuşumdu.

"Açtım," dedi Tolun bilgisayarı dizlerine yasladığı sırada. "Çok bir şey belli olmuyor ama... Odkan, Elena ile dans ediyor aşkım. Kameranın önündeler direkt ondan onlar görünüyor bir doğru düzgün. Bu senin için yeterli bir dedikodu mu?"

Sara bilgisayarı birden kucağına aldığında arabanın içinde sarsıldık çünkü direksiyonu bırakıp bizi oradan oraya savurmuştu. "Sara!"

"Pardon," dedi Sara ama hiç de pişman değildi. "Nadya'yı bul bana!"

"Aşkım bu öyle işlemiyor ki," dedi Tolun. "Öyle bir teknoloji Bill Gates'in elinde bile yok şu an."

"Neden dans ediyor bunlar ya?" diye sordu Sara kendi kendine. "Çok alakasız."

"Elena çok sever Odkan'ı," dedi Tolun. "Doğum günü kızı ya. Kıramamıştır. Zaten leş gibi sarhoş baksana iki ayak üstünde duramıyor."

"Elena'nın da sevmediği erkek yok maşallah..." dedi Sara. "Narbekov ve Borisov'a aynı anda yürüyenler listesinde artı bir üye. En yakın arkadaşı oranın VIP üyesi zaten. O da izinden gidiyor."

"En yakın arkadaşı kim?" diye sordum.

"Nadya," dedi. Bu beni şaşırtmıştı çünkü nedense anlatılan anılarda hiç öyle bir yakınlık hissedememiştim. Nadya, Olga ile daha yakın gibiydi. "Of tek görünen Elena'nın kızıl kafası!"

"Aşkım ekran siyah beyaz ama..."

Ben de merakımdan kafamı iki koltuğun arasından çıkarmıştım ve ekrana bakmaya başlamıştım. Ekranda iki kişi vardı ama birbirleri ile çok alakaları yok gibiydi. Ta ki kız çocuğun boynuna kollarını dolayana kadar.

"Hayda..." dedi Tolun koltuğunu geriye yatırdığında. Film seyreder gibi ekranı seyrediyorduk. "İşte şimdi işin rengi değişti."

"Nadya'yı çaldırsam mı telefonla?"

"Senin isteğin tam olarak ne Sara?" diye sordum şok içinde.

"Elena'nın doğum gününde ağlaması," dedi Sara.

"Bu çok acımasızcaydı."

"Onun bana yaptıkları da öyleydi."

Pekâlâ. Ben yine bilmediğim olaylara burnumu sokmuştum istemsizce. Çünkü bahsettiği her ne ise o

kavga olmadığı belliydi. Sesindeki hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

"Eğlence bitti," dedi Tolun. "Kraliçe arı geldi."

Ekrana odaklandım. Bir kız kadraja girdi. Yüzleri tam olarak seçilemiyordu ama Tolun onları hemen tanıyordu. Belki de bilgisayara en yakından o baktığı içindi. Gelen kız, erkeğe hiç bakmadan direkt öteki kızı çekiştirdi ve kolundan tutarak yürümeye başladı.

"Aşkım kamerayı değiştir," dedi Sara heyecanla. "Aşkım, değiştirsene! Tuvaletin olduğu arayı gösteren kameraya geç!"

"İnanmıyorum size," dedim şaşkınlıkla.

Tolun ise gülerek dediğini yaptı. Sara'nın dediği gibi oluyordu her şey. Yani Nadya, gerçekten de Elena'yı tuvalete sürüklüyordu. Kapının önüne geldiklerinde kolunu bıraktı ve kafasından tutarak onu içeriye doğru ittirdi.

"Abi hayır ya," dedi Sara hüsran içinde. "Bütün eğlence kaçtı şu an! Aşkım, tuvaleti göremiyor muyuz? Sen bir yolunu bulursun..."

"Aynen bulurum... Klozetin içindeki bokları bile zoomlarız aşkım."

"Of ya," dedi Sara memnuniyetsiz bir şekilde. "Çok hevesliydim." Tam o sırada tuvaletin holüne koşarak birisi girdi. "Kim bu? Olga mı?" diye sordu Sara gözlerini kısarak. Bir yandan da yolu izliyordu. Bu kızın dedikoduya açlığı bambaşkaydı. "Kız Nadya güvenme bunlara, Olga'nın da seninkinde gözü var."

Kahkaha atmaya başladım.

"Alina da geldi," dedi Tolun.

Sara birden kafasına geçirdi. "Şerefsiz, sırtından nasıl tanıdın hemen kızı?"

"Aşkım sen de Olga'yı tanıdın?"

"Sus," dedi Sara. Birden beş kız daha tuvalete doğru koşmaya başlamıştı. "Ay herkes akın etti," dedi Sara. "Gerçekten dövüyor galiba kızı."

"Dövüyor olma ihtimali yok," dedi Tolun. "Bence daha kötü bir şey yaptırıyordur."

Koridorda bir erkek göründü. Üzerinde deri ceket vardı. Doğrudan kızlar tuvaletine daldı.

"Odkan mı o?" diye sordu Sara. "Abi, onun ne işi var şu an içeride?"

"Onun yüzünden çıktı kızım kavga," dedi Tolun. "Anca fark etmiştir. Ayakta zor duruyordu."

Koridor tekrardan kalabalıklaştı.

"Şu yavşak benim düşündüğüm kişi mi?" diye sordu Tolun gözlerini kısarak. Bir deri ceketli daha vardı ekranda. Saçları üç numaraydı. Yanında da ondan birkaç santimetre kısa görünen başka deri ceketli bir erkek daha vardı.

"Kim o?"

"Sara'nın eski sevgilisi."

"Aşkım on dört yaşındaydık n'olursun sus artık," dedi Sara gözleri ile ekranı incelerken. "Hassiktir." Birden kahkaha patlatmıştı. "Amına koyayım Vlad'ın ne işi var burada?"

"Tuvalete gidiyordur o," dedi Tolun. "Bak görürsün, kızlar tuvaletine girmeyecek."

Ve dediği oldu. Yemin ederim hayatımda izlediğim en komik şeydi. Narbekov yavaşça kızlar tuvaletinin kapısından içeri baktı sonra hiçbir şey olmamış gibi erkekler tuvaletine daldı.

"İçerisi ne hâldeyse artık," dedi Tolun kahkaha atarak. "Bak onun gibi meraksız bir herif bile şöyle bir bakmadan geçemedi."

Birkaç erkek daha gelmişti ve kapının önünde bekliyorlardı.

Telefonumu çıkararak Narbekov'a mesaj attım.

Bengi: Yanlış tuvalete girdin gibi.

Anında cevap geldi.

H: Beni mi izliyorsun?

Bengi: Neden bu kadar normal karşıladın bunu?

H: Tolun'un açacağını tahmin etmiştim. Sara asla rahat bırakmazdı.

Bengi: İçeride ne oluyor?

H: Ben de şöyle bir bakmak için gelmiştim ama anlamadım. Tuvalette elli kişi falan var. İlgimi de çekmiyor. Odkan bağırıyordu. Leş gibi sarhoş. Az sonra dayak yer.

Bengi: Şimdi çıksan fark etmezler.

Bana yine görüldü attı.

Kafamı kaldırdığımda tuvaletten çıktığını gördüm. Bu sefer tuvalete bakmadan dümdüz mekana ilerledi. Birkaç saniye sonra ise Odkan tuvaletten çıktı ama yalnız değildi. Nadya'yı kolundan sertçe çekiştiriyordu. İlerleyip mekanın içine doğru girdiklerinde bu sefer Sara demeden Tolun kamerayı değiştirdi. Birkaç saniye sonra aynı koridordan bir adam çıkıp geldi. Az önce saçları üç numara olan adamın yanında olan adamdı, ensesinden tanımıştım.

Odkan'a bir şeyler söylediğinde Odkan, Nadya'yı bırakarak ona döndü. Ve adam her ne dediyse Odkan kahkaha atmaya başladı. Kafasını arkaya atarak içten bir şekilde güldüğünü gördüm. Ve elinin yanında duran masaya uzandığını... Her şey çok ani gerçekleşti. Ben daha ne olduğunu anlamadan, masanın üzerinden aldığı cam votka şişesini adamın kafasında kırmıştı.

Adam sendeledi ve yere düştü, asıl olay orada başladı. Odkan'ın adamın üzerine çıktığını gördüm. Ve yüzüne peş peşe yumruklar atmaya başladı. Burnundan soluyordu. Bu adam hiç sakin değildi. *Hem de hiç.* Öfkesini kontrol edemiyordu. *Hem de hiç.*

"Hassiktir," dedi Sara. "Ne yapıyor bu deli?"

"Bir bok anlamadım ki," dedi Tolun da şaşkın bir sesle. "Malum piçin kardeşi değil mi bu?"

Adam Sara'nın eski sevgilisinin kardeşiydi demek ki.

Tam o sırada Odkan birden arkaya doğru savruldu. Kameraya odaklanmaya çalıştım ama her şey o kadar ani gerçekliyordu ve herkes o kadar fazla hareket ediyordu ki hiçbir şeyi tam olarak anlayamıyordum. Odkan'ı savuran tabii ki kafasında şişe patlayan çocuk değildi. Arkadan gelen iri cüsseli biriydi. Kim olduğunu bilmiyordum, zaten yüzü de belli olmuyordu. Odkan'ı çekerek kafasını yüzüne gömmüştü.

Asıl olay orada başladı. Kafayı yedikten sonra Odkan sendeledi ve yumrukladığı diğer adam ayağa kalkma fırsatı buldu. Tam Odkan'a saldıracakken kim olduğunu bilmediğim başka bir adam koşarak kameranın açısına girdi ve ayağa zaten zar zor kalkmış olan adamın suratına yumruğu geçirdi.

Ve sonra kavgaya girenlerin sayısı birden artmaya başladı. Gözlerim Narbekov'u arıyordu. Yoktu. Odkan ayağa kalkmış ve onu arkadan çekiştiren adama yumruk atmaya başlamıştı. Karşı taraf birden kalabalıklaşmıştı. Odkan'ı ise savunan bir kişi vardı. Olaya yeni girenlerden birisi eliyle kaldırdığı bar sandalyesini Odkan'ın kafasına fırlatacağı sırada yüzünde aniden patlayan yumrukla birden yere yapıştı. O kadar ani ve o kadar sert patlamıştı ki, yumruğun etkisi ile ileri gitmişti.

Yumruğu atanın kim olduğunu görünce şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. *Narbekov*.

"Ne yapıyor bu?" diye sordu Sara bir şekilde. "Az önce kavgaya mı girdi yoksa ben yanlış mı gördüm? Hedeon? Ve kavga?"

"Adil değildi," dedi Tolun. "2'ye 9 kimin kitabında makul?"

Adam yerden kalkamadığında Narbekov arkasından gelen adama yumruk attı. Odkan'a yumruk atmayı öğrettiğini söylediğinde neden bahsettiğini şimdi anlıyordum işte. Çünkü ikisinin yumrukları aynı acımasızlıktaydı.

O adam yumruğun etkisi ile sendelediğinde, aynı saniyede arkasından yaklaşan adamın kafasını bar tezgahına gömdü. Reflekslerinin iyi olmasını bekliyordum ama bu beklentimin bile üstündeydi. Gerçi yetiştirilme şeklini dikkate alacak olursak normal olan buydu. Ve tüm bu yere indirdiği adamlarla o kadar ilgi çekmişti ki, şimdi adamlar Odkan'ı bırakıp ona yönelmişlerdi.

Aynı anda üç adam ona doğru çullandığında önündeki ikisini halletti ama arkadakine yapabileceği bir şey yoktu. Adam masayı kafasında kıracağı sırada yere düştü. Arkada duran Odkan'ı fark ettim. Ve elindeki bıçağı. Adama bıçağı takmıştı.

"Daha fazla büyüyemezdi," dedi. Tolun şaşkınlıkla. "Amına koyduğumun delisi. Ne yaptığını farkında mı? Kimi bıçakladı lan o? Sen fark edebildin mi?"

"Olov olduğunu sanmıyorum," dedi Sara gözlerini kısarak bilgisayara yaklaştığında. "Hassiktir. Elena'nın abilerinden birisi olabilir."

"Ağzına sıçayım böyle olayın," dedi Tolun kafasını duvara vurduğunda. "Basit bir kavga deyip yırtamayacaklar, farkında mı? Kafasını siktiğimin piçi... Vlad'ı Leo'ya bulaştırdı, farkındasın değil mi? Bunca işin arasında..."

"Bir şey olmaz Tolun," dedi Sara. Hiçbir şey anlamıyordum. "Hedeon kendi isteği ile girdi kavgaya. Kimse onu zorlamadı. İhtimalleri düşünmüştür."

"Kavgalı olduklarını sanıyordum?" dedim kaşlarımı çatarak. Artık arkadaş olmadıklarını söylemişti. Ama şimdi biri yumruk atıyordu. Diğeri de onun için bıçak çekiyordu. "Bu neydi şimdi? Anlamıyorum."

"Yemin ederim ben de," dedi Tolun. "Ben de anlamıyorum. Yalnız değilsin. Pençelerin birbirleri ile ilişkisi? Akıl erdiremezsin. Düşünme bile. Geç sadece."

Gözlerimi onun şaşkın yüz ifadesinden alarak kameranın görüntülerinin yansıdığı monitöre çevirdiğimde kaşlarım havalandı çünkü manzara, bıraktığım gibi değildi. Odkan sanki az önce Perva ile beraber tüm o adamlara karşı değilmiş gibi birden Narbekov'u göğsünden ittirdiğinde Tolun'un küfür ettiğini duydum.

Perva herhangi bir tepki vermedi. Her zaman olduğu gibi sakindi. Peki gerçekten sakin miydi? Yoksa sadece sakin olmak zorunda mı hissediyordu? Vermek istediği hiçbir tepki kalmamış mıydı sahiden? Yoksa bir şeyleri dışa vurmak mı istemiyordu? Neden istemiyordu? Onun gibi adamlar istediklerini yaparlardı. Yapmalılardı. Gücün olayı bu değil miydi? Güç insanlara istediğini yapma hakkı sağlıyordu. O hâlde, istediklerini yapamadığı hâlde neden hâlâ bu oyunu oynuyordu?

Odkan, Perva'yı daha sert ittirdi. Kamera görüntüsü yüzünden yüzü net değildi, nasıl bir ifade içerisinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu yani. Ama yaptığı manasız harekete bakacak olursak kızgındı. "*Olay daha ne kadar büyüyebilir?*" diye soruyordu Sara tam o sırada. Sanırım bunun cevabını Odkan ve Perva beraber vereceklerdi.

Odkan onu bir kez daha sertçe ittirdiğinde Perva geriye doğru sendeledi. Sırtı neredeyse bar tezgahına değiyordu. Arkada duran herkes geri çekilmişti. Partiye devam eden yoktu ama az önce olduğu gibi kimse araya girmiyordu.

"Derdi ne?" diye sordu Tolun oflayarak. "Daha ne olayı arıyor? Vlad'a söylemeliydik. En başından buraya gelmemeliydi. Çok saçma."

"Bu kadar stres yapma," dediğini duydum Sara'nın. Ama onlara odaklanamıyordum bile. Emin olduğum tek şey Tolun'un çıldırdığıydı.

Odkan yumruğunu havaya kaldırdı. Perva'nın suratına indirmek için. Ama Perva kolunu tutarak onu ittirdi. Öyle kuvvetli ittirmişti ki az önce 9 kişi ile gayet iyi idare eden adam az kalsın yere düşecekti.

Ona vurabilirdi. Bu da engellemenin bir yoluydu. Ama vurmamıştı.

"Neden kimse ayırmaya çalışmıyor?" diye sordum kaşlarım çatıldığında. "Az önce araya bir dünya adam girmişti. Şimdi nerdeler?"

"Derler ki, Narbekov ve Borisov kavga etmeye başlarlarsa kendi iyiliğin için aradan çekil," dedi Sara. "Çünkü onların arasına hiçbir şey giremez."

Perva, Odkan'ın kulağına eğilerek bir şeyler dedi. Odkan'ın donakaldığını gördüm. Yani Perva ona her ne deyip yanından geçtiyse, bu deminden beri yerinden bir an kımıldamayan adamın olduğu yerde kalmasına neden olmuştu.

Perva çıkışa doğru ilerlemeye başladığında, biz de neredeyse mekanın civarlarına gelmiştik. Odkan arkasından birkaç saniye daha öylece kaldı. Sonra Nadya yanına yaklaştığında hiçbir şey demeden mekanın çıkışına doğru ilerlemeye başladı. Perva'nın peşinden mi gidiyordu yoksa mekandan mı çıkıyordu emin değildim.

"Dümdüz ilerle," dedi Tolun, Sara'ya. Tam o sırada mekanın yanından geçmiştik. "Şimdi hepsi birden çıkacak. İlgi çekmeyelim. Dümdüz ilerle. Dönelim."

Odkan'ın mekandan çıktığını gözlerimle gördüm. Kırmızı bir Ferrari'ye ilerlerken tam o sırada arkadan yaklaşan bir adam ceketinden tuttu.

"Sen kimin kardeşinin kafasında şişe kırıyorsun lan, piç?!" diye bağırdığını duydum.

Ve aynı saniye içinde kafayı Odkan'a gömdü.

"Gabriel Kuzlov," dedi Tolun. Sara'nın eski sevgilisi o muydu? "Görebileceğin en büyük ikinci orospu çocuğu. Birincisine de az önce kafayı gömdü."

11. Bölüm: "İninden Kaçan Aslan"

Selamlar. Bu aralar bu kitaba çok uğruyorum fark ettiyseniz. Bunun devam etmesi için oy ve yorum bırakmayı unutmayalım.

Bu bölümden önceki bölümler evrene bir girişti. Bu bölümle beraber tamamen kurguya giriyoruz. Aslında o yüzden biraz seri atmaya başlamıştım bölümleri. Çünkü kafamda her zaman bir şeylerin başlayacağı bölüm buydu.

Bölümden sonra düşüncelerinizi benimle paylaşmayı unutmayın. Instagram ve Twitter hesaplarımı biliyorsunuz artık.

:) İyi okumalar. (:

Kovacs, The Devil You Know
Kovacs, Diggin'
Kovacs, My Love

11. Bölüm: "İninden Kaçan Aslan"

Hayatım boyunca kaçtığım her şeyin ortasına düşmek, şimdiye kadar nefes aldığım her saniyeyi boş kılıyordu gözümde.

Buraya, tam olarak buraya gelememek için her şeyimi feda etmiştim ve hiçbir şey elde edemeyeceğim, her günün diğeri ile aynı olduğu bir hayat sürmeyi kabul etmiştim. Ve tüm bunlara rağmen şimdi tam buradaydım.

Ne kadar boş hissettirilebilirse yaşanan anılar, benimkilerin hepsi o kadar boş hissettiriyordu işte şimdi.

Annemin sözünü dinlemeyip dışarı çıkmayı diliyordum. Ya da bir kez olsun babamı mutlu etmeye değil de kendimi mutlu etmeye odaklanmış olmayı diliyordum. Abim neye sahip olmak istemediyse tam olarak ona sahip olarak ikimizi de istemediğimiz hayatlar yaşamaktan kurtarmayı diliyordum. İkimize biçilen roller ile istediklerimiz ne kadar da tezattı. Bunu daha yeni anlıyordum.

Keşke yeterince cesur olabilseydim geçmişte.

Ama ne yazık ki değildim.

Şimdi gerçekleşme ihtimali olmadığını bilerek dilediğim her şeyi o zamanlar gerçek yapmak elimdeydi. Attığım tek bir adıma ya da ağzımdan çıkan tek bir kelimeyse bakardı neredeyse hepsi. Ama o küçük adımı hiç atmamış ya da dudaklarımı hiç aralamamıştım. Öylece durmuş ve bir hiçi yaşamayı kabul etmiştim.

Bu bizi şimdi nereye getirdi, görüyoruz.

Hiç gelmek istemediğimiz bir yere.

Sara fazla dikkat çekmemek için mekanın yanından biraz yavaşlayarak geçti. Bu sırada Odkan yediği kafanın etkisini sindirmişti. Hatta ayağa bile kalkmıştı. Kavşaktan sola döndüğümüz kısa zaman

diliminde Gabriel denilen adamın üstüne çıkıp yumruklarını yüzüne savurmaya başlamıştı bile. Yumrukları o kadar sertti ki... Kimsenin direnebileceğini düşünmüyordum.

"Yakalanabilirdik," dedi Sara ilerideki sokağa saptığı sırada. "Buraya Vlad'ı kollamaya geldik ama az kalsın o bizi kollamak zorunda kalacaktı."

Bunun olacağını tahmin etmiştim. Buraya gelmenin gereği olmadığını ona zaten söylediğim için bu konuda ağzımı tekrar açmayı saçma bularak sustum. Arabanın camından dışarıyı izlemeye devam ediyordum. Sara ıssız bir ara sokağa sapana kadar.

Sokağın önünden geçen çifti bir süre izledim. Kız aynı Sara gibi küt ve platin sarısı saçlara sahipti. Yanındaki çocuk da Tolun gibi kumraldı. Kol kola girmişlerdi. Sokaktan karşıya geçmelerini ve bir arabanın kornaya basarak şoförün küfür savurmasına neden oluşlarını izledim. Sonra dikkatim dağıldı ve arabanın içinde bakışlarımı gezdirmeye devam ettim.

"İhtimali yoktu," dedi Tolun gülerek. "Bir tanesi bizi fark edemeyecek kadar sarhoştu ve diğeri de ne olduğunu anlamasına engel olacak kadar sert yumruklarda boğuluyordu. Ayrıca camlarda film var bebeğim, bizi kimse göremez."

"Plaka," dedi Sara. "Araba Hededon'a ait."

"Bir sürü arabası var," dedi Tolun. "Ayrıca hiçbiri kim olduğunu belli edecek tarzda değil. Bizi görebiliyor olsalar plakayı sorgularlar ama kimse sokaktan geçen bir arabayı sorgulamaz. Paranoya yapma."

Etraf eğlence mekanı doluydu ancak bütün Pençeler içeride özgürce dolaşabildiğine ve kimse çıkan olayları sorgulamadığına göre mekanı kapatmışlardı. Etraf o mekana benzeyen barlarla doluydu. Sokak müzik sesi yüzünden inliyordu ama kimse durumundan şikayetçi değil gibiydi. Bizim saptığımız

ara sokak ise mekanların üç sokak ilerisinde, sigara içmek için bile girmedikleri bir sokaktı. Çünkü üç tane çöp konteynırı ölüyü bile rahatsız edecek derecede kötü kokuyordu.

"Hed mekandan çıktı mı acaba?" diye sordu Sara, gözleri ile sokağı incelerken. "Sana mesaj attı mı?"

"Hm?" diye sordum ona doğru. "Rusça bilmiyorum. Tekrarlar mısın?"

Rusça sorduğu için bilerek cevap vermemiştim. Rusça'yı anladığımı bilmesini istemiyordum. Sonuçta bu benim elimde bir kozdu. Hedeon'un bunu anlamış olması diğerlerinin üzerinde denemeyeceğim anlamına gelmezdi. Sara bana iyi davranıyor olabilirdi ama ben bu insanları tanımıyordum. Bu yüzden onlara güven borcum yoktu.

"Ah pardon," dedi Sara gülerek. "Unutmuşum. Hed sana mesaj attı mı diye sormuştum."

"Hayır," dedim kafamı sallayarak. "Atmadı."

"Geri dönmüş olabilir," dedi Sara koltuğunu biraz arkaya yasladığında. "Zaten o kargaşadan önce istediği şeyleri öğrenebildiğini sanmam. Şu anki durumdan faydalanıyor olma olasılığı?"

Çıktığını söylemişti ama ortalık karıştığı için geri dönmüş olabilirdi. Çıksa mesaj atardı. Bana mesaj atmasa bile Sara'yı ya da Tolun'u muhakkak arardı. Onların peşinden geleceklerini tahmin etmiş olması gerekiyordu.

"Onu biraz tanıyorsak eğer yüzde yüz," dedi Tolun. "Ama kimle konuşabilir ki? Elena belli ki konuşamayacak hâlde. O bıçak olayından sonra kardeşlerinin hepsi de. Odkan ile birbirlerine girdiler. Gabriel muhtemelen hayatının dayağını yiyor. Koray içeride bile olmayabilir. Pelin'den de eser yok. Nadya zaten onun yanına bile yaklaşamaz. Geriye hangi seçenek kalıyor?"

"Olga," dedi Sara.

"Olga var," dedi Tolun da onunla eş zamanlı olarak. "Yani, kızın abisini öldürdükten sonra gidip onunla da konuşmayalım. Onu da yapmayalım."

"Kes sesini Tolun," dedi Sara sinirle ona döndüğünde. "Dile getirme şunu bir kez daha. Biz kimseyi öldürmedik. Oraya gittiğimizde zaten ölüydü."

"Oraya onu öldürmek için gidecektik," dedi Tolun iğrenir gibi bir sesle. "Farkında mısın? Hiçbir şey değişmiyor." *Demek ki burada olmasına rağmen tüm bu olanları garipseyen sadece ben değilmişim.*

"Bana saldırdığı için," dedi Sara. Rusça konuşmaya başlamıştı. Ben anlamayayım diye böyle konuştuğu barizdi. Arkama yaslandım ve onları izlemeye başladım. "Siz gelmeseydiniz beni öldüreceği için. Ayrıca sikimde değil. Onu öldürmeyeceğimizi sen de ben de biliyoruz. İkimiz de o tetiği asla doğrultamazdık ve planın ağzına sıçardık. Vlad da bizi kapının önüne koyardı. Neyse ki biri bu yükü üstlenerek bizi kurtardı. Böyle düşünmelisin."

"Bu bok gibi bir düşünce tarzı Sara," dedi Tolun yorgun bir sesle. Tekrardan gerilmişlerdi ama bu sefer müdahale etme niyetinde değildim. "Ben sizin gibi değilim. Bunu kaç kere söyleyeceğim sana?"

"Ben nasıl biriymişim ki?!" diye sordu Sara bağırarak. Sinirini gerçekten kontrol edemiyordu.

"Siktir et," dedi Tolun esneyerek. "Hiçbir şey demedim say, tamam mı? Eve gidip uyumamız lazım. İkimiz de neredeyse yirmi dört saattir uyumadık ve kafamız yerinde değil. Kavga etmek istemiyorum daha fazla."

Kurduğu cümlelerin üzerinde fazla düşünmüyordu ama her biri Sara'nın aklını fazlasıyla meşgul ediyordu. Farkında değildi.

"Ben kimseye onu öldürmemiz gerektiğini söylemedim, Tolun," dedi Sara sinirle. Tolun'un

dediklerini hiç umursamamış gibiydi. "Bu benim suçum değil. Onu öldürmek isteyen Hedeon'du. Ben değildim. Ve bunu bana saldırdığı için istemedi. O'nun yüzünü gördüğü için istedi."

Ah, demek ki bizim hakkımızda konuşacağı için Rusça'ya geçmiş. **Az önceki hamleyi yaptığım için kendime *iyi ki yapmışım* diyeceğimi biliyordum ama etkisini bu kadar hızlı göstermesini beklememiştim doğrusu.**

"Bu plan boktan," dedi Sara, Tolun konuşmadığında. "En başından söylemiştim. O'nun yüzünü gören herkese silah mı doğrultacağız? Ne alaka? Konu sevmedikleri olunca Vlad'ın sikinde olmuyor ama onun sevmediği kişiler bizim sevdiklerimiz, Tolun. Hangi tarafta oldukları sikimde değil. Bir zamanlar aynı taraftaydık hepimiz. Alex ölmeyi hak eden şerefsizin tekiydi ama öbür gün yüzünü gören Alex değil de bir başkası olursa ne olacak?"

Bu kendimi kötü hissetmeme neden oldu. Alex'in ölümü üzerine hiç düşünmemiştim çünkü onlardan biriydi. Şerefsizin önde gideniydi. Sara'ya saldıran birisiydi. Onun arkasından üzülecek miydim bir de? Bir saniye bile aklıma gelmemişti.

Ama belli ki Sara'nın aklından çıkmıyordu ve bu konuda beni suçluyordu. *Benim yüzümü gördüğü için?* Aslında nedeni bir şerefsiz olmasıydı. Çünkü Sara'ya yaptığı şeyi yapmasaydı her şeyi boşverip oraya dalmazdım ve yüzümü görmemeye devam ederdi.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. *Hepsi aynı. Aslanların hepsi aynı.*

"Bunu düşünmek istemiyorum," dedi Tolun cebinden sigara paketini çıkardığında. "Bize olacakları söyledi. Kabul eden bizdik. Şimdi bunları düşünmek için fazla geç kaldık, Sara."

"Planda böyle bir şey yoktu," dedi Sara. "Onun yüzünü göreceklerini düşünmemiştik."

"Kız sen çığlık attığın için daldı tuvalete," dedi Tolun. "Keyfinden yapmadı ya."

"Ben kıza bir şey mi diyorum acaba?" diye sordu Sara tekrardan öfkeyle. "Götünle mi dinliyorsun dediklerimi? Demek istediğim şey şu: Kızı gören Koray olsa vurabilecek miydik?"

"Koray seni taciz edecek bir orospu çocuğu olmadığı için o kız oraya gelmezdi Sara," dedi Tolun. "Planı bozan tek şey Alex'in bir orospu çocuğu olmasıydı. Sus artık."

Arabadan çıkmak istiyordum ama bunu yaparsam sorgulayacaklarını bildiğim için oturup hakkımda konuşmalarını dinliyordum.

"Benimle böyle konuşamazsın," dedi Sara. "Ne oluyoruz ya? Sus artık ne oluyor tam olarak?"

"Yoruldum," dedi Tolun. "Ayrıca kıza ayıp ediyoruz. Anlamasın diye diye Rusça konuştuğumuzu bir aptal bile anlar. Uzatmayalım."

"Kendimi bok gibi hissettiriyorsun," dedi Sara. "Benim kızla sorunum yok. Ciddiyim. Demek istediğim şeyi anlamadığını düşünüyorum. Alex ölmeyi hak etti. Kız beni kurtarmaya geldi. Minnettarım. Ama demek istediğim şey şu: Ya sadece tesadüfen biri onu görürse? O zaman ne olacak?"

"Onu da Hedeon düşünsün," dedi Tolun umursamaz bir sesle. "Asma suratını bebeğim benim. Ben seni anlıyorum. Somurtmana değecek bir şey yok ortada."

"Başım ağrıyor sadece," dedi Sara şakaklarını ovuşturduğu sırada. Şimdi tekrardan Türkçe konuşmaya dönmüştü. Göz ucuyla tepkimi ölçmek istercesine bana döndü, bana baktığını hissetmeme rağmen ona dönmedim. Az önce hiçbir şey anlamamışım gibi boş bir ifade ile arabanın camından dışarıyı seyrediyordum. O kadar umursamazdım ki

gerçekten numarayı yemişti. "Hed'i arasak mı? Buraya geldiğimizi tahmin etmiştir. Hâlâ bizi arayıp haber vermiyorsa bir şey olabilir."

"Ne olmuş olabilir sanki?" diye sordu Tolun umursamaz bir sesle. "Burada ona zarar verebilecek birisi yok. İki yumruk yese yamulmaz."

"Kimle konuşuyor olabilir ki?" diye sordu Sara esnediği sırada. "Umarım Olga'yı yakalayabilmiştir bu karışıklıkta. Ondan başka kimse tam olarak önemsemez Alex birkaç gün kayıp olsa bile. O hep ortadan kaybolurdu. Baksana, Odkan bile farkında değil."

"Odkan'ın umurunda değil çünkü," dedi Tolun. "Yani, zaten tek şansı Olga'yı yakalamak. Alex ile iletişimde olup da onunla konuşacak tek bir kişi ile yok şu an içeride. Olga hariç."

Narbekov'un sürüden ayrı gezen bir aslan olduğunu bir kez daha anlamıştım. Ya da küçüklüğünden beri onların arasında yalnız olduğunu söylediğinde tam olarak neyden bahsettiğini... Onların içlerinde olmasına rağmen onlardan uzaktaydı. Ve kimse onu tam olarak seviyor değildi.

Gerçi hepsi çıkarlarına göre hareket ediyordu. Birini sevip sevmemek pek bu tarz insanlara göre değildi.

"Nadya neden konuşmasın ki" diye sordu Sara kaşlarını çattığında.

"Odkan'ı geri kazanmak istiyorsa Hedeon'u yüzüne bile bakmaması gerektiğini biliyordur," dedi Tolun bu çok bariz bir şeymiş gibi. "Ve bu gece gördüklerimize göre Odkan'ı epey bir geri istiyor. Fazla hırslanmış."

"Alakayı çözemedim," dedi Sara kaşlarını çatarak. "Karşı karşıya geleceklerini düşünüyor olabiliriz ama bu sadece bir ihtimal. Şu an kimsenin karşı karşıya geldiği yok. Leo gayet sağlam. Son yirmi sene içinde de ölecek gibi görünmüyor. En azından eceliyle. Neden şimdiden bir taraf seçsin ki kendine Nadya?

Daha hiçbir şey belli değilken? Bu büyük bir aptallık olur."

"Aşkım neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Tolun gülerek. "Bahsettiğim bu kadar derin bir şey değildi. Sadece ayrılıkları yüzünden böyle söyledim."

Bir sigara yakmıştı ve kokusu arabanın içine dağılmıştı. O an canımın çok fena sigara çektiğini fark etsem de ondan istemedim. Sessizce onları dinlemeye devam ettim. Zaten benim neden konuşmadığımı sorgulayan da yoktu. İşlerine geliyor gibiydi.

Eğer arabanın etrafı benim için bir bubi tuzağını andırmasaydı ve Aslanlar etrafta dolaşıyor olmasaydı kesinlikle arabadan iner ve Narbekov'u sokakta beklerdim. Üşüyecek olsam bile. Şu an o kadar durmak istemiyordum burada, Narbekov'dan öğrenmek için kırk takla atacağım şeyleri burada söylüyor olmalarına rağmen.

Aslında Sara'nın bana laf etmediğini ya da Alex'in ölümü için birini suçlamadığını farkındaydım. Ama yine de arabanın içindeki atmosfer beni germişti. Bir şey anlamayacağımı düşünerek Rusça konuşmaları ve sonrasında hiçbir şey olmamış gibi Türkçe'ye geçiş yapmaları hiç hoş değildi. Konu ne olursa olsun.

"Ayrılıkları mı?" diye sordu Sara. Yorgun sesi birden ilgili çıkmıştı. Durum ne olursa olsun bu kızın dedikodu ihtiyacı asla azalmıyordu. Bunu söyleyebilmek için onunla çok fazla vakit geçirmeye de ihtiyaç yoktu. "Ayrılıkları ne alaka?"

"Oha," dedi Tolun gülerek. "Neden ayrıldıklarını bilmiyor musun? Sen? Benim sevgilime ne yaptın lan? Kimsin sen?"

"Of ne diyorsun ya," dedi Sara ona doğru eğildiğinde. "Sen biliyorsan neden bu konuda benimle hiç konuşmadın?"

"Kızım bize ne milletin neden ayrıldığından ya?!" diye sordu Tolun güldüğünde. Az önce gerilen onlar değilmiş gibi rahattı. Anlaşılan burada gerilen sadece ben kalmıştım. "Ayrıca bilmesen didik didik araştırıp herkese soracağını düşünmüştüm. Genelde öyle yaparsın. Bu sefer nasıl yapmadın, hayret?"

"Biliyordum çünkü," dedi Sara. "Elena söylemişti. Ama şimdi sen söylediklerinle aklımı karıştırdın."

"Ne söylemişti Elena sana?"

"Nadya'nın birini öptüğünü," dedi Sara.

"Doğru söylemiş."

"E iyi de ayrılmalarının Vlad ile alakası ne o zam..." Sara ile ağzımız aynı anda açıldı. Gerçekten. Çünkü ikimiz de olayı anca kavramıştık. "Hassiktir oradan! Öptüğü kişi Vladislav mı?" Tolun kafasını salladığında Sara şok olmuş bir ifadeyle elini açık ağzına götürdü. Ona bir şey diyemezdim çünkü ben de tam olarak aynı hâldeydim. "Sen şaka yapıyorsun! Nasıl oldu da duymadık bunu bunca zaman? Bize tek kelime etmedi lan."

"Herif babasının öldüğünü bile söylemedi," dedi Tolun. "Kızın tekinin onu öptüğünü gelip söyleyeceğini sana düşündürten ne hayatım? Sanki her şeyi anlatan birisi de buna şaşırıyorsun..."

"Ya ne bileyim ben aklım uçtu olayı duyunca," dedi Sara. Şaşkınlığı hâlâ aynıydı. "Sonra ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Hed bir şey anlatmadı," dedi Tolun. "Ben ablamdan duydum."

Tolun'un ablası mı vardı?

"Ablan nereden biliyordu bunu be?!"

"Nadya anlatmış," dedi Tolun. "Nadya sarhoşken Vlad'ı öpmeye çalışmış. Vlad hemen geri çekildiği için bir şey olmamış. Ama Vlad "Bu yaptığını Odkan'a söylemek için bir saatin var yoksa ben söylerim."

demiş. Nadya da söylemek zorunda kalmış. Odkan da ayrılmış. Bu kadar."

Olaylara bak sen. **Ben de bu örgütün içinde insanların tek derdi hayatta kalmak sanıyordum. Ama izlediğim dizilerde bile olmayacak kadar büyük dramalar dönüyordu arka planda.** ***Doğru söylemek gerekirse bunlarla uğraştıklarına inanamıyorum.***

Yan sokakta patlayan silah ve hemen peşinden kopan yüksek bir çığlık sesi ile oturduğum yerde sıçradım. Sara ve Tolun da aynı tepkiyi vermişlerdi. Tolun "Ne oluyor lan?!" diye sorduğunda öne eğilerek bilgisayara döndü. Belki de kapının girişindeki kameradan bir şeyler görmeyi planlıyordu ancak kamera çalışmıyordu.

"Vy s uma soshli?!" Bir kız bağırıyordu. O kadar yüksek sesle konuşuyordu ki değil bu sokaktan, üç sokak öteden bile duyulduğuna emindim. "Chto, chert voz'mi, ty dumayesh', chto delayesh'?!" Çığlığı atan kızla aynı kişi değildi. Sesi daha inceydi. Nadia'nın sesi olduğunu biliyordum çünkü daha önce onu tuvalette konuşurken dinlemiştim. Aynı sesti. ***(Delirdin mi?! Ne bok yediğini sanıyorsun sen?!)***

"Kogo-nibud' rasstrelyali?" Bu sesin sahibini tanımıyordum ama konuşan kız her kimse, Nadya'dan daha çok korkuyor gibiydi. "Ya dumayu, chto Odkan byl zastrelen!" ***(Biri vuruldu mu? Sanırım Odkan vuruldu.)***

Sara'nın telaşla Tolun'a döndüğünü fark ettim ve bir an göz göze geldik. ***Siktir.*** **Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama kendimi ifadesiz bakmaya zorladım çünkü hiçbir şey anlamamış olmam gerekiyordu, anladıklarım yüzünden şaşkın şaşkın durmamam gerekiyordu.**

"Ne oluyor?" diye sordum Sara'ya döndüğüm sırada.

Bir şey anladığımı fark ettiğini sanmıyordum ama yine de bundan daha iyi rol yapmam gerekirdi.

Anladığımı fark etse de bir şey olmazdı, hatta az önce tam olarak önümde benim hakkımda konuştuğunu ve her bir kelimesini anladığımı fark ederdi. Ama ileride işime yarayabilecek bir şeyi çöpe atmak istemezdim.

"Odkan vuruldu sanırım," dedi açıklama yaparak. Sonra Tolun'a dönmüştü. "Neler olduğuna bakmamızın bir yolu yok mu?"

"Kamera çalışmıyor," dedi Tolun. "Hiçbir yolu yok. Bence buradan çıkmamız gerek. Ne olacağı belli değil. Bizi fark edebilirler. Bas gaza."

"Saçmalama," dedi Sara panik bir sesle. "Çıkmaz sokağa park ettik, farkındasın değil mi? Buradan çıkmak için sağa dönmemiz gerek. Bizi görürler."

Ben onlara göre daha rahattım. *İlk kez silah sesi duymuyorum ya.* Ama benim bir evin içine mahsur kalarak büyüdüğümü ve onların bu işlerin içinde büyüdüklerini düşünürsek rahat olmaları gereken onlardı, ben değildim.

"Ah yoldan nasıl araba geçer ya..." dedi Tolun bilgisayarı kapatıp çantayı koltuğun altına koyduğunda. "Arabayı sür, Sara. Bir şey olmayacak. Süremeyeceksen in de ben geçeyim. Panik yapacağın bir şey yok. Camlar filtreli."

"Plakayı kapatalım," dedi Sara kararsız bir şekilde Tolun'a baktığında.

"Saçmalama Sara," dedi Tolun. "Kapatılmış bir plaka daha çok dikkat çeker. İyi misin? Bu olanlar yetmiyormuş gibi polisi mi katacaksın bir de peşimize."

"Ne polisi?" diye sordu Sara. "Burası Moskova'nın en pis yeri. Az önce sokağın ortasında bir silah patladı ve kimsenin umurunda bile olmadı. Ankara'da değiliz, Tolun."

"Aslında orada da umursamıyorlar," dedim.

Sara kaşlarını çatarak bana döndü. "Ne?"

"Hiç..."

"Şu arabayı sürer misin lütfen artık?" diye sordu Tolun kaşlarını çatarak, bakışlarını benden çekerek Sara'ya bakmıştı. "Sür artık şu siktiğimin arabasını, Sara."

İkisi de beni umursamıyordu. Sür artık arabayı, dememek için kendimi zor tutuyordum. Ortalık bu kadar karışıkken kimsenin yoldan geçen bir arabaya bakacak hâli yoktu. Boşuna panik yapıyordu. Ayrıca ona buraya gelmenin kötü bir fikir olduğunu söylemiştim, en azından ima etmiştim. Hedeon'un onun korumasına ihtiyacı vardı ama Sara biraz daha arabayı sürmezse kendisinin Hedeon'un korumasına ihtiyacı olacaktı.

"Nasıl çıkacağız?" diye sordu Sara. "Sokak çıkmaz. Önlerinden dolaşmamız gerekir. Bizi fark ederler."

"Birbirlerini vuruyorlar," dedi Tolun panik bir şekilde. "Sence bizi fark ederler mi?"

Büyük bir çığlık daha koptu. Bir kız sesiydi. Ama az öncekinden farklıydı.

"убери пистолет из рук этого ублюдка." *(O piçin elinden silahı al.)*

"Arabayı çalıştır Sara," dedi Tolun araya giyerek. "Çalıştır artık."

Sara kıpırdamıyordu bile. *Çok güzel.*

"Sikeyim," dedi Tolun, kapıyı açtığı an. Sara hâlâ sürücü koltuğundaydı ama Tolun inerek kapıyı çarpmıştı bile. Sara ne yapacağı konusunda kararsız kalmış gibi Tolun'a baktı ama yerinden kımıldamadı bile. "Yan koltuğa geç," dedi Tolun. "Hadi aşkım, geç artık. Bir şey olmayacak, söz veriyorum."

"Biraz daha kıpırdamazsınız eğer ben geçeceğim şoför koltuğuna," dedim sırtımı yasladığım yerde doğrulduğumda. Sara bana döndü. Nihayet bir tepki vermişti. "Hadi artık, siktir olup gidelim buradan."

"Yan koltuğa geç Sara," dedim sinirle. "Gidelim artık. Hadisenize ya!"

Sara sözümü dinleyerek yolcu koltuğuna geçti, Tolun da sürücü koltuğuna geçerek kapıyı kapatmıştı. İkisinin de kemerlerini takmasını izledim. Tolun arabayı çalıştırarak sola saptı ancak kaçışımız yoktu, ana yola çıkmak için barın önünden geçmemiz gerekecekti.

"Yol tek yön," dedim. "Daha fazla ilgi çekeceksin. Dümdüz ilerle ve geçelim önlerinden."

"Sokak bomboş," dedi Tolun. "Patlayacağız."

"Öyle mi?" diye sordu Sara birden. "Az önce bir şey olmaz diyen kimdi? Gitmelerini beklememiz gerekiyordu."

"Yirmi bir sene boyunca saklandım ben," dedim öne doğru eğildiğimde. "İnanın, gözlerine girdiğinizde sizi daha az görüyorlar. Gir şu siktiğimin yoluna, Tolun. Gerçekten sinirlenmeye başlıyorum."

"Senden emir mi alıyorum şimdi?" diye sordu alaycı bir sesle bana döndüğünde. "Hiç sanmıyorum."

***Demek ki samimiyetimiz sadece gerildiğimiz bir ana bağlıydı,* diye düşündüm. Çünkü arabaya bindiğimiz andan beri evde oldukları gibi değillerdi. *Önce Sara'nın dedikleri, şimdi de Tolun'un tavırları...* Ona emir vermeye çalıştığım falan da yoktu ya. *Her neyse.* Umurumda değildi. Sadece buradan çıkmak istiyordum.**

Onları görseler ne olurdu sanki? Evet, burada saklanmaları garip görünüyordu ve Sara'nın da partide istenmediğini hesaba katacak olursak kesinlikle bir bahane uydurmaları gerekecekti. Ama kaybedecek şeyleri yoktu. Ben ise her şeyi kaybedebilirdim çünkü hayatını saklanarak geçirmiş bir kız olarak elimde tuttuğum tek şey gizliliğimdi.

"Sana emir vermiyorum ama öyle algılıyorsan," dedim sinirim bozulmuş bir şekilde. "Senelerdir saklanıyor olabilirim ama işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Acil bir durum varsa ve birinin kontrolü

eline alması gerekiyorsa o kişi rütbe olarak üstün olan olur. Ben Pençe'yim. Sen değilsin. Senden üstünüm, Tolun. Farkında değilsin belli ki."

"Sen Pençe değilsin," dedi Tolun alaycı bir sesle. "Onların yaşadığı hiçbir zorluğu yaşamadın. Onlar için hiçbir şey yapmadın. Öylece gelip de hazıra konabileceğin bir şey değil bu, tatlım."

"O kadar derin bir şey değil," dedim gülerek. "Pençe olmak için sadece bir soy isme ve dövmeye ihtiyacın var ve bu ikisine de sahibim. Belli ki. Yoksa biricik Narbekov'unuz bana teklif yapmak zorunda kalmazdı, değil mi?"

"Tartışmanın sırası değil," dedi Sara. "Dediğini yap. Gir normal yola."

"Tartışmıyoruz," dedim. "Tolun'un haddini bilmesi gerekiyor."

"Hadi ya?!"

"Öyle," dedim. "Sen siktiğimin arabasını sürene kadar olay bitti bile! Şimdi yola çıktığında kabak gibi görüneceksin işte!"

"Sikerler."

"Bu kadar aptal olduğunuza inanamıyorum," dedim cebimdeki telefonu çıkardığımda.

Bunu yapmak istememiştim. En azından bu kadar basit bir şey yapmak için bile ondan yardım almak istememiştim... Bu yüzden dakikalardır mesaj atmamak için direniyordum. Ama o kadar uyuşuk ve çelişkili hareket ediyorlardı ki burada öylece kalmıştık.

Bengi: Sokakta kaldık.

H: Şaka mı yapıyorsun?

Anında cevap geldi ve işimizin bittiğini bu şekilde anladım. Çünkü ortalık o kadar karışık olsaydı telefona bakamazdı. Ama hâlâ oradalar mıydı?

Bengi: Aynen şaka yapıyorum şu an. Bir benim şakam eksikti çünkü.

H: Aptal mısınız? Dakikalardır ortalık karışıktı. Neden çıkmadınız?

Bengi: Bunu çok sevgili arkadaşlarına sor.

H: Arabayı bırakıp ara sokaktan yürüyün. Ana caddeye çıkma, binaların arkasında kal.

Bengi: Ben bu soğukta hiçbir yere yürüyemem.

H: Pardon, prenses. Hemen senin için özel uçak ayarlamamı ister misin?
H: Kaldır kıçını siktiğimin arabasından ve yürü.
Bengi: Arabaya ne olacak?
Bengi: Range Rover bu. Dikkatlerini çeker.

H: Sen Olovların bindiği arabaları gördün mü? Range Rover ile ekmek almaya bile gitmez onlar.
H: Ayrıca burası zengin kesimin yeri. Sen yürü sadece.

Bengi: Araba öylece kalacak mı?

H: Tolunlar arabada kalsınlar, yavaşça yola çıksınlar. Ortalığı karıştıracağım. Sen yürü.

Bunu neden söylediğini anlamak zor değildi. Tolunların tüm o karışıklıkta ilgi çekmeyeceği kesindi ama olur da çekerlerse diye önlemini alıyordu. Çünkü daha önceden benim düşündüğüm gibi, onlar yakalansa bile kurtulmaları çok basitti. Ama ben boku yerdim.

Bengi: Tek başıma mı yürüyeceğim? İki sokak ötesi Aslan kaynarken? Bu kulağa pek mantıklı gelmiyor, Narbekov. Beni çiğ çiğ yiyebilirler.

H: İki sokak ötede ben de varım.

Bengi: Yani?

H: Yani bunlar yersiz endişeler.

H: Biri senin olduğun sokağa doğru yürürse onu beyninden vururum.

Bengi: Çok komik şaka.

H: :)

Bengi: Şunu atmayı kes artık.

Mesajı gördü ama cevap vermedi. Bunun olacağını mesajı atmadan önce tahmin etmiştim aslında. Ortalığı karıştıracağını söylemişti, değil mi? Ne yapacaktı ki? Orada değil miydi? Bağırışlar arasından sesini illa ki ayırt edeceğimi biliyordum. Hiç

konuşmamış olmalıydı. Gerçi bu garip bir şey değildi. Zaten hiç konuşmuyordu ki.

"Beyler, neden on kişi tek bir adama giriştiğinizi merak ediyorum."

İşte bu onun sesiydi. Yani bana "Artık in şu arabadan." demenin farklı bir yoluydu.

"Muhtemelen az sonra tekrardan olay çıkacak," dedim Tolun'a. "Bağırışlar yükseldiğinde bu sefer gaza basabilin, tamam mı? Ben çıkıyorum."

"Ne?" diye sordu Tolun şaşkınlıkla, Sara ile aynı anda arkalarını dönmüşlerdi. "Nereye gidiyorsun lan?"

Ona cevap vermeden arabadan indim ve çöp konteynırlarının yanından yürümeye başladım. Hava buz gibiydi. Soğuktan titrediğim sabah hissettiğim soğuk bu soğuğun yanında bir hiçti. Dişlerimin birbirine çarptığını hissediyordum. Bacaklarım titriyordu.

"Poshel na khuy." Bu konuşan kesinlikle Odkan'dı. Artık sesini tanıyordum. *(Siktir git.)*

"No ya tol'ko chto prishel." *(Ama daha yeni geldim.)*

"Akh, imenno tot chelovek, kotorogo ya iskal." Konuşan kişi gülüyordu. "Sukin syn beri brata i vali otsyuda, Narbekov." *(Ah, aradığım adam da geldi. Orospu çocuğu kardeşini al ve git buradan, Narbekov.)*

Bir saniye sonra ise... Olduğum yerde kalakaldım çünkü bu kadar büyük bir gürültü çıkmasını beklemiyordum. Biri bağırıyordu. Bir erkek sesi. Bir saniye sonra ise sesi kesilmişti. Yüksek bir ses duydum. Bir patlama sesi. Ve daha sonra kırılma sesi. Bir arabanın alarmı çalışmaya başladı. Bu bağırış sesleri yükseldi. Çığlık atan yoktu ama o kadar fazla küfür ediliyordu ki sesleri ayırt bile edemiyordum. Kırılan şey arabanın camı mıydı?

Adamı arabaya mı fırlattı o?

Her kimse işte.

Birden konuşan kişi sayısı o kadar artmıştı ki... Polisin nasıl burayı basmadığını merak ediyordum. Sokağın ortasında bağırarak konuşan yirmi kişi vardı, az önce silah patlamıştı ve çığlık sesleri kopmuştu. Ama sanırım Sara söylediğinde haklıydı. Kimsenin umurunda değildi.

Odkan vuruldu. Silah elinde patladı. **Cümlelerin arasından yakalayabildiğim sadece buydu. Onlarca küfrün arasında bir anlam ifade eden tek cümle buydu. "Sumasshedshiy sukin syn!"** ***Deli orospu çocuğu.*** **Bunu Odkan'a dediklerine dair şüphem yoktu.**

Az önce de birisi bunu söylemişti. Odkan'ın vurulduğunu. Ama vurulan oysa, kimin elinden silahın alınmasını istiyorlardı? Arabaya tabiri caizse uçan adam kimdi? Narbekov'un böyle bir şey yapacağını sanmıyordum çünkü o... Fazla sakindi. Odkan onun gibi değildi. Öfkesini kontrol edemiyordu.

Narbekov'un kontrol etmesi gereken bir öfkesi olduğundan bile emin değildim.

"Kak ty dumayesh', u menya yest' shans postradat', dorogaya?" Konuşan Odkan'dı. ***(Sence benim vurulmuş olma şansım var mı canım?)***

Caddeden son model bir Ferrari geçti. Tam da benim yürümem gereken yöne doğru. Hedeon'un dediklerini hatırladığım için arabanın Olovlardan birine ait olduğunu tahmin etmek zor değildi. Hemen arkasından, en az öndeki son model Ferrari kadar büyük bir hızla daha önce görmediğim, muhtemelen özel tasarım olan bir Mclaren geçti. Tekerlekleri asfaltı resmen yakmıştı.

Sanırım Olovlar partiyi terk etmeye başlamıştı.

Bir bu eksikti.

Yürümem gerektiğini biliyordum. Kımıldamalıydım. Ama bu riski alamazdım, belli ki yürümek için geç

kalmıştım. Ne kadar hızlı giderlerse gitsinler birisi beni fark edebilirdi. Gecenin köründe ıssız bir sokakta yürüyen bir kız büyük ihtimalle hiçbirinin ilgisini çekmezdi.

Ama ya çekerse?

Sıkıntıyla nefesimi verdim. Tolun'a o kadar laf etmiştim ama aynısını şimdi ben yaşıyordum. Zamanında hareket etmemenin cezasını çekiyordum. Üstelik bu yetmezmiş gibi, onların zamanında hareket etmemelerinin cezasını da ben çekiyordum. Soğuktan donarak ölecektim burada.

Abart, prenses.

Gözlerim etrafta dolaşmaya başladı. Bana yürü demişti çünkü onlardan uzaklaşmam gerekiyordu ama buradan defolup gidip istemiyordum, gerçekten risk alamayacak hâldeydim. Hele de bu gece her şeyin birer birer mahvolduğunu gördükten sonra. Hem nereye yürüyecektim? Ne kadar yürüyecektim? Hiçbir şey söylememişti ki! Daha sonra beni bulunduğum yerden nasıl alacaktı? Belki gecenin sonunda ona kafayı takacaklardı ve izlenecekti. Bunları hesaba katmış mıydı?

Muhtemelen katmıştı. Onun gibi bir adamın bunları hesaba katmış olması gerekirdi.

Benim gibi bir kızın ise en başından beri burada olmaması gerekirdi.

Bir daha tekrarlanmayacak bir hata, **diye söz verdim kendime.**

Ama bu gecenin onlara en çok yaklaştığım gece olmayacağından emindim. Çünkü bir kere boyumdan büyük bir işe kalkışmıştım. Ve Sara haklıydı. Önünde sonunda beni göreceklerdi. Daha fazla saklayamayacaktım kendimi. İlla ki patlayacaktım.

Sadece o kadar büyük patlamamayı umuyordum.

Gözlerim yan sokaktaki eski binanın dışındaki yangın merdivenlerine takıldığında telefonu cebime

koyarak apartmana doğru ilerlemeye başladım. Madem kendimi sağlama alacaktım... Kendi yöntemlerimle alırdım daha iyiydi. Ayağımı paslanmış ve iğrenç kokan yangın merdiveninin demirine yasladım ve ellerimle yukarıdaki demiri sımsıkı tutunarak kendimi öne attım. Tırmanmak benim için zor bir şey değildi. Çocukluğum ağaçların tepesinde geçmişti. Babama teşekkür etmem gereken konu buydu. En azından beni fiziksel olarak her şeye hazır yetiştirmişti.

Belki de bir gün bunların olacağını biliyordu.

Öleceğini ve benim başımın çaresine bakmam gerekeceğini biliyordu.

Sabah karla karışık yağmur yağdığı için altımdaki direk hâlâ ıslaktı ve kayıyordu ama beni zorlamıyordu. Paslanmış demir kokusu burnumu rahatsız ederken kendimi yukarı çekmeye devam ettim. Bina o kadar eskiydi ki... Pencerelerin yanına koydukları merdiven güvenli bile değildi. Hatta bana kalırsa yangın çıksa apartmanın içinde kalanların yaşama ihtimali bu merdiveni kullanarak inenlerin yaşama ihtimalinden daha fazlaydı.

Binanın kullanılıp kullanılmadığını bilmiyordum ama hiçbir ışık yanmıyordu. Yine de sessiz olmaya çalışıyordum çünkü bina terk edilmemişse ve ben ses çıkarırsam, pencereden dışarıya bakacak olan kişiyle direkt burun buruna gelirdik. *Bu merdiveni buraya hangi mimar yerleştirdiyse artık.*

"Gerçekten mi, kuzen?" diye bir soru geldiğinde üçüncü kata çıkıyordum. Konuşanın Türkçesi o kadar bozuktu ve Rus aksanı o kadar belirgindi ki ne dediği neredeyse anlaşılmıyordu. "Bize karşı onu mu savunacaksın, Nadya? Neden böyle yapıyorsun, gerçekten anlamıyorum. Çekil aradan."

Yukarı çıktığım an artık onları görebilecektim. Apartman tam olarak sekiz katlıydı, onlara epey

tepeden bakmama yetecek kadar yüksekteydi yani. Ayrıca eğer eğilerek bakarsam kafalarını kaldırdıklarında beni görme ihtimalleri yoktu.

Bunu zamanında çok yapıyordum.

"Yedi dil biliyorum amına koyduğumun angutu," dedi Odkan gülerek. "İstersen yeni dil yarat kendine, yine de seni anlayacağım. Adam gibi konuş o yüzden. Karşıma geçip de arkamdan konuşmaya çalışma."

"Senin amacın tam olarak ne, Borisov?"

"İleri bas Matta," dedi bir kız sesi. Nadia'nın sesiydi. *Matta*. Bu ismi daha önce duymuştum ancak nereden duyduğumu hatırlamıyordum. Ona kuzen dediğine göre, Olovlardan biriydi. Gerçi annesinin tarafından birisi de olabilirdi. Olovlar kadar öneme sahip olmasalar da onların da burada bir yeri vardı. Leo'nun kiminle ne yaptığı belli değildi. Nadia'nın akrabaları benim hafızamda yer kaplayamayacak kadar fazlaydı. "Daha fazla tatsızlık çıkarmamaya çalışıyoruz burada. Neden olay peşindesiniz? Yetmedi mi bu gece olanlara?"

"Bu gece olanlar ikinizin suçu, kuzen."

"Benim adıma konuşma Olov," dedi Odkan ise. Konuyla pek ilgilenmiyor gibiydi. "Bu konuda seni daha kaç kere uyarmam gerekecek?"

Beşinci kata tırmanırken ellerimdeki ıslaklık ve yapışkanlık hissi yüzünden midem bulanmıştı. Soğuktan ellerimi zar zor kıpırdatıyordum. Bu yüzden tırmanmam uzun sürüyordu. Eğer hava normal insanların yaşayabileceği bir sıcaklık derecesinde olsaydı ve tutunduğum direkler yağmur yüzünden bu kadar ıslak olmasaydı o binanın tepesine şimdiye kadar üç kere çıkmıştım.

"Şunu koruyorsun," dedi bir çocuk. Matta denilen herif olmalıydı. "Onu hep korudun. Korumamaman gereken zamanlarda bile. Karşılığı ne oldu peki? Siktir etsene... Bu piç kurusu ileride kralcılık

oynamaya başladığında bize gelip de ağlama sakın, sevgili kuzenim. Çünkü onun bu hâle gelmesinin bir nedeni de sensin. Ve emin ol, biz senin gibi balık hafızalı değiliz. Yapılan yanlışı asla unutmayız."

"Ne kralcılık oyunundan bahsediyorsunuz sen?" diye sordu Nadia güldüğünde. "Şu an babama saygısızlık ettiğini farkında mısın? Bir şey mi kaçırdım ben? Babama bir şey mi oldu? Öldü mü yoksa, ha? Çünkü başka bir kraldan bahsetmen için ona bir şey olması gerek, değil mi? Aksi takdirde onu yok sayıp saygısızlık yapmazsın. Birazcık aklın varsa Matta. Yapmazsın, değil mi?"

Matta gülmeye başladı. "Burada manipüle edebileceğin kimse yok, tatlım. Bize bu numaraları kesmeyi bırak."

"Manipüle mi?" diye sordu Nadia gülerek. "Sadece gerçekleri söylüyorum. Ağzından çıkan kelimelere dikkat et, Matta. Yoksa seni dikkat etmek zorunda bırakırım. Benim babam bağışlayıcı bir adam değildir."

"Bu yüzden mi ispiyoncunun birini sağ kolu yaptı?" diye sordu Matta. "Ve ajan bir orospunun oğlunu da sol kolu..."

Sağ kol. Bahsettiği olay neydi bilmiyordum ama Leo'nun sağ kolu Odkan olmalıydı. Çünkü Perva bir ispiyoncu değildi. Olsaydı bu olayı bilirdim. Sol kolu. Perva'dan mı bahsediyordu? Ajan. Bu doğru olamazdı. Annemin üniversitede tanıştığı sıradan bir kız ne ajanı olabilirdi ki? Sol kol. Perva onun sol kolu muydu? Onun Leo ile iyi anlaşamadığını düşünürdüm. Evet, sonuçta bir Narbekov olduğundan dolayı örgütün içinde önemli bir yer kapladığını biliyordum ama bu Leo'nun onu sol kolum diyebilecek kadar sevmesi için yeterli değildi.

Çünkü Leo kimseyi sevmezdi.

"Ne dedin sen?" diye sordu Narbekov. "Tekrarla."

"İçeri git Matta," dedi Odkan net bir tavırla. "Siktir git. Şimdi."

"Hayır," dedi Perva sakin bir sesle. "Bir yere gitmeyecek. Burada kalacak ve tekrarlayacak. Kimin oğluymuşum ben? Tekrarla."

Böylece elim kaydı.

Yaşadığım korku o kadar ağırdı ki, kalbimin göğüs kafesimden çıkacağını düşündüm. Kayan elim ile yere düşüp kendimi gebertmeden önce hemen aşağıdaki demir parçasını yakalamayı başarmıştım. Elim soğuktan kaskatı kesildiği için artık bir şey hissedemiyordum. Hissettiğim tek şey korkuydu. Uzun zamandır o arabanın içinde hissettiğim o korkuyu hissedememiştim ama şimdi buraydık ve bu tanıdık his tekrardan benimleydi, içimdeydi.

Derin bir nefes alıp ne olduğunu idrak edebildiğimde ayağımla kendimi yukarı çektim. Kalbim hâlâ aynı hâldeydi, göğsümü korkuyla dövüyordu. Elimi nihayet hareket ettirebildiğimde yavaş hareketlerle bir üstteki demire tutundum. Caddeden geçen hızlı arabaları duyabiliyordum. Ama aşağıdan hiç ses gelmiyordu.

Olanları, duyduklarımı düşünmemeye çalışarak bir basamak daha yukarı attım kendimi. *Demek Leo'nun sol eli Narbekov'muş.* Hayır, bunu düşünmek için doğru zaman şu an değildi. Elimle üstteki demire tutundum ve kendimi biraz daha yukarı çektim. *Ya bana söylediği her şey yalansa?* Kendimi bir basamak daha yukarı çektim. *Bundan çıkarı ne olabilir ki?* Bir basamak daha yukarı çıktım. *Babasının intikamını almak istiyor.* Bir basamak daha yukarı çıktım. *Ama babasını kimin öldürdüğünü bize hiç söylemedi ki.* Delirecek gibi hissediyordum.

Nihayet tüm basamakları çıkmayı başardığımda ıslanan ellerimi kurulamaka amacıyla pantolonuma sürttüm. Ellerimin pis olduğunu biliyordum ama bu şu

an umursayacağım son şey bile değildi. Öne doğru ilerledim, onları görebileceğim bir açıya geçtim ve eğilerek çatıda kendimi sakladım.

Oradalardı. Yan yanalardı. Odkan ortadaydı. Solunda Perva vardı. Sağında ise Nadia. Karşılarında daha önce hiç görmediğim bir adam vardı. Uzun saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Üzerinde uzun bir ceket vardı. Matta denilen herif o olmalıydı. Yanlarında iki kişi duruyordu. Hemen solda ise Gabriel denilen adam vardı. Yüzündeki hasar açıklanamayacak kadar fazlaydı, dudağının patladığı bu kadar yüksekten bile belli oluyordu, üzerindeki mont ve tişört kesikler içinde kalmıştı. Yanında daha önce hiç görmediğim bir çocuk vardı, onunla tam olarak aynı boydaydı. Saçları koyu renk ve kısaydı. Açıkta kalan boynundan yüzünün sol kısmına kadar dövme doluydu. Üstü başı kan içinde kalmıştı. Muhtemelen Gabriel'in kardeşiydi.

"Davayte zaydem vnutr' rebyata." Konuşan kişi Gabriel'di. Artık görebiliyordum. *(Hadi içeri girelim beyler.)*

Sanırım ortamın daha fazla gerilmesini istemiyordu. Ama tekrar olay çıkmasının tek nedeni onun Odkan'a attığı kafaydı.

"İçeri geçtiğimiz falan yok," dedi Matta bozuk Türkçesi ile. Neden Türkçe konuşuyordu? "Narbekov benden bir şey rica etti, değil mi? Ve babam bana her zaman der ki: *Narbekovlar bir şey isterse bunu yapmalısın.* Üzgünüm, Gabriel. Bunu yapmalıyım."

Bir adım attı ve Perva'nın tam karşısına geçti. Boyu Perva kadar uzundu ama cüssesi iri değildi. Zayıf biriydi. Yine de deli cesaretine sahip olduğu için korkulmayacak gibi değildi.

"Tekrar mı etmemi istemiştin?" diye sordu Matta gülerek. "Neden? Sana bu gerçeği kimsenin unutturacağını sanmıyorum. Tek zayıflığın

neticesinde. Senin gibi adamların zayıflığını bulmak zor olur. Narbekovların biricik oğlu, Nemea Aslanı, Hedeon, altın çocuk, herkesin gözdesi, Leo'dan sonraki liderimiz... Değil mi? Ama gerçekte aslında iki yüzlü bir orospunun çocuğundan başka bir şey değil."

Matta'nın cümleyi bitirmesi ile Narbekov'un ona doğru atılması arasında bir saniye bile fark yoktu. Nadia çığlık atarak aralarına girmeye çalıştı ancak Odkan ondan önce davranarak öne eğildi ve iki eliyle Nadia'yı belinden tutarak bez bebekmiş gibi rahatça havaya kaldırıp yanına çekti. Nadia tekrar öne atılmak istediğinde buna izin vermedi. Amacı Nadia'yı korumak mıydı yoksa Perva'nın Matta denen herifi haşat etmesini izlemek miydi emin olamamıştım.

Perva, Matta'yı onda daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle duvara ittirdi. Hiç sinirlenmez sanmıştım. *Ben sinirlenmem,* demişti daha dün gece. Değil mi? Bunun mümkün olmayacağını, hepimizin sınırları olduğunu biliyordum ama o kadar ruhsuz ve sakindi ki, bir an olsun hiçbir sınırın bu adam için geçerli olamayacağına inanmıştım. Ama yanılmıştım. Belli ki onun da sınırları vardı. Her insan gibi. *Hepimiz* gibi. Ve artık o sınırların nereden, daha doğrusu *kim*den geçtiğini biliyordum.

"Onu öldürür!" dedi Nadia çırpınmaya başladığında. "Manyak mısınız siz? Neden araya girmiyorsunuz? Onu öldürecek."

"Umarım," dedi Odkan. "Uzun zamandır yaptığı en doğru hareket olur." *Dünya umurunda bile değil. İnanılmaz. Gerçekten inanılmaz.*

Ama Narbekov, Matta'ya yumruk atmıyordu. Sadece onu duvara doğru ittirmiş ve elleri ile yakasını kavramıştı.

"Sana vurmayacağım," dedi Narbekov sakin bir sesle. Siniri bir anda uçmuştu. Sanki az önce hayal görmüştüm. "Sana zarar da vermeyeceğim. Kim

olduğumu unutmuşsun. Ama merak etme, ben sana hatırlatacağım. Seni bıraktıktan sonra içeri gir ve bana bir *iyilik* yap. Leo'ya şikayet gittiğinde, Vincent'i bıçaklayanın sen olduğunu söyle. Buna inanmayıp aksini iddia eden olursa da halletmek senin işin."

Matta güldü. "Bunu neden yapayım, Vladislav? Oradan bakınca kafayı yemiş gibi mi görünüyorum?"

Buradan bakınca boku yemiş gibi görünüyorsun.

"Sence Leo, Tikhon'un çalıştırdığı seks işçilerinden birine aşık olup da sırf o kızı kurtarmak için Olovlardan birinin ölümüne neden olduğunu öğrenseydi ne tepki verirdi?" diye sordu Perva biraz geri çekildiğinde. "Neydi kızın ismi? Anastasia... Sonra sana ihanet etti ve Tikhon'a geri kaçtı, değil mi? Klasik Anastasia hareketi. Büyük ihtimalle hâlâ onu arıyorsundur. Sana söyleyeyim. O kızın senin gibi eziklerle işi olmaz. Aslında en başından beri mağdur değildi, hatta Tikhon'un gözdesiydi. Sadece seni kandırdı. Kitaptaki en basit oyuna düşmüşsün. İçler acısı..."

"Narbekov..."

"Aynen öyle," dedi Perva gülerek. "Narbekov'um ben. Öğrenene kadar tekrarlamaya devam et. Belki bu sefer bunu o sikik kafana tam anlamıyla sokarsın ve bana bir kez daha saygısızlık edecek kadar aptal olmazsın." Matta'yı duvara tekrar çarptığında Matta acıyla inledi. "Kızın bizden ne kadar para çaldığını biliyorum, Matta. Senin gibi bir salağın tam olarak doğru bile söyleyemeyeceği bir para o. Leo bunu öğrenirse ne olur hiç düşündün mü? Yoksa bunu da düşünemeyecek kadar aptal mısın? Sana basit bir özet geçmemi ister misin olacaklar hakkında?"

"Ben öyle bir şey..." Matta öksürdü çünkü Perva boğazını sıkıyordu. "Ben... Öyle bir şey yapmadım. Yapmadım. Bırak lan beni! Kimi inandıracaksın buna?"

"İnandırmaya ihtiyacım yok," dedi Perva. "Anastasia bir telefon uzağımda. İnan bana, seni nasıl keklediğini anlatmak için can atıyor zaten. Banka hesaplarındaki para akışı belli. Yazdığın çek belli. Dünya kanıt var elimde. Ben kanıtsız konuşmam, bunu bilmen lazımdı."

"Orospu ç..." Küfürü tamamlayamadan Narbekov onu arkadaki duvara sertçe ittirdi. Matta ne olduğunu şaşırmış gibiydi. "Anastasia ile senin ne işin var lan?!"

"Sence şu an endişelenmen gereken şey bu mu, yarrak kafalı?" diye sordu Odkan eğlenen bir sesle. "Kız seni ters yatırıp düz sikmiş. Cebini boşaltmış bir de arkandan seninle ne taşaklar geçmiş. Burada yarrağı yedin, olay Leo'ya gitse geberip gideceksin. Sen hâlâ kızı mı kıskanıyorsun? Oğlum, sen harbi angutsun lan."

"Bunu gerçekten yaptın mı?" diye sordu Nadia şaşkın bir sesle. "Orospunun teki için Daria'yı ölüme terk edip bir de babamın parasını mı çaldın? Sen aptal mısın? Nasıl böyle bir şey yapabilirsin? Seni ben geberteceğim, Matta."

"Geriye çekil, Nadia." Konuşan kişi Gabriel'in yanındaki koyu saçlı adamdı.

Nadia sinirle ona doğru döndü. "Sana ne?!" Birden çocuğun üstüne yürümeye başlamıştı. "Bu gece çıkan her olay senin suçun, bunu farkındasın değil mi? Eğer babam bir sorumlu isterse seni ele vermekten çekinmeyeceğim."

"En yakın arkadaşını kıskançlık krizi yüzünden tuvalete kapatan ben değilim, tatlım. Ama sorun değil. Suçu üstlenebilirim. Bunu senin için yapmayı sevdiğimi biliyorsun."

Nadia'nın neden *şımarık* olarak anıldığına şaşırmamak gerekirdi. İstediğini yapabilirdi ve yine de ona kızmayı bırakın, onun için suçu üstlenecek bir

sürü insan vardı. Konuşan çocuğun ciddi olduğunu anlayabiliyordum. Dalga geçmiyordu. Nadia'nın çıkardığı olay yüzünden haşat olmuş olması onun için önemsiz bir detay gibiydi.

Eğer beni bu şekilde kollayan bu kadar insan olsaydı, Narbekov'un da Borisov'un da bahsi bile geçmezdi. Babası Leo iken hem de... Bu kız tam anlamıyla her şeye sahip olabilecekken oyunu neden bu kadar yanlış oynuyordu?

"Ben o kıza hiçbir şey yapmadım," dedi Nadia. "Kendisi bağırmaya başladı. Bunu gayet iyi biliyorsun çünkü tuvalete onu korumak için girmediğini biliyorum."

"Bunları evde konuşuruz," dedi koyu saçlı çocuk. "Şu an sırası olduğunu düşünmüyorum, Nadia."

***Evde* mi?**

"Evet bunları evde konuşalım, kız kardeşim." Konuşan Gabriel'di. *Kız kardeşim.* Nadia'ya söylüyordu, değil mi? *Siktir ama.* Soy ismi Kuzlov değil miydi? Yoksa Gabriel ile yanındaki adam Nadia'nın üvey kardeşi miydi?

Nadia bir adım daha ileri gitti. "Ben senin kardeşin değilim, Kuzlov. Ve sen de benim tarafımda değilsin. Sadece konuşmak için konuşma."

"Ama başına bir şey gelecek olursan eve gittiğinde Leo tarafından öldürülme riski olan sen değilsin," dedi Gabriel. "Odkan değil. Benim. Ve Gaviel."

***Gaviel.* Kardeşinin ismi buydu demek ki.**

"Eğer babamın ne istediğini bu kadar umursuyorsan işe Odkan'a saldırmamaktan başlayabilirsin," dedi Nadia. Odkan'ın homurdanarak kafasını geriye attığını gördüm. "Ya da Matta'nın işini hallederek. Babamdan para çalmış, duyuyorsun değil mi? Daria'yı aylarca ne kadar çok aradığımızı da hatırlıyorsun, değil mi?" Birden Matta'ya doğru atıldı. "Ne yaptın ona?! Konuş!"

"Kızı aradan al Borisov," dedi Narbekov. "Bu onun olayı değil. Her şeye burnunu sokmamayı öğrensin. Ortalık pisleşecek yoksa."

Odkan öyle bir baktı ki Perva'nın suratına bağıracağını sandım. Kafasını geriye atarak gözlerini kapattı. Sabır dileniyor gibiydi. Sonra Nadia'ya döndü ve gözleri ile yanını işaret etti. "Buraya gel."

"Kime emir veriyorsun lan sen?!" Bunu söyleyen Gaviel'di.

"Ananı sikerim ama he," dedi Perva birden Gaviel'e döndüğünde ve onu aniden yakasından kavrayıp havaya kaldırdığında. "Her boka atlamayın, amına koyduklarım. Sabahtan beri olay çıkarmak için girmediğiniz şekil kalmadı. Susun lan artık!"

"Ellerini kardeşimin üzerinden çek Narbekov," dedi Gabriel.

Narbekov'un bu gece oradan çıkabilmesine ihtimal yoktu. Ben ise soğuktan o kadar uyuşmuştum ki, artık üşüdüğümü bile hissetmiyorum. İyi ki kalın giyinmiştim. Nadia'nın giydiği mavi mini elbiseye baktım. Üzerinde hiçbir şey yoktu ve hiç üşüyormuş gibi görünmüyordu.

"Senden emir almıyorum Kuzlov," dedi Perva, Gaviel'in yakasını bıraktığı sırada. Matta hâlâ duvarın kenarında duruyordu. İçimden bir ses daha büyük bir olay çıkmasını umduğunu söylüyordu. İçine düştüğü durumdan anca bu şekilde kurtulurdu. "Burada hiçbirinizden emir almıyorum. Siktirin ve içeri girin. Benim Matta ile halletmem gereken bir mesele var ve siz gereksiz yere başımı ağrıtmaktan başka bir sike yaramıyorsunuz."

"Bir yere gittiğim yok," dedi Gaviel denilen çocuk. Gözleri Nadia'yı bulmuştu. "Onu burada tek bırakacağımı mı sanıyorsun? Kendini öldürmeye meraklıdır o. Araya girip durur. Borisov elinde bir

silah bile tutmayı beceremezken onu burada sizinle bırakmayacağım."

"Hayırdır?" diye sordu Odkan alaycı bir sesle. "Koruması mısın onun?"

"Öyleyim," dedi Gaviel. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Al koru oğlum," dedi Odkan alaycı bir sesle. "Tepe tepe koru. Sikimdeydi ya sanki. Al yanına, beraber içeri geçin hatta."

"Buraya gel Nadia," dedi Gaviel. "İçeriye götüreceğim seni. Bunlar ne bok yemek istiyorsa yiyebilirler."

"İstemiyorum," dedi Nadia. "Sen gidebilirsin. Ben burada kalacağım."

"Nadia..."

"İstemiyorum dedim! Duymuyor musun? Bana emir veremezsin sen."

"Gaviel ile git," dedi Odkan, Nadia'ya döndüğünde. Ama gözleri ona bakmıyordu.

Nadia onunla konuşmasını beklemiyordu belli ki. Birkaç saniye sessiz kalmıştı. Sonra itiraz etti. "Hayır, Odkan..."

"Onunla git, dedim. İkiletme."

Nadia'nın Matta'ya doğru gideceğini ve ortalığı daha çok karıştıracağını düşündüm ama bunu yapmadı. Onun kafasına eseni yapan bir kız olduğu her şeyden belliydi. Birilerinin uyarılarını dikkate alacak son insan bile değildi. Ancak Odkan öyle bakınca bir adım geri çekilmiş ve Gaviel'in yanına geçmişti.

"Şimdi gidebilirsin Kuzlov," dedi Odkan. "Olga'yı da içeriye götür."

Olga da mı oradaydı? Sabahtan beri hiç sesi çıkmamıştı. Hatta Narbekov ondan çok konuşmuştu... Birkaç adım atarak Odkan'ın yanına geçti, kahverengi saçlarından tanımıştım onu, yüzünü göremesem bile.

Demek bunca zaman sadece seyircilik yapıyordu. Belki de çığlık atan kız oydu.

"Olga burada kalsın," dedi Nadia. Olayları daha sonrasında ona anlatacak birinin olmasını istiyordu çünkü burada kalan kimsenin ona olan biteni anlatmayacağını farkındaydı. Tam da benim düşünebileceğim bir şeydi.

"Hayır," dedi Olga kafasını iki yana salladığında. "Seninle geliyorum. İçeride tekrar o kızla birbirine girmene izin verememem. Yürü hadi. Buradaki drama bitince eve gideceğiz."

Odkan, Olga'nın arkasından bir süre baktı. Tolunlar onların yattıklarını söylemişti, değil mi? Ve Olga, Nadia'nın kuzeni olmasına rağmen Nadia'nın bundan haberi yoktu. Elena da onların arkadaşıyken, kuzeni karşısında Elena'yı birden *o kız* yapmıştı Olga. Ama kendi çevirdiği dolapları gizliyordu.

"O kıza hiçbir şey yapmadım ki ben!" dedi Nadia, Olga arkasına geçip onu kapıya doğru ittirmeye başlamıştı. Elleri, Nadia'nın mini elbisesinin açık bıraktığı sırtının üzerindeydi.

"Biliyorum aşkım," dedi Olga. "Ama kafam olay kaldıracak hâlde değil şu an. Anlıyorsun, değil mi?"

Alexander'ın kayıp olduğunu farkında mıydı acaba? Narbekov bu konu hakkında bir şey öğrenebilmiş miydi? Öğrenebilmiş olmasını umuyordum çünkü buraya gelme amacı buydu. Ve eğer öğrenememişse, gece yaşanılan tüm saçmalıklar bir hiç uğruna yaşanmış olacaktı.

Olga'nın öne geçerek Nadia'nın koluna girmesini izledim. Gaviel hemen arkalarındaydı. Beraber içeri girdiler. Gabriel yerinden kımıldamamıştı. Matta'nın arkasındaki hiç konuşmayan adamlar da öyle. Odkan, Matta'dan biraz uzakta duruyordu ve Narbekov ise adamın tam önündeydi.

"Ortamdaki gürültü giderildiğine göre," dedi Perva, Matta'ya döndüğü sırada. "Şimdi seninle biraz daha konuşacağız."

"Konuşacak bir şey yok," dedi Matta gergin bir sesle.

"Çok şey var bence," dedi Perva. "Bana yaptığın saygısızlıktan bahsedelim önce. Sonra Leo'ya yaptıklarına geliriz. Daha sonra da Daria Olov'a ne yaptığını anlatırsın. Gece uzun nasıl olsa."

"Bir sik anlatmayacağım," dedi Matta. "Sıkıldım lan sizden? Neye güveniyorsunuz? Son kalan olmanıza mı? Elemler de bir zamanlar ona güveniyordu. Ta ki onlardan hiç kalmayıncaya dek."

Buradayım, diye bağırmak istiyordum suratına karşı.

Ailemin küçük görülmesinden sıkılmıştım artık. Babamın onlar için yaptıkları onlar için önemsizdi. Bir gece ailem yok olmuştu ve onların hepsinin hafızasından tüm fedakarlıklar silinmişti. Artık sadece hor görme ve küçümseme vardı. Eskiden abim sürekli soy ismimizden ve taşımamız gereken bir mirastan bahsederdi ama onu anlamazdım çünkü bunların hiçbiri umurumda değildi. Ama artık işler değişmişti. Artık umurumdaydı. Çünkü sevdiğim herkes sadece bunun uğuruna ölmek zorunda kalmıştı.

Ve bu piç kuruları benim ailemi hâlâ küçümsüyordu.

Onların yapmaya cesaret edemediği her şeyi yapan ailemi küçümsüyorlardı. Leo onların gözlerini boyamayı çok iyi beceriyordu. Eğer manipülasyon konusunda bu kadar iyi olmasaydı bu kadar sevilen bir lider olur muydu zaten? Onlara ne vermesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Nasıl kandırması gerektiğini... Elemlerin arka planda çektiği tüm acıları saklıyor ve köpeklerinin hepsine kendi uydurduğu hikayeleri birer kemik gibi fırlatıyordu.

Ölmeyi hak ettiler çünkü kaçtılar, **diyordu muhtemelen.** ***Biz kaçmayız. Savaşırız. Diğer üç aile.***

Ama kimsenin kaçtığı yoktu aslında.

Sadece öleceğini anlamıştı babam.

O zaman doğru ve yanlış yer değiştiriyordu.

"Onlar Elemler," dedi Perva alaycı bir sesle. "Onlar aptaldır. Ben değilim."

Sinirlerim giderek daha fazla geriliyordu.

"Ölüm fikri kulağa güzel geliyor aslında," dedi Odkan, Perva'nın yanına ilerlemişti. "Sorun şu ki... Bu deneyimi bana tattırabilecek hiçbir şey yok bu dünyada."

"Hiçbir şey mi?" diye sordu Perva alayla, ona döndüğünde.

"Tabii ki yirmi bir," dedi Odkan gülerek. "Okyanus bile."

"Kendine fazla güven, kralı tahtından eder," dedi Narbekov. "Kendine fazla güvenen ve sonunu düşünmeden konuşan insanlara ne olur, biliyor musun yirmi?"

"Ne olur?"

"Bu olur."

Perva'nın eli daha önce görmediğim kadar seri bir hareketle beline gitti. O kadar dikkatle onu izlememe rağmen ne olduğunu bile anlayamadan silah ellerindeydi ve eli havaya kalkmıştı, bir saniye sonra ise silah sesi patladı. Bir erkeğin acı dolu inleme sesi tüm sokağı sarmıştı.

Siktir.

Başta Odkan'ı vurdu sandım ama bunu neden yapacaktı ki zaten? Matta acıyla inleyerek olduğu yerde çöktü ve bacağını tutarken birden yere kapaklandı. Onu bacağından vurmuştu. Eğer amacı onu öldürmek olsaydı ıskalamayacağını biliyordum.

Onu sadece uyarmıştı. Tabi bu uyarı Narbekov diliyle yapılan bir uyarıydı.

"Şimdi tekrar konuşalım," dedi Narbekov, Matta ile yüz yüze gelebilmek için eğildiğinde. "Leo'ya gideceksin ve olay çıkardığını, sonra da yanlışlıkla kendini vurduğunu söyleyeceksin. Ne kadar geri zekâlı olduğunu değerlendirecek olursa, buna hiç şaşırmaz zaten."

"Piç..."

"Efendim, ne dedin?" diye sordu Perva alaycı bir sesle, adamın yüzüne eğildiğinde. "Bir daha ailem hakkında ağzını açarsan, bu sefer mermi çok daha farklı bir yerine isabet eder. Anladın mı beni?" Matta ona cevap vermediğinde birden ayağı ile Matta'yı vurduğu yere bastırdı ve Matta acıyla çığlık attı. "Anladın mı dedim lan!"

"A-Anladım."

"Güzel."

"Leo bunca zaman bunu bilip de susmanı hoş karşılar mı peki?" diye sordu Matta titreyen sesiyle. "İhanetten sonra en sevmediği şey bu değil mi? Ondan bir şey gizlenmesi?"

"Sen bunlara kafa yorma Matta," dedi Perva. "Leo ile bizim aramız sağlamdır. Sen kendin için endişelen."

Leo ile bizim aramız sağlamdır.

Bu cümleyi kuran Narbekov muydu? Burada ne halt dönüyordu tam olarak? Birisi bana anlatabilir miydi? Çünkü ben bir halt anlamamaya başlamıştım.

"Bana düzgün bir seçenek sunmuyorsun bile!" dedi Matta. "Bir Olov'u bıçakladığımı söylersem de ona ihanet ettiğimi söylersem vereceği tepkiyi verecek."

"Şöyle düşün," dedi Odkan kolunu sıyırdığında. Çıplak tenini Matta'ya gösterdi. Belli ki bir dövmesini gösteriyordu ama burası o dövmeyi görebileceğim kadar yakın mesafede değildi. "En azından buna sahip olmayacaksın. Kızgın demirle yapıyor, Matta. Cehennem gibi acıtıyor."

"Bak bunu unutmuşum," dedi Perva alaycı bir sesle. "Eğer dediklerimi yapmazsan başına gelecekleri sana Odkan'ın anlatmasını ister misin? Daha gerçekçi olabilir. Sonuçta o tecrübe edindi."

"*Siktir* git," dedi Odkan. "Çok yürek varsa sen de şovu bırakıp da öldürürdün bu orospu çocuğunu onu. Ben senin yerinde olsaydım yapabilirdim. Ama sen yapamazsın. Değil mi?"

"Sen *benim yerimde* olamazsın."

Odkan'ın sırıttığını gördüm. Perva'nın dikkati Matta'dan Odkan'a çevrilmişti. "Biz seninle bir türlü *aynı yerde* olamadık zaten, Narbekov. Ben kaybederken sen kazanandın, şimdi ben kazanıyorum ve sen kaybediyorsun."

"Bir bok kaybettiğim yok," dedi Perva.

Odkan omzunu silkti. "Şimdilik."

Perva onu umursamadan Matta'ya döndü. "Burada kimse Türkçe bilmediği için şanslısın," dedi. "Senin ne bok yediğini köpeklerin anlayamıyorlar. Bu senin avantajına olur, anlıyorsun değil mi? İşi sessizce halletmen için bir fırsat. Biliyorum, onlar benim gibi sessiz bir adam değiller. Senin yanlışlarını bilirlerse kim olduğunu önemsemeden ilk onlar Leo'ya giderler. Leo'nun ödülleri senin dostluğundan daha değerlidir."

"Ben biliyorum," dedi Gabriel. "Ama devam edin. Ne senin kim olduğunla ne de Matta'nın aşık olup götten delik deşik edilmesi ile ilgilenmi..." Kahkaha atmaya başladı. "Pardon kanka, bununla biraz ilgileniyormuşum. Olayı biraz daha detaylı anlatsana sen bize, Narbekov. Bu kızı sikiyorum sanarken kız bunu nasıl domaltmış tam olarak? Anlat sen anlat. Gece daha uzun."

"Dost musun yoksa düşman mı, amına koyduğum?!" diye bağırdı Matta. Ama hâlâ konuşurken öksürmek zorunda kalıyordu. "Ölüyorum burada!"

"O an hangisi olmak istersem," dedi Gabriel. "Ben sadece kardeşimi korurum. Tanıyamadın mı hâlâ beni? Ayrıca ben senden haz bile etmem amına koyduğum. Sen benim kavgama neden girdin ki zaten?!"

"Hayatımın dayağını yediğim için cesaret edemiyorum demiyor da..." Odkan sırıtıyordu. "Bahane uyduruyor."

"Herif yatağa kız atmak için Leo'dan para çalmış amına koyayım," dedi Gabriel. "Odkan, bunu nasıl kaptırdın lan sen?"

"Sen de içeri geçsene," dedi Odkan, Gabriel'i ittirdiğinde. "Hadi abicim, siktir git kardeşinin yanına."

"Yo... Burası iyi. Şu aptal piç için biri gelmeyecek mi? Ölecek mi böyle kan kaybından?"

"Bir şey olmaz ona," dedi Perva. "Dersini aldıysa alıp götürebilir köpekleri. Ne yapacaklarsa yapsınlar." Matta'ya doğru bir kez daha eğildi. "Dediklerimi anladın, değil mi? Sen aptal herifin tekisin, bu yüzden yüz kere tekrarlama ihtiyacı hissediyorum."

"Bırak lan artık beni!"

"Bir daha adımı da soy adımı da ağzına aldığını görmeyeceğim," dedi Perva ayağa kalktığında. "Sana söylediklerimi yapıp suçu üstlenmezsen, haberim olur. Bu sefer seni gerçekten öldürürüm, Matta." Bakışları Gabriel'e döndü. "Şuna bir doktor bul, geberip gitmezsin."

"Oğlum hastane sahibi miyim ben?" diye sordu Gabriel. "Nereden bulacağım buna doktor?"

"Ara lan birini işte!" dedi Perva. "İçeridekilere söyle. Birini bulsunlar. Soran olursa az önce patlayan silah onundu, kendi kendini vurdu."

"Neden senin için yalan söyleyeyim ki?" diye sordu Gabriel kafasını yana eğdiğinde.

"Geç bunları Gabriel," dedi Perva yorgun bir sesle. "İkimiz de biliyoruz ki benim vurduğumu söylemeyeceksin. İspiyonculuk sana göre değildir. Ve Matta'yı korumaya değer bulmayacaksındır. O yüzden uğraştırma beni."

"Senin için yalan söylersem bu seni sevdiğimdendir Narbekov," dedi Gabriel. "Seni çok severim. Borisov'u da. Hatta onu daha çok. Ne kadar bir orospu çocuğu olsa da." Bakışları Odkan'a döndü. "Ama kardeşimi daha çok severim. Bu gece onun üstüne fazla oynadınız. Canımı sıkıyor bu hareketleriniz. Bir daha olmayacağına dair söz vermenizi istiyorum."

"Kardeşine dokunmadım bile," dedi Perva. "Bana bulaşmayana bulaştığımı nerede gördün sen?"

"O bizim gibi değil," dedi Gabriel. "Sen bana yumruk atsan ben bunu siklemem, sen de aynı şekilde. Ama siz onun üzerine gittiğinizde o bunu yediremiyor. Üstüne oynamayın çocuğun. Özellikle de sana diyorum, deli piç."

"Siktirtme lan kardeşini," dedi Odkan. "Gelip bana havalanmadan önce düşünsün. Adımlarını dikkatli atarsa benim ona ders vermememe gerek kalmaz."

"Kimse kimseye ders vermiyor Borisov," dedi Gabriel. "Kardeşim ile iyi anlaş. Aynı uyarıları ona da yapacağım, emin ol. Sadece size konuşuyorum sanma." Sonra hiçbir şey olmamış gibi arkasını döndü, mekanın kapısından içeri girdi ve kapıyı kapatmadan önce Rusça bağırmaya başladı: "Matta'nın elinde silah patladı! Biriniz tanıdık doktor çağırsın, hemen! Kime diyorum?!"

Birkaç saniye sonra mekanın içinden birkaç kişi çıktı, Matta'yı sürükleyen adamlar mekanın arkasına saptı. Yaklaşık otuz saniye sonra ise mekanın önündeki sokaktan son hızda bir Bugatti geçmişti.

Sara ve Tolun şimdiye kadar eve bile gitmiş olmalılardı. Ve Narbekov ortalığı benim tahmin

ettiğimden bile fazla karıştırdığı için, kimsenin umurunda olmamıştı. Ben bile dikkat etmemiştim. Onlarla arabada olmalıydım. En azından sıcak bir yerde olurdum.

Ama eğer gitseydim tüm bunları öğrenemezdim.

Perva'nın Leo'nun sol kolu olduğunu mesela. Ya da Kuzlovlar ile Nadia'nın arasındaki ilişkiyi. Diğer her şeyi... Çünkü bunların hiçbirini Perva'nın bana anlatmayacağını biliyordum. "Seninle ilgili olmayan şeyleri anlatmayacağım," diyecekti. Ama sorun benimle ilgili olan şeyleri de anlatmamasıydı.

Kalabalık dağıldığında aşağıda sadece Perva ve Odkan kaldı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Odkan, kafasını eğdiğinde. Neden bahsettiği konusunda bir fikrim yoktu. "Ne işin var burada? Neden geldin? Neyin peşindesin?"

"Bir sik peşinde değilim," dedi Narbekov.

"Seninle 10 metrekarelik odada büyüdüm," dedi Odkan. "Onlar bu yalanları yerler. Ben yemem. Ne peşindesin? Söyle hadi."

"Ne fark eder?"

"Hiçbir şey," dedi. "Az önce içeride söylediklerin yeterliydi noktayı koymak için. Yanlış anladığım yok, merak etme."

Perva alayla güldü. "Hâlâ çocuk gibisin."

"Değilim," dedi Odkan. "Sanmıyorum. Çünkü senin yirmi yedi yaşında yürümekte zorlandığın yolları ben yedi yaşında yürüdüm, Narbekov."

"Ben her zaman senin yanındaydım."

"Yanımda değildin," dedi Odkan. "Önümdeydin."

"Olay bundan ibaret, değil mi?" diye sordu Perva. "Hep bundan ibaret oldu. İstesen yanında değil arkanda bile olurdum. İstemen yeterdi."

"Yeter miydi?"

"O zaman yeterdi."

"Yetmeyeceğini biliyorsun," dedi Odkan. "Sana iyi uykular, yirmi bir."

Odkan yanından geçip giderken Perva hiçbir şey söylemedi. Odkan'ın mekanın önünde ilerlediğini ve eğer Gabriel ona kafayı gömmemiş olsaydı çoktan bineceği arabaya bindi. Kırmızı bir LaFerrari. Ve gaza basarak yola çıktı. Tekerlekler asfaltta büyük bir gürültü çıkarmıştı.

Narbekov'un cebinden telefonu çıkardığını gördüm. İki saniye sonra ise cebimdeki telefon titriyordu.

Telefonu açtım. "Neredesin?" diye sordu arabaya doğru ilerlemeye başladığında. "Seni almaya geliyorum."

"Yukarı bak," dedim alaycı bir sesle.

Kafasını kaldırarak etrafa baktı. Gizlenmeyi keserek doğrulduğumda bakışları benimkiler ile buluşmuştu.

Gülümseyerek ona el salladım.

Şaşkın görünüyordu. Ne olduğunu anlamamış gibiydi. Yani, onun yerinde olsaydım eğer karşıdaki binanın çatısından birinin çıkacağını beklemezdim ben de. Yine de onu bu hâlde görmek kahkaha atmak istememe neden olmuştu.

"Sen deli misin?" diye sordu bana bakmayı keserek. "Oraya nasıl çıktın sen?"

Biri gelebilir düşüncesine karşı önlem alıyordu belli ki. Kafasının içinde dönenler hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilirdim ama önlemlerini nasıl aldığını anlamaya başlamıştım artık. Böylece hareketleri biraz daha anlam kazanıyordu.

"Bizim de birkaç numaramız var," dedim alaycı bir sesle.

"Merakın adamı korkutmuyor değil," dedi arabaya doğru ilerlemeye devam ettiğinde. "Sırf olanları görmek için sekiz kat tırmanmışsın. Hem de eskimiş ve ıslak demirlere tutunarak. Sorumu geri alıyorum. Sen gerçekten delisin."

"Şovunu izlemek için yaptım," dedim gülerek. "O kadar yüksek bir performans gösterdin. Seyircisiz bırakamazdım ya seni."

"İnanılır gibi değilsin Bengi," dedi. "Sana yürümeni söylemiştim, değil mi? Bir kez olsun benim sözümü dinleyecek misin acaba?"

"Hayır," dedim. "Sanmıyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi arabaya bindiği sırada. "Aşağı in. Caddenin sonunda buluşalım."

"Yok artık!" dedim iç çekerek. "Saatlerdir buradayım bir de caddenin sonuna kadar yürüyecek miyim? Donuyorum!"

"Onu sekiz kat çıkmadan önce düşünseydin."

"Benim daha iyi bir fikrim var."

"Olmadığına eminim," dedi. "Yine de dinliyorum."

"Sen başka bir şey bulursun diye söylemiştim," dedim. "Bir bok yok aklımda." Homurdandığını duydum. "Çıkarken az kalsın düşüyordum. Direkler kayıyor. Ya düşersem?" Düşmekten korkmuyordum aslında, illa ki toparlayacağımı biliyordum. "Sen ısıtıcısı açık, o konforlu arabanın içindeyken düşüp ölürsem hiç mi vicdanın sızlamayacak?"

"Vicdanım olduğunu sanmıyorum Elem," dedi alaycı bir sesle. "İnmekten korkmadığını bal gibi biliyorum, sadece konuşmayı seviyorsun. Ama benim çekecek hâlim kalmadı bu gece, in artık şu lanet çatıdan aşağı."

"Düşersem ne yapacaksın?"

"Kızım ben mi çık dedim sana! Manyak mısın sen? Çıkarken ineceğini düşünmemiş miydin? Nasıl bir yardım edebilirim sana? Ben de mal gibi çıkayım da beraber mi inelim ulan nedir beklediğin?"

"Ben doğaçlama takılan biriyim," dedim merdivene doğru ilerlediğimde. "Ne varmış yani bunda?"

"Düşersen tutarım ben seni."

"Arabanın içindesin ulan," dedim merdivenin başına geldiğimde. "Nasıl abartıyor... Yok ben tutarım yok ben koşarım yok ben beyinlere mermiyi sıkarım. İnsanda biraz gerçekçilik olur, biraz ya. Edward Cullen mısın da beni tutacaksın düşersem?"

"Snow'u bitti Cullen'ı geldi anasını satayım," dedi. "O kim şimdi?"

"Seni gerçekten dağda büyütmüşler, Narbekov."

"Boş konuşmayı ne kadar çok seviyorsun, Elem."

"Of tamam geliyorum," dedim. "Kapat telefonu. Sür artık caddenin sonuna mı başına mı nereye süreceksen. Bunaldım buradan!"

Telefonu suratıma kapattı. Dank diye.

Birkaç saniye telefona baktım. Şaşırmamıştım gerçi. Telefonu cebime koyup ellerimi ıslak demire yasladığım ve kendimi aşağı sarkıttığım an arabanın mekanın önündeki otoparktan çıktığını gördüm. Neyse ki soğuğa alıştığım için inmem çıkmam kadar uzun sürmemişti. Geçen saniyeleri içimden saydım, 321'e geldiğimde ayaklarım sonunda yere değmişti.

Kapüşonumu saçlarıma örterek hızlı ama dikkat çekmemesine özen gösterdiğim adımlarımla arka sokaklardan ilerlemeye başladım. Partiyi kimin ne zaman terk edeceği belli olmuyordu bu yüzden rahat hissedemiyordum. Caddenin sonunda birinin beni onun arabasına binerken görmesini istemezdim.

Beni hiçbir şekilde görmelerini istemiyordum aslında.

Telefonuma gelen mesaj sesiyle soğuktan titreyen ellerimi cebimden çıkarmak zorunda kaldım ve telefonu açtım. Mesajın kimden geldiği zaten belliydi.

H: Ara sokakta bekliyorum seni.

Bengi: Tsmklm.

H: Yardım çağrısı mı gönderiyorsun?

Bengi: Ellrugm dmsmfu solguktan yzgmırujm.

H: Cebine sok o zaman ellerini.

Bengi: Yazdorpğ durusnf naslf cebme sköbablirim ellrmi.?

Cevap vermesini beklemeden telefonu cebime attım çünkü donmaya başlamıştım. Zaten büyük ihtimalle cevap da vermemişti. Adımlarımı biraz hızlandırarak caddenin en sonuna yürümeye devam ettim. Nerede durmam gerektiğini bilmiyordum ama ara sokakta onun siyah Porsche'unu gördüğümde sorumun cevabını almıştım.

Hiç beklemeden yolcu koltuğunun kapısını açtım ve arabaya binip kapıyı arkamdan kapattım. Bana bir şey söylemeden arabayı çalıştırdı. Gözlerim ona doğru döndü, onu baştan aşağı süzdüm. Dudağında ufak bir yara izi vardı, kenarı kanamıştı ama sanırım yüzüne isabet eden tek yumruk buydu. Onun dışında her zamanki gibi görünüyordu. Üzerindeki deri ceketi çıkarmış ve arka koltuğa fırlatmıştı.

Isıtıcıyı çalıştırdığı için yanmış olmalıydı tabi.

Ellerimi cebimden çıkarmadım ve yüzümü ısıtıcının üflediği yere doğru döndüm. Soğuktan yüz kaslarım donmuştu ama arabanın içi sımsıcaktı. Ben binmeden önce bile ısıtıcıyı çalıştırdığı için ısınmıştı.

Normalde ısıtıcıyı çalıştırdığını düşünmüyordum.

"Tolun ve Sara neredeler?" diye sordum göz ucuyla ona baktığımda.

"Eve varmışlardır," dedi. "Yarım saat önce mesaj atmış varmak üzereyiz diye. Az önce gördüm. Sara'nın kuzenine gittiler."

"Evet," dedim. "Fazla meşguldün."

Kafasını kaldırarak bana baktı. Ela gözleri yüzümde dolaşmaya başladığında kaşları çatıldı. Alnı hafifçe kırışmıştı bu hareket ile birlikte.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu bana bakmaya devam ederken.

"Nasıl bakıyorum?" Bir cevap vermediğinde ona doğru döndüm. "Bu gece olanları konuşacak mıyız?"

"Yarın konuşuruz," dedi. "Yorgunum."

"Ben değilim."

"Ne güzel."

"Şimdi konuşmak istiyorum," dedim ona sinir olarak. "Saatlerdir çocuk gibi kavga etmenizi izliyorum ve kafam soru işaretleri ile dolu."

"Hepsi bomboş mevzular," dedi. "Sana yürü demiştim. O binanın başına tüneyip bizi dinlemeyi sen seçtin. O soru işaretlerinin sorumlusu ben değilim."

Dünden sonra biraz yol kat ettiğimizi sanmıştım ama hayır... Hâlâ aynıydı. Hâlâ işine geldiğinde susma kartını oynuyordu ve hiçbir soruma cevap vermiyordu.

Hâlâ Hedeon Narbekov'du.

"Cevaplasan ölür müsün?" diye sordum yorgun bir sesle.

Duraksadı. "Bir soru bile sormadın."

"Leo'nun sol kolu muhabbeti ne oluyor tam olarak?" diye sordum. Oyalanacak hâlim yoktu çünkü kafamın içi soru işaretleri ile dolmuştu. "Onu açıklayarak başlayabilirsin."

"Ben bir Narbekov'um," dedi Perva, bunu sormam bile saçmaymış gibi. "Geriye sadece ben kaldım. Bana ihtiyacı var. Tabi ki beni yanında tutacak. Başka bir şansı yok ki."

"Olabilir," dedim. "Ama dediklerine ve yaptıklarına bakılırsa sana bir şey yapmayacağına çok emindin. Seni bu kadar sevmesini beklemiyordum. Yani o herif kimseyi sevmiyor bile."

"Daha iyi değil mi?" diye sordu bana baktığında. "Şeytan da Tanrı'ya ihanet etmeden önce onun en sevdiğiydi."

"Anlamıyorum," dedim tamamen ona döndüğümde. "Seni bu kadar seviyorsa ve burada bu kadar güç sahibiysen, neden her şeye sırtını dönesin ki? Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Buna nasıl güvenebilirim?"

Arabayı aniden durdurdu. Yolun kenarında. O kadar ani durdurmuştu ki öne fırlamamak için ellerimle koltuğu sıkı sıkı tutmam gerekmişti. Ama benim aksime o hiç etkilenmemişti. Yanımızdan arabalar hızla geçiyordu ve trafik lambasından gelen yeşil ışık ile sokak ışıkları birleştiğinde gözümü acıtıyordu.

"Bu konuşma bir daha yaşanmayacak diye anlaştığımızı sanıyordum," dedi tamamen bana döndüğünde. Aramızda arabanın vites kutusu olmasına rağmen öyle bir eğilmişti ki, dip dibe gibiydik. "Yine mi aynı şey? Daha yirmi dört saat bile olmadı, Bengi."

Güven. Konu yine aynıydı. Benim güvenimi kazanmak için çabalayacağını söylediği gecenin ertesi günü yine aynı konudaydık. Bunu çabalamak için bir şeyler de yapmıştı, evet. Ama olmuyordu. Bu kadar fazla soru işareti varken ona güvenemiyordum.

Hiçbir zaman güvenemeyecektim.

Çünkü bu denklemde oturmayan yerler vardı.

"Bu benim suçum değil," dedim düz tutmak için uğraştığım sesimle. "Sana güvenmen için çabalarım dedin ama ben de sana güvenmek için çabalıyorum, Narbekov. Anlamadığın şey bu. Benim kadar çok şey bilmeseydin eğer senin kafan benimkinden daha fazla karışırdı. En basitinden Leo olayını ele alalım. Bana bu çok bariz bir şeymiş gibi söylüyorsun ama değil, değil işte. Onun gözdelerinden birisin, seni seviyor ve uzaktan senin de onunla aran gayet iyi görünüyor. Arkadaşların var. Senin emrine itaat eden bir ordu var. Sana güvenmem için bunları bırakmak istediğine beni inandırman gerekiyor çünkü normal şartlarda bir insan bunu neden arkasında bırakmak, hatta dur daha kötüsü... yok etmek ister ben anlamıyorum."

Derin bir nefes aldım çünkü bir saniye bile durmadan konuşmuştum. Sonunda içimdekileri döktüğüm için rahatlamıştım. Aramızda güven olmayabilirdi ama en azından dürüstlüğü kullanabilirdik. Ben ona karşı dürüsttüm. *Bir konu hariç.* Onun da bana dürüst olmasını istiyordum. En azından şu anlık beklentim sadece buydu. Fazla bir şey değildi.

"Ben seni bunlara inandıramam," dedi nihayet konuştuğunda. Tüm dikkati benim üzerimdeydi. "Buna inanman için beni tanıman gerek."

"Tanımam mı gerek?"

"Evet," dedi. "Tanıman gerek. Nasıl biri olduğumu anlaman gerek. Öğrenmen gerek. Alışman gerek bana." Biraz daha yaklaştı. Parfümünün kokusu burnuma dolduğunda başımın döndüğünü hissettim ama ifadesiz bir şekilde ona bakmaya devam ettim. "Anlaman gereken şey şu ki, sahip olduğum hiçbir şeyi ben istemedim. Elimde bunlar varken doğdum. Senin gibi. Fırlatıp gitmek istedim. Senin gibi. Ama ben şanslı değildim. Çünkü benim babam senin babanın sunduğu gibi bir şans sunmadı bana. Sunsa

arkama bile bakmadan giderdim. Yaptığım her şeyi babam istiyor diye yaptım. O kadını mutlu etmek için yaptım. Kendim istediğim için yapmadım. Ve hepsi ölünce... Artık hiçbir anlamı kalmadı. Anlıyor musun beni, Bengi?"

Ona şanslı doğmadığımı söylemek istedim. Onun bir seçenek olarak gördüğü şeyin benim zorunluluğum olduğunu söylemek istedim. Babamın da bana bir seçenek sunmadığını, sunsa o eve mahsur kalmayacağımı söylemek istedim. Farklı şeylere maruz kalmamıza rağmen hikayemizin aynı başladığını söylemek istedim. Onunla parçalanmış iki hayatın parçası olduğumuzu söylemek istedim. Gözlerine baktım. Daha önce hiç görmediğim bir renkteydi. Eşsizdi. Ve o an gözlerinin ne kadar güzel olduğunu söylemek istedim. Onu güvenmek istedim. Bunu her şeyden çok istedim.

Ama sadece sustum.

Çünkü istedilerimi nasıl elde etmem gerektiği öğretilmemişti bana. Ben bir şeyi isterdim ve sonra oturduğum yerde başkalarının istediklerime sahip olmasını izlerdim. Ağlamaya bile hakkım yoktu. Gerçi olabilirdi. Sonuçta herkes terk edip gidiyordu o evi. Sadece ben kalıyordum. Kimse sesimi duymazdı bile. Bunu daha yeni fark ediyordum.

"Sen ne istiyorsun peki?" diye sordum. "Güç? Acımasızlık?"

Güç ve acımasızlık, insanoğlunun varlığının en başından beri sarsılmaz bir terazinin iki ayrı kolunda. Biri diğerini takip eder, sinsidir, hep bir adım ötesindedir. Ne kadar acımasız olursan o kadar güçlü olursun. Ama bu sefer de kendi yarattığın bir hapisin içinde dönüp durur, kalbini rahatlatan inancından olursun. İndirirsin tahtından tanrıyı ya da şeytanı, uzatırsın ayaklarının altında tüm dünyayı. Belki de kendi dünyanın kralı sen olursun.

Güç ve acımasızlık. Biri olmadan diğeri hiçbir şey. Cehennemi yaratan tanrı, başına geçen şeytan gibi. Güç ve acımasızlık. İki düşman. Av ve avcı. Ama ne olursa olsun, yoldaş. Sen ve ben gibi, Narbekov.

Sen ve ben gibi.

Ela gözlerini yoldan çekerek bana döndü. Gözleri tam gözlerimin içine bakıyor ve benden alabileceği ne varsa açık bir şekilde talep ediyordu sanki. Bunlara düşmeyecektim. Orası dipsiz bir kuyuydu. Sonu yoktu. Kafamı kaldırsam başını bile görmezdim. Orada var olan tek şey karanlıktı. Ve yalnızlık. En sevmediğim iki şey.

Oraya düşmeyecektim.

"Bir sabah uyanmak ve kim olduğumu hatırlamamak istiyorum." Dudaklarım aralandı ama benden önce davranarak devam etti. "Bunu yapamayacağımı bildiğim için ise... İntikamı seçiyorum."

Kim olduğunu unutamıyorsam eğer, ben de kendime asla kim olamayacağımı hatırlatırım.

Konuşmadığımı gördüğünde biraz geri çekildi ve bana mesafe bıraktı. Derin bir nefes almamak için kendimi zor tuttum çünkü bu mesafeye ihtiyacım vardı. Kokusunu solumamak için. Bana bu kadar yakın olması onu hiç etkilemiyordu ama benim sesimi kontrol etmem için çaba sarf etmem gerekiyordu. Adil değildi.

"Şimdi anladın mı?" diye sordu kendini geriye çektiğinde. "Cevabını alabildin mi? Tamam mıyız? Artık eve gidebilir miyiz?"

Ne sorduğum bile aklımda değil.

"Durmana gerek yoktu," dedim arabayı tekrar çalıştırdığında. "Sen sürerken de bu konuşmayı yapabilirdik."

"Yapabilirdik," dedi. "Ama sadece konuya odaklanmak istedim."

Yakın teması sayesinde onu çok iyi fark etmiştim.

"Karışıksın, biliyorsun bunu," dedim sırtımı arkaya yasladığımda. "Beni kimse sinirlendiremez diyorsun sonra da sinirden adamı vuruyorsun."

"Sinirden değildi," dedi. "O adam sınırı aşmıştı ve dersini alması gerekiyordu. Ayrıca senin de bunu görmemen gerekiyordu."

"Gördüm ama," dedim ellerimi birbirine bağladığımda. "Odkan olayı ya da? Dost musunuz düşman mı? Bir karar verin artık."

"Babam bana her zaman derdi ki," dedi yavaşça. "Eski dosttan düşman olmaz. Ama dost *hiç* olmaz."

"Baban bu lafı babama ihanet etmeden önce mi sonra mı söylemişti?" diye sordum alaycı bir sesle.

"Konunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu buz gibi bir sesle.

Sesinin soğukluğu karşısında çatarak ona baktım. Benim aksime o son derece ciddileşmişti. Kafamı hayır anlamında iki yana salladım. Babam bizimle bu tarz konuşmaları yaşamayı sevmezdi. Ben de olanların hiçbirine hakim değildim. Sadece kulak misafiri olduğum kadarını biliyordum. Nikolai Narbekov ona bir şey yapmıştı ve tüm güveni sarsılmıştı.

"Bu kadar mıydı?" diye sordum kaşlarımı biraz daha çattığımda. "Konuyu biliyor musun diye sorulduktan ve hayır cevabı alındıktan sonra genelde konu anlatılır ama. Susacak mısın böyle?"

"Susacağım böyle," dedi kafasını sallayarak. "Sadece bilip bilmediğini merak ettim. Çünkü bilsen böyle konuşmayacağına adım kadar eminim."

***Ne?* "Sen biliyor musun?" diye sordum.**

Bana cevap vermedi.

Ve yol boyunca bir daha konuşmadık.

Otoparktan içeri girdik ve beraber çatı katındaki evine çıktık. İkimiz de tek kelime etmiyorduk. Benim

almak istediğim cevaplar olmasına rağmen daha fazla ısrar etmek istemiyordum. Gerçi ben ısrar etmesem konuşacağı yoktu ama. Yine de buna daha fazla devam etmek istemiyordum.

Anahtarla kapıyı açtığında bana bir şey söylemeden üstündeki ceketi çıkardı ve dolaba fırlatarak üst kata çıkmaya başladı. Ben de üzerimdeki montu çıkarıp dolabın içine koydum. Salondaki koltuğa geçtiğimde evin içini su sesi doldurmuştu bile Duş alıyordu.

Duştan çıktıktan sonra üst kata çıktım ve kıyafetlerimi banyoda değiştirerek alt kata indim. İnerken göz ucuyla ona bakmıştım. Altında sadece havlu ile duruyor ve dolaptan giymek için bir şeyler çıkarıyordu. Islak saçlarından dökülen su damlalarının yeri ıslattığını görebiliyordum. Dikkatimi yere odakladığımdandı büyük ihtimalle. Ona bakmamaya özen göstererek alt kata indim, zaten o da yüzünü bana dönmemişti.

Salondaki koltuğa geçerek battaniyeyi üzerime çektim. Evin içindeki sıcaklık beni mayıştırmıştı. Madem o konuşmak istemiyordu, ben de değerli vaktimi daha iyi bir şeyle harcayacaktım.

"Uyuyacak mısın?"

Gelen sesle beraber arkamı döndüm. Altında siyah bir eşofman vardı, üstünde ise hiçbir şey yoktu. Saçları hâlâ ıslaktı, hiç kurulamadığı belliydi çünkü su damlaları önce göğsüne sonra da yerdeki parkelere damlıyordu. Çıplak ve dövmelerle kaplı olan göğsüne bakmayı reddederek tekrar arkamı döndüm ve göremeyeceğini bilmeme rağmen kafamı salladım. Başım ağrıyordu.

"Cevap vermedin."

"Senin taklidini yapıyordum."

"Çocuk gibisin," dedi alaycı bir sesle. "Uyuyacak mısın? Uyumayacaksan satranç oynayalım. Dizi de izleyebiliriz."

"Uyuyacağım," dedim arkamı biraz daha döndüğümde, net bir sesle. Ama teklifine çok şaşırmıştım. Ne kadar normalde kabul etmek için hevesli olsam da sinir olduğum için bana hiçbir şeyi kabul ettiremezdi şu an.

"Peki o zaman," dedi yine alaycı bir sesle. *Sesine katlanamıyorum.* "İyi uykular, prenses."

"Sağ ol."

"Sen sağ ol ya," dedi mutfağa doğru ilerlediğinde. Sesinin kısık gelmesinden uzaklaştığını anlıyordum. "Tribe bak. Manitam sanki."

Allah korusun canım.

Mutfaktan çıktığını, merdivenlerden gelen sesle anladım. Basamakları çıkıyordu. Yavaşça arkamı dönüp göz ucuyla ona baktım. Elinde bir votka şişesi vardı, diğer elinde ise küllüğü tutuyordu. Üst kata çıkana kadar onun sırtını izledim, beni görebileceği bir yere geldiğinde ise arkamı dönerek gözlerimi kapattım.

Aslında uykum yoktu ve uyumam sanmıştım ama uyuyabilmiştim. Uyandığımda saat sabahın altısına geliyordu. Hava tabi ki kapkaranlıktı. Kafamı kaldırarak üst kata baktım. Yüzüstü yatıyordu yine, kafasını yastığa gömmüştü. Yani uyuyordu.

Oturduğum yerden kalktım ve mutfağa geçtim. Raftan çektiğim su bardağının içine su doldurup kafama diktim. Başımın içi çatlıyordu. Ağrı kesiciye ihtiyacım vardı. Mutfakta bir süre oyalandım ama bulamadım. Keşke uyanık olsaydı. Ona sorabilirdim.

Sıkıntı ile salona gittim. Uykumu aldığım için yapacak bir şey bulamıyordum. Televizyonu açsam uyanırdı, bu yüzden yapmak istemiyordum. Başka ne yapacaktım tek başıma? Satranç mı oynayacaktım? Ama hayır, henüz onun kadar delirmemiştim ben.

Karşıda duran kitaplığı karıştırmaya başladım. Hepsi Rus klasiğiydi. Özellikle Dostoyevski. Orijinal

dildelerdi ve hepsi sararacak kadar eski kitaplardı. Bazılarının kapaklarını kaplamıştı çünkü o kadar eskilerdi ki dağılmak üzerelerdi.

Parmaklarım kitapların üzerinde dolandıktan sonra hemen yanda duran rafın üzerindeki oyuncak arabaya baktım. Tahtadandı. Bir anısı olduğu için sakladığı belliydi. Çekmeceleri açtım, odayı karıştırmaya başlamıştı ama umurumda değildi. İlk çekmecenin içi de kitap ve fotoğraf doluydu. Çoğu onun değil, babasının gençlik fotoğraflarıydı. Yan çekmecede ise büyük bir albüm ve büyük bir defter vardı ama kilitlilerdi. İkisini de kaldırdığımda, çekmecedenin içinde siyah bir zarf olduğunu gördüm. Zarfı elime aldım. Çoktan mühürü açılmıştı.

Oğluma* yazıyordu zarfın üstünde. *Rusça.

Nikolai Narbekov mu yazmıştı bu mektubu?

Bir saniye bile düşünmeden zarfı açtım. Onun gizliliğini ihlal ettiğimi ve yaptığımın çok ayıp olduğunu biliyordum ama herhangi bir cevaba aç olduğum bu noktada bunlar pek umurumda değildi artık. Gözlerim karışık Rusça el yazısında dolaştı.

"Oğlum,

Eğer bunu okuyorsan yapmamam gereken bir şeyi sonunda yapmışımdır. Bunun olacağını uzun zamandır biliyordum. Benim yerime geçtiğinde anlayacaksın. Ne kadar zeki olsan da o odada her zaman senden daha zeki biri bulunur. Ve çoğu zaman seni hiç seçmek istemediğin şeylere zorunda bırakır.

Sen benim hiçbir zaman zorunluluğum olmadın. Böyle düşündüğünü biliyorum. Ama bana bir yük değildin. Aksine... Hiç tahmin edemeyeceğin bir şekilde, sen benim kurtarıcımdın. Annenin -Ona anne demeyi sevmediğini biliyorum ama bazen hayattaki gerçeklerden kaçamayız ve bu da senin gerçeğin- seni hiçbir zaman sevmediğini düşündüğünü biliyorum. Hiçbir zaman yanında olmadığını

biliyorum. Bu yüzden hep yapmam gerekenin iki katını yapmalıydım. Ama yapamadım. Bunu sen de hissettin, biliyorum.

Bu yüzden tek kelime etmedim belki de senelerce. Senin konuşmanı bekledim. Çünkü ben böyle yapmıştım. Kendi babamın karşısına geçmiştim ve ona bağırıp çağırmış, tüm yanlışlarını söylemiştim. Sanırım senden de bunu bekledim. Ama biliyorum ki sen ben değilsin, Perva. Sen hiçbir zaman ben olmadın. Hiçbir zaman konuşmadın. Her şeyi kendi başına sırtlandın. Bununla gurur duysam da daha küçük bir çocukken bile büyüdüğünde bunun sana zarar vereceğini biliyordum. Her şeyi biliyordum. Ama karşına geçip bir kez bile özür dileyemeyecek kadar bencildim. Biliyorum, öfkeni kontrol edemediğin her an sana biraz daha acımasız davrandım. Bunun için de özür dilemiyorum. Çünkü yüzüne baktığım onlarca sene bunu yapmadıktan sonra bir kağıdın üzerinde, sana cesedimi hediye etmişken bunu yapmak ikiyüzlülük gibi geliyor.

Bu eline geçtiyse büyük ihtimalle ölmüşümdür. Ya da ölmek üzereyimdir. Bunun üzerine çok uzun zaman düşündüm. Ölümün yani. Dedemin babasından miras kalan bu soy isim bazen bir rüya gibi geliyordu bana. Bazen ise en büyük kabustu. Hiçbir zaman kesin bir cevabı yoktu. Ama senin yaşındayken, hatta çok daha küçükken bile öldürüleceğimi, huzurla ölmeyeceğimi, acı çekeceğimi biliyordum. Buna ilahi adalet diyebilirler. Muhtemelen arkamdan bunu diyeceklerdir. Ne kadar acı çekerek öleceğim umurumda bile değil. Hayatım boyunca hazırlandığım bir şeydi bu. Ve sen doğduğunda tamamen hazır olduğumu hissetmiştim çünkü senin yaşaman için ölmek çok küçük bir bedel gibi görünmeye başlamıştı gözüme.

Seni her şeyden çok sevdim. Adil davranmadığımı biliyorum. Sana neler yaşattığımı biliyorum. Hepsini biliyorum. Korkunç bir baba olduğumu biliyorum. Kendi babamdan iyi bir baba olmaya çalıştım hayatım boyunca. Ama bu iyi bir baba olmak anlamına gelmiyordu ve bunu yeni fark ediyorum. Özür dilemiyorum. Hatalıydım. Bahane edebilecek hiçbir şeyim yok, biliyorum. Sen yaşa diye herkesi öldürdüm ve seni bu yükün ağırlığı altında ezdim. Belki bunu okuduğunda benden nefret edeceksin ama ben hiç pişman değilim, oğlum. Yine olsa yine aynılarını yapardım.

İğrenç bir adam olabilirim. Olduğumu biliyorum. Ama ikiyüzlü değilim. Bunu biliyorsun. Çünkü herkesin fısıldayıp ne kadar boktan biri olduğunu söylediği o adam olsaydı senin baban, sen baban olsa bile o adamı sevmezdin Perva. Bu yüzden, bu konuda içim rahat. Ben seni gerçekten hiçbir zaman tanıyamadım ama sen beni çok iyi tanıyordun. En azından bunun için içim rahat. Sadece bunun için bile olsa, içim rahat.

Annenin gitmesinin senin üzerinde nasıl bir etki yarattığını biliyorum. Ölümünün de. Herkese nihayet nefes aldığını söylerken aslında boğulduğunu biliyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, sen her zaman annenin oğlu oldun. Senin suratına ne kadar kapı kapattıysa o kadarını açmak zorunda hissettim kendimi. Ama bunu nasıl yapacağımı bilemedim.

Bu yüzden ona defolup gitmesini söyledim.

O seni terk etmedi. Sana senelerce yalan söyledim. Pişman mıyım diye düşüneceksen, düşünme. Zerre değilim. Çünkü sen benim her şeyimsin, oğlum. Her zaman öyle oldun. Sana zarar veren kişinin aşık olduğum kadın olmasının bir önemi yok. Sana kim zarar veriyorsa karşısında beni bulur. Seni kucağıma aldığım ilk andan beri böyleydi bu. Bunu istemediğini

biliyorum çünkü pis bir adamım ben. Güzel duyguları bile kirletirim. Sevgiyi bahane ederek senin omzuna çok büyük yükler yüklerim. Bunu senelerce yaptım. Biliyorum. Özür dilemiyorum. Burada dilemiyorum. Kelimelere dökmek istemiyorum. Günahımı dile getirmek istemiyorum ama beni affetmeni istiyorum. Annene yapmadığını yapıp da benim mezarıma gelirsen ve Tanrı gerçekse, diğer bir dünya varsa ve seni orada görebileceksem eğer, seni beni affetmiş sayacağım.

Beni her zaman aptal sandığını biliyorum ama doğrusunu söylemek gerekirse ben hiçbir zaman aptal olmadım. En azından senin düşündüğün konularda. Kendime fazla güveniyormuş gibi gözüktüğümü biliyorum ama doğruyu itiraf etmek gerekirse kendime hiçbir zaman güvenmedim. Düşmanları bilirsin. Gözleri senin hep üstündedir. Hele de bu düşman seni önceden tanıyan biriyse işte o zaman mahvoldun demektir. Çünkü senin bütün zaaflarını biliyordur. Üstüne oynaması gereken atı incelemesi bile gerekmez, nasıl oynayacağını dahi biliyordur, sadece ne zaman oynayacağını düşünmeye başlar.

Benim zaafım belli. Hayatım boyunca tek bir zaafım oldu, oğlum. Sandığın gibi annen değildi bu. Sendin. Ve bunu sen dışında herkes farkındaydı. Bu yüzden sana oynamaya başladılar, Perva. Bunu hiç fark etmediğini biliyorum çünkü bunu sana hiç fark ettirmedim. Sen benim için ne kadar sustuysan, ben senin için on katı sustum.

Hiçbir zaman günahlarını itiraf edebilen bir adam olmadım ben. Babam beni sıkı bir Katolik olarak büyütmek için elinden geleni yaptı ama nafileydi. Tanrı ile ben hiçbir zaman iyi anlaşamadık. Çünkü ben onun yasaklarına uyamayacak kadar iğrenç bir heriftim. O da beni affetmeye yanaşmazdı zaten.

Babamın beni zorla uyandırdığı pazar sabahları hariç kiliseye adımımı atmadım. Bana her zaman günah çıkartmam gerektiğini söylerdi ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyordum. İğrenç biri olduğumu biliyordum, hep bildim ama bunu kendime de Tanrı'ya da itiraf etmek zor geliyordu.

Ama artık öleceğime ya da öldüğüme göre itiraf edebilirim.

Onay Elem'i ben öldürdüm. Karısını da. O arabanın frenlerini kestim. Hayattaki iki dostumdan biriydi ve onu öldürdüm. Ama pişman değilim. Çünkü ben onu öldürmeseydim, onun elleri sana değecekti. Ve hiç kimse sana dokunamaz, Perva. Ben hayatta olduğum sürece hiç kimse. Kim olduğu önemli değil. Onu öldürürüm. Hiç düşünmeden hem de. Anlıyorsun beni, değil mi?

Üzgünüm ama pişman değilim. Öldüğü için üzgün değilim. Rahatlama hissetmediğimi söylesem yalan söylemiş olurum hatta. Rahatladım. Üzgün olmamın nedeni bu değil. Üzgün olmamın nedeni şimdi intikam zamanının geldiğini biliyor olmam. Ölmekten korkmuyorum, Perva. Hiçbir zaman korkmadım. Öleceğim için üzgün değilim. Seni tek bırakacağım için üzgünüm.

Ama bazı şeylerin yaşanması gerekir.

Senin de bunu bildiğini biliyorum. Hep tek kalacağını yani. Bir şekilde hayat bizi bu noktaya getirecekti. Ben öldüğümde, bunu bana kimin yaptığını merak edeceğini biliyorum. Onay'ın kardeşleri onun kanını yerde bırakmayacaktır. Dikkatli bir adamım ama bir gece beni avlayacaklar, biliyorum. Umuyorum ki sana kaldırabileceğinden fazlasını yüklemiyorum yine, oğlum. Ben gittiğimde intikamımı almanı istemiyorum. Bunları sana söylüyorum çünkü cevapsız kalmak istemeyeceğini biliyorum.

İntikam seni yaşatmaz Perva ve ben sen yaşa diye öldüm.

Bunu hiç unutma.

Seni hep seven baban."

Mektup böyle bitti.

Dünyanın başıma yıkıldığını hissettim. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ne düşünmem gerektiğini... Ellerim titriyordu. Hem de daha önce hiç titremedikleri kadar. Her şey yalandı. Nasıl olurdu? Daha birkaç hafta önce her şey yalan çıkmıştı. Benim gözlerime bakmış ve gerçekleri o söylemişti. Ellerim titremeye devam ederken nefes almaya çalıştım ama alamıyordum. Gözlerim doluyordu, verdiğim hiçbir tepkiye engel olamıyordum. Bana gerçeklerle geleceğini söylemiş ama bana sadece yalanlarla gelmişti. Her şey yalandı. Her şey daha kaç kez yalan olacaktı?

Mektubu katlayıp yerine koydum ve albüm ile defteri üzerine yerleştirip çekmeceyi kapattım. Bunu nasıl yaptığımı bile bilmiyordum. Beynim almıyordu kararları sanki. Nefes aldım, sakin düşünmeye ihtiyacım vardı. Ne düşünecektim gerçi? Her şey apaçık belliydi. Tüm günahlarını itiraf etmişti. Ve mektup daha önce açılmıştı. Saklanmıştı. Perva bunu biliyordu. Biliyordu ve hiçbir şey söylememişti.

Babamın katilinin oğlu ile haftalardır aynı evdeyim. Ona az kalsın güvenecektim. Onu öpmek bile istedim. **Bir an kusacağımı sandım. Üstelik o bunları biliyordu. Hepsini biliyordu. Bana oynamıştı. Her şey yalandı. Güvenimi kazanmaya çalışması... Hepsi bir kurmacaydı. Leo olayı da yalandı. Onların içindeydi. Onlara düşman değildi. Babasını benim amcalarım öldürmüştü. Katili aramıyordu. Katili biliyordu. O katillerle aynı soy isme sahip olan tek kız ile her gece aynı evde uyuyordu.**

Beraber yanacağımızı sanmıştım.

Ama o yukarıda mışıl mışıl uyurken ben bir cehennemin içinde yanıyordum.

Ve bu cehennemin Tanrısı oydu.

Derin bir nefes aldım ve gözlerim etrafta dolaşmaya başladı. Silahı mutfaktaki masanın üzerindeydi. Hep orada bırakıyordu, şaşırmamıştım. Hızlı adımlarla mutfağa doğru yürüdüm. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama ne yapmamam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden yanda duran kalemle peçetenin üzerine bir cümle yazdım. *Hoşçakal.*

Ama umarım hoş kalmazdı.

Umarım geberirdi.

Silahı yanıma aldım ve salona geçerek sehpanın üzerinde duran telefonumu giydiğim pijamanın cebine koydum. Dolaptaki montu üzerime geçirdiğimde hiç düşünmeden kapıyı açtım ve parmak uçlarımda yürüyerek kapıdan çıktım. Kapıyı arkamdan sessizce kapattım ve asansöre bindim.

Aşağı inmeye başladığımda hâlâ ellerim titriyordu. Amcalarım babası öldürmüşse eğer, amcalarımı öldüren de o muydu? Tabii ki oydu. Başka kim olacaktı? Başka neden art arda öleceklerdi? Bunları neden zamanında sorgulamamıştım? O silahla onu öldürmeliydim belki de. Uykusunda. Kimi kandırıyordum? Ona zarar veremezdim. En azından şimdilik değil.

Kendimi apartmandan dışarı attığımda caddeye çıktım ve koşmaya başladım. Cebimde hiç para yoktu. Bu yüzden uzaklaşmak için tek yol buydu. Hava hiç olmadığı kadar soğuktu ama umurumda değildi. Telefonu cebimden çıkardım. Ezberlediğim numarayı aradım. Üçüncü çalışta açtı.

"Moskova'dayım," dedim. "Adresi atacağım sana. Telefonu fırlatıp atacağım, bu yüzden ulaşamazsın. Adrese iyi bak ve doğru gel. Bekliyorum."

Ellerim arasındaki silaha ve *PVN* işlemesine baktım. Daha gün gece bu silahı ona güveneyim diye vermişti, değil mi? *Kader ve onun çirkin oyunları,* diye geçirdim içimden.

12. Bölüm: "Cehennemde Yanan Melek"

Selamlar, iyi gecelerrrr.

Önceki yorum epey oy atmışsınız, teşekkürler ediyor ve bu bölüm de devamını bekliyorum. 500 olsun artık oylar benceeee olsun olsun

Yorum yapmayı unutmayalım, iyi okumalar dilerim!

Instagram: deathlessniks

Twitter: sabahayolculuk

Lawless, Dear God
Rebel Moves, Every When

12. Bölüm: "Cehennemde Yanan Melek"

Güneş doğacak
ve gözlerimi açacağım.
Belki de ölene kadar
arzulamadığım bir hayata ait olmak zorundayım.
Bir şeyler yanlış,
Adaletin terazisine inanmıyorum.

Bu yüzden doğru ve yanlışı siliyorum.
gerçeği biliyorum.
Tanrım, inan bana biliyorum.
Beni terk ettiğini biliyorum.
Güneş batacak
ve gözlerimi kapatacağım.
Belki de ölene kadar
Bana ait olamayacak bir hayatı arzulayacağım.
Bir şeyler yanlış
Terazide hep sol tarafı seçiyorum.
Doğruyu biliyorum.
Tanrım, inan bana biliyorum.
Ama yanlışı daha çok seviyorum.

KASIM, 2015.
2 yıl önce.

***Ölüm*.**

O karanlık gecede, dört bir yanına kan sıçrayan beyaz duvara baktığında düşündüğü tek şey buydu.

Neden beyaza boyatmıştı ki annesi, duvarları? Bu gece sorguladığı şey buydu. Biliyordu çünkü, onun en nefret ettiği renk beyazdı. Bir şeyi ortaya sermeyi sevmezdi. Komikti tabi, çünkü bir şeyi gizlemekte de ondan kötü olan kişi yoktu. İnsan nasıl kendi oğluna yalan söyleyemezdi? Her seferinde yakalanıyordu.

Günahın siliği ya da neti olur muydu? Annesine göre vardı. Bu yüzden ona göre de oluyordu. Neticesinde o ne gördüyse onu uyguluyordu.

Kan daha net görünüyordu, tertemiz beyaz bir duvarın üstünde. Kanın nereden kaldığını merak etti. Eski olduğunu farkındaydı ama ne zamandan kaldığını hatırlayamıyordu. Kimse silmeye zahmet bile etmemişti. Üzerini de boyamamışlardı. Annesi burada olsaydı üstüne yeni bir boya geçerdi, biliyordu. Ama o gittikten sonra babası ile bir şeyleri gizlemekten vazgeçmişlerdi.

Vahşetin süsü... Tek düşündüğü buydu. Sonunda, nasıl da bitirmişti bu aileyi vahşetin süsü.

"*Leo'yu aradın mı*?" diye bir çığlık yükseldi yan evden. "*Eğer zamanında yetişemezse kan kaybınan ölecek!*"

Olovlar ile yan yana oturmak hiçbir zaman iyi bir fikir değildi. Bunu babasına söylüyordu ancak babasının onu dinlediği yoktu. Hiçbir konuda dinlemiyordu. Eğer dinleseydi her şey şu ankinden daha farklı olurdu.

Ama o her zaman düşmana yakın durmaları gerektiğini söylerdi. Bunda sorun yoktu. Sorun şurada başlıyordu: Düşmana yakın durmaya devam ettikleri sürece babası kendi kazdığı kuyulara yaklaşıyor ve her şeyi unutup düşmanı dostu sanmaya başlıyordu.

Neden duvarda olduğunu çözemediği kan lekesine birkaç saniye daha baktı. Bu evde yaşananların haddi hesabı olmadığından, onun gibi bir adam bile kafasının içinde bir liste tutamıyordu.

Ela gözlerini nihayet kan izinin sıçradığı beyaz duvardan çekerek kanlanmış parmaklarına indirdiğinde, sessizliği bir avcının hareketleri kadar gericiydi. Dışarıdan hâlâ çığlıklar yükseliyordu. Leo'ya haber verilmesi gerektiğini söyleyen bir

kadının sesi... Nafile olduğunu biliyordu. Bu his çok tanıdıktı çünkü sevdiği herkesi kaybederken aynı şeyi hissetmişti nerede olduğunu kendine unutturmaya çalıştığı kalbinin derinliklerinde.

Bir erkek sesi yükseldi ve ağlayıp çığlık atan kadına Leo'ya haber verdiğini söyledi. Ve kimsenin duymak istemediği saçma teselliler de bu cümleyi tekrar etti. Umursamadan musluğu açtı ve akan suyu izlemeye başladı. Hiçbir şey değişmeyeceğini biliyordu.

Leo'yu aramasa da O'nun öleceğini biliyordu.

Çünkü asla ıskalamazdı.

Ve silahı eline, yalnızca öldürmek için alırdı.

"*Onu kimin vurduğunu gördün mü?*" diye bağırdı diğer bir ses. Kimin sesi olduğunu biliyordu. Umurunda değildi. "*Keskin nişancılar mıydı? Pencereden ateş etmiş olmalılar, değil mi?*"

Kimse, düşmanı kendi içinde aramaz.

En zeki adam bile.

Perva gülümsedi ve lavabonun üzerinde duran sabunu sıktıktan sonra ellerini izlediği soğuk suyun altına götürdü. Ellerini yıkamaya başladı. Gözleri aynadaydı. Bu işi uzaktan halledebilmeyi beklemiyordu. Tüm olasılıkları hesaplamıştı, bu yüzden işinin rast gitmesinin düşük ihtimalde olduğunu biliyordu. Ama olasılık ve hesaplamaların da güzel yanı tam olarak buydu. Düşük de olsa ihtimal her zaman vardı. Ve yük olan ihtimalin de hiçbir zaman kesinliği yoktu.

Ellerini dört kez sabunladıktan sonra musluğu kapattı ve çektiği peçete ile ellerini kuruladı. Pis peçeteyi yerde duran siyah çöp sepetine fırlattıktan sonra lavabonun kenarına koyduğu silahı pantolonunun beline sıkıştırdı. Odasının banyosundan çıktı ve odaya girdi. Yatağın üzerine bıraktığı deri ceketi üzerine geçirdiği sırada salondan gelen sesi duydu.

"Perva?"

Odanın kapısını açtı, dışarı çıkarken ellerini deri montunun cebine sokmuştu, siyah bere saçlarını örtüyordu ve camdan içeri sızan soğuk yüzünden burnu kızarmıştı. Hava neredeyse eksi yirmi dereceydi. Normal şartlarda o pencerenin açık olmaması gerekiyordu ama odayı havalandırmaya ihtiyacı vardı. Evlerin kokusu olduğunu yurtta kalmaya başladığında fark etmişti ve bu evin kokusundan nefret ediyordu.

Odanın kapısını açarak salona doğru ilerledi. Babası beklediği gibi salonda oturuyordu. Üzerinde siyah şişme bir mont vardı. Dışarıdan geldiği belliydi, teni bembeyaz olduğu için yüzü kıpkırmızı olmuştu. Gerçi bu sinirden de olabilirdi. Perva'ya öğretmeye çalıştıklarının aksine, kendisi hiçbir zaman sakin olmamıştı.

Perva birkaç adım attı ve salondaki vitrinin yanında durdu. Eskiden vitrinin içi fotoğraflarla doluydu ama babası yası dibine kadar yaşayan bir adamdı. Bu yüzden sadece kötü anıları değil, iyi anıları da silmişti. Tüm fotoğrafları kaldırıp atmıştı.

Gerçi Perva böyle olmasından şikayetçi değildi. Evin içi anılarla doluyken burada dolaşmakta zorlanıyordu. Ama artık kimsesizlerin mezarlığı gibi hissettiriyordu bu ev ona. İçi bomboştu çünkü. Sadece eşyalar vardı. Tüm yaşanmışlıkla çöpü boylamıştı.

Düşüncelerini bir ayak sesi böldü. Babasını adım seslerinden tanıyordu. Çocukluğundan kalma bir şeydi. Çocukluk fotoğraflarının olduğu vitrinin önünden tabancayı alıp beline sıkıştırdığında babasına doğru döndü.

Gözleri babası ile kesiştiğinde, soğukkanlı bir şekilde ona baktı.

"Efendim, baba?"

"Nereye?" diye sordu Nikolai kaşlarını çatarak. "Daha az önce geldin eve."

"On yaşında mıyım?" diye sordu alaycı bir sesle. "Eve girip çıkarken de mi haber vereceğim sana?"

"Ben öyle istersem," dedi Nikolai. "Vereceksin tabi ki. Nereye?"

"Cehennemin dibine."

"Fazla uzaklaşmayacaksın yani," dedi Nikolai alaycı bir sesle. Birkaç adım atıp ona yaklaştığında elini oğlunun omzuna koydu. "Babanı mı koruyorsun? Annenin intikamını mı alıyorsun?"

Perva güldü. "Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, ihtiyar."

"Onu depoda kimin vurduğunu sen gördün mü?" diye sordu Nikolai, oturduğu koltuktan kalktığında. "Silahın, karnında patlamış olması yalanına inanmamı gerçekten de beklemiyorsunuz, değil mi?"

Perva'yı baştan aşağı süzmüştü ve gözleri çamurlu postallarda takılı kalmıştı. Belki çok zeki bir adam değil ama kesinlikle çok dikkatli, diye düşünüyordu Perva her zaman onun hakkında. Bu yüzden botlarının çamur kaplı olmasının ilgisini çekeceğini biliyordu ama temizleyecek vakti yoktu.

"Neden ki?" diye sordu Perva gülümseyerek. "Hiçbir silah, sana elinde patlamayacağının garantisini vermez. Bunu bana sen öğrettin, baba."

"Oğlum," dedi Nikolai gülerek. "Senin yaşının iki katı kadar senedir silah tutuyorum ben. Hangi yarayı tabanca açar çok iyi biliyorum. O adam tabancayla falan vurulmadı."

"Ne ile vurulmuş, baba?" diye sordu Perva umursamaz bir sesle.

Babasının bir şeylerden şüphelenmesi zerre umurunda değildi. Leo'nun şüphelenmesinden de endişelenmiyordu. Çünkü şüphelenme ihtimali olmadığını biliyordu.

Babası ona "Her zaman odada senden daha zeki bir adam vardır," demişti, 15 yaşına bastığı gece.

Ama bu babası söylemesine rağmen ciddiye almadığı bir nasihatti. Çünkü her zaman odada onlardan daha zeki olan bir adam olduğu doğruydu. Ve bu kendisiydi.

"Dragunov SVD,"* ile dedi Nikolai gülerek. "Mermisini de söylememi ister misin? *7.62x54mmR."

Babasının dikkatli bir adam olduğunu biliyordu. Sadece yaraya bakarak ne ile vurulduğunu anında anlayacağını biliyordu. Çünkü içlerinde silahlarla en çok vakit geçiren herif babasıydı. Leo bile değil. Vücudu kurşun izleri ile delik deşikti. Büyük ihtimalle yaşının iki katı sayıda ölüm tehlikesi geçirmişti. Bu yüzden kimsenin arası silahlarla daha iyi olamazdı.

"Hmm," dedi Perva. "Rus tüfeği ve Rus mermisi. Ne kadar şaşırtıcı bir olay, değil mi?"

"Siktir git Perva," dedi Nikolai. "Adamın karnında silah patladığını söylüyorlar. Yara izini gördüm. Dragunov ile vurulmuş. Dragunov'un ne olduğunu biliyorsun, değil mi"

"Tabi ki," dedi Perva alay edercesine. "Keskin nişancı tüfeği."

"Benimle dalga mı geçiyorsun lan sen?" diye bağırdı birden Nikolai. "Karnında silah patlayan adam nasıl keskin nişancı tüfeği ile vurulabilir? Elinde tüfek mi tutuyormuş amına koyduğumun herifi!"

"Ne ile vurulduysa vuruldu lan," dedi Perva. "Bana ne amına koyayım? Ne yapmamı bekliyorsun? Herifin yarasını mı dikeyim, ne yapayım? Her şey bitti bir de Olovları mı koruyacağım? Siktiğimin herifleri bin kişi değil mi? Kendileri arayıp bursunlar kim vurmuşsa artık siktiğimin pezevengini?"

"Bana rol kesme," dedi Nikolai, Perva'nın üzerine yürüdüğünde. "Karşında geri zekâlı mı var sanıyorsun lan sen? Ben bilmiyor muyum senin ne bok yediğini?"

"Ne bok yiyormuşum ben?" diye sordu Perva hafifçe eğildiğinde. "Ben bilmiyorum. Anlat da bileyim."

"Amına koyduğumun geri zekâlısı," dedi Nikolai sesini alçalttığında. "Leo'nun kardeşini ne boka vurdun lan?"

Babasının anlayacağını biliyordu. Henüz tetiği çektiğinde biliyordu. Bu yüzden umursamadı. Ama ona açıklama yapmayacaktı. Çünkü onu koruması için yaptığını bilirse üstüne daha çok gelirdi.

"Baba," dedi ellerini cebinden çıkardığında, yatağın üzerinde duran BMW anahtarını almıştı. Araba babasınındı. Buraya onunla gelmişti ve kendi arabasını Moskova'da bırakmıştı. "Bu gece depoda bile değildim, tamam mı? Evdeydim sadece. Sorgulanacak en son kişiyim. Bilmiyorum. Gidip Maksim'e sor, çok meraklıysan cevaplara. Babası vurulan ben değilim."

"Onu tedavi ediyorlar," dedi Nikolai. "Zaten kendisi söyler, kendine geldiğinde."

"Öyle mi?" diye sordu Perva alayla. "Hem herifi benim vurduğuma inanıyorsun hem de yaşayacağına mı inanıyorsun? Bazen kendinle çok çelişiyorsun, baba."

"Onu geberttin," dedi Nikolai sinirle. "Senden başka keskin nişan eğitimi alan kimse yok, Perva. Boku yediğini farkındasın, değil mi?"

Perva omzunu silkti. "Odkan var."

Tabi ki kimseye suç atmak istediği yoktu. Endişe etmiyordu, babasının boşa panik yaptığını ve her şeyin kontrolü altında olduğunu biliyordu.

"Odkan neden siktiğimin Olov'unu vursun?" dedi Nikolai. Bağırmak istiyor ama bağıramıyordu çünkü geçmişteki yanlış kararları yüzünden düşman hemen yan evdeydi. "Neden baba yerine koyduğu adamları vursun? Kim inanır buna?"

"Zamanında ona bok gibi davranmasaydın," dedi Perva alayla. "Şimdi bir askerin daha olurdu. Ama onun yerine aptallık yaptın ve onu Leo'ya kaptırdın. Potansiyelini farkında değil miydin?"

"Odkan'ın potansiyelini mi?" diye sordu Nikolai alaycı bir sesle. "Bunu farkında olan tek kişi bendim. Patlamaya hazır bir bombayı öylece alıp aileme mi sokmamı bekliyordun? Şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi. O çocuk deli. Kafadan kontak. Borisovların kafası böyledir. Gidip gelir. Anladın mı? Kafalarına eseni yaparlar. Sonuçları siklerinde olmaz. Müttefik sanırsın ama düşman çıkarlar. Bu yüzden hiçbir zaman onlara bulaşmadım. Onlardan müttefik olmaz. Sadece düşman olur. Ben seni bundan kurtardım."

"Müttefik konusunda senden ders almayacağım," dedi Perva. "Siktir git, çekil önümden. Bıktım senin patronluklarından. Evet, onu vurdum. Çatıdan. Tek kurşun. Geberdi. İçim o kadar rahat ki... Duymak istediklerini duydun mu şimdi?"

Babasını ittirip salondan çıkmak için bir hamle yaptığında babası onu durdurdu.

"Neden?" diye sordu sadece. "Neden bunu yaptın? Onlarla müttefik olmaya başlamıştık, Perva. Savaştayız lan! Neden işin ciddiyetini anlamıyorsun bir türlü!"

İşin ciddiyetini Nikolai'den uzun zamandır farkındaydı. Bu yüzden bir plan yapmıştı. Çok uzun zaman önce... Hayata gözlerini açtığından beri ondan sahip olmasını bekledikleri tek bir şey vardı.

Ona sahip olmak zorunda olduğunu biliyordu.

Güce.

"O köpek sürüsü ile de zamanında müttefiktin, baba. Sonra ne oldu? Ne oldu? Onay Elem'i hayatın boyunca besledin ve soysuz orospu çocuğu yemek yediği kaba sıçtı. O kapta o soysuz köpeği boğmayacağımı mı sanıyor? Bize bulaşırsa ne

olacağını tahmin edemiyor mu? Olovları geberttikten sonra sıra Elemlere de gelecek, merak etme. Kimse benim..." Duraksadı. "Kimse Ekaterina'ya dokunamaz. Kimse benim babama dokunamaz. Anladın mı benim derdimi şimdi?"

Nikolai'nin siniri sadece bir anlığına geçti. Çünkü ne kadar değiştiğini düşünürse düşünsün karşısındaki adamın hâlâ onun küçük oğlu olduğunu fark etmişti. Uzun zaman sonra... Tüm sakin görünümünün arkasında öfkesinden kendini hırpalayan bir çocuk olduğunu biliyordu. Uzun zaman sonra onu ilk kez sinirli görüyordu.

"Amacımız zaten bu Perva," dedi. "Onları etkisiz hâle getirmek. Artık buradan siktirip gitmeleri gerekiyor. Bu ailenin bizim kurduğumuz örgütün içinde bir yeri yok. Çünkü hiçbir zaman yapılması gerekenlere uymadılar. Bunu hatırlıyorum, emin ol. Bu yüzden Olovların yanındayız." Perva'ya bir adım yaklaşarak elini omzuna koydu. "Önce Elemlerin icabına bakacağız çünkü onları tek başımıza şutlayamayız. Sonra Olovlara gelecek sıra. Anladın mı? En sona Borisov kalacak. Sonra sadece ikimiziz. Her şeyin sırası var. Aceleye gerek yok."

"İkimiz kalmayacağız baba," dedi. O gece bile bunu biliyordu. "Ben tek kalacağım."

"Bir gün elbette," dedi Nikolai. "Ama yakın bir zamanda değil, inan bana. Hiçbir yere gittiğim yok. O sırtlan sürüsüne oğlumu yem etmem ben."

"Nikolai Narbekov... Hayatımda gördüğüm en kötü savaş stratejileri senden çıkıyor ve hâlâ büyük bir kibirle konuşuyorsun. Ben olmasam kaç kez gebermiştin acaba?"

"Sen ben olmasam kaç kere gebermiştin lan?"

"Teknik olarak sen olmasan doğ..."

"Hay senin tekniğini sikeyim," dedi Nikolai sinirle lafını böldüğünde. "Konuştuğunda kafa açıyorsun.

Konuşmadığında da çekilmiyorsun. Annenin kopyasısın."

Perva ona bir cevap vermedi. Bazıları O'nun kopyası olduğunu söylüyordu. Bazıları ise hiçbir alakaları olmadığını söylüyordu. Hangisinin doğru olduğunu bilmiyordu, umurunda da değildi. Senelerini gerçekten de O'nun oğlu olmak için geçirmişti. Sadece onu memnun etmek için. Ve o gittiğinde nihayet bir nefes alabilmişti. En azından sandığı buydu.

Ama aslında nefes alabildiği yoktu. Sadece henüz farkında değildi. Hâlâ yaptığı her şeyi ölü olan bir insanı memnun etmek için yaptığını farkında değildi.

"Ben seni nasıl koruyacağım şimdi?" diye sordu Nikolai birkaç saniyelik sessizlikten sonra.

Ellerini şakaklarına bastırdı. Bu ortaya çıkarsa ne olacağını düşünüyordu. Neden oğlunun asla sözünü dinlemediğini düşünüyordu. Bunu neden yaptığını düşünüyordu. Bir sonuca varamadığı her şeyi düşünüyordu ve bu sinirlerini bozuyordu. Ama sinirlerini en çok bozan şey karşısındaki kişinin her cevabı bildiğini bilmesiydi ama ondan cevapları istese ağzını açmazdı. Bunu biliyordu.

"Beni korumana ihtiyacım yok," dedi Perva düz bir sesle. "Korumaya çalışırsan muhtemelen kendi başını belaya sokarsın."

"Öyle diyorsun ama Olovlar intikam için kapına dikildiğinde böyle diyemezsin, emin ol."

Perva bunu umursamadı. Çünkü kimsenin intikam için gelmeyeceğini biliyordu. Adamın öldüğüne emindi. Ve içerideki hiçbir kamera çalışmıyordu. Tanık bile yoktu. İş öylece kapanacaktı.

"Bana rol kesmen hoşuma gitmedi," dedi Nikolai arkasından gelirken. "Beni koruyacağın yeri iyi bil, Perva. Senin baban olan benim. Seni korumak benim

görevim ama senin bana karşı bir yükümlülüğün yok. Başını belaya sokacak yerde geri çekilmeyi bil."

"Sadece sen kaldın baba," dedi Perva. "Geri çekilmem için hiçbir neden yok. Seni son nefesime kadar koruyacağım. Gerekirse son nefesimi bunun için vereceğim." Nikolai bir adım attı. "Sana sataşabileceğini mi sanıyorlar? Onlar Olov. Elemler gibi köpek kanı taşıyor hepsi. Narbekov olan biziz, baba. Sadece ikimiz. Leo'nun kralcılık oynadığı her şey ikimize ait, bunu biliyorsun. Senin yüzünden kaybettik her şeyi. Biliyorsun, değil mi?"

"Seni hayatta tutmaya çalışıyordum," dedi Nikolai. "Taht ikinci önceliğimdi."

"Birinci olmalıydı," dedi Perva sinirle. *Çünkü beni hayatta tutmak konusunda hiç başarılı değildin,* diye düşündü. *Buna değmezdi bile. Her gece kendimi yine ben korudum.* "İkinci adam olmayı kaldırabilecek biri miyim ben? Ekaterina beni böyle yetiştirmedi. Bunu bilmen gerekirdi." *Yetiştirirken orada olsaydın belki her konuda daha fazla bilgi sahibi olurdun,* diye düşündü. Sadece düşündü. Konuşmadı. Konuşmayacaktı. İçine atacaktı. "O burada olsa sana felaket aptal olduğunu söylerdi."

"Ama o burada değil," dedi Nikolai. Onun ismini duyması bile tetikliyordu onu. İçinden başka birisini çıkarıyordu. Çok daha acımasız olan birisini... Kendi oğluna karşı bile. "O öldü. Benim kollarım arasında öldü. Gözlerimle gördüm. On insandan çıkacak kadar kan vardı gömleğinde."

Perva o geceden bahsedilmesinden nefret ediyordu çünkü yine babasının onu suçlayacağını biliyordu. İşte bu onun canını yaşadığı kayıptan daha çok acıtıyordu. Çünkü dudaklarını açıp kendini açıklamadığı sürece her konuda suçlu ilan edileceğini biliyordu ama dudaklarını açmaya hâli de kalmamıştı artık.

"Onu affedemiyorsan neden onu kurtarmaya gittin?" diye sordu Nikolai birden. "Biliyorum, konu bu değil ama senelerdir bana bunun cevabını vermedin. Belki şimdi söylersin."

Cevabı vermiyor değildi. Sadece veremiyordu.

"O benim..." Duraksadı. "Neden seneler önce yaşananları konuşuyoruz, baba? Konu şu an onunla ilgili değil."

"Ona anne bile diyemiyorsun," dedi Nikolai sinirle gülerek. "Ama onu kurtarmak mı istiyordun? Buna inanmamı mı bekliyorsun, oğlum?"

"Onu kurtarmak istemesem orada ne işim olurdu?" diye sordu Perva kaşlarını çatarak.

"Biraz erken hareket etseydin onu kurtarırdın," dedi Nikolai. "Sadece bir dakika, Perva. Sadece bir dakika. Fazlası değil."

"Biliyorum."

"Ölmesi senin suçun," dedi Nikolai acımasız bir sesle.

"Biliyorum," dedi Perva. *Değildi. Onay Elem'in suçuydu.* Ama bunun bir önemi olmadığını biliyordu. "Benim yüzümden öldü."

"Ağlamadın bile. Umurunda değildi."

Perva bir an ne diyeceğini bilemedi. "Umurumdaydı, baba."

"Değildi," dedi Nikolai. "Birbirimizi kandırmamıza gerek yok."

"Baba o öldü," dedi Perva garip bir sakinlikle. "Neden hâlâ onu bana tercih ediyorsun?"

"Öyle bir şey yapmıyorum," dedi Nikolai.

Perva'nın böyle bir şey demesini beklemediği için şaşkınlıkla ona bakmıştı. Hiçbir zaman konuşmamasına fazla alışkındı. Şimdi ağzını açtığı an daha önce hiç söylemediği kadar dürüst bir şey söylemesini beklemiyordu.

"Tabi," dedi Perva gülerek. "Diyeceğin başka bir şey yoksa ben gidiyorum."

Nikolai ne diyeceğini bilemedi. Perva'nın beklediği de zaten buydu. Hiçbir şey demeden dış kapıya doğru ilerledi.

Salondan evin ahşap kapısına ilerlerken ayağındaki postallar tok bir ses çıkarıyordu. Eğer şu an on sene önceye dönseydi ve babası bu ahşaba değen topuklu seslerini bir gün asla duymayacağını söyleseydi mutlu olurdu. Şimdi hiçbir ifade etmiyordu onun için. Gözlerini kapattığında o sesi tekrar duymaya çalıştı. Cevap sadece sessizlikti. Sesli bir nefes verdi. *Seni özlediğimi söyleyemem,* diye düşündü. *Ama burada olman iyi olurdu. Çünkü babamın bana değil sana ihtiyacı var.*

Burada olsaydı eğer babasını korumak konusunda ondan daha iyi bir iş çıkaracağını biliyordu Perva. Çünkü o sadece Perva'yı korumak konusunda başarısızdı.

"Perva," dedi birden babası. Tam kapıdan çıkacakken Perva duraksadı. "Haklısın, o öldü. Onu memnun etmeye çalışmana gerek yok."

"Öyle bir şey yapmıyorum," dedi Perva. *Biliyorum ama bunu durduramıyorum,* diye geçiriyordu ancak içinden. *Sanki beni hep izliyor. İstemediği bir şey yaparsam yine cezalandırılacağım. Yine hayal kırıklığı olacağım. Yine yüzüme bakmayacak.*

"Tabi," dedi Nikolai onu taklit ederek. İkisi de birbirlerine yalan söylediklerini farkındalardı. "Nereye gidiyorsun?"

"Mezarlığa," diye cevapladı evden çıkmadan önce. "Arada bir tarihe bak, baba."

Evden çıkıp kapıyı sertçe kapattığında, Nikolai yeşil gözlerini kısarak salonda asılı duran takvime baktı. Tarihi, oraya bakmadan önce bile biliyordu aslında.

Çünkü Perva, doğum günleri hariç o mezarlığa ayağını bile basmazdı.

Perva elindeki anahtarla kapının önündeki siyah BMW'yi açtığı sırada Olovların evinde büyük bir gürültü koptu. Leo gerçekten de gelmişti. Tabi ki gelirdi. Söz konusu küçük kardeşiydi.

"Orospu çocuğu Elemler! Hepsini gebertmek vardı!" diye bağırdı Leo, Narbekovların evine ilerlerken. Perva şaşkınlıkla ona baktı. Babası kopan gürültü ile kapıdan çıkmıştı. Leo'nun etrafında yirmiden fazla adam vardı. Her zamanki gibi. Ve Odkan hemen yanındaydı. Sağında. En önde o vardı. Her zamanki gibi. "Onay nerede, biliyor musun?"

"Nereden bileyim lan Onay'ın nerede olduğunu?" diye bağırdı babası. "Ne sikim dönüyor yine?"

"Kardeşimi Dima vurdu," dedi Leo sinirle. Perva az kalsın gülecekti. Gerçekten attığı o küçük yemi yutmuş muydu Leo? Onu fazla ciddiye aldığını düşündü. "O orospu çocuğunu ve babasını içimize sokan Onay. Bu yüzden bunun hesabını da o verecek."

"Git o zaman ondan hesap sor lan!" dedi Nikolai. "Git evine bak! Ne bileyim lan ben?"

"Orada dur," dedi Leo'nun yanındaki adamlar. Köpekleri her daim onun için ölmeye hazırdı. Leo'nun en büyük avantajı tam da buydu. Çünkü Narbekovlar tek gezmeyi severken o sürüsü ile dolaşırdı. "Patron'a bağıramazsın."

"Senden emir mi alacağım lan, it?" diye sordu Nikolai adamı ittirdiğinde. "Siktirtme belanı gece gece." Tam o sırada Leo, Perva'ya döndüğünde, "Sakın," dedi Nikolai öne atılarak. "Sakın, benim oğlumu karıştırma olayına. Her bokta onu kullanamazsın. Bu sizin ailenizin olayı, o yüzden siz çözün. O hiçbir şekilde dahil olmayacak."

"Narbekov," dedi Leo gülerek. "Anlamadığım bir şey var. Ben bir şey mi kaçırdım? Kaçırdıysam söyle... Burada emir alınan adam kim? Sen misin, ben mi?" Nikolai cevap vermediğinde güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm. Oğlun ben ne dersem onu yapmak zorunda. Bana bağlılık yeminini boşuna etmedi, değil mi? O yemini ederken sen de oradaydın."

"Oğlum o yemini sana etmedi," dedi Nikolai net bir sesle. "Bana etti."

"Oğlun o yemini *Leo*'ya etti, Nikolai. Başta kim olacaksa ona bağlı kalacağına yemin etti. Senin gibi. Diğer herkes gibi. O dönem Leo sendin, evet. Ama artık benim. Yani bağlılığı da bana ait. Sana değil."

"Yüzleşmeni kendin yaşa Olov," dedi Nikolai. Oğlu onu korumak için bu işi açmıştı başına, şimdi o da onu korumak için bir iş açmak üzereydi başına. "Git ve kendin sor Elem'den hesap. Korkuyor musun?"

"Oraya gidersem onu öldürürüm," dedi Leo ciddi bir sesle. Ellerini cebinden çıkardı ve kızıl saçlarını geriye doğru itti. "Ciddiyim. Benim kardeşime el sürülmesinin suçlusu sadece o. Senelerdir onun ve senin başımıza bok ettikleri ile uğraşıyorum."

"Bir sikim de yapamazsın," dedi Nikolai gülerek. "Bir pençe diğer pençeye dokunamaz, bunu biliyorsun." Oğlunun hâlâ bu gece böyle bir şey yaptığına inanamıyordu. "Tahttan indirilmen iki saniye sürmez."

"Ya sonra?" diye sordu Leo gülerek. "Sen mi geçersin? Yine?"

"Daha iyisi," dedi Nikolai sırıtarak. Leo'nun nelerden nefret ettiğini bilecek kadar iyi tanıyordu onu. Neticesine bir zamanlar savaş bu kadar büyük değildi. Sadece ikisinin arasındaydı. Oynayabilecekleri başka biri yoktu. "Oğlum geçer. Herkes beni istemez, bilirsin. Eski olaylar

yüzünden..." *Eski olaylar.* Bu Leo'yu güldürdü. "Ama herkes onu ister. Sayende, herkes ona tapıyor."

"Akıllı ve iyi bir askeri kim sevmez?" diye sordu Leo alaycı bir sesle. "Değil mi?" Nikolai ona güldü. Onun gidip Onay'dan hesap sormasını ve birbirlerinin fişini çekmelerini deli gibi istese de bunun olmayacağını biliyordu. "Odkan," dedi Leo, sağına döndüğünde. "Git ve Ongun'u bul bana. Babası konuşmaya hevesli değildir, yine en iyi yaptığı şeyi yapıp saklanır ama eminim ki o söz dinler."

"Oldu bil baba," dedi Odkan merdivenlerden aşağı indiğinde. "Merak etme. Onu nerede bulacağımı gayet iyi biliyorum."

"Aferin sana," dedi Leo. Sonra solundaki adama döndü. "Tikhon'u bulun bana. Orospularını kenara çekin gerekirse. O Dima'nın nerede olduğunu biliyordur. Hızlandırın süreci. Mathias nerede? Hangi orospunun yatağına saklandı yine?" Kalabalıkta bir hareketlilik oldu çünkü herkes Leo'nun emirlerine yetişmeye çalışıyordu. "Nikolai, bana katılmak istemediğine emin misin? Eski günlerdeki gibi."

"Git kendini becer."

Leo gülerek geri çekildiğinde Odkan ellerini ceplerine koyarak ilerlemeye başladı. Göz ucuyla Perva'ya bakıp başıyla ufak bir selam vermiş ve kapının önündeki siyah Mclaren'a ilerlemişti. Eskiden tanıdığı çocuğu biliyordu Perva. 20'yi. Emir almaktan nefret ettiğini biliyordu. Hiçbir sözü dinlemediğini biliyordu. Her zaman kafasına eseni yaptığını ve cezasını seve seve kabul ettiğini biliyordu. Ama aynı zamanda babasının bilmediği şeyler de biliyordu. Gerçekten şefkat gördüğü birisini hiç unutmazdı. Sanılanın aksine sadıktı. Ve bu yüzden, bu gece yarısı tek dostunun karşısında, Leo'nun yanındaydı.

Babamın suçu,* diye düşündü Perva. *Ama sorun değil. Düşman olmak için doğdumuzu ilk günden beri

biliyorum.

Odkan'ın bindiği araba Leo'nun birinin arabasıydı. Arabaya binip gazı köklediği an Perva da siyah BMW'ye binerek gazı kökledi. Babasının bakışlarını arabada hissedebiliyordu ve her türlü bahse vardı ki babası şu an içinden "Sakın aptallık etme," diye geçiriyordu. Bunu söylemesine gerek yoktu. Çünkü o hiçbir zaman aptallık etmezdi.

Odkan'ı takip ederek gaza biraz daha abandığında deri ceketinin cebindeki telefonu çıkardı ve son aramalardaki Ongun'un numarasına bastı. Araba giderek hızlanıyordu. Telefon dördüncü çalışta açıldı.

"Neredesin?" diye sordu telefon açılır açılmaz, oyalanmadan. Odkan'ın hızlandığını hissetmişti. İşi olabildiğince erken bitirmeye çalışıyor olmalıydı.

"Evdeyim," dedi Ongun. "Ne oldu ki?"

"Kardeşin orada mı?" diye sordu Perva gaza biraz daha asıldığında. Herkes için büyük bir sır olan şey onun için uzun zamandır bir gerçekti. Böyle bir avantajı elinde tuttuğuna babası bile inanmazdı.

"Lan sesli söylemesene!" dedi Ongun gergin bir sesle. Arkadan televizyon sesleri geliyordu ama birkaç saniye sonra kesilmişti. Uzaklaşmış olmalıydı. "Derdin ne senin, amına koyayım?"

"Tekim," dedi Perva. "Merak etme, tehlike yok. Sen bana cevap ver. Orada mı kardeşin?"

"Başka nerede olabilir amına koyayım?" diye sordu Ongun sinirle. "Evden çıktığı mı var kızın?"

"Odkan sana doğru geliyor," dedi Perva. "Yaklaşık kırk beş dakikalık yol var ama Odkan hız sınırlarını siklemez. Bu yüzden otuz dakika diyelim. Eğer kız oradaysa onu fark eder. O piç çok dikkatlidir."

"Bir saniye," dedi Ongun paniklemiş bir şekilde. "Borisov neden benim evime geliyor lan? Yine ne oldu? Ne iş çevirdin lan arkamdan?"

"Uzun hikaye," dedi Perva. "Az sonra anlarsın."

Aslında o herifi vurduğunda olayın buralara geleceğini düşünmemişti. Kendisinin suçlanmayacağına emindi ama Elemlerin peşine düşülmesi onun için de sürprizdi. Yine de o adamı bunu bilse de öldürürdü. Çünkü eğer o adamı öldürmeseydi, o adam babasını öldürecekti. Ölümün babasını bir gece vuracağını biliyordu ama o gece bu gece değildi.

"Sen neden benim kardeşim koruyorsun lan?" diye sordu Ongun.

"Bu koruduğum ilk zaman değil biliyorsun," dedi Perva alaycı bir sesle. "Ufaklık bana en az üç hayat borçlu. Ama merak etmesin. Borçlarımı zamanı geldiğinde faizi ile alacağım ondan."

"Kafa sikme," dedi Ongun gergin bir sesle. "Ne olduğunu anlatmayacak mısın? Yine ne iş peşindesin? Sen mi açtın bu belayı yine başıma?"

"İnsan planının anahtarını düşmana teslim eder mi hiç, Elem?" diye sordu Perva alaycı bir sesle. "Sen hızlı olsana. Evi basıp prensesi kaçırayım mı yoksa sen icabına bakabilecek misin?"

"Bakarım amına koyduğumun çocuğu," dedi Ongun keyifsiz bir sesle. Telefonu kulağından uzaklaştırarak üst kata doğru bağırdı. "Bengi! Acil giyin! Çıkmamız lazım!"

"Bak sen," dedi Perva alaycı bir sesle, Ongun'u sinir etmek için. "İsmi de kendisi gibi güzelmiş."

KASIM, 2017.
Günümüz.

Ceylan sürüsünden bir adım uzakta yürü ki, başına ne geleceğinden haberin olsun. Ama sakın fazla uzaklaşma ki, aslan geldiğinde yaşama şansın olsun.

Babamın bana verdiği her bir tavsiye ne kadar zamanında gereksiz gözükse de gözüme, o bir şekilde beni hayata hazırlamıştı. Çünkü ben şeytanı göremediğim için şeytan da beni göremiyor sanıyordum ancak o şeytanın daima beni izlediğini biliyordu.

Bir gün gelecekti ve ortaya çıkacaktı.

Bunu biliyordu.

Sadece ne zaman olacağını bilmiyordu.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki sanki tekrar o arabanın içindeydim. Tekrardan tüm bildiklerim bir yalan çıkıyordu. Tekrardan en dibe sürükleniyordum. Kurtulmayı değil de ayağımın değeceği anı bekliyordum. En dibi görmeyi bekliyordum. Böylece artık her şey son bulurdu.

Ama bulmayacaktı. Biliyordum. Bu soy ismini taşıdığım sürece hiçbir şey son bulmayacaktı.

Ta ki son nefesimi verene kadar.

Bazen istediğimin bu olduğunu düşünüyordum. Ölmek ve her şeye son vermek. Ama o düşünce hemen geçiyordu. Çünkü haksızlık edeceğimi düşünüyordum. Babama, anneme, abime. Ve kendime. En çok kendime.

Önümde duran araba ile düşüncelerimden sıyrıldım. Beyaz bir Volkswagen'di. Ön kapıyı açtığım gibi kendimi arabanın içine attım çünkü soğuktan her yerim uyuşmuştu. Üzerime giyinme fırsatım bile olmamıştı. Gelmesi yaklaşık bir saat sürmüştü. Moskova'da olduğunu biliyordum. Olmasa ne yapacağım hakkında bir fikrim yoktu.

"Siktir," dedi Çakır, bana döndüğünde. "Ne oluyor lan?"

Onu uzun zamandır görmüyordum. Kahverengi saçları uzamıştı. Sakalları gibi. Üzerinde siyah bir şort ve beyaz bol bir tişört vardı. Altında da terlikler. Mont giymemişti bile. Onu aradığım an fırlayıp gelmişti.

Babamın gökyüzünden beni izlediğini ve "Aile böyle bir şey," dediğini düşündüm.

Ve kısacık bir saniye içinde onun bana diyeceği her şeyi düşünmeye başladım.

Oyunu kazanmak istiyorsan doğayı izlemen gerekir. İnsanlar sana yalan söyleyebilir ancak doğa her zaman dürüsttür, yalındır. Güçsüzün mezarı kazılır, güçlünün ise tacı hazırdır. Döngü hassastır ancak kırılmazdır. Değiştirilebilir ama yok edilemez. İhtimaller sonsuza uzanır. Ve av, avantajı yakaladığı an artık bir avcıdır. Çünkü hiçbir silah, sana elinde patlamayacağının garantisini vermez.

Tüm silahlar elimde patlayacakmış gibi hissediyordum.

Babam burada olsaydı eğer Çakır'a güvenmem gerektiğini söyler miydi? Emin değildim. Amcamın söyleyeceğini biliyordum. Çünkü ona göre güvenebileceğimiz kişileri kan bağımız seçerdi. Ama ben bunu durmadan söyleyen amcama da güvenmiyordum. Aileme güvenebileceğimi bile düşünmüyordum. Bu yüzden üzerinde PVN yazan silahı gizlice montumun cebine sokmuştum arabaya binmeden önce. Görmesini istemiyordum.

Ona olan biteni anlatmayacaktım. Çünkü bu saatten sonra sadece kendime güveniyordum. Gerçi bu saatten önce de işler pek farklı değildi ancak artık hiç olmadığım kadar dikkatli olacaktım.

"Arabayı sür," dedim. "Hadi, gidelim."

Bana garip bir şekilde baksa da arabayı çalıştırdı. O gelmeden önce ona ne yalanı söyleyeceğimi düşünmüştüm. Çakır çok zeki değildi. Bunu hakaret

amaçlı söylemiyordum. Sadece... Kandırılması kolay biri olduğunu düşünüyordum.

Tıpkı babam gibi.

Ve ben... Sonuçta Narbekov da beni kandırmıştı, değil mi?

İçimin tekrardan öfke ile dolduğunu hissettim ve bunun yakın zamanda geçip geçmeyeceğini merak ettim. Hayal kırıklığına uğramış hissetmem normal miydi? Normal olduğunu düşünmüyordum. Sonuçta ona güvenmiyordum. Bunu durmadan dile getiriyordum. Öyleyse neden güvenim paramparça edilmiş gibi hissediyordum?

Derin bir nefes alarak kafamı geriye attım. Arabanın içi tütün kokuyordu. Çakır'ın bana soru sormasını bekliyordum ancak bana baktığında nasıl büyük bir enkaz görüyorsa artık, konuşmuyordu bile. Arada yolu izlerken bakışlarını bana çeviriyordu yaptığı tek şey buydu.

"Sık boğaz etmek istemiyorum," dedi birkaç dakika sonra. "Ama saatin altısında neden bu hâlde olduğunu öğrenmeye hakkım var bence. Sen neden Moskova'dasın ki? Neler dönüyor?"

"Biriyle tanıştım," dedim birden, ona döndüğümde.

Bir süre devam etmemi bekledi ama etmemiştim. Bu yüzden en sonunda "Nasıl biriyle tanıştın?" diye sordu.

"Sevgilim vardı yani," dedim yüzüne dümdüz bakmaya devam ederken.

Şaşkın şaşkın bana baktı. "Ne?"

"Evet."

"Ciddi misin sen şu an?"

"Evet."

"Nasıl ya?"

"Benim sevgilim olamaz mı ya?" diye sordum yalandan alınmış gibi yaparak. "Ne demek nasıl ya? Yaptık işte bir hata. Oldu bitti."

"Kızma," dedi bana döndüğünde. "Şaşırdım sadece, doğal olarak. O kadar süre sonra seni görüyorum, Moskova'dan çıkıyorsun ve sevgilim var diyorsun. Nasıl şaşırmayayım ki kızım?"

"Artık yok," dedim omzumu silkerek.

"Ne oldu?" diye sordu, kahverengi gözlerini kısarak. "Orospu çocuğu sana bir şey mi yaptı? Ne yaptı sana? Onu öldürürüm. Biliyorsun, değil mi?"

"Onun peşinden buraya geldim," dedim iç çekerek. "Ama olaya bak ki başka bir kızla yatıp duruyormuş. Aldatıyormuş beni. Şok geçirdim, Çakır. Ne yapacağımı bilemedim. Uyuduğunda telefonunu karıştırıyordum ve bir kızın ona durmadan nude attığını gördüm. Deliye döndüm! Onunla yüzleşmek için bile yüzüne bakasım gelmedi. Direkt evden dışarı attım kendimi. Cüzdanım, pasaportum, kıyafetlerim... Hepsi onda kaldı. Oraya geri dönmek istemedim."

"Siktir," dedi şaşkın bir sesle. Kesinlikle beklediği bu değildi ve benim oyunculuğum benim düşündüğümden bile iyiydi. Onu süzdüm. İnanmış gibi duruyordu. Çok şaşkındı. "İnanmıyorum şu an. Bir saniye ver hazmetmem için..." Parmağını havaya kaldırıp bir yaptı. "Tamam, hazmettim. Orospu evladına bak lan sen... Nerede adresi? Amına koyayım onun. Dayağı yediğinde kendine gelir."

"Değmez emin ol," dedim elimi boşver dercesine salladığımda. "Senin de dediğin gibi... Orospu çocuğu işte."

"Sen iyi misin peki?" diye sordu. Endişeli görünüyordu.

"İyiyim," dedim omzumu silkerek. "Bir erkeğin arkasından ağlayacak hâlim yok ya..."

"Öyle diyorsun ama senin romantik ilişkilere pek ilgili olan biri olmadığını biliyorum," dedi Çakır. "Kaç senedir ilk kez sevgilin olduğuna bakacak olursak...

Böyle bitmesi epey boktan olmuş. İyi olduğuna emin misin?"

"Eminim."

"Onu dövebilirim gerçekten."

"Of Çakır," dedim kafamı geri attığımda. "Bırak ne bok yerse yesin. Allah'ından bulsun."

"O tipler hiç bulmuyorlar ki Allah'larından," dedi Çakır. "Nerede tanıştın sen bu lavukla?"

"Okulda," dedim. Çakır okulu bıraktığımı bilmiyordu. Bu süre içinde iletişimsiz kalmış olmamız işime yaramıştı. "Seni aradığım zaman var ya hani... O gün gelmiştik işte. Belki görüşürüz diye aramıştım ama sen telefonu öyle kapatınca..."

"Bir sıkıntı çıkmıştı tam o an," dedi kafasını hatırladım dercesine salladığında. "Neden buraya geldiniz ki?"

"Vizeler bitmişti," dedim. "Tatile geldik. Arkadaşının evi varmış burada. Ben de değişiklik olur diye kabul etmiştim. Keşke etmeseydim."

"Vay orospu çocuğu," dedi Çakır sinirle. "Kızım bak gidelim döveyim bunu harbi içimde kalacak diğer türlü."

"Ya yok," dedim kafamı iki yana salladığımda. "Ben eve dönmek istiyorum. Eğer bana çok yardımcı olmak istiyorsan bir şekilde uçak ayarla bana. Alamam şimdi pasaportumu falan o evden. Beni bir şekilde Ankara'ya gönderebilir misin sen?"

"E kızım herhalde," dedi gülerek. "Sahtekarlık denilince gelmen gereken adres benim zaten. Her hafta başka kimlikle giriş çıkış yapıyorum ülkelere. Yoksa Pençeler tepemde belirir."

Evet, bana da ondan olmuştu. Ama yalnız bir tanesi belirmişti.

"Harika," dedim rahatlayarak. "Beni Ankara'ya götür, yeter."

"Sahte evrakları halletmem birkaç gün sürer," dedi Çakır. "O süre içinde bende kalırsın. Sonra gidersin."

Siktir. **O süre içinde beni bulma ihtimali çok yüksekti. Çakır'ın yanına gideceğimi anlaması çok zor olmazdı. Başka kimsem yoktu ki. Çakır'ın adresini bulup da gelirse eğer bu sefer kuzenimi de tehlikeye atmış olacaktım, hem de onlarla alakası kalmasını istemediği hâlde. Ama başka yapabileceğim bir şey yoktu. Birkaç gün içinde evraklar anca hallolurdu ve benim ondan başka kalabileceğim kimse yoktu. Otelde kalabilirdim ama bunu ona nasıl açıklayacaktım ki? Bu sefer kesin peşimde biri olduğunu düşünürdü.**

Boku yediğimi düşündüm.

"Her şeyin hazır olması kaç gün sürer?" diye sordum gergin bir şekilde.

"En fazla iki gün," dedi. "Hemen hallederim. Merak etme."

En fazla iki gün. **Bir şey değildi. İki gün boyunca onu atlatabilirdik. Hem Çakır aylardır onlardan kaçıyordu. Hiçbir zaman yakalanmamıştı. Şimdi neden yakalansındı ki?**

Ama aylardır peşine düşen Narbekov değildi.

Kendimi kötü düşünmemek için zorladım. Birkaç dakika sessiz geçti. Çakır cebinden çıkardığı sigara paketini bana uzatıp "İster misin?" diye sorana kadar. Hiçbir şey demeden paketten bir dal çektim ve dudaklarım arasına yerleştirdim. Uzattığı çakmakla sigarayı yaktıktan sonra derin bir nefes çektim içime. Sakinleşmem gerekiyordu.

"Ha bu arada," dedi sigarasından bir nefes çektiğinde. "Evde sevgilim var, sorun olur mu senin için?"

Kaşlarım çatıldı. "Senin sevgilin mi var? Ne zamandan beri?"

"Birkaç ay oldu," dedi. "Daha yeni. Merak etme. Benim ne bok olduğumu bilmiyor." Gözleri ile kolundaki Aslan dövmesini işaret etti. "Bu boku yani. Bundan haberi yok. Tehlikeye girmezsin. Yine de seni kuzenim olarak değil de arkadaşım olarak tanıtacağım."

"Benim için sorun değil," dedim. "Neden sorun olsun? Dikkatli olmak iyidir ama paranoyak olmaya da gerek yok." Duraksadım. "Sabahın bu saatinde bir kız arkadaşını almaya gittiğini görünce sorun çıkarmasın? Ben olsam feci sorun çıkarırdım."

"Yok ya," dedi gülerek. "Peter kıskanç bir çocuk değildir. Ayrıca kıskanacağı ligde olmadığını bilir."

Dudaklarım aralandı. "Biseksüel olduğunu bilmiyordum."

"Değilim ki," dedi. "Eşcinselim."

"E tüm o kızlar?"

"Kimse annesinin karnından cinsel yönelimini keşfederek doğmuyor tatlı kuzenim," dedi gülerek. "Deniyordum işte. Ama hep bir şeyler eksikti."

"Ne gibi?"

Güldü. "Kalkmıyordu yani."

"Bunca zaman bilmememe şaşırdım," dedim. "En azından bunu söyleyeceğin kadar yakın olduğumuzu düşünmüştüm."

"Babam katı bir adamdı biliyorsun bunu," dedi. "Bu yüzden içten içe bilsem de kendimi kabul edemiyordum. Birine söylemek istemiyordum. Özellikle de aileden birine. Uzun süre çok kapalı yaşadım. Bir süre sonra siktir ettim. Olduğum gibi mutluyum. Olması gereken zaten bu."

"Abime söylemiş miydin?" diye sordum sigaradan bir nefes çektiğimde.

"İlk ona söylemiştim," dedi. "Ona da çok yakın zamanda söylemiştim aslında. O zaman birini fena beğeniyordum. Aşırı aptalca bir olay. Kaç sene

dalgası döndü. Ben söylemeden anlamıştı. Bana sorduğunda ben de reddetmedim. Ongun benim gerçekten bir şeyler anlatabildiğim tek kişiydi."

Abimden artık burada değilmiş gibi bahsetmek canımı çok yakıyordu.

Ama kendimi gülümsemeye zorladım. "Aşırı aptalca bir olay mı?" diye sordum sigaradan bir nefes çektiğimde. "Neden öyle diyorsun ki? Kimden hoşlanıyordun?" Abimle onun ortak tek çevresi Aslanlar olabilirdi. Öyleyse onların içinde biri olmalıydı. "Ben tanıyor muyum?"

Duraksadı. "İsmini duymuşsundur illa ki."

"Nasıl yani?" dedim şaşkınlıkla. "Aslanlardan... Benim bile ismini duyduğum biri..." Şimdi hepsinin ismini biliyordum ama Çakır bulaştığım işleri bilmiyordu. Ve bu işlere bulaşmadan önce tek bir kişinin ismini duymuştum. Ama o olamazdı, değil mi? Birden sordum. "Hedeon deme sakın bana."

"Yok canım," dedi Çakır. "Bir boy küçüğü."

"Siktir! Odkan mı? Odkan'ı mı beğeniyordun? Odkan'dan hoşlanıyor muydun? İnanmıyorum sana!"

"Sesli dile getirme lütfen," dedi Çakır reddetmeyerek. "Bu gerçekten çok utanıyorum."

Ağzım açık kalmıştı. Yüzündeki ifadeye gülmeden edemedim. "Ya herkes neden bu heriften hoşlanıyor? Ne var bu herifte?" diye sordum gülmeye devam ederken. Bir pot kırmadığımı biliyordum çünkü ne abim ve Çakır ne zaman eve dedikodu taşısa birileri ya Odkan'a asılmış oluyordu ya da birileri Nadia ile bu yüzden kavga etmiş oluyordu.

"Aura canım," dedi Çakır. "Aura... Bir de yüksek ihtimalle BDE."

"O ne ya?"

"Big Dick Energy işte kızım of ya," dedi Çakır. "Gabar dağından mı indin az önce?"

"Of Çakır yaptığın muhabbeti sikeyim ya sabahın köründe," dedim suratımı buruşturarak. "Salak salak terimler uydurmaya başladın."

"Bu bilinen bir terim ben uydurmuyorum yalnız," dedi Çakır. "Bir boy büyüğünde de var o enerjiden. Ondan çekiyorlar işte kızım."

Kulaklarımı tıkamamak için kendimi zor tutuyordum. Çakır'ın boş konuşma sevdasını tamamen unutmuştum. Az önce hayatımın en büyük şokunu yaşamış, bir saat soğukta kıvranmıştım ve Narbekov'un ismini bile uzun zaman duymak istemiyordum. Hele böyle bir konuda... Hiç duymak istemiyordum.

"Sus Çakır sus," dedim iç çekerek. Sigarayı arabanın içindeki küllüğe bastırarak söndürdükten sonra yeni bir sigara yakmıştım. "Arabayı sür sadece."

"Pardon canım," dedi. "Az önce aldatıldığını öğrendiğini, ilk ilişki deneyiminin bok gibi geçtiğini, tüm erkeklerden nefret ettiğini unutmuşum."

"Öyle bir şey yok," dedim. "Ben bu olaydan önce de tüm erkeklerden nefret ediyordum."

"Bunu söylemek istemem ama olay bu çıktığı için epey rahatladım, biliyor musun?" diye sordu gülerek. "Yani aldatıldığın için değil tabi ki. Ama beni öyle arayıp da Moskova'dayım deyince o orospu çocukları sonunda seni yakaladı sandım. Ödüm bokuma karıştı, Bengi. Arabaya kendimi nasıl attığımı bile bilmiyorum."

Keşke bunu anlatırken ona gülebilseydim. Ama gerçek apayrıydı. Onlar beni gerçekten de bulmuştu. Hayır... O bulmuştu. Derin bir nefes aldım ve kendimi gülmeye zorladım. Peşlerimde onların olduğunu düşünmesine rağmen hiç düşünmeden arabaya atlamış ve benim için gelmişti. Umursamamıştı bile.

Bir an kendimi çok kötü hissettim. Çünkü o benim için kendi hayatını riske atıyordu. Ama ben ona

doğruyu bile söyleyemiyordum.

***Aile dediğin budur*, diye fısıldadı kafamın içindeki babamın sesi. *Bu yüzden sen hiçbir zaman gerçek bir Elem olamayacaksın,* diye tamamladı onun sesini kafamın içindeki şeytanın sesi de.**

Gözlerimi yumdum.

"Endişelenmene gerek yok," dedim zoraki bir şekilde. "Onlar beni bulamazlar, merak etme."

Her geçen saniyede kendimden biraz daha nefret ediyordum. Ve beni bu hâle soktuğu için de en çok Narbekov'dan nefret ediyordum.

Yol boyunca hiç konuşmadık. Saatler geçti. Dışı eskimiş ve aşınmış bir kırmızı olan bir apartmanın önünde durduğumuzda arabayı terk etti. Çakır'ın evi lüks olmaktan oldukça uzak bir apartman dairesiydi. Sıradandı. Arabadan inerek onu takip etmeye başladım. Apartmanın içine girdik ve asansörle en üst kata, dördüncü kata çıktık. Büyük ihtimalle telaştan anahtarını alamamıştı bile, arabanın anahtarını alıp fırlayıvermişti. Bu yüzden kapıyı iki kere tıklattı. Birinin kapının diğer tarafındaki kilidi açtığını duydum, sonra da kapı açıldı.

"Bir şey oldu sandım," dedi Rusça konuşan kalın bir erkek sesi, kapı açıldığı ilk anda. "Neyse ki iyisin."

Gözleri Çakır'dan bana çekildiğinde kaşlarını çatarak bana baktı. Ben de ona baktım. Altında siyah bir eşofman altı, üzerinde ise beyaz bir kazak vardı. Çakır ile aynı boylardaydı. 1.85 olabilirdi en fazla. Siyah kısa saçları, kahverengi gözleri ve çekici sayılabilecek bir yüzü vardı. Yüzü yara bere içindeydi. Dudakları çatlamıştı. Gözünün altında morluklar vardı. Dikkatimi elleri çekti. Yumruk atmaktan aşınmış gibi görünüyorlardı.

"Bu kim?" diye sordu bana bakmaya devam ettiğinde.

"Aslı," dedi Çakır. "Liseden arkadaşım."

Gerçek ismimi söyleyecek kadar güvenmiyor değildi muhakkak ki sevgilisine. Ama babam hepsine beni ne olursa olsun çok dikkatli korumaları gerektiğini söylediğinden, dozu kaçırıp abarttıkları da oluyordu bazı zamanlar. Şikayetçi sayılmazdım tabi ki. Fazla dikkatli olmaktan zarar gelmezdi.

"Öyle mi?" diye sordu çocuk gözlerini kısarak bana baktığında. Çakır haklıydı. Gözlerinde kıskançlık falan yoktu. Kıskanmıyordu. Sadece sabahın köründe ne olduğunu anlayamıyordu. "Bir şey mi olmuş? İyi mi? Rusça biliyor mu?"

"Biliyorum," dedim gülümseyerek. "İyiyim. Bir aldatılma vakası gerçekleşti. Arayacak kimsem yoktu."

"Öyle mi?" diye sordu kaşlarını çatarak. Sonra geri çekildi. "Geçsenize içeri. Neden kapıda dikiliyorsunuz?" İçeri geçmem için geri çekildiğinde hemen geçtim. Çakır da beni takip etti. Ve Peter kapıyı kapattı. "Orospu çocuğu nasıl aldattı?" diye sordu Peter bana doğru geldiğinde. "Onu dövmemi ister misin? Bir daha insan içine çıkamayacak hâle getiririm onu. Çakır'ın arkadaşı benim de arkadaşım sayılır."

Çakır güldü. "Peter kafes dövüşçüsü. Konuşup anlaşmak ona göre değil. Direkt yumruğa geçiyor."

"Kafes dövüşü yasal bir şey mi burada?"

"Hayır," dedi Peter. "Tabi ki değil. Ama parası çok tatlı olunca her şeyi yapıyorsun."

Evet, ben buna birinci elden şahit olan insanlardandım.

"Uyumamış gibi görünüyorsun," dedi Çakır salona ilerlediğinde. Türkçe konuşmaya başlamıştı. Onu takip ettim. "İstersen uyu biraz, dinlen. Uyandığında konuşuruz. Zaten benim işim yok. Peter'ın akşam maçı var. Antrenman yapmak için erken çıkar."

"Bence de uyuyayım," dedim esnediğimde. "Nereye yatabilirim?"

Uyuyup uyanmama rağmen çok yorgun hissediyordum. Ve en azından uyursam kafamın içinde bu kadar fazla düşünce dönmezdi. Kendime işkence ediyor olmazdım.

"Misafir odası var bir tane boşta," dedi önden ilerlemeye başladığında. "Ben sana temiz kıyafetler vereyim. Çarşaflar temizdi. O oda hiç kullanılmıyor." Odayı açtığında ilerleyerek içeri girdim. Küçük bir odaydı. Kenarda küçük bir yatak vardı. Hemen yanında küçük ahşap bir masa ve çekmece vardı. Dolap bile yoktu.

Üzerimdeki montu çıkardığımda kapının arkasındaki askılığa astım. Silah hâlâ montun cebindeydi. Çakır'ın onu görmemesi için iyice cebin içine girdiğinden emin oldum. Geriye çekilerek ayakta dikilmeye başladığımda, Çakır içeri daldı. Elinde kıyafetler vardı.

"Al bakalım," dedi ben yatağa oturduğum sırada kıyafetleri bana uzatarak. "Üstünü giyin ve uyu. Uyanınca konuşuruz."

Uzattığı tişörte sadece bir saniye baktım ve kime ait olduğunu anladım. "Abimin tişörtü değil mi bu?"

Bunu fark etmemi belli ki beklemiyordu. Kafasını onaylarcasına salladı. "Buradaki kıyafetlerin neredeyse tamamı onun. Onun kullandığı bir evdi. Anahtarı bende de vardı."

"Anladım," dedim kafamı sallayarak. Elimdeki tişörtü istemsizce sıkmaya başlamıştım.

Çakır eğildi ve dudaklarını yanağıma bastırdı. "Hepsi bir gün geçecek, biliyorsun," dedi dudaklarını yanağımdan çektiğinde. "Güzelce uyu, fındık kurdu. Ben buradayım."

Ona bir şey söylemedim. Zaten o da bir şey söylememi beklemiyordu. Odadan çıktığında yatağa

adeta devrildim.

Bana verdiği kıyafetleri giymedim. Onun yerine abimin tişörtüne sarıldım ve uyuya kalana kadar ağladım.

Uyandığımda hava kararmıştı. Başımda bir ağrı vardı. Damağımda ise inanılmaz kötü bir tat...

Bir on dakika boyunca boş bakışlarla tavanı izledim. Kalkmak istemiyordum. Gerçekliğe dönmek istemiyordum. Ama bunu yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Derin bir nefes aldığımda yataktan kalktım ve banyoya doğru ilerlemek için odadan çıktım. Salondan sesler geldiğini duyuyordum. Çakır telefonla konuşuyor olmalıydı çünkü Peter'in sesi gelmiyordu.

"Çıkıyorum," dedi Çakır. Rusça konuşuyordu. "Evet, evet. Yirmi dakikaya oradayım."

Böyle demesi ile beraber banyoya ilerlemekten vazgeçerek salona ilerledim. Nereye gidiyordu? Saat kaçtı? Akşam olmuş gibiydi ancak Moskova'nın havası o kadar kasvetliydi ki saatin kaç olduğunu asla anlayamıyordum.

Salona girdiğimde Çakır telefonu cebine tıkıyordu. Üzerinde koyu yeşil bir mont vardı, altına siyah pantolon giymişti ve botlarını geçirmişti. Dışarı çıkmak üzereydi.

"Nereye?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Saat kaç?"

"On oldu," dedi. "On dört saat aralıksız uyudun neredeyse. Öldün sandım bir ara. Neyse, dinlenmiş oldun hem."

"Peter'in yanına mı gidiyorsun?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Onun maçı bitti. Eve gelir. Benim işim var."

"Ne işin var?"

"Bir mekana uğramam lazım."

"Hangi mekana?"

"Of," dedi Çakır. "Bu kadar soru sorduğunu unutmuşum be canım. Söylesem bilecek misin sanki? Tikhon'un mekana gideceğim."

Komik tarafı şuydu ki, biliyordum.

Yani Tikhon'u tanıdığım falan yoktu ama en azından dün gece ismini duymuştum. Matta denilen herifin onun adamlarından biri ile yatmak uğruna nasıl dolandırıldığını duymuştum. Bunu duymak için sekiz katlı bir binaya bile tırmanmıştım!

"Peter'i tanımıyorum bile," dedim. "Beni onunla evde yalnız mı bırakacaksın?"

Kaşları çatıldı. "Ne olacak ki bundan? Ona güveniyorum."

"Bunun konuyla alakası yok," dedim. "Ben hiç tanımadığım adamın yanında gerilirim evin içinde. Ben de seninle geleyim."

"Bengi..." Kaşları biraz daha çatılmıştı. "Başına bir şey gelebilir. Gittiğim mekana Aslanlar girmezler ama yine de tedbiri elden bırakmamak lazım. Gizlisin, öyle kalsın."

Önceden olsa dediğini umursar, ciddiye alırdım ve saklanırdım ama artık umurumda değildi. Saklanmama rağmen Hedeon beni bulmayı başarmıştı. Bundan sonra hayatımı böyle harcamayacaktım.

Hedeon'un bahsettiği adamın ne halt olduğunu öğrenmek istiyordum.

"Bir şey olmaz," dedim. "Eğlence mekanı değil mi orası? Sen işine hallederken uzak dururum. Sevgilim beni aldattı, Çakır. Bir şeyler içmek ve kafamı dağıtmak benim de hakkım."

Bu kartı oynadığımda teslim olacağını biliyordum. Öyle de oldu. "İyi," dedi isteksiz de olsa. "Gel bari. Biraz kafamızı dağıtmış oluruz hem."

"Harika!" dedim. "Ama bir sorun var. Ben ne giyeceğim? Yanımda sadece pijama var."

"Gel," dedi yatak odasına ilerlediğinde. Dolabı açtı ve siyah, kadife mini bir elbise çekti. Kolları tüldü. Yakası kareydi "Bu var. Bunu giyin."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bu kimin?"

"Bilmem," dedi. "Dedim ya hayatımın anlamı. Dolap abinindi. Takıldığı kızlardan birinindir. Birkaç tane kadın kıyafeti var burada."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Ama abim nişanlıydı. Bunu bana Hedeon söylemişti. Tüm çevrenin bildiğini söylemişti. Öyleyse abimle aşırı derecede yakın olan Çakır'ın bunu bilmeme ihtimali yoktu bile. Çakır mıydı yalan söyleyen yoksa Hedeon mu?

Bana bu kadar yalanı söyledikten sonra neden bu konuda doğruyu söyleyeceğini düşünüyordum ki? Hedeon yalan söylemiş olmalıydı. Zaten abimin nişanlanması ve bunu bizim duyma bile duymamamız oldukça düşük bir ihtimaldi. Ama öte yandan... Her şeyi geçmiştim ama bunun yalanını neden söyleyecekti ki? Eline ne geçecekti?

Babası babamı öldürdükten sonra beni kandırması ile eline ne geçmişti ki?

İkisinin de cevabı koca bir hiçti.

O şeytanın kafasının içine giremiyordum.

"Hemen giyinip geliyorum," dedim bir yabancıya ait olan kıyafeti tuttuğumda. Misafir odasına geçerek elbiseyi üzerime geçirdim. Altına mecburen botlarımı giymek zorunda kalmıştım. Ve çorabım yoktu bile. Donacaktım. Üzerime beyaz montumu geçirirken en azından mekanın içinin sıcak olacağını düşünüp kendimi avutuyordum.

Çakır'ın yanına ulaştığımda hiçbir şey söylemeden kapıdan çıktık. Kapıyı kilitledi. Asansörle aşağı indik ve arabaya doğru ilerlemeye başladık. Arabaya binip gazı kökleyene kadar hiç konuşmadık.

"Kimliğim yok," dedim. "Sorun olur mu?"

"Tatlım, Moskova'dasın," dedi gülerek. "Birazcık parayla yapamayacağın şey yoktur. Rahat ol. Yanında ben varım."

Omzumu silkerek sırtımı arkaya yasladım. "Bu Tikhon denilen herif kim?"

"Leo'nun en nefret ettiği heriflerden biri," dedi gülerek. "Küçük bir topluluklar. Zamanındaki Leo, yani Hedeon'un dedesine ihanet edenler götlerine tekmeyi yiyip Aslanlar'dan atıldığında birleşip küçük bir topluluk kurmuşlar ve intikam yemini etmişler. Tabi Aslanların kalabalığını değerlendirecek olursan, elleri boş dönmüşler. O günden bugüne kadar büyümeye devam etmişler. Başlarındaki herif Tikhon. Babası bir ay önce öldü. Bu yüzden başa o geçti."

"Neden isimlerini daha önce duymadım ki?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Ciddiye alınacak bir tehlike değiller mi?"

"Ciddiye alınıyorlar emin ol," dedi Çakır. "Duymadın çünkü dertleri Leo ile. Baban onlara bulaşmazdı. Bir düşman daha edinmeyecek kadar akıllıydı çünkü o grubun ne kadar pis olabileceğini biliyordu." Duraksadı. "Leo, o geceki yangını Tikhon'un babasının çıkardığını düşünüyordu."

"Nikolai Narbekov'un yandığı geceki yangını mı?"

Çakır kafasını salladı.

"Bu yüzden mi öldü babası? Kim öldürdü?"

"Babasının mekanı yandı," dedi Çakır. "Adam odasında kilitli kalmış. Öldü."

"Nikolai'nin öldüğü gibi," dedim dehşet içinde. Ben bu olayı nasıl şimdi öğreniyordum?

"Evet," dedi gülerek. "Birileri göze göze, dişe diş demiş. Acaba kim bu birileri?"

Cevabı ikimiz de biliyorduk. "Hedeon."

"Adamı kim suçlayabilir ki?" diye sordu. "Kusursuz almış intikamını. Bire bir aynı senaryo ile."

Leo'nun şüphelendiği kişiyi gidip öldürmüştü, öyle mi? Hem de babasının yandığı şekilde? Bu işte bir terslik vardı. O adamın babasının katili olduğuna inanıp gidip onu öldürdüyse eğer, o zaman neden bir intikam planı kurup beni de işin içine dahil etmişti? Bu da mı yalandı? İntikamını çoktan almış mıydı? Ben başka bir planın mı parçasıydım? Yoksa hep Leo'ya mı çalışmıştı? Bunca zamandır?

Ama uyuşmayan bir şeyler vardı. Mektupta yangını amcamların çıkardığını söylüyordu. Eğer mektup doğruysa... Tikhon'un babası Nikolai'yi öldürmüş olamazdı. Narbekov eğer mektubu okuduysa neden bile bile yanlış adamı öldürüp düşman kazanacaktı ki? Ama eğer bu doğruysa... Yani Tikhon'un babası onun babasını öldürmüşse eğer, o zaman mektup yanlış demekti.

İyi de mektup nasıl yanlış olabilirdi ki?

Burada ne bok dönüyordu?

Keşke Çakır'a dürüst olabilseydim. En azından kafamdaki soru işaretleri giderdi.

"Senin bu herifle ne işin var o zaman?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Onunla işim yok Bengi," dedi. "Mekanda arkadaşım var. Çalışıyor. Bana borcu var. Onu almaya gidiyorum."

"Kimmiş arkadaşın?"

"Anastasia."

Narbekov'un bahsettiği Anastasia mıydı?

Kafamın içinde büyük bir kaos vardı. Çakır bir şey söylemediğinde ben de susmayı tercih ettim. Işıltılı bir caddede durduk. Arabadan çıkarak mekanın içine ilerledik. Dışarıdan yüksek bir müzik sesi geliyordu. Çakır bizi sorunsuz bir şekilde ön kapıdan soktu. Güvenliği tanıdığını yüzüne baktığım an anlamıştım.

Mekan klasik bir eğlence mekanıydı. Ortada bir dans pisti vardı. İki tane bar vardı. Kalabalık ortaya

toplaşmıştı. Duvarlar güzel resimlerle süslüydü. Gözlerimi üstünkörü mekanın içinde gezdiriyordum. Dans pistinin önünde bir direk vardı. Saçları beyaz olan bir kız dans ediyordu.

"Anastasia," dedi Çakır. Direğin önündeki dans eden kızı işaret ettiğinde. Anastasia bu muydu? Asla durmadığından yüzünü göremiyordum. Sadece beyaz saçları belli oluyordu. Ve manyak iyi derecede olan fiziği. Kalabalığın içindeki erkeklerin ona odakladığını fark etmemek için aptal olmak lazımdı. "Manyak birisi. Geceleri burada dans ediyor. Onu izlemek için herifler şehrin diğer ucundan bile geliyorlar. Sahneye çıktığı geceler burası tıklım tıklım oluyor. Yani bu kalabalığın nedeni bu."

Evet, iğne atsan yere düşmeyecek hâldeydi.

"Şehirdeki tüm gece kulüpleri ona teklif yapıyorlar ama sadece burada sahneye çıkıyor," dedi. "Doğduğundan beri Tikhon'un yanında, bu yüzden ona ihanet etmez. Rol kesmeyi çok sever, özellikle de Tikhon'un belirlediği hedeflere karşı. Onun işi bu. Tikhon'un yetiştirdiği en iyi *ajan* o. Erkekleri bilirsin... Bu kız onlar için bubi tuzağı gibi. Hepsi hevesle düşüyorlar. Bu sayede adamları dolandırır. Özellikle de Aslanlar'ı. Hatta daha spesifik belirtecek olursak eğer, içlerinde önemli olanları." Bu hoşuna gidiyormuş gibi güldü. "Ama işin komik yanı şu ki... Narbekov'a yanık."

Şaşkınlıkla Çakır'a döndüm. "Ne?"

"Şanslı piç," dedi Çakır. "Sana dedim. Aura.. Her şey aura..."

Bu yüzden mi Matta'nın olayını gidip de Narbekov'a söylemişti? Ona bilgi mi satıyordu? Hem de Tikhon'un en önemli adamı olmasına rağmen? Tikhon'un babasını Narbekov öldürmemiş miydi? Tikhon böyle bir şeye nasıl müsade ediyordu.

Burada yanlış olan bir şeyler vardı. Denklemde hiçbir şey oturmamaya başlamıştı.

"Bak şu herif Tikhon," dedi. Sesini duyurmak için kulağımın dibinde bağırıyordu.

Mekanın içinde Beyonce'den bir parça çalıyordu ama ismini hatırlamıyordum. Ses çok fazlaydı. Gözlerimle işaret ettiği yere baktım. Dans pistinin hemen önünde, siyah deri koltukların ilkinde oturan bir adam vardı. Yüzü gölgede kalıyordu ve mavi neon ışıklar yüzünden hiçbir şey seçilmiyordu ama onu görebiliyordum. Üzerinde kısa kollu tişört vardı, kollarında tek bir dövme bile yoktu. Bileğinde pahalı olduğu bu kadar uzaktan bile belli olan bir saat vardı. Elinde ise içinde viski olan bir bardak. Bakışları doğrudan pistte dans eden Anastasia'ya odaklıydı. Yanında oturan çocukla konuşurken bile doğrudan onu izliyordu.

"Ona görünmesek daha iyi," dedi Çakır. "Anastasia'nın ikizi ile konuşuyordum telefonda. Beş dakikaya sahneden iner. Paramızı alır ve keyfimize bakarız. Sana bir
içki ısmarlayayım mı?"

"Olur," dedim. "Kokteyl al. Fazla sert bir şey almak istiyorum."

"Mojito alıyorum," dedi bara doğru ilerlediğinde. Ben de dans pistinden biraz uzaklaştım ve boşluk olan masalara doğru ilerlemeye başladım. Anastasia'nın direkte dönüşünü izlemek çok da ilgimi çekmediği için bakışlarımı mekanın içinde dolaştırıyordum.

Çakır yanıma geldiğinde bir şey demeden içkileri içmeye başladık. Gözlerim etrafta dolaşmaya devam ediyordu. Tikhon denilen adamın olduğu yerden kalktığında dans pistindeki Anastasia'ya *buraya gel* hareketi yaptığını gördüm. Anastasia direkte ters dönmüş olmasına rağmen nasılsa bir şekilde Tikhon'u

fark etmişti. Gösterisi böylece bitti. O sahneden indi ama Tikhon'un yanına gitmek yerine üst kata çıktı. Sahneye çoktan başka kızlar çıkmıştı.

"Burası striptiz kulübü yani?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Eğlence mekanı işte," dedi. "Buradakilerin neredeyse hepsi böyle, hayatım. Ankara'da işlerin böyle olmadığını biliyorum ama." Bir şey demediğimde yanımdan çekildi. "Ben gidiyorum yanına. Paramı almam lazım."

Kafamla onayladım. Anastasia ona neden borçlanmıştı acaba? Nasıl bir alakaları olabilirdi mesela? Çakır'ın parasına mı kalmıştı?

Bugün hiçbir şey mantıklı gelmiyordu bana.

Çakır'ın üst kata ilerlediği sırada kızın indiğini gördüm. Sahnede giydiği kostümü çıkarmıştı. Üzerinde kırmızı mini bir elbise vardı şimdi. Dudaklarının rengindeydi. Saçları sapsarıydı. Doğal rengi olduğuna emindim. Demek ki az önce taktığı beyaz şey peruktu. Çakır yanına yaklaştığında çantasından büyük bir zarf çıkardı ve Çakır'a uzattı. Yanağını öperek geri çekildiğinde Çakır gülerek bir şeyler söylemişti.

Yakın arkadaş gibi görünüyorlardı.

Birkaç dakika daha konuştular. Sonrasında Anastasia gülerek Çakır'ın yanından ayrıldı ve Tikhon'un oturduğu locaya doğru ilerledi. Uzun bacaklarını koltuğun üzerinden geçirmesini izledim. Kendini koltuğa atacağını sandığım an kendini Tikhon'un kucağına fırlattı.

Bu da bir seçimdi tabi.

Tikhon geri çekilmese de Anastasia gülerek kendini kaydırdı ve kucağından çekti. Anastasia rahat bir şekilde bacaklarını koltuğa uzattığında Tikhon'un yanındaki adamla konuşmaya başladı.

Bu sırada Çakır gelmişti. "Kalabalığa karışalım," dedi dans pistine ilerletken. "Seni görseler bir şey olmaz ama görmemeleri daha iyi. Dans etmek ister misin?"

"Tabi," dedim gülerek. "Uzun zamandır ihtiyacım olan şey buydu. İçki. Kafayı dağıtmak. Dans."

"O zaman sert bir şeyler içelim," dedi Çakır.

Sarhoş olmayı gerçekten istiyordum. Sorun buydu. Bu gece bir şey düşünmek istemiyordum. Düşündükçe strese giriyordum. Moskova sınırlarından çıkıp da Ankara sınırlarına girdiğimde istediğim kadar planla kafamı meşgul edebilirdim ama şu an düşünmek istemiyordum. Onu düşünmek istemiyordum.

Mekanın içinde Cardi B'den bir şarkı çalmaya başladığında Anastasia birden Tikhon'un kucağına oturdu ve kollarını Tikhon'un koluna doladı. Hareket etmeye başladığında gözlerimi oradan çektim. Sanırım iyi olduğu tek dans direk değildi.

"Bu kızın Narbekov'a yanık olduğunu söylemiştin," dedim. "Ama patronuyla yakın görünüyor."

"Bazı patron ve çalışan ilişkileri karışık olabilir canım," dedi Çakır gülerek. "Tikhon da kucağına, mecaz anlamda demiyorum, tam olarak kucağına düşen fırsatı itecek değil ya."

"Gerçekten erkeklerden iğreniyorum," dedim suratımı buruşturarak.

"Ben ne yaptım şimdi?" diye sordu alınmış gibi bir sesle. "Anastasia herkese böyle davranıyor bu arada."

"Demek ki birini sevdiği yok," dedim kollarımı birbirine bağladığımda.

"Narbekov'un o kıza bakmayacağı açık," dedi omzunu silkerek. "Şansını başkalarında deniyor olabilir."

"Neden bakmasın?" diye sordum. "Kız çok güzel."

"Güzel olmanın o herife yeteceğini sanmıyorum," dedim. "Epey kriteri olduğunu duydum."

"Bu adamı Tanrılaştırmayın," dedim gözlerimi devirerek. "Kriterlerini sikeyim onun."

"Sakin ol yavru ceylan," dedi Çakır. "Neden sinirlendin?"

"Sinirlenmedim ki."

"Gel biraz daha içki alalım," dedi beni bara sürüklediğinde. "Sana Peter'i anlatayım."

Teklifini kabul ettim. Bu sefer ikimiz de votka shot attık. İkişer tane. Midem bulanırken olduğum yerde zıplamaya başladım. Votka midemi yaktığı an hep aynı tepkiyi veriyordum.

Çakır ağzını açacağı sırada mekandaki müzik sesi biraz kısıldı. *"Boss*!" Mekanın kapısından kaba bir Rusça konuşan bir erkek sesi yükseldi. Hızlı adımlarla Anastasia'nın ve Tikhon'un oturduğu locaya doğru ilerlemeye başladı. "*Sanırım bir misafirimiz var. Narbekov kapıda."*

Ve bu boku yediğimi anladığım an oldu.

***Narbekov* kapıdaydı. Buradaydı. Gelmişti. Benden birkaç adım uzaktaydı. Bu bir tesadüf olamazdı. Benim Onun Tikhon'un eğlence mekanında ne işi olurdu ki? Beni *yine* bulmuştu. Beni nasıl bulmuştu?**

"Siktir," dedi Çakır. "Duydun mu?" Kafamı salladım. "Seni buradan acilen çıkarmamız lazım. Seni yanımda görmemeli."

Çakır benden daha büyük bir panik yaptı, bunu gözlerindeki bakışlardan anlayabiliyordum. Çünkü Narbekov'a çoktan ifşa olduğumu hatta onunla bir anlaşma yapıp bunu bozduğumu ve kaçtığımız bilmiyordu. Bu yüzden onun yanında beni görürse tehlikeye düşeceğimi düşünüyordu. Ben çoktan tehlikenin içindeydim, bundan haberi yoktu.

"Çıkabileceğimizi sanmıyorum," dedim. "Sen git. Seni görmediği sürece beni görmesi bir anlam ifade

etmiyor. Ben kimim ki sonuçta?"

Kapının önündeyse nasıl çıkabilirdik? Tek mi gelmişti? Başkalarını getirir miydi? Beni asla ifşalamayacağı konusunda anlaşmıştık ama başka bir sürü konuda da anlaşmıştık ve ben bunu bozmuştum. O hâlde o neden bozmayacaktı ki? Aramızdaki anlaşma bozulsa bile beni Leo'ya vermeyeceğini söylemişti ama. Kendi kendime kızdım. Bana her şeyin yalanını söyleyen bir adam bu konuda neden dürüst olacaktı ki?

Tikhon yüksek sesle büyük bir küfür savurduktan sonra Anastasia döndü. Anastasia çoktan kucağından inmişti bile. "*O piçin burada ne işi var?"*

"*Bunu nereden bilebilirim, patron?"* diye sordu Anastasia. "*Yine ne yaptıysan artık?"*

"Herife bulaşmıyorum bile,"* dedi Tikhon. *"Buraya gelmeye nasıl yüz buluyor lan?"

"Adamı iki senedir görmedim,"* dedi Anastasia gülerek. *"Bir bok bildiğim yok, Tikhon."

"Böyle işi sikeyim,"* diye küfür etti Tikhon. *"Mekana almama seçeneğimiz ne?"

"Kapıdan içeri almazsan bacadan girer,"* dedi Anastasia. *"Bacayı götüne soktuğundan da emin olur. Bu işlerde yeni olan bir aptal bile Narbekov'u sinirlendirmemesi gerektiğini bilir. Yeni de değilsin, aptal da. Öyle hareket etme derim."

"Korktuğun bir şey mi var, patron?"* diye sordu haberi veren iri yarı adam. Tikhon ona sinirle döndü. *"Hayır, o anlamda demedim. İçeride bize sıkıntı oluşturabilecek bir şey mi var? Neden girmesini istemiyorsun?"

"Ne olacak içeride amına koyduğumun aptalı,"* dedi Tikhon. *"Gece kulübü işte."

***"O zaman?"* diye sordu adam.**

"Sence o piçin gece kulübünde işi olur mu, aklını siktiğim?"* diye sordu Tikhon. *"Ne o zaman? Kursana

aklınla bağlantıyı." **Kafasını geriye attı.** ***"Ne istiyormuş?"***

"Tikhon ile bir işim yok, ben silahımı geri alıp çıkacağım dedi."

Donakaldım. ***Siktir oradan.***

Bu oturduğum yerden ayaklandığım an oldu. Çakır anında arkamdan ayaklandı. "Git," dedim. "Arabaya bin. Caddenin başında beni bekle."

"Sen?" diye sordu kafası karışmış bir şekilde.

"Git!" dedim bağırarak. "Geleceğim."

Çakır kafasını sallayarak kalabalığa daldı ve gözden kayboldu. Gözlerim etrafta dolaşmaya başladı. Ne bok yiyecektim ben şimdi?

"Tek mi gelmiş?" **diye sordu Tikhon. Yanındaki adam onayladı.**

Bu iyiydi. Yani kalabalık gelmiş olsaydı kimliğim diğerlerine de ifşa olurdu. Gerçi bunu nedem yapmıyordu ki? Sonuçta onunla anlaşmayı bozmuştum. Eğer nerede olduğumu biliyorsa neden beni onların eline vermiyordu?

Çünkü ne olursa olsun vermeyeceğini söyledi.

Ama ağzından çıkan her şey yalandı. Bir tek bu mu doğruydu?

"Ne zaman tek gezmediğini gördün?" **diye sordu Anastasia.** ***"Borisov ile karıştırma onu."***

"Al mekana," **dedi Tikhon.** ***"Gelsin bakalım. Anastasia... Git ve derdini öğren şunun."***

"Bana hava hoş," **dedi Anastasia.** ***"Özlemiştim zaten."***

Tikhon ona hiçbir şey söylemedi. Merdivenlerden yukarı çıksam mekandan çıkabilir miydim? Belki yangın merdiveni vardı? Arka çıkış var mıydı? Tek geldiğine göre mekandan içeri girdiği an dışarı çıkabilirdim. Beni kovalayacak hâli yoktu.

Böyle işi sikeyim.

Anastasia ilerlediğinde Narbekov'un mekandan içeri girdiğini biliyordum, az önce adamların çıktığı çıkışın arka çıkış olduğunu farkındaydım ve oradan çıkacaktım. Buraya beni avlamaya falan gelmemişti. Kendince göz dağı veriyordu. Mesajını anlıyordum. *Ne olursa olsun seni bulurum,* demek istiyordu. Ve mesajı son derece kuvvetli veriyordu.

Mekandan içeri girdiği saniye göz ucuyla bile bakmadan arka kapıya doğru ilerledim ve mekandan çıkmak için hızlı adımlar atmaya başladım. İstese beni yakalayacağını biliyordum. Acımasız piç benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. Beni koşturmaktan zevk alıyordu. İstese bu mekandan çıkamazdım, tıpkı o gece o mekandan çıkamadığım gibi. Ama çıkmama izin veriyordu.

***Sikeyim.* Aklında ne vardı bu şeytanın?**

Hızlı adımlarla mekandan çıktığımda caddenin başına doğru ilerlemeye başladım. Çakır neredeydi bilmiyordum ama arabayı park ettiğimiz yere ben ondan önce ulaşmıştım. Onu kaç dakika önce göndermeme rağmen hem de. Telaşla arabanın etrafında dolaşmaya başlamıştım. Ve arabanın ön camında bir peçete olduğunu fark ettim, sileceklerin altına sıkıştırılmıştı.

Peçeteyi elime aldım. *Hoşçakal.* Yazan buydu. Benim yazımdı. Ona bıraktığım peçeteydi. Arkasını çevirdim. Karmaşık bir el yazısıydı. Rusçaydı. *Merhaba.*

Sinirden kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Bana yaptıkları yetmiyormuş gibi bir de benimle oyun mu oynuyordu? Peçeteyi hırsla büzüştürüp cebime tıktığımda olduğum yerde ileri geri gitmeye devam ettim. Kalbim deli gibi atıyordu. Keşke onu öldürene kadar tokatlayabilseydim. İstediğim sadece buydu.

Çakır doksan saniye sonra geldi. Rahat bir nefes verdim. Bir saniye sonra ise ona bağırıyordum.

"Neredeydin lan sen?" diye bağırdım onu omzundan ittirdiğimde. "Korkudan öldüm!"

"Seni mekanda bırakıp çıkacağımı mı düşündün?" diye sordu. "İçerideydim. Gitmemiştim. İzliyordum. Sonra o içeri girdiği an seni kaybettim. Çıkmışsın meğerse. Ben de çıktım hemen."

"O ne yapıyor içeride?"

"Tikhon ile konuşuyor," dedi.

"Babanın katili ile konuşur musun sen böyle?" diye sordum. "Bu işte bir bokluk vardı. Tikhon içeri girmesini sorun etmedi bile. Sadece çekiniyordu. Bu yüzden istemedi." Duraksadım. "Anastasia neredeydi?"

"Yanlarında değildi," diye cevapladı beni. "Bilmiyorum."

Ona yerimizi Anastasia söylemişti. Hatta siktir... Bu yüzden Çakır'ı bu gece yanına çağırmıştı. Bunu ondan Narbekov mu istemişti? Kafamın içi patlamak üzereydi. Anastasia, Tikhon'a yalan söylüyordu. Az önce iki senedir Narbekov'u görmediğini söylüyordu ama ona Matta'yı ispiyonlayalı daha ne kadar olmuştu ki sanki?

"Bir şey yap," dedim Çakır'a. "Bu gece beni Ankara'ya götür. Lütfen. Yalvarırım, Çakır."

Geleceğini biliyordum. Bulacaktı. Hiç kaybetmemişti ki. Anında nerede olduğumu anlamıştı. Anlaması normaldi. Anlayacağını biliyordum. Bu dünyada Çakır'dan başka kimsem yoktu. Başka kimi sabahın köründe arayabilirdim ki?

"Tamam," dedi beni arabaya bindirirken. "Tamam, tamam. Halledeceğim. Elime epey para geçti. Halledeceğim."

"Teşekkür ederim," dedim arabayı çalıştırdığı sırada.

"Rica ederim, canım benim."

Gaza bastı. Narbekov'dan kaçmadığımızı biliyordum. Sadece o beni kovalamayı bırakmıştı. Şimdilik... Stresten ellerim titrerken bunu Çakır'dan gizlemek için ellerimi cebime koydum. Onun silahının soğuk metali tüylerimi ürpertirken ellerim biraz daha titremeye başladı.

Ondan korkuyordum ama kaçmamın nedeni korkmak değildi. Yüzleşmek istememedi. Bunun zamanının geleceğini biliyordum. Ama bu gece değildi. Çünkü bu gece suratına bakarsam, o silah onun suratında patlardı.

Elini intikam diye uzatıp da beni dibe sokmayı amaçlarsan bunu anlarım. Ama sırf seni dibe çekeyim diye batmayı kabul etmem. Yükselirim ve sayıkladığın yerden sana bunu izletirim. İntikam güzel olabilir. Ama daha güzel olan ne, biliyor musun? Kazanmak.

Çakır'ın bir gece yarısı beni Türkiye sınırından içeri sokmasının üzerinden iki hafta geçmişti. Önce eski evimize, sonra dağ evine ve en sonunda babamın herkesten gizli aldığı müstakil eve gelmiştim. Bu evi diğerlerine göre daha çok seviyordum çünkü burada yaşanmışlık yoktu. Kıyafetler yoktu. Fotoğraflar yoktu. Bir sabah toplanmadan çıkılmış ve sonsuza kadar dağınık kalacak yataklar yoktu.

Sadece ben vardım.

Ve yalnızlığım.

Dizlerimin üzerinde duran dizüstü bilgisayarı kenara iterek ayağa kalktım. Volkan'ın babası hakkında yazılan bir haberi okuyordum. İçimden bir ses ona tekrar işimin düşeceğini söylüyordu. Ne kadar Kenan'a, yani babasına güvenmesem de bana yardım edebilecek tek kişi onlardı. Şimdi ortaklık

bozulduğuna göre... Kendime bir garanti bulmak zorundaydım.

İyi ki pençelerin hepsini görmüştüm. Bu bana avantaj sağlayabilirdi.

Nereye kadar bunun devam edeceğini bilmiyordum. O gece dibimdeydi ama gelmemişti. Sadece uyarısını vermiş ve gitmeme izin vermişti. Aklından neler geçiyordu? Bu adamın amacı neydi? Asla anlayamıyordum.

Mutfağa doğru ilerledim ve az önce ısıttığım suyu siyah kupaya boşalttım. Sallama çay yapıyordum. Dünden beri doğru düzgün uyuyamamıştım. Volkan'ın karşısına çıkarsam bir ay boyunca ortadan kaybolmamın açıklamasını nasıl yapacağımı düşünüyordum.

Bir de O'nu tabi.

Rüyalarıma bile giriyordu.

Düşünmek bile istemeyeceğim şekillerde hem de.

Kendi kendime kafamı iki yana salladım ve kupayı elime aldım. Tam o sırada bahçe kapısından bir ses duydum. Tıkırtı. Rüzgar estiğinde ses çıkıyordu. Eskiden olsa bunu umursamazdım ama son iki haftadır tam olarak paranoyak gibi davranıyordum. Bu yüzden mutfağa sakladığım, babamın eski bıçaklarından olan bıçaklardan birini kaptım ve bahçe kapısına doğru ilerlemeye başladım.

Kapıyı açtım ve dışarı baktım. Soğuktan anında tüylerim ürpermişti. Fazla rüzgar esiyordu. Kafamı uzatarak etrafa baktım. Hiçbir şey yoktu. Muhtemelen rüzgar ses çıkarmıştı. Rahat bir nefes alarak bahçe kapısını kapattım ve aynı saniye içerisinde üzerimdeki kısa tişörtün açık bıraktığı çıplak belimde soğuk bir el hissettim. Çığlık atmak için bile dudaklarımı aralayamadan, refleks olarak elimdeki bıçağı geri ittirdim ve karnına sapladım.

"Sana da merhaba," dedi tanıdık ses. Konuşmasına bile gerek yoktu. Bu kokuyu her yerde tanırdım. Sesinin sanki az önce onu bıçaklamamışım sakin olması karşısında kaşlarımı çattım. Ama sesi titremişti. Bunu beklemiyor muydu? Onun beklemediği bir şey yapmak zordu.

"Siktir git puşt herif," dedim onu ittirdiğimde. Ama belimi rahat bırakmıyordu.

"Gidemem," dedi. Nefesinden dökülen votka kokusunu alabiliyordum. Sarhoş muydu? Sarhoş olmasa bile normal bir insanın içse cehennemi boylayacağı kadar çok içmişti.

"Sarhoş musun sen?" diye sordum. "Neden içtin?"

Boş boş yüzüme baktı. "Bugün doğum günüm."

Boş boş yüzüne baktım. Doğum gününü kutlamamı falan mı bekliyordu? Bu içkiyi kutlama yapmak için mi almıştı yani? "Ne kadar içtin? Bıçaklandığını bile hissetmiyor gibisin!"

"Ah," dedi yalandan. "Bıçaklandım mı?"

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum arkama döndüğümde. Bu sefer beni serbest bırakmış ve ona bakmama izin vermişti. Gözlerim yüzüne bakmayı reddetti. Karnına baktım. Beyaz tişörtü kan kaplanmıştı. Bıçağı oradan çıkarmamıştı. Gözlerim gözlerine tırmandığında ela gözlerin her zamanki gibi kontrollü bakmadığını gördüm.

Sikeyim. Herif harbi sarhoştu.

"Sen harbiden sarhoşsun," dedim şok içinde. "Ne içtin?"

"Biraz içtim," dedi omzunu silkerek.

"Tamam ama sen kahvaltını votka ile yapıp üç şişe devirdiğinde bile su niyetine içtiğini söyleyen bir herifsin," dedim. "Ne yaptın? Yirmi şişe mi içtin? Ne derdin vardı?"

Elini duvara yaslayıp üstüme eğildi. "Çok derdim vardı, Bengi... Anlatsam inanmazsın."

"Karnın kan içinde," dedim çekilmeye çalıştığımda. "Bıçağı çıkaralım. Gebereceksin."

"Ne güzel," dedi. "İstediğin zaten bu değil mi?"

"Çıkar şu bıçağı," dedim. "Eminim milyon kez bıçaklanmışsındır. Ne yapman gerektiğini biliyorsundur. Yarana yastık bastır. Tampon yapalım."

"Evine gizlice girdim," dedi. "Moskova'da benden kaçtığını bilmeme rağmen peşine düştüm. Ah, bir de kaçmanın nedeni var, değil mi? Babam, babanı öldürmüş, falan filan... Ben de amcalarını öldürdüm, tabi. Beni burada öldürmek yerine hakkımda endişeleniyor musun?"

"Haklısın tamamen benim aptallığım," dedim. Dedikleri şok içinde donakalmama neden olmuştu. "Siktir git. Kapının yerini biliyorsun zaten. Geber inşallah."

"İnşallah," dedi alaycı bir sesle.

"Korkunç bir insansın," dedim. Şaşkınlığım hâlâ geçmiyordu. "Bu söylediğin şeyleri nasıl küçümseyebilirsin? Beni oyuna getirdin! Bana yalan söyledin! Her şeyi bombok ettin! Bir de üstüne benimle dalga geçer gibi oynuyorsun!"

"Ben seni oyuna getirmedim," dedi. "Sana yalan söylemedim."

"Defol git buradan yoksa öldüreceğim seni!"

Onun bana yapabileceklerinin ihtimali beni korkutmuyordu bile. Şu anda korkutmuyordu. O kadar delirmiştim ki adeta gözüme bir perde inmişti. Buradaydı. İki hafta sonra buradaydı ve karşıma geçmiş tüm olanlarla dalga geçiyordu.

"Öldür o zaman beni," dedi bıçağı çıkarmak için uzandığı sırada. "Çünkü gitmeyeceğim. Öldürebiliyorsan öldür beni. İzin veriyorum sana. Yapsana." Şok içinde yüzüne bakıyordum. "Neden yapmıyorsun? İstediğin bu değil mi? Yalan söyledim sana. Oynadım seninle. İntikam istemiyor musun?"

"Sen delirmişsin," dedim şok içinde. "Sakın çıkarma o bıçağı. Kan kaybından öleceksin." Ellerim titrerken salondaki acil durum kitine koşuyordum. "Sakın, Narbekov! Sakın! Duydun mu beni? Kendini başka yerde gebert."

"İsmim Vladislav."

"Her ne boksa ismin!" diye bağırdım çantayı aldığımda. "Salona gel. Amına koyduğumun herifi! Hareket etsene!"

"Ölmemden bu kadar mı korktun?" diye sordu salona ilerlediğinde. Bu herif yediği bıçak yüzünden mi böyle olmuştu yoksa gerçekten de yirmi şişe mi devirmişti? "Korkma, kötüye bir şey olmaz."

"Eminim ona," dedim. "Yine de iş benden çıksın. Sonra seni kapıya koyacağım. Yat şuraya. Soyun. Yırt üstünü." Yapmadığında sinirle üstüne yürüdüm ve beyaz tişörtü parçaladım. Gözlerinde alaycı bir parıltı ile beni izliyordu ama ben kontrolü gerçekten kaybetmiştim. İlgi çekici olan göğsüne göz ucuyla bile bakmadım. "Ya neden dinlemiyorsun beni? Yat şuraya, amına koyayım! Yat! Rusça mı konuşayım?" Rusça bağırmaya başladım. "Yat şuraya ve çıkar şu bıçağı!"

"Tatlı ama sinirlenince içinden canavar çıkıyor," dedi alaycı bir sesle.

"Allah'ım bu bir şaka mı?" diye sordum kendi kendime. "Ulan deli misin ya?"

"Zekiyimdir," dedi. "Sakinimdir. Mantıklıyımdır. Ama sana dürüst olayım, bak. Benim kafadan iki tahtam eksik, prenses. Sakin göründüğüme bakma. Eksik tahtalara denk gelirsen, yeri boylarsın." Gözlerimin içine baktı. "Bu gece o tahtaların üzerinde sen de ben de epey dans ediyoruz."

"Normalde konuşmaz," dedim sinirle. "Amına koyduğumun şerefsizi. Şimdi konuşacağı tuttu. Çıkar şu bıçağı ve dik kendini."

"Kendimi nasıl dikeyim?" diye sordu. "Sen bıçakladın. Sen dik."

"Ben seni nasıl dikeyim?" diye sordum. "Yüz kere dikmişsindir sen kendini."

"Veterinerlik okumuyor muydun sen?" diye sordu. Bunu nereden biliyordu? "Bir hayvana dikiş atmayı biliyorsun. Pek bir farkım yoktur, inan bana."

"Ona ne şüphe..." dedim." Bıçağı çıkarıp kaptığım bir tişörtü tampon yapması için uzattım. Bu sefer hiçbir şey söylemeden istediğimi yaptım. "Uyuşturucu bir şey yok."

"Otuz şişe devirdim prenses," dedi abartılı bir sesle. "Yarayı hissetmiyorum bile. Sorun değil, emin ol. Sen rahatına bak."

Onu dövmek istesem de yarasını dikmeye başladım. Bunu okulda öğrenmemiştim sandığının aksine. Abime yapa yapa öğrenmiştim. Çünkü o da eve hep felaket bir hâlde gelirdi.

Yarasını dikerken hiç konuşmadık bile. Arada yüzüne bakıyor ve bir duygu belirtisi arıyordum ancak yoktu. Her zamanki kadar ifadesiz bakıyordu. Beni izliyordu. Kendini sıktığını farkındaydım. Dişlerini birbirine bastırdığı için çene kemiği daha keskin görünüyordu, dudakları hafif aralıktı ama acıdan inlemiyordu. Herhangi bir ses çıkardığı da yoktu.

Dikmeyi bitirdiğimde geriye çekildim. "İyi misin?"

"Umurunda mı?" diye sorduğunda ona bağırmak için ağzımı açacaktım ki lafımı böldü. "İyiyim, Elem."

"İsmim Bengi," dedim ters bir sesle.

Dudakları yana kıvrıldı. "İyiyim, Bengi."

"O zaman defolup gidebilirsin," dedim. "Ölmeyeceğinden emin olduğuma göre."

"Hiçbir yere gittiğim yok," dedi. "Sana iki hafta verdim. Aptallık yaptığını fark edip de gelmeni

bekledim. Ama gelmedin. Bekleme süresi sona erdi, ufaklık. Benimle geliyorsun."

"Ben seninle hiçbir yere gelmem," dedim duyduklarıma inanamayarak.

"Geleceksin," dedi. "Çünkü istediğin cevaplar bende."

"Bana vereceğini söylediğin ve sonra vermediğin cevaplar," dedim alayla. "Evet, Narbekov. Onların üstüne epey bir eklendi. Anlarsın ki... Okuduğum şeylerden sonra."

"Sen tam bir geri zekâlısın," dedi bana net bir sesle.

"Bir de bana hakaret mi ediyorsun?" Delirmek üzereydim.

"Bana bir açıklama borçlusun."

"Ben mi?" diye sordum şaşkın bir sesle. Benimle dalga mı geçiyordu? "Asıl sen bana bir açıklama borçlusun, Narbekov."

"Benim açıklamam hazır Elem," dedi. "O gece de hazırdı. Bir açıklama istediğini sanmıyorum. Çünkü isteseydin beni dinlemek için kalırdın. Ama dinlemek istemedin. Gitmek istedin. Kolaya kaçmayı seçtin." Yavaşça doğruldu. "Şimdi mi söylüyorsun açıklama beklediğini?"

Elem demişti. Sanki bunca zaman çöpe gitmişti. En başa dönmüştük, değil mi? O gece kulübünün pis koridorunda önüme çıktığı ilk gecedeydik. Birbirime o kadar yabancıydık. Ama buna şaşırmıyordum. Çünkü birbirimizi gerçekten hiç tanımamıştık.

"Ne tepki vermemi bekliyordun?" diye sordum sinirle. "Ne okuduğumu farkında mısın sen benim?"

"O mektup sahte, Bengi!" dedi. Sesi ilk kez sakin değildi.

"Buna neden inanayım?" diye sordum. "Sahte mektubu neden saklıyorsun? Sahte mektup ne ya?"

"Bana durmadan güvenimi kazan diyorsun," dedi öne eğildiğinde. "Bunun için çabaladığımda ise her

şeyi görmezden geliyorsun." Konuşacakken buna izin vermedi. "Sana haksızsın demiyorum. Onu okuyup yanlış anlaman normaldi, emin ol. Ama bundan daha zeki olduğunu sanmıştım. Babam senin babanı öldürse ve ben de amcalarını öldürsem, senden ne çıkarım olacaktı? Seni de vururdum, Bengi. Senin varlığını çok uzun zamandır biliyorum." Duraksadı. "Yoksa korkuyor muydun?"

"Kimden?" diye sordum. "Senden mi?"

"Burada başka korkulacak adam görüyor musun sen?"

"Kimseden korkmam," dedim net bir sesle.

"Neden?" Duruşunu dikleştirdi, kafasını hafifçe yana eğdi. "Korku, elindeki en büyük kozdur."

Perva, elindeki en büyük kozdur.

"Korkmak insanın elini kolunu bağlar," dedim. "Benim elim kolum bağlanmaz, Narbekov."

"Yanlış," dedi ela gözlerini kısarak. "Korkmak; sana bağlanmış, senin kendine bağladığın tüm zincirleri kırmanı sağlar. Korkunu kucakla ve cesaretini harla."

Korkunu kucakla ve cesaretini harla. Karanlığa hükmet ve güneşi gökyüzüne devret. Bırak zincirler sallansın ellerinde, yaratılmış en tehlikeli şeytan ruhunun en dibinde.

Derin bir nefes aldım. "Şu an bunu konuşmanın sırası değil. Öne öyle eğilirsen dikişlerin patlar. Ani hakaret etme."

"Neden umurunda?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Neden umurumdaydı gerçekten?

"Sence neden?" diye sordum ters bir sesle.

"Olmasın umurunda," dedi elimi birden tuttuğunda. "Olmasın hiçbir şey umurunda." Öne doğru eğildiğinde gözlerim direkt yaraya kaydı. Bu deli nasıl bu kadar ani hareket edebiliyordu? "Öyle mi bakacaksın bana? Bir suç işlemişim gibi mi bakacaksın? Suç işleyen sensin."

"Ben sana hiçbir şey yapmadım," dedim olduğu yerden doğrulduğu sırada.

Birden üzerime eğildi. Gözlerim tekrar yaraya kaydı. Onun umurunda değildi ama benim umurumdaydı. Ne yazık ki umurumdaydı. Nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Sigara ve votka kokuyordu. İçmişti. Her zamanki gibi. Belki her zamankinden daha fazla. "Düşmanın mıyım ben şimdi?" Kendimi yana kaydırdım ve bacaklarımı onun altında yavaşça uzattım çünkü diğer türlü dirseklerim yarasına değecekti. Altına öylece uzandığım için tamamen üstüme çıktı ve beni iki kolunun arasında sıkıştırarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Cevap vermediğimde yüzünü yüzüme biraz daha eğdi. Dudakları neredeyse dudaklarıma değecekti. "Düşmanım mı oldun şimdi? Hm?"

Gözlerim dudaklarına kaydığında her şeye rağmen onu öpmek istedim. Doğruyu mu söylüyordu? Mektup sahte miydi? Bir şeylerin ters gittiğini farkındaydım. Bir şeyler çelişiyordu. Ama mektup sahteyse... Boşuna mı ondan kaçmıştım? Boşuna mı onu bıçaklamıştım?

"Düşmanın olmamı mı istersin?"

"Hayır," dedi içten bir sesle. "Olman gereken yer yanım. Karşım değil."

"Mektup sahteyse..." Gözlerim dudaklarına düştüğünde tekrar gözlerine bakmak çok zordu. Ama ondan uzaklaşamıyordum da. "Onu kimin ya da neden yazdığına gelmiyorum bile. Bunları zaten konuşacağız. Mektup sahteyse ve büyük bir hata yaptığımı biliyorsan neden gelmedin?"

"Gelemedim."

"O ne demek?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Gelemedim işte," dedi ters bir sesle. "Moskova'da olduğun yere geldim." Kaşları çatıldı. "Tikhon'un mekanına gitmek ne demek oluyor bu arada?"

"Sana ne?" diye sordum büyük bir şaşkınlıkla.

"Bana ne mi?" diye sordu. "Senin yediğin bokları arkanda temizleyen kişi benim her zaman, biliyorsun değil mi? Kendini tehlikeye atıp duruyorsun! Bu beni ilgilendirmeyecek de kimi ilgilendirecek?"

Koruyucu meleğim mi sanıyordu şimdi de kendini? *Cehennemde yanan melek.*

"Seni neden ilgilendirsin?"

"Bu işte beraberiz."

"Değiliz," dedim. "Anlaşmayı bozdum."

"Bir boku bozmadın," dedi. "Mektup sahteydi, Elem. Buna inanmak zorundasın. Çünkü ben sana hiç yalan söylemedim."

"Sen bana hiçbir şey söylemedin ki Vladislav," dedim alaycı bir sesle. "Sorun tam olarak bu."

Öne eğildiğinde dikişlerini zorladığı için dişlerini sıktı. Gözlerim yaraya kaydı. Adamı doğum gününde yaralamıştım resmen. Hediyem buydu.

Dikiş yüzünden canı yandığı için geri çekildi. Kokusu burnuma dolmadığı için nihayet derin bir nefes aldım ama bana tekrar yakın olmasını da istiyordum. Benim sorunum neydi acaba?

"Konuşmayacak mısın?" diye sordum.

"Sana mektubun yalan olduğunu kanıtlayacağım," dedi düz bir sesle.

"O mektubun gerçek olduğunu sandın mı hiç?"

"Hayır," dedi. "Okuduğum ilk andan beri yalan olduğunu biliyordum."

"Peki gerçek olduğunu sansaydın?" diye sordum. "O zaman öldürür müydün amcalarımı? Babanı öldürdüklerini düşünerek?"

"Asla gerçekleşmeyecek bir ihtimal üzerine konuşmanın gereği ne?" diye sordu. "Çok saçma."

"Cevap ver," dedim inatla.

"Evet," dedi tereddüt etmeden. "Öldürürdüm."

"Peki beni?" diye sordum gözlerinin içine bakarken.

"Hayır Bengi," dedi anında. "Kıyamazdım."

13. Bölüm: "Sürüsünü Avlayan Aslan"

Bir aradan sonra merhabalar.

Oy vermeyi, yorum yapmayı ve bölümden sonra kritik yapmak için Twitter'a gelmeyi unutmayın. Ayrıca beni Instagram'dan takip edebilirsiniz, çünkü duyuruları oradan yapıyorum her zaman.
@/deathlessniks.

İyi okumalar.

Sena Şener, İnsan Gelir İnsan Geçer
Teoman, Bir Kış Sabahı
Tamino, Chambers

13. Bölüm: "Sürüsünü Avlayan Aslan"

"Usulüne göre gömülmeyen her şey sonradan hortlar." - Lacan.

21 Kasım 2011,
6 sene önce.

Ellerini cebine sokup anahtarı çıkarmadan önce kısa bir an düşündü.

Ela gözleri bahçeye döndü. Köpek kulübesi hâlâ yerinde duruyordu, o kadar eskimişti ki yıkılmak üzereydi. Yanında bir mama kabı vardı ve üstünde yıllar önce ölen köpeğinin ismi yazıyordu. *Fox.* En azından o yazdığını biliyordu çünkü üstü tozla

kaplanmış plastikte yazan yazı okunacak gibi değildi. Sabahtan beri yağan ve az önce duran sağanak yüzünden içinde su birikmişti. Gözleri bahçeyi turlamaya devam etti. İçeri girmek istemiyordu. İçeri girmemek için binlerce nedeni vardı, girmek içinse yalnızca bir tane.

Eski meşe ağacına ve dalına asılmış olan salıncağa baktı. Salıncağı ağaca bağlayan halatlar neredeyse kopmak üzereydi, tahta ise çürümüş görünüyordu. Evin etrafındaki çiçeklerin hepsi çürümüştü ve ağacı sarmaşıklar sarmıştı ama kimsenin umurunda değildi. Neden olsundu ki? Buraya senelerdir adımını atmamıştı ama hiçbir şeyin değişmediğini tek bir bakışta anlayabiliyordu.

Hem dışarıda hem de içeride her şey aynı kalmıştı.

Bir adım geri giderek bahçe kapısından çıktı. Eski demir gıcırdadığında yanında duran kırmızı posta kutusuna baktı. O da paslanmış görünüyordu. Gözleri posta kutusunun tahta sapına takıldı. Orada ne göreceğini biliyordu. *Küçükken kazıdıkları sayılar. 20-21.*

Kapıdan çıkarak evin merdivenlerini çıkmaya başladı. İçinden neden burada olduğunu sorguluyordu. Babasının haberi yoktu. Olsaydı muhtemelen gelmemesini söylerdi. Biz başımızın çaresine bakıyoruz, derdi. Sen huzuru sağlamaya çalışırken hep kaçırıyorsun.

Evet, doğumuyla başlamıştı bu. Huzuru sağlamaya çalışırken, hep kaçırmıştı. Annesinin karnındayken bile. Nefes almaya başlamamışken bile. Nefes almaya başladığında ise... Her şey giderek daha kötü olmuştu. Hiç değişmemişti. Hiç düzelmemişti. Sadece yok olmaya devam etmişti.

Elini cebine soktu ve anahtarı çıkardı. Muhtemelen babası bile onda bir anahtar olduğunu

hatırlamıyordu. Annesi ise onun varlığını bile unutmaya çalışıyordu.

Ahşap kapının önüne dikildiğinde anahtarı kilide soktu ve çevirdi. Tek çevirişinde açılmıştı. Garajda babasının BMW'sini görmediğine göre içeride olabilecek tek kişi vardı. İçinden bir küfür etti. Bu gece burada olmasına ihtimal vermediği için gelmişti çünkü alması gereken bir şey vardı ama işte hep kaçtığı en büyük kâbusu içerideydi.

On bir yaşında da ondan kaçmaya çalışırken hep yakalanıyordu. Şimdi yirmi bir yaşına gelmişti ve ona hâlâ yakalanıyordu. Bir gün gitse bile ona yakalanacağını biliyordu çünkü hayaleti kafasının içinde yaşıyordu. Yaptığı her şeyi neden yaptığını bilmeden yapacaktı belki de, bu onun gibi bir adam için deli edici bir şeydi çünkü onun her şeyi bilmesi gerekirdi. Ama durup düşündüğünde her hareketinin altında annesini memnun etmek isteyen ve asla memnun edemeyen o küçük çocuğun imzası olduğunu biliyordu.

Bunu düşünmemeye çalışıyordu.

Kapıyı açarak içeri girdi ve sessizce kapattı. En iyi ihtimalle onu uyurken görürdü. Kullandığı maddeler ve içtiği alkollere bakılacak olursa bu saatlerde uyanık olma ihtimali çok düşüktü. Gerçi ondan senelerdir haber almıyordu.

Onu en son gördüğünde yüzüne tokat atıyordu. Acılar çoğalıyordu, seneler geçiyordu ama o tokatın izi geçmiyordu.

Salona doğru ilerlediğinde şöminenin yandığını gördü. En son şömineyi söndürmeyi unuttuğunda tüm evi yakıyordu. Keşke yaksaydı, diye düşünmemiş de değildi o gece. En azından hepimizi kurtarmış olurdu.

Televizyon açıktı. Bir korku filmi oynuyordu. Onun evde olduğundan emin oldu. Korku filmlerine bayıldığını biliyordu. Onun hakkında her şeyi

biliyordu ki bu çok ironikti, çünkü o Perva hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Salonun girişine doğru bir adım attı. Her şey aynı duruyordu. Televizyonun karşısındaki gri koltuklar, duvardaki resimler... Onları annesi yapmıştı ve her yere asmadan durmazdı. Gözleri etrafta biraz daha dolaştı. Kitaplık televizyonun hemen yanındaydı ve içinde annesinin üniversite zamanında okuduğu kitaplar duruyordu. Eski basım Rus klasikleri. Hepsini okuya okuya ezberlemişti çünkü o zamanlar onun altını çizdiği satırları okumak hoşuna gidiyordu. Onun hakkında böyle fikir sahibi oluyordu. Çünkü annesi onunla konuşmazdı. Onunla konuşmak için böyle bir yol bulmuştu o da.

Gözlerini açık kahve rengindeki ahşap kitaplıktan çekti. Şöminenin üstündeki fotoğraflar bile aynıydı. Dört çerçeve. Onlara bakmak istemese de hangisinin hangisi olduğunu biliyordu. Yerlerini hiçbir zaman değiştirmezdi. Annesinin takıntıları vardı. Topluca oldukları resmin içinde durduğu çerçeve kırılmıştı ama belli ki senelerdir onu bile değiştirmemişlerdi.

Salondan çıkıp senelerdir girmediği yatak odasına gidecekken televizyonun önündeki koltukta hareket eden bedeni gördü. Kafasını yavaşça yasladığı yastıktan kaldırmış olmalıydı, gözlerine kızıl saçları takıldığında anında arkasını dönerek koridora doğru bir adım attı ama adım sesini duyduğunu biliyordu, o her sesi duyardı, her şeyi fark ederdi. Ama her zaman görmezden gelmeye çalışırdı.

"Vladislav?" Sesini duyunca olduğu yerde kaldı. "Sen mi geldin?"

Senelerce onu görmesi için uğraşmıştı ve onu hiç görmemişti. Çalışmamıştı bile. Şimdi ilk defa görmemesini istiyordu ve ilk defa onu görmezden gelmiyordu.

Bir kez istediğim zaman bana istediğimi verseydin ne olurdu, **diye düşündü içinden.** ***Sana o zamanlar ihtiyacım vardı. Artık yok. Bırak beni de gideyim.***

Cevap vermemeyi seçti. Belki de odasına bile girmeden doğruca bu evden çıkmalıydı. ***Bunu babama anlatırsa babam beni suçlayacak,*** **diye düşündü.** ***Onu kötü etkilediğimi söyleyecek. Haklı. Haklı olduğunu biliyorum.***

Bu yüzden durdu. Ne kadar istemese de onunla konuşması gerekiyordu. Bir kavganın daha nedeni olmak istemiyordu. Her şeyi yok eden şey onun doğumuyken bir şeylerin nedeni olmaktan ne kadar kaçabileceğini bilmiyordu ama onun olayı buydu, tüm yükü her zaman sadece kendi omzuna yüklemek.

"Vladislav?" Tekrardan ismini onun sesinden duyduğunda ellerini ceplerinden çıkardı. "Sen misin?"

Derin bir nefes aldığında arkasını döndü. Artık göz gözelerdi. Koyu kızıl saçları her zamanki gibi omzundan aşağı dökülüyordu. Üzerinde siyah bir tişört vardı. Suratında da her zaman yaptığı o koyu makyaj. Ama gözündeki rimel ve far ağladığından tamamen dağılmıştı. Dudaklarındaki koyu renk ruj da öyle.

"Evet," dedi sessizce. Bir haftadır Rusça konuşmuyordu çünkü bilen kimseyle iletişime geçmemişti. Bir an konuşmak garip geldi. "Ben geldim."

"Ne işin var burada?" diye sordu kadın gözlerini kısarak onu incelediğinde. "Neden geldin?"

Sesinin kovarcasına şaşırmamıştı Perva. Bu yüzden bir şey hissetmedi. Sadece omzunu silkti ve arkasını döndü. Gideceği sırada gelen sesle tekrardan duraksamıştı.

"Dur," dedi aynı ses. "Gitme."

"Kovuyorsun," dedi Perva. "Hep kovdun. Neden kalayım?"

"Kovmadım," dedi kadın boğazını temizlediğinde. "Sordum sadece."

O kadar fazla sigara içmişti ki boğazları yanıyordu. Perva koltuğun önündeki sehpaya kısa bir bakış attı ve küllüğün içinin izmaritle dolup taştığını gördü. Şaşırmamıştı.

Arkasını dönerek tekrardan göz göze geldi. Televizyonun ışığı beyaz tenine vuruyordu ve yeşil gözleri karanlıkta bile ışıldıyordu. Küçükken onun dünyanın en güzel kadını olduğunu düşünürdü.

"Bugün doğum günüm," dedi gözünün içine bakarken.

Bunu neden söylediğini bile bilmiyordu. Burada olmasının nedeni bu değildi. Sadece eski birkaç şeyi almaktı. Bunu söylediği için kendine kızarken gitme ihtiyacı duydu yine. Annesinin bir an donup kaldığını fark etti. Hatırlamadığını biliyordu. Uzun zamandır hatırlamıyordu. Sorun değildi. Böyle şeyleri dert etmezdi.

"Öyle mi?" diye sordu şaşkın bir sesle. Alnını ovuştururken sehpaya doğru eğildi ve sehpanın üzerindeki telefonun açma tuşuna bastı. Tarihe bakıyordu. "20 mi oldun şimdi?"

"21," diye düzeltti Perva umursamadan. Bir yaş farkla kaçırmış olması, bilememesinden daha şaşırtıcıydı onun için.

"Evet," dedi kadın. "Evet. Doğru. 1990. 21 Kasım."

"Evet," dedi Perva da. "Öyle."

Uzun zamandır onu görmediği için inceliyordu. Boyu en son gördüğü zamana göre çok uzamıştı. Kilosu da artmıştı. Saçları daha kısaydı. Dudağındaki piercing artık yoktu ve boynu dövme doluydu.

Gözleri kısıldığında Perva muhtemelen gerçek olup olmadığından emin olamadığını düşündü. Sehpanın üzerinde beyaz toz kalıntıları ve kimlik kartı vardı. Her zamanki gibi kafası yerinde değildi.

Ne diyeceğini bilemediği için arkasını dönüp gidecekken tekrardan sesini duydu ve duraksadı.

"Dur." Derin bir nefes alış. "Gitme."

Cevap vermediğinde tekrardan sesini duydu.

"Neden bana bakmıyorsun?"

Bana bakmayan sensin,* diye düşündü. *Hem de hiçbir zaman. Hiç bakmadın.

Ama buna rağmen arkasını döndü ve tekrar yüzüne baktı.

"Bakıyorum ya."

"Boyun çok uzamış," dedi kadın, üzerindeki battaniyeyi iyice ayaklarının ucuna attığı sırada. Yattığı koltukta doğrulmuş ve dizlerini kırarak ona doğru dönmüştü. "Kilo da almışsın. O demiri çıkardığın da iyi olmuş. Sana yakışmıyordu zaten." Perva tepki vermediğinde derin bir nefes aldı. "Yakışıklı olmuşsun."

"Sen de güzelsin," dedi Perva donuk bir sesle. "Her zamanki gibi."

"Yalan söyleme," dedi kadın gülerek. "Olmadığımı biliyorum. Rezil hâldeyim."

"Güzelsin," dedi Perva ellerini ceplerinden çıkardığı sırada. "Ne zaman yalan söylediğimi gördün?"

Odadaki temiz havanın azaldığını hissetmeye başlamıştı. Bir an önce kendini buradan dışarı atmak istiyordu.

"Sen doğmadan önce daha güzeldim," dedi kadın birden. Sonra duraksamıştı. Muhtemelen bunu söylediği için kendine kızdığını düşündü Perva. Her zaman böyle olurdu. Bir şey söylerdi ve o şey dudaklarından döküldüğü an pişman olurdu. Alışmıştı artık.

"Eminim," dedi Perva gülümseyerek. "O zaman her şey daha güzeldi, zaten."

***Hayır,* demesini beklemedi. Çünkü cevabının *evet* olduğunu biliyordu.**

"Ne almaya geldin?" diye sordu annesi, olduğu yerde doğrulduğunda. Başı döndüğünde doğrulamayacağını anlayarak oturduğu yere sinmişti. "Her şey aynı yerinde. Sen gittikten sonra odana hiç girmedim."

"Ben buradayken de girmiyordun zaten," dedi Perva. Alaycı olmaya çalışsa da sesi çok donuktu. "Sadece birkaç eski eşya. Sonra gideceğim."

"Gelmeyecek misin bir daha?" diye sordu kadın boğazını temizlediği sırada.

"Hayır," dedi Perva net bir sesle. "Neden geleyim ki?"

"Doğru," dedi kafasını salladığında. "Neden gelesin ki? Ben olsam ben de gelmem."

"Babam nerede?" diye sordu sırtını duvara yasladığında. Annesinin ayakta bile duramadığını farkındaydı. Hemen hemen hiçbir zaman kendinde olmuyordu ama bu kadar kendini kaybettiyse elbette bir sorun vardı.

Muhtemelen babası bir şey yapmıştı. *Yine kavga etmişlerdir,* diye düşündü. *Birbirlerine girmişlerdir. Sorunun ben olduğumu söylüyorlardı, bu yüzden gittim ama hâlâ bıraktığım yerdeler.*

"Bilmem," dedi umursamaz bir sesle. "Muhtemelen yine o orospunun yanındadır."

"Ekaterina," dedi Perva kafasını iki yana sallayarak. "Öyle biri yok. Seni aldatmıyor. Kafanda kuruyorsun."

"Sen bana deli mi diyorsun?" diye sordu kadın birden sesini yükselterek.

***İşte başlıyoruz,* diye geçirdi içinden. Dışında ise "Hayır," dedi. "Bazen gerçekle doğruyu ayırt edemediğini söylüyorum sadece. Öyle bir kadın yok. Muhtemelen dışarıda Leo ile beraber ve yine benim temizlemem gereken bir bok yiyor."**

"Gerçekle doğruyu ayırt edemiyor muyum?" diye sordu sinirle. "Bu tam olarak deli demek oluyor

zaten, Vladislav."

"Neden kendine bunu yapıyorsun, Ekaterina?" diye sordu Perva yorgun bir sesle. "Senelerdir hiç mi değişmedin? Hani sorun bendim? Ben gidince düzelecektin? Bıraktığım hâldesin." Duraksadı. "Hatta çok daha kötü. Neden kendine bunu yapıyorsun?"

"Neden bana anne demiyorsun?" diye sordu kadın sinirle. "Seni ben doğurdum. Ona baba diyorsun ama bana anne demiyorsun. Gerçekten bu kadar saygısızlığı hak ediyor muyum sence?"

Diğer dediklerini umursamamıştı bile. Senelerdir onu gördüğünde nasıl bir konuşma yaşayacaklarını çok kez aklında canlandırmıştı ama böyle bir şeyi hayal etmiyordu. Perva ise bir daha hiç karşılaşmamalarını umut ediyordu. Mezarına giderdi ve vedasını öyle ederdi. Öylesi daha iyi olurdu. Çünkü onun yüzüne bakmadan onu affetmesi daha kolaydı.

Ben de bir çok şeyi hak etmiyordum,* diye düşündü. *Ama sen hepsini bana layık gördün.

Bunu söylemedi.

Asla söylemezdi.

"Cevap vermeyecek misin?" diye sorarak ayağa kalkmaya çalıştığında tekrardan dengesini kaybetti. Düşeceğini anladığı saniye Perva sırtını yasladığı duvardan çekti ve ona doğru fırladı. O kadar hızlı hareket etmişti ki düşmeden onu yakalamıştı.

"Ne kullandın sen?" diye sordu tek koluyla kadını tutarken. Gözleri sehpaya düşmüştü. "Derdin ne senin?"

"Sesini yükseltme," diye fısıldadı annesi. "Lütfen. İyi hissetmiyorum kendimi."

"Ne zaman hissediyorsun ki?" diye sordu Perva. "Bu boku kullanmaya devam ettikçe iyi hissedeceğin falan yok. Doktora gitmeyi bıraktın mı?" Kadın cevaplamadığında sesini yükseltti istemsizce. "Cevap ver bana."

"Bağırma bana," dedi annesi tekrardan. "Gitmiyorum."

"Neden?"

"Evden çıkasım gelmiyor," dedi kadın sessizce. "Sadece yatmak istiyorum. Kimseyi görmek istemiyorum."

"En başa döndün yani," dedi Perva sessizce. "Babamla konuşacağım. Seni doktora götürecek."

"Ondan hiçbir bok istemiyorum," dedi sinirle. "Ben çocuk değilim. Şöyle davranma bana."

"Çocuk olan benim zaten," dedi Perva gülerek. "Hatırlamana şaşırdım."

Annesi bir an duraksadı. Sonra derin bir nefes alarak saçlarını kulaklarının arkasına attı ve gözlerini elinin tersiyle sildi. Eline iyice makyaj bulaşmıştı.

"Elini çek," dedi kadın birden geri çekildiğinde. Elinin kolunu tuttuğunu yeni fark etmişti.

"Ellerim temiz," dedi Perva. Dört kere sabunlamıştı. Yine. Annesinin hep yaptığı gibi. "Sakin ol."

"Montunu çıkarıp dolaba neden bırakmadın?" dedi annesi geri çekildiğinde. Yavaş yavaş kendine geliyordu demek ki. Az önceki sakinliği her zamanki hâli ile alakasızdı zaten. Kendine geldiğinde bağırmaya başlayacağını biliyordu. "Ve ayakkabın da ayağında. Vladislav, bana kriz geçirteceksin! Gerçekten, bana kriz geçirteceksin!"

"Gideceğim zaten," dedi Perva geri çekildiğinde. "Sen rahatına bak. Ben gelmeden önce ne yapıyorsan onu yapmaya devam et."

Gerçekten ne hissettiğini düşünmek için dursaydı muhtemelen buraya çöker ve bir daha kalkamazdı. Ama düşünmüyordu. Düşünmemeye çalışıyordu. Karşısındaki insanın gözünde daha fazla bir hiçe dönüşmesini istemiyordu. Yıllarca bir hiçin sevgisini kazanmak için yaşamış olmak istemiyordu. Bir hiç

uğruna yaşamış olmak istemiyordu. Öyle olsaydı gerçekten yaşamış sayılır mıydı ki?

Arkasını dönüp gideceği sırada annesi elini koluna doladı ve gitmesini engelledi. Onun dengesizliklerine çocukluğu boyunca alıştığını sanıyordu ama her seferinde daha dengesiz hâli ile tanışıyordu. Derin bir nefes aldı ve kendini sakin olmaya zorladı. Babası bu yüzden sakinliğe bu kadar takıntılıydı belki de. Aksi takdirde kimsenin bu evden sağ çıkamayacağını biliyordu.

"Gitme." Perva duraksadı. "Onun eşyalarını almaya mı geldin?" Perva yavaşça kafasını salladığında, "Almasan olmaz mı?" diye sordu. "Onlara bakıyorum her gece."

"Benim odama senelerdir bir kere girmemişsin, bunu bana söylüyorsun ama onun eşyalarını her gece karıştırıyor musun?" diye sordu Perva alaycı bir sesle.

Daha ne kadar hayal kırıklığına uğrayabileceğine emin değildi ama konu annesi olduğunda bunun bir sınırı olmuyordu. Olmaz dedikçe daha fazlası oluyordu. Alışmıştı. Ama usanmıştı da. Sadece bitmesini bekliyordu artık.

"Sen ölmedin ki..."

"Ölmekten beter ettin beni."

"Deme öyle, n'olur..."

"Keşke onun yerine ben ölseydim."

"Perva..."

"Öyle seslenme bana."

Annesi birden ağlamaya başladığında derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Küçükken annesinin ağlamasından nefret ederdi. On sene önce... Üzerinden on hayat geçmiş gibi hissediyordu. Yaşanan her şeyin yükü onun omuzundaydı. Başka bir yerde değildi. Ama yine de ne olursa olsun, hâlâ onun ağlamasından nefret ediyordu.

Sen bana hep kıydın ama ben sana hiç kıyamıyorum, **diye düşündü.**

Bunu hep düşünüyordu. Her gece. Şimdi hayatında ilk kez sesli söylemek ve onu sebep olduğu şeylerle yüzleştirmek istemişti ama ağlamasının şiddetlenmesini istemediği için susmuştu. Her zamanki gibi susmuştu.

Keşke onun yerine ben ölseydim. **Bunu daha önce hiç söylememişti ona. Kendisine de aslında... O öldükten sonra nasıl bir söz verdiğini hatırlıyordu ona. Az önce mezarda verdiği sözün aynısıydı. Senelerdir aynı sözü veriyordu. Mezarının başındaki her dakika. Geceleri başını yastığa koyduğu her gece...**

Senin için de yaşayacağım, **diyordu.** ***Devam edeceğim. Çünkü sen bunu isterdin.***

Şimdi söylediğinden pişman olmuştu. Başka bir hayata inanmasa da her saniye onu izlediğini hissediyordu. Onu üzdüğünü düşündü. Annesini üzmekten daha az istediği tek şey onu üzmekti. Ona hiç kıyamazdı. Bu yüzden yine kendine kızdı.

Ölmekten beter ettin beni. **Bunu da daha önce söylememişti hiç ona. Bunun sebebinin söylese de anlamayacak olması olduğunu söylüyordu yıllardır kendine. Ama bu kendini kandırmaktan başka bir şey değildi. Çünkü içten içe bunu neden yaptığını çok iyi biliyordu. Söylese bile durmayacağını farkındaydı. Bu yüzden söylemiyordu. En azından kendini kandırmaya devam edebilirdi iş böyle olunca. Yani... Farkında değil, diye avutabilirdi kendini.** ***Farkında değil. O hasta. O yüzden böyle. Hiçbir şeyi farkında değil.***

Ama ona söylerse ve o aynı devam ederse, ki edeceğini biliyordu, ederdi, annesi hiç değişmezdi. O zaman büyük bir hayal kırıklığı yaşayacağını biliyordu. En büyüğünü hem de. Senlerce kendisini kandırmanın acısı tek gecede çıkardı.

Benim gibi bir adamın bile kaldıramayacağı bir yük, **diye düşündü.**

"Ağlama," dedi donuk bir sesle. "Ağlama, tamam. Gidiyorum ben. Ağlama. Yeter."

Kadın ondan uzaklaşıp koltuğa oturmuş ve elleriyle yüzünü kapatmıştı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Perva onun bu krizlerine alışkındı. Her zaman aynısı oluyordu. Önce kırıp döküyor sonra da pişman olup ağlamaya başlıyordu. Acaba gerçekten pişman oluyor muydu hiç bilemeyecekti.

Çenesi titredi.

Ne yapacağını bilemedi. Çıkıp gitmekle onun yanına oturmak arasında gidip geldi.

Sonunda annesinin yanına oturdu.

"Ağlama artık," dedi yorgun bir sesle. "Almayacağım eşyaları. İstediğin kadar bakabilirsin. Almayacağım. Tamam mı?"

"Olay o değil," dedi kadın ağlamaya devam ederken. Ellerini hâlâ yüzünden çekmemişti. Hâlâ hıçkırıyordu. Sesi de boğuk geldiği için dediklerini anlamak zordu ama Perva her zaman anlardı.

"Ne olay?" diye sordu düz bir sesle.

Buna gerçekten ne cevap vereceğini çok merak etmişti ama kadını o kadar iyi tanıyordu ki soruyu sormadan önce bile cevap vermeyeceğini biliyordu. Onunla konuşmak duvarla konuşmak gibiydi.

Senelerce bir duvarla konuşmuştu. Sonra kendisi de onun gibi bir duvara dönüşmüştü.

"Kusacağım galiba," dedi kadın ellerini yüzünden çekerek ayağa fırladığında. Koridora doğru koşturmaya başladığında elinin tersini ağzına bastırmıştı. Perva peşinden gitmek için ayağa kalktı. "Sakın gelme!" diye bağırdı kadın ama onu umursamadan peşine takıldı ve banyoya girdi.

Sakın gelme dediğinde bir kez olsun onu ciddiye alıp da peşinden gitmeseydi belki de böyle bir adama

dönüşmezdi.

Ama seneler geriye alınmıyordu.

Annesi klozetin önüne çökerek eğildiğinde yanına yaklaştı. Kusmuktan iğreniyordu. Annesi de iğrenirdi. O yüzden şu an kendini çok iğrenç hissediyordu. Başka birinin kusmasını izleyemezdi. Ama onu bırakıp gidemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden o da sessizce klozete doğru eğilen kadının yanına oturdu ve kızıl saçlarını tutarak kusmasını bekledi. Bakışları sadece tavandaydı. Öğürme sesleri geldikçe kendini daha rahatsız hissediyordu. İçinden saniyeleri saymaya başladı. Her zamanki gibi.

"Hastaneye gidelim," dedi, öğürmeler durduğunda. Hâlâ tavana bakıyordu. "Mideni yıkasınlar. Normal değil bu."

"İstemiyorum hastaneye gitmek," dedi kadın geri çekildiğinde. "Sevmiyorum hastaneleri."

"Öleceksin böyle," dedi Perva ellerini saçlarından çektiği sırada. "Farkında mısın?"

"Mutlu olursun işte," dedi kadın gülerek.

"Ben sen değilim," dedi Perva donuk bir sesle.

Kadın hiçbir cevap vermeden ayağa kalktığında sifonu çekti. Perva da yavaşça ayağa kalktı. Lavaboya doğru ilerleyip suyu açmasını izledi. Ellerini yıkadı. Tam dört kere. Her zamanki gibi. Perva sessizce izlemeye devam etti. Kadın ağzını çalkalarken bakışlarını tekrardan tavana çevirdi.

"Temizlendim demiştin," dedi düz bir sesle. "Babam öyle söyledi, yani. Yalan mı söyledin?"

"Temizdim," dedi kadın ağzını çalkalamayı bitirdiğinde. Ona dönmüştü. "Bu geceye kadar."

"Neden bu gece?" diye sordu Perva.

"Bir nedeni yok," dedi Ekaterina geri çekildiğinde. "Ellerini yıka. Klozete dokundun."

Perva hiçbir şey demeden birkaç adım attı ve lavabonun önüne geçti. Suyu açtı ve sabunu eline

döktü. Dört kere yıkadıktan sonra elini duruladı ve suyu kapattı. Ellerini havluya silerek annesine döndü. Annesi onu izliyordu.

"Eşyalarını almak istiyorsan alabilirsin," dedi Ekaterina, uzun bir sessizliğin ardından. "Sende kalsın. Sen daha çok hak ediyorsun."

"İstemiyorum artık," dedi Perva. "Bakıyorsan, bakmaya devam et."

"Bakınca kötü hissediyorum ama..."

"Ben hep kötü hissediyorum, Ekaterina," dedi. "Ona bir çare yok ne yazık ki."

"Biliyorum."

"Biliyor musun gerçekten de?" diye sordu Perva.

Bu soruyu da cevap alamayacağını bilerek sormuştu. Alamadı da. Önemsemedi. Ellerini cebine koyduğunda bu durumdan nasıl kurtulacağını düşündü. Bu gece buraya hiç gelmemesi lazımdı. Aradan geçen onca seneye rağmen nasıl hiçbir şey değişmemiş olabilirdi ki? Her şey aynıydı. Annesi dağılıyordu ve o da annesini topluyordu.

Bu döngü ikimizden biri ölünceye dek bitmeyecek,* diye düşündü. *Belki o benden önce ölürse, artık onu değil de onun bende bıraktıklarını toparlamaya çalışabilirim.

Ama sadece çalışabileceğini biliyordu. Çünkü başaramazdı.

"Biliyor musun," dedi Ekaterina yine sessizliği bozduğunda. "Kafamda çok canlandırdım bu anı. Yani, tekrar konuşacağımız anı. Ama hiçbiri böyle değildi. Aynı döngüde değildik hayallerimde. Ebeveyn olan sen değildin, çocuk olan ben değildim. Tam tersiydi. En başta olması gereken gibi. Tamamen düzelmiş ve iyileşmiş bir şekilde karşına çıkmak isterdim."

***Güzel,* diye düşündü Perva. *En azından o da bir döngüde olduğumuzu arkında. En azından bir şeyleri fark edebiliyormuş.* Ama bu düşünce bir saniye sonra**

onu rahatsız etti çünkü içine düşen his rahatsız ediciydi. Fark edebiliyorsa neden değiştirmek için hiç uğraşmamıştı?

"Sen iyileşemezsin," dedi Perva. "Düzelemezsin de. Çünkü bunu istediğin yok aslında."

"Doğru," dedi. "Bu yüzden hiç karşına çıkmayacaktım."

"Tabii ki çıkmayacaktın," dedi Perva. "Ne zaman çıktın ki? İlkokuldan mezun oldum. Orada değildin. Ortaokuldan mezun oldum, orada değildin. İyi bir lise kazandım, orada değildin. O liseden soy ismimiz yüzünden atıldım, yine orada değildin. Başka bir liseye kaydoldum, orada değildin. İnat ettim ve babamın beni yapmak istediği kiralık bir katilden fazlası olmak için üniversiteye girdim, yine orada değildin." Duraksadı. "Sormadın ama söyleyeyim. Rus Dili ve Edebiyatı okuyorum bu arada. Son sınıftayım."

"Benim okuduğum bölüm," dedi Ekaterina. Onun sesi de donuktu artık.

"Evet," dedi Perva. "Bana hamile olduğun için bitiremediğin o bölüm. Evet. Çekinme, söyleyebilirsin. Hep söyledin. Şimdi söylemende de sorun yok. Suçla beni. Sorun yok. Ben de her şeyde kendimi suçluyorum. En basiti bu."

"Vlad..."

"Beni düşürmek için merdivenden kendini atma gelmemiz için hızlanman lazım," dedi Perva alaycı bir sesle. "O yüzden oyalanma, hızlıca suçla beni, içindeki nefreti kus. Kus da rahatla. Seni hasta eden şey bu. Bana olan nefretin."

Annesinin yine ağlamaya başladığını hissettiğinde arkasını dönüp banyodan çıktı. Bunu biraz daha kaldıracak hâli yoktu. *Buraya gelmemeliydim*, diye düşündü. *Bu gece gerek yoktu. Zaten yeterince kötü bir geceydi. Gerek yoktu.*

"Senden nefret etmiyorum ki," dedi annesi hemen arkasından çıktığında. Banyodan çıkıp koridorda yürümeye başlamışlardı. Perva öndeydi, o ise bir adım arkada. "Sen benim oğlumsun. Senden nasıl nefret edebilirim?"

"Bilmiyorum," dedi Perva derin bir nefes aldığında. Arkasını dönmeden konuşmuştu. Yüzüne bakmadığında daha acımasız olabiliyordu. Yüzüne baktığında her şey daha zordu. "Ben de her gece kendime bunu soruyorum. Ben senin oğlunum. Benden nasıl nefret edebilirsin?"

"Gitme," dedi annesi elini koluna sardığında. "Konuşalım. Lütfen."

"Konuşacak ne var?" diye sordu Perva.

"Çok şey," diye cevapladı annesi.

"Çok geç," dedi Perva. "Konuşmanı istediğimde hep sustun. Bana da susmayı öğrettin. Şimdi sen konuşabilirsin. Ama ben konuşamıyorum."

"Her şeyi düzeltebilirim."

"Nasıl?" diye sordu Perva. "Geçmişi nasıl değiştireceksin?" Gözlerini sıkıca kapattığında kadına döndü. "Siktir et. Gerçekten benim için bir şeyler yapmak istiyorsan beni bırak, Ekaterina. Bırak. Kendine odaklan. İyileş. Tamam mı? Yapabilir misin bunu?"

"Evet," dedi Ekaterina büyük bir şaşkınlıkla. "Sanırım. Yapabilirim."

"Güzel," dedi Perva. "Şimdi zulanı aç ve tüm tozu klozete dök. Ve babam geldiğinde ondan seni doktora götürmesini iste. Her hafta. Hiç kaçırmadan. Tamam mı?"

"Tamam," dedi kafasını salladığında. "Elimde hiç mal yok zaten. Bitti."

"Doğruyu mu söylüyorsun?" diye sordu Perva kaşlarını çatarak ona baktığında

Kafasını salladı. "Yemin ederim."

"Öyle olsun," dedi Perva salona doğru ilerlediğinde.

Cebinden sigara paketini çıkardı ve bir dal çekerek dudaklarının arasına koydu. Babasının ona hediye ettiği altın rengindeki zippoyla sigarayı yaktığında derin bir nefes aldı. Annesinin ona baktığını görünce hiçbir şey söylemeden paketi açtı ve ona uzattı. Kadın bir dalı çekerek dudakları arasına koyduğunda Perva eğilerek dudakları arasındaki sigarayı yaktı ve salona ilerlemeye başladı.

"Ne zaman başladın sigaraya?" diye sordu Ekaterina. "Eskiden kokusuna bile dayanamazdın."

"Bilmem," dedi Perva. "Saymadım. Olmuştur herhâlde beş sene."

"Boyun çok uzamış," dedi bu sefer de. "En son 180'din. Kaç olmuşsun?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ölçmedim."

"Ölçelim mi?"

"Gerek yok."

"Peki," dedi kadın yanına ilerlediğinde. "Kitaplarımdan almak ister misin? Aynı bölümü okuyorsun. Notlarım da var. İşine yarayabilir."

"İstemez."

"Peki," dedi tekrardan. "Odana girmek ister misin? Her şey aynı. Vargın'ın tarafında da senin tarafında da. Kıyafetlerin bile masanın üstünde duruyor. Çarşafları bile değiştirmedim."

"İstemiyorum."

"Nadia ile aran nasıl?" diye sordu bu sefer.

"Odkan ile sevgili onlar. Yıllardır."

Ekaterina şaşırdı. "E siz..."

"Çocuktuk," dedi. "Çok geçti üstünden."

"Senin sevgilin var mı peki?"

"Yok."

"Olmadı mı hiç?"

Ofladı. "Olmadı galiba."

"Galiba mı?" diye sordu annesi peşinden ilerlerken. Hayatında hiç sormadığı kadar soruyu şu an soruyordu. Ama onca seneyi tek bir saatte değiştiremezdi.

"Denedim ama olmadı."

"Neyi denedin de olmadı, anlamadım?"

"Normal biri olmayı."

"O ne demek?" diye sordu annesi kafası karışmış bir şekilde.

Siktir etsene. **"Odkan gelip görüyor mu hiç seni?" diye sordu Perva sorusuna cevap vermek yerine.**

"Hayır," dedi Ekaterina kaşlarını çatarak. "Neden gelsin ki?"

"Doğru," dedi Perva alayla. "Neden gelsin ki?"

"O nerede kalıyor?" diye sordu Ekaterina. Şimdi ruh hali biraz daha düzeldiğinden normal muhabbet edebiliyordu ama birkaç dakika sonra ne olacağını kimse kestiremezdi. Perva bile.

"Leo ona ev aldı," dedi Perva umursamaz bir şekilde. "Orada." ***Benim nerede kaldığımı sormadı bile,*** **diye düşündü. Ama yine sustu.**

"Şeytan görsün onun yüzünü," dedi Ekaterina sinirle. Leo'nun ismini duyduğunda hep aynı tepkiyi veriyordu.

"Görüyor ya zaten," dedi Perva alaycı bir sesle. "Her gece babamla beraberler."

"Baban onun yanında melek," dedi Ekaterina koltuğa oturduğu sırada. Televizyondaki korku filmi bitmişti. Reklamlar oynuyordu.

"Bu ailede kimse melek değil," dedi Perva umursamaz bir sesle.

"Sakal yakışmış," dedi Ekaterina.

Ne diyeceğini bilemiyordu ama bir muhabbet açma ihtiyacı hissediyordu. Senelerdir bu günü hayal etmişti. Şimdi öylece çıkıp gitmesini istemiyordu. Hem de çöküşünü görmüşken. Ona normal biri de

olabileceğini göstermek istiyordu. Ne kadar buna kendisi bile inanmasa da.

Perva kafasını koltuğa yaslayarak sigaradan derin bir nefes çekti. Gözleri duvara takılmıştı. Annesinin yaptığı resimler vardı.

"Sağ ol ," dedi Perva alaycı bir sesle. "Senin bıraktığın yara izini gizliyor."

Ekaterina bir an donakaldı. Yine. Ve sonra ağlamaya başladı. Yine. Ellerini yüzüne kapatarak kafasını geri atmıştı. Yine. Perva derin bir nefes aldı. Bu sefer söylediklerinden pişman hissetmemek istedi ama yine kendini suçlamıştı. Sigarayı küllüğün içinde söndürdükten sonra annesinin elindeki sigarayı da aldı ve küllükte söndürdü çünkü yanlışlıkla kendini yakacaktı. Annesi başını göğsüne yasladığında bir an nefes boşluğuna yumruk yemiş gibi hissetti. Çenesi titremeye başladığında yumruğunu da sıkma ihtiyacı hissetti. Geri çekilmek istedi. Bağırmak istedi. Defolup gitmek. Ama yapamadı.

***Dünyanın en acımasız adamı olsam bile sana karşı hiçbir zaman senin bana olduğun kadar acımasız olamayacağım,* diye düşündü.**

"Özür dilerim," dedi kadın ağlamaya devam ederken. "Özür dilerim. Özür dilerim. Affet beni. Lütfen. Böyle olsun istemedim. Yemin ederim istemedim. İstemedim. İstemiyorum. Keşke her şeyi değiştirebilsem. Çok üzgünüm. Perva... Çok üzgünüm."

"Biliyorum," dedi Perva. "Sorun değil. Biliyorum, *anne*."

Geri çekilmedi ama annesine sarılmadı da. Sadece kendisine sarılmasına izin verdi. Ağlamasına da. Nihayet ağlaması bittiğinde ve göğsünde uyuyakaldığında ise geri çekildi. Onu koltuğa yatırarak üzerini battaniye ile örttüğünde ayağa kalktı. Evden siktir olup gidiyordu ama babası

gelmeden onu bu hâlde bırakmak istemiyordu. Bu yüzden evin içinde turlamaya başladı. Ve adımları hiç girmek istemediği odasına götürdü onu.

Kapalı kapıyı açarak odadan içeri girdi ve ışığı yakarak odaya baktı. Annesi doğruyu söylüyordu. Hiçbir şey yerinden oynamamıştı. Siyah perdeler hâlâ kapalıydı. Masanın önündeki sandalyede Perva'nın kıyafetleri vardı. Artık içine girmesinin imkansız olduğu beyaz bir tişört ve siyah bir eşofman altı. Yatağına baktı. Üzerinde bir kitap vardı. *Dostoyevski. Budala. İlk basım. Annesinin kitabı.* Çarşafına bile dokunmamıştı dediği gibi. Odanın onun kısmındaki duvarlar bomboş ve griydi. Masanın üzerine baktı. Hiçbir şey yoktu. Çünkü her zaman düzenliydi. Kıyafetlerinin dağınık bir şekilde orada olmasının nedeni de evi son saniye terk etmesiydi.

Odanın Odkan'a olan kısmına baktı. Onun yatağı topluydu çünkü gidişi o kadar ani olmamıştı. Masanın üzeri de topluydu ama Perva'nınkinin aksine bomboş değildi. Üç çerçeve vardı. İki tanesi boştu. Bir tanesinde babası ile fotoğrafı vardı. Diğerinde ablası ile. İkisini de almıştı. Üçüncüsünde Perva ile beraberlerdi. Çok daha küçücükken. Neredeyse on yaşlarındayken. Ön bahçede çekilmiş bir fotoğraftı. Odkan, Perva'nın omzuna kolunu atmıştı. İkisinin üzerinde de bir futbol forması vardı. Perva hatırlamasa da muhtemelen ön bahçede futbol oynadıkları bir gün Nadia çekmişti fotoğrafı. Bunu almamıştı. Muhtemelen Perva'ya bırakmak istemişti. Hemen peşinden onun da terk edeceğinden haberi yoktu.

Perva'nın bomboş olan duvarının aksine onda izlediği filmlerin posterleri vardı. Perva ile ortak kullandıkları dolabın içinde ise Perva'nın ders kitaplarına karşılık onun kramponları ve futbol topu vardı. Duvardaki boş çerçeveye baktı. Orada eskiden

tuttuğu takımın, Barcelona'nın bir futbolcudan imzalı forması vardı ama giderken tabii ki onu da almıştı.

Perva odaya son bir bakış atarak çıktı. Diğer odaya ise hiç girmedi. Her şeyi ona bırakmak istiyordu. Madem her gece bakıyordu... Derin bir nefes aldı ve bir sigara daha yaktı. Babasının gelmesini dışarıda beklemeye karar verdi.

Bu eve katlanamıyordu.

Küçükken de şimdi de.

Dış kapıya ilerledi ve dışarı çıktı. Merdivenler ıslak olduğu için oturmaktan vazgeçip ayakta beklemeye karar verdi. Babası tam yarım saat sonra geldi. Garajda duran siyah BMW'nin farları gözünü aldığı için ela gözlerini yavaşça kıstı. Babası arabadan çıkıp eve doğru yürürken bakışları yerdeydi ama oğlunu fark ettiğinde şaşkınlıkla donakalmıştı.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu Nikolai şaşkın bir sesle. "Annen içeride..." Duraksadı. "Onunla konuştun mu? Ne yaptın lan yine ona?"

"Bir şey yapmadım," dedi Perva. Bu tepkiyi beklediği için şaşırmamıştı tabii ki. "Uyuyor. Sakinleşti."

"Sakinleşti mi?" diye sordu Nikolai bağırarak. "Ne yaptın yine?" Sinirle durdu. "Umarım onu yine ağlatmamışsındır, Perva. Yoksa seni gerçekten öldüreceğim."

"O iyi değil baba," dedi Perva ellerini cebinden çıkardığında. "Doktora gitmiyor. Ayrıca yine kokain kullanmaya başlamış. Neden takip etmiyorsun? Neden her gece dışarıdasın? Yaptığın şeyler neyse bırak ben yapayım, sen onunla ilgilen. Bu endişeli numaralarını da kes. O iyi değil, ben bunu onu neredeyse dört beş senede bir görmeme rağmen fark edebiliyorum ama sen her gece yanında olmana rağmen fark edemiyorsun."

"Amına koyayım," dedi Nikolai sinirle. "Nereden bulmuş yine malı?"

"Bilmiyorum," dedi Perva. "Onu doktora götür." Omzunu silkti. "Benden bu kadar."

Nikolai ağzını açacağı sırada Perva buna izin vermeden ilerledi ve merdivenlerden indi. Babasının arabasının yanına park ettiği siyah Porsche'a atlayarak gazı kökledi ve bir daha asla gelmek istemediği evi terk etti. İstemiyordu ama geleceğini biliyordu.

Telefon çalmaya başladığında göz ucuyla kimin aradığına baktı. *Odi.* Başkası arasa açmazdı. Ama tek çalışta cevapladı.

"İyi ki doğduuuuuuuuuuuuuun, Perva!" Şarkı söylemeye başlamasıyla Perva güldü. "İyi ki doğduuuuuuuuuuuuuuun, Perva! İyi ki doğduuuuuuuuuuuuuuuuun, iyi ki doğduuuuuuuuuuuun, mutluuuuuuu yıllaaaaaaaaar sanaaaaaaaaaaa!"

"Salaksın sen," dedi Perva, Odkan nihayet şarkı söylemeyi bitirdiğinde. "Sesin de ne kötü amına koyayım ya. Bir de bağıra bağıra söylüyorsun. Kulağım patladı."

"Doğum günün kutlu olsun, Vlad!" diye bağırdı Nadia arkadan. "Çok güzel bir hediye aldım sana! Bayılacaksın!"

"Benim hediyem daha iyi," dedi Odkan gülerek. "Neredesin? Gelip alalım seni."

Neden bunca saat aramadıklarını sorgulamadı çünkü mezarda olduğunu bildiklerini biliyordu. Her sene aynı şeyi yapıyordu. Bu yüzden işinin ne zaman biteceğini az çok tahmin edip aramışlardı.

"İçecek miyiz?"

"Ne istersen."

"Siz ne yapıyorsunuz?"

"Romantik Komedi 2 izliyoruz amına koyayım... Türkçemi geliştiriyorum."

"Sizin gelmenize gerek yok," dedi Perva. Eve gittiğini öğrenmelerini istemiyordu. "Ben geleyim. Senin evdesiniz, değil mi?"

"Evet," dedi Odkan.

"İyi gelirken Ongun'u da alırım yoldan."

"Lan o ne alaka ya?" dedi Odkan. "Yok Ongun falan. Ben varım. Tek gel."

"Sevgilin beni kıskanıyor Nadia," dedi Perva alayla. "Farkında mısın?"

"Maalesef," dedi Nadia. "Vlad mı ben mi, Odkan? Çabuk cevap ver."

"Ya kızım bu da soru mu?" dedi Odkan hiç düşünmeden. "Tabii ki Perva."

"Of siktir git ya!"

"Helal olsun lan sana! Kardeşim benim!" diye bağırdı Perva. "Ama ben sevgilimi seçerdim sana karşı, haberin olsun. İleride kırılma bana sonra."

"Senin sevgilin olacak da..." dedi Odkan. "Ben göreceğim de... Oho... O iş yaş, abim."

"Yirmi dakikaya geleceğim," dedi Perva. "Sen aşağı in de tekele girer içecekleri alırız."

"Tamamdır," dedi Odkan. "Çaldır sen beni gelince."

Gazı kökleyerek yola saptı. Gerçekten de yirmi dakika sonra evin oradaydı. Odkan'ı çaldırdığından Odkan çoktan aşağı inmişti. Apartmanın önünde duruyordu. Altında siyah bir eşofman altı, üstünde ise beyaz bir kapüşonlu vardı. Sigara içiyordu.

"Doğum günün kutlu olsun kardeşim," dedi sigarayı dudaklarına sabitleyip Perva'ya sarılmak için bir hamle yaptığında. Her zamanki gibi ilk kutlayan oydu. Perva ona kısaca sarıldı ve "Sağ ol," dedi geri çekilmeden önce.

Tekele doğru yürümeye başlayacağı sırada Odkan işaret parmağını gözüne doğru tutunca duraksadı ve

parmağına baktı. *20&21* dövmesi yaptırmıştı parmağına. Bu gece yapmış olmalıydı çünkü dün bu yoktu.

"Ne yaptın lan sen?" diye sordu şaşkınlıkla. İşaret parmağına daha yakından baktı. "Dövme mi yaptırdın, manyak?"

"Doğum günü hediyesi," dedi. "Sen 21 oldun, ben 20. Bu sene yaptırmayacaktım da ne zaman yapacaktım?"

"Ya salak salak dövmeler yaptırıyorsun," dedi Perva ama sırıtıyordu. "Pişman olacaksın sonra ileride."

Yürümeye başlamışlardı. Sokak bomboştu. Sadece ikisi vardı. Karşıdaki tekelin ışıkları yanıyordu.

"Neden pişman olayım bu dövmeden amına koyayım ya?" diye sordu Odkan alaycı bir sesle.

"Aramız bozulunca görürsün," dedi Perva gülerek. "Bakar bakar ağlarsın artık."

"Öyle bir ihtimal mi var?" dedi Odkan gülerek kolunu Perva'nın omzuna attığında. "Görmüyor musun sen şu dövmeyi ya? Sen 21'sin. Ben 20. Aramıza hiçbir şey giremez. Sayılar bile."

**

21 Kasım 2017,
Günümüz.

Yağmur damlaları cama vururken sakin kalmak için elimle masanın üzerinde bir ritim tutuyordum. Bahçe kapısı hâlâ açık olduğu için yağmur sesi olması gerekenden daha gürültülü geliyordu. İçeriye su girdiğini farkındaydım ama kalkıp kapıyı kapatasım gelmiyordu.

"Bana öldürecek gibi bakmayı ne zaman bırakacaksın?" diye sordu oturduğu yerden.

Sesiyle beraber kafamı yasladığım dizlerimden çektim ve ona doğru baktım. Koltukta oturuyordu. Aslında yatar pozisyondaydı. Üstü hâlâ çıplaktı. Bakışlarım yüzüne değil de karnındaki açtığım kesiğe takılıyordu.

"Öldüğün zaman," diye cevapladım onu ters bir sesle.

"Açtığın kesiğe bakmana gerek yok," dedi. "Bana bakabilirsin. Kendini suçlama. Sonuçta sen diktin. Yani yaptığın şeyi sıfırlamış oldun bir nevi."

"Kendimi suçlamıyorum," dedim ters ters ona baktığımda. "Umurumda değilsin. Keşke bıçağı ağzına soksaydım."

"Fantezin mi var?" Sesi alaycıydı.

"Gram komik değilsin," dedim ters ters bakmaya devam ettiğimde. "Normalde konuştuğum zaman susmam için ısrar edip durursun, bakıyorum da şimdi de sen susmuyorsun. Seni bıçaklamam mı gerekiyordu bunun için? Bilseydim çoktan yapardım."

"Sinirlenince aşırı komik oluyorsun," dedi. "Elimde değil."

"Kes sesini de zıbar."

"Zıbaramam," dedi. "Yaram acıyor."

"Aynen," dedim. "Eminim ki acıyordur."

Yüzündeki alaycı gülümsemeyi sildi ve gözlerini kapatarak kafasını yalandan geriye attı. "Ah." Yalandan inlemişti.

"Gayet iyisin," dedim oturduğum yerden kalktığımda. "Bu numaralarını başkasına sakla. Bu saatten sonra senin hiçbir numaranı yemem."

"Sana hiç numara yapmadım," dedi birden ciddileşerek. "Mektubun gerçek olmadığını söyledim. Sana kanıtlayacağımı da. Bu ısrarının nedeni ne o

hâlde? Beni bıçakladığın için pişman olman gerekmiyor mu bu noktada?"

"Nedenmiş o?"

"Çünkü suçsuzum," dedi omzunu silkerek.

"Bana yalan söyledin," dedim ciddiyetle.

"Ben sana asla yalan söylemem," dedi. O da benim kadar ciddiydi.

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Bana inanmanı bekliyorum."

"Gerçeği gizlemek de yalan söylemekle aynı şey benim gözümde," dedim. "Sen beni yanına aldın, öyle ya da böyle bir oyuna davet ettin ve sonrasında tamamen kabuğuna çekildin. Bana kendimi bir fazlalıkmış gibi hissettirdin. Sus, Bengi. Kes, Bengi. Bilmiyorsun, Bengi. Git başımdan, Bengi. Hep aynı şey! Yetti artık! Bir şey bilmiyorsam anlatırsın. Susmuyorsam sen konuşursun ki ben cevaplarımı alıp konuşmayayım. Çok meraklıyım sanki seninle muhabbet etmeye be! Ben bunu çekmek zorunda mıyım? Neden bunu çekeyim ben?"

"Sakin ol," dedi oturduğu yerde yavaşça doğrulduğunda.

Suratını buruşturduğunu gördüm. Sadece bir saniye sürdü ve kendini hızlıca toparladı ama benim radarımdan kaçmamıştı tabii ki. Gerçekten acı çektiğini farkındayım. Ama bunu saklamakta çok iyiydi.

Olması gerekenden bile iyiydi.

"Sakinim zaten," dedim. Ama değildim. Yine sinirim fırlamıştı. "Sadece doğruları söylüyorum."

"Haklısın," dedi yalnızca.

"Ne haklısın?" diye sordum ters ters.

"Haklısın dedim," dedi. "Haksızsın demedim. Neden her şeye ters ters tepki veriyorsun?"

"Sinirliyim," dedim sadece. *Hiç fark edilmiyordu zaten ya Bengi.*

"Haklısın sinirlenmekte de," dedi. "Ama ben de haklıyım."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Nerede haklısın sen tam olarak?"

"Ben öyle bir mektup görseydim," diye başladı cümleye. "Asla ama asla seninle konuşmadan öylece terk edip gitmezdim. Tamam, bana güvenmedin. Tamam, üstüne düşününce bile mantıksız olmasına rağmen seninle oynadığımı düşündün. Bundan ne çıkarım olacaksa... Saçmalık... Neyse... Tamam, sinirliydin. Anlıyorum. Ama sabahın köründe fırlayıp gitmeden önce bir saniye düşünüp beni uyandırsaydın her şeyi dakikalar içinde hallederdim. Ama sen arkamdan iş çevirmeye karar verdin. Durmadan bana güvenmekten ve güvenememekten bahsediyorsun ama bu yaptığından sonra ben sana nasıl güveneceğim, Bengi? Bunu hiç düşündün mü peki?"

"Güvenme o zaman," dedim omzumu silkerek.

Tabii ki konuşmasında takıldığım tek nokta bu değildi ama hâlâ sinirliydim. Haksız olduğum noktalar olduğunu biliyordum ama bu duruma düşmemizin en baştaki nedeni ben değildim, oydu. Eğer bu yola beraber çıkmaya karar verdiğimiz ilk andan itibaren bana karşı net olsaydı ve ben bir şeyler öğrenmeye çalıştığım her seferinde beni suçlamasaydı zaten o mektubun doğru olduğunu düşünüp bir anda her şeyi çöpe atmazdım.

Kafasını geriye attı. "Of..." Homurdandığında daha da sinirlendiğimi hissettim. "Sen harbi çocuksun ya..."

"Siktir git ya," dedim sinirle. "Başkasını bul da onunla hallet bu saçma oyununu. Sıkıldım zaten avından da avcısından da aslanından da ceylanında da şahından da piyonundan da be!"

Neden bu kadar sinirli olduğumu bilmiyordum. Sanırım sınıra geldiğim için bu tepkiyi veriyordum. Hep aynı şeyi yapıyordu. En başta da bunu yapmıştı. Bu işi halletmek için beni yanına alıyordu ama bana durmadan çocuk gibi olduğumu söylüyordu. En başta dediğim gibi, bu hâlde olmamızın nedeni onun bana bir şeyler anlatmadan sadece beni susturuğ durmaya çalışmasıydı.

Oturduğum sandalyeden ayağa kalktım ve salonu terk etmek için bir adım attım.

"Nereye gideyim, amına koyayım ya?" dedi birden sinirle. Sesi yükselmişti ve oturduğu yerden ayağa fırlamıştı. "Nereye gideyim?" diye sordu tekrardan. Hızlı birkaç adım atmış ve birden önüme geçmişti. "Nereye gideyim, Bengi?"

"Bana ne senin nereye gideceğinden?" diye sordum sinirle. Bir adım geri çekildiğimde bana doğru bir adım daha attı. Şimdi kaçan bendim, yaklaşan oydu. "Bul bir yer. Beni ilgilendirmiyor."

"Gidecek bir yerim yok."

Duraksadım ve yüzüne baktım. O bir saniye içinde ela gözlerinde gördüğüm şeyi adlandırmak zordu ama yumuşamama neden olduğunu hissediyordum. Gözlerim yine karnındaki bandaja takıldığında canının yanıp yanmadığını merak ettim. Bir şey belli ettiği yoktu.

"Yat uyu Narbekov," dedim kısa bir sessizlikten sonra. "Sabah konuşuruz her şeyi. Hâlim yok. Hem senin de uyuman lazım."

"Git diyordun az önce?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Of gitmek istiyorsan git be!" dedim. "Git diyorum, gidecek yerim yok diyorsun. Kal diyorum, git diyordun diyorsun."

"Bu ne öfke ya..." Beni alayla süzdü. "Gören de ben seni bıçakladım sanacak."

"Yanlışlıkla bıçakladım," dedim.

"Karnımı deştin resmen," dedi. "Nasıl bir yanlışlık bu?"

"Değil mi?" diye sordum. "Nasıl bir yanlışlık bu? Ben de o mektubu görünce böyle düşündüm. Nasıl bir yanlışlık bu? Sonra sen açıklamasını yaptın ve şimdi yine aynısını düşünüyorum. Yanlışmış ya o mektup. Nasıl bir yanlışlık bu? Koskoca bir mektup nasıl yanlış olabilir, acaba?"

"O mektubu sikeyim ben..." diye söylendi. "Onu o çekmeceye koyan elimi sikeyim ben. Göreceğini düşünmeyen aklımı sikeyim ben. Hayır, pardon, görmeyeceğini düşünmedim değil aslında. Ama bir kağıt parçası yerine bana inanırsın sanmıştım. Onu sanan aklımı sikeyim ben. Aklımı sikeyim."

"Açıklama yapacaksan yap," dedim. "Yapmayacaksan yat, uyu. Yarın konuşuruz."

"Açıklama yapsam inanacak mısın sanki?" diye sordu. Ela gözleri yüzümde dolaşıyordu. Olduğum yerde gerildiğimi hissettim.

"O zaman beni nasıl ikna etmeyi düşünüyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Göstererek," dedi net bir sesle.

Kaşlarım çatıldı. "Neyi göstereceksin?"

"Babamın günlüğünü," dedi. "El yazısını gördüğünde ona ait olmadığını anlarsın. Anlamasan bile... Bu mektubun büyük bir benzeri var, merak etme. Zaten yazan da ondan kopya çekmiş ya. Ama işine gelen kısımlarını değiştirmiş. Artık benim kimin peşine düşmemi istemiyorsa... Başka bir hedef vermiş bana. Çünkü beni tuzağa kanacak bir av sanmış. Ama ben avcıyım. Av değil. Av olan o. Henüz haberi yok bundan. Yakında olacak."

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. Tikhon'un babasını Perva'nın yaktığını söylüyorlardı çünkü Tikhon'un babasının da Nikolai'yi aynı şekilde

öldürdüğüne dair bir dedikodu vardı. Eğer bu doğru ise mektup yalan olmalıydı çünkü mektupta katilin babamlar olduğu yazıyordu. Ama Tikhon olayı doğru olsaydı, Perva neden intikam için bir yola çıkacaktı ki? İntikamını çoktan almış olurdu. Mektup doğru ise... Benimle ne yapacaktı?

Yine aynı çukura girdiğim için sinirim daha da arttı. Hiçbir şey anlayamamak o kadar sinirimi bozuyordu ki artık. En başından bana karşı açık olsaydı eğer şu an kafam bu kadar karışık olmazdı. Ama o beni terslemeyi ve gizemli olmayı seçmişti.

Sonra da gittiğim için beni suçluyordu.

Oldu ya. Tabii.

"Böyle bir şeyi kim neden yapsın ki?" diye sordum kafam karışmış bir şekilde.

"Babamı öldürdüğü için, Bengi," dedi net bir sesle. "Benim intikam arayışında olacağımı biliyordu. Bu yüzden bana bir yem vermek istedi ki susup oturayım. Büyük ihtimalle senden de haberi yoktu. Ongun zaten yok. Ortada intikam alabileceğim biri bile bırakmadı ki sessiz kalabileyim. Kimin yaptığını bileyim, onu aklımdan bile geçirmeyeyim."

Şok içinde ona baktım. "Mektubu kimin yazdığını biliyor musun?"

"Hayır," dedi. "Hayır, Bengi. Bilmiyorum. Bilsem burada olmazdım. Bilsem seni bu işin içine hiç katmazdım. Gider ve onu gebertirdim."

"Kim olabileceğine dair bir fikrin var mı?" diye sordum bu sefer de.

Onu suçlayıp evi anında terk eden birisine göre oldukça kolay ikna oldun sözlerine, Bengi.

"Hayır," dedi tekrardan. "Ama her kimse, bence babanla anneni öldüren de o."

"Evet," dedim kafamı salladığımda. "Büyük ihtimalle o."

"Merak etme," dedi net bir sesle. "Onu bulacağız. Sonra da onu geberteceğim. İkimizin de intikamını alacağız."

"Onu neden ben gebertmiyorum?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Senin ellerini kirletmene gerek yok," dedi. "Benimkiler zaten oldukça kirli."

"Ya kirletmek istiyorsam?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Ya ben kirletmeni istemiyorsam?" diye sordu o da kaşlarını çatarak.

"Senin ne istediğinden bana ne?"

"Senin ne istediğinden bana ne peki?"

"Benim söylediklerimi mi tekrar edeceksin durmadan?" dedim. "Konuş, konuş derken bundan bahsetmiyordum. Papağan gibi söylediklerimi tekrar edip duruyorsun."

"Ben neden sana hiçbir şey beğendiremiyorum?" diye sordu bıkkın bir şekilde.

"Memnuniyetsizimdir ben."

"Orası belli..."

"Aynı kişi değillerse?" diye sordum söylediğini görmezden gelerek. "Ya farklı kişilerse? Yani babanın katili ile benim annemle babamın katili..."

"Sorun değil," dedi. "Onu da buluruz."

"Bulur muyuz?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Buluruz." Bana doğru eğildi. "Beraber."

"Bu senin elinde," dedim düz bir sesle. Ama bana yaklaştığında kalbim çok hızlı atıyordu. Elimde değildi. Üzerimdeki etkisini engelleyemiyordum. Ne kadar sinirli olduğumun bir etkisi yoktu. Hep bir etkisi vardı. Ne yazık ki.

"Nasıl benim elimde?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Dinlemeden etmeden gitmeden, sorunları konuşarak

çözerek yapacağız bu işi. Sence bunları yapmayan kim? İpucu vereyim, sensin."

"Konuşarak mı çözeceğiz?" diye sordum alayla güldüğümde. "Ya sen şurada ilk kez iki kelime ettin diye kendini konuşuyor mu sanıyorsun, gerçekten?" Sinirle ona doğru bir adım attım. "Bir aydır öldürdün be beni, öldürdün! Ağzından bir tane laf alacağım diye şekilden şekile girdim! Ağzını her açtığında saçma salak av ve avcı muhabbetinden başka da bir şey demedi! Belgesel mi anlatıyorsun, mal herif?! Sorduğum şeyleri söylemek çok mu zordu?"

"Ben sana hakaret ediyor muyum?" diye sordu alaycı bir sesle.

Takıldığı şey kafamı duvara vurmak istememe neden oldu. Benim sinirimi mi sınamaya çalışıyordu bu adam?

"Evet," dedim. "Daha biraz önce geri zekâlı dedin bana!"

"Geri zekâlıca davrandığın içindi o," dedi. "Ben salakça bir şey yapmadım."

"Seni var ya..."

Cümleme devam etmek yerine derin bir nefes aldığımda dudakları yana doğru kıvrıldı. Kafasını yavaşça yana yatırmıştı ve eğlenen ela gözleriyle beni izliyordu. Normalde her zaman ciddiydi de şimdi mi benimle alay edesi gelmişti? Keşke bu adamın kafasının içinden ne geçtiğini öğrenebilseydim.

"Beni var ya, ne?" diye sordu eğlenen bir şekilde.

"Öldürürüm," dedim sinirle.

Bana bir adım daha attığında duvar ile arasında kalmıştım. Göz göze gelmemiz için kafasını oldukça eğmesi gerekiyordu. Aynı şekilde benim de kafamı epeyce yukarı dikmem gerekiyordu çünkü boyu çok uzundu. Aradaki boy farkı belliydi. Gözleri bu gece ikinci kez dudaklarıma takıldığında onun dudaklarına bakmamak için büyük bir savaş vermem gerekti.

Sorun kesinlikle kokusuydu. Başka bir şey değildi. Çünkü ne zaman o kokuyu alsam beynimde bir yavaşlık oluyordu. Mantıklı karar verme mekanizmamda da ufak bir sorun.

"Bana uyar."

Dudaklarına bakmamak için büyük bir savaş vermeme rağmen alayla yana doğru kıvrıldığını farkındaydım. Neden bu kadar rahattı? Neden hiçbir şey olmamış gibiydi? Adamı bıçaklamıştım ya!

"Kalbinden de mi bıçaklayayım seni?" diye sordum alaycı bir sesle. "Anlamıyorum ki. İstediğin şey ne?"

"Sen."

Şok içinde yüzüne baktığımda eminim ki gözlerim bile büyümüş ve ağzım açık kalmıştı. Yüzündeki o eğlenen ifadenin büyümesinden ve dudaklarında tam anlamıyla bir gülümseme belirmesinden anlamıştım onu.

Resmen benimle dalga geçiyordu.

Daha da sinirlendiğimi hissettim. Sanki mümkünmüş gibi.

"Of!" dedim sinirle onu ittirdiğimde. "Dalga geçiyor bir de benimle! Delireceğim bak şimdi! Git başımdan! Çık git buradan, nerede kalırsın ne yaparsın sokakta mı yatarsın bilemem ama yeter bak, sınırıma geldim, çok ciddiyim!"

"Sen bayağı tatlı bir şey oldun ya."

"Bak ya," dedim sinirle. Hâlâ dalga geçiyordu. "Hâlâ dalga geçiyor!"

Gideceğim sırada elini belime doladı ve beni kendine doğru çekti. O kadar sert çekmişti ki karnına doğru hızla savrulmuştum. Tam bandajın olduğu yere, yani yarasına çarptığımda birden bağırdı. Bağırması ile beraber ben de irkildim. Sonunda bir tepki vermişti. Biraz daha belli etmeseydi fiziksel acı çekmeyen bir robot olduğuna inanacaktım.

"Lan!" Sesi acı doluydu. "Ne yapıyorsun, öldürecek misin harbiden beni?"

"Ben mi bir şey yapıyorum, sence?" diye sordum şok içinde. "Sen tutup çektin beni kendine, manyak mısın?" Kolunu ittirdim ama kıpırdamadı. "Çekilsene be!"

"Biraz sakinleş," dedi kolunu gevşettiğinde. "Derdin ne? Az önce ikna oldun. Ben suçsuzken beni suçladın ve üstüne bıçakladın. Hâlâ sinirli olan sensin. Nasıl bir olay bu? Anlamıyorum."

"Beni bir ay boyunca salak yerine koymana sinirliyim," dedim geri çekildiği sırada. Çekildiğinde bir boşluk hissettim ve bu yüzden kendime kızdım. "Yapmasaydın."

"Bundan sonra her şeyi anlatacağıma emin olabilirsin," dedi ciddi bir sesle.

"Gerçekten mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet," dedi. "Anlatabileceklerimi anlatacağım."

"En başından bunu yapman gerekiyordu," dedim.

"İnsanlara kolay alışabilen biri değilim," dedi. "Ayrıca senin kötülüğün düşünüyormuş gibi davranamazsın bana. Ne kadar az şey bilirsen o kadar yararına. Bu plan başıma patlarsa ve seni fark ederlerse, bir şey bilmemen daha iyi olur. Çünkü bir şeyler bildiğini fark ederlerse seni rahat bırakmazlar."

"Yalan söyleyebilirim," dedim.

"Hayır," dedi kafasını iki yana sallayarak. "İyi bir yalancı değilsin."

"Olabilirim," dedim. "Kurnazımdır."

"Yetmez," diye cevapladı beni. "Leo daha kurnaz."

Haklıydı.

"Bu planın elinde patlayacağını düşünüyor musun gerçekten de?"

Planın ne olduğunu hâlâ tam olarak bilmiyordum.

"Şu an için hayır," dedi. "Düşünsem seni peşimde sürüklemezdim. Ama gelecekte ne olacağı belli olmaz. Her şeye hazırlıklı olmamız gerek. Özellikle ben iki kişiye göre düşünmek zorundayım. Ve seni düşünüyorum. Bir şey olursa bana olsun diye uğraşıyorum."

"Bunu düşünmeden önce bana sordun mu bunu, Narbekov?" diye sordum.

"Hani Vladislav diyorduk?" dedi kafasını yana eğdiğinde.

"Bunu düşünmeden önce bana sordun mu bunu, Vladislav?" diye düzelttiğimde dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Ben belki hiçbir şey bilmemektense tehlikede olmayı tercih ederim. Nereden biliyorsun? Hiç sordun mu? Önce bana sorman gerekir. Benim hakkımdaki kararları öyle kafana göre alamazsın. Almamalısın."

Bir an duraksadı. Söylediklerimde kafasında tartıyor gibiydi. Yine alaycı ya da sinirlerimi bozacak bir cevap bekledim ama bunun yerine sadece, "Haklısın," demişti.

Nasıl yani?

"Evet," dedim. "Biliyorum. Teşekkürler."

"Bir şey bilip tehlikede olmayı mı yoksa hiçbir şey bilmeden güvende olmayı mı tercih edersin?" diye sordu söylediğimi umursamadan.

"İlki," diye cevapladım net bir şekilde.

"Buna pişman olabilirsin," dedi. "Biliyorsun, değil mi?"

Güldüm. "Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan tek kişi sen değilsin."

Kısa bir sessizlik yaşandı. Sürekli ne kadar yalnız kaldığından bahsederken benim ne hâlde olduğumu farkında mıydı acaba? Şu an kalakaldığına göre değildi belli ki. Yaşamımı umursayacak bir hâlde de değildim artık. Her seferinde birilerinin uğruna yola

devam etmekten sıkılmıştım. Evet, başta yaşamak istediğim için saklanmayı seçmişti ama artık canıma tak etmişti.

Öylece oturup yanımda kimsenin kalmadığını izledikten sonra harekete geçmem ne acıydı.

"Söz veriyorum, senin intikamımızı alacağız," dedi net bir şekilde, kısa bir sessizlikten sonra. "Annenle babanı öldürenlerden."

"İntikamımız?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Sesi netti. "Senin olan şey, benimdir de bu saatten sonra."

"En başından beri bu kadar net olman için seni bıçaklamam mı gerekiyordu?" diye sordum alaycı bir sesle ama söylediği beni şaşırtmıştı.

Bu gece her söylediği beni şaşırtıyordu. Öfkemin giderek azaldığını hissediyordum. Gecenin sonunda geriye hiçbir şey kalmayacaktı sanki. Karnına baktığımda hissettiğim vicdan azabından başka tabii ki.

"Hayır," dedi alayla. "Bıçaklamanla bir ilgisi yok."

Kaşlarım çatıldı. "Ne ile ilgisi var o zaman?"

"Nerede uyuyabilirim ben?" diye sordu beni cevaplamak yerine.

Sabır... Yine başladı cevap vermemeye...

"Başladın hemen," dedim. Sinirim bozulduğu için gülmeye başlamıştım. "Yani sözünde bir saniye dur bari ya. Konuşacağım dediğin şey bu mu senin? İlk sorduğum sorudan konuyu değiştiriyorsun. Hayır yani normalde de uyumazsın, şimdi mi uyuyacağın tuttu?"

"E bıçakladın beni," dedi karnını işaret ederek. "Ne yapayım? Yorgun hissediyorum. Uyumayayım mı?"

"Uyu," dedim omzumu silktiğimde.

"Ayrıca sana cevap verecek olmam beynimden geçen her şeyi söyleyeceğim anlamına da gelmez," dedi bana baktığında.

"İyi," dedim. "Söylemezsen söyleme."

Elini kaldırdığında ne yaptığını anlamadım ama birkaç saniye sonra eli ile yanağımı sıkıyordu. *Ne?*

"Suratını asma," dedi. "Tatlı oluyorsun."

"Of ne oluyor ya sana?" dedim yanaklarımı bir kere daha sıktığında. Onu ittirdiğimde alayla gülerek geri çekildi. "Tatlı tatlı deyip durma!"

"Karar ver kızım sen de," dedi. "Konuşayım mı konuşmayayım mı?"

"Uyu," dedim duvarla onun arasından çekildiğimde. "Konuşuruz yarın."

"Nerede uyuyayım?" diye sordu. Ela gözleri salonu turluyordu. "Yatayım mı koltukta?"

"Ya dağ gibi adamsın ne işin var senin koltukta?" dedim sinirli sinirli salonun çıkışına doğru yürümeye başladığımda.

"Özür dilerim boyum uzun olduğu için amına koyayım ya," dedi sinirle arkamdan. Bağırmıştı. "Her bokuma sinirlen ama tamam mı? Her bokuma ama... Hiç atlama. Bir tanesini bile. Amına koyayım ismim nasıl Vladislav olur, nasıl yirmi yedi yaşında olurum, nasıl Rus olurum ya ben! Allah bin belamı versin, inşallah!"

Kendimi tutamadan gülmeye başladım.

"Neden gülüyorsun?" diye sordu alayla. "Komik bir şey mi söylüyorum?"

"Telaffuzun çok komik..."

"Hayır," dedi. "Değil."

"Öyle ama," dedim. "Sen kabul etmeyince gerçek değişmiyor." Bana ters ters baktığında sırıttım. "Burada bekle sen. Ben sana bir oda ayarlayacağım."

"Yatarım burada," dedi ciddileşerek. "Gerek yok uğraşmana. Ayrıca annenle babanın odasını kullanmam. Seninkini de. Sen yat."

"Boş oda var," dedim.

Yoktu.

Neden yalan söylediğimi bile bilmiyordum.

Şurada yatsa ne olacaktı sanki?

"Rahat edemezsin," dedim. "Ayrıca yaralısın. İki büklüm koltukta kalmana gerek yok. Yatarsın işte yatakta." Bir an arkamı döndüm. "Yalnız sana verecek kıyafetim yok, haberin olsun. Yani abimle babamın kıyafetleri burada da sana hayatta olmaz."

"Çıplak yatıyorum zaten ben," dedi. "Gerek yok kıyafete."

"Ciddi misin?" diye sordum ona tuhaf tuhaf baktığımda.

"İnanılmaz," dedi kendi kendine. "Dünyada yaptığım her şeyi yargılayabiliyor. Sıcak basıyor kızım, sıcak. Ne yapayım?"

"Ay iyi tamam," dedim omzumu silktiğimde. "Soyunursan soyun. Ne yapayım. Bana soyunuyorsun sanki?"

"Sana niye soyunayım?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Ben de onu diyorum işte," dedim. "Neyse. Yatağı halledip geliyorum. Bekle sen burada."

Hiçbir şey demediğinde koridora doğru ilerledim. Boş oda olduğu bir yalan olduğundan abimin odasına girdim. Muhtemelen buranın abimin odası olduğunu bilse buraya da girmezdi ama hiçbir eşyası yoktu, dolabı bile bomboştu, bu yüzden anlaması imkansızdı. Sadece çarşafları aynıydı. Gittiğinden beri hiç değiştirmemiştim. Annem değiştirmek konusunda çok ısrar etmişti çünkü kokusu burada diye her gece deli gibi buraya gelip uyumam onu korkutuyordu ama o kadar ağlamış ve ısrar etmiştim ki bana kıyamamıştı.

Ve şimdi değişmemesi için yıllarca ağladığım çarşafı kendi ellerimle söküyordum.

Bir an bile düşünme fırsatı vermemiştim kendime bunu yaparken. Çünkü düşünseydim yapamayacağımı biliyordum. Nasıl takıntıları olduğunu farkındaydım.

Çarşafın temiz olmadığını anlamaması mümkün değildi ve anlarsa uyuyamazdı. Bana sesini çıkarıp çarşafı değiştirmemi söyleyeceğini de düşünmüyordum. Bu yüzden o söylemeden ben yapıyordum.

Adamı suçsuz yere bıçaklamıştım. Bir de uykusundan olmasını istemezdim.

Yeni çarşafı takarken gözümden dökülen yaşa engel olamadım. *Bir çarşaf için ağladığıma inanamıyorum.* Gerçekten de inanamıyordum. Ama bu an onun yokluğunu tam anlamıyla kabul ettiğim ilk andı. Ciğerlerime nefesin ulaşmadığını hissettiğimde derin bir nefes aldım. Ellerim titremeye başlamıştı. Yeni çarşafı taktıktan sonra hızlı adımlarla odadan çıktım. Artık ondan geriye hiçbir şey kalmadığının kanıtı olduğu için bu odaya girmek dâhi istemiyordum. Çarşafı kendi odama bırakamadım, bu yüzden annemle babamın odasına daldım ve çarşafı yastıklarının üzerine fırlatarak odaya bile bakmadan dışarı çıktım.

"Oda hazır," dedim boğazımı temizlediğimde. "Gelip uyuyabilirsin."

Ona doğru baktığımı görünce oturduğu yerden kalktı ve bana doğru yürümeye başladı. Önünde durduğum kapıdan içeri girdiğinde nedense kapının önünde dikilmeye devam ediyordum.

"İyi uykular," dedi arkasını dönmeden önce.

"İyi uykular," dedim ben de.

Kapıyı kapattığında koridorun önünde durmaya devam ediyordum. Derin bir nefes aldım. Salona ilerlemem gerektiğini biliyordum ama bir şey beni durduruyordu. Aradan tam beş dakika geçtiğinde sonunda kapıyı tıklamaya karar verdim.

Cevap vermedi.

"Perva?" Kapıyı tekrar tıkladığımda duraksadım. Siktir. Ne Perva'sı? "Pardon, yani..."

Kapıyı birden açtığında neye uğradığımı şaşırmıştım. Üstü çıplaktı. Altında ise sadece bir boxer vardı. Elini kapıya dayadığında Perva dediğim için kızacağını düşündüm. Beni zaten bir kere uyarmıştı. Kızsaydı da haklıydı.

"Efendim, canım?"

Şaşkınlıkla donakaldım. Ne? Ne dedi o? Duraksadığımı fark edince kaşları çatıldı. Ne diyecektin sen? Düşün. Düşün... Hah.

"Şey diyecektim," dedim yutkunduğumda. "Doğum günün kutlu olsun."

Teşekkür etmedi ama gülümsedi.

"Bizi nereye getirdin sen tam olarak?"

"İzmir," dedi. "Türk olan sensin. İzmir'i ben mi tanıtacağım sana?"

Saçlarımı tepemde bir topuz yaparken ters ters ona baktım. Saat akşamın yedisine geliyordu ve uçaktan yeni inmiştik. Sabahın köründe odamın kapısına dayanıp beni uyandırmış ve arabasına bindirip yola çıkarmıştı. Yol boyunca uyuduğum için hiçbir şey anımsamıyordum, direksiyonu saatlerce sallayan oydu ama hâlâ uykusu olan bendim.

"İzmir'de olduğumuzu biliyorum," dedim sinirle. "Nereye gideceğiz? Nerede bu lanet ev?"

"Sigara içmem lazım," dedi. "On saattir içmedim. Delireceğim. İçtikten sonra gideceğiz lanet eve. Merak etme."

"Babanın neden İzmir'de evi vardı ki?" diye sordum sinirle.

"Şimdi de buna kuruldu," dedi kendi kendine. "İnanılmaz bir kız ya."

"Duyuyorum yalnız," dedim gözlerimi devirerek.

Canlı olan caddede yürümeye başladığımızda cebinden çıkardığı paketten bir sigara çekti ve dudakları arasına koyarak sigarayı ateşledi. Derin bir nefes çektiğinde hareket eden dudaklarını izlemeye başladım ama ona baktığımı fark ederek bana döndüğünde kafamı çevirdim.

Babasının günlüğünün, yani o mektubun İzmir'de olduğunu söylemişti ve ona inandığımı söylememe rağmen inat ederek beni buraya getirmişti.

O önümden yürürken ben de bir adım arkasındaydım. Üzerinde ince beyaz bir gömlek, altında da siyah pantolon vardı ama o kadar terlemişti ki, gömleği üzerine yapışmak üzereydi. Sıcaktan kafasını geri attı. Aslında o kadar sıcak değildi ama her zamanki gibi abartıyordu işte.

Terleyen saçlarını geri ittirdiğinde, "Of," diye homurdandı. "İçtiğim sigaradan bile zevk almıyorum. Ne bu sıcak ya?"

"Abartma."

Sigarayı dudakları arasına sabitlediğinde ne yaptığını sorgulayacaktım ki konuşmama izin vermeden gömleğinin dövmelerini açmaya başladı.

"Ne yapıyorsun sen, deli?" diye sordum kahkaha atarken.

"Öleceğim sıcaktan," dedi. "Of, bu ne biçim şehir lan?"

Gömleğinin dövmelerini tamamen çözdüğünde inanamaz gözlerle onu izliyordum. Onu da çıkarmaya çalıştığında şok içinde harekete geçtim ve gömleği üzerine tekrar giydirmek için koluna doğru iteklemeye çalıştım.

"Ne yapıyorsun, manyak mısın?" diye sordum.

"Ya bırak," dedi. "Çıkaracağım. Geberdim. Geberdim, Bengi. Çıkart şunu. Yapıştı üstüme."

"Hava sıcak bile değil!" dedim hayretler içinde. "Giy şunu. Yaran var. Bandajlı karnın. İlgi çekiyor."

"Çekerse çeksin be!"

"Giy dedim be!" dedim. "Git bak, şu büfeden soğuk su al. İyi gelir." Büfeyle doğru ilerlemeye başladığımızda somurtuyordu. "Elma şekeri de alsana."

"Elma şekeri ne alaka ya?" diye sordu.

"Gördüm," dedim. "Canım çekti. Çok severim. Onu da al. Hadi."

Oflayarak büfeye girdi. Soğuk bir şişe su ile elma şekeri almıştı gerçekten de. Birkaç saniyede yanımda bittiğinde elma şekerini bana doğru uzattı, hemen aldım. Suyu kafasına dikmesini bekledim ama kafasını eğerek buz gibi suyu birden ensesinden aşağı boşalttı.

"Sen delisin..."

"Oh be..." dedi o ise beni umursamadan.

"İnanmıyorum," dedim. "Bu kadar abartamazsın. Hava on beş derece sadece."

"Ben eksinin üstünü hiç görmedim," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Bir şey soracağım." Bana döndü. O sırada ben de elma şekerinin ambalajını yırtıyordum. Yemek yememiştim ama çok umurumda değildi. "O gece senin giydiğin elbise kimindi?"

"Hangi gece?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"İşte, orospu evladının mekanına geldiğin gece."

"Ha..." Duraksadım. "O gece. Çakır verdi. Abimin sevgilisinin elbisesi galiba. Neden ki?"

"Olamaz," dedi. "Sizin bedenleriniz hayatta uymaz."

"Başka bir kızındır," dedim omzumu silkerek.

"Kızla senelerdir beraber," dedi. O sırada pakette hazırladığı tütünlerden bir tanesini eline almış, düzeltmeye çalışıyordu. Paketi bittiği için sarma yapmıştı yoldayken. "Nasıl başka kızın elbisesi olacak o evde?"

"Belki açık ilişki yaşıyorlardır," dedim.

Kağıda tütünü saran elleri bir an duraksadı, kafasını kaldırıp bana baktığında kaşları çatılmıştı.

"Ne ilişki?" diye sordu dehşete düşmüş bir sesle. "Nasıl yani?"

"Yani beraberlerken başkalarıyla da görüşmek falan," dedim.

"Saçmalama," dedi aynı sesle. "Olmaz öyle şey."

"O ne demek ya?"

"Başkalarıyla da beraber olacaklarsa neden beraberler amına koyayım?"

"Ay bence de çok saçma," dedim omzumu silkerek. "Ama yapan yapıyor. Bana ne ya?"

"Ongun yapmaz ya öyle şey," dedi ıslak saçlarını geriye ittirirken.

"Yapabilir de," dedim. "Erkek milletine güven olmaz."

"Ne alaka?" diye sordu. "Ben yapmam."

"Bana ne senin ne yapacağından?"

Elma şekerini yalamaya başladığımda bakışları bana dönmüştü. "Tadı nasıl?"

"Bilmiyor musun tadını?" diye sorduğumda kafasını hayır anlamında iki yana salladı. "Nasıl bir çocukluk geçirdin ya sen?"

Alayla güldü. "Bilmek bile istemezsin."

Duraksadım. Arabaya geri yürümeye başlamıştık bu sırada. "Tadına bakmak ister misin?" diye sordum. "Ay ama yapamazsın sen. Yalıyorum ya ben bunu. Tükürüğüm var. Yapamazsın. Bayılırsın."

"Yalamadığın tarafını çevir," dedi ıslak saçlarını yine geri attığında.

Eğlenerek ona baktım. "Gerçekten mi?"

"Çevir," dedi eğilerek.

Diğer tarafı çevirerek ona uzattığımda yaladı ve geri çekildi. Birkaç saniye duraksadıktan sonra, "Bok gibi," dedi.

Omzuna vurduğumda alayla güldü. Arabaya gelene kadar hiçbir şey konuşmadık. Kapıyı açtığında daha arabaya binmeden duraksadı bana döndü. "Alıyor musun kokuyu?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne kokusu?"

"Şu koku işte," dedi garip bir sesle. Arabanın kapısını çarparak kapattıktan sonra bagaja doğru geçti ve bagajı açtı.

Donakaldım.

Bagajda ceset vardı.

Çığlık atmamak için kendimi zor tutarken Perva'nın adamın üzerine bırakılmış beyaz bir kağıdı eline aldığını fark ettim.

"*İyi ki doğdun, iyi ki doğdun, mutlu yıllar sana*." yazıyordu kağıdın üstünde.

14. Bölüm: "Bir Ölüyü Tanımak"

Oylar ve yorumlar unutulmasın. İyi okumalar. <3

14. Bölüm: "Bir Ölüyü Tanımak"

Tamino, You Don't Own Me
Tamino, Chambers - Demo
Asaf Avidan, The Labyrinth Song

2015, Aralık.

Dışarıdan sağlam görünen her şey içeride yerle bir hâldedir.

Bunu öğrendiğinde yirmi bir yaşındaydı ve hayatını mahveden kadını kollarında teselli ediyordu.

Mükemmel olmak ve mükemmel görünmek arasındaki farkı ise bundan biraz önceleri algılayabilmişti. *Bozuk* olduğunu kabul etmek onun için kolay olmamıştı. Kabullendiğinde ise *bozuk* görünmemek için her şeyi yapması gerektiğini biliyordu.

Körkütük sarhoş olduğunu gizlemek için güvenlikten zar zor kaçarak girdiği yurt odasındaki ranzasına yatıp tavanı izlediği gecelerden birinde kabul etmişti bazı gerçekleri. Her zaman kendisini mükemmel olduğuna inandırmıştı çünkü diğer türlüsü ailesi tarafından kabul görmeyeceği anlamına gelirdi.

Ve nefes almak için birinin yaşamını çalan birisi olarak yaşadığı hayatın hakkını vermesi gerekiyordu. *İyi* evlat olması gerekiyordu çünkü *seçilen* evlat oydu.

"Öldüğün için bazen mutlu oluyorum," diye düşünmüştü yurt odasındaki o karanlık gecede. "Sen bu hayattan zaten sağ çıkamazdın. Onca acıyı boşuna çekmemiş oldun."

O an bu gerçeği kendisine itiraf ettiği ilk andı, öyle ki zihninin boşalması ile beraber meydana çıkan bu düşünce ona bile yabancıydı. Usta bir yalancı olduğunu biliyordu çünkü işi en iyisinden öğrenmişti. Nihayetinde o annesinin oğluydu.

Biliyordu ki bir yalanı en sağlam yapan şey söyleyenin ona inanmasıydı.

Tüm inanç sistemini onun üzerine kurmasıydı.

Ve o da bunu yapmıştı. O gece kabusundan uyanıp gerçekliğe gözünü açana kadar da o kadar iyi oynamıştı ki yalanını, bir süre buna gerçekten inanmıştı.

Pencereden içeri giren soğuk ona yeterli gelmezken yattığı ranzadan doğrulmuş ve oda arkadaşını uyandırmadan gizlice odadan dışarı çıkmıştı. Sarhoş ayakları onu yurdun en üst katına, terasa götürürken o kadar sarhoştu ki Moskova'nın pis mahallelerinden birini altına alan terasa çıktığı saniye bir nefes aldı.

Ve bunun hayatı boyunca aldığı ilk gerçek nefes olduğunu düşündü.

Çünkü kafasının içi ilk kez susmuştu.

Alkol o günden sonra en yakın arkadaşı oldu. Sonunda nefes almanın yolunu buldu ve annesinden

gördüğü için nefret ederek büyüdüğü o şeye teslim oldu.

"Savaş kısa sürerse kendini düşmanla beraber toprağın altında bulursun," demişti babası ona bir gece. "Uzun sürerse ise yanında. Çünkü artık düşmanın değil müttefiğin olmuştur."

Savaş nasıl biterse bitsin sonunda kendini düşmanın yanında bulursun.

Terastaki gece babasının haklı olduğunu anlamıştı. Çünkü o geceden sonra alkolsüz yapamaz olmuştu. Onda bir sorun olduğunu kabul ettiği, kendine *bozuk* olduğunu söylediği geceden sonra... Artık alkolün damarlarında dolaşmadığı günlerde nefes alıyormuş gibi hissetmiyordu. Zaten yolunda gitmeyen hayatı biraz daha rayından çıkmıştı böylece.

Lise hayatı barlarda ve partilerde geçti. Alkolden bayılana kadar içerdi çünkü sessizlik doğduğundan beri en sevdiği şey olmuştu. Ama şansına kafasının içi hep gürültülüydü. Sonunda bunu giderebileceği bir yol bulduğunda ise artık nerede durması gerektiğini bilmiyordu. "Genlerimde bir şeye kolayca bağımlı olma eğilimini taşıyorum," diye düşünüyordu alkol şişesinin dibini gördüğü her gece. "Nihayetinde ben annemin oğluyum."

Kendini geçmişten alarak şu ana vermeye çalıştı ve masanın üzerinde duran bardağa baktı. İçinde sadece bir yudumluk kalmış votka vardı. Alkol eskisi kadar etkili değildi. Kafasının içini susturmak için içmesi gerektiği miktar, yıllar geçtikçe artmıştı. Nihayetinde alkolün büyüsü de ortadan kalkmıştı.

Bir süre sonra ne kadar içerse içsin fayda etmemeye başlamıştı.

Bir kere daha yalnız kalmıştı. O gürültünün içinde. Bir başına.

Bardağı eline alıp kafasına diktiğinde elleri ondan habersiz bir şekilde yanda duran votka şişesine gitti

ve daha yeni boşalmış olan bardağı tekrar doldurdular. *Doldur, iç, kafanı yokla ve sonra tekrar başa dön.* Bu döngüyü o kadar uzun zamandır tekrarlıyordu ki artık yaparken düşünmüyordu bile.

Keşke başa değil de terastaki o geceye dönebilseydi. Tekrardan nefes aldığını hissedebilmek için nelerini vermezdi...

Votkayı doldurduktan sonra büyük bir yudum daha aldı ve sırtını cama yaslayarak kafasını kaldırdı. Dışarıda büyük bir kar fırtınası kopuyordu. En sevdiği havalardı bu havalar. Dağ evinin pencereleri kapalı olmasına rağmen pencerenin önünde oturduğu için rüzgarı hissedebiliyordu. Ev annesi öldüğünden beri o kadar sessizdi ki genelde duyduğu tek şey rüzgarın sesi oluyordu.

"Bana bugün olanları anlatsana," dedi babası kafasının içindeki sesi duymuş gibi ona doğru döndüğünde. "Bir bok anlamadım."

Yaptığı yemeği koymak için tabak çıkarıyordu. Her zaman evdeki aşçı babası olmuştu çünkü annesi değil yemek yapacak, nefes alacak hâlde bile olmuyordu.

"Aramızın bir daha toparlanabileceğini sanmıyorum," dedi babasının bifteği tabağa koymasını izlerken. "Sonunda tamamen bitti. Anlatılacak bir şey yok."

"Sonunda," dedi babası ona doğru ilerlerken. "Benim yaptığım aptallığı yapma."

***"Hangi birini?"* diye sormak istese de sessizce elindeki votka bardağını kafasına dikti ve tüm bardağı tek dikişte bitirdi. Babasının ısrarcı yeşil gözleri bir cevap almadan onu bırakmayacağını son derece belli edercesine baktığında dudaklarını araladı ama bu ona cevap vermek için değildi. Elleri yine ondan habersiz bir şekilde yeni boşalan bardağı doldurmuşlardı. Bardağı dudaklarına yasladığında büyük bir yudum aldı. Boğazının yandığını**

hissetmedi, bu hissi en son ne zaman yaşadığını hatırlamaya çalıştığında ise cevabı bulamadı.

"Cevapsız kalmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun," dedi babası sert bir sesle, keskin bakışlarını ona çevirdiği sırada.

"Senin yaptığın hiçbir aptallığı yapmam," dedi, sırtını cama yasladığında. Bir cevap almak için onu zorluyorsa alabileceği en iyi cevap ancak bu olabilirdi. "Ben senin sokağında yürümüyorum, baba. Takip ettiğim yol senin yolun değil."

"Annenin yolu mu?"

Votkadan bir yudum daha aldığında cevap vermedi. Babası önündeki bifteği kesip yemeye başladığında kısa bir süre daha sessizlik oluştu ama babasının tekrardan soru soracağını biliyordu. Bu gece konuşası vardı ve kimse onu konuşası olduğunda susturamazdı.

Perva gülümsediğinde Nikolai kaşlarını çatarak ona baktı ve Perva'nın elindeki dolu bardağı da tek seferde içişini izledi. Sonrasında bardağı doldurmak yerine yarısından fazlası bitmiş olan şişeyi eline almıştı doğrudan.

Şişeyi dudakları arasına dayadığında, "Sence de harika birisi değil miydi?" diye sordu.

"Kim?" diye sordu Nikolai şaşkın bir sesle. "Annen mi?" Perva ona cevap vermese de gözlerini kapatıp açtı, bu onun dilinde sessiz bir onaydı. "Sen iyi misin? Kafayı mı yedin lan?"

İyi değildi, eğer soruya cevap vermek için dudaklarını aralasa vereceği cevap bu olurdu. Muhtemelen doğduğundan beri cevap aynıydı ama babası neyi fark etmişti ki bunu edecekti?

"İyi biri olmadan da iyilik yapabilirsin," dedi Perva, geçmişe dalmış gibi uzaktan gelen bir sesle. Babasının sorusu umurunda bile değildi çünkü biliyordu ki, onun cevabı da babasının umurunda

olmayacaktı. "Kötü biri olmadan da kötülük yapabileceğin gibi. Aslında insan aksiyonları, hiçbir anlam taşımıyor gibi. Nihayetinde karmaşık varlıklarız. Çıkarlarımız var. Duygularımız. Kaybettiklerimiz ve kazandıklarımız. Savaştıklarınız. Silip atamadığımız korkularımız. Karmaşık durumlar içerisinde bir kere olsun doğru yolu seçmiş olabilmek sonsuza kadar o yolda yürüyeceğimiz anlamına gelir mi? Hayır. Çünkü biliyoruz ki o yola ait değiliz. O yüzden karmaşık olmayan ilk seçimde yine o yoldan çıkacağız. *Kötülük yapmak seni kötü biri yapmaz.* Bir keresinde Ekaterina'nın bu cümleyi Odkan'a kurduğunu duymuştum."

"Annenin mi?" diye sordu Nikolai şaşkın bir sesle. "Ne anlatıyorsun sen amına koyayım?"

"Lisedeyken beraber olduğum..." Duraksadı. "Beraber olmayı denediğim bir kız vardı," dedi Perva. "Bunu sana hiç anlatmadım ama onun evleneceğim kız olduğunu düşünürdüm. Çünkü bir süre kendimi kandırdım." Nikolai kaşlarını çatarak ona baktığında Perva gözlerini sadece boşluğa dikti. "Onu Ekaterina'ya benzetiyordum. Herkes ona hayrandı. Güzeldi. Zekiydi. Ve ne istediğini bilirdi. Herkes onu istiyordu. Ben istemiyordum. Ve o beni istiyordu. Tanıdık bir hırs, değil mi? *O*'nun gibi. Ben de öyle sandım. Bu yüzden belki de çocukluğumda *O*'ndan çıkaramadığım hırsı çıkarmak için kızın bana yaklaşmasına izin verdim. Onunla vakit geçirdim. Tanıdım. Ve ona haksızlık yaptığımı anladım. İyilik yapmak bizi iyi yapmaz, içimizde kötülükten de parçalar taşımamızın yapmadığı gibi. Ama karmaşık durumlardan kurtulmak isteyen şeytanını değil de vicdanımızın sesi doğruyu fısıldıyorsa, gerçekten iyi biriyizdir. O kız gerçekten iyi biriydi. Tanıdığım tek iyi kişi oydu."

Yaktığı çakmağın ucundaki ateşi izlemeye başladığında, "Hayatımda ilk kez bir kadın tarafından sevildim," dedi. "Seni o zaman anlamaya başladım, baba. Garip bir his, değil mi? Sana baktığında değerli bir şeymişsin gibi gözlerini alamıyor, bu hissi terk edip de gidemiyorsun kolay kolay. Çünkü daha önce kimse sana, seni görmek ister gibi bakmadı. Bana bakmamıştı. Sana da *O*'ndan önce bakmamıştı, değil mi? Seni gerçekten iyi biri olduğuna inandırıyor. İyi biri olduğunu sanıyorsun ve bu hissi bırakmak istemiyorsun. Çünkü onun gözlerinde başka birisin, olduğun değil belki de olmak istediğin kişi. Onu yaşatan bir paralel evren sunuyor sanki sana. Bunu nasıl bırakıp gidebilirsin ki? Sen bırakamadın. Bu yüzden benim hayatımı da sikip attın. Ben bıraktım, baba. Onu bıraktım. Azat ettim kendimden. Onu kandırmadım. Sevmezken sevdiğimi söylemedim. Beni bırakmasını söyledim. Karmaşık bir durumda kaldım ve ilk kez doğruyu seçtim. Ve biliyor musun? Ben o kadar yanlış ve kötüyken bana hep doğru ve iyiymişim gibi bakan kız, hayatımdaki ilk doğruyu yaptığım için bana benden nefret eder gibi baktı. Belki de etti. Bilmiyorum. Annemi düşündüm. Bana söylediğini. *Doğru yoldan gidip yanlışa sapabilirsin ama yanlış yol hiçbir zaman doğruya çıkmaz.* Ben yanlış yolum."

"O an seni anladığım ikinci andı. Annem sana öyle baksaydı ölürdün, biliyorum. Çünkü onu seviyordun." Gözlerini babasına çevirdi. "Ben ise onu hiç sevmedim. Kimseyi. Hiç kimseyi sevemiyorum. Seni suçlamıyorum ama bilmeni istiyorum. Bunu elimden siz aldınız."

Nikolai oturduğu koltukta yavaşça doğrularak Perva'ya doğru döndü. "Perva," dedi kafasını iki yana salladığında. Perva kafasını kaldırıp ona baktı. Uzun zamandır ilk kez gerçekten bir şeyler konuşuyordu,

bu onun için yeterince şaşırtıcıydı ama sabrının sonuna gelmek üzere olduğundan, normal olan buydu. Yine de babasının da onun konuşmasına karşılık vereceğini düşünmezdi.

Gerçi susan taraf annesiydi.

Babası genelde hiçbir şeyi dinlemeden bağırırdı.

"Efendim, baba?"

Ellerini masanın üzerine koyduğunda Perva'ya bakarak "Sana neden Perva ismini koydum, biliyor musun?" diye sordu. Soru sormuştu ama cevabını beklemiyordu. Bunu her zaman yapıyordu. Bu yüzden Perva konuşmadan o konuştu. "Hiçbir şeyden korkma diye." Perva ona kaşlarını çatarak baktığında, "Yani..." diye devam etti. "Bazen bazı şeylerin önüne geçemeyiz. Bu dünyanın içine doğacağını biliyordum. Nasıl olacağını biliyordum. Çünkü aynı şeyleri ben de yaşadım."

"Aynı şeyleri sen de yaşadıysan neden benim yanımda olmadın?"

"Senin yanındaydım Perva," dedi Nikolai. "Yanında olmasaydım şu an bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Ben her zaman buradayım. Bunu biliyorsun." Aslında bilmiyordu. "Çocukluğunda çok bir bağ kuramadığımı farkındaydım ama benim babam da boktan bir adamdı, o yüzden ne yapmam gerektiğini bilerek büyümedim. Bahane olarak söylemiyorum bunu. Sadece sen büyüdüğünde seninle anca bağ kurabildim."

"Ama baba," dedi Perva gülerek. "Ben hiç çocuk olmadım ki."

"Hiçbirimiz olmadık Perva," dedi Nikolai. "Hiçbirimiz istediğimiz hayatı yaşamadık. Aslında kukladan ibaretiz. Doğuyor ve görevimizi yerine getiriyoruz. Kim bununla uğraşmak istiyor sence gerçekten? Leo mu? O da hayalleri mahvolan bir çocuktan başka bir şey değil. Ben mi? Babama küçükken beni bu işlere

bulaştırmaması için ne kadar yalvardığımı sadece ben biliyorum. Igor mu? İnan bana teknede öldüğünde hayatında ilk kez mutlu hissetmiştir. Onay mı? O kadar istemiyor ki bu işi, onu tanıdığımdan beri onu öldürmem için beni kışkırtıyor."

"Ama o çocuklarını sakladı, baba. Korudu." ***Sen beni neden korumadın?***

"Sadece bir tanesini," dedi Nikolai. "Kız olanı. Sonunda oğlunu kurban etmek zorunda kalmadı mı? Sen tek çocuktun, Perva. Doğduğun gece kıyamet koptuğunu biliyorsun. Seni kimden, nasıl saklayabilirdim? Saklayamayacağımı biliyordum, zarar görmek zorunda kalacağını biliyordum. Bu yüzden seni sert yetiştirdim. Benim babalığımı istediğin kadar eleştir ama seni düşünmediğimi sakın iddia etme."

Perva gözlerini kaçırarak masanın üzerindeki sigara paketinden bir dal çekti. "Hafızan seni yanıltıyor olabilir," dedi "Çünkü ben de tek çocuk değildim, baba."

"Perva..." Babası ayağa kalkarak ona doğru döndü. "Aradan yirmi sene geçti."

"Senin için zaman geçtikçe önemsiz mi oluyor yani?"

"Onunla bir bağ kurmamıştım bile," dedi Nikolai.

Perva alayla güldü. "Bazen annemden daha korkunç olabiliyorsun ve inan bana, bunu başarmak çok zor bir şeydir baba."

"Dürüst oluyorum," dedi Nikolai. "Ayrıca şunu bilmelisin, eğer hayatta kalsaydı da saklanan sen değil, o olurdu. En güçlü olan her zaman kurban edilir. Bu doğanın kuralı."

"Olay saklanmak değil," dedi Perva yorgun bir sesle. Sonra elini boşver dercesine salladı. "Neyse..."

"Bence de neyse," dedi Nikolai. "Yemeğini bitirmeden sigara yakma. İyice zayıfladın." Sigarayı

tam yakacakken Perva'nın elinden kaptı ve gözleri ile hâlâ dolu olan tabağı işaret etti. "Ye şunu."

"Yiyorum zaten."

"Sana ne oluyor bu aralar?"

"Bir şey olduğu yok," dedi Perva.

"Bence senin canın Odkan'a sıkkın," dedi Nikolai. Kısa bir duraksamadan sonra "Tam olarak ne oldu ki?" diye sordu meraklı bir sesle. "Yirmi senedir olmayan ne olmuş olabilir? Kız mevzusu mu?"

"Kız mevzusu nasıl olabilir, baba?"

"Yine Nadia'dan mı hoşlanmaya başladın?"

Perva yine gözlerini devirdi. "Ne alakası var?"

"Ne bileyim," dedi babası umursamaz bir sesle. "Sordum sadece. Sen kimsenin arasına girmek istemezsin, duygularını gizlersin, ondan sordum. Konu senken hiçbir şeyden emin olamıyorum."

Çünkü beni gerçekten tanımıyorsun, diye geçirdi içinden ama bunu sesli bir şekilde söylemedi.

"Bence ondan değil," dedi Perva alaycı bir sesle. "Sen kendi hikayeni bize uyarlamak istiyor olabilir misin sadece?"

"Ne hikayesi?" diye sordu babası.

"İşte Ekaterina sen ve Leo arasındaki aşk üçgeni," dedi Perva gülerek.

"Siktir git," dedi Nikolai. Hemen sinirlenmişti. Perva bu konunun onun sinirlerine dokunduğunu biliyordu. O yüzden bu konu asla dile getirilmezdi. "Öyle bir şey yok."

"Yok mu?" diye sordu. "Leo'nun kolunda annemin doğum tarihi olduğunu fark ettiğimde on yaşındayım. Biliyorsun, değil mi? Benden bir şey gizlemeye çalışmana gerek yok. Çünkü bunu hiçbir zaman başaramıyorsun zaten."

"Annen onu seçmedi," dedi Nikolai. "Beni seçti. Hikaye hakkında bilmen gereken tek şey bu."

Perva güldü. "Keşke onu seçseydi."

"Neden?"

"Ben doğmazdım."

Nikolai kaşlarını çatarak ona döndü. "Senin sorunun ne lan?"

"Hiçbir şey," dedi Perva derin bir nefes aldığında. "Siktir et."

"Olayı anlat," dedi sessizce babası. "Ve otur şuraya da zıkkımlan. Günde ondan kaç şişe içiyorsun lan? İyice alkolik oldun."

Perva derin bir nefes aldığında doğruldu ve masaya doğru ilerleyerek sandalyeyi çekti. Babasının tam karşısına oturduğunda babasının ona hazırladığı tabağı önüne doğru çekti ve çatalı eline aldı ama hiçbir şey yiyesi yoktu. Zaten iştahı uzun zamandır yoktu.

Sessizliği dinlediği birkaç saniyeden sonra belki de hayatında ilk kez sessizliği bozan taraf oldu.

"Eka gittiğinden beri ev çok sessiz," dedi babasının tepkisini görmek için kafasını kaldırdığında. Babası bunu söylemesini beklemiyordu, Perva bunu donup kalmasından anlamıştı. Normaldi. Annesi hakkında hiç konuşmazdı.

"Konuşmuyorsun çünkü."

"Şimdi konuşmamı mı istiyorsun?" dedi Perva. "O varken hep susmamı isterdin."

"Artık o olmadığına göre?" diye sordu Nikolai. "Bak, Perva... Sana düzgün bir baba olduğumu söylemiyorum ama şimdi buradayım ve işleri yoluna sokmak istiyorum, bu yüzden bana derdini anlat ki yardımcı olabileyim."

"Bir derdim yok baba," dedi Perva düz bir sesle. "Kavga ettik sadece. Arkadaşlar arasında. Her şeye burnunu sokma."

"Ona arkadaşım demeyi kes," dedi Nikolai. "Şu an göremiyorsun ama senin oynadığın oyunun başrolü bir zamanlar bendim, bu yüzden senin göremediğin

her şeyi görebiliyorum. O çocuk babasının bir kopyası. O yüzden günü gelince para için sana her türlü ihaneti edebilir."

"Sen benim şu an oynadığım oyunun bir zamanlarki başrolü falan değilsin, baba," dedi Perva yorgun bir sesle. "Çünkü, Odkan babasının oğlu olabilir. Ama ben annemin oğluyum."

"Senin annenle hiçbir benzer yanın yok," dedi Nikolai alaycı bir sesle.

"Sen öyle sanıyorsun," dedi Perva sadece. *Çünkü ikimizi de tanımıyorsun*, diye devam ettirdi içinden.

"Her neyse..." dedi Nikolai esneyerek ayağa kalktığında. Gözleri masanın üzerinde duran bıçağa takıldığında, "Onu hâlâ saklıyor musun lan?" diye sordu şaşkın bir sesle. Çünkü annesinin Perva'ya verdiği basit bir hediyeden ibaretti o bıçak ve belki de bu evdeki en eski şeylerden biriydi.

"Neden saklamayayım?" diye sordu Perva kaşlarını çatarak.

"Bilmem," dedi Nikolai. "Niye taşıyorsun onu?"

"Biliyorum," dedi Perva alaycı bir sesle. "Zamanı geldiğinde sana saplayacağım."

"Bana değil," dedi babası odaya geçerken. "Düşmana sapla."

"Kimden bahsediyorsun?"

"Bulduğunda zaten anlarsın," dedi Nikolai. "İyi uykular."

Günümüz

Birkaç saniye, içinde bulunduğumuz durumun gerçekliğini sorguladım.

Bagajın içinde bir ceset vardı.

Ve saatlerce bizimle beraber yol gelmişti.

Ruhumuz bile duymamıştı.

Hani nerede bizim dikkatimiz?

"Anasını sikeyim," diye mırıldandı Perva, bagajı kapatırken. Üzerindeki ıslak tişörtü kaldırmış ve

burnuna doğru tutmuştu, aslında koku o kadar da fazla değildi ama her şeyden iğrenen birisi olarak bundan iğrenmemesi garip olurdu. Gözlerini kapatarak geri çekildiğinde, "Arabaya bin," dedi bana dönerek. Hareket etmediğimi görünce, "Çabuk," diye ekledi.

Benden önce davranarak arabaya bindiğinde ben de peşinden yolcu koltuğuna atladım. Arabayı hızla çalıştırdı ve hızla yola saptı.

"Emniyet kemerini tak," dediğinde ona inanamayan gözlerle baktım.

"Sence şu an emniyet kemerinden daha önemli bir sorunumuz yok mu?"

"Zaten hızdan korkuyorsun," dedi bana bakmadan. Ela gözleri sadece arabanın ön camındaydı. "Emniyet kemerini tak. Hızlı gideceğim."

Emniyet kemerimi taktığımda göz ucuyla takıp takmadığımı kontrol etti ve hiçbir şey demeden önüne döndü. Her zamanki gibi sessizdi. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama artık haberimin olmasını istiyordum. Arabanın bagajından bir ceset çıkıyorsa nasıl güvende hissedebilirdim ki? Eğer ona bu kadar yaklaştılarsa ve onun haberi bile olmadıysa... Bu kadar zeki bir adam nasıl bunu fark edemezdi?

Belki de beni de fark etmişlerdi.

Belki de hemen yanımdalardı, arkamdalardı, varlığım sandığım kadar gizli değildi ve belki de hiç beklemediğim bir anda beni avlayacaklardı.

Gergin bir şekilde yutkunduğumda ona doğru döndüm. Hâlâ tek kelime etmiyordu. Onu bıçakladıktan sonra artık işlerin yoluna girebileceğini düşünmüştüm, en azından konuşması gerektiği hakkında uyarı verdiğimi umuyordum ama o her zamanki gibi sessizliğini koruyordu.

Sanırım onu zorlamadığım sürece hiçbir şekilde cevap alamayacaktım.

"Bu cesedi ne yapacağız?" diye sordum gergin bir sesle, sonunda onun ilk konuşan olmayacağına ikna olduğum sırada.

"Düşünüyorum," dedi sadece.

"Düşüncelerini benimle paylaşmaya ne dersin?" diye sordum kinayeli bir sesle. "Belki ben de öğrenmek istiyorumdur." Yine sessiz kaldığında, "Ya ne yapacağız bu cesetle?!" diye sordum, sesim engel olamadığım bir şekilde yüksek çıkmıştı.

"Gömeceğiz," dedi rahat bir sesle. "Başka ne yapabiliriz?"

Kulaklarıma inanamıyormuş gibi bir sesle "Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?" diye sordum. "Nasıl gömeceğiz ya adamı?"

"Eğer baban seni herkesten saklamasaydı sen de rahat olurdun," dedi rahat bir sesle. "Şöyle olacak... Eve gideceğiz, kazma ve kürek var. Bahçeye mezar kazacağım. Sen de adamı tutup içine atacaksın. Sonra ben de üstüne toprak atacağım. Böyle gömeceğiz işte."

"Bu tarz konularda mı dalga geçesin geliyor senin sadece?" diye sordum gergin bir sesle. "Olay sence adamı nasıl gömeceğimizi bilmemem mi?" Kaşlarım çatıldı. "Ayrıca neden cesedi ben taşıyorum ya? Hayvan gibi kaslı olan sensin, boyun da sırık gibi, sen taşı."

Sanki sorun bir adamın nasıl gömüleceğini bilmememmiş gibi bana cevap vermesi sinirlerime dokunmuştu. Bana sürekli gergin olduğumu söylüyordu ama beni geren şey oydu. Bunu göz önünde bulundurmuyordu.

İlk dediği cümleye cevap bile vermeyecektim, şimdi hangimizin daha doğru büyüdüğünü tartışmak için doğru bir zaman değildi. Onun benim yerimde olup

gizlenmeyi tercih edeceğini anlamıştım, eğer ona sorulsaydı ve seçim hakkı tanınsaydı kesinlikle bunu yapardı ama kimse ona fikrini sormamıştı. Bana sormadıkları gibi. Bana sorulsaydı da... Ben o şekilde büyümek istemezdim. Kapılı kapılar ardında, her şeyden haberiz, korunuyorsun denilerek ama aslında saklanarak... Bu benim istediğim hayat değildi. Onun yerine, çektiği acıları yüklenip onun gibi birine dönüşmeyi tercih ederdim.

Bunu dememin nedeni, muhtemelen onun yaşadıklarını yaşamamamış olmamdı.

Ama bu gayet makuldü bence. Çünkü onun bana bunları söylemesinin nedeni de benim yaşadıklarımı yaşamamış olmasıydı.

"Hayır," dedi. "Hayatta cesede dokunmam."

Ona gözlerimi devirdim. "Temizlik kuralların umurumda bile değil. Ben o cüssede bir adamı kaldıramam bile. Nasıl mezara atacağım?"

"Ne cüssesinden bahsediyorsun sen?" diye sordu çatık kaşlarıyla. "Adam bagajın içine sığmış, Bengi. Oraya sen bile sığmazsın."

"Sen varken o cesedi ben taşımayacağım," dedim net bir sesle. "Ayrıca neden bu kadar sorun yapıyorsun? İlk kez ceset görmediğine eminim. Yani, kim olduğunu biliyorum. Benim vermem gereken tepkiyi veremezsin."

"İlk kez ölü görmüyorum tabii ki Bengi," dedi. "Ama gidip hiçbirini gömmedim. Dokunmam mümkün değil."

Derin bir nefes aldığımda, "Gerçekten takıntılısın," dedim.

Bana döndü. "Elimde olan bir şey değil. İnan bana."

İlk kez kendisi hakkında, dürüstçe bir şey itiraf ediyordu.

"Kim bu adam?" diye sordum. "Ceset, yani..." Duraksadım. "O not neydi öyle?"

"Odanın işleri," dedi sadece.

Kaşlarım çatıldı. "Odkan mı koydu bagaja bunu?"

"Başka kim bir adam öldürüp birinin bagajına koyar ve ona doğum günü notu bırakır?" diye sordu alaycı bir sesle. "Tabii ki o koydu. Kendince benimle uğraşıyor yine."

"Peki kimin cesedi bu?"

"Adrian Rozanov'un," diye cevapladı beni.

Rozanov. **İsim oldukça tanıdık geliyordu. Muhtemelen bir akşam yemeğinde, amcamın ağzından duymuştum bu ismi çünkü duyduğum neredeyse her şeyi ondan duyardım.**

"*Bratva'nın içinden gelen köklü bir aile. Leo'nun düşmanları. Doğal olarak, bizim de düşmanımız. Çünkü Leo'yu ne kadar sevmesek de onun ismi Leo olduğu sürece o kimi severse onu sevmek, kimden nefret ediyorsa ondan nefret etmek zorundayız. Buna dair bir yeminimiz var. Ve bir de dövmemiz."*

Bu cümleleri kurduğunu hatırlıyordum. Muhtemelen dünya üzerinde amcamdan daha çok nefret eden biri yoktu Leo'dan. Ama yine de onun kurallarına uymak zorundaydı. O zamanlar bu gücün inanılmaz bir şey olduğunu düşünürdüm. Senden nefret eden insanların bile senin ağzından çıkacak olan sözlere bel bağlayarak yaşaması... İnanılmaz bir güçtü gerçekten de. Herkesin arzulayacağı türden bir şey olduğunu düşünüyordum o zamanlar. Ama büyüdükçe güç ne kadar artarsa bedelinin de o kadar artacağını öğrenmiştim ve sonrasında bu bana mucizeden çok lanet gibi görünmeye başlamıştı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. "Daha önce görmüş müydün?"

Yüzünün göründüğünü farkındaydım, ben bakamamıştım çünkü ölü görmeye dayanamazdım. Ama o kısa bir saniye baktıktan sonra suratını buruşturmuştu, o an kim olduğunu anladığını

biliyordum ama onu yüzünden bile tanıyabildiğine göre, bu adamla bir hukukları olmalıydı.

Ki bu şaşırtıcıydı. Çünkü bir Aslan ve bir Rozanov'un hukuku olamazdı.

"Hayır onu daha önce hiç görmemiştim," dedi. "Tek yumurta. Yani yüzleri aynıydı tamamen."

"İkizini nereden tanıyordun?" diye sordum merakla. "O nerede şimdi?"

İlk soruma cevap vermedi. "Öldü."

"Onu da mı Odkan öldürdü?"

"Hayır," diye cevapladı beni. "Ben öldürdüm."

Kaşlarım biraz daha çatıldı. "Ne?" diye sordum şaşkın bir sesle. Aslında birini öldürmüş olması tabii ki şaşırtıcı değildi ama böyle bir cevap da beklemiyordum. "Neden?"

"Bir yanlışı oldu, Bengi," diye cevapladı beni. Bana doğru yavaşça döndü, arabaya bindiğimizden beri ela gözleri ilk kez yolda değil de bendeydi. "Kırk sene önceki olayları bilmene gerek yok diye düşünüyorum."

"Sen anlatacaksın, bilip bilmeme gerek olmadığına ben karar vereceğim," dedim. Sinir olmuştum. "Ayrıca bir yanlışı oldu, nasıl saçma bir cümle böyle? Senin de bana yanlışların oldu, ben seni çekip vurdum mu?"

"Bıçakladın," dedi kafasını yana eğdiğinde. "O da sayılır bence."

"Onu bilerek yapmadım!"

"Yalan söyleme..."

"Bilerek yapsaydım ciddi hasar alırdın."

"Bilerek yapsaydın, yapamazdın."

"Niye?" diye sordum alayla. "Çok mu dikkatlisin?"

"Öyleyim," dedi.

"Bence sen sadece kendini övme işini fazla kaçırıyorsun," dedim gülerek. "Dikkatli olan adamın arabasına bir ceset konulmaz. Ya da bahsi geçen

dikkatli adam, o cesedi onunla saatlerce yol gitmeden önce fark eder."

"Kafam bu aralar yerinde değil Bengi," dedi gözlerini kısarak bana baktığında. "Evet, kafam bu aralar yerinde değil. Babam öldü çünkü. Ve intikam planına geçmeden önce bunu hazmedebilmem gerek."

Onu anlıyordum. Onu, sandığından daha iyi anlıyordum çünkü benim yaşadığım kayıpları hazmedebilmem çok daha uzun zaman almıştı. Ama ben bunun için kendime süre tanımıştım. Onun gibi kendimi doğrudan olayların içine atmaya çalışmamıştım.

"Hâlâ hazmedemediysen neden birden bu yola çıktık?" diye sordum ona döndüğümde, düz bir sesle.

Birden patlayarak "Çünkü rahat durmuyordun!" dedi. Onu ilk kez bu kadar ani bir tepki verirken görüyordum. Normalde fazla sakin ve sessiz bir adamdı, tepkilerini kontrol etmek için oldukça çaba sarf ettiğine emindim ve bu işte iyiydi de.

Ama bazen tüm sistemler hata verir.

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

Derin bir nefes aldığında sakallarını sıvazladı. "Siktir et, Elem."

Yine mi Elem olmuştu şimdi?

"Siktir falan etmiyorum," dedim. "Ortada bir şey varsa açık açık konuş. Senin sessizliğinden bunaldım artık. Dün gece yaptığımız konuşmanın arkasındayım hâlâ. Yani ben senin planında bir yer kaplıyorsam eğer, sen de bunu sonunda o kafana soktuysan, bundan sonra attığımız her adımın hesabını verecekin bana da. Buradaki insanları tanıyan sensin, o yüzden yaptığın planlara güveniyorum ama kendimi riske atacak hiçbir şey yapmayacağım. Benim sorularımı cevapsız bırakamazsın artık."

"Daha bir şeye başlamadık bile," dedi. "Sana ne anlatayım? Çocukluk travmalarımı mı? Şu an kendi meselelerimi hallediyorum, Elem. Sakin ol. Seni kullanmak, yanımda oyuncak etmek gibi bir amacım yok. Ben her zaman sana açık oldum. Eğer öyle bir amacım olsaydı seni yanımda tutmak için güvenini kazanmaya uğraşmazdım, seni direkt tehdit ederdim."

"Bana planda ihtiyacın olduğunu düşündüğün için geri döndün," dedim. "Yoksa o inatla, senden kaçtığımı bilmene rağmen asla kapıma gelmezdin."

"Evet Bengi," dedi yorgun bir sesle. "Sana gerçekten de ihtiyacım varmış. Bunu anladım."

Ne kast ediyordu? Ses tonu huzursuz olmama neden oldu ama dudaklarından çıkanları bu kadar fazla düşündüğümü belli etmek istemediğim için, "Sonunda itiraf ettin," dedim. "Eğer benim de planda önemim olduğunu kabullendiysen, bundan sonra her şeyi bana da anlatacaksın."

Ama bahsettiği şey *plan* gibi gelmemişti. Kafada fazla mı kuruyordum? Bu adamın yaptıklarına fazla mı anlam yüklüyordum? Sesinin tonuna, davranışına ya da kullandığı kelimelere? *Kendine çok yüklenme, kızım. Senelerce evden çıkmadıktan sonra karşına çıkan ilk adam hiç konuşmayan bir adam olunca böyle oluyor.*

"Anlamıyorsun," dedi sadece, önüne döndüğünde.

Kaşlarım çatılmış bir şekilde ona baktım. "Neyi anlamıyorum?"

"Yok bir şey."

Yol boyunca bir daha hiç konuşmadı. Ben de konuşması için üstüne gitmedim ama Odkan'ın bu adamı neden öldürüp Perva'ya postaladığını fazlasıyla merak ediyordum. Arabayı yazlık gibi bir evin önüne park ettiğinde arabadan indi ve kımıldamadan bir sigara yaktı. Parmakları arasındaki

sarı filtreli Rus sigarasına baktım, her zaman işaret ve baş parmağı arasında tutuyordu sigarayı. Sigaradan derin bir nefes aldığında ela gözleri bana doğru döndü. Hiçbir şey söylemeden beni incelemeye başladığında olduğum yerde huzursuzlandığımı hissettim, ne yazık ki onun bakışlarının tam olarak böyle bir etkisi vardı üzerimde. Ela gözleri kısık bakıyordu, sigaradan her nefes çekişinde yanakları biraz daha içeri çöküyor ve elmacık kemikleri biraz daha belli oluyordu. Alnına doğru dağılan kahverengi saçlarına, çenesindeki gamzeye, sigarayı dayadığı dudaklarına ve yüzündeki kirli sakallara bakarken, onun ilk kez bu kadar yorgun göründüğünü düşündüm. Çünkü arkasındaki arabaya yaslanıyordu, o kocaman cüssesi ile dik bir duruşu vardı ama ayakta zor duruyormuş gibi görünüyordu.

Her şeye bu kadar anlam yüklemeyi kesmen gerek, Bengi.

Ama elimde değildi.

Bana bakmaya devam ederken hiçbir şey demeden elindeki sigara paketini bana doğru uzattı. Aslında bu sigaradan nefret ediyordum ama saatlerdir sigara içmemiştim, bu yüzden markasını ayırt edebilecek bir durumda değildim. Paketten bir dal çekerek dudaklarım arasına koyduğumda çakmağı da elime doğru uzattı. Sigarayı yakarak derin bir nefes aldım, ela gözleri kısa bir saniye dudaklarıma düşmüştü.

Sonra kafasını eğdi ve ayakkabılarını izlemeye başladı.

"Adamı şimdi mi gömeceğiz?" diye sordum. Hava kararmak üzereydi ve öğlenin sıcağı sonunda gitmişti. Aslında... O kadar sıcak değildi bile ama şimdi iyice esiyordu. Muhtemelen az sonra yağmur yağacaktı çünkü hava durumuna bakmıştım ve öyle gösteriyordu.

Cevap vermedi ama kafasını evet anlamında salladı.

Oflayarak yanaklarımı şişirdim. "Yine mi sessiziz?"

Gözleri şişirdiğim yanaklarıma kaydığında dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Değiliz," diye cevapladı beni. "Kafamı sallayarak verdiğim cevaplar da mı kabul değil? İlla konuşmam mı lazım?"

"Evet," dedim. "İlla konuşman lazım. Konuşmadığın zamanlara say."

"Konuşmayı pek sevmiyorum," dedi sigaradan bir nefes daha aldığında. "Ne yapayım?"

"Onu fark etmemek imkansız," dedim. "Biliyorum."

Alayla güldü ve sigaradan bir nefes çekti. "Biz küçükken," dedi ama sonra hemen duraksadı. "Siktir et. Gel hadi, şu adamı gömelim."

Şaka mı yapıyorsun?

"Ciddi misin?" diye sordum şaşkın bir sesle.

"Yani, prenses... Bu adam kendi kendini gömemez artık, ölü ya çünkü. Bizim bir şeyler yapmamız gerek doğal olarak."

"Ona elimi sürmeyeceğim," dedim net bir sesle.

"Süreceksin," dedi. "Biz bu işte beraberiz. Birimizin yapamadığını diğeri yapar."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ne zamandan beri?" diye sordum.

"Mesela, ben konuşmadığım için sen çok konuşuyorsun," diye cevapladı beni.

"Çok komiksin ya."

"Biliyorum," dedi. "Hiç komik değilim. Mizah anlayışım kötüdür. Ama senin için geliştireceğim kendimi."

"Burada bizi birisi görmez mi?" diye sordum onun alaycılığını görmezden gelerek. "Bu cesedi gömerken? Başımıza bir şey gelmesin?"

"Gömmezsek daha kötü şeyler gelecek," dedi. "Rozanovlardan korkmam ama zaten başımızda bunca dert varken bir de onların intikam isteğiyle uğraşamam. Büyük ihtimalle Odkan da bunu başıma,

uğraşacak iş çıkarmak için gönderdi. Ama sorun yok... Ben onun oyunlarına düşmem ama o benimkilere düşer, ve bende onu oyalayacak daha büyük şeyler var."

"Bunu ne amaçlayarak gönderdi ki?" diye sordum merakla. "Yani, senin bir cesetten kurtulmanın çok da zor olmadığını eminim ki biliyordur. Ne işe yaradı bu yaptığı hamle?"

"Deli işte," dedi. "Uzun zaman önce bıraktım yaptıklarını sorgulamayı."

"Birinin bizi görmeyeceğine emin misin?" diye sordum tekrardan. Elimde değildi. Panik hâlindeydim.

"Kim görecek bizi?" diye sordu. "Burada ev bile yok." Sigarasını yere fırlatarak ayakkabısı ile ezdi ve yürümeye başladı. "Ben mezarı kazacağım."

"Ya ben dokunmasam olmaz mı?"

"Olmaz."

"Nasıl erkeksin ya sen?"

"Tamam güzelim o zaman kazma kürek sende," dedi alaycı bir sesle. "Kaz mezarı, ben atarım adamı içine."

"Ben o mezarı on günde bile kazamam," diye cevapladım geri vites yaparak.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "İçeri geç sen. Yarım saatte kazarım."

"Abartma..."

"Neyi abartmayayım?" diye sordu alaycı bir sesle. Kol kaslarını sıktığında, "Bunları görmüyor musun? Kör mu oldun yoksa?" diye sordu alaycı bir sesle.

"Kaslarını sıkıyor bir de," dedim inanamamış gibi bir sesle. "Şu an senin gösteriş yapman gereken bir anda değiliz... Git de hallet şu işi! Panik hâlindeyim be! Yakalanacağız!"

"Hiçbir şey olmaz," dedi rahat bir sesle. "İçeri geç ve otur. Hallederim ben."

Arabanın kapısını kapatarak bahçe kapısından içeri girdim, yanından geçerken bana uzattığı anahtarı

kaptım ve eve doğru yürümeye başladım.

Eve girdiğimde salona kısa bir bakış attım. Çoğu eşyanın üstü örtülüydü, eve uzun zamandır kimse girmemişti belli ki. Salondan çıkarak mutfağa geçtim, orası da aynı şekilde örtülüydü. Sonra yatak odalarından birinin içine girdim. İki tane yatak vardı, küçücüklerlerdi. Belli ki çocuk odasıydı. Bir taraf pembe, bir taraf maviydi.

Kaşlarım çatılırken mavi yatak başlıklı olan tarafa doğru ilerledim, masanın üzerinde bir fotoğraf vardı. Küçük bir kız ve küçük bir çocuk. Birbirlerine sarılıyorlardı. Ve fotoğrafın altında, küçük bir. çocuğa aitmiş gibi çirkin bir el yazısı ile iki kelime ve bir tarih yazıyordu.

Перва & Парла.
Perva & Parla.
21 Kasım 1995.

"Odamı mı karıştırıyorsun?"

Aniden onun sesini duymamla beraber yerimden sıçradım. Kalbim ağzıma gelmişti. Tam arkamda, kapının girişinde duruyordu. Elleri ıslaktı. Ellerini yıkamaya mı girmişti eve? Nasıl hiç sesini duymamıştım. Çok sessiz hareket ediyordu.

"Özür dilerim," dedim. "Özür dilerim... Sadece bakıyordum."

"Özür dileyecek bir şey yok ufaklık," dedi. "Dediğin gibi, sadece bakıyordun. Bakabilirsin."

Böyle bir tepki vermesini beklemiyordum. "Evet ama özelini gördüm."

"Ben de senin bir abin olduğunu biliyorum Bengi," dedi. "Bu özel bir şey değil."

Ama aynı şey değildi.

"Senin..." Duraksadım. Yaşadığım şok yüzünden dudaklarım aralanmıştı. Fotoğrafa öylece bakıyordum. "Senin bir ikizin mi var?"

"Yok," diye cevapladı beni keskin bir sesle.

"Çok benziyorsunuz," dedim, kaşlarım çatılmıştı. Öyleyse kimdi? Küçük kardeşi miydi? Yanlış soruyu mu sormuştum? Ablası mıydım? Belki de sadece arkadaşıydı. Nadya gibi miydi? "İkizin sandım. Kim o hâlde bu?"

"İkiz kardeşin var mı diye sordun," dediğinde donakaldım. "Yok, Bengi. Yoktu, demiyorum. Yok, diyorum. Yok çünkü artık o. Yok. Nereye bakarsam bakayım yok."

Fotoğrafı tutan ellerim titriyordu. Bunu beklememiştim, hesaba katmamıştım. Katsaydım eşelemezdim. O ise yüzüme bile bakmıyordu. Doğrudan fotoğrafa... Acaba yeşilin ve sarının verdiği en tehlikeli savaşı verdiği ela gözleri böylesine izlerken o fotoğrafı, beni korkutan zihninin içinden neler geçiyordu?

"O..." Sesimi ben bile zar zor duyuyordum. "Öldü, değil mi?"

"Öldü," dedi fotoğrafı elimden aldığında. "Onu ben öldürdüm."

O an sadece ellerimin titremediğini fark ettim. *Ne?* Ne diyordu bana, ne? *Onu ben öldürdüm.* Fotoğrafta... Yüzünün aynısına sahip olan ama onun soğuk elalarının aksine, gözlerinde dünyadaki tüm iyilikleri taşıyormuş gibi sımsıcak bakan küçük bir kız çocuğu. *Onu ben öldürdüm.* Binbir acı tatmıştım sadece 20 senelik yaşantımda ama hiçbir şey kardeş acısıyla yarışamazdı, biliyordum. *Onu ben öldürdüm.* İkizi ölen insanlar hep eksik devam eder hayata derlerdi, diğer parçaları dünyaya veda ettiğinden... Doğru muydu bu?

"Ne saçmalıyorsun?" diye sordum nihayet konuşabildiğimde. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Benim varlığımdı onu öldüren şey," diye düzeltti kendisini. *Onu ben öldürdüm.* Nasıl diyebilmişti bunu? Bir an olsun bile? İkiz kardeşi... Diğer yarısı...

Canı... Ondan bahsediyordu, öldürdüm derken. Ve gözlerinde bir ifade bile yoktu, bunu dile getirirken. "Biliyor musun? Çok zor bir hamilelik geçirmiş. İkizlerde karşılaşılan bir vaka... Twin twin sendromu diye geçiyor. Aynı plasentayı paylaşırlarsa şayet, ikizlerden birisinin kanı da, diğerine geçiyor. Dolayısıyla birisi çok gelişirken, diğeri gelişemiyor, güçsüz kalıyor ve gereken müdahale yapılmazsa ölüyor. Doğduğumuz gün fotoğraflar var. Ben görebileceğin en büyük bebekken, Parla görebileceğin en küçük bebek. Biz daha anne karnındayken, öldürüyormuşum yani onu. Eğer erken fark edilmeseydi, öldürecektim onu. Tabiatım bu çünkü benim. Dünyaya geliş şeklim bile böyle. Ne beklenir ki benden başka?" Durup güldü. "Ama o, o kadar savaşçıydı ki... Asla pes etmezdi. Asla. Hep tutunurdu hayata. Elinde olsaydı..."

"Bu senin elinde olan bir şey değil," dedim şaşkın bir sesle. Onun bana kendisini böyle açmasını beklemiyordum. "Bunun için mi diyorsun tüm bunları? Bunlar karşılaşın vakalar, bildiğine eminim. Genetikle de ilgisi yok, tamamen şans." Gözlerine bakmak istedim ama göz teması kurmuyordu benimle. "Bu yüzden mi onu öldürdüğünü söylüyorsun? Yaşamış sonuçta kardeşin, gayet de sağlıklı görünüyor bu fotoğrafta. Neden kendine bunu yapıyorsun ki?"

Bana cevap vermedi. Kendine ne yapıyor ki, Bengi? *Her şeyde kendini suçluyor.* Yetmez mi? *En büyük cehennemi kafasının içi yapmış işte, çıkışı bulamıyor.* Fazla bile değil mi?

"Babam bizi kayırırdı," dedi Perva birden. "Beni, ondan yani. Bunu hiçbir zaman kabul etmezdi, tabii... O geceye kadar. O gece kabul etmek zorunda kaldı."

Hangi gece, Narbekov?

"Parla ile ikimizi kaçırmışlardı, babamın sayısız düşmanlarının içindeki en büyüğü. Dima'nın babası.

Rodrigoz. Orospu çocuğu. Beş yaşındaydık sadece. Beş. Büyüdüm ben; on beş oldum, yirmi beş oldum. Bir yola çıktım, aklımdaki tek bir soru yüzünden. Rodrigoz'un öldürdüklerinin yüz katı kadar insan öldürdüm, yüzlerine bile bakmadım, son söz söyletmedim, belki makul bir nedenleri vardı? Dinlemedim, bir kez bile dinlemedim. Öldürdüklerime leş dedim, sanki hiçbir zaman bir isimleri olmamış gibi, arkama bile bakmadım, hiçbirini mezara gömmedim, fırlattım bir kenara sanki çöpmüş gibi. Çoğu insanın hayatta tanıdığı en acımasız herif oldum. Ama hiçbir zaman yola çıkma nedenim olan o sorumun cevabını alamadım: Bir çocuğu öldürmek için ne kadar acımasız olman gerekir? Çünkü bende bile yok lan o acımasızlık, çünkü yemin ederim ki daha fazla ne kadar acımasızlık olabilirim bilmiyorum ama bende bile yok o acımasızlık."

Çocuklar korku hikayeleriyle değil masallarla büyümeli, Narbekov. Senin suçun değil. İnsanların bu kadar acımasız olması senin suçun değil. Bir parçanı koparıp atmak zorunda kalmışsın. Senin suçun değil. Hayatımda tanıdığım en acımasız adamsın ama inan bana, bu acımasızlık senin suçun değil.

"İkimizin başına da bir silah dayadılar. Parla ağlıyordu, ben onu sakinleştirmeye çalışıyordum. Bu sakinlik... Nerden geldi içime yerleşti inan bilmiyorum ama inanır mısın, beş yaşındaydım, kafamda hissettiğim şey annemin elleri değil de bir silahtı ama ben yine de korkmuyordum. Ve bazı geceler bunun bir lanet mi yoksa bir lütuf mu olduğuna karar veremiyorum. Babamı telefondan aradı. Annem yoktu." Alayla güldü. "Sanki ne zaman oldu? Babam güçlü bir adamdı ama o zamanlar hâlâ toydu, önlemini almamıştı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kapana kısılmıştı. Sadece ölmemek için yalvarışlarımızı, ağlamalarımızı duyacaktı o

telefondan. Böyle olması gerekiyordu. Ama hasta orospu çocuğu Rodrigoz çok daha farklı bir fikirle ortaya çıktı. Ve babama birden dedi ki, "Hayır, ikisini de öldürmeyeceğim. Ama biri ölecek. Ölecek olanı seç. Karlı bir anlaşma değil mi? İki çocuğun da öleceğine biri ölsün. Hem birini daha çok seviyorsundur illa ki. Eşit sevgi yalan." Dünyam durdu çünkü çocuk aklımla bile babamın beni seçeceğini biliyordum. Neden Parla'yı seçsindi ki? Ben vardım. Doğuştan duygusuzdum. Yapılıydım, gördüğü en kocaman çocuktum büyük ihtimalle. Ve asla, asla sözünden çıkmazdım. Kusursuz bir asker olacaktım ben. Kusursuz bir gelecektim. Kusursuz bir plandım. Narbekov mirasını devam ettirecek o kişiydim. İstediği her şeyi ona verecek kişiydim. Ben babamın milyonda bir ihtimalle tutan o sayısal lotosuydum, nasıl beni yırtıp çöpe atabilirdi ki? Atamazdı. Atması gerekirdi. Ama atamazdı. Atması gerekiyordu. Ama atamadı."

Bunu yapmış olacak kadar canavar olma Nikolai Narbekov, **diye geçirdim içimden. Senin intikamını düşünmekten gecelerce uyuyamayan oğlundaki tüm travmaları sen yaratmış, tüm yaraları sen açmış olma.** ***Lütfen. Lütfen. Lütfen.***

"Ona Türkçe bağırdım, Rodrigoz anlamasın diye. Beni seçeceğini biliyordum. Bu yüzden seçim yapmaması gerektiğini, ikimizi de öldürmelerine izin vermesi gerektiğini söyledim. Hem Rodrigoz hasta orospu evladının tekiydi, belki de yalan söylüyordu? Belki ikimizi de öldürecekti, aynı anda, seçim yaptırdıktan hemen sonra? Babama söyledim. Yalvardım. Bağırdım. Dinlemedi. Bir isim söylemeye karar verdiğini söyledi, o orospu evladına. Öldürmesini istediği kişiyi söyleyecekti."

Onlar onun çocuğuydu. Sadece beş yaşındalardı. Ve o hasta herif, kurbanlık koyun seçer gibi aralarında

seçim yapmıştı.

Babam gerçekten böyle bir adam olmadığı için çok şanslıydım.

"Ama benim babam zeki bir herifti. Bu yüzden herkesi şaşırtarak benim ismimi söyledi. Sadece bir salise rahatladım, aldığım o nefesi veremeden silah sesi deponun içinde patladı. Her şey o kadar ani olmuştu ki algılayamamıştım ve öldüm sandığım o karmaşık salise boyunca gerçekten mutluydum, ama sonra ölenin ben olmadığımı fark ettim. Benim can'ımdı. O'ydu. Babam benim ismimi söyledi çünkü biliyordu, ne söylerse tersini yapacaklardı. Parla'yı kalbinden vurdular, kollarımın arasında henüz beş yaşındayken öldü. O gece babama bir kardeşin sağ kalacağının sözünü vermişlerdi ama bu yalancı bir anlaşmaydı. Çünkü o depodan ikimiz de sağ çıkmadık. Sonra ben de bu adamı yarattım. Babamın uğruna kardeşimi öldürdüğü adamı, kusursuz planı, duygusuz askeri, ölüm tuzağını, seri katili. Hedeon'u. Kalbimin o depoda kalması babamın sikinde miydi sanki? Benim bile olmadı ki. Nefes almak için... Bir kalbe ihtiyacın yok."

"Perva..."

"Perva'ya ulaşamıyorum ben Bengi," diye fısıldadı. "Deniyorum bazı geceler. Olmuyor." Gerilediğimde, "Korkuyor musun benden?" diye sordu. Şiddetle kafamı iki yana salladım. *Ondan korkmak mı?* Daha önce ona bu kadar yakın olmak istediğim bir an olmamıştı. "Korkma. Sana zarar vermem. Sadece sana vermem. Bunu bil. Tamam mı?"

Yalnızca kafamı salladım. Çünkü ne söyleyebilirdim bilmiyordum bile.

"Bu işin sonuna yaklaştığımızda senden önce ölürsem eğer, cesedimi olduğu yerde bırak ve ardına bile bakmadan kaç," dedi aniden. Şaşkınlıkla ona baktım. Bu sözleri söyleyen Narbekov muydu? "Bir

mezarının olması bir ölüye bir şey katmaz. Tolun'a git, o seni bir şekilde güvende tutacaktır. Ondaki tüm parayı al ve yaşanan her şeyi hafızandan sil at, bu ülkeden kaç, Moskova'ya git ve bambaşka bir hayat yaşa. İkimizin yerine de."

"Bu işin sonunda yakılan şimdiden cesedimi görebiliyorum ben," dedim alaycı tutmaya çalıştığım sesimle ama gerçek buydu.

"İsimler kaderimizi belirler saçmalığına inanmıyor muydun sen?" diye sorduğunda kaşlarımı çatarak ona baktım. "İsminin anlamı *sonsuzluk* değil mi? O hâlde sonsuza dek hayatta kalman gerek."

"Kendimi o kadar yaşatabileceğimi sanmıyorum," dedim gülerek. "Fiziksel olarak bu mümkün değil."

"Yaşamak sadece nefes almaktan ibaret değil," dedi elimdeki sigara dalını çekip aldığında. "Sen öldükten sonra bile yaşamaya devam edebilirsin. Bütün olay iz bırakmakta."

Nasıl bir iz?

"Öyle bir iz bırakabileceğimi sanmıyorum," dedim sigarayı yakmasını seyrederken. Neden elimden aldığını da anlamamıştım. "Ben okuduğum kitaptaki satırların bile altını çizemem."

"Daha 21 yaşında değil misin?" diye sordu. Bunu ona hiç söylememe rağmen bilmesine hiç şaşırmamıştım. "Hiçbir şey yaşamadın bile. Önünde uzun yıllar var, minik aslan. İllaki dünyaya tutunursun o küçük pençelerinle."

"Bu işin sonunda ikimizden geriye de bir şey kalmayacak bence, Narbekov," dedim. Çünkü önümüzdeki yolda karanlıktan başka hiçbir şey göremiyordum.

"Benden evet," dedi alaycı bir sesle. "Ama sen söz vermelisin bana."

Birden yüzüme doğru eğildiğinde gergin bir şekilde kafamı kaldırdım. Sırtım duvara yaslıydı ve aramızda

bir nefeslik mesafe vardı sadece. Bu aralar bana neden bu kadar yakın davranıyordu? Parfümünün kokusunu aldığımda beynim duruyor gibi oluyordu, bu yüzden bu kadar yakın olması benim için hiç iyi değildi.

"Ne sözü?" diye sordum yüzünü bana doğru biraz daha eğdiğinde. Parmakları yüzümün önündeki saçları tuttuğunda kalbimin çarpıntı yapmaya başladığını hissettim.

Parmakları yüzüme düşen saçları geri ittiğinde, "Harekete geçtiğimizde beni geride bırakman gereken bir çok an olabilir," dedi. "Arkana bile bakmadan gitmeni istiyorum. Bir kez olsun bile beni düşünme. Her zaman kendini düşün. Ve seçim yapman gerekirse sadece kendini seç."

"Harekete gerçekten geçecek miyiz?"

"Aslan ava çıkmadan önce uzun bir süre dinlenir Elem," dedi bana gülümseyerek baktığında. "Avını seçer. Yolunu çizer. Dinlendim. Avımı seçtim. Yolumu da çizdim. Artık ava çıkma vakti geldi."

**

Bir dahaki bölüm ava çıkıyoruz... Duzah'ın en uzun ve önemli bölümü olacak, şu ana kadar yazdıklarım arasında yani. Bitmek üzere, çok yakında sayaç atacağım. Görüşmek üzere!

15. Bölüm: "Yaşamın Yasını Tutmak"

Merhaba. Oylar ve yorumlar unutulmasın.

Hemen her bölüm yazdığım klasikleşmiş şeyleri tekrar yazayım. Duyurular için burayı ve Instagram hesabımı takip edebilirsiniz. Bölümlerin ne zaman geleceğinden haberiniz olmuş olur. Twitter hesabımda da sohbet ediyoruz, genelde spoiler veriyorum, eğlenceli bir ortam oluyor. Hesaplarım deathlessniks ve davincitookapen.

Kitabın çalma listesi için Wattpad profilimdeki linke gidebilirsiniz. Orada tüm kitapların çalma listesi var.

Bu arada, bilmeyenler için bir açıklama yapayım. DUZAH, KONRULUN KAFESİ ile bağlantılı bir kitap. Aynı seri içindeler ve burada baş karakter Perva iken orada Odkan. Ben bağlantılı kitapları daha çok puzzle gibi yazmayı seviyorum. Detayların birbirini tamamlamasını seviyorum yani. O yüzden, kitaplar birbirleri için de ufak spoiler barındırıyorlar. Orada Adrian Rozanov'un neden öldürüldüğü geçiyor mesela. Böyle ufak detaylar var her kitap için. Okumak zorunda değilsiniz ama okursanız evrene daha çok hakim olursunuz. Yine de her kitap kendi

içinde bir bütün ve özellikle de baş karakterler ile ilgili olaylar zaten kendi kitaplarında geçer.

Bu arada bu bölüm DUZAH'ın ilk kitabının finali. Haberiniz olsun.

Bu kadar kafa ütülediysem yeterli... Zaten kesin atlamışsınızdır buraları...

İyi okumalar. Bu bölümü çok sevdim. Bakalım siz de sevecek misiniz...

15. Bölüm: "Yaşamın Yasını Tutmak"

mor ve ötesi, linç
Balthazar, Bunker
Born Human, Roundabout
PVRIS, TAKE MY NIRVANA

1990

"Dua ediyor musun?"

Elindeki sarılmış sigarayı dudaklarına götürdüğünde gözlerini kısarak karşısındaki genç adama baktı. Üniversitenin kampüsünün içindeki banklardan birinde oturuyorlardı, şaşırtıcı şekilde kar yağmıyordu ama hava o kadar soğuktu ki yüzü kıpkırmızı olmuştu. Etrafta hiç kimse yoktu, saat akşamın altısına geliyordu ve hava kararmak üzereydi. Soğuk bir rüzgar estiğinde genç kız ürpererek üzerindeki kabana sarıldı ama yanında oturan adam soğuğa tepki bile vermedi.

Kafasının içi doluydu. Buradaydı ama aslında burada değildi. Düşünüyordu. Nasıl her şeyi berbat ettiğini ve nasıl toparlayacağını düşünüyordu. Ama kafasının içindeki sorulara hiçbir cevap bulamıyordu.

Yıllarca hayatını babası için yaşaması gerekmişti, yanlış olduğunu biliyordu ama düzen buydu, bozmasının ona daha büyük bir hasar getireceğini düşünerek ve etrafında kimsenin buna cesaret edemediğini fark ederek büyümüştü. Sonra bir kızla tanışmıştı ve her şey tepetaklak olmuştu.

"Katoliğim," dedi adam sadece, elindeki sigarayı izlerken. Bunun genç kızın sorusunun cevabı olmadığını farkındaydı. Her zaman böyle garip sorular sorardı. Kafasını kaldırıp karşısındaki kıza baktığında, "Sen etmiyor musun?" diye sordu. Onun hakkında hiçbir şey bilmediğini fark ediyordu böyle konuşmalarda. Ve hakkında hiçbir şey bilmediği birine böylesine delice bir bağ ile bağlanmış olması garip geliyordu.

"Tanrı'ya inanmıyorum," dedi kız sigarasından bir nefes daha çektiğinde.

"Öyle mi?" diye sordu genç adam gülerek. "Niye her pazar kiliseye gidiyorsun o zaman?"

"Ailem zorluyor," dedi genç kız sigaradan bir nefes daha çektiğinde. Sonra duraksayarak kafasını kaldırdı. Gözleri dakikalardır izlediği botlarından çekilmiş ve karşısındaki adama odaklanmıştı nihayet. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Ben de o kiliseye gidiyorum," dedi genç adam gülerek. "Seni takip etmiyorum, merak etme."

"Tuhaf birisin." Tekrardan bakışlarını kaçırdı. "Bazen hoşuma gidiyor."

Genç adam yavaşça güldü çünkü gerçekten de sadece bazen hoşuna gittiğini farkındaydı. Bazen de ondan nefret ediyordu. Ki bunda haksız sayılmazdı. Genç adam her zaman ikinci seçenek olmaya alışmıştı. Babası her zaman abisini ona tercih ederdi çünkü kusursuz asker olan oydu. Ama bazı insanlar ikinci seçenek olmanın ne demek olduğunu tatmak zorunda kalmazlardı.

Çatık kaşları ile beraber kıza baktığında, "Nerem tuhaf?" diye sordu.

"İnsanları öldürüp sonra da günah çıkarmaya gitmen mesela," dedi kız kaşlarını çattığında. "Yeterince tuhaf değil mi sence de?"

Genç adam gülerek ona doğru döndü. Kampüsün dışında onlardan başka kimse yoktu. Hava neredeyse kararmak üzereydi ve az sonra kar bastıracaktı. Genç kız elindeki sigarayı yere atıp ayağındaki topuklu botlarla onu ezdiğinde adamın bakışları kızın soğuktan titreyen ellerine düştü. Elindeki çakmağı yakarak kızın eline doğru tuttuğunda kız ellerini çakmağın cılız ateşiyle yakmaya çalıştı.

"Bu hoşuna gidiyorsa sende ciddi bir sorun var demektir," dedi genç adam göz teması kurmaya çalışırken. Onunla göz teması kurmak çok zor oluyordu. "Biliyorsun, değil mi? Gerçi erkek seçimlerinin hep bu şekilde olduğuna bakacak olursak..."

Kız yavaşça güldü. "Seni daha seçmedim ki." Genç adam kaşlarını çattığında kız ona gözlerini devirdi. "Yediğin bokları toparlaman biraz zaman alacak. Korkaklık yapmadan önce düşünmeliydin. Sana bir daha nasıl güvenebilirim? O kızı bırakacağını söyledin ama bırakmadın. Söz vermiştin ve sözünü tutmadın."

"Ben mi bırakmadım?" diye sordu genç adam. "Babamın beni zorladığını biliyorsun. Bu konuşmayı yüz kere yaptık. Kimseyle sevdiğim için beraber değildim ya." Kaşlarını çatarak kıza döndü. "Ayrıca bana kızı bırakmamı söylemedin bile. Sana bana bir şeyler hissedip hissetmediğini sordum ve sadece arkadaş olduğumuzu söyledin!"

Kız her zamanki gibi konuyu kapatmak istedi. "Neyse..."

"Neyse deme," dedi genç adam. Genç kız cevap vermeyince buz kesen parmaklarını kızın buz kesmiş

olan yüzünde dolaştırdı, çenesinden tutup yüzünü yüzüne yaklaştırdığında sözlerini tekrarladı. "Neyse deme. Yoluna sokacağım."

"Hiçbir şeyi yoluna sokamazsın."

"Sokarım." Duraksadı. "Sokacağım."

"Birinin metresi olmaktan daha fazlasını hak ediyorum."

"Metres mi?" diye sordu genç adam sinirle. "Gerçekten, bazen o kadar sinirlendiriyorsun ki beni. Seni ne zaman metres konumuna koydum?"

"O kadınla nişanlı kalarak tam olarak bunu yaptın."

"İsteyerek nişanlı değildim bile!" diye bağırdı genç adam. "Nişanlıyken seni tanımıyordum bile. Sen kafayı mı yedin? Çok sıkıldım artık bu git gellerinden. Bu kadar dengesiz mi olacaksın hep? Sorunun ne? Bir gün beni seviyorsun, diğer gün nefret ediyorsun. Bir gün bensiz yaşamıyorsun, diğer gün yüzümü görmek istemiyorsun. Beni bitiriyorsun. Farkında mısın bunu?"

"Hiçbir şey yapmıyorum," dedi genç kız sinirle, ilk kez yüzüne bu kadar uzun bakıyordu. "Seninle olmamam gerektiğini biliyorum. Bundan daha fazlasını hak ediyorum ama seninle olmak istiyorum, ne yazık ki bazı şeylere söz geçiremiyorum. Geçmişi hatırlamak sinirlerimi bozuyor. Ne yapayım? Dürüst olmayayım mı?"

"Ol," dedi genç adam yorgun bir nefes verdiğinde. "Tamam, haklısın."

"Tabii ki haklıyım." Kız birden geri çekildi. "Gitmem gerek."

"Nereye gitmen gerekiyor yine?"

"Kitabı yazmayı bu kışın sonunda bitirmem gerek," dedi kız yerdeki deri çantayı omzuna taktığında. "Yoksa Alek beni öldürecek."

"Alek hangi piçti?"

"Çağdaş Edebiyata giren."

"Sana yürüyor," dedi genç adam. "Fark ettin mi?"

"Diğer tüm erkekler gibi yani," dedi kız gülümseyerek ona baktığında. "Buna hâlâ alışamadın mı?"

"Senin bu kadar güzel olmana mı?" diye sordu genç adam gülerek. "Maalesef, hayır. Alışamadım." Kız ona cevap vermediğinde, "Kaç sayfa kaldı daha yazacağın?"

"En az iki yüz sayfa," dedi kız oflayarak. "Ayrıca, kulüpteki aptal Garold herkesten gelecekteki çocuklarına mektup yazmasını istedi. Yani, çocuk istemiyorum bile! Ne yazacağım onca sayfaya? Kocaman bir siktir git mi?"

"İkimiz de asla boş ödev vermeyeceğini biliyoruz," dedi genç adam gülerek.

"Tabii ki," dedi kız gözlerini devirerek. "Çoktan başladım bile."

Genç adam şaşırmadı bile çünkü kızın derslerine ne kadar takık olduğunu biliyordu. Her şeyde en iyisi olmak zorundaymış gibi hissettiğini bilecek kadar iyi tanıyordu onu.

"Onu her koşulda seveceğini falan filan mı yazıyorsun?"

"Hayır," dedi genç kız suratını buruşturarak. "Ona dünyanın ne kadar kötü bir yer olduğunu anlatıyorum."

"Neden bu kadar depresif bir kızsın sen?"

"Günde dokuz saat Dostoyevski okumak zorunda olduğum için olabilir mi?" diye sordu kız gülerek. "Arada sen de kitap okumaya çalış. Biraz ufkunu genişletir."

Genç adam sırıttı. "Vaktim olmuyor ne yazık ki..."

Genç kız ela gözlerini devirdi. "Adam öldürmekten mi?"

"Kimseyi öldürmediğimi bilirken bana neden bunun imasını yapıyorsun," dedi genç adam. Kız ona yalan

söylediğini farkında olduğunu belli eden bir bakış attığında, "Bir kişi hariç," dedi. "Ve kendimi korumak içindi. Ben onlar gibi değilim. Bunu biliyorsun. Üçü kendince oynuyorlar, umurumda bile değil. Onlar ailelerinin gururu için savaşabilirler. Ben hiçbir zaman işin içinde olmayacağım."

"Babanın istediğinin bu olduğunu sanmıyorum," dedi genç kız yeni bir sigarayı deri çantasından çıkardığı sırada.

Sigaraların hepsini derste en arka sırada otururken sarmıştı. Aslında onunla tanışana kadar bu kadar sigara içmezdi bile. Kokusuna bile tahammül edemezdi eskiden. Şimdi ise içmeden yapamıyordu. Sigarayı dudakları arasına koyduğunda genç adam boylarını eşitlemek için ona doğru eğilerek sigarasını yaktı ve geri çekildi.

"Onun ne istediği kimin umurunda?" diye sordu genç adam. "Önemli olan benim ne istediğim."

Genç kız alayla güldü. "O kızla nişanlanırken de öyle miydi?"

Aslında bunu sürekli dile getirmemesi gerektiğini biliyordu ama kendisine engel olamıyordu. Onun bunu bilerek yapmadığını farkındaydı ve ona sadece arkadaş olduklarını söylediğini de... Ama işte içinden aslında öyle düşünmüyordu, yine de söylemeye cesaret edememişti. Sonuçta ikisi farklı hayatları paylaşıyorlardı, günün sonunda elbet ayrı yollara düşeceklerdi.

Ayrıca onun için babasının ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Ona nasıl karşı çıkamayacağını bildiği gibi. Ama şaşırtıcı bir şekilde... Yıllardır babasına hiç karşı çıkmayan adam sonunda patlamış ve bu konuda karşı çıkmıştı. Karşısına geçiyor ve "Senin için." diyordu ama bu genç kıza hiç yardımcı olmuyordu çünkü bastıramadığı vicdanının sesi çığlık atmaya başlıyordu.

Büyük bir hata yapmıştı. Aynı karşısındaki adam gibi.

Ve ikisinin de bunu telafi edemeyeceğini farkındaydı.

Bir gelecekleri olmadığını farkında olduğu gibi.

Her şeyi bir anda kesip atması gerekiyordu. Annesi ona böyle yapmasını söylemişti. Aslında insan ilişkilerinde mesafe koymak ya da doğrudan silip atmak onun için çok zor bir şey değildi ama bu sefer zorlanıyordu işte.

"Hayatımda tanıdığım en takıntılı kızsın," dedi genç adam sesli bir nefes verdiğinde, onu kafasının içindeki düşüncelerden kurtarmıştı sonunda konuşarak. "Nişanı bozduğuma göre? Önemli olan kimin isteğiymiş sence?"

"Önemli olan şey gecenin sonunda ne olacağı," dedi genç kız sigaradan bir nefes aldığında. "Neye dönüşeceğini bilmeden konuşmak kolaydır. Çünkü neyi yapmam diye söz verirsen kendine, bir gece onu yaparken bulacaksın aslında kendini."

Genç adamın kaşları çatıldı. "Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu. O sırada o da cebinden bir sigara çıkarmıştı.

Genç kız çantanın içindeki bordo renkteki yün kaşkolu boynuna takarken omzunu silkti. Hemen ardından siyah deri çantasını da omzuna astı ve bir elini siyah kabanının cebine soktu.

"Hiç," dedi sigarayı tuttuğu elini salladığında. Asla neden bahsettiğini anlamıyordu. "Gidelim mi artık? Arabayla geldim de lütfen. Yoksa eve geç kalacağım ve babam beni öldürecek."

Genç adam saatini kontrol etti. "Saat daha altı."

"Babamı biliyorsun," dedi genç kız sadece. Dersin bitiminden bir dakika sonra evde olmasını istiyordu ve onu ikna etmenin herhangi bir yolu yoktu.

"Biliyorum," dedi genç adam yürümeye başladığında. "Araba otoparkta." Duraksadı ve kızın yürümekten nefret ettiğini bildiği için "Ben alıp geleyim," dedi. "Sen beni bekle burada."

"Tamamdır," dedi kız kafasını salladığında. Yürümekten nefret ettiği için bu fikri geri çeviremeyecekti. Ayrıca kitapta okuması gereken elli sayfa daha vardı, sonrasında bununla ilgili bir yazı yazması gerekecekti. İyi ki Dostoyevski en sevdiği yazardı, yoksa bu bölüme katlanabilmesinin hiçbir mümkünatı yoktu.

Genç adam arkasını dönüp yürümeye başladığında kızın ela gözleri onun üzerindeydi. Genç adam kampüsün taşlı yollarında ilerlerken, genç kız onu ayaklarındaki botlara, altındaki kot pantolona, üzerindeki deri cekete, kızıl saçlarına ve aslında sırtında olan ama ensesine kadar uzandığı için epey belli olan dövmelerine kadar inceledi. Kampüsün kapısından çıktığı sırada kız bitmiş sigarasını yere attı ve ayağındaki sivri topuklu botlarla sigarayı ezdi.

"Armen!"

Genç adamın ismini duymasıyla beraber kafasını aniden kaldırdı çünkü onun tanıştığı kişilere bile ismini söylemek konusunda nasıl bir takıntısı olduğunu çok iyi biliyordu. Yani birisi onun ismini kullanıyorsa gerçekten de yakını olmalıydı ve onun için bu üniversiteye geldiğini, aslında burada okumakla işi olmadığını göz önünde bulunduracak olursa burada onu gerçekten tanıyan biri olması garipti. Yani, merak etmişti. Kafasını kaldırdı ve kampüsün girişine baktı. Armen'in yanında başka birisi, daha önce hiç görmediği birisi vardı. Çok da uzakta olmadığından yanındaki adamın Armen'den biraz daha uzun olduğunu görebiliyordu, siyahlar içindeydi ve saçları koyu bir siyahtı ama başka bir şey seçemiyordu. Kısa bir an konuştular. Sonrasında

Armen, genç kızın olduğu yeri parmağıyla işaret etti. Armen'in yanında duran siyahlar içindeki adam kafasını sallayarak onu onayladı ve genç kıza doğru yürümeye başladı.

Genç kız, yabancının ona doğru yürümeye başladığını fark edince gerilerek deri çantasının içindeki defteri çıkardı. Yabancılarla iletişim kurmaktan nefret ederdi. Hatta direkt iletişim kurmaktan nefret ederdi. Tanıdığı insanlarla bile zar zor iletişim kuruyordu, konuşmak hiçbir zaman sevdiği bir şey olmamıştı.

Okuması gereken kitabı ve kalemini çıkardığında gözleri son okuduğu satırda dolaştı. Üzerindeki gölgeyi hissedebiliyordu, arkadaşı da en az Armen kadar uzundu. Bu yabancının Armen'in arkadaşı olduğuna emindi çünkü arkadaşı olmasa Armen onun yanına gelmesine hayatta izin vermezdi.

"Demek meşhur arkadaşı sensin," dedi tepesinde dikilen yabancı. "Armen seni gördüğüme pek mutlu olmadı ama yapacak bir şey yok. Arabam arıza yaptı."

Genç kız tepki vermeden yazdığı şeylerde göz gezdirmeye devam etti. Kafasını kaldırıp bile bakmayacaktı. Armen'i onu bir yabancıyla baş başa bıraktığı için öldürmek istiyordu.

"Konuşmayı sevmiyoruz galiba?" diye sordu genç adam alaycı bir sesle. "Peki, öyle olsun." Genç kız onun konuşmayı keseceğini düşünerek rahat bir nefes verdi ama yabancı hemen yanına, banka oturduğunda erken davrandığını anlamıştı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu meraklı bir sesle. Genç kız yabancının cebinden bir sigara çıkardığını göz ucuyla görebiliyordu ve ona bakmamak için büyük bir savaş veriyordu.

Cevap vermek istemese de bunun yabancının daha ısrarcı davranmasına neden olacağını birkaç saniyede anlamıştı.

Bu yüzden hevessiz bir şekilde "Mektup yazıyorum," dedi.

"Mektup mu?" Yabancının sesi yine ilgiliydi. "Kime?"

"Çocuğuma."

Yabancının kaşları çatıldı. "Armen ile işleri o kadar ilerlettiğinizi bilmiyordum... Bundan bizim neden haberimiz yok?"

"Hayır!" dedi kız aniden kafasını defterden kaldırdığında. "Saçmalama! Öyle bir şey değil."

"Meryem Ana yalanını bu yüzyılda kimse yemez, kumral."

Genç kız sinirle ona baktığında yabancının dudaklarındaki sırıtış büyüdü. Zümrüt gibi parıldayan yeşil gözlere sahipti, neredeyse siyah olan saçları alnından aşağı dökülüyordu ve ölü beyazı teni soğuk yüzünden kıpkırmızı kesilmişti. Boynunda bir aslan dövmesi vardı, genç kız bunun anlamını bildiği için şaşırmamıştı. Armen'in arkadaşı olan birinden daha farklısını beklemezdi.

"Kulüpte ödev verdiler," dedi kız yavaşça önüne döndüğünde. "Gelecekteki çocuğumuza mektup yazacakmışız."

"Ne saçma bir ödev," dedi yabancı. "Çocuk istemiyorsan ne yazacaksın? Siktir git mi?"

Genç kız gülerek ona döndü. "Ben de öyle dedim!"

"Ama gördüğüme göre öyle yazmamışsın," dedi genç adam eğilerek kağıda baktığında. Kız eliyle birden kağıdı kapatınca muzip bir şekilde gülerek elleriyle gözünü kapattı. "Bakmıyorum, sorun yok. Sakin olabilirsin."

"Bir bok yazamıyorum zaten," dedi genç kız ofladığında. "Senin bir fikrin var mı?"

"Dünyanın ne kadar boktan ve acımasız bir yer olduğunu falan anlat da sağlam büyüsün," dedi genç adam güldüğünde. "Ne bileyim. Boş kâğıt ver gitsin. Hep böyle saçma ödevler mi verirler?"

"Genelde," dedi kız, kahverengi saçlarını kalın paltonun içinden çıkardığında. Atkı onu ısıtmaya yetmiyordu ve Armen'in hemen gelmesini umuyordu.

"O defterin içi o saçma ödevlerle mi dolu?" diye sordu yabancı. Neden bu kadar meraklıydı, genç kız anlam veremiyordu.

"Hayır," dedi yine de. "Roman yazıyorum. Onunla ilgili notlar var içinde."

"Roman, ha?" diye sordu yabancı şaşırmış bir sesle. "Armen'in takıldığı kızın senin gibi bir kız olacağı aklıma gelmezdi."

"Biz Armen ile takılmıyoruz," dedi genç kız net bir sesle, önüne döndüğünde. Göz temasını yine kesmişti çünkü yabancının yeşil gözlerine bakmak onu geriyordu.

"Öyle mi?" diye sordu yabancı. Sesi gereğinden daha fazla meraklı çıktığından kız kaşlarını çatarak ona baktı. "Arkadaş mısınız sadece?"

"Öyleyiz."

"Onun öyle gördüğüne emin misin peki?" diye sordu yabancı güldüğünde.

Güldüğünde bile yüzünde sert bir ifade oluyordu ve gözlerine kadar ulaşmıyordu. Baştan aşağı karanlık bir havayla süslenmiş gibiydi. Genç kız onu bir an yazdığı romanın baş karakterine benzetti. Muhtemelen yaptıkları iş aynı şeydi, eğer o Armen'in arkadaşıysa kim olduğunu az çok tahmin edebiliyordu çünkü zaten iki arkadaşı vardı. Birisi ile zaten tanışmıştı. Geriye daha yakın olduğu kişi kalıyordu... Yabancının yeşil gözleri kısıldığında genç kızın aklına yazdığı romanın baş karakterinin gözleri geldi, bunu aklından atmak için gözlerini direkt yabancıdan çektiğinde yabancı onu varlığı ile gerdiğini anlayarak gülümsedi. Dudakları ne kadar kıvrılırsa kıvrılsın, yüzünde mimik oynamıyordu sanki.

"Eminim," dedi kız, bakışları şimdi önündeki defterdeydi. "Onun ne kadar yakın arkadaşısın bilmiyorum ama..."

"En yakın arkadaşıyım," dedi genç adam, kız ona bakmasa da o kızı izliyordu. "Yoksa seni nereden tanıyacaktım, değil mi?"

"Sen O'sun demek ki..."

Genç adam güldü. "Kimim ben?"

"Armen'in asla dönüşmek istemediği kişi," dedi kız alayla, kafasını kaldırdığında. Yabancının şaşırdığını görebiliyordu ama o her zaman lafını esirgemeyen birisi olmuştu. Belki de fazla dobra olduğundan onunla kimse arkadaşlık kurmuyordu. "Babanın emirlerini fazla yerine getiriyormuşsun, duyduğum kadarıyla. O ise kendi babasının emirlerini yerine getirmek istemiyor. Dolayısıyla sen her zaman örnek gösterilen o mükemmel evlat oluyorsun. Kiralık katil... Ne mükemmel evlat örneği ama, değil mi?"

"Neye dönüşeceğini bilmeden konuşmak kolaydır," dedi yabancı. Onun az önce Armen'e kurduğu cümlenin ona kurulması karşısında genç kızın kaşları çatıldı. "Bir gün zaten benim olduğum kişi olacak. Yani... Savaşın nasıl biteceğini bilirken savaşıp da yorulmanın ne anlamı var?"

"Belki savaşmasına değen bir şeyler vardır," dedi genç kız kısık bir sesle.

"Sen misin o?" diye sordu yabancı tekrar gülümsediğinde.

Genç kızın kaşları çatıldı. "Olamaz mı?"

"Hayır," dedi yabancı. "Hayır, olabilir. Gayet makul. Böyle bir güzellik ve böyle bir zekayla, savaşmaya gayet değersin."

Genç kız suratını buruşturdu. "Beni tanımıyorsun bile."

"Emin misin?" diye sordu yabancı. Genç kız ona döndüğünde yüzündeki şaşkınlığı gördü ve bu

yabancının yüzündeki gülümsemenin daha da büyümesine neden oldu. "Şaka yapıyorum. Evet, tanımıyorum ama şu an tanışıyoruz."

"Tanışmamayı tercih ederim."

"Neden?"

"Senin gibilerden haz etmiyorum."

"Benim gibiler?" diye sordu yabancı. Gizleyemeyeceği kadar eğleniyordu ve bu kızın sinirini daha çok bozuyordu. "Beni tanımıyorsun bile."

"Armen'i tanıyorum."

"Ondan da haz etmiyorsun yani?" diye sordu yabancı. Kız cevap vermediğinde, "Hem sen az önce Armen ile alakamız olmadığını söylemiyor muydun?"

"Igor'u tanıyorum," dedi genç kız. İsmini söylediğinde bile iğrenesi geliyordu, normalde duygularını iyi gizlerdi ama bu sefer gizleyemiyordu.

"Igor'u nereden tanıyorsun?" diye sordu yabancı şaşkın bir sesle ama soruyu sorarken bile genç kızın cevap vermeyeceğini tahmin etmişti aslında. İnsanları okumakta iyiydi, kızın gizemli bir havası olduğunu reddedemezdi ama o da herkes gibi okunmaya çok açıktı. "Benim Igor aptalı ile benzer hiçbir yanım yoktur aslında."

"Babalarınızın dediklerini yapmanız dışında, sanırım."

"Aslında o kafasına eseni yapar," dedi yabancı. "En azından sevdiği kadınla evlendi. Burada bu şansı yakalayabilen çok kişi yoktur. Ne kadar o yaşta çocuk yapmanın aptallık olduğunu düşünsem de..."

"Armen de nişanı attı," dedi genç kız, Igor hakkında konuşmak istemediğinden konuyu değiştirmişti hemen.

"Evet," dedi yabancı. "Bir tek ben kaldım."

"Sen de mi nişanlısın?"

"Benden nefret eden bir kızla, evet," dedi yabancı.

"Bunu neden yapıyorsun ki?"

"Bazılarımız istediklerini yapabilecek şansa sahip değil bu dünyada," dedi genç adam. "Babam istedi, bir çeşit anlaşma gibi düşün. Herkesin kârı olacak." Genç kızın bir şey diyemediğini fark ettiğinde, "Siktir etsene," dedi. Kafasını uzatarak kızın kucağında tuttuğu kitaplara baktı, bu sırada kar yağmaya başlamıştı ama ikisinin de umurunda olmadı. "Ne okuyorsun?"

"Budala," dedi kız. "Sizin gibiler pek kitap okumaz ama bu kadarını da bilirsin diye düşünüyorum."

Yabancı gülerek cebinden sarma kağıdı ve tütünü çıkardı. Tütünü soğuktan kızaran elleriyle kağıdın içine koyduktan sonra diliyle kağıdı ıslattı ve bir rulo hâline getirdi. Sarmayı dudakları arasına koyduğunda çakmakla ateşledi, ayağa kalktığında gözleri hemen yanında oturan kumral kızdaydı. Sonra arkasını dönüp yürümeye başladı, genç kız kaşları çatık bir şekilde arkasından bakakalmıştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, soru sormak istemese de merakına yenik düşmüştü. "Kar yağmaya başladı!"

"Arabama," diye cevapladı yabancı arkasını dönmeden.

"Araban bozuk değil miydi?" diye sordu kız şaşkın bir sesle.

Yabancı arkasını dönerek güldü. "O nereden çıktı?"

"Sen söyledin!" Kız şaşkın şaşkın yüzüne bakıyordu. Amacını anlayamamıştı, bu yüzden sinir olduğunu söylese yanlış olmazdı ama inanılmaz derecede merakını da uyandırmıştı. "Manyak mısın sen?"

Yabancı kar yüzünden ıslanan siyah saçlarını geriye ittirdi."Aynı gün o kadını görüyorsunuz; onun o güzelliğiyle, fantastik güzelliğiyle, şeytani güzelliğiyle büyüleniyorsunuz." Yabancı, kızın şaşkınlığına gülerek "Okuduğun sayfada geçen bir

alıntı," dedi. "Bir daha hakkımda genelleme yapma sakın."

Genç kız kaşlarını çatarak ona baktı, yabancı şeytani bir ışıltı ile parlayan yeşil gözleri ile tam gözlerinin içine bakıyordu ve karnının ortasına bir yumruk yemiş gibi hissediyordu. Kızın ona öyle bakması onu daha da eğlendirirken arkasını dönerek yürümeye başlamıştı bile.

Genç kız bir an duraksadı. Siyah saçlı yabancı çok hızlı adımlarla yürüdüğü için çoktan ayağındaki botlarla taze karın süslediği yolda iz bırakarak uzaklaşmıştı. Bu yüzden ona sesini duyurmak için bağırması gerekiyordu. Ne kadar sormak istemese de merakına yenik düşerek arkasından bağırdı. Aslında biliyordu ama emin olması lazımdı.

"İsmin ne?"

Yabancı arkasını dönmeden bağırdı. "Nikolai!"

"Benim ismimi sormayacak mısın?" diye sordu bu sefer genç kız, sinir olduğu sesinden bile anlaşılıyordu ve bu yabancıyı daha da eğlendiriyordu. Çünkü farkındaydı ki merak edilmemek genç kıza tuhaf gelmişti, normalde merak edilen taraf her zaman o olurdu ama bu yabancı ismini bile sormuyordu.

Yabancının kahkaha attığını duyduğunda kaşları biraz daha çatıldı. Fantastik ve şeytani bir sesti. Yabancı ona döndüğünde, "Ekaterina!" diye bağırdı. Sonra arkasını döndü ve koşmaya başladı.

Günümüz, 2017, 22 Kasım.

Sevdiklerini kaybettikten sonra yola devam etmek zorunda olanlar, aslında yaşamazlar. Sadece yaşamın

yasını tutarlar.

Yola devam etmen gerektiğini bilirsin, çünkü nefes almak basit bir refleksten başka bir şey değidir. Gittiler diye terk edemezsin öylece dünyayı çünkü senin sıran daha gelmemiştir. Ölüler hatırlanmayı pek sevmezler, hemen unutulmak isterler; bu yüzden silinir kokuları hemen, teker teker gider sesleri, üstünden çok geçtikçe de yüzleri... Geriye sadece size bıraktıkları anılar kalır. Ama artık onları düşündükçe gülümseyemezsiniz, geriye yapabileceğiniz tek şey kalır: Yas tutmak.

Ama ölümün yasını değil, yaşamın yasını tutmak.

Çünkü asıl acı verici olan, dünyaya gözlerini kapatmak değil de yola devam etmek zorunda olmaktır aslında.

Salonda oturuyordum ve camdan dışarı bakıyordum. Yağmurun yağmasına alışmıştım, havanın soğuk olmasına da. Sonuçta ne kadar dışarı çıkmasam da ben Ankara'da büyümüş bir kızdım. Kasım ayında havanın soğuk olmaması, havanın boğucu bir gri renk ile süslenmemiş olması bana garip geliyordu.

Hâlâ olanlara inanamıyordum ama gerçekten de o mezarı kazmıştı. Ne kadar söylenmiş olsa da ben evden bile çıkmamıştım ve gerçekten de o adamı kendi elleri ile gömüp mezarın üzerini kapatmıştı. Bunu yaparken ben çok panik hâlindeydim, ne kadar kimsenin olmadığı bir yerde olsak da yakalanırsa o bile paçayı kurtaramazdı ama yakalanmadan işi halletmişti. Yaparken son derece sakindi. Sadece cesede elini sürmesi gerektiğinde hayatımda daha önce duymadığım, yaratıcı küfürler etmişti. Hem Odkan'a hem de artık bir ölü olan Adrian'a.

Ölü gördüğümde bu kadar hissiz olmamın normal olmadığını farkındaydım ama ne kadar evden çıkmamış olsam da ben de normal bir çevrede

büyümemiştim. Ölüm, basit bir şeydi. Hayatım boyunca öğrendiğim ilk şey bu olmuştu. Babamın bana verdiği ilk dersti, bu yüzden sık sık bana önemin vurgulardı. Biri öldüğünde hayatıma devam etmek zorundaydım. Yas tutacak fırsat bile vermeden kendime, savaşmak zorundaydım. Çünkü bunun bir gün kaçınılmaz olduğunu herkes farkındaydı. Bazılarımız gidecekti, bazılarımız kalacaktı.

Çocukluğum ölüm kelimesini duyarak ve ölü görerek geçti. Çoğunun arkasından hak ettiğini söylediler, bazılarının arkasından çok genç olduğunu, çok azının arkasındansa iyi biri olduğunu... En kalabalık grup muhakkak ki hak edenlerdi. Ailem onların cenazelerine giderdi ama aslında kimsenin umurunda olmazdı. Eve döndüklerinde abim ve babam birer bira kapar ve az sonra oynanacak futbol maçını konuşmaya başlarlardı. İlk başta garip geldi... Ölüme bu kadar az tepki vermeleri garip geldi. Çünkü birisi öldüğünde, benim ilk düşündüğüm şey arkasında bıraktığı kişiler oluyordu. O kişinin ölümü hak edip etmemesi önemli değildi, sonuçta sevgi içten gelirdi, kötü bir insanı da sevebilirdik, kötülerin de seveni olabilirdi. Arkasından mahvolanı... Hayatı duranı... Olabilirdi.

Ama kimsenin umurunda değildi bu gerçek.

Çünkü bir süre sonra herkesin devam edebileceğini farkındalardı.

O zamanlar farkında değildim.

Sonra çok sevdiğim herkesi kaybettim ve yine de yaşayabildiğimi fark ettim.

Bu yüzden... Sanırım artık benim için de ölü görmek herhangi bir şey görmekle eşdeğer.

Ölüm beni sarsma yeteneğini çoktan kaybetti.

Ben o arabanın içinden tek kişi çıktığımda kaybetti.

"Ne yapıyorsun orada?"

Gelen sesle beraber irkilerek arkamı döndüm. Ona bakmadan önce salondaki sehpanın üzerinde duran çalar saate baktım önce. Saat gecenin bir yarısı olmuştu. Duşa ne zaman girdiğine bilerek dikkat etmiştim çünkü o ölüye dokunduktan sonra kendini adeta koşarak duşa atmıştı.

"Dört saattir duşta olduğuna inanamıyorum," dedim şaşkın bir sesle. Aslında bunu beklemiyor değildim, ama bu bile beklediğimin üst düzeyinde bir performanstı.

"Dört saat mi?" diye sordu yalandan şaşırmış gibi bir sesle. "Bayağı azmış."

"Gerçekten," dedim sesli bir nefes verdiğimde. "Kaç kere duş aldın?"

"Saymadım," dedi yanıma doğru bir adım attığında. "Yedi, sekiz?"

"Saydığını ikimiz de biliyoruz," dedim. Onu biraz olsun tanıdıysam, ki bu kadar tanımıştım, kesinlikle saymıştı. Çünkü takıntıları vardı.

"Evet," dedi huysuz bir sesle. "Saydım, ne olmuş yani?"

"Kaç kere aldın yani?" diye sordum inatla. Çünkü tam olarak saydığını biliyordum ama o kadar takıntılı olduğunu göstermemek için emin değilmiş gibi söylüyordu. Ama emin olduğunu da biliyordum, gizlenmesi fayda etmezdi. "Yedi mi?"

"Yedi olamaz," dedi sonunda pes ettiğinde. "Çift sayı takıntım var."

Böylece onun hakkında bir yeni bilgiyi daha beynime kazımış oldum.

"Sekiz o zaman."

"Of, Bengi."

O kadar içten bir şekilde oflamıştı ki bu beni güldürdü. Bana doğru birkaç adım attığında koridordaki karanlıktan kurtulduğu için artık onu net bir şekilde görebiliyordum. Çünkü salon yaktığım

mumun ateşi ile aydınlanıyordu. Altına bir eşofman altı giymişti ama üstü her zaman olduğu gibi çıplaktı. Elinde tuttuğu havlu ile ıslak kahverengi saçlarını kurutuyordu.

"Bu kadar takıntı ile nasıl yaşıyorsun?" diye sordum ona doğru döndüğümde. Dizlerimi karnıma doğru çekmiş ve koltuğun içinde iyice küçülmüştüm, dizlerimin üzerinde küçük, siyah bir yastık vardı ve kafam ona yaslıydı.

"Buna yaşamak denirse," dedi alaycı bir sesle.

Alay ederek söylemişti ama anında söylediğim şeye pişman oldum. Bu adamın hayatı mayınlı bölge gibiydi. En basit olayda bile bir mayına basabiliyordum, tetiklememem gereken bir şeyi tetikleyebiliyordum, yarasına dokunabiliyordum. Ne söylemem gerektiğini o yüzden hiç bilemiyordum.

Yakında ben de susmaya başlayacaktım sanırım.

"Neden mum yaktın?" diye sordu yanıma doğru geldiğinde.

Koltuğun diğer ucuna, benden ne kadar uzağa oturabilirse o kadar uzağa oturmuştu. Kaşlarımı çatarak ona baktım. Bilerek mi o kadar uzağa gitmişti? Kafasını kaldırıp bana baktığında onun da kaşları çatıldı, sanki neden öyle baktığımı anlamamış gibiydi. O zaman bilerek uzakta durmuyor muydu? Belki de refleksti. Her zaman insanlardan daha uzağa, oturabileceği en uç köşeye oturduğunu onunla geçirdiğim süre boyunca öğrenmiştim ama bu yanında daha çok gerilmeme neden oluyordu çünkü ben samimi bir ev ortamında büyümüşüm, başka da insan görmemiştim zaten. O yüzden benim dilimde, biri benden o kadar uzakta duruyorsa, durmak istiyorsa ortada bir sorun var demekti.

"Bengi," dedim çattığı kaşları ile beraber. O bana tekrar seslenene kadar ona daldığımı farkında bile değildim. "İyi misin?"

"İyiyim," dedim oturuşumu toparlarken. O kadar ani cevap vermiştim ki bana daha da garip bakmasına neden oldu. "Neden iyi olmayayım ki?"

"Ne bileyim," dedi garip bir sesle. "Tuhaf bakıyordun."

Kaşlarım biraz daha çatıldı. "Tuhaf mı?" diye sordum. "Nasıl tuhaf?"

"Normalde de ters ters bakıyorsun zaten," dedi. "Şimdi daha ters baktın. Bir sorun mu var?"

Bana bir sorun olup olmadığını mı soruyordu gerçekten? Bu soru her nasıl bakıyorsam daha da garip bakmama neden olmuştu eminim ki çünkü şaşırmıştım. Ne zamandan beri konuşuyordu? Daha da fazlası, ne zamandan beri soru soruyordu? Hem de sorun olup olmaması ile ilgili? Bundan birkaç hafta önce bana sadece konuşmanı istediğim zaman konuş derken sorunları hiç de umursuyormuş gibi değildi.

"Sorunlarımla ne zamandan beri ilgileniyorsun?" diye sordum şaşkın bir sesle.

"Bu yola beraber çıktığımızdan beri," diye cevapladı beni.

"Emin misin?" diye sordum cevabına daha da şaşırarak. "Hiç sanmıyorum öyle olduğunu, Narbekov."

Çünkü söylediğinin aksine, bu yola beraber çıktığımızdan beri hiçbir dediğimi umursamamıştı. Konuşmam bile onu sinirlendiriyordu sanki. Babasının yasını tuttuğunu ve sağlıklı bir psikolojide olmadığını farkındaydım ama ben kimsenin psikoloğu değildim, ben de aynı hâldeydim ve bu durumu bana yansıtmasını hak etmiyordum. Sonuçta babasının ölümünden ben sorumlu değildim ve bu yola bir amaç uğruna çıkmıştım, onun yanında olmak için değil.

"Öyleydi," dedi net bir sesle. "Yaptıklarımı farkında değildim, Bengi. Kafam yerinde değildi derken bunu bir bahane olarak kullanmıyorum. Evet, ben zaten

soğuk ve kaba biriyim ama bana zararı olmayan insanları terslemek gibi bir amacım yoktur. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Ben konuşulan bir evde büyümedim," dedi bana baktığında. "İletişim kurulan bir evde büyümedim. Sorunların bir masa etrafında çözüldüğü bir evde büyümedim. Bana susmamı söylediler ve sustum. İnsanlarla iletişim kurmak konusunda iyi değilim çünkü bunu yapmama küçükken izin vermediler. Sonrasında da ben eksikliğini hissetmedim çünkü iletişim kurmam gereken kimse olmadı zaten etrafımda." Bir an bunu söylemek garip geliyormuş gibi duraksadı. Eğer birkaç saat önce kardeşi hakkında söylediklerini duymasam ben de garipseyebilirdim ama bana, şu an açıldığından çok daha fazla açılmıştı zaten. "Siktir et," dedi birden. Sanki anlattıkları hiçbir anlam taşımıyormuş gibi. "İlk baştaki hareketlerimi telafi edemem ama şu andan sonra öyle davranmayacağım. Yine de benden sana yakın olmamı bekleme, öyle bir şey gerçekleşmeyecek."

Çatık kaşlarımla beraber ona döndüm. Öyle bir konuşuyordu ki sanki bana yakın olması için ölüyordum. Olmazsa olmasındı. Bana neydi? Benim için önemli olan bu işte beni dışlamaması ve beni olacaklardan haberdar etmesiydi. Benimle bir şeyler paylaşmasını istemediğimi söylemek yalan söylemek olurdu çünkü onu merak ediyordum, bunu farkındaydım. Kendisiyle ilgili anlattığı şeyler dikkatimi çekiyor, onu daha da eşelemek istememe neden oluyordu ama bana bir şey anlatmak istemeyen bir adamı zorlayamazdım. Ben de az onun kadar az insanla iletişim kurmuştum ama kimseyi elinden tutup da zorla kendini açmak zorunda bırakamayacağımı farkındaydım.

Gerçi beş yaşında aşık olduğum komşunun oğluna tam olarak böyle yapmıştım.

Ama o zamanlar beş yaşındaydım.

"Öyle bir şey istemiyorum da zaten," dedim umursamaz bir sesle. "Bana yakın olup olmaman umurumda değil çünkü ben de sana yakın değilim, olmayacağım da. Dertleşme saati yapacak zamanımız yok.

"Katılıyorum," dedi. "Aynı acıları paylaşıyoruz diye oturup da dertleşecek hâlimiz yok ya."

"Aynen öyle," dedim ben de kafamı sallayarak. "Planda beraber hareket edelim, yeter."

Ama bunu demesi biraz sinirlerime dokunmuştu çünkü o anlattıklarından sonra, ben de ona bir şey anlatabilirmişim gibi hissetmiştim ama belli ki anlatamazdım. Anında başka bir duvar örmüştü.

Bu adama ulaşmak imkansızdı sanki.

Size uzanabilirdi ama siz onu tutana çoktan kadar geri çekilmiş olurdu.

"Edeceğiz zaten," dedi. "Bu yüzden buradasın."

"Ben de sana haftalardır neden burda olduğumu soruyordum ya," dedim alaycı bir sesle. "Sonunda cevap vermene sevindim."

"Abartıyorsun," dedi. "Seni o kadar da cevapsız bırakmadım."

"Bırakmadın mı?"

"Çok daha uzun süre cevapsız kaldığım olmuştu," dedi alaycı bir sesle. "Emin ol, ölmüyorsun."

"Evet," dedim alaycı bir sesle. "Ölmekten beter oluyorsun."

Kısa bir an duraksadı. Dudakları kıpırdandı ama cevap vermek yerine ayağa kalktı ve mutfağa doğru geçti. Tek kelime etmemişti. Her zamanki gibi sessizleşmesi karşısında gerildiğimi hissettim. Buna alıştığımı düşünüyordum ama her seferinde daha

fazla geriliyordum. Tam açıldığını düşündüğümde sessizleşince ne yapacağımı şaşırıyordum.

Acaba aklından neler geçiyordu?

Bir kez olsun kafasının içinde olmak isterdim. Dünyayı onun gözünden görmek... Anlamak ve anlaşılmak, bence yaşamanın en temel nedeniydi. Birileri bizi anlasın diye doğuyor ve birilerinin bizi anlamasının umuduyla gözlerimizi yumuyorduk hayata. Belki de bu yüzden, asla anlaşılmadığını düşünen insanlar hep daha sessiz ve yalnız oluyorlardı. Hayatı seyirci gibi geçiriyorlardı. Çünkü aslında yaşıyor sayılmazlardı.

Birkaç dakika sonra mutfaktan geri geldi. Elinde hâlâ saçlarını kuruladığı siyah havlu vardı, diğer elinde ise bir alkol şişesi tutuyordu. Mum ışığı tam olarak aydınlatmadığından ne olduğunu göremiyordum ama muhtemelen votkaydı. Zaten başka bir şey tercih ettiği yoktu.

"İçer misin?" diye sordu bana döndüğünde. Elindeki havlu boynundaydı şimdi, saçları hâlâ ıslaktı ama kurulamayı kesmişti.

"Sanki ona ağzımı değdirirsem bir daha o şişeden içermişsin gibi," dedim ortamdaki garip havayı dağıtmak için. Neden birkaç kelime ettikten sonra hep böyle boğucu bir atmosferin içine adım atıyorduk onunla beraberken?

"İçmem," dedi dürüst olarak. "Bardak getirirdim."

"Canım çekseydi gidip ben bardak alırdım zaten," dedim. "Canım çekmiyor. Alkolü pek sevmem."

Şişeyi açıp dudaklarına götürdüğünde, "Ben severim," diye mırıldandı.

Yavaşça güldüğümde, "Hadi ya," dedim. "Hiç anlaşılmamıştı alkole olan toleransından çok içtiğin."

"Alkole toleransımın bu kadar fazla olmadığı günler daha güzeldi," dedi şişeden bir yudum daha aldığında.

Bakışlarım istemsizce yutkunduğunda belirginleşen adem elmasına kaydı. Sonra tekrar yüzüne baktım. İçerideki mum ışığı tamamen onun güzel yüzünü aydınlatıyordu ve ela gözleri karanlığın içinde parlıyordu.

"Kendini kaybetmenin nesi güzel?" diye sordum. "Ayrıca senin gibi kontrolcü birisinin kontrolü kaybetmekten haz alacağını düşünmezdim."

"Kontrolcü değilim," dedi.

"Öylesin," dedim devam etmesine bile izin vermeden. Bunu reddedemezdi.

Alayla güldü. "Evet," dedi. "Öyleyim. Kontrol sende değilse baştaki sen değilsindir. Ve yönetmekten daha kötü olan tek şey yönetilmektir."

"Neden olmadığın biri gibi göstermeye çalışıyorsun kendini?" diye sordum. "Ağzından çıkanlarla yaptıkların çok farklı. Kime neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?"

"Güzel soru," dedi alaycı bir sesle. "İnsanların beni çözmesi hoşuma gitmiyor, o yüzden." Şişeden bir yudum daha aldığında, "Kontrolü kaybetmek kötü," dedi. "Ama düşüncelerin susması güzel."

"Belli bir yere kadar kaçabilirsin," dedim sadece.

"O kadar bile kaçamıyorum," diye cevapladı beni. Gözleri etrafta dolaştı. "Neden mum yaktın?"

"Elektrikler kesik çünkü," dedim. "Yani, salonda böyle. Ampül patlamış sanırım. Ben anlamam çok. Sen halledersin bir ara."

"Halledeyim şimdi."

Ayaklanacağı sırada "Yok ya," dedim. "İç sen. Keyfine bak. Ben mum ışığında oturmayı daha çok severim zaten. Sorun değil benim için."

"Öyle olsun," dedi bir yudum daha aldığında. Ona bakmak istemiyordum çünkü ela gözleri o kadar dikkatle bana bakarken geriliyordum ama gözlerim koca odada ondan başka bir yere gitmemeye yemin

etmişti sanki. Derin bir nefes aldığım sırada, "Ne oldu?" diye sordu.

Ona garip garip baktım. Birden neden bu kadar soru sormaya başlamıştı. Önceki haftalarda yanında çok daha sıkılmış göründüğüme emindim. Ya da sinirli. Ama hiçbirinde bana iyi olup olmadığımı ya da ne olduğunu sormamıştı.

"Hiçbir şey," dedim. "Düşünüyordum. Hep sen mi düşüneceksin?"

"Keşke düşünmesem," dedi güldüğünde. Şişeden bir yudum daha aldığını gördüm. O kadar büyük yudumlar alıyordu ki şişeyi neredeyse yarılamak üzereydi.

"Çok hızlı içiyorsun."

"Bu yavaş hâlim," dedi. "Bir de üniversitedeyken beni görseydin. Yurda her gece sarhoş giriyordum. Bu yüzden sekiz tane yurt değiştirmek zorunda kaldım."

Ama görmem mümkün değildi. Aramızdaki yaş farkına bakacak olursak, o üniversiteye yeni başladığında ben daha ilkokuldaydım. Ortaokula bile başlamamıştım. Gerçi ben ilkokula ya da anaokuluna da gitmemiştim ya. Sadece ev vardı. Üstüme kapanan kapılar... Ve yalnızlığım.

"Rusların sarhoşluğu umursayacağını sanmıyorum," dedim. Ama yurtta kaldığını söylemişti. Belki de üniversiteyi Rusya'da okumamıştı. "Üniversiteyi Rusya'da mı okudun bilmiyorum gerçi ama..."

"Sarhoş gelip olay çıkartırsan gayet de umursarlar," dedi. "Sürekli oda arkadaşlarımla kavga ediyordum. Yurtlar genelde karmaydı ve şansıma, oda arkadaşım hep kız oluyordu. Bir kızla oda arkadaşıydım, kız bana aşık olduğu için hiç şikayet etmiyordu ve ilk kez turnayı gözünden vurmuş gibi hissediyordum. Sonra kız bir gün odaya sarhoş geldi ve tahmin et ne oldu?" Anında bir tahmin yaptım ve bu gerçekten olmuşsa, gerçekten kahkaha atacaktım. "Evet," dedi

yüzümdeki ifadeden ne anladığımı anlayarak. "Tam da tahmin ettiğim gibi. Üzerime kustu."

Onun o anki tepkisini tahmin ettiğim için kahkahama engel olamadım çünkü şu an anlatırken bile yüzü iğrenti ile buruşmuştu.

"Sonra ne oldu?" diye sordum hâlâ gülerken.

"Olay çıkardım tabii ki," dedi. "Sonra kız bana bilendi. Beni yurt müdürüne şikayet etti, odamda alkol bulundurduğum için. Yatağımın altı bar gibiydi, saklayacak zamanım bile olmadı. Atıldığım son yurttu o. Zaten en son gittiğim yurttan atılmadan mezun oldum."

"Ben bir çocuğa aşık olsaydım ve o çocuk oda arkadaşım çıksaydı ne olursa olsun onu şikayet etmezdim," dedim. "Turnayı asıl o gözünden vurmuş. Nasıl bir şanssa... Kendi kendini sabotaj etmiş resmen."

"Bir şey olmayacağından emindi artık," dedi alaycı bir sesle.

"Gerçekten hiçbir şey yaşamadınız mı?" diye sordum inanmıyormuş gibi ki gerçekten de inanmıyordum.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Neden yaşayacaktık ki?"

"Seni seven bir kız, sen ve göt kadar yurt odası," dedim. "Ayrıca ikiniz de her gece leş gibi sarhoş oluyorsunuzdur. Yanlışlıkla bile olsa en az bir kere bir şeyler yaşanmıştır."

"Hiçbir şey yaşamadım kızla," dedi net bir sesle. "Sarhoşken bile yaşasaydım, hatırlardım. O kadar kendimi kaybetmem hiçbir zaman."

"Tipin mi değildi?"

"Sen ne yaşanmış olmasını istiyorsun tam olarak?" diye sordu şaşkın bir sesle. Sesindeki eğlenen tonu ilk kez duyuyordum.

Ona alayla baktım. "Belli ki kız kızıl değilmiş."

Şaşkın şaşkın baktı. "Pardon?"

"Tipin kızıllar ya."

"O nereden çıktı?" diye sordu kafasını salladığında.

"Devlet sırrı değil ya," dedim alayla. "Yani, Nadia ve Elena'ya bakınca anlayabiliyorum."

"Kızın saçının rengini hatırlamıyorum," dedi dediğimi görmezden gelerek. "Ama bana karşı bir şeyler hisseden birisi ile beraber olmam."

"O neden?"

"Çünkü haksızlık yapıyormuş gibi hissederim," dedi. "Duygusal olarak karşılık veremeyeceğini bildiğin biriyle o kadar yakınlaşmak bence adice. Kendine daha çok bağlamaktan başka bir şey değil."

"Bilemiyorum," dedim. "Hiç ikili bir ilişki yaşamadım. Biliyorsun, evde büyüdüğümden."

Şimdi bunu dalga geçerek söylüyordum ama ergenliğim bunu sorun etmekle geçmişti. Babama ne zaman bunun konusunu açsam beni korumak için yaptığını söylüyordu ve haklıydı, sonunda sadece ben hayatta kaldığıma göre gerçekten de işe yaramıştı. Beni korumuştu. Ama hiç yaşanmamış bir hayat korumaya değer miydi? İşte bu soruya karşı cevaplarımız babam ile uyuşmuyordu.

Sonunda ölecek olduğumu bile bile yaşamayı tercih ederdim.

Çünkü ölmemiştim ama hiç yaşamış da sayılmazdım.

"Üniversiteye gittin," dedi. Bunu nereden bildiğini sorgulasam da sormadım. Sonuçta benim varlığımı bile bilmemesi gerekirdi ama biliyordu. Burada, yanımdaydı.

"Evet," dedim. "Sadece iki sene. Onu da bırakmak zorunda kaldım."

"Orada birileriyle tanışmışsındır, ondan bahsediyorum."

"İki tane çocukla konuşmuştum," dedim. "İkisi ile de birinci kahve içişe çıkmamızdan sonra konuşmayı kestik."

Alayla güldü. "Neden?"

"Ne bileyim," dedim. "İstediğim gibi biri değillerdi galiba."

"Nasıl birini istiyorsun ki?" diye sordu meraklı bir sesle.

Sesindeki merak yüzünden kaşlarım çatılsa da tepkisiz kalmaya çalıştım ve sorduğu soruyu düşündüm. Nasıl biri istiyordum ki? Ben de bilmiyordum. Sanırım asıl sorun da bunun cevabını bilmemem olmuştu.

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Ama o tipleri istemediğim kesindi."

"Nasıl tiplerdi ki?"

"O kadar net hatırlayacak kadar dikkat etmedim," dedim. "İnsanlarla iletişim kurmakta sadece sen kötü değilsin."

Gerçek buydu. O aralar hayatım tepetaklaktı ve ne kadar normal hissetmek için normal olmayı denesem de her denememde biraz daha yüzleşiyordum normal olmadığım gerçeği ile. Karşımdaki çocuklardan çok daha ayrı bir dünyada büyümüştüm ve iletişim kurmakta berbattım. Konu açamıyordum bile. Onların bahsettikleri de ilgimi çekmiyordu. Çünkü o hafta yeni çıkan filmden, verilecek partiden ya da notlardan daha önemli dertlerim vardı. Ailemin ölmüş olması, abimin gitmiş olması ve yapayalnız olduğum gerçeği gibi.

"Bana hiç randevuya çıkmadığını söylemiştin ama," dedi kafasını yana eğdiğinde. "Şimdi kim yalancı oldu?"

"Bunlar randevu değildi ki!" dedim itiraz ederek. "Bir tanesi ile ders çıkışı kahve içtik, diğeri ile de arkadaşımı beklerken."

"Baş başa bir şekilde kahve içmek kulağa gayet de randevu gibi geliyor ufaklık," dedi alaycı bir sesle.

"Saçmalama," dedim. "Bunu randevudan saymaz kimse."

"Daha neleri sayıyorlar bilsen şaşırırsın..."

"Tamam onlar saysınlar," dedim. "Ben saymıyorum."

"Sen çok mu romantik film izledin?" diye sordu alaycı bir sesle. "Çiçekler, mum ışığı ve romantizm mi bekliyorsun bir randevudan?"

"Hayır," dedim suratımı buruşturarak. "Biraz özel bir şey olsa fena olmaz tabii."

"Nasıl bir şey mesela?"

"Ne bileyim ya?" diye sordum, sesim istemsizce yükselmişti. "Neden sorup duruyorsun?"

"E konuşmayınca da kızıyorsun," dedi. "Konuşunca da kızıyorsun. Ne yapacağım ben?"

"Cevabını bilmediğim sorular soruyorsun ama!"

"Düşün de cevapla o zaman."

"Sanki biriyle randevuya çıkabilecekmişim gibi bu saatten sonra," dedim alaycı bir sesle. "Nesini düşüneyim bu sorunun?"

"Neden çıkamayasın?" diye sordu içkiden bir yudum daha aldığı sırada.

"Sana söyledim," dedim. "Bu işin nasıl biteceğini ikimiz de farkındayız."

"Ben de sana bir şey olmayacağını söyledim," dedi. "Bir şey olursa bana olacak. Bu benim planım. Sorumluluk bende. Sen hayatını yaşamaya devam edeceksin."

"Saçmalıyorsun," dedim. "Bu işte beraberiz. Seni öylece bırakmam."

"Beni öylece bırak demiyorum sana," dedi. "Ama ölmüşsem, zaten ölmüşümdür. Benimle olman sana ne katacak? Benimle beraber ölemezsin ya. Hayatına devam edeceksin. Eğer başarısız olursa plan, normal hayatına dönmelisin." Ama benim normal bir hayatım

yoktu ki. Sanki içimi okumuş gibi, "Normal bir hayata sahip değilsin evet," dedi birden. "O zaman normal bir tane edinmek için çabalarsın. Eğer intikam almayı başaramazsak, zaten bu işin peşini bırakman gerekiyor demektir. Yaşamak her şeyden daha önemlidir. İntikamdan bile."

İntikam seni yaşatmaz.

Babasının mektubunda -aslında Perva babasının olmadığını iddia ediyordu- böyle diyordu ve bu tanıdık bir cümleydi çünkü babam da aynısını bana söylemişti. Eğer bir şey olursa -olacağını en başından beri bildiği için doğduğumdan beri beni buna hazırlamıştı- yola devam etmemi, arkama bile bakmamamı istemişti.

Her zaman babamın sözlerini dinleyen bir kız olmuştum. Her konuda

Bu konu hariç.

Denemiştim aslında. Bu konuda da onun sözünü dinlemeyi denemiştim ama başaramamıştım. Bir türlü yastığa koyamamıştım rahatça. Bir türlü uyuyamamıştım. Bir türlü devam edememiştim. Bir türlü intikam hissini çekip atamamıştım içimden.

"Yaşamanın her şeyden daha önemli olduğunu düşünüyorsan neden bu yola giriyorsun?" diye sordum. "Çünkü bu yolun sonunda öleceğini düşünüyorsun."

"Bazen avdan sağ dönemezsin," dedi. "Bu riski bilirsin. Ama yine de gidersin. Çünkü gitmesen de sağ kalamayacağını farkındasındır. Bu üzerine düşünüp karar vereceğin bir şey değildir. Refleks. Sadece yaparsın."

"Bu işe karışmasan gayet de sağ kalabilirsin," dedim. "Sadece bunu tercih etmiyorsun."

"Bana hep devam etmemi söylediler," dedi şişeyi kafasına diktiği sırada. Gözlerim hareket eden adem elmasına kaydı, hemen sonra ela gözlerine tekrar

odaklandım. "Bu emirlere uzun bir süre uydum. Yanımda kimse kalmayana kadar. Şimdi yapayalnızım ve ne uğruna devam edeceğim ki diye düşünüyorum ama cevap bulamıyorum." Duraksadı. "O mektupta yazıyordu ya hani... İntikam seni yaşatmaz, diye. Bu saatten sonra beni gerçekten yaşatmayacak tek şey intikam alamamak aslında."

"O zaman bana hayatına devam et diyemezsin," dedim. "Çünkü ben de seninle aynı hâldeyim."

"Ben sana bu işi bırak ve git demiyorum," dedi. "Eğer başarısız olursak git diyorum. Arada fark var. Ben öldüm diye neden öleceksin? Senin bana ne borcun var, kızım?"

"Öleceğin düşünüyorsan bu işe girmek istemiyorum," dedim birden. Bu çıkışım gözlerinin kısılmasına neden oldu. "Öyle bakma, ciddiyim. Ölen insanların intikamını almak yaşayan birinin de canını almaya değmez benim için, Perva. Giden zaten gitti. Peşinden gideceksek, eğer gerçekten hak edenlere zarar veremeden biz zarar göreceksek bırak bu işe hiç girmeyelim. Şimdi geri dönelim. Devam edelim."

"Edemem," dedi kafasını salladığında. "Bengi, dünyayı çok tozpembe sanıyorsun. Bu elimizde olan bir şey değil. İntikam almaya çalışan her zaman daha fazla zarar görür. Bunu bilerek gelmeliydin benimle."

Sözleri beni sinirlendirdi çünkü bahsettiğim şeyi anlamıyordu ve bana hâlâ hiçbir şeyden haberi olmayan bir çocuk muamelesi yapıyordu ama ben bu hayatı zor yoldan, tüm sevdiklerimi kaybederek öğrenmiştim. İntikam her zaman riskliydi ama bazen oranlar birbirine yakın olurdu, bazen ise uzak. Eğer uzaksa... Eğer öleceğini düşünüyorsa... Şimdi geri dönmeyi tercih ederdim.

"Ondan bahsetmiyorum," dedim. "Risk her zaman var. Plan senin, Narbekov. Eğer ölüme yatıracağın para, yaşama olasılığına yatıracağından fazlaysa bu

kumarda, ben burada bırakırım bu meseleyi. Sen devam edersen et. Ben senin öldüğünü izlemek istemiyorum."

"Neden?"

"Bir kişiyi daha kaybetmek istemiyorum."

"Çocuk gibi düşünüyorsun," dedi. "Zaten sahip olmadığın birini kaybetmiş sayılmazsın, Bengi."

O kadar öfkelendim ki cevap bile verecek gücü kendimde bulamadım çünkü ağzımı açsam ona bağıracaktım. Sürekli bana çocuk gibi düşündüğümün imasını yapması beni bunaltmıştı. Söylemek istediğim şeyi görmüyordu. Anlamıyordu. Kendi çizdiği kurallara göre hareket ediyordu. Bir kişinin daha ölümünü görmek istemiyordum çünkü o ölürse ve ben yaşarsam, kendimi onun katili sayardım.

Bu yola çıkarken ne düşünmüştüm ki? Hiç onunla gelmemeliydim. Bilmediğim bir şeye adım atmamalıydım. Kendi planımdan ilerlemeli, gerekirse de bunun için ölmeliydim. Onunla hiç tanışmamalıydım.

Ayağa aniden kalktım, içeri doğru yürümek için bir adım attığım sırada elini bileğime sardı ve beni aniden tutarak kendine doğru çekti. Eli o kadar uzundu ki bunu yapmak için ayağa kalkması bile gerekmememişti, sadece biraz doğrularak bana yetişmişti. Elimle bileğime yaptığı baskıdan kurtulmaya çalıştım ama kilit gibi sarmıştı bileğimi ve çekmiyordu.

Beni kendine göre çektiğinde, "Öyle demek istemedim," dedi. "Otur, konuşalım. Şimdi kalkıp gitmen hiçbir şeyi düzgün yapmayacak."

"Sen konuşmak istemediğinde sorun yoktu?" diye sordum alaycı bir sesle. "Şimdi de ben konuşmak istemiyorum."

"Konuşmak istemiyorsan konuşmayız," dedi sakin bir sesle. "Ama otur."

Birden oturduğumda yüzündeki şaşkınlığı gördüm. Oturmamı beklemiyordu. "Al," dedim sinirle. "Oturdum. Ne yapacağız şimdi? Bön bön birbirimizin suratına mı bakacağız?"

"Çok çabuk sinirleniyorsun," dedi sakin bir sesle. "İlk öğrenmen gereken şey sakin olmak. İhtiyacın var." Beni süzdü. "Epey var."

"İstemiyorum sakin falan olmak."

"Öfke sadece sana zarar verir," dedi gözlerimin içine baktığında.

"Bana zarar veren şey senin kafanı kıramıyor oluşum."

Gözlerinde alaycı bir parıltı belirdi. "Bundan bahsediyorum işte..."

"Sus," dedim sinirle.

"Peki," dedi kabullenerek.

Önünde duran şişeyi tekrar eline aldı ve bir yudum aldıktan sonra kafasını koltuğun yastığına yaslayarak tavanı izlemeye başladı. Gerçekten konuşmayacak mıydı? Bu nasıl cins bir herifti? Şimdi kalkıp gitsem beni yine tutmaya çalışır mıydı? Hayır, beni yanına oturtuyordu ama tek kelime ettiği de yoktu. *Adama sen sus dedin ama Bengi.* İyi de gerçekten susmasını kast ederek söylememiştim ki onu.

Salondaki sessizliği telefona düşen bildirim sesi böldü. Kafasını kaldırarak sehpanın üzerinde duran telefona baktı, muhtemelen hangimizin olduğuna bakmıştı. Onundu. Zaten benimki olamazdı. Gerçi Çakır arada mesaj atıyor ve beni kontrol ediyordu ama o da bu saatte yazmazdı. Telefonun ekranı aydınlandı ama bu açıdan kimin mesaj attığını göremiyordum, kafasını tekrar yastığa yasladığına göre onun da umurunda değildi.

"Bakmayacak mısın ona?"

"Tolun'dur," dedi. "Sen bak istersen."

"Neden?" diye sordum Türkçe konuşarak. "Uşağın mı var karşında?"

"Uşak ne demek amına koyayım?" diye sordu homurdandığında.

"Bilmediğin bir bok çıktı sonunda," dedim alayla.

"Türkçe'ye çok ani geçiyorsun."

Söylediğini umursamadan "Şifren ne?" diye sordum.

"Altı tane altı."

"Cidden takıntılısın," dedim telefonu elime aldığımda. Hâlâ kafasını yasladığı yerden kaldırmamıştı. Mesaj bildirimine baktım. "Tolun değil," dedim. "Nadia."

Nadia: Babam seni görmek istiyor.

"Ne yazmış?"

"Babam seni görmek istiyor yazmış."

"Babasını sikeyim onun," dedi homurdanarak. "Bırak, yazma bir şey."

"Sorun olmasın?"

"Ne sorunu olacak?"

"Leo'nun seni görmek istemesinden bahsediyorum," dedim. "Bu saatte? Bir sorun olmasın?"

Adrian Rozanov'u gömmek zorunda kaldığımız için ekstra panik hâlindeydim ve normalde olsa bile Leo beni geriyordu, bunu inkar edemezdim. Bir de gecenin köründe kızına mesaj attırması bana hiç normal gelmemişti.

"Bir şey olmaz," dedi. "Leo hep böyle. Sorun olmadığına eminim. Olsa da hallederim."

Ben ona cevap bile veremeden bir mesaj daha geldi. Telefon elimde titreşmişti.

Nadia: Sana anlatmam gereken bir şey var. Bir ara konuşmamız lazım.

"Bu mesaja bakman lazım," dedim telefonu ona doğru tuttuğumda. Mesaja kısa bir an baktı, okuduğunda tepki bile vermeden telefonu bana geri uzattı.

"Cevap vermeyecek misin?" diye sordum istemsizce.

"Hayır," dedi. "Gerek yok."

Onun yerine merak etmiş olmama rağmen diretmedim. Birkaç saniye sessizlik oldu. Sonra doğruldu ve bana baktı. Bir şey söylemesini bekledim. Herhangi bir şey... Ama yine her zamanki gibiydi. Sessizlik yemini etmiş gibi.

"Bence başarılı olma ihtimalim başarısız olma ihtimalimden daha fazla," dedi sonunda sessizliği böldüğünde. "Bu yüzden, değeceğini düşünüyorum. Ölsem bile... En azından sonunda gerçekten istediğim bir şey yaparak ölmüş olacağım." Ona ne söyleyeceğimi bilemediğim sırada, "Yani evet," dedi. "Söylemek istediğini anladım, haklısın. Değeceğini düşünüyorum."

"Peki," dedim sadece.

Hiçbir şey söylemeden doğruldu ve şişeyi kafasına dikti. Şişenin dibine geldiğini fark ettim. Bu kadar hızlı içtiğini o da benim gibi farkında değildi ki şaşırmıştı. Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı, mutfağa gitti ve birkaç saniye sonra elinde yeni bir şişe ile geldi. Şişeyi açtıktan sonra ağzına dayadı, bir yudum daha aldığında sehpanın üzerinde duran sigaradan bir dal çekmesini izledim, gözlerim eline düştü. Görünürde olup da dövmesi olmayan tek yer eliydi. Gerçi parmaklarında dövmeler vardı, küçük semboller ve rakamlar, ama elinin üstü bomboştu.

Sigarayı çektikten sonra dudaklar arasına koydu ve çakmak ile sigarayı ateşledi. Derin bir nefes içine çektiğinde dumanı yüzüme doğru çarptı. Benim de canım çektiğinden paketin içinden bir dal çekerek dudaklarım arasına koydum. Hiçbir şey söylemeden eğildi ve sigaramı yaktı. Geri çekilirken gözlerimin içine bakması istemsizce ürpermeme neden oldu. Bakışlarında insanı rahatsız eden bir şey vardı.

Fantastik ve şeytani. **Garip bir şekilde itmekten çok çekiyordu.**

Sessizlik dakikalara doğru uzarken en sonunda rahatsız hissetim ve bunu bölme ihtiyacı duyarak "Yine sessizleştin," dedim.

"Fark etmiyorum bile," dedi. "Sen diyene kadar fark etmiyorum, yani."

Tolunlar garipsemezlerdi çünkü alışkınlardı. Zaten çevresinde de başka insan yoktu. Aslında o da benim gibi yapayalnızdı. Ama o sessizliğe sığınırken, ben sessizliği rahatsız edici buluyordum. Çünkü buna alışarak büyümemiştim. Daha da yalnız hissetmeme neden oluyordu. Daha da kimsesiz... Artık şakalar yapan babam yoktu, annemin attığı kahkahalar ve abimin yediği tokatların sesi yoktu.

Sadece hiçlik vardı.

Koca bir hiç.

"Buraya gelir miydiniz küçükken?" diye sordum gözlerim evin içinde dolaşmaya başladığında. Her şey o kadar eski görünüyordu ki, uzun zamandır kimsenin adım atmadığı belliydi.

"Evet," dedi. "Tatil yapmak için geliyorduk. Rusya'da sıcak bir yer bulamazsın, biliyorsun. Eka sıcağı severdi. Parla da öyle. O yüzden yazları geliyorduk." Sigaradan derin bir nefes çekti. "Parla öldükten sonra ben buraya hiç gelmedim," dedi. "Eka da. Babam arada kafa dinlemeye gelirdi, bizden kaçmak istediğinde. Sonra Eka ölünce onun bütün eşyalarını buraya göndertti. Bakınca kafayı yiyordu. Onu hiç ağlarken görmemiştim. O gece bile ağlamamıştı." Annesinin öldüğü geceden mi bahsediyordu? "Sonra üzerinden günler geçti, haftalar, aylar... Onu yatak odasında hıçkıra hıçkıra ağlarken buldum. Tişörtlerine sarılarak. Gerçekliğini hâlâ sorguluyorum. Bana her zaman ağlamanın zayıflık olduğunu söylerdi ve o benim gözümde en

zayıf olabilecek kişiydi. İnandığım her şey çökmüş gibi hissettim. Beni gördüğünü biliyordum ama konuyu hiç açmadı ama kendine kızdığından emindim, onu o hâlde gördüğüm için kendine kızmıştı. Sabah uyandığımda onu evin içinde deli gibi dolaşırken buldum. Eka'nın tüm eşyalarını toplamıştı, atacak sandım çünkü o kadar takıntılıydı işte zayıf görünmemeye ama konu Eka olduğunda olduğu kadar acımasız olamıyordu, muhtemelen kıyamadı ve tüm eşyaları arabaya koydu, sonra da dedeme eşyaları buraya getirmesini söyledi. Tek bir eşyasını bile bırakmadı. Tokasını bile. Aklına gelecek herhangi bir şey. En sevdiği kupayı bile gönderdi. Kitaplarını bile. Eka'nın ona aldığı hediyeleri bile. Her şeyi gönderdi. Sanki evde öyle birisi hiç yaşamamış gibiydi. Her şeyi gitmişti. Sonra bu eve bir daha adımını atmadı."

Benimle paylaşmak istediğinden fazlasını paylaştığını fark ederek duraksadı. Bunu yapmak istemediğini farkındaydım ama bir kere başlamıştı ve şimdi duramıyordu. Onu anlıyordum çünkü ona karşı bir kez ağzımı açacak olsam ben de bir daha duramayacak gibiydim. Ondan uzak durmam gerektiğini bilmeme rağmen, omzunda bir kez ağlasam bir daha uzak duramazdım. Çünkü ona güvenmek istemediğimde bile inanılmaz bir güven uyandıran hissi görmezden gelemiyordum.

"Ben de buraya gelmemiştim yıllardır," dedi, yavaşça doğrulduğunda. "Dedem geliyor arada."

"Deden?"

"Ekaterina'nın babası," dedi. Ona asla anne dememesi dikkatimi çekiyordu ama bu konuda bir şey söylemek istemiyordum.

"Yaşıyor mu?" diye sordum. Nedense onun herhangi bir akrabasının hayatta olması garip gelmişti.

"Evet," dedi. "Yaşıyor. Kazık çaktı sanki dünyaya."

"Görüşüyor musunuz?"

"Yılda en fazla üç kere," dedi. "Eskiden hiç görmezdim onu. Bizimle görüşmüyordu."

"O neden?"

"Babamı sevmiyordu," dedi alaycı bir sesle. "Ona hep *kızımı mahvettin piç oğlu piç* derdi."

"Öyle miydi peki sence?"

Bir an duraksadı, sorduğum soruyu gerçekten düşünüyor gibiydi. Sonra omzunu silkti ve "Evet," dedi. "Ama bence ikisi de birbirini eşit derecede mahvetti. Karşılıklıydı."

"Aşk her zaman yeterli değil demek ki."

Alayla güldü. "Her zaman mı?" diye sordu içkiden bir yudum daha aldığı sırada. "Hiçbir zaman. Aşkı sikeyim."

"Birbirine iyi gelmeyen insanlar bir araya geldiğinde öyle oluyor," dedim. "Ama ben de birbirine aşık iki insanla büyüdüm ve böyle değildi. Yani, her zaman öyle olmuyor."

"Olabilir," dedi. "Sen şanslısın."

"Sanırım," dedim. "Öyleyim sanırım."

Kendimi hiçbir zaman şanslı bir insan saymazdım ama onun bu hâlini gördüğümde... Belki de saymalıyım, diyordum içten içe. Evet, istediğim gibi büyümemiştim. Normal bir hayat yaşamıştım ama en azından birbirini ve beni seven anne ve baba ile büyümüştüm.

Eğer elimde o da olmasaydı hayatım ne kadar acı verici olurdu hayal bile edemiyordum.

Ve onun elinde o da yoktu.

"Uykun gelmedi mi hâlâ?" diye sordu telefonu eline aldığında. Ekranı yüzünü aydınlattığında saate baktı ve telefonu tekrardan sehpanın üzerine bıraktı. "Saat geç oldu."

"Geldi aslında," dedim.

Onunla konuşunca zamanın nasıl geçtiğini hiç hissetmemiştim. Uykumun geldiğini hissetmediğim

gibi. Aslında ben de onun gibi uykuya dalmakta sorun yaşayan biriydim ama bu işe adımımı attığımdan beri sanki adım atmak bile yoruyordu beni, hareket edecek enerjiyi bulamıyordum, sürekli uyuyasım geliyordu.

"En sondaki odada yatarsın," dedi. "Zaten bir tek orası açık. Bir oda çocukluk odamız. Yataklara sığamazsın. Gerçi, boyuna bakacak olursak... Sığabilirsin de. Bilemedim."

"Kısa değilim," dedim ona gözlerimi devirdiğimde.

"Omzuma bile gelmiyorsun."

"Çünkü sen çok uzunsun," dedim. "Bunun benimle ne alakası var? Çocuk yatağına sığacak kadar da küçük değilim. Ayrıca sığsam bile oraya yatamam."

"Diğer odada Eka'nın eşyaları var," dedi. "Babamla orayı kullanıyorlardı eskiden. Oraya hiç giremezsin. Geriye tek oda kalıyor zaten."

"O ne odası?"

"Öyle yatak odası," dedi. "Kimse kullanmadı. Seni rahatsız edecek bir anı yok yani, merak etme."

"Sen nerede yatacaksın peki?"

"Burada," dedi eliyle koltuğa vurduğunda.

"Buraya nasıl sığacaksın ya sen?" diye sordum. Koltuğa ben anca sığardım. Onun sığmasının imkanı bile yoktu.

"Oturur pozisyonda da uyuyabiliyorum."

"Sen insan değilsin," dedim. "Ayrıca uyumuyorsun. Sadece gözlerini kapatıyorsun." Ağzını açacağı sırada, "İtiraz etme işte," dedim. "Sen orada uyu. Ben buraya sığarım. Ayrıca kaç saat araba kullandın. Bir de o kadar mezar kazmakla uğraştın. Yat uyu işte. Senin de dinlenmen lazım."

Alaycı bir şekilde güldüğünde "Sen beni mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Seni değil kendimi aslında," dedim. "Planın beyninin beyni uykusuzluktan çalışmazsa biz nasıl

sağ çıkacağız bu kurtlar sofrasından tam olarak?"

Kaşlarını çatarak "Kurtlar ne alaka?" diye sordu.

"Sana bir Türkçe Atasözleri ve Deyimler sözlüğü alacağım ben," dedim gülerek. "Hadi git zıbar. Yarın konuşmamız gerekenler var."

"Kızım ağzım kurudu konuşmaktan zaten," dediğinde, bunu söylemesini hiç beklemediğim için kahkaha attım. "Daha ne konuşacağız ulan?" diye sordu. "Yeter bu kadar. Fazla bu bana. Azıcık dinlenmem lazım. Mümkünse bir hafta falan, eski rutine dönelim."

Bunları söylerken ela gözlerinin dudağıma kaydığını hissettim. Gülüşümün yüzümde donmaması için büyük bir çaba sarf etmem gerekmişti çünkü bana o kadar dikkatli baktığında donakalıyordum istemsizce.

"Sen o eski rutin dediğin şeye dönersen seni bir daha bıçaklarım," dedim, hâlâ gülüyordum. "Bu sefer karnından da olmaz." Bana gözlerindeki eğlenen ifadeyle baktığında, "Bıçak demişken," dedim. "Dikkat ediyorsundur umarım duş alırken falan? Sana pek güvenemedim bu konuda."

"Alt tarafı kesik," dedi. "Vücudum mermi izi ile dolu."

"Hiç görmedim," dedim.

Gözleri ile kolundaki kaplama dövmeyi işaret etti. Aynısından bacaklarında da vardı. Karnında da. Hiçbir şekil yoktu. Sadece simsiyah duruyordu. Estetik bir görüntü olduğunu düşünmezdim ve bu dövmeleri beğenmezdim ama ona yakışıyordu.

"Görünürde yara izi bırakmam," dedi, bana doğru döndüğünde. "Hepsini kapatırım. O yüzden görmemen normal."

"Neden?" diye sordum. "Bence bir zayıflık değil. Tam tersi. Mücadele ettim ve hâlâ buradayım, demek."

"Hayır," dedi. "Mücadele ettim ve yara aldım, demek."

"Ama buradasın."

"Buradayım evet ama yaralı bir şekilde," dedi alayla. "Yaralı aslana sürüsü ne yapar, biliyor musun?"

Ofladım. Oflamam onu eğlendirdi, bunu gözlerindeki parıltıdan bile anlayabiliyordum. Bazen onu anlamama fırsat bile vermiyordu. Bazen ise çok açık ve netti.

Oflamama rağmen, "Ne yapar?" diye sordum istediğini ona vererek. Dudaklarındaki alaycı gülümseme daha çok büyüdü ve bu anlamını çözemediğim bir şekilde hoşuma gitti.

"Dışlar," dedi. "Onlar için yemek bulurken yaralanmış olmaları da umurlarında olmaz. Hayatta kalmış bak savaşçıymış da demezler. Artık zayıftır. Ve dışlanması gerekiyordur çünkü. Bazı şeylere fazla anlam yüklemeye gerek yok. Doğa yalın ve çok sığ bir yer. Ona göre oynarsan her zaman kazanırsın."

Babamın söylediği sözler kafamın içinde çınladı. Doğa yalındır. Güçsüzün mezarı kazılır, güçlünün ise tacı hazırdır. Döngü hassastır ancak kırılmazdır. Av avantajı yakalayabilirse artık bir avcı sayılır. Avantajı yakalamak için ise sahip olman gereken tek bir şey vardır.

Sabır.

Sadece, sabır.

Soğuk, ölümcül, kuvvetli bir sabır.

Aynı Narbekov'un sahip olduğu gibi.

"Bu planları açıklaman gerektiğinde aslan ve ceylan muhabbetinden daha fazlasını yapman gerekecek," dedim sigarayı küllüğe bastırarak söndürdüğümde. "Bu cümleleri kurduktan sonra ben anlattım diyip geri çekilemezsin."

"Bakarız," dedi. Sesi alaycıydı.

"Bırak şu şişeyi de artık," dedim. "Bitmek üzere. Lise günlerine geri mi döndün bir gecede?"

"Keşke dönsem," dedi kafasını tekrardan geriye attığında.

Keşke benim de geri dönmeyi dileyebileceğim bir lise hayatım olsaydı.

Onun okumuş olması bana hâlâ çok garip geliyordu. Üniversiteyi neden okumuştu ki? Zaten yapacağı şey belliydi. Abim liseden sonra okula gitmeyi bırakmıştı mesela. Ailedeki çoğu kişi lise mezunu bile değildi. Çünkü hiçbir işe yaramayacağını biliyorlardı.

Onun da öyle olduğunu düşünüyordum.

Ama belli ki değildi.

Yine bir sessizlik oluştuğunda, "Nerede okudun üniversiteyi?" diye sordum. Sanırım onu hazır konuşurken bulmuşken konuşturabildiğim kadar konuşturmak istiyordum. Yapacaklarımız hakkında konuşabilirdik, onun yaptığı planları öğrenebilirdim nihayet ama onu merak ediyordum. Kişisel sorular sormak istiyordum. Onun hakkında gerçek bir şeyler öğrenmek istiyordum. Onu tanımak istiyordum.

Bu isteklerin normal olmadığını farkındaydım ama kendime engel olamıyordum.

"Moskova Lomonosov Üniversitesi," diye cevapladı sorumu.

"Annem de oradan mezun."

"Evet," dedi. "Biliyorum." Kaşlarım yine çatıldı. Nereden biliyordu? Ona öyle baktığımı fark edince, "Ekaterina da orada okumuştu ama o mezun olamadı," diye yanıtladı kafamda oluşan soru işaretlerini. "Üniversiteden arkadaş olduklarını biliyorum. Ekaterina bazen anlatırdı. Neydi annenin ismi? Firuze mi?"

Kafamı salladım. Bunu bile nasıl hatırlıyor olabilirdi ki? Annesi en fazla bir iki kere bahsetmiş olabilirdi, eminim ki ismini hayatınsa sadece bir kere duymuştu

ve hatırlıyordu. *Korkunç bir hafıza ve korkunç bir lanet,* diye düşündüm. Sahip olmak isteyeceğim son şeydi.

"Hiç sevmiyordu anneni," dedi bir şey anımsamış gibi güldüğünde. "Epey sövüyordu."

Şaşkınlıkla ona baktım. Annemi hiç sevmiyor muydu? Sürekli sövüyor muydu? Benim anneme? Hayatımda tanıdığım anlaşması en kolay ve en tatlı insana? Onunla ne gibi bir sorun yaşamış olurdu ki bu tuhaf kadın?

"O nedenmiş?" diye sordum. Sesimdeki şaşkınlığı sezebildiğine emindim.

"Ne bileyim?" diye sordu omzunu silktiğinde. "Ekaterina'nın sevdiği insan bulmak zaten çok zordu. Herkesten nefret etmek için mutlaka bir nedeni vardı. Olmadığında kendisi uydururdu." Sigara paketinden bir dal çektiğinde, "Annen çok iyi bir kadındı," dedi. "Muhtemelen o yüzden kıskanıyordu."

Annemi sanki tanıyormuş gibi konuşması şaşkınlığımı katladı. "Annemi nereden tanıyorsun?"

"Bir kere sizin evde yemek yemiştim," dedi. "Aslında, iki kere."

Bizim evde yemek mi yemişti? Bizim evde bulunması ve ruhumun duymaması çok da garip sayılmazdı aslında. Annemler yabancı birisinin geleceğini öğrendiği an beni bodrum katına yollarlardı ama en azından her seferinde kimin geldiğini söylerlerdi. Kimse bana onun geldiği ile ilgili bir şey söylememişti. Yalan mı söylüyordu? Neden yalan söylesindi ki? Belki de babası ile beraber geldiği için onun ismini de söyleme gereksinimi hissetmemişlerdi. Çünkü babasının bizim eve geldiği zamanları hatırlıyordum. Dost oldukları zamanlarda da, düşman oldukları zamanlarda da. Ama hafızamda onun ismi yer almıyordu.

"Ne alaka?" diye sordum ona doğru döndüğümde. "Babanla mı?"

"Hayır," dedi. "Bazen bir işi hallettikten sonra Ongun ısrar ederdi. Genelde, aslında hep onu reddederdim ama bir iki kere kabul ettim. Sırf baban yok diye."

Babamla sorunu neydi ki? "Neden babam yok diye?"

"Babandan çok haz etmezdim," dedi. "Aslında, Elemlerin hepsinden haz etmezdim. Ongun hariç."

"Abim ile yakın olmadığını söylemiştin bana."

Paketten yeni bir sigara çekerken "Zaten değildim," dedi. Sigarayı dudaklarına koymasını izledim, içerisi yine çok sessiz olmuştu. Elindeki siyah çakmak ile sigarayı yaktığında derin bir nefes aldı ve "İkimiz de birbirimizi çok da sevmezdik aslında ama bağ kurabiliyorduk sanırım."

Merakla "Nasıl bir bağ?" diye sordum.

"Kurban edilen çocuk olmanın ağırlığını taşıyorduk diyelim," dediğinde karnıma yumruk yemiş gibi kalakaldım. Her nasıl bakıyorsam duygularımı fazla belli etmiş olacaktım ki "Seninle bir ilgisi yok bunun," dedi. "Her şeyde kendine suçluyorsun ve hatan olmayan şeyleri bile üstüne alınıyorsun. Demek istediğim..." İyice bana doğru döndü. "Eğer bana sorsalardı Parla yerine ben kurban olmak isterdim ve hiç pişman olmadan yapardım bunu. Eğer abine sorsalardı senin yerine o kurban olmak isterdi ve hiç pişman olmadan yapardı bunu. Çünkü abilik böyle bir şeydir. Buradaki sorun şu, Bengi... Kimse bize bir şey sormadı. O kararı kendileri aldılar. Benim kararımı babam aldı. Abinin kararını ise kendi babası. Bu nasıl hissettiriyor, biliyor musun? Sanki hiçbir değerin yokmuş gibi. Sanki onun elinde oynatacağı bir asker olmak için doğmuşsun gibi. Seçimlerin ve kararlarının bu hayata hiçbir anlam taşımayacağını düşünmeye başlıyorsun ve en sonunda kafayı yiyorsun."

Son cümleyi bitirmesiyle beraber derin bir nefes almam bir oldu. Abimle bu konuları hiç karşılıklı konuşmamıştık. Ben ona bu yolu seçtiği için öfkeliydim ama aslında bu seçimin ona ait olamadığını, aslında babama ait olduğunu o zamanlar göremiyordum. Şu ana kadar da... Pek görebiliyor sayılmazdım. Birden içimdeki vicdan azabının kalbimi yaktığını hissettim. Onun karşısına geçip suçu olmayan şeyler yüzünden suçlamıştım ve dediklerimi bir daha telafi edemeyecektim.

Babama seçimi bana bırakmadığı için değil, doğrudan beni kurtardığı için kızgındım, bu yüzden abimin neden kızdığını farkında bile değildim ve ben onun için kurban olmayı tercih ederken onun bu işe hevesle atılması kafamdaki her şeyi tepetaklak etmişti. Şimdi olaylara ne kadar yanlış bir yerden baktığımı fark ediyordum işte. Onun da başka bir seçeneği yoktu. Onlardan biri olmamıştı hiçbir zaman. Sadece öyle davranmak zorunda kalmıştı.

Tıpkı Narbekov gibi.

Abim ile en son konuşmamızı anımsadım. Karanlık koridoru, üzerindeki ceketi, ellerini cebine sokuşunu, havanın ne kadar soğuk olduğunu ve saçlarının ilk kez o kadar kısa olduğunu hatırlıyordum. Bir çanta bile almamıştı, belinde sadece bir silah vardı, cebinde de muhtemelen kapıdan çıktığı an kırdığı bir telefon. Aslında bana veda etmeyi bile düşündüğünü sanmıyordum ama bir şekilde ayakları onu buraya getirmişti. Bazen bedenimiz istemediğimiz şeyler yapardı.

"Gidiyorum," demişti bana. Tek bir kelime. O an yüzündeki ifade yüzünden kendimi dünyanın en kötü cümlelerini duymaya hazırlamıştım. Öleceğim, gibi. Ya da annem ve babam öldü, gibi. Ama o sadece gidiyorum, demişti. Bir an bu cümle yüzünden

göğsümdeki ağrı hafiflemişti. Sonra onsuz bir hayat hayal etmiştim. Donakalmış ve en dibe çakılmıştım.

Nedenini sorduğumu gayet iyi hatırlıyorum.

Onun cevabını da.

"Ben kendimi kurtarmazsam kimse beni kurtarmayacak."

İşte şimdi ne demek istediğini daha iyi anlıyordum.

Çünkü o kurban edilen çocuktu. Daha güçlü göründüğü için sırtına daha çok yük yüklenen çocuktu. Kendi seçmediği hayatı istiyormuş gibi görünmek zorunda kalan çocuktu.

O kendini kurtarmasaydı eğer kimse onu kurtarmayacaktı.

Ağlamamak için kendimi sıkmam gerekti. Bir eşikteydim ve yuvarlanmak üzere olduğumu farkındaydım ama kendimi daha onun yanında ağlayacak kadar koyvermemiştim. Sert bir şekilde yutkunduğumda elindeki şişeyi birden kaptım, kaşlarının çatılmasından vereceğim tepkinin bu olacağını tahmin edemediğini anlayabilmiştim. Şişeyi dudaklarıma dayadım ve büyük bir yudum aldım. Votka dudaklarımın arasından içeri girip boğazıma doğru indiğinde nefret ettiğim yanma hissi ile suratımı buruşturdum, midem ağzıma gelmişti ama o şişeyi birden çekene kadar kafama dikmeyi bırakmadım.

"Yavaş," dedi bana şaşkın şaşkın bakarken. "Yavaş ol." Elimin tersi ile ıslanan ağzımı sildiğimde birden yükleme yaptığım votkanın boğazımdan geri tırmandığını hissettim ve elimin tersini ağzıma bastırdım. "Bak sakın," dedi gergin bir şekilde bana baktığında. "Sakın diyorum. Ciddiye al."

"Ne sakın ya?" diye sordum burnumu çekerek ona baktığımda. Kusma isteği gitmişti, fazla yüklenme yaptığım için anlık gelen bir şeydi sadece. "Ver sen şu şişeyi bana."

"Sana şişe falan vermiyorum," dedi net bir sesle. "Şimdi kıçını kaldırıyorsun ve doğrudan içerideki yatak odasına geçip üstünü değiştiriyorsun, sonra da uyuyorsun."

"Of..." diye homurdandım. "Sen içerken sorun yok."

"Ben Rus'um," dedi bana alayla güldüğünde. "Doğduğumda su niyetine votka verdiler ağzıma. Sence seninle ben aynı mıyız bu konuda?"

"Benim de alkol toleransım yüksektir..."

"Tabii, tabii," dedi alaycı bir sesle. "Eminim ki öyledir."

"Ya sen zaten o şişeden içmeyeceksin artık," dedim oflayarak. "Ver işte bana." Kaşları çatıldığında, "Küçük çocuk muyum ben?" diye sordum. "Canım çekti, ver işte."

Kararsız kalmış gibi bana baksa da en sonunda şişeyi uzattı. Ayağa kalktı ve mutfağa doğru yürümeye başladı. O yürürken şişeyi dudaklarıma dayamıştım, bir yudum daha alırken kaslı ve dövmeli olan sırtını izliyordum. Sanki hissetmiş gibi göz ucuyla bana doğru baktığında ona bakmıyormuşum gibi kafamı tavana çevirdim ama utançtan yanaklarım yanmaya başlamıştı.

Yeni bir şişe kapıp mutfaktan çıktığında birkaç adımda yanıma geldi ve kendini hemen yanıma bıraktı. Koltuk onun ağırlığı yüzünden çökmüştü hemen. Votkadan bir yudum daha aldığımda suratımı buruşturdum. Normalde alkol ile aram bu kadar da kötü değildi ama çok uzun zamandır içmemiştim. Ayrıca en son alkol içtiğimde üniversite partisindeydim ve kusmuştum. Bir alkol yüzünden kustuktan sonra tekrar o alkolü içmek dünyadaki en büyük işkencelerden biriydi.

Canımın istememesine rağmen içme konusunda neden bu kadar inat ettiğimi de bilmiyordum. Sanırım kafamın dağılmasına ihtiyacım vardı. O artık içerek

düşüncelerini susturamıyor olabilirdi ama benim için hâlâ bu ihtimal vardı.

Sigaradan bir nefes daha çektiğinde hafifçe öne eğildi. Yüzlerimiz eşitlendiği ve mum ışığı doğrudan ona vurduğu için gözlerimi parıldayan gözlerinden alamıyordum. Hayatımda hiç bu kadar garip bir göz rengi görmemiştim. Elaydı ama daha çok sarı gibiydi, içindeki yeşillikler sarı bir kağıda fırlatılmış yeşil boya görüntüsü gibi duruyordu ve suratındaki ruhsuz ifadeye rağmen gözleri her zaman canlı bakıyordu.

Aramızdaki bakışma uzadıkça vücudumdaki gerginlik arttı. Bana baktığında normalde vermediğim tepkiler veriyordum ama elimde değildi, üzerimde garip bir etkiye sahipti. Normalde insanları bakışları ile rahatsız eden taraf ben olduğumdan, bu durumu çok garipsiyordum. Elindeki şişeyi kenara bırakıp tamamen bana döndüğünde ağzımın içinin kuruduğunu hissettim ve ıslatma ihtiyacı ile votkadan bir yudum daha aldım. Ortamdaki bu garip atmosferi dağıtmam gerektiğini biliyordum, yoksa kalbimin ne kadar hızlı attığını duyacaktı. Ama onun asla konuşmayacağını biliyordum, bu yüzden sessizliği bozmak yine bana kalmıştı.

Kolunu koltuğun yastığına yasladığında bana doğru eğildi. Parmağı yanağıma dokunduğu an olduğum yerde donakaldım, gözlerimi yummamak için büyük bir çaba sarf etmem gerekmişti. *Ne oluyor ya sana? Kendine gel acilen.* Ama sorun şuydu... Gelemiyordum. *Haksız da sayılmazsın aslında, tamam. Evden çıktığın ilk anda gördüğün adama bak.* Kendi düşüncelerime duyduğum utanç yüzünden kızardığıma emindim ki bu daha büyük bir rezillik demekti çünkü o, bana yakınlaştığı için kızardığımı düşünecekti.

"Kirpik düşmüş," dedi parmağını geri çektiğinde. "Onu aldım."

Ona şaşkın şaşkın baktım. Eğer ağzımı açabilseydim küfür ederdim. Kirpik için mi ağzımın dibine kadar girmişti gerçekten? Yüzünü inceledim. Herhangi bir duygu belirtisi aradım ama hiçbir şey yoktu. Bana yaklaştığında tüm vücudumda alarmlar çalmaya başlıyordu ama onda öyle bir etki yoktu. Zaten olmaması, normal olandı. Anormal, bozuk olan bendim belli ki.

Baş ve işaret parmağını aralayarak arasındaki kirpiği bana gösterdiğinde içimdeki küfür arzusu daha da büyüdü ama susmayı tercih ettim.

"Dilek dileyeyim bari," dedim küfür etmek yerine çünkü ben sakin bir kızdım.

Gözlerini devirerek "Ne dileği?" diye sordu. "Siktir et."

"Sana ne ya?"

"Senin dileklerin kabul olsa sence bu hâlde olur muydun şu an?" diye sordu alaycı bir sesle. "Bazen gerçekçi olmak gerekir." Kirpiğe üflediğinde ona sinirle baktım ve yüzümdeki o ifade dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. "Öyle kötü kötü bakarken çok sevimli görünüyorsun," dedi sigarasını küllüğe bastırdığı sırada.

Alayla güldüm. Neden hep aynı şeyi söylüyordu? "Sen sevimli ve tatlıdan başka bir iltifat sözcüğü bilmiyor musun?"

"Sevimli ve tatlı sana göre iltifat mı?" dedi abartılı bir sesle.

Ona gözlerimi devirdim. "Defol."

"Onun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"İşine gelince Türk Dili ve Edebiyatı profesörü gibi takılıyorsun," dedim. "İşine gelmeyince onun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Tabii ya."

"Bilmediğimi söylemek de mi suç oldu?" diye sodu yalandan alınmış gibi bir sesle.

"Yaptığın her şey suç," dedim ona takılarak. "Bekle. Sana bir şey soracaktım."

Kaşları çatıldı. "Ne soracaktın?"

"Hah," dedim kısa bir an duraksamadan sonra. "Neden bizden haz etmiyorsun?"

Garip bir şekilde güldü. "Siz kimsiniz, ufaklık?"

"Elemlerden haz etmiyorum dedin ya."

"Evet," dedi. "Elemlerden haz etmiyorum."

"Ben de bir Elem'im."

"Hayır," dedi. "Sen bu dünyaya dair hiçbir şey bilmeyen masum birisin sadece. Soy isminle hiçbir alakan yok." Ona kaşlarımı çatarak baktığımda, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu. "Evde büyümüş, hiçbir şeyden haberi olmayan birisinden sırf sevmediğim bir adamın kızı diye neden nefret edeyim? Babanı seçme şansını sana sunmadılar sonuçta ya, bana da sormadılar. Ben soy ismim yüzünden çok suçlandım hayatım boyunca. Bunu bir başkasına yapmam."

Ama babam beni koruduğu için bana karşı öfkeli olduğunu düşünürdüm. Yani, onunla ilk tanıştığımda sezdiğim şey buydu. Korunmuş olmama karşı öfkeli olduğunu düşünüyordum ama şimdi anlıyordum ki o öfkesi bana değil, kendi babasınaydı. Benim korunup korunmamam umurunda bile değildi. Neden olsundu ki? Önemsediği şey başkaydı... Madem korumayı başarabilenler oluyordu, babası onu neden korumamıştı? Evet, ona seçenek şansı sunsalardı yine de bu yolu seçeceğini söylüyordu ama ona seçenek sunmamışlardı ve tüm sorunu bununla ilgiliydi.

Tıpkı abim gibi.

Herkesin, diğerlerinden habersiz taşıdığı bir yük vardı.

Ne diyeceğimi bilemeyerek "Babamdan neden haz etmiyorsun?" diye sordum. Bu sorunun cevabını gerçekten merak ediyordum.

"Babam ile birbirlerine yanlışlar yaptılar," dedi düz bir sesle. "Onun yaptıklarının ucu bana da dokundu, diyelim."

Her zaman bu kadar gizemli konuşmak zorundaydı ama, değil mi? Konu gerçekten bir şeyler anlatmak olduğunda asla anlatmazdı. Ancak üstü kapalı konuşurdu.

"Bu kadar gizemli konuşmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Biliyorum," dedi. "Ama başımızda zaten yeterince sorun varken bir de eski mevzuları konuşmak istemiyorum."

"Geriye değil de önüne bakmak istiyorsun yani."

"Pek mümkün değil," dedi yalandan gülümsediğinde. "Yapacağımız her şey ne yazık ki geçmişle bağlantılı."

Yeni bir sigara yaktığında bu sefer sessiz kalan ben oldum. O kadar çok sigara yakıyordu ki onu yakalamakta zorlanıyordum. Evet, ben de iflah olmaz bir tütün bağımlısıydım ama daha önce onun kadar kötüsünü görmemiştim. Resmen bir tanesi bittiğinde hiç duraksamadan ikinciyi yakıyordu. Dudakları arasında sallanan sigaraya kitlenmiş bir şekilde baktığımı fark ettiğinde elindeki sigara paketini bana doğru uzattı. *Yalnız yanlış anlıyorsun, sigaraya değil de senin dudaklarına bakıyordum.* Bunu kendime itiraf etmem kendime tokat atma isteği ile dolup taşmama neden oldu. Dudaklarımı birbirine bastırarak bana doğru tuttuğu sigara paketinden bir dal çektim ve dudaklarım arasına koydum. Bana doğru eğildiğinde vücudundan gelen parfüm kokusu ciğerlerime doldu, parfümü inkar edemeyeceğim kadar çekici kokuyordu. Gerçi onunla ilgili her şey bana çekici geliyordu. *Fantastik ve şeytani.* Karşı konulması gereken ama konulamayan.

Yüzündeki o donuk ifadeyle beraber sigaramın ucunu ateşlediğinde tepkisiz bir şekilde geri çekildi. Bana neden bu kadar yakın davranıyordu? Onun hep odanın en uzağında, koltuğun bir köşesinde olmasına alışmıştım. Ona olan ilgimi, o benden uzakta oldukça bastıra biliyordum. Ama şimdi o bana bu kadar yakınken bu ilgiyi bastırmak her zamankinden daha zordu.

"Odkan'ın neden böyle bir şey yaptığını bilmediğine emin misin?" diye sordum birden, sessizliği bölmek için söylenebilecek en aptalca şeylerden birisini söyleyerek.

Bunu söylememe şaşırdığını yüzündeki ifadeden anlamıştım, normaldi çünkü ben bile bu kadar alakasız bir şey söylemiş olmama şaşırmıştım. Ama hiç bozuntuya vermeden omzunu silkti.

"Geçen gece beni aradı," dedi düz bir sesle. "Bana Rozanovları sordu. Neden sordu hakkında hiçbir fikrim yok. Özellikle Adrian'ı ve ikizini sormuştu. Ben de ona saçmalamamasını ve başını belaya sokmamasını söyledim. Büyük ihtimalle sanki eski günlerdeymişiz gibi ona emir vermem sinirlerine dokundu. Yani kendince sen kimsin de bana bir şey yapmamam gerektiğini söylüyorsun mesajı vermeye çalıştı."

Ciddi miydi? Yani Odkan gerçekten dedikleri kadar kafayı sıyırmış birisiydi. Çünkü yaptığı kesinlikle normal bir şey değildi. Birisinin size emir vermesi sinirlerinize dokunuyorsa yapabileceğiniz birkaç şey vardı. Mesela o kişi ile iletişimi keserdiniz ya da bir yumruk çakardınız, susmasını söylerdiniz ya da ona bir daha bir şey sormazdınız. Ama sırf yapma dedi diye bir adamı öldürmüş olamazdınız.

"Saçmalama," dedim. "Olay öyle değildir."

"Onu öldürmesinin sebebi tabii ki bu değil," dedi benim yanlış anladığımı fark ederek. "Zaten

peşindeydi. Kim bilir aralarında ne geçti de neyin hesabını sormak istedi? Seneler önceki mevzu bile olabilir. Bir anda alına gelmiştir, bir anda kafasına esmiştir. Odkan görüp görebileceğin en kindar insandır."

Ona inanmadığımı belli edercesine baktım. "Senden daha mı kindar?"

"Tamam," dedi o da kabul ederek. "Benden sonra diyelim."

"Yani adamı aralarındaki mevzu yüzünden öldürdü sana da artık senin emirlerin sikimde değil demek için mi yolladı?" diye sordum. Kafasını beni onaylarcasına salladı. "Gerçekten ona neden deli dediklerini anlayabiliyorum."

"Yani," dedi alaycı bir sesle. "Bu çevrede kafası en gidik kişi de o sayılmaz. Kimsenin aklı yerinde değil."

"Alex'in öldüğünü hâlâ farkında olmaması çok garip değil mi sence de?" diye sordum. Sonuçta Odkan'ın en yakın arkadaşıydı ve artık ölmüştü. Ve işin garip tarafı onu kimin öldürdüğünü de hâlâ bilmiyorduk.

"Aslında değil," dedi. "Alex sık sık ortadan kaybolur. Kız kardeşi bile henüz şüphelenmemişken Odkan bunca derdinin arasında bir de onu düşünmez."

"Kız kardeşi, Olga mıydı?" diye sorduğumda kafasını sallayarak beni onayladı. Benim abim ortadan kaybolsaydı büyük ihtimalle ben de farkında olmazdım, çünkü bizim yaşantımız bunu gerektiriyordu. Bu yüzden bir şey diyemedim. "Odkan ile takılan kız yani. Nadia'nın falan da haberi yokmuş."

"Takılmıyorlar," dedi Perva net bir sesle.

"Nasıl takılmıyorlar?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ama sen, Tolun ve Sara konuşurken öyle söylememiştin. Yani, beraber bir yere gittiğinizi ve onların aynı odayı kullandığını falan anlatıyordunuz."

Derin bir nefes aldı. "O olay öyle değil."

"Nasıl değil ya?"

"Değil işte," dedi. "Öyle söylemem gerekiyordu, o yüzden öyle söyledim."

"Yani Tolunlara yalan söyledin?" Şaşkınlığım katlandı. "Neden?"

"Dediğim gibi," dedi. "Öyle gerekti, öyle söyledim. Bunun bizim konumuzla bir alakası yok."

Tolunlara, yani en yakın arkadaşlarına bile yalan söyleyen bir adama ben nasıl güvenecektim peki? Kendisi onlara güvendiğini söyleyerek benim kimliğimi ifşa edebiliyordu ama onlara güvenmiyor muydu? Neden böyle saçma bir konuda yalan söyleme ihtiyacı hissetmişti ki? Odkan'ı mı koruyordu? Odanı ne için koruyacaktı ki?

"Neden böyle bir konuda yalan söyleme ihtiyacın hissettin?" diye sorduğumda bana cevap vermeden şişeden bir yudum daha aldı. O an anlamıştım, hayatta bu konuda ondan cevap alamayacaktım çünkü inat ediyorsa asla o konuda konuşmuyordu. "Tamam, anladık, cevap vermeyeceksin. Bu söylenti yayılırsa ne olacak peki? Odkan ve Nadia'nın arasını bozmuş olmayacak mı bu yalan?"

"Ortada bir ara kalmadığı için çok da büyük dert değil," dedi. Demek ki kesin olarak ayrılmışlardı. "Ayrıca kimse Odkan'ın öyle bir şey yaptığına inanmaz zaten."

"Nasıl bir şey?"

"Yakın arkadaşının kız kardeşine o gözle bakmazsın," dedi sadece.

"Ama Tolun ve Sara inandılar."

"Evet," dedi. "Çünkü onlar Odkan'ı tanımıyorlar."

"Kim tanıyor ki zaten?"

"Ben."

"Senin onunla ilişkini de çözemiyorum zaten ben," dedim sesli bir nefes verdiğimde. Neden buradaki

herkesin ikili ilişkileri bu kadar karmaşık olmak zorundaydı ki?

"Normal," dedi. "Seneler oldu ama onu ben de çözemiyorum."

"Ne yapacağız peki?" diye sordum.

Buraya gelme nedenimizi hatırlayarak kısa bir an duraksadım. Adrian Rozanov'un olayı, bagajdan çıkan ceset ve onun benimle bu kadar çok şey paylaşması bir anda buraya gelme nedenimizi unutturmuştu sanki. Ama bana bir şey kanıtlaması gerekiyordu. O günlüğün babasının olmadığını göstermesi gerekiyordu çünkü eğer öyleyse, şu an ailemin katilinin yanında duruyorum demekti. Ama bana olayın öyle olmadığını söylemesi, hiçbir şey göstermeden, sadece söylemesi bile kendime yediremesem de ona inanmamı sağlamıştı. Ona güveniyor değildim, evet güvenmek istiyordum ama hâlâ tam olarak güvenebiliyor değildim. Yine de gözlerine baktığımda içten olup olmadığını anlayabiliyordum. Onun gibi birisi bile o kadar iyi rol yapamazmış gibi geliyordu.

Yoksa yapabilir miydi?

Konu o olunca emin olamıyordum.

"Nasıl ne yapacağız?"

Sorusu ile beraber kafamı kaldırdım ve ona baktım. Hafifçe doğrulmuştu, elindeki şişeyi koltuğun üzerine bırakmıştı, sigarasının külünü ortamızda duran küllüğe döküyor ve kısık ela gözleri ile beraber beni izliyordu.

"Buraya bir şey için geldik sonuçta," dedim. "Bana bir şey gösterecektin. Bu konuyu kapatalım ki önümüze bakalım. Ne yapacağımızı konuşuruz."

Söylediklerine o kadar güveniyordum ki bana direkt kanıtlayabileceğini düşündüğüm için, sonrasında yolumuza devam edeceğimizi söylüyordum şimdiden. Kendi gölgeme bile güvenmeyen birisiydim ben. Onu

dinleme ihtiyacı bile duymadan çıkmış ve gitmiştim üstelik evinden de. Sonrasında da beni bulamasın diye haftalarca kaçmıştım ondan. Gerçi beni bulamadığından değil, ona kendim gelmemi istediği için ortaya çıkmadığını anlamıştım ama sonuçta, ona o kadar güvenmiyordum ki onu dinleme ihtiyacı bile duymamıştım.

Sonra birden dudaklarını aralamıştı ve söylediklerinin artık yalan olma ihtimali yokmuş gibi gelmişti.

Bu işin sonu nereye gidecek böyle, Bengi?

Hiçbir fikrim yok.

"Doğru," dedi ayağa kalktığı sırada.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum arkasından.

Bana cevap vermeden salondan çıktı ve koridora doğru ilerledi. Bir odanın kapısının açılma ve kapanma sesini duydum. Birkaç dakika sonra elinde iki tane kalın defterle hemen yanımdaydı. Defterleri koltuğun üzerine koyduğunda kaşlarımı çatarak ona baktım. Bunlar neydi?

"Bunlar babamın günlükleri," dedi bakışlarımdaki soru işaretlerine cevap olarak. "Sürekli günlük tutardı. Her yaşında bir tane var. Bunlar sadece bulabildiklerim. Diğerlerinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Günlüklerden birini açıp bana doğru tuttu. Tarih 1999'du. Kasım ayı.

"Bugün hayatım boyunca pişman olacağım bir şey yaptım."* Yazıyordu açtığı sayfada. *"Yakamı asla bırakmayacağını biliyorum. Bir gün bunun cezasını çekeceğimi biliyorum. Düşünmemeye çalışıyorum ama uyuyamıyorum. Bu kadar yanlış seçimler yapacağımı kim bilirdi ki? Babam yanlış kişiye duyduğun aşk hayatını cehenneme çevirir dediğinde onu dinlemeliydim. Diğer konularda dinlemem gerektiği gibi. Çünkü zaman her zaman onu haklı çıkardı."

Ne yazdığı önemsizdi. Bana göstermek istediği şey, o el yazısının babasına ait olmadığıydı ve evet, babasının el yazısına baktığımda bunu rahatlıkla söyleyebilirdim. İkisini aynı kişinin yazmış olma ihtimali yoktu. Peki bu kadar dikkatli bir adamı oyuna getirmeye çalışan kişi her kimse, basit bir el yazısını fark edemeyeceğini nasıl düşünmüş olabilirdi?

"Senin o mektubu yutacağını nasıl düşünmüş olabilir?" diye sordum şaşkın bir sesle. "Yani, yazılar o kadar alakasız ki..."

"Benim değil," dedi. "bir başkasının göreceğini umuyordu."

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl yani? Kimin mesela?"

"Senin mesela," dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Nasıl yani?"

"Onu evime sokacak kadar zeki olan adam sence benim o el yazısına inanacağımı düşünür mü?" diye sordu. "Ama bir başkasının inanacağını biliyordu. Senin gibi birisinin. Belki de bu yola tek çıkmayacağımı düşündü ve böyle bir önlem aldı kendince. Tek kalayım diye. Mektubu okuyan kişi bana inanmasın diye."

Siktir. **Mektup öyle bir yazılmıştı ki onu okuduktan sonra ona inanmayacak, tarafını değiştirebilecek tek kişi bir Elem olabilirdi. Yani mektubu yazan her kimse benden haberi var mıydı? Onunla bir yola çıkacağımı tahmin etmiş ve kendince böyle bir oyun oynamış olabilir miydi?**

Bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz. **Eğer en başından beri varlığımı bilen biri varsa en başından beri yanlış hamleler yapıyoruz demekti. Varlığımı gizlemenin hiçbir anlamı yoktu. Zaten bunu yapan kişi biliyordu.**

"Sen şaka mı yapıyorsun?" diye sordum gergin bir sesle. "Bu varlığım biliniyor demek, farkındasın, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Senin varlığını bilseler çoktan bunu belli etmişlerdi zaten, Bengi. Evet, mektup bir Elem'i tuzağa düşürmek için yazıldı ama bu Elem sen değildin." Kim olabilirdi o zaman? "Büyük ihtimalle yazan kişi Ongun'u düşünerek yazdı. Onunla bir araya gelebileceğimi biliyordu, bir intikam yoluna çıkacaksam yanıma alacağım tek kişi o olurdu. Ongun'un yanımda olma ihtimali kalmadığında ben de mektubu çok önemsemedim. Aklıma bile gelmedi. Unutmuştum. Sen görene kadar... Yoksa onu çoktan ortadan kaldırırdım. Ama dediğim gibi, kafam çok yerinde değildi ve birkaç hata yaptım ama şimdi kendime geldiğime göre sana hiçbir hata yapmayacağımın garantisini verebilirim."

O hâlde mektup oldukça eski olmalıydı. Eğer yazan kişi yanına abimi alabileceğini düşündüyse... Abim daha ortadan kaybolmadan önce yazılmıştı. Nikolai Narbekov'un ölümünün öylece, aniden yapılan bir şey olmadığına artık iyice emin olmuştum. Yapan kişi her kimse bunu uzun bir süre planlamış, herkesi izlemiş ve ona göre bir plan belirlemişti kendine. Tabii ki öyle yapacaktı. Aksi takdirde Nikolai Narbekov gibi bir adamı nasıl öldürebilirdi ki?

Narbekov, bu yola çıktığında yanına alabileceği kişinin abim olduğunu söylüyordu. Ve artık onu yanına alamayacağı için beni almıştı. Abimin yerine.

"Sen de abim olmadığı için beni dahil ettin," dedim düşünceli bir sesle. "Öyle mi?"

"Pek sayılmaz," dedi. "Evet, yanımda bir Elem'in olması fena olmazdı çünkü diğer türlü ikiye bir kalacaktım." Çünkü Olovlar ve Borisov beraberdi. "Doğal olarak bu bir dezavantaj oluyor ama çok da fark etmezdi benim için. Bunu aynı zamanda seni korumak için de yaptım. Sen ister inan, ister inanma."

"Bunu beni korumak için mi yaptın?" diye sordum. "Nasıl yani?

Daha da önemlisi... Neden?

"Hiçbir şey bilmeden birden ortaya çıktın," dedi. "Senden haberim olduğu için gözüm üzerindeydi. Bir hamle yapacaktım ve bunun için önce her şeye hakim olmam gerekiyordu. Sen de aptalca hamleler yapmaya başladın, eğer karşına çıkmasaydım daha da yapacaktın." Onun lafını keseceğim sırada bana izin vermeden, "O orospu çocuğu Volkanların hâlâ senin peşinde olduğunu farkında mısın sen?" diye sordu. "Sen unutmuş olabilirsin ama onlar unutmaz. Onlara bir söz verdin ve bunu tutmadın."

İçimden bir küfür savurdum. Bunu tamamen unutmuştum. Tüm bu karmaşanın ve melankolinin içinde... Aslında hata üstüne hata yaptığımı farkında değildim.

Sesimdeki paniğe hakim olamayarak "Ne yapacağım?" diye sordum.

"Sen bir şey yapmayacaksın," dedi rahat bir sesle. "Seni bu işin içine ben çektim, o yüzden de ben çıkaracağım." İtiraz edeceğim sırada, "İtiraz yok," dedi. "Her şeyi halledeceğim. Yarın başlıyoruz."

"Neye başlıyoruz?"

"Başlayınca görürsün."

Ona cevap vermeme bile izin vermeden oturduğu yerden kalktı ve mutfağa doğru ilerledi. Ben de ayağa kalkarak onu takip ettim. Başlayınca görürsün mü? Bu adamın benimle açık açık konuşması için daha ne yapmam gerekiyordu? Gerçekten beni ciddiye alması için onu kalbinden mi bıçaklamam gerekiyordu? Ya da onu mermi manyağı yapmam mı gerekiyordu? Anlamıyordum. Bana beni anladığını, artık açık olacağını söylüyordu ama sonra yine sadece kendi istediklerini söylüyor, gerisinde kaçıyordu.

Mutfağa girdiğimde onu tezgâhın önünde buldum. Avucuna birkaç tane hap almıştı. Hepsini ağzına atıp elindeki votkayı da kafasına diktiğinde kaşlarımı

çatarak ona baktım. İlaç mı kullanıyordu? Ne ilacıydı bunlar? Tezgahın önündeki kutulara baktım, en az beş tane ilaç kutusu vardı.

Elinin tersiyle ağzını sildiğinde bana doğru döndü. Anında kaşları çatılmış ve yüzündeki ifade sertleşmişti. "Neden buradasın?"

"Mutfağa gelmek için senden izin mi almam lazımdı?" diye sordum ona doğru bir adım daha attığımda.

Tezgahın üstündeki ilaç kutularına baktım. Bir tanesinin ismi tanıdıktı. Antidepresan olduğunu biliyordum. Antidepresan mı kullanıyordu? Ne için? Diğer haplar da mı bu tarz ilaçlardı? Onları aynı anda ve alkolle içmesi ne kadar doğruydu? Bunca zaman hiç fark etmemiştim. Ama aynı evin içinde olmamıza rağmen birbirimizle alakamız olmadığını göz önünde bulundurursak çok da garip değildi.

İlaç kutularına baktığımı fark edince birden önüme geçti ve görüş açımı kapattı. Şimdi çıplak gövdesi her yeri kapladığından sadece iri cüssesini görebiliyordum.

"Antidepresan mı kullanıyorsun?" diye sordum.

"Seni ilgilendirmeyen şeylerle çok ilgileniyorsun," dedi sadece.

"Onları alkolle içmen ne kadar doğru?"

"Onun doğrusu yanlışı da bana kalsın," dedi önümden çekildiğinde. Tekrar salona doğru yürümeye başladığında arkasından geliyordum.

"Bana başlayınca görürsün falan diyemezsin," dedim sinirli bir sesle. "Açık olacağın konusunda anlaşmıştık. İşine geleni anlatıp işine gelmeyeni anlatmandan bıktım artık."

"Volkanları halledeceğim önce," dedi sadece.

Halletmekten kastı neydi? "Halletmekten kastın ne?"

"Bilmiyorum," dedi. "Senin peşinde olmamalarını sağlayacağım. Sonra da Odkan ile ilgileneceğim. Eğer bu yola çıkacaksak sürekli önümde engel olmasına izin veremem. Rahat durmayacaktır. Onun geri çekilmesini sağlamam gerekiyor."

"Peki bunu nasıl sağlayacaksın?"

"Onun dilinden konuşarak," dedi. "Pis oynayacağım yani."

Sehpanın üzerinde duran alkol şişesini elime aldım ve kafama diktim. "Yavaş ol," dedi tekrardan. Onu umursamadan şişeden bir yudum daha aldığımda, o kusma hissi tekrar gelmişti. Elimin tersiyle ağzıma bastırdım, bakışlarını üzerimde hissediyordum ve gerginliğimin azalması için biraz daha içmeye ihtiyacım vardı. Şişeyi tekrar dudaklarıma götüreceğim sırada, "Tamam," dedi birden ve şişeyi elimden kaparak tekrar sehpanın üzerine koydu. "Bu kadar yeter." İtiraz etmek için dudaklarımı aralayacağım sırada bir elini belimden geçirdi, diğerini ise boynumdan, beni bir anda kucağına alarak taşımaya başladığında şaşkınlıktan çığlık bile atamamıştım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum yere inmeye çalışırken. "Bıraksana be beni! İndir!"

"Yeter o kadar dedim," dedi. "Gereksiz yere sarhoş olup kusmaya gerek yok. Uyuman lazım."

"Ben karar veririm ne yapacağıma yalnız," dedim ama o beni umursamadan taşımaya devam ediyordu. Onun için oyuncak kadar hafif olduğumu bir kez daha anladım, çünkü beni taşırken yüzünde mimik bile oynamıyordu. "Ya indirsene!"

"Şşt..."

"Asıl sana şşt be!" dedim sinirle omzuna vurduğumda. "Of, indir. Tamam, gidip yatacağım. Anladık, konuşma kotanı doldurdun bugün."

"Sonunda anladın," dedi alaycı bir sesle ama yine de beni bırakmamıştı.

Kapıyı açtı ve beni koridorun en sonundaki odanın içine soktu. Kapıyı arkadan kapatarak yatağa doğru ilerledi ve beni yatağa nazik bir şekilde bıraktı. Doğrulmama fırsat bile vermeden üzerime bir kısa kollu tişört fırlattı. Siyahtı ve bedenine bakılacak olursak muhtemelen onundu. Yüzüme doğru düşen tişörtü elime alırken homurdanıyordum, o ise düz bir ifadeyle bana bakıyordu. Altımdaki kotu hiçbir şey söylemeden çıkardığımda bakışları kısa bir an çıplak bacaklarıma düştü, sonrasında bakışlarını kaçırdı ve duvarı izlemeye başladı. O orada dikilmeye devam ederken üzerimdeki tişörtü de çıkardım ve onun verdiği tişörtü üzerime geçirdim. Sütyenimi de çözüp tişörtün altından çıkarıp kenara koyduğumda sonunda bana tekrar dönmüştü.

"Burada senin yatacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum," dedim kaşlarımı çatarak ona baktığımda. "Sen oraya nasıl sığacaksın şimdi?"

Sadece "Sen uykunu al," dedi.

"Sen de artık al," dedim itiraz ederek. "Sonunda bir yola çıkacağımızı söylüyorsun. Günde otuz dakikalık uykuyla o beynini nasıl kullanacaksın? Ben orada yatarım." Ayağa kalkacağım sırada birden altındaki şortu indirdi. Boxer ile kaldığını görünce şaşkın şaşkın yüzüne baktım, sonrasında dizini yatağa koydu ve yanıma tırmandı. "Ne yapıyorsun ya?"

"Yatak çift kişilik," dedi. "Sen bir köşesinde uyu ben de bir köşesinde."

Ciddi miydi? Beraber mi uyuyacaktık? Onun yanımda olduğunu bilerek gözlerimi kapatabilmemin imkanı bile yoktu ki. Olduğum yerde gerildim ama ona hayır dersem beni burada yatıracaktı ve kendisi uykusunu alamayacaktı ki bu konuda yeterince fedakar davrandığı için artık kendimi kötü

hissediyordum ve garip bir şekilde... Onunla uyumak istiyorum da.

Ne oluyoruz ya?

Sırf gerginliğimi gizlemek için "Beraber uyumaktan iğrenmiyorsun yani?" diye sordum alaycı bir sesle.

"Sorun değil benim için," dedi. "Senin için sorunsa içeri gidebilirim."

"Hayır," dedim birden. "Hayır. Gerek yok. Burası senin odan zaten, dediğin gibi." O kadar hızlı cevap vermiştim ki bu kaşlarının alayla havalanmasına neden olmuştu. "Zaten yatak kocaman. Sen o tarafta yatarsın," dedim elimle durduğu tarafı işaret ettiğimde. "Ben de bu tarafta yatarım," dedim elimle olduğum tarafa vurduğumda.

Alaycı bir sesle "Aramıza yastık da koyacak mısın?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim. "Yat artık."

Başını yastığa koyduğunda ben de onun solundaki yastığa başımı koydum ve bacaklarımı uzattım. Yatağın üstünde duran pikeyi kendime doğru çektiğim sırada bana doğru dönmüştü. Ela gözlerini üzerimde hissetmem ellerimin titremesine neden oluyordu. Belki de bu iyi bir fikir değildi. Yani, bana bu kadar yakın olmasının zaten iyi bir fikir olmadığını biliyordum ama beraber uyumak kendi dünyamda biraz fazla romantize ettiğim şeylerden biriydi ve bunu beraber yaşadığım ilk adamın senelerce bir şeytan olarak dinlediğim adam olması fazlasıyla garipti.

Uykum vardı ama o bana bakarken uyumam imkansızdı. Sırtımı ona dönmem gerekiyordu ama onu da yapamıyordum. Sadece tavanı izliyordum.

Gerginliğimi anlamış gibi, "Yarın uzun bir gün olacak," dedi. "Uyu hadi artık."

"Sen uyu."

"Ben uyuyacağım zaten," dedi. "Ama sen rahatsız olmuş görünüyorsun. İstersen kalkabilirim."

"Hayır," dedim. Böyle davranmamın nedeninin heyecan olduğunu anlamıyordu, ondan rahatsız olduğumu sanıyordu. Aslında anlamaması iyi bir şeydi ama ondan rahatsız olduğumu düşünmesini istemezdim. "Senden rahatsız olmuyorum, Perva. On kere onaylatmana gerek yok bir şeyi."

"İyi," dedi bana sırtını döndüğünde. "İyi uykular o zaman."

"Sana da iyi uykular."

Aradan dakikalar geçti. Belki de saatler. Emin değildim. Hâlâ tavanı izliyordum ve uyuduğuna emin olsam da ona bakarken yakalanmamak için ona dönemiyordum da. En sonunda ona doğru döndüğümde her zamanki gibi yüz üstü yattığını gördüm. Başını yastığa gömmüştü ve nefes almıyormuş gibi görünüyordu.

Kıpırdandığımda, "Kıpırdama artık," dedi homurdanarak. Sesi hem uykulu olduğundan hem de ağzını yastığa bastırdığından epey boğuk çıkmıştı. "Uyuyamıyorum senin yüzünden."

Uyuduğunu düşündüğüm için konuştuğu an yerimden sıçramamak için zor durmuştum. "Kıpırdamıyorum ki," dedim suç üstünde yakalanmış gibi ama durmadan kıpırdadığımı farkındaydım, o böyle söylediğinde put gibi donakalmıştım. "Nefes de almayayım mı?"

Bir anda kafanı yastıktan kaldırıp bana doğru döndü. Ela gözleri uykulu bir şekilde bakıyordu ve karanlığa rağmen parıldıyorlardı. Bana doğru eğildiğinde ben de hafifçe kafamı kaldırdım, böylece yüzlerimiz eşitlenmiş oldu. Bana ilk kez bu kadar yakındı ve dikkatli bakan gözleri ile ciğerlerime dolan kokusu birleşince bu çok büyük bir hata gibi hissettiriyordu. Çünkü kendimi onun *fantastik ve*

şeytani güzelliğine kaptırabilecekmiş gibi hissediyordum.

"Aklına ne takılıyor?" diye sordu meraklı bir sesle. Sesindeki ilgi afallamama neden oldu. "Sorun ne?"

"Sorun yok," dedim. Hangi birinden başlayacaktım ki? Ama ona söylemesem de neler düşündüğümü bildiğine son derece emindim çünkü bence o da her gece aynılarını düşünüyordu. "Uyumam biraz zaman alıyor."

"Emin misin?"

"Evet," dedim kafamı sallayarak. "Ne sorunu olabilir ki? Sonuçta hayatım boyunca kaçtığım ve saklandığım bir örgütle karşı karşıya gelmek zorunda kalacağım. Hâlâ hiçbir şey bilmiyorum ve herkes işlerin ne kadar ciddi olduğunu anlatmak için savaş, savaş diyor. Ne sorunu olacak?"

"Savaş o kadar korkutucu bir şey değil," dedi tamamen bana doğru döndüğünde. "Hayatta her daim bir savaş veriyoruz. Sen sadece kendi yoluna bak."

Onun hayatını düşündüm o an. Vermek zorunda olduğu savaşları... Her adımda bir şey kanıtlama çabasını... Nefesini bile insanları memnun etmek için alışını...

Benim böyle bir hayatım olmamıştı.

"Ben hiçbir şey için savaşmadım daha önce."

Kaşları kalktı. "Hiçbir şey için mi?"

"Tamam," dedim omzumu silkerek. "Belki kendim için." Yavaşça güldüğünü gördüğümde, "Ne?" diye sordum ters bir sesle. "Olamaz mı?"

"Hayır," dedi ciddi bir sesle. "Hayır, olabilir. Gayet makul. Böyle bir güzellik ve böyle bir zekayla, savaşmaya gayet değersin."

Ona şaşkınlıkla baktım. Cevap vereceğim sırada birden telefonu çalmaya başladı. Birden ayağa fırlayarak masanın üzerinde duran telefonunu eline

aldı. Arayanın kim olduğunu anlamamıştım bile. Perva telefonu açtı ve kulağına götürdü. Bir süre karşı tarafı dinledi ve sonrasında hemen telefonu kapatarak "Hazırlan," dedi. "Çıkıyoruz."

Ne olmuştu şimdi birden? Hem de gecenin köründe? Arayan kimdi?

"Çıkıyor muyuz?" diye sordum şaşkın bir sesle. "Ne oluyor?"

"Odkan yine ortalığı karıştırıyor," dedi üzerini giyinmeye başladığında. "Leolar burada. Hepsi. İzmirdeler. Adrian meselesini duymuşlar. Suçu üstüme yıkacak."

"İzmirdeler mi?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ne alaka?"

"Şu an hiçbir bok bilmiyorum," dedi üzerine kısa kollu bir tişört geçirdiği sırada. "Tolun aradı ev evden çıkmamı söyledi. Üzerini giyin. Seni burada tek bırakmamın imkanı yok."

"Aslanlar oradaysa benim orada bulunmam ne kadar mantıklı?" diye sordum. "Bu tehlikeli olmaz mı sence de?"

"Burada tek kalman kadar tehlikeli olmayacağı kesin," dedi. "Arabanın camları filtreli, Bengi. Gerekirse orada kalırsın ama dağın başındaki bir evde seni yalnız başına bırakmayacağım." Altına pantolonu da geçirdikten sonra bana döndü ve "Giyin," dedi net bir sesle.

Odadan çıktığında ben de üzerime az önce çıkardığım kot pantolonumu ve krem rengi kazağımı giydim ve odadan çıktım. Üzerine deri ceketini geçirdikten sonra arabanın anahtarını masanın üzerinden aldı, evin anahtarını da cebine atarak kapıdan çıktı. Ben de botlarımı giyerek peşinden yürümeye başladım. Biz çıktıktan sonra kapıyı kilitledi ve hızlı adımlarla bahçeye doğru ilerlemeye başladı. Bu sırada telefonda konuşuyordu ve birisine

küfür ediyordu. Konuştuğu kişi muhtemelen Tolun'du. Küfür ettiği kişi ise muhtemelen Odkan.

"Amacını anlamıyorum," dedi arabaya doğru yürürken. Hâlâ telefonda konuşuyordu. "Bu gece bunu yapmasının nedeni ne? O adamın suçunu gerçekten üstüme yıkacağını düşünecek kadar aptal olamaz ya." Arabaya bindiğimizde hiçbir şey söylemeden hızlıca çalıştırdı ve yola saptı. Telefon hâlâ kulağına dayılıydı, göz ucuyla bana doğru döndü ve "Kemerini tak," dedi. İlk defa itiraz etmeden kemerimi taktım. "Sana demedim," dedi telefona geri döndüğünde. "Odkan plakayı biliyor. Bu kötü oldu ama şu an araba değiştirecek vaktim de yok. Plakayı kapatsam daha çok ilgi çeker. Polislerle uğraşamam bir de. Sen onun nerede olduğuna iyice hakim ol, sakın gözden kaçırma siktiğimin delisini. Tamamdır. Sen de dikkat et."

Telefonu kapattığında, "Ne oluyor?" diye sordum bir kez daha.

"Hiçbir fikrim yok, Bengi!" dedi sesini yükselterek. "Ben de onu anlamaya çalışıyorum."

"Anladığında söylersin o zaman!" dedim ben de sinirle.

Bana cevap vermedi. Çevre yoluna saptıktan yaklaşık on dakika sonra paranoyak gibi dikiz aynasından arkayı kontrol ediyordu. Ona neye baktığını soracağım sırada, konuşmama bile fırsat vermeden ensemden tuttu ve büyük bir kuvvetle kafamı aşağı eğdi. Aynı saniye içerisinde benim oturduğum tarafın camını açmış ve belinden çıkardığı silahla beraber tam karşımızdaki arabayı kurşun yağmuruna tutmaya başlamıştı.

O kadar şaşkındım ki çığlığım bile içime kaçmıştı sanki. Arabadakilerin kim olduğunu merak ediyordum, onun tehlikeyi nasıl fark ettiğini merak

ettiğim gibi çünkü ben de arkayı kontrol ediyordum ama bir saniye önce orada araba bile yoktu.

Odkan mıydı? Odkan olamazdı.

"Amına koyayım," diye soluduğu sırada direksiyonun kontrolünü kaybetti ve sola doğru savrulduk. Ondan önce davranarak direksiyonu tuttum ve tekrar sağa doğru çevirdim. Arabanın lastiklerini patlattığı için gerimizde kalmışlardı ama onların da bize ateş ettiğine emindim çünkü arabada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı, yavaşlıyorduk.

"Ne oluyor arabaya?!"

"Anasını siktiklerim," dedi sinirle. "Araba gitmiyor lan!"

Gaza daha çok abandı ama gittikçe hız kaybediyorduk sanki. Kurşun nereye isabet etmişti? Korkudan nefes almayı unutmuş gibiydim, hâlâ doğrulamıyordum çünkü camı kapatmamıştı. Arabayı zorlamaya çalışıyordu ama kenara çekmek zorunda kalacağımıza emindim. Burada nereye çekecektik arabayı? Çevre yolunun ortasındaydık.

Telefonu birden çalmaya başladığında camı kapatarak ekrana doğru döndü. Nihayet doğrulabilmiştim. Ekrana baktığımda arayan kişinin Odkan olduğunu gördüm. Perva sinirle telefonu anında açtı.

"Ne peşindesin lan sen?" diye sordu bağırarak. Odkan'ın konuşmasına fırsat bile vermemişti. "Çok sıkıldım oğlum senin oyunlarından. Bırak artık şu çocuksu işleri. Sana bir şey yapma dememe rağmen yapıyorsan o zaman sorumluluğunu da kendin al lan! Her zamanki gibi benim üstüme yıkıp kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

"Öyle bir şey yapmıyorum," dedi Odkan gülerek. "Neden bu kadar sinirlisin sen? Az sakin olsana."

"Sikerim senin sakinliğini lan!" diye bağırdı Perva. "Ne istiyorsun benden?"

"Oyun oynamıyorum," dedi Odkan. "Savaş başlayacak dedin. Demedin mi? Senin başlatmaya cesaretin olmadığı için ben başlatmaya karar verdim."

Neden bahsediyordu şimdi? "Ne geveliyorsun lan sen?" diye sordu Perva sinirle. Onu ilk kez bu kadar sinirli görüyordum.

"Amacım sorun çıkarmak değil," dedi Odkan alaycı bir sesle. "Bende silahın kalmış. Onu vermeye geldim."

"Ne silahından bahsediyorsun sen?"

"En sevdiğin," dedi Odkan. "Hani üstünde baş harfleri olan."

"Onun sende ne işi var lan?" Diye sordu Perva. Ela gözleri anında bana dönmüştü.

Siktir.

O an jeton düştü.

Bana verdiği silahtan bahsediyordu.

O silah şimdi neredeydi? Bende değildi. Düşürmüş olmalıydım. Tamamen aklımdan çıkmıştı. O nereden bulmuştu? Eğer onu bulduysa...

"Ben de Ongun Elem'in kız kardeşinin sende ne işi olduğunu çok merak ediyorum," dedi Odkan gülerek. "Sanırım ikimiz de sorularımızın cevabını bu gece öğreneceğiz."

21.11.1999. aslan, avlanmak için doğar.

21.11.1990.

aslan, avlanmak için doğar.

bu alıntıyı normalde doğum gününe özel sosyal medya hesaplarımdan paylaşacaktım. sıradaki bölümün flashbackiydi ama fazla uzun oldu, o yüzden bir bölüm olarak paylaşıyorum. sıradaki bölümde flashback olmayacak yani. buna sevinenler olduğu kadar üzülenler de olacağını biliyorum flashback sevenler yüzde elli yüzde elli ama bu kitabın doğası bu. iyi okumalar!

syml, the war

no clear mind, alone and together

wattpad profilimdeki link'ten duzah ve perva için yaptığım çalma listelerine ulaşabilirsiniz. tüm şarkılar içinde.

2016

O gece ölümü tam 21 kez düşledin.

Uyandın kâbusundan ve kalbindeki Tanrı'yı herkesten gizledin.

Mezarlık soğuk ve sessizdi. Saatlerdir etkisini kaybetmeyen fırtına, yapraklarını dökmüş olan ağaçları kökünden sarsabilecek kadar kuvvetli esiyordu. Hatta bu yüzden, buraya gelirken arabayı mezarlığın içine kadar sokamamıştı. Çünkü koca bir çınar ağacı mezarlığın kapısına doğru devrilmişti.

Yağmur hızını kesmeden yağarken yürümeye devam etti. Ayağındaki siyah postallar çamura batmıştı ve

üzerindeki deri ceketin de şiddetli yağmur yüzünden pestili çıkmıştı. Havanın neredeyse sıfırın altına düştüğünü tahmin ediyordu ama bu havalar bile onun için yeterince soğuk değildi. Annesinin geldiği yerde yeni doğan çocuklar karın içine bırakılırdı, bir daha hiç üşümesinler diye.

Annesine uyum sağlamak en çok bu konuda basit olmuştu onun için.

Etraf kapkaranlık olmasına rağmen yürümekte zorlanmıyordu çünkü yolu ezbere biliyordu. Ne kadar buraya çok sık gelmese de... Sadece yılda bir geliyordu ama o kadarı bile yeterliydi bu yolun zihninin içine kazınması için, çünkü bir şeyi gördüğünde bir daha hiç unutamıyordu.

Ne kadar unutmak istese de.

Bazı insanların bir hediye olarak göreceği her şey ona bir lanet olarak bahşedilmişti. Bunun için ağlayıp sızlanamazdı artık. Sadece kabul edip yola devam edebilirdi. Hayatındaki her şeyde yaptığı gibi.

Ellerini ceplerine koyarak adımlarını hızlandırdı. Aslında buradan bir an önce defolup gitmek istediği için acele ediyordu. Burayı ziyaret etmenin onu rahatlattığı yoktu, iyi geldiği yoktu, herhangi bir güzel etkisi yoktu. İlk başta... Yani annesi öldükten sonra bir süre buradan çıkamasa da sonunda devam etmek zorunda olduğunu kabullenmişti.

Hayatım boyunca benim suçum olmayan her şeyde beni suçlayan insanlar için kendimi suçlamaya devam ediyorum, diye düşünmüştü buraya gelmeyi kesmeye karar verdiği gece.

Ama onun da durduramayacağı şeyler vardı. Eğer o bu adamsa... Eğer her zaman *seçilen* olmanın avantajı ile hayata devam edebiliyorsa... O zaman *seçilen* olmanın yükünü de sorgusuz sualsiz sırtında taşıyabilmeliydi.

Öylece arkasını dönüp gidemezdi.

Mezarlığın önüne geldiğinde kenara eğildi ve oturdu. Mezarlık ıslanmış olduğu için üstü başı batacaktı ama buraya gelirken zaten ıslanmıştı, o yüzden umurunda değildi. Islandığı için alnına doğru dökülen koyu kahve saçlarını geriye doğru ittiğinde kafasını eğerek cebindeki sigara paketini çıkardı. Sigaraya bu yağmurda yakması biraz zor oldu ama dalı ceketinin içine sokarak yakmayı başardı.

Derin bir nefes aldığında birkaç saniye elindeki altın çakmağı izledi. Babanın baş harfleri kazılıydı. Tıpkı annesinin ona hediye ettiği bıçakta annesinin baş harflerinin kazılı olduğu gibi. Acaba bir gün babasından geriye de sadece bu çakmak mı kalacaktı?

Annesinden geriye sadece o bıçağın kaldığı gibi.

Tabii, bir sürü acı ve asla atlatamayacağı travmalar dışında.

Sigaradan derin bir nefes çektiğinde kafasını kaldırdı. Yağmur biraz daha şiddetlenmişti. Sigarasını hızlıca bitirdikten sonra elini mezar taşına koyup hafifçe sola doğru döndü. Yan yana iki mezar vardı, biri annesine biri ise ikizine aitti. Bir gün yanlarına babasının da katılacağını biliyordu. Bir gün yapayalnız kalacağını biliyordu.

Bu aralar o günün, sandığından daha yakın olduğunu düşünüyordu.

Normalde dua etmezdi. Hristiyan bir ailede doğup büyüdüğünden tabii ki bu inanca göre büyümüştü. Vaftiz edilmişti. Her pazar kiliseye götürülmüştü. Dua etmişti. İlk dövme olarak bir haç dövmesi bile yaptırmıştı koluna, o zamanki en yakın arkadaşıyla beraber. Ama büyüdükçe Tanrı ile arası açılmıştı. O yanlış yola sapmıştı, dua etmeyi bırakmış ve bıçak bilemeye başlamıştı, feneri sadece kötülüğün yoluna doğru tutar olmuştu ve karşılığında da Tanrı da onu sonsuza kadar unutmuştu.

Annesi ile sohbet edebildiği zamanlar sınırlıydı. Çocukken araları daha iyi olduğundan, sohbet ettikleri çoğu anı o zamanlara aitti. Annesinin de eskiden hiçbir dini inancı olmadığını biliyordu ama onu en son bıraktığında, her an dua eder hâldeydi. Bunu biraz da ikizinin ölümüne bağlıyordu. Ondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Diğerlerinin tabirine göre annesi delirmişti. Babası daha acımasız olmuştu.

O ise... Unutulmuştu.

Kimse onun nasıl olduğunu sormamıştı. Kimse ona nasıl idare edeceğini öğretmemişti. Kimse arkasına bakmamıştı bile. Kimse seçmediği bir seçimin yükü altında küçük bir çocuk nasıl ezilmez, öğretmemişti ona.

Bu yüzden kendisinin öğrenmesi gerekmişti. Ne yapması gerektiğini her zaman onun öğrenmesi gerekmişti. Kendi kendine denemesi, başarısız olması, ama günün sonunda bir şekilde nasıl acımasız olunur kavraması gerekmişti.

Çünkü ona gösterilen şey hep buydu. *Acımasızlık.*

Merhametin yer almadığı bir dünyaya doğduğunda, acımasızlık bir seçim değil de zorunluluk hâline gelir.

Annesinin küçükken ona öğrettiği duayı sessizce mırıldanmaya başladı. O inanmıyordu ama annesinin ve kız kardeşinin inandığını biliyordu. Bu yüzden hayatı boyunca bildiği tek duayı, buraya geldiği her gece okuyordu.

"Peder, Kutsal Ruh ve İsa adına, amin." Bir sigara daha yakmıştı bu sırada. "Göklerdeki Pederimiz, adın yüceltilsin, hükümdarlığın gelsin, göklerde olduğu gibi yeryüzünde de senin isteğin olsun. Günlük ekmeğimizi bugün de bize ver."

"Bize kötülük edenleri bağışladığımız gibi sen de bağışla suçlarımızı." Perva birden duayı devam ettiren sesle kafasını kaldırdı. Bu dalga geçer gibi

sesi her yerde tanırdı ve biliyordu ki, buraya da zaten ondan başka hiç kimse gelmezdi. Saçlarının üzerine siyah bir kapüşonlu kapatmıştı, baştan aşağı siyah giyinmişti, her zamanki gibi. Birkaç adım atarak iyice yanına yaklaştı ve Ekaterina Narbekov yazan mezar taşının önünde durarak elini şiddetli yağmur yüzünden ıslanan taşa yasladı. "Bizi günah işlemekten koru ve kötülükten kurtar," dedi güler gibi bir sesle çünkü bu sözleri ağzına alamayacak bir adam olduğunu farkındaydı. "Amin."

"Senin burada ne işin var?" diye sordu Perva gergin bir sesle. Buradan kaçmak için dakika sayar vaziyetteydi zaten. Şimdi iyice gitmek istiyordu. *Beni bu hâle getirdiğine inanamıyorum,* diye geçirdi içinden ama aslında inanması gerekirdi. Babası onu buna hazırlamıştı. Hem de doğduğundan beri.

Bu ilişkide tek bir hata olduğunu farkındaydı. O da en başından beri arkadaş olmalarıydı.

"Duayı neden bölüyorsun?" diye sordu Odkan kafasını yana doğru eğdiğinde. "Biraz saygın olsun."

Elini mezar taşından çekmemişti hâlâ. Duayı sessizce mırıldanmaya devam ediyordu ve bitirene kadar da gözlerini açmamıştı.

Beş parmağını açarak alnına doğru dokunduğunda Perva'nın içinden gelen tek şey onu tekmeleyerek mezarlığın en altına doğru itmek olsa da kafasını yana çevirerek beş parmağını da açtı ve önce alnına, sonra göğsüne, sonra sol omzuna ve en son da sağ omzuna dokunarak duasını tamamladı. Buraya ilk gelmeye başladıklarında dua etmediği için babasının ona nasıl vurduğunu hatırlıyordu. Bu yüzden artık o gelmese bile her geldiğinde dua etmek zorunda gibi hissediyordu.

***Seni görmeyen birilerini memnun etmek zorunda değilsin,* demişti ona lisedeyken tanıştığı kız.**

Ama zorundaydı işte.

Bunu kimse anlayamazdı.

Ama zorundaydı.

Memnun eden evlat olmak zorundaydı çünkü seçilen evlat oydu.

"Bu duayı en son yine bir sene önce burada etmiştim," dedi Odkan karşısındaki mezarın kenarına oturduğunda. Kendisi hiçbir zaman o tarafa geçemiyordu ama buraya ne zaman gelseler Odkan o köşeye geçerdi.

Sanırım o da Ekaterina ile yan yana durmak istemiyordu.

"Hâlâ hatırlaman şaşırtıcı," dedi Perva sadece.

"O evde bana söylenen hiçbir şey aklımdan çıkmıyor," dedi Odkan. Alayla gülmüştü. "Ne yazık ki."

"En azından sen kendini kurtarabildin," dedi Perva, bakışlarını toprağa diktiğinde.

"En azından sen, gerçekten seni seven insanlar için mahvoldun," dedi Odkan. Perva ona bakmasa da o dikkatle Perva'yı izliyordu. Her zaman yaptığı gibi. "Ailen için mahvoldun. Ben peki? Ne uğruna mahvoldum? Koca bir hiç uğruna."

"Hepimiz koca bir hiç uğruna mahvoluyoruz," dedi Perva. "Hayat bundan ibaret. Bunu hâlâ anlamayadın mı gerçekten?"

"Sanmıyorum," dedi Odkan. "Sen sadece omzundaki yükleri taşıyabilmek çok ağır gelmesin diye kendini kandırmayı iyi başarıyorsun."

Perva omzunu silkti. "Belki de."

Odkan derin bir nefes aldığında eline aldığı bir avuç toprakla oynamaya başladı. "Neden bana bakmıyorsun?"

Perva güldü. "Sana kızgınım çünkü."

"Hep kızgınsın," dedi Odkan gülerek. "Yine ne yaptım?"

"Her zaman işleri batırıp sonra da küçük bir çocuk gibi peşimde dolaşamazsın," dedi Perva. "Bu kadar

korkusuzca, düşünmeden hareket ettiğin için bana zarar vermene izin vermeyeceğim. Babama zarar vermene de. Kendine gel artık. Yaptığın hataları beş yaşındaki bir çocuk bile yapmaz, Odkan."

"Ne hatası yapmışım?"

"Sürekli düşmanla iş birliği yapamazsın," dedi Perva tükürür gibi. "Ne uğruna? Parayı sikeyim. Güç istediğini söylüyorsun ama bu yaşa geldin hâlâ anlamadın. Güç, paradan değil; saygıdan gelir. Sen ise saygı kazanmamak için her şeyi yapıyorsun. Bir gün birinin yanında diğer gün diğerinin yanında olan birini kimse lider kabul etmez. Duruşun olmadığı sürece paran hiçbir işe yaramayacak. Sana bunları söylemem normalde çünkü güçsüz olman benim yararıma olur ama artık sadece kendine değil herkese zarar vermeye başladın." Sinirle ofladı. "Ne zaman kendine geleceksin?"

Odkan alayla güldü. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Bu cevabı vermesine o kadar şaşırmamıştı ki Perva. Derin bir nefes aldı. Çoğu zaman Odkan'ın onun sabrını sınamak için gönderildiğini düşünüyordu ama sorun değildi, sabrı sonsuzdu.

"Aslında çok iyi anlıyorsun," dedi Perva cebinden sigara paketini çıkardığı sırada. "Sadece her zamanki gibi aptal numarası yapıyorsun."

Odkan güldü. "Beni gözünde çok büyütüyorsun, Narbekov."

"Hayır," dedi Perva. "Sadece herkesin yuttuğu numaralarını yutmuyorum." Kafasını kaldırıp ona baktığında, "Dün gece yaptığın anlaşmanın benim kulağıma gelmeyeceğini mi düşündün gerçekten?" diye sordu. "Bir gün başta olmayı arzuluyorsun önce sadık olmayı öğrenmelisin. İhanet edenler cezalandırılır."

Odkan gülerek deri ceketinin sol kolunu sıyırdı ve bıçak izini Perva'ya gösterdi. *İhanet eden cezalandırılır,* yazıyordu Rusça. Ve bıçakla derisine kadar işlenmişti. Hangi dövme ile onu kapatmaya çalışırsa çalışsın tam olarak kapanmayacaktı, zaten o da kapanmasını istemiyordu. "Onu sendan daha iyi bildiğime eminim Narbekov," dedi gözleri ile bıçak yaralarını gösterdiğinde. "Ben dersimi çoktan aldım."

"Ve sana onu yapan adama senelerce baba demeye devam ettin," dedi Perva yargılayıcı bir sesle.

"Başka şansım yoktu," dedi Odkan. "Hepimiz senin kadar şanslı doğmuyoruz, Narbekov. Arkasında kimse olmuyor bizim gibilerin. Ne istiyorlarsa bu dünyada, onun için çabalayıp durmak zorundalar ve en acısı da ne biliyor musun? Ne kadar çabalasalar da hep önlerindeki adamı izlemek zorunda kalacaklar."

Perva ona cevap vermedi, bu Odkan'ı şaşırtmadı çünkü bu konularda hiçbir zaman yorum yapmazdı.

"Onu sevdiğim için mi ona baba dediğimi sanıyorsun?" diye sordu bu sefer. "Başka kimin arkasına sığınacaktım? Senin babanın mı? Beni öldürmek için elinden geleni yapan o adam bana bundan çok daha kötüsünü yapardı, eminim ki. Zaten buralarda bir yerlerde..." İşaret parmağı ile şakaklarını gösterdi. "Yaptı da."

"Değeneceğini düşünüyorsan devam et," dedi Perva. "Ama seni bir kere cezalandıran, hep cezalandırır. Bunu unutma."

"Onunla artık öyle bir samimiyetim yok," dedi Odkan. "Bana zarar veremez. Artık çocuk değilim."

Perva elindeki çakmağı ateşledi ve dudakları arasına koyduğu sigarayı yaktı. Derin bir nefes çektiğinde, "Kızı ile nişanlısın," dedi. "Olmadığına emin misin?"

"Nişanlı değilim," dedi Odkan. "Nişanlanmadık bile. Bizden bu kadar koptun mu gerçekten? Ayrıldık."

"Bir gün beraberseniz on gün ayrısınız ama günün sonunda yine bir araya geliyorsunuz nasıl olsa," dedi Perva alaycı bir sesle. "O yüzden takip etmememe gerek yok diye düşünüyorum. Ama bence o kızı bırakman iyi olmuş. Onunla bir aile kuramazsın."

"Aile kurmak isteyen kim?" diye sordu Odkan.

"Bilmem," dedi Perva omzunu silkerek. "Hepimizin istediği bu değil mi?"

Belli ki, değildi.

En azından burada, sadece Perva'nın isteği buydu.

"Benim yapım bu," dedi Odkan da cebinden bir sigara paketi çıkardığında. İçinden bir dal çekti ve dudakları arasına koydu. Elindeki siyah çakmakla sigarayı yakıp derin bir nefes aldı, her nefes alışında sigaranın dumanı ile beraber nefesi de duman olarak siyah gökyüzüne yayılıyordu. "Bir şey beni ne kadar zehirlerse zehirlesin, bırakmayı deli gibi istesem de, onu bırakacak gücü kendimde bulamıyorum. O yüzden her gece onunla barışıyorum, artık onu sevmesem de. Ve bu yüzden her gece senin kapına geliyorum, artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilsem de."

"Farkındayım," dedi Perva. "Bu seni öldürecek bir gün." Kafasını kaldırıp dikkatle Odkan'a döndü ve buraya geldiğinden beri ilk kez ona baktı. Dikkatlice. "Sana son bir abi tavsiyesi vereyim, Odkan," dedi. "Kendini özgür bırak."

İlk defa alaycı olmayan bir sesle "Tam olarak neyden?" diye sordu Odkan.

"Nadia'dan," dedi Perva. "Leo'dan. Benden. Tüm bunlardan."

"Ya sonra ne olacak?"

"Bilmem," dedi Perva. "Ne olmasını istiyorsan. Ne olmak istiyorsan o olursun."

Odkan yavaşça güldü. "Bu ne yazık ki mümkün değil," dedi ciddi bir sesle. "Baştaki adam olmak

istiyorum, Narbekov."

Perva güldü. Bu cevabı vereceğini o dudaklarını aralamadan önce bile biliyordu. Bu yüzden ona kızamazdı çünkü çocukluklarından beri gördükleri tek şey buydu. İkisi de içten içe hiçbir anlamı olmadığını farkındalardı ama öylece bırakıp gidemezlerdi. Bunca seneyi boşuna mı harcamış olacaklardı? Ama buna devam ederek önlerindeki seneleri da harcıyorlar, belki de onları bile isteye kısaltıyorlardı. Ama ikisi de aynı cümle ile büyümüşlerdi.

"*Geriye dönüş yoksa yapabileceğin tek şey ilerlemeye devam etmektir. Yol ne kadar karanlık olsa da."* Bu yüzden o hiçbir zaman kurtarılamayacaktı. Kendisinin de kurtulamayacağı gibi.

"Herkes onu istiyor, Odkan."

"Gülüşün sanki onu sana asla bırakmam, der gibi." Odkan güldü. "Neden bunu hiç sesli söylemediğini hep merak ettim içten içe. Çünkü biliyorum ki ikimizin de istediği şey aynı ama ben senelerdir bunu yüzlerce kez dile getirirken sen bunu bir kez bile sesli söylemedin. Çünkü aslında içten içe, beni kendine rakip bile görmüyorsun, değil mi? Haksız sayılmazsın, senin yerinde olsam ben de kendimi sana rakip görmem. Ve benim öfkem de buna."

"Odkan..."

"Hayır," dedi Odkan. "Kelime oyunu yapma. İtiraf et."

"Baştaki adam mı olmak istiyorsun?" dedi Perva ilk kez, büyük bir ciddiyetle. Gözleri sadece Odkan'ın üzerideydi. "Sana kendini kaç kurtar diyorum çünkü ben bu işin sonunu biliyorum. Onu sana asla bırakmam, Borisov. O bana ait. Hep öyle oldu. Hep de öyle olacak."

Odkan güldü. Senelerdir, arkadaşlıkları ilk kez sallandığından beri bu savaşın içindelerdi ve Perva hiçbir zaman açık açık bunu söylememişti. Ne kadar

bu düzenden sıkıldığını söylese de... Ne kadar artık bundan kurtulmak istediğini söylese de aslında içten içe gerçek istediği farklıydı. Ve bunu ilk kez şimdi itiraf ediyordu.

"En azından sonunda dürüstsün," dedi Odkan. "Tabii, hep dürüsttün. Sadece beni söyleyecek kadar ciddiye almıyordun." Sigaradan bir nefes çektiğinde hafifçe doğrularak bir adım attı. "Merak ediyorum. Bu tavsiyeyi sen neden kendinde uygulamıyorsun?"

"Çünkü seçilen benim, Odkan," dedi Perva düz bir sesle. "Benim için çok geç, Bu tavsiyeyi kendimde uygularsam ne olur, biliyor musun?" Gözleri ile ikiz kardeşinin mezarını işaret etti. "O boşuna ölmüş olur."

"Şu anki hâlini görseydi seninle gurur duyacağını mı sanıyorsun?" diye sordu Odkan acımasız bir sesle. "Senin buraya gelmene bile sinirlendiğine eminim. Ne yüzle buraya geliyor, diye düşünüyordur."

Ama o ne kadar acımasız olmaya çalışırsa çalışsın, Perva'ya işlemezdi. Çünkü bu gerçeklerin hepsini o aynaya baktığında kendine tekrarlıyordu zaten. Hem de kalbi kadar soğuk olan her gecede.

"Senin için öyle düşünmediğini mi sanıyorsun?" diye sordu Perva gülerek.

"Onun abisi olan ben değildim."

"Ama hatırlıyorum," dedi Perva. "Seni çok severdi."

"Değil mi?" diye sordu Odkan. "Sen de severdin."

"Seni mi?" diye sordu Perva, bunu söylemesine şaşırmıştı. Odkan kafasını salladığında, "Severdim tabii," dedi. "O zamanlar..."

"Öyle," dedi Odkan gülerek. "Öyle tabii..."

Kısa bir sessizlik yaşandığında Perva geçmişi düşündü. Çocukluklarını. O dağ evini ve bahçedeki anılarını. Parla'yı ve Odkan'ı. Köpeği Fox'u. Annesinin kapıdan onlara artık içeri girmeleri için bağırdığı ama onların bahçede oynamayı bırakmadıkları, artık

kafasının içinde sadece tatlı bir esintiden ibaret olan onca anıyı... Hepsini tek bir anda düşündü ve derin bir nefes alarak çenesini sıkmaya başladı, titrediğini farkındaydı ama asla kendini koyvermezdi.

"Senin şimdiki hâlini görse ne düşüneceğini tahmin edebiliyor musun?" diye sordu Odkan, sessizliği böldüğünde. Bir kez daha sormuştu aynı soruyu.

"Peki ablan senin hakkında ne düşünürdü?" diye sordu Perva. "Peki kardeşlerin? Peki annen? Seni iyi yetiştirmek için tüm hayatını harcadıktan sonra senin kötülükle övünen birisine dönüştüğünü gördüğünde ne düşünmüştür acaba? Onun mezarına hiç gittin mi ki? Bak, ben her gece buradayım. Ama sen de haklısın, benim annem de beni gerçekten sevmiş olsaydı ben de onun yanına gidemezdim. Ama benimkinin benim bu hâlimle oldukça gurur duyduğuna eminim." Eli ile mezar taşına dokundu. "Sonuçta beni bu *şey*e o dönüştürdü."

"Ya beni?" diye sordu Odkan gülerek. "Beni bu *şey*e kim dönüştürdü, Narbekov?"

"Ben mi suçluyum bunda da?" diye sordu Perva. "Bunda da mı ben suçluyum, Odkan? Ben mi seni buna dönüştürdüm? Onu da mı ben yaptım? Seninle aynı yaşta ve aynı savaştayken mi yaptım sana bunu?"

"Bana hiçbir şey yapmadın," dedi Odkan. "Yapsaydın seni öyle sevmezdim. Ama gördün ve sustun. Bunu inkar edemezsin. Buna rağmen seni senelerce sevmeye devam ettim. Ama sen bunu hâlâ inkar ediyorsun. Neden inkar ediyorsun?"

Perva kafasını gökyüzüne çevirdi ve derin bir nefes aldı. "Başka çarem yoktu. Ben de çocuktum." Kafasını aşağı eğdi. "Siz çocuktunuz ama ben neden hiç değildim? Neden benden hep başka bir tutum beklendi? Neden hep evlat, abi, koruyucu olmak

zorunda kaldım? Neden ben de sizin gibi sadece çocuk olamadım hiçbir zaman?"

"Gel," dedi Odkan ona doğru bir adım attığında. Kısa bir sessizlik yaşandığında tam karşısına geçmişti. "Çok mu istiyorsun özgür olmamı? O zaman aynı anda yapalım. Ongun'un yaptığı gibi. Buradan siktir olup gidelim. Aynı anda. *Beraber.* İkimiz de onların toplamından daha zeki olduğumuzu biliyoruz. Bizi bulamazlar bile. Ongun yok olmayı başardıysa biz hiç var olmamışız gibi bile yapabiliriz. Gerçekten savaş başlamadan ve geri dönüş imkansız hâle gelmeden bırakalım bunları ve gidelim. Beraber. Bir daha arkamıza bile bakmamıza gerek olmaz. Narbekov ya da Borisov olmak zorunda kalmayız. Sadece Perva ve Vargın oluruz. Yirmi ve yirmi bir. Eskisi gibi. Aramızda hiçbir şey yokken olduğu gibi."

"Ongun öldü," dedi Perva sadece.

"Evet," dedi Odkan. "Ama öncesinde kaçmayı başarabildi, değil mi?"

"*Beraber* mi?" diye sordu Perva bu kez. Odkan'ın söyledikleri onda o kadar büyük bir şaşkınlığa sahip olmuştu ki sadece kısa cümleler kuruyordu.

Kafasının içinde ilk kez bu düşünceyi gerçekten canlandırmıştı. Bunların olmadığı bir dünya... Babasının emirleri, dökülen kanlar ve sırta saplanan bıçaklar olmadan... Sadece normal insanların yaşadığı, sıradan, amacının bile zar zor bulunduğu bir hayat... Sadece ikisi, eski günlerdeki gibi. Acaba nasıl hissettirirdi? Merak ediyordu, acaba bunları bırakıp gitse gerçekten kafasının içindeki, annesine ait olan o ses de onun yakasını bırakıp gider miydi?

Hiç sanmıyordu.

Kafasını kaldırdı ve ikiz kardeşinin mezarına baktı. Derin bir nefes aldı. O geceyi düşündü. Elleri arasında can verdiği geceyi. Babasının o seçimi yaparkenki ses tonunu düşündü. Ne kadar da soğukkanlıydı. O

zamanlar bunu çok garipsemişti ama yılların onu, babasından bile daha soğukkanlı bir adam hâline getireceğinden o zamanlar bihaberdi. Annesinin emirlerini düşündü, kafasının içindeki tiz çığlığı düşündü, o okyanusa düşüşünü düşündü. Bir gün, bir şekilde aralarının düzeleceğine nasıl da inandırmıştı kendini... Ama her zamanki gibi, hayatın getirdiği tek şey sadece acı ve kayıptı.

Seçilen olmanın ne demek olduğunu bir kez daha düşündü. Kafasındaki sesleri susturamadığı her geceyi düşündü. Annesi ve babası için aldığı canları, günahlarına girdiği insanları ve belki de mahvettiği aileleri düşündü. Annesinin kanının hâlâ yerde olduğunu düşündü, kardeşinin ise koca bir hiç uğruna öldüğünü.

"*Aslan, avlanmak için doğar,*" demişti ona annesi bir kere. "*Kaçmak için değil.*"

Arkasını dönüp de öylece gidemez.

Arkamı dönüp de öylece gidemem.

Aradan geçen dakikalar sonrasında "Yapamam," dedi Perva.

"Evet," dedi Odkan durgun bir şekilde. "Biliyorum. Çünkü ben de yapamam."

"Sen neden yapamazsın?" diye sordu Perva meraklı bir sesle.

"Hayatta bir şeyi de olsa kazanabilmek istiyorum," dedi sadece Odkan.

"O zaman neden söyledin?" diye sordu Perva.

"Senin nasıl düşündüğünü merak ettim," dedi Odkan kısık bir sesle. "Ama her zamanki gibi aynı düşünüyoruz." Kısa bir an duraksadı. "Sana son bir kardeş tavsiyesi," diye devam ettirdi kendini. "Eğer kendini özgür bırakacak gücü bulamıyorsan, başkalarının özgürlüğünün derdine düşme."

"Anlamıyorsun," dedi Perva. "Bu yol sana ait değil. Ben hep yalnız yürüyeceğim."

"Yalnız," dedi Odkan gülerek. "Yanlış bir kelime tercihi, 21. Doğrusu, birlikte olmalı. Çünkü bu yol benim de yolum."

***Yalnız,* diye düşündü Perva.**

Ve *birlikte.*

Ne yazık ki bir şekilde...

Hep yalnız ve hep birlikte.

"Yediğin boku Leo'ya açıkla," dedi Perva, Odkan ayağa kalktığında. "Yoksa ben söylemek zorunda kalacağım."

"Hep doğru olanı yapmak zorundasın, değil mi?" diye sordu Odkan. "Biliyor musun? Sen iyi adamı oynamayı becerebil diye, ben kötü adam rolünü kaptım. Ama ne yazık ki... Sonunda ikimiz de cehennemde yanacağız. Yalnız. Ve beraber."

Hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp yürümeye başladı, mezarlığın çıkışına doğru gidiyordu. Kısa bir an duraksadı ve arkasını döndü. "İyi ki doğdun yirmi bir," dedi sadece. Yine ilk kutlayan o olmuştu.

Perva ona cevap vermedi, o sırada içinden iyi olmanın umurunda olmadığını geçiriyordu ama bunu ona söylemek istemedi. Bugün hiç olmadığı kadar dürüst olmuştu zaten ona. Asıl umurunda olan babasına zarar gelmemesiydi. Ve kendisine. Çünkü artık tehlikede olduklarını biliyorlardı. Farkındaydı. Bu gerçeğe arkasını dönemiyordu. Kabullenmesi ve bir plan yapması gerekiyordu. Bunca can, onlar yaşasın diye öylece alınmamış mıydı? Şu an mezarlıkta olmasına sebep olan iki kişi de onlar için ölmemiş miydi? O zaman yaşamanın hakkını vermeyi öğrenmesi gerekecekti.

Birkaç dakikanın sonunda ayağa kalktı ve sigara paketi ile çakmağı cebine koyarak birkaç adım attı. Annesinin mezarının başında durduğunda eli ile mezar taşına dokundu ve sessizce "*Uvidimsya, mama*." dedi. Sonra birkaç adım attı ve kardeşinin

mezarının başında durdu. Hiçbir şey söylemeden mezar taşını öptü ve sessizce yürümeye devam etti.

Mezarlıktan çıktığında telefonuna gelen mesajla duraksadı. Arabaya binene kadar mesaja bakmadı. Arabaya bindiğindeyse üstündeki ıslanmış deri ceketi çıkardı ve yan koltuğa fırlattı. Sonra telefonu açarak bildirimin üzerine tıkladı.

O: Bengi'ye bu hafta hiç baktın mı?

Oflayarak bir mesaj yazdı. Bakmadan önce bile bu mesajın geldiğini tahmin etmişti. Her seferinde hat değiştiriyordu.

H: Bebek bakıcısına benzer bir hâlim mi var?

Mesaj anında geldi.

O: Anlaşma yaptık. Söz vermiştin. Her seferinde böyle saçma tepkiler verecek misin?

H: Kızı sapık gibi takip etmek istemiyorum, geri zekâlı. Sürekli evine mi gideceğim? Beni fark edip polisi arayacak yakında.

O: Onun ruhu bile duymaz. Bunu biliyorsun.

H: Dün kontrol ettim zaten. Her gün bakmak anlaşmada yoktu. Beni darlayıp durma. Dikkat çekersek kardeşinin başına bir şey gelecek. Bir kere olsun bir şeyin dozunu ayarla.

O: Sadece sordum amına koyayım. Sakin ol az. Amma agresifsin bugün.

H: Agresif değilim sadece sorgulanmaktan bunaldım. Her seferinde sorgulayacak mısın? Söz verdim ve sözümü tutuyorum. Ona göz kulak oluyorum. Gayet iyi. Ayrıca aylar önce banka hesabına para yolladım, on sene içinde daha paraya ihtiyacı olmaz bile. Yani istediğini yapabilir. Salak kuzenine söyle de kızın aklına girip kızı yurt dışına yollasın. O parayla istediğini yapar.

O: Ne kadar paradan bahsediyorsun?

H: Ne yapacaksın?

O: Neden bana sormadın?

H: Neden soracaktım?

O: Paranı geri istemiyor musun?

H: Hayır, istemiyorum. Neden isteyeyim?

O: Baban o kadar paranın nereye gittiğini sorgulamayacak mı?

H: Sen bizim eve para sokanın babam olduğunu mu düşünüyorsun? Son on beş senedir öyle değil.

O: Bengi sorgulamadı mı?

H: Sence o aptal herhangi bir şeyi sorguluyor mu?

O: Düzgün konuş lan kardeşim hakkında.

H: Ne zaman dönmeyi düşünüyorsun?

O: Yakında değil.

H: Yakında olsun. Sana söyledim. Dönmezsen kardeşini alırım.

O: Döneceğim dedim ya. Tehdite gerek yok.

O: Sakın yaklaşma ona.

H: Bana emrederek konuşma. Seni tehdit etmiyorum sadece görevini hatırlatıyorum çünkü sürekli unutuyorsun. Kardeşine gelecek olursak, ona yaklaşmıyorum zaten. Onu ne yapayım? Soy ismi dışında işime yaramaz bile. Sadece iyi olduğuna bakıyorum, istediğin gibi. Bir şey yaptığı da yok. Okula gidip geliyor.

O: İyi.

H: Ama bir Elem'e ihtiyacım olduğunu biliyorsun. O yüzden istediğimde burada olsan iyi olur.

O: Geleceğim dedim, Narbekov. İşler rayından çıkmazsa geri dönmeme gerek kalmaz. Sen rayından çıkacağına eminsin, ben ise öyle bir şey düşünmüyorum. O yüzden son ana kadar normal hayatıma devam etme hakkım var. Nedensiz yere o bok çukuruna bir daha girmeyeceğim. Oradan kurtulmak yıllarımı aldı. Sana da aynısını yapmanı tavsiye ederim.

H: Ben senin gibi korkak değilim. Kaçmam.

O: Bu korkaklık değil.

O: Savaş çıkacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?

H: Bu zamana kadar hangi konuda yanıldım? Söylesene. Sana annenin ve babanın işinin biteceğini söylemiştim. O zaman da beni ciddiye almamıştın.

O: Bu farklı. Savaş çıkması için Leo'yu öldürmeleri gerek. Leo'yu öldüremezler.

H: Onu da öldürecekler.

H: Ama ondan önce sırada başkası var.

O: Babandan mı bahsediyorsun?

H: Elemler o kadar da aptal değilmiş demek ki.

O: Bence aptal olan sensin. Baban da sen de babanın öleceğini düşünüyorsanız eğer, neden kaçıp kurtarmıyorsunuz kendinizi? Neden bu saçmalığa devam ediyorsunuz?

Bir şey yazmadı bile. Arabanın çalıştırıp da gaza asıldığında kafasının içinde annesinin sesi ve tek bir cümle yankı yapıyordu.

Aslan, avlanmak için doğar.
Kaçmak için değil.

iyi ki doğdun, Narbekov.

16. Bölüm: "Şah ve Mat"

Bu bölüm Duzah'ın ikinci kitabının ilk bölümü olduğu için oldukça önemli bir bölüm. Artık evrenin içine tamamen girdik, dolayısıyla olaylara da çünkü ilk kitap her serinin ilk kitabında olduğu gibi bir ısınma kitabıydı. Bundan sonrası için çok heyecanlıyım. Bu bölümdeki tepkileriniz için de. O yüzden lütfen oylar ve yorumlar unutulmasın. Bu bölüm flashback sahnesi yok, normalde olacak sahneyi özel bölüm olarak attığımdan, yani tamamen günümüzü okuyoruz.

Bölüm duyuları için Instagram hesabım: hazel.noya

İyi okumalar!

16. Bölüm: "Şah ve Mat"

Thirty Seconds To Mars, Hurricane
The Weeknd, Devil May Cry

Çocukken babamın beni cesaretlendirmek için yaptığı onca konuşmaya rağmen, her zaman korkak ve ürkek bir çocuk olmuştum. Bunu değiştirmek için babam da ben de çok uğraştık çünkü içten içe, bir gün yapayalnız kalacağımı ikimiz de biliyorduk. Belki de o benden daha iyi biliyordu. Ama her denemede başarısız olduk.

Sonunda sadece kendimle kaldığımda, denemeye tekrardan başladım. Çünkü hayatta en büyük korkunuz terk edilmek ve bir başınıza kalmakken, en sonunda bunu yaşadığınız an geldiğinde tüm duvarlar başınıza yıkılıyordu ve doğrularınızla yanlışlarınızı yeniden şekillendirmeniz gerekiyordu.

Ben de öyle yaptım.

İşe cesur olmayı öğrenmekle başladım.

Ama yine de... Hayatımın hiçbir döneminde bu kadar fazla korktuğumu hatırlamıyordum.

Aslında yanlış bir yola çıktığımı fark ettiğim an tam bu an oldu. Karşımdaki adama baktığım her gece her şeyden ne kadar da vazgeçmiş olduğunu düşünmüştüm. Savaşmaya hazır bir insan böyle olmalıydı. Her şeyden vazgeçmiş hâlde... Şu ana kadar kendimin de onunla aynı noktada olduğumu sanıyordum. Bu yüzden hareket etmediğimiz her an ona kızmıştım zaten, değil mi? Ama belli ki o haklı çıkmıştı.

Çünkü her şeyi feda etmeye hazır olan bir insan, gerçeklerin ortaya çıkmasından bu kadar korkmazdı.

Odkan Borisov, benim kim olduğumu biliyordu ve buradaydı, peşimizdeydi. Eğer o biliyorsa bu diğerlerinin de öğrenmesine sadece birkaç saat kalmış demekti. Her şeyi feda edip de bu dünyanın içine girmeye hazır olan bir insan, işlerin ciddileşmesinden bu kadar korkar mıydı? Ne yazık ki korkuyordum çünkü bunca zaman kendimi kandırmaktan başka bir şey yapmamıştım.

İçten içe, bu işten yakamı kurtarabileceğime olan bir inancım vardı ve o inanç, tam şu an paramparça oluyordu. Şimdi onun altında ezilmenin ağırlığı ile hareket etmem daha da zorlaşacaktı ama bu benim aptallığımdı. Eğer bir yola çıkıyorsam ve kendime güvendiğimi iddia ediyorsam, gerçekten de her şeyi kabullenmiş olmam gerekirdi. Bu işten yakayı kurtaracağıma olan inancımın bu arabaya ilk bindiğimde parçalanmış olması gerekirdi. Elime kan bulaşmayacağını düşünmemem gerekirdi. Bir gece uyuyacağımı ve sabah hep dönüşmekten korktuğum o insan olarak uyanabileceğimi bilmem gerekirdi.

Bu da benim aptallığımdı.

Odkan tek kelime daha etmeden telefonu kapattığında kısa bir sessizlik yaşandı. Beni bu durumdan kurtarmasına dair bir umut bekleyerek Perva'ya bakmak istemiyordum çünkü o bu konuda beni defalarca kez uyarmıştı. Evet, beni bu işten olabildiğince uzak tutabileceğinin garantisini de vermişti ama ateşle oynarken yanmak kaçınılmazdı. O bunu hayata ilk adımını attığında öğrenmişti büyük ihtimalle.

Ben ise daha yeni öğreniyordum. Çünkü hayata adımımı atmam sandığımdan daha uzun sürmüştü.

"Korkmanı gerektirecek bir şey yok," dedi bana doğru döndüğünde.

Sesi hâlâ soğukkanlı ve sakindi. Acaba soğukkanlılığını ve sakinliğini kaybettiğini hiç görebilecek miydim? Kulağa imkansız bir ihtimal gibi geliyordu ama bu yolda herkesin paramparça olacağı gerçeği ile az önce yüzleşmiştim. Eminim ki onun da üstüne duvarların yıkıldığı noktalar olacaktı. O zaman onu kim kurtarabilirdi emin olamıyordum.

"Nasıl yok?" diye sordum. "Bu durumdan beni senin bile kurtaramayacağına eminim. Bunu sen bile hesaba katmamıştın."

Sesimin titrememesi için büyük bir uğraş veriyordum. Ailemin intikamını alırken temiz kalamayacağımı bilmem gerekirdi ama işlerin tam olarak bu gece, bu kadar erkenden tepetaklak olmasını hesaba katmamıştım.

O da katmamıştı.

"O kadar emin olma," dedi sadece. Sesi düzdü.

Şu an, böyle bir durumun içindeyken bile konuşmuyorsa onu ne zaman konuşturabilirdim emin değildim.

"Bu mu sadece?" diye sordum. "Başka bir demeyecek misin?"

"Kucağıma çık."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Hızlı ol," dedi beni birden tutup kendine çektiğinde. Ne olduğunu anlamamış bir şekilde ona bakıyordum, o ise dikiz aynasından arkayı kontrol ediyordu.

"Ne anlatıyorsun ya?" dedim sinirle.

"Şunu demek istiyorum Elem," dedi. "Şu an avcı olan Borisov, av olan ise biziz." Bana doğru döndüğünde, "Bir avın hayatta kalmasının tek yolu nedir?" diye sordu. "Kaçmak."

"Onu zaten farkındayım Narbekov," dedim. "Benim için sorun değil. Ben hayatımı av olarak geçirdim zaten. Ama sen bu durumda biraz zorlanabilirsin."

"Matematik hesaplamaları ile aran nasıl?" diye sordu bana doğru döndüğünde. "Hız problemleri ile diyelim, mesela."

"Ne anlatıyorsun ya yine sen," dedim sinirle.

"Altında LaFerrari var," dedi beni umursamadan. "Saatte 372 basabiliyor ve üç saniyede 100 kilometre hızlanabiliyor. Ama 330 basarken hızlanması yavaşlıyor, yani hızı koruduğumuz sürece mücadele etmemiz gereken hız 330." Ona yabancı bir dil

konuşuyormuş gibi baktığımda beni umursamadan, "Bizim altımızda ise Maserati var ve en fazla 326 basabiliyor. 100 kilometre hıza 4,5 saniyede ulaşıyor ve şu an her zaman olduğundan daha yavaş çünkü Rozanov piçleri arabaya ateş açtı."

"Bununla neye varacaksın," dedim sinirle bir nefes verdiğimde. Arkayı kontrol etmeden duramıyordum, tıpkı onun gibi. "Sadece şu arabayı sürebildiğin kadar hızlı sürsen olmuyor mu?"

"Şu an çevre yoluna giremedi," dedi. "Tolun nerede olduğunu biliyor ve hâlâ çevre yoluna girmedi. Gelirken baktım. Hız sınırı 80 ve ortalık polis kaynıyor. İstese de dikkat çekemez. Oradan çevre yolu yaklaşık 5 kilometre. Yani gelmesi 225 saniye sürecek. Telefonu kapattığımızdan beri ne kadar saniye geçtiğini biliyor musun? Ben biliyorum. Saydım. Şu an tam 110 saniye kaldı. 109... 108... 107..." Ona saymayı kes artık dercesine baktığımda, "Biz yolun başlangıcına 10 kilometre uzaklıktayız, yaklaşık olarak," dedi. "O çevre yoluna girdiğindeyse... Hiçbir şey onu durduramaz. 80 kilometreden 330'a çıkması sadece altı buçuk saniye sürecek. Altı buçuk saniye sonra, 10 kilometrelik yolu 330 ile giden bir canavar ile karşı karşıya kalacağız."

"Biraz daha boş boş konuşursan yemin ederim ki seni arabadan atacağım," dedim sinirle. "Evet, anladım, evet," dedim. "Çok hızlı, geliyor falan. Sen bana bizim ne yapacağımızı söylesene?"

"Onu söylemeye çalışıyorum," dedi. "Hangi hızı korursak bize yetişmemesini engelleriz, onu düşünüyorum. Bize yetişmesine daha 200 saniye var." Gaza biraz daha sert asıldığında, "Ama gördüğün gibi, araba gitmiyor. Yapabildiğimiz en fazla hız 250." Kaşları bir şey hesaplıyor gibi çatıldığında, "Telefonla aramadan önce, adamlar bizi vurduğunda... O telefonu aradığında, 390 saniye olmuştu. Yani..."

"Sen her saniyeyi aklından sayıyor musun?" diye sordum lafını bölerek. Ona yanımda bir deli varmış gibi bakıyordum. Bana kaşlarını çatarak baktığında, "Eee?" diye sordum.

"Aradaki yol farkını hesaplamaya çalışıyorum," dedi. Sonra kafanını iki yana sallayarak, "Siktir et. Her türlü farkı kapatacak," dedi pes eder gibi.

"Yani?"

"Yanisi Elem," dedi gülerek. "Ondan kaçmamızın imkanı yok. Adam bizi avlamaya geliyor."

"Deminden beri beni sıçtığımızı söylemek için mi o kadar sayı hesaplaması yapıyorsun kafanda?" diye sordum bağırarak. "Ne yapacağız?"

Göz ucuyla bana baktı. "Kaçamayacağımıza göre savaşacağız."

"Sana kimse söylemedi mi, Narbekov?" diye sordum. "Avın kazanmasının tek şansı kaçmaktır. Savaşmak için kalırsan aslan seni midesine indirir. Daha önce hiç bu durumda olmadığın için bilmediğini biliyorum. O yüzden av olmanın nasıl bir his olduğunu bilen birinin tavsiyelerini dikkate al derim."

"Biz iki kişiyiz," dedi. "Avantaj elde edebiliriz."

"Onun tek olduğunu nereden biliyorsun?"

"Öyle umuyorum," dedi sadece.

Öyle mi umuyordu? Aylardır en iyisini ben bilirim, benim yaptığım plan eksiksizdir, sen işime karışma diye kafamı ütüleyen adam şimdi öyle umuyorum mu diyordu?

Sanırım bu sefer gerçekten de sıçmıştım.

"Öyle umuyorsun, öyle mi?" diye sordum sesimi yükselterek. "Sen de sadece umduğun şeylerle hareket etmeye başladıysan işimiz bitmiş demektir."

"Her zaman planın olmalı," dedi benim aksime son derece umursamaz geliyordu sesi. "ama bazen de doğaçlama yapmak gerekir."

"Ya yanında Nadia varsa?" diye sordum. "O zaman ne olacak?"

"O zaman işimiz bitmiş demektir," dedi. "Nadia'ya arabaya ateş etmesini söyler. Senin olduğun tarafa. Çevre yolu saatlerce sürüyor, Elem. Amacı bizi yakalamak falan değil. Yakalasa ne olacak? Bizi yoldan dışarı mı fırlatacak? Senin yüzünü görmek istiyor sadece. Böylece seni ifşalayabilsin. Yüzünü görmediği sürece burada olmanı bilmesi ne bokuna yarayabilir? Kimse onun yaydığı bir söylentiye inanmaz, inan bana, Odkan Aslanlar arasında güvenilir birisi değildir. Kazanmak için bana iftira attığı ilk sefer olmadığından, benim sözümün üzerine söylediği söz bir boka yaramaz. Ama seni görürse... Seni yakaladığında başını belaya sokabilir. Yapmamız gereken şey seni gizlemek. Hepsi bu kadar."

"Kafama bir şey geçirmemi ister misin?" diye sordum.

Birden kahkaha attı. Şaşkınlıkla ona baktım. Nasıl bir tekme vereceğini düşünmüştüm bilmiyordum ama içinde kesinlikle kahkaha atması yoktu. Durumun gerçekliğini sorguluyormuş gibi ona doğru eğilerek daha dikkatli bakmaya başladım ama gerçekten, kahkaha atıyordu. Nihayet kendini toparladığında bana doğru döndü ama yüzünde hâlâ kahkahasından kalan alaycı bir ifade vardı ve dudakları yana kıvrılmıştı.

"Şu an gerçekten kahkaha mı atıyorsun?" diye sordum engel olamadığım için yüksek çıkan sesimle beraber. "Gerçekten mi?"

"Komik kızsın," dedi sadece. "Komiksin, Elem."

"Senin sinirlerin bozulmuş olabilir mi?" diye sordum çok değişik bir şey inceliyormuş gibi ona baktığımda. Çünkü gerçekten, böyle bir an yaşayacağıma bir saniye önce bile ihtimal vermezdim.

Tekrardan gülmeye başladı. Kahkaha attığında gözleri kısılıyor ve hep ciddi duran yüzü tatlı bir hâl alıyordu. Normalde olsa izlemek isteyeceğim ve haftalardır beklediğim bu manzara şimdi sinirlerimi biraz daha germekten başka bir işe yaramamıştı çünkü ben burada canımın derdine düşmüşken, nasıl olur da hiçbir şeye gülemeyen adam bunu komik bulup bir anda kahkaha atmaya başlayabilirdi?

Gaza biraz daha abandığında hız ibresi biraz yukarı tırmandı. "Siktir ya," dedi. "Bu olayı gerçekten seviyorum."

"Kaçmayı mı?"

"Hayır," dedi. "Savaşmayı. Adrenalin iyi hissettirmiyor mu sana da?"

"Hayır, Narbekov," dedim dehşet içinde. "Hiç iyi hissettirmiyor hem de. Altıma sıçacak gibi hissediyorum ben burada. Sen gerçekten delirmiş olabilir misin?"

"Sanırım deli olan sadece Borisov değil," dedi alaycı bir sesle.

"Orası belli," dedim ona dik dik baktığımda. "Sen kafayı mı yedin? Her şeyi ciddiye alırken neden bunu almıyorsun?"

"Bir sene önce," dedi Perva alakasız bir şekilde. "Onunla konuşuyorduk. Odkan ile. Bana her şeyi bırakıp gitmek isteyip istemeyeceğimi sordu, beraber gitmeyi teklif etti." Bana neden bunu anlattığını anlamayarak ona baktım. "Ona hayır dedim. Hayır dediğimde bana soruyu sadece cevabımı merak ettiği için sorduğunu, ona evet desem bile zaten gelmeyeceğini söyledi ama yalan söylüyordu. Yalan söylediğini biliyordum. Çünkü yalan söylerken her zaman sol bacağını sallıyor. Biliyorum çünkü bunu ben de yapıyorum." Bunu bana söylemesi ne kadar akıllıcaydı? Onun gibi birisi şimdi de kozlarını kendi eli ile teslim etmeye mi karar vermişti? "O günden

sonra bir daha konuşmadık, benim evime geldiği güne kadar. Eskiden olduğumuz kişileri terk ettiğimiz geceydi ve şimdi yeni olduğumuz kişilerle tanışacağız. Az sonra arkamızda belirecek ve bize ateş edecek ve ben de senelerce kardeşim bildiğim adamı ilk kez tam anlamıyla düşman kabul ederek ona karşılık vereceğim. Senin bu gece olacakları aslında göze almadığını fark ettiğini biliyorum ama inan bana, ben de gerçekten neler olabileceğini az sonra öğreneceğim. Yani Bengi, durumu ciddiye almadığım falan yok. Delirmedim. Tam tersi... Bu konu üzerinde fazla düşünürsem delireceğim. Çünkü hayatım boyunca başkalarının benim için yaptığı seçimlerle yaşadıktan sonra, kendi yaptığım tek seçim yüzünden pişman hissetmek istemiyorum. Bu yüzden... Hiçbir şey hissetmemeyi seçiyorum."

Ne demem gerektiğini bilmiyordum. Odkan ve onun arasında her zaman karmaşık bir ilişki olduğunu biliyordum. Ağabeyim de dahil olmak üzere seneler içinde bana bunu herkes anlatmıştı ama gerçekten, birbirlerine değer verdiklerini farkında değildim çünkü bana göre birine değer veriyorsan onu karşına alamazdın ama bu adamlar dünyada sadece hırsları uğruna yaşarken, onların hangi duyguyu kalbinde taşıdıklarını kim kestirebilirdi ki?

Onun yerinde kendimi düşündüm. Gerçekten senelerce kardeşim olarak gördüğüm kişiyi sırf güçlü olmak uğruna ezebilir miydim? Onu karşıma alabilir ve bir savaş alanında, sadece içgüdüleri ile hareket eden bir insana dönüşebilir miydim? Senelerce sevdiğim insan silahı eline alıp bana doğrulttu diye onu artık tamamen düşmanım olarak görmeye başlayabilir miydim?

Bunu yapmamın imkanı yoktu.

Peki o gerçekten, nasıl yapıyordu bunu?

"Bu kadar zorsa senin için, neden kaçmadın onunla beraber?" diye sordum içimde büyüyen meraka engel olamadan.

"Hepimizin uğruna yaşadığı bir şeyler var," dedi sadece. "Ben de benimkinin peşindeyim. Hayatın kendisine, hayatındaki insanlardan daha fazla anlam yüklemen gerekir." Dikiz aynasını kontrol ettiğinde, "Yirmi saniye sonra arkamızda olacak," dedi düz bir sesle. Sanki az önce anlattıklarını hiç anlatmamış gibi soğukkanlı bir avcıya dönüşmüştü anında.

Hızla arkaya baktığımda sadece büyük bir tır olduğunu gördüm. "Tır kocaman," dedim. "Onu sollaması imkansız. Bize vakit kazandırmaz mı?"

"Kazandırır," diye cevapladı. Şimdi o alaycı ifadesi tamamen gitmişti ve her zamanki kadar ciddi görünüyordu. "Ama çok vakit kaybettiğini anlarsa beklemez bile, sabırlı bir adam değildir. Tırı devirir. Yani üstümüze devrilmesini istemiyorsak bizim de hızlanmamız gerek." Derin bir nefes aldığında, "Amına koyduğumun arabası tam da gitmeyecek anı buldu," diye homurdandı. Huysuz Perva anında geri dönmüştü.

"Tırı mı devirir?" diye sordum. Takıldığım tek şey buydu. Onun deli olduğunu biliyordum ama gerçekten bu kadar deli miydi? Yani tırı sollamak için, sonrasında rahatlıksa kapatabileceği birkaç saniyeyi kaybetmesi daha mantıklı değil miydi? Ama o gerçekten mantıklı kararlar veren biri değildi belli ki, sonuçta bu konuda namı bile vardı.

"Lastiklerine sıkar işte," dedi sadece. Sanki nasıl yapacağını sormuşum gibi.

"Onu anladım," dedim. "Ama bize zaten ulaşabileceğini biliyor. Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Çünkü o Odkan," dedi. "Kazanmaya bu kadar yakın olduğunu hissederse sabredemez. Bu yüzden de her

seferinde kaybeder."

Aradan kırk saniye bile geçmeden -ben de artık onun yüzünden saymaya başlamıştım- iki el silah sesi geldi. Arkamı dönerek baktığımda tırın devrilmiş olduğunu gördüm, yolun sol tarafına, ağaçlık kısma doğru devrildiğinde ortalığı birden alevler sardı. Tırın içinde patlayıcı bir madde olmalıydı, yangın çıkmıştı. Birkaç saniye sonra ise arkamızdaki kırmızı LaFerrari hayatımda birden bariyerleri kırarak ters şeride doğru daldı.

Dikiz aynasından arkayı kontrol ettiğinde, "Geri zekâlı," dedi Perva sadece kafasını iki yana sallayarak. "Bu çocuk gerçek bir geri zekâlı."

"Neden o yola saptı?" diye sordum korkuyla. Arkamızda olduğunu görebiliyordum. Nedense o da Perva'nın söylediği kadar hızlı gidemiyordu. "Oradan çıkabilir mi?" Ters şeritte olduğu için üzerine arabalar hızla geliyordu, bu yüzden biraz daha yavaşlayarak iyice gerimize düştü. "Biri ona çarpacak."

"O kadar da geri zekâlı değil," dedi alaycı bir sesle. "Birazdan geri gelir."

Hâlâ yolu kontrol ediyordum. Onun aksine bir türlü rahat olamıyordum. Tabii, bu normaldi de. Emindim ki onun bundan kat ve kat daha aksiyonlu geçen geceleri olmuştu. "Neden oraya saptı ki?"

Narbekov, senelerce aynı evde büyüdüğü kişiyi tanıyor olabilirdi ama ben onun gibi bir delinin neyi neden yaptığını kestiremiyordum. Bu yüzden yaptığı her hareket beni geriyordu. Perva gibi onu küçük göremiyordum. Her hareketi yapmasının bir nedeni olduğunu düşünüyordum. Mesela, yanlışlıkla o yola saptığını biliyordum ama sanki bunu bizi oyuna getirmek için yapmış ve az sonra birden karşımıza çıkacakmış gibi hissediyordum.

İyice delirdin, Bengi. Paranoyak oldun resmen.

"Tırın üzerine devrileceğini hesap etmemiştir," dedi. "Ya da belki de, sıkarken direksiyonun hakimiyetini kaybetmiştir. Umarım ikincisidir. Yalnız olduğu anlamına gelir."

"Ne alaka?"

"Nadia arabada olsa o sıkardı," diye cevapladı beni.

"Belki Nadia yoktur ama başkası vardır?" diye sordum.

Neden aralarındaki tamamen bitmiş olmasına rağmen Odkan biriyle hareket ediyorsa eğer, o kişinin sadece Nadia olabileceğini düşünüyordu ki? Ama sonuçta onlarla büyüyen oydu, ben değildim. Muhtemelen onları dünyadaki herkesi tanıdığından daha iyi tanıyordu. Evet, en yakınınıza bile duvarlar örebilir ve bir yabancıyı oynayabilirdiniz ama küçücük bir odanın içinde beraber bir ömür harcadığınız insandan kendinizi gerçekten ne kadar gizleyebilirdiniz?

Bence cevap hiç olmalıydı.

"Sanmıyorum," dedi. "Bu işe ondan başkasını karıştırmaz." Bana doğru dönüğünde, "Kucağıma çık," dedi.

"Neden?"

"Oraya sıkacak çünkü Elem," dedi. "Araba kurşun geçirmez ama camlar değil. Beynine kurşun mu yemek istiyorsun?" Olduğum yerden kalktığımda, "Arabayı sen kullanacaksın," dedi. "Korktuğunu biliyorum ama hız ibresine dikkat etmemeye çalış, olabildiğince hızlı olmamız lazım. Korksan bile ayağın pedaldan hiç çekme. Kontrolü tamamen sana bırakacağım."

Aslında kalbimdeki ağrının bir nedeninin de bu kadar hızlı gitmemiz olduğunu biliyordum ama şu an böyle bir durumun ortasındayken korkumun önüme engel koymasına izin vermeyecektim. Midem bulanıyordu, avuç içlerim terliyordu ve kafamın

içindeki seslerin hepsi fısıldayarak bana her şeyi kaydettiğim o geceyi tekrar tekrar anlatıyordu. Gözerimi kapattığımda gözümün önüne babam geldi ve anında gözlerimi açtım. Eğer şu an beni görebiliyorsa, yaşadıklarımın kalbimde büyüyen bir korku olduğunu görse gurur duymazdı ve benim onu gururlandırmam lazımdı.

"Sorun değil," dedim dizlerimin üstüne çıktığımda. "Kucağında ben varken rahat edebileceğine emin misin?"

"Kaç kilo olabilirsin sanki," dedi. "Varlığını bile hissetmem. Otur."

"Sen ne yapacaksın?"

"Arabayı vuracağım," dedi. "Yavaşlayıp peşimizi bıraksa yeter. Şu an önceliğim seni göstermemek. Sonrasında ne uyduracağımızı düşüneceğim ama önce buradan normal bir şekilde çıkmamız lazım."

Bir şey demeden kucağına doğru çıktığımda rahatsızca kıpırdandım. Bacaklarını iki yana açarak oturmam için ortada yer bıraktı ama bacakları o kadar büyüktü ki arasına sığabileceğim bir boşluk bile kalmıyordu. Bunu anladığında bacaklarını birleştirdi ve kucağına oturmak zorunda kaldım. Koltuğu geri iterek kafamın arabanın tavanına değmesini engelledi.

"Gazı bırakıyorum," dedi. "Ayağını yaklaştır."

Ayağımı gaz pedalına yaklaştırdım. O ayağını gaz pedalından çekti ve saniyesinde ayağımı pedala koyarak gaza abandım. Parmaklarını da direksiyondan çektiğinde direksiyonu tutum, parmaklarım direksiyonu o kadar sıkı tutuyordu ki saniyesinde boğumlarım bembeyaz kesilmişti ve hissettiğim korkuyla beraber soğuk soğuk terliyordum da. Ama korkmam gereken daha kötü şeyler olduğunu farkındaydım. Mesela Leo'nun eline düşmek gibi.

"Perva..."

"Bu saatten sonra konuşma," dedi sert bir sesle. "Bırak ben de en iyi bildiğim şeyi yapayım."

"Ne o?"

"Kazanmak."

Odkan'ın yola tekrar girdiğini yan aynadan gördüm. Arkamızdaydı ve son hızla bize yaklaşıyordu. Sertçe yutkunduğumda gaza biraz daha abandım ama Perva haklıydı, ne kadar basarsam basayım hız ibresi bir türlü artmıyordu. Rozanovlar arabanın her neresine sıkmayı başarmışlarsa motorun canına okumuşlardı.

Acaba onlar nereye kaybolmuştu?

Şu ana odaklan, Bengi. Soruları şimdilik bir kenara bırak.

Kendi tavsiyeme uymak her zaman inanılmaz zor oluyordu.

Perva'nın hareket ettiğini hissettim. Yolcu koltuğuna doğru uzanarak torpidoyu açtığını gördüm. Sonrasında eline iki silah aldı ve koltuğa, tam yanımıza bıraktı. Belindeki silahı çıkardığını hissettim. Silahı çıkardı ve yuvada kaç tane mermi olduğunu saydı. Tamamı dolu çıkmamış olacak ki yanımıza koyduğu silahların birini eline alıp içini açtı ve yuvasından üç tane mermi aldıktan sonra kapattı. Az önceki silahı tekrar eline alarak üç tane mermiyi içine yerleştirdi ve kapatarak şarjörünü çekti. Sol eli ile silahı havaya kaldırıp cama doğru yaklaştığında sağ eli ile de beklemediğim bir şekilde belimi tuttu. Omzunu sola yaslayıp tüm ağırlığını oraya verdiğinde sağ eli beni iyice sıkmaya başladı.

"Korkmaya başladım," dedim derin bir nefes aldığımda.

"Korku iyidir," dedi donuk bir sesle. "Sınırlarını baştan yaratır."

"Yine o soğukkanlı hâline döndün."

"Bir deli ile daha da deli olarak başa çıkamazsın," dedi. "Yolun sağ kısmında kal. Sağa ateş etmek isteyecek çünkü senin orada olduğunu düşünüyor. Biraz vakit kaybetmesini sağla."

"Tamam," dedim sadece. O kadar panik yapmıştım ki uzun bir cümle kurmaya başlasam sonunu bile getirebilecek gibi değildim. Bu yüzden kısa cevaplar vermeye çalışıyordum.

"Seni tutuyorum," dedi, ona dönüp bakmamak için kendimle büyük bir mücadele içerisindeydim. "Camdan kendimi sarkıtmam gerekirse belini biraz sıkabilirim. Canını acıtırsam söyle. Bırakırım."

"Sakın bırakma," dedim aniden.

Bunu neden söylediğimi bile bilmiyordum ama kendime itiraf etmek istemesem de, daha birkaç hafta önce ona asla güvenmeyeceğimi düşündüğüm için yanından kaçtığım adama şimdi engel olamadığım bir şekilde güveniyordum.

"Tamam," dedi düz bir sesle. Söylediğim şeyi ben garipsememe rağmen o hiç garipsemiş gibi değildi. "Bırakmam. Yavaşlarsan seni uyarmak için bacağına vuracağım. Konuşmak yok."

"Tamam," dedim sadece. Yine kısa cevaplar veriyordum.

"Ve sakın," dedi. "Sakın çığlık atma. Dikkatimi fena dağıtmış olursun."

"Tamam," dedim tekrardan. "Atmam." Derin bir nefes aldım. "Sen bizi buradan çıkar yeter."

"Tabii ki çıkaracağım," dedi. "Sana bir şey olmasına izin verecek gibi mi duruyorum oradan bakınca?"

"Sana tam olarak buradan bakamıyorum, biliyor musun?" diye sordum gerginliğim yenmek için saçmalarken. "Yoldan başka bir yere bakarsam kusacak gibiyim."

"Kusarsan ölürüz Elem," dedi alaycı bir sesle.

Sanki gerginliğimizi azaltmam için saçmaladığımı fark etmişti ve bana yardımcı olmaya çalışıyordu. Yoksa ben sadece kafamda mı kuruyordum? Çünkü normalde, onun gibi bir adamın, böyle bir noktada benim hissettiklerimle ilgilenmesine imkan bile yoktu. Tam tersi, eğer bu kadar basit bir olayda bile bu kadar korkuyorsan neden bu işe girdin, olabilecekleri hiç mi düşünmedin diye bana öfkelenmesi gerekiyordu.

Ama hiç öfkeli değildi. Korktuğumu söylediğimde sinirlenmiyordu. Aksine, yatıştırmaya çalışıyordu.

Karşıma koyduğum ve haftalarca izleyip üzerine düşündüğüm adam, aslında hiç de beynimde şekillenen kişiye benzemiyordu ve bunu son zamanlarda kaçınılmaz bir şekilde fark ediyordum. Ki ne yazık ki bu daha korkunçtu. Çünkü ona babasının oğlu olan bir canavar gözüyle bakmak, son zamanlarda tanıştığım, sadece kendi korkuları, savaşları ve acıları olan ve tek derdi hayatta kalmak olan bir adam olarak görmekten çok daha basitti.

İşler kafamın içinde gittikçe karmaşık bir hâl alıyordu.

"Odkan'ın da senin gibi böyle huyları var mı?" diye sordum. "Camı açıp arabaya doğru kusabilirim. Avantaj oluşturur mu?"

"Komik kızsın," dedi yine alaycı bir sesle. Ama bu sefer gerçekten güldüğü falan yoktu. *O bir kere olur Bengi.*

"Gerçekten değilim," dedim. "Sadece senin espri anlayışın epey kötü."

"Bunu daha sonra tekrar konuşalım," dedi. "Şimdi susma zamanı."

Normalde olsa böyle dediğinde inadına daha çok konuşurdum ama şu an her şeyin basit bir hamleye bağlı olduğunu farkındaydım. Gerçekten ifşa olmak istemiyordum. Varlığımın ifşa olması başkaydı, artık

yüzümü bilmeleri ise bambaşka br şeydi. Bu yüzden buradan kurtulmak için Narbekov'a daha önce hiç olmadığım kadar ihtiyacım vardı. Dikkati dağılmazsa hedef alıp o arabayı vuramazdı ve araba o kadar hızlı hareket ederken vurması gerçekten zordu. Hem de Odkan bilerek işleri daha da zorlaştırmak ister gibi zikzak çizerek geliyordu. Artık çevre yolundan tamamen çıkıp ıssız, kimsenin olmadığı bir yola girdiğimiz için şimdi daha da delice hareketler yapacağını tahmin etmek zor değildi. Bizden başka araba yoktu, duyabilecek, görebilecek kimse yoktu. Bir yerlerde kamera olduğunu bile sanmıyordum.

Ben de onun gibi saymaya başladım. Arabanın içinde tek bir ses bile yükselmiyordu ama kafasının içindeki çarkların ne kadar gürültülü hareket ettiğini duyuyordum sanki. Korkuyla hareket eden kalbim kadar hızlı çalışıyorlardı. Ne düşündüğünü merak ettim. Merak içimde büyürken beklediğim gibi bir silah patladı, mermi arabada bir yere gelip sekmiş olmalıydı çünkü arabanın hızında herhangi bir sorun yoktu. Ona çığlık atmayacağımın sözünü vermiş olmama rağmen dudaklarımdan dökülen çığlığa mani olamadım. Evet, bizi vuracağını biliyordum ama bu kadar ani olacağını hesaba katmamıştım.

Tabii ki ani olacak, Bengi. Kapıyı çalıp ben seni vurmaya geldim bak diyip de silahı sıkacak hâli yoktu ya? Davetiye mi gönderecekti sana ateş etmeye başlamadan önce?

"Çığlık atma Bengi," dedi sessiz bir şekilde. "Arabada benden başka biri yok yalanı uydurabilme ihtimalimi elimden alıyorsun ve dikkatimi dağıtıyorsun. Çığlık atma."

"Tamam," dedim bu sefer fısıldayarak. "Atmam."

"Odkan tek değil," dedi sırtını kapıya biraz daha yasladığında. "Yolcu koltuğundan sıktı silahı sıkan kişi."

"Nadia mı?" diye sordum korkuyla.

Onun olmasını istemiyordum çünkü o öğrenmişse Leo da öğrenmiş demekti. Belki Perva herhangi bir kozla Odkan'ı susturabilirdi ama konu Leo'ya çoktan gitmişse hiçbir şey yapamazdı.

"Bilmiyorum," dedi. "Sadece elini çıkardı. Çok hızlı hareket ediyoruz, bu yüzden elini net göremiyorum."

Bir kez daha ateş edildiğinde yerimden sıçradım ama bu sefer kendimi tutarak çığlık atmadım. Bir kez daha ateş ettiğinde bu sefer daha sakindim. Araba kurşun geçirmezse ve bunu hâlâ anlamadıysa acaba arabaya sıkarak mermilerini bitirme şansı var mıydı?

Bir kez daha arabaya sıktığında bu sefer çığlık atmamak için dudaklarım kanatacak kadar sıkmam gerekmişti çünkü arabaya değil, yolcu koltuğuna sıkmıştı. Cam dağılırken arabanın içine doğru dağıldı, mermi ön camı parçalara ayırarak çıktığında saçılan camlar yüzünden gözlerimi yumdum ve bir an araba zikzak çizmeye başladı. Gözlerimi tekrar açtığımda Perva'yı kontrol ettim. Sağ eli kanıyordu çünkü cam saplanmıştı ama tepki bile vermiyordu.

"Dışarı çıktı," dedi. "Şimdi sınırları zorlaman lazım."

"Nadia mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Belli ki daha kötüsü."

"Nasıl daha kötüsü?"

Böyle bir şey mümkün mü ki?

"Bir deli yerine iki deli ile uğraşacağım yani," dedi kendi kendine. "İnanılmaz." Camı açarak kendisini yavaşça dışarı çıkardığında, "Siktir etsene," dedi. "Neden uğraşayım ki? Onu direkt öldüreceğim."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Saçmalama."

"Onu şu an öldürmezsem başımıza bela olacak," dedi Perva düz bir sesle. "Kimse yeni tanıştığı biri için onun şu an yaptığını yapmaz. Bu kız bir şeyin peşinde. Ve bizi sıkıntıya sokacağını sana şimdiden

söyleyebilirim. Onu neden umursayayım ki? Ölmesi bize avantaj sağlar."

İşte şimdi içine düştüğüm dünyanın ne olduğunu tam olarak anlıyordum. Bir insanın canını almak onun için bu kadar basitti. Bunu yargılamak için söylemiyordum, mesela Perva bile değildi. Bu abim için de öyleydi, babam için de öyleydi, belki de annem için bile öyleydi. Ben ise her zaman bu dünyaya gözlerimi kapatmıştım, aslında kapatmak zorunda bırakılmıştım ve şimdi, beni saklayan her insan ölüp gittiğinde bir türlü görmeme izin vermedikleri o dünyayı tüm acı verici yanları ile görüyordum.

Bir insanın yaşaması Narbekov ve diğerleri için tek bir şeye bağlıydı: Onun yaşamını tehdit edip etmemesine. Eğer etmiyorsa o kişinin bir önemi yoktu. Yaşayabilirdi. Ama eğer ediyorsa... Bu sefer önemi olmayan şey, o kişinin kim olduğuydu. Çünkü cevap ve olursa olsun sonuç değişmezdi, o kişi ölmek zorundaydı.

Hep bir savaş meydanının içinde büyüyen insanlar, gerçekten kimseyle bağ kuramazlar. Zamanı geldiğinde sevdiklerini bile hayatta kalmak için ezebileceklerini çoktan farkındadırlar çünkü. Bu yüzden, insanları hedefe ilerlerken bir basamak ya da engelden başka hiçbir şey olarak görmez savaşçılar.

Sanırım böyle düşününce, Odkan ile bu hâle düşebilmeyi nasıl kaldırabildiğini de anlıyordum.

Çünkü zaten doğduğundan beri, bir gün bu hâle geleceklerini biliyordu.

Savaş meydanında beslenilen sevgi, nefretten daha çok zarar verir insana.

"Perva," dedim göz ucuyla ona baktığımda. "Kimseyi öldürmeyeceksin."

Aslında böyle söylememin nedeni duygusal bakmam değildi. Kıza bir şey olursa Odkan'ın daha da çok

delirme ihtimalini düşününce, Perva'nın bu aldığı karar hiç mantıklı gelmiyordu. Normal şartlar altında bir insanın öldürülmesi hakkında bu kadar basit bir konuşma yaşansa gerçekten insanlığımdan utanacak hâle gelebilirdim ama uzun zamandır normal şartlar altında değildim. Hatta, doğduğumdan beri değildim. Ne yazık ki bunu daha yeni anlıyordum.

Şu an bu hâlde olmamızın nedeninin ben olduğumun farkındaydım. Eğer ağabeyim gitmemiş olsaydı, bu planda ben yer almayacaktım bile. Eminim ki öylesi Narbekov için çok daha işe yarar ve basit olurdu çünkü kimseyi saklamak için uğraşmazdı. Ve içten içe baktığımda, aslında saklanmamın ona hiçbir şekilde avantaj sağlamayacağını görüyordum ama yine de benim gizliliğim için her şeyi yapıyordu.

Ve ben de onun beni gidip Leo'ya ifşa edebileceğini düşünmüştüm.

Sanırım en baştan beri ikimiz de birbirimizi olduğunu sandığımız kişiler olarak görerek büyük bir hata yapıyorduk.

"Ona sen karar vermezsin," dedi net bir sesle. "Burada kararları ben veriyorum."

"Hiçbir kararı kendi başına alamazsın," dedim göz ucuyla ona baktığımda. "Burada kararları sen vermiyorsun, arabayı ben sürüyorum."

"Onu ilk kez görüyorum ve ilk gördüğüm anda arabadan sana kurşun sıkıyor," diye bağırdı. "Sen aptal mısın? Odkan sana kafayı takarsa bu kız sana zarar vermek için her şeyi yapar. Nereden çıktı ve neden yanında? Bir pençe olayına onu sokacak kadar fazla şey anlatmış, kız inanılmaz iyi silah tutuyor ve buradan bakınca Odkan için her şeyi yaparmış gibi görünüyor. Günün sonunda onun seni öldürmesini istemiyorsam onu şimdi benim öldürmem gerekiyor, Elem."

"O kızın kim olduğunu bile bilmiyorsun!" dedim bağırarak. "Belki Odkan'ın sevgilisi? Onu neden daha çok kışkırtıyorsun?"

"Çok değer veriyorsan ortaya atmazsın," dedi Perva. "Benim yaptığım gibi saklarsın."

Bir şey dememe fırsat bile vermeden elini camdan çıkardı ve arkaya bir el ateş etti. Sonra iki, üç... Ama oraya bakamadığından ve arabanın içinde sıkışıp kaldığımızdan istediği gibi hedef alamıyordu. Sonunda kafasını tamamen camdan dışarı çıkardığında ağırlığını sola değil sağa doğru verdi ve vücudunu biraz döndürüp arkaya baktı. Kolunu sonunda geniş bir açıyla açabildiğinde beni daha da sıkı tutmaya başlamıştı. Kafasını eğerek gözlerini kıstığını gördüm ve silahı ateşledi.

Arkadan gelen çığlık sesini duydum. Kız çığlık atmıştı. Onu gerçekten vurmuş muydu? Buradan tutturması mümkün müydü? Ama kızın arabadan sarktığını söylüyordu. Eğer vücudu tamamen dışardaysa çok da zor olmazdı, değil mi? Ellerim buz keserken direksiyonu bırakmamak için kendimi zorladım. Perva Narbekov hakkında duyduğum çoğu şey yalan olabilirdi ama emin olduğum bir şey vardı ki acımasızlığı hakkında anlatılanlar kesinlikle yalan değildi.

"Kızı vurdun mu?" diye sordum arkaya bakmaya çalıştığımda. Hiç kimse dışarıda değidi. "Kızı vurdun mu, Narbekov?"

"Hayır," dedi. "Odkan onu içeri çekti." Sesi şaşkındı. Belli ki kendini kızın Odkan'ın kurban edip umursamadığı bir kız olduğuna inandırmıştı ama öyle değildi. "Kim lan bu kız? Ne oluyor burada?"

"Sana demiştim," dedim. "O kıza değer veriyor. Boğaya kırmızı bayrak sallamayı kes."

"O boğanın götünü çok fena sikeceğim," dedi homurdanarak. "Orospu evladı."

Yine silah sesleri yükselmeye başladığında ensemden soğuk terler akmaya başladı. Burada yaptığım tek şey araba sürmekken korkudan bayılıp kalacakmış gibi hissediyordum. Yanımdaki adamın dünya umurunda değildi onu anlamıştık, diğeri ise zaten zır deliydi. Ama kız ne yaşıyordu da kendini camdan sarkıtıp arabaya kurşun sıkmaya başlıyordu?

"Kız mı ateş ediyor yine?" diye sordum Perva camı tekrar açtığı sırada.

"Hayır," dedi. "Odkan camdan dışarı çıktı. Siktiğimin delisi..."

"Sana onu kışkırtma dedim," dedim sinirle. "Sakın kafanı çıkarma!"

"Ondan mı korkacağım?" diye sordu camı açarken. "Sen beni hiç tanımıyorsun, Bengi." Perva kolunu dışarı çıkardı, kafasını da çıkaracağı sırada gelen mermi ile kendini içeri soktu ve iyice geri attı, bu yüzden az kalsın kucağından düşüyordum ama neyseki kolu beni inanılmaz sıkı bir şekilde tutuyordu. Tutuşunu düzelttiğinde arkasına biraz daha yaslandı ve bir el ateş etti. Nereye sıktığını göremiyordum ama Odkan'ın dışarıda olduğunu görebiliyordum.

"Seni bırakmam lazım," dedi. "Böyle hedef alamıyorum."

"Hani her şekilde vururdun?" diye sordum.

"Belli ki götüm çok kalkıkmış," diye cevapladı beni şaşırtarak. "Bırakıyorum seni. Tamam mı? Şu an omuzunu vurabileceğim bir açıda duruyor."

"Hani sadece arabaya vuracaktın?"

"O sadece arabayı mı vurmaya çalışıyor sanıyorsun?" diye sordu. "Elimi vurmaya çalışıyor deminden beri piç. Sağ elimde sinir sorunum olduğunu biliyor."

"Sağ elinin ne sorunu var?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Sinir kaybı," dedi. "Hareket kısıklılığı var. İyi nişan alamıyorum. Zaten araba son hızla hareket ediyorken nişan almak yeterince zor, iş bir de sağ elime kalırsa iyice siki tutarım. Silahı sol elimle kullanıyorum, sağ elimle nişan almakta çok kötüyüm."

Gözümün ucuyla sağ eline baktığımda ne kadar titrediğini gördüm. Bunu daha önce nasıl fark edememiştim? Gerçekten hiç dikkatli değildim.

"Elin titriyor," dedim önüme döndüğümde.

"Evet Elem," dedi. "Sağ elim hep titriyor. Gerçekten yeni mi fark ettin?"

"Evet," dedim şaşırarak. Gerçekten bunu nasıl yeni fark etmiş olabilirdim?

"Gerçekten inanılmaz dikkatsizsin," dedi. "Sana dikkatli olmayı da öğretmem lazım. Şuradan çıktıktan hemen sonra."

"Buradan çıkabilirsek tabii..."

"Tabii ki çıkacağız," dedi. "Sen onları tehdit olarak mı görüyorsun?"

Deminden beri her yerde mermiler uçuşurken ve benim kim olduğumu bilirlerken onları tehdit olarak görmem çok mu garip bir durumdu?

"Sen görmüyor musun?" diye soracağım sırada Odkan bir el daha ateş etti ve bu sefer Perva da ona karşılık verdi.

Aslında bu seslere alıştığım için çığlık atma ihtiyacı hissetmesem bile istemsizce dudaklarımı ısırıyordum hâlâ. Perva kendini camdan dışarı sarkıttığında az kalsın onu tutup içeri çekecektim, onun umurunda değildi ama ben inanılmaz derecede endişeleniyordum. Ona bir şey olmasından bu kadar korkmam mantıklı bile değildi ama bu hâlde olmasının tek sebebi beni korumaktı. Bunu farkındaydım. Bu yüzden ben de onu koruma isteğimin önüne geçemiyordum.

"Biz bunu sabaha kadar yaparız da," dedi Odkan gülerek. O kadar yüksek sesle bağırmıştı ve artık o kadar yakınımızdaydı ki o rüzgar sesine rağmen sesini çok net duymuştum. "Senin kız korkudan bayılmasın?"

Perva'nın güldüğünü duydum. Sonrasında beni bırakarak iki eliyle silahı tuttu ve sadece bir el ateş etti. Arkasından Odkan'ın acıyla bağırdığını duydum. Bu kadar hızlı bir şekilde onu vurabilmiş miydi gerçekten? Odkan'ın karşılık vermediğini anladığımda onu vurduğuna emin oldum, dikkati dağılır diye konuşamıyordum ama orada neler döndüğünü o kadar merak ediyordum ki kafayı yemek üzereydim. Perva kafasını içeri soktuğunda tehlikede olmadığına emin olduğum için Odkan'ı neresinden vurduğunu soracağım sırada, bir silah sesi daha yükseldi ve Perva birden kafasını omzuma bastırarak bağırışını bastırmaya çalıştı ama benim duymamın önüne geçememişti. Alnını omzuma yasladığında öyle bir inledi ki korkuyla taş kesildim ve ona doğru döndüm. Sol eli taş kesilmiş gibi camın dışında kalmıştı ve elinden daha önce hiç görmediğim kadar kan boşalıyordu. Elinden vurulmuştu.

"Siktir, siktir, siktir," dedi ağlayacak gibi bir sesle. "Amına koyayım. Amına koyayım, elim gitti. Amına koyayım böyle işin!" Sesini böyle duyduğum için yaşadığım şokla beraber arabanın hızının azaldığını hissettim ve onu bu da hissetmiş olacak ki, "Sakın yavaşlama Bengi," dedi aynı sesle. "Sakın. Şu an olmaz."

"Elin çok kötü hâlde," dedim şaşkınlıkla. "Ne yapacağız?" Bana cevap vermedi, alnını boynuma gömdüğü için ne kadar hırıltılı nefes aldığını duyabiliyordum ve ne kadar acı çektiğini nefes alış verişinden bile anlayabiliyordum. Bana cevap vermediğinde panikle, "Perva!" diye bağırdım. Ben

bağırdığımda kafasını birden yasladığı boynumdan kaldırdı ve acıyla inleyerek arkasına yaslandı. Ona bakmak için kafamı çevirmek istiyordum ama yüzünde göreceğim ifadeden korkuyordum. "Bir şey söylesene, Perva!" dedim bir şey demediğinde, şansımı tekrar ve tekrar deniyordum. "Ne yapacağız?"

Kafamı korkuyla da olsa yana çevirdiğimde kaskatı bir şekilde öylece duran elini gördüm ve yemin ederim, bir an kusmamak için ağzımı elimin tersine bastırmak zorunda kaldım. O kadar fazla kan akıyordu ki... Normalde beni kan tutmazdı ama durumu çok kötüydü ve arabanın bu hızla gitmesi beni yeterince zorlarken, bir de yarayı böyle net görmek hiç iyi olmamıştı.

Kurşunun sıyırıp geçmediği belliydi, hâlâ içerideydi ve böyle nasıl dayanıyordu bilmiyordum ancak acilen buradan kurtulup ona müdahale etmemiz gerekecekti. Onu dikecek birini gecenin bu saatinde, başka bir şehirde bulamayacağımıza emindim ve hemen müdahale gerektiği için muhtemelen onu dikmek bana düşecekti. Bu durumun içinde bulunmak yeterince stresliyken bir de kendimi bunun hakkında streslenirken buldum. Onu nasıl dikecektim? Bu konuda biraz tecrübem olabilirdi ama kesik dikmek ile mermi yarası dikmek aynı şey değildi. Evet, daha önce abim vurulduğunda dikmiştim ama o zaman durum bu kadar ciddi görünmüyordu. Sağ eline ne olmuştu da sinir kaybı yaşamıştı bilmiyordum ama muhtemelen yine yaralandığı için olmuştu. Onu dikerken yanlış bir şey yapıp sol elinin de o hâle gelmesine sebep olursam ne olacaktı?

Bir an arabayı kullanmak, direksiyonu sabit tutmak bile zor gelmeye başladı.

Çünkü hâlâ şoktaydım. Onun vurulacağına ihtimal bile vermiyordum ama vurulmuştu. Hem de elinden.

Sağ eli ile nişan almakta çok iyi olmadığını birkaç dakika önce söylemişti. Belki de nişan almasına en çok ihtiyacımız olan zamanda, şimdi her zamankinden daha savunmasızdık ve bu içimdeki korkunun istemsizce büyümesine neden olmuştu.

"Perva," dedim, o tekrardan inlediğinde. "Neden konuşmuyorsun?" Ellerim panikten titriyordu. "Sola çekiyorum," dedim birden. "Umurumda değil. Yüzümü görsün. Yarana bakmam lazım."

"Salak salak konuşma," dedi fısıldar gibi bir sesle. "Saçmalıyorsun. Arabayı sür, Bengi. Yavaşlama. Şu an panik yapmanın zamanı değil."

Şu an panik yapmanın zamanı değil miydi? Arkamızda bir araba bizi kovalarken, saatte iki yüz elli kilometre hızla ilerlerken ve o konuşamayacağı kadar ağır yaralıyken panik yapmanın zamanı olmayacaktı da ne zaman olacaktı? Belki üstümdeki gücünü farkında değildi ama o işin yoluna gireceğini söylediğinde, ne kadar kendime kızsam da kendimi bir şekilde buna inanırken buluyordum çünkü üzerimde artık öyle bir etkiye sahipti.

Ama şimdi işlerin yoluna gireceğini söylemeyi bırak, konuşamayacak hâldeyken beni sakinleştirebilecek hiçbir şey yoktu.

"Asıl sen saçmalıyorsun," dedim bağırarak. "Konuşamıyorsun bile! Buna acilen müdahale etmemiz gerek. Ya sağ elin gibi olursa? Eminim o da kurşun yarası yüzünden o hâle gelmişti."

"Siktir," dedi bu ihtimal benim söylememle aklına gelmiş gibi. "Siktir, siktir..." Sesi hâlâ ağlamaklı geliyordu, kendini tuttuğunu farkındaydım ve büyük bir iş çıkardığını söyleyebilirdim çünkü öyle bir yara ile şu an dayanması bile mücadeleydi. Birden acıyla bağırdığında kucağında kaskatı kesildim. "Anasını sikeyim!" dedi acı ve sinirle. "Sol elim giderse işimiz biter, Bengi. O olmadan seni nasıl koruyacağım?" Seni

değil, *bizi.* "Eğer sağ elim gibi olursa..." Duraksadı. "Onu öldüreceğim," dedi birden. "Onu gerçekten öldüreceğim."

Odkan'dan mı bahsediyordu?

"Seni nasıl vurdu?" diye sordum gergin bir sesle.

"O vurmadı," dedi. Sesi hâlâ çok kısıktı. "Kız vurdu."

Kız mı vurmuştu? Onun arabadan çıktığını bile görmemiştim. Perva, Odkan'ı vurduğu gibi kendisi de vurulduğundan, kurşunu sıkanın Odkan olduğunu düşünmüştüm, aynı anda birbirlerini vurduklarını düşünmüştüm ama kız birden çıkıp Perva'yı mı vurmuştu?

"Nasıl?" diye sordum şaşkınlıkla. Bana cevap vermediğinde bu sorunun cevabının şu an hiç önemli olmadığına karar vererek, "Felaket kötü görünüyor yara," dedim telaşla. Konuşmadan duramıyordum çünkü onun konuşmasını istiyordum. Bana cevap vermesine ihtiyacım vardı. Susması daha da panik yaşamama neden oluyordu. "Çok yanıyor mu canın?"

"Hayır," dedi. "Yanmıyor." Ama sesi yalanını ortaya çıkarıyordu. Her zaman yenilmez görünme ihtiyacı neden hissediyordu anlamıyordum çünkü şu an ne yalan söylerse söylesin, iyi olmadığı gerçeğini örtmeyi zaten bir türlü başaramayacaktı. "Amına koyayım böyle işin," dedi öfkeyle. Titreyen sağ elini kaldırdığında, "Bu siktiğimin eline kaldığıma inanamıyorum," dedi öfkeyle. Alnını yasladığı omzumdan kaldırdığında, "Bana vurmasına izin verdiğime inanamıyorum," dedi ondan hiç duymadığım kadar sinirli bir sesle. "Bu hâle düştüğüme inanamıyorum."

"Perva," dedim onun bu hâli karşısında ne diyeceğimi bilemeyerek. "Sakin ol."

"Sakin falan olamam!" diye bağırdı birden. "Sakin falan olamam, Bengi! Hayatım boyunca sakin oldum zaten!" Birden sustuğunda, "Haklısın," dedi sesini

alçaltarak. Onu ilk kez bu kadar dengesiz görüyordum ve bu hâli beni korkutmaya başlamıştı. "Haklısın. Sakin olmam lazım. Bizi buradan çıkarmam lazım. Sakin olmam lazım."

Aslında artık buradan çıkmak umurumda bile değildi. Az önce hissettiğim o korkuyu hatırladım. Leo'nun varlığımı öğrenmesi ihtimaline karşı hissettiğim o korkuyu... Şu an ona bir şey olma ihtimaline karşı hissettiğim korkunun yanında hiçbir değeri yoktu. O yüzden, az önce dediklerimde gerçekten samimiydim. Kaçmak ya da bu durumdan kurtulmak umurumda bile değildi. Tam şu an arabayı çevre yolunun ortasında bile durdurabilirdim bana kalırsa. Onun yarasının icabına bakmaktan başka bir şey düşünemiyordum.

"Hâlâ dışarıda mı?" diye sordum. Midem o kadar bulanıyordu ki kafamı çevirip de arkama bakmaya korkuyordum çünkü bunu yaparsam kusacağımdan emindim. "Sen arabayı sağ elinle kullanabilir misin? Ben çıkıp arabaya sıkabilirim."

"Bu bok gibi bir plan, Bengi."

"Silah kullanmakta iyiyimdir," dedim aceleyle. "Gerçekten. Güvenebilirsin. Yani daha önce hiç bir insana silah doğrultmadım ama ne kadar zor olabilir ki? Sadece arabaya sıkacağım."

"Silah kullanman konusunda endişelerim yok Bengi," dedi kısık bir sesle. "Senin yüzünü ona gösterip seni tehlikeye atmaktansa üç dört kurşun daha yemeyi tercih ederim. O planı unutuyorsun. Sadece arabayı kullanmaya odaklanıyorsun. Ben halledeceğim."

İşte az önceden beri duymak istediğim o cümle, duymak istediğim kişiden gelmişti ama şu an buna ne kadar inanabilirdim? Sağ elinin ne kadar titrediğini hissedebiliyordum çünkü eli hâlâ belimi tutuyordu ve sol eli zaten rezil bir hâldeydi. Cümleyi bile zar zor

kuruyor ve burada acıdan kıvranmamak için tüm dirayeti ile savaşıyorken nasıl halledebilirdi?

"Nasıl halledeceksin?" diye sordum telaşla. "Perva, yeter! Yeter! Yeter, kendini tutup durma. Bağıracaksan bağır. Kimse senin güçsüz olduğunu düşünmeyecek. Böyle hırıltılı nefesler alman beni korkutuyor. Korkuyorum burada! Anlamıyor musun?"

Ben bunu der demez kendini sıkmayı bırakmış gibi birden bağırdı. Acıyla. Rusça bir küfür etmişti. Kafasını geriye attığını hissettim, koltuğa kafasını çarpmaya başladı. Ağzımı açacağım sırada, "Sus," dedi Rusça. "Sus. Sadece sus. Halledeceğim. Sus."

"Perva..."

Bu sefer beni dinlemedi bile. Birden az önce yanına koyduğu silahlardan birini sağ eline aldı ve aniden doğrularak kendini cama doğru yasladı. Dudaklarımı aralayıp ona yapma deme ihtiyacı bile hissetmedim çünkü ela gözleri ilk kez sakin bir adama değil de deli bir adama aitmiş gibi bakıyordu. Onu ilk kez kontrolü kaybetmeye bu kadar yakın görüyordum ve bu istemsizce korkmama neden oluyordu. Ondan değil... Olacaklardan.

"Saçmalama," dedim ne kadar bir şey demek istemesem de. "Kız yaralı değil, avantaj onda. Senin ise silah tutan elin gitti ve acı çekiyorsun, diğer elinle iyi nişan alamadığını sen söyledin!"

Beni dinlemeden silahı eline alıp kavradı ve sağ elini yoklar gibi havaya kaldırıp nişan almaya çalıştı. Silahı sol eliyle tuttuğu kadar rahat tutamıyordu, aksine, parmaklarının boğumları bembeyaz kesilmişti bile. Silahı biraz daha yukarı çıkardığında, hedef alabilmek için sol kolunu da kullanmak için kendini zorladı ama o kadar ani bağırmıştı ki acıyla, benden bile daha önce şu an sol kolunu kullanmasının mümkün olmadığını anlayarak kolunu serbest bırakmıştı. Silahı bir kez daha havaya kaldırdığında

kendi kendine bir şeyler mırıldandı, çok kısık sesle mırıldandığı için rüzgar sesi yüzünden ne dediğini duyamamıştım bile.

"Perva," dedim bir kez daha. Bu ismi kullanmak artık bana garip hissettirmiyordu. "Bak, farkındaysan kız yaralı olmasına rağmen onlar da ateş edemiyorlar. Yani arkadaki arabada da işler yolunda değil. Belli ki Odkan çok kötü hâlde ve kız arabayı kullanmakla uğraşıyor. Ben arabaya sıkayım, yavaşlasınlar ve buradan siktir olup gidelim ama sen bir şey yapma ve yarana tampon yap, lütfen."

Beni dinlemediği yüzündeki ifadeden bile belliydi. Camı biraz daha araladığında artık söylediklerimin hiçbir faydası olmadığını anlamıştım ve kafamın içinde en kötü senaryoyu kurmaya başlamıştım. Kız arabayı sürmeyi Odkan'a bırakırsa ve birden camdan dışarı çıkarsa Perva'ya daha ciddi zarar verebilirdi çünkü şu an açık bir şekilde, avantaj ondaydı.

Ya onu kalbinden vururs a? Ya Perva ölürse? Bu ihtimali düşünmek kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. En son ne zaman bu kadar korktuğumu hissettiğimi hatırlamıyordum. Muhtemelen cevap hiçbir zamandı. O gece, o arabanı içinde bile korkuyu bu kadar canlı bir şekilde hissetmemiştim. O zaman ne yapacaktım? Beni dinlemediği için o kadar sinirlendim ki onu kendi ellerimle vurmak istedim çünkü beni koruduğunu söylüyordu ama beni bir kez daha yalnızlığa mahkum edecek bir karar verdiğini fark edemiyordu.

Silahı sağ eliyle sıkıca tuttuğunda camı tamamen açtı ve kendini arabadan tamamen sarkıttı. Az önceki gibi değildi, bu sefer kendini tamamen açık ediyordu çünkü sağ eli, az önce nişan aldığı pozisyonda alabilecek kadar iyi değildi. Gözlerimi bir saniye yumdum, açtığımda bunun bir kâbus olduğunu ve uykudan uyanmayı bekledim. Hatta belki de tüm

yaşadıklarım bir kâbus olabilirdi... Gözlerimi açtığımda annemin güzel yüzü ile karşılaşacak, evimin sıcak kokusunu içime çekecek ve abime yastık fırlatarak yeni güne başlayacaktım ama tabii ki bunlar sadece hayal dünyamda kurabileceğim, artık her şeyden daha uzak olan tatlı anılardan başka bir şey değildi. Ve benim gerçeğim artık bu çaresiz anlardan ibaretti.

Kulağımın dibinde bir silah sesi patladı. Ardından iki. Sonra üç. Durmadan. Şarjördeki bütün mermileri arkadaki arabaya, Odkanların üzerine boşaltmaya başladı. Mermisinin bittiğini fark edince bağırdığını duydum, Rusça bir küfür etmişti. Kendini arabanın içine soktuğunda duracağını düşünecek kadar iyimser oldum ama tabii ki beni yine yanılttı, yanda duran silahlardan birini sağ eline aldı ve yine durmak bilmeden ateş etmeye başladı.

"Perva o elinle nişan alamıyorsun," dedim sakin olmaya çalışırken. Sesimin titremesine yine de engel olamıyordum. "Deli gibi tüm mermiyi harcaman mantıklı değil."

"Alabilirim," dedi sadece. Dediklerim umurunda bile değildi. "Bana bir şeyi yapamayacağımı söyleme, Elem."

Bir silah sesi patladı ama bu sefer ateş eden Perva değildi. Sonra iki oldu, üç ve dört... Kız da Perva'ya karşılık vermeye başlamıştı. Tam da olmasından korktuğum gibi. Gözümün ucuyla aynaya baktığımda kızın sarı saçlı olduğunu fark ettim, yüzü hiçbir şekilde belli olmasa da Perva gibi kendini tamamen camdan dışarı sarkıttığını görebiliyordum. Üzerine boşalan tüm o mermilerden korkuyormuş gibi görünmüyordu bile. İki eli ile de çok rahat bir şekilde nişan aldığında Perva son anda kurşundan kurtuldu.

"O elle sonuna kadar kaçamazsın!" diye bağırdı kız. O da anlamıştı. Gerçekten anlamayan sadece ben

miydim? Rusça konuşuyordu ve sesi neredeyse neşeli geliyordu. "Hayatımda daha kötü nişan alan bir el görmemiştim, yemin ederim ki!" Perva'yı kışkırtmaya çalıştığını fark ettiğimde, "Evet, boşalt tüm şarjörünü üzerime," dedi bağırarak. "Böylece elinde hiçbir sik kalmadığında rahatça kafana sıkabileyim."

"Bu elle bile sevgilinden daha iyiyim," dedi Perva bağırarak. Sesinden sinirden deliye döndüğünü anlayabiliyordum.

"Belki de," dedi kız neredeyse gülerek. "Ama benden daha iyi değilsin."

"Siktir git," dedim kendi kendime. Daha fazla buna tahammül edemeyecektim.

Perva'nın ne tepki vereceğini bile umursamadan yanda duran, boşta kalan son silahı elime alarak otomatik tuşa basarak yolcu koltuğunun camını yarısına kadar açtım ve kendimi Perva'nın kucağından atarak yolcu koltuğunun tarafına geçtim. Direksiyonu bile bırakmıştım. Koltuğa oturmadan, kendimi yerdeki alana sığdırdıktan sonra elimdeki silahı havaya kaldırdım. Camın yarısı açıktı ve filtreliydi, bu yüzden aldığım pozisyondan yüzümü görmesi imkansızdı. Belki sadece, orada olduğumu anlayabilirdi ama bu da şu an imkansızdı çünkü bu tarafa değil, sadece Perva'ya bakıyordu.

Silahı tutan elimi kaldırıp nişan aldığımda aklımda sadece babamla beraber ormanda geçirdiğimiz zamanlar vardı. Onun sesini kulağımın dibinde duyarken, aslında tam da bu anı yaşayacağımı ben bilmeden bile önce nasıl da iyi bildiğini düşündüm. Tam o an elindeki silah patladı, kız Perva'ya ateş etmişti ve o kadar iyi nişan almıştı ki, Perva benim kucağından indiğimi fark etmesiyle beraber birden arabaya girmemiş olmasaydı, onu omzundan, belki de kalbinden vurmuş olacaktı. Kız Perva'ya tekrar ateş etmek için silahı doğrulttuğunda araba sola doğru

savruldu çünkü Perva son anda direksiyonun hakimiyetini eline almıştı. Kız bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etse de artık çok geçti çünkü bu tarafa bakmak aklına gelmeden önce, ben elimdeki silahı çoktan ateşlemiştim ve kızı tam omzundan vurmuştum.

Kızın çığlığını duydum, kurşunun nereden geldiğini fark ettiğinde kafasını birden bu tarafa çevirdi ama ben çoktan yere çökmüştüm bile. Beni görmesi imkansızdı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu Perva bana bağırarak. "Bengi, ne yapıyorsun lan sen? Bu yaptığının mantıklı..."

"Yanındaki adamı kollayan tek kız o değil ya," dedim sinirle ona döndüğümde. "Kes sesini de arabaya sık. Şu an sana karşılık verecek hâlde değil ikisi de."

Beni şaşırtarak cevap vermedi. Ela gözleri son bir kez bana baktı, bir şey söyleyeceğini düşündüm ama susarak kırıklarla dolu olan camı tekrar açtı. Perva kızın şaşkınlığından yararlanarak camdan çıktığında arabaya bir el ateş etti ve artık rahat edeceğimizi düşündüğümüz an, Odkan beni yanıltarak ona karşılık vermeye başladı. *Tabii ki.* Ama onun omzu yaralı olduğundan Perva'dan bile kötü nişan alıyordu. Birbirlerini kurşun yağmuruna tutarlarken içlerinden ne geçirdiklerini merak ettim. Acaba beraber yaşadıkları o odada, hiç bugünün geleceğini düşünmüşler miydi?

"Seni öldüreceğim!" dediğini duydum Odkan'ın. O kadar yüksek sesle bağırıyordu ki duyulmaması imkansızdı. Rusça konuşuyordu. "Seni öldüreceğim!"

"Önce bana yetişmeyi başar bir kez olsun," dedi Perva alay eder gibi. "Sona onu da başarırsın."

Sonra arabanın her neresine ateş ettiyse, Odkan birden kontrol etti. Arabanın sola doğru döndüğünü

gördüm, sonra sağa doğru döndü ve birden yolun ucundaki bariyerlere doğru uçmaya başladı.

Kurtulmuştuk.

Kafamı kaldırıp bir kez daha onlara baktım. Artık arkamızda değillerdi. Artık arkamızda değillerdi. Saatlerdir ilk kez derin bir nefes alabildiğimi hissettim. Az kalsın gülmeye başlayacaktım. Perva kendini arabanın içine attı ve derin bir nefes alarak arkasına yaslandı. Birkaç saniye sonra silahı bıraktı ve eliyle direksiyonu kavrayarak gaza asıldı.

"Atlattık onları," dedim inanamıyormuş gibi bir sesle. "Onları atlattık! İnanabiliyor musun?"

"Kucağıma gel," dedi soğuk bir sesle. "Arabayı kullanacak gücüm yok. Elim titriyor."

Benim yaşadığım şaşkınlığı yaşamıyordu. Ya da belki de hâlâ sinirliydi. Neye sinirliydi? Vurulduğu için kendini suçladığına emindim. Onun kafasının nasıl çalıştığını az çok çözmüştüm. Odkan'a mı sinirlenmişti? Ya da belki uzak bir ihtimal ama... Bu hâle düşmelerine mi sinirliydi?

Ona cevap vermeden olduğum yerden çıktım, koltuğa tırmandım ve sonra da kendimi kucağına bıraktım. Gazı tekrar ondan aldım, daha sonra da direksiyonu iki elimle tutmaya başladım. Artık o kadar hızlı gitmiyorduk. Zaten o hızla biraz daha gitmeye gücüm kalmamıştı. Eğer o anın adrenalini bu kadar yüksek olmasıydı o hızın aklıma getirdikleri ile beraber sürücü koltuğunda, kucağına bayılabilirdim bile.

İyi dayanmıştım. Sanırım kendimle biraz gurur duyabilirdim.

Gerçi... Kurtulmak için bir insanı vurmanın pek de gurur duyulabilecek bir yanı yoktu.

"Onları atlattığımıza inanamıyorum," dedim. Sesim hâlâ az önceki korkumun ve heyecanımın etkisiyle yüksek çıkıyordu, engelleyemiyordum.

"Şüphen mi vardı?" diye sordu ancak bana değil, yola bakıyordu.

"Vardı!" dedim sesimi yükselterek. "Senin yok muydu?"

"Yoktu," diye cevapladı beni.

"Siktir lan oradan!"

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra birden gülmeye başladığında ona sen delirdin mi adlı masalımı okumadım çünkü belli ki ben de delirmiş olacağım ki ben de onunla beraber gülmeye başladım. Bu sefer kahkaha atmaya başlayan ben oldum çünkü içimdeki adrenalin hiç mantıklı hareket etmeme izin vermiyordu. Vurulmuştu, öleceğimizi düşünmüştüm ama Odkan yüzümü bile göremeden onlardan kurtulmuştuk. Perva benim kahkaha atmamla beraber gülüşünü bastırmak için yüzünü omzuma bastırdı. Aylardır gülmesini beklediğim adamın bu gece, böyle bir durumda iki kere kahkaha atacağını geceye başlarken hayatta tahmin edemezdim sanırım. Hangimizin sinirleri daha çok bozuktu emin olamıyordum. Sıcak nefesi omzuma çarptığında içini çekerek geri çekildi, hâlâ gülüyordu ama canının acıdığını fark etmiş olacak ki birden nefesi teklemişti.

"Kız beni vurdu amına koyayım," dedi kendi kendine gülerken. Hâlâ inanamıyormuş gibiydi. "Hem de taşak geçer gibi. Yüzüme baka baka."

"Yanındaki anguta ne demeli?" diye sordum sinirim bozulmuş bir şekilde gülerken. "Ağzımıza sıçtı gece gece."

"Bir ara senin yüzünü kontrol ettim ama var ya yemin ederim altına sıçıyor gibiydin dedim herhalde bir on kilo bırakıyor şu an kucağıma..."

"Siktir git be," dedim kahkaham şiddetlenirken. "Sen kendine bak. Kız seni vurunca deliye döndün. Mermiler havada uçuştu. Bir ara bana da sıkacaksın sandım."

"Her şey sen vurulma diyeyken benden öyle bir şey mi bekledin?" diye sordu yalandan alınmış gibi bir sesle. "Seni memnun etmek neden bu kadar zor, Bengi?"

"Yalnız ben de senin için o kızı vurdum, farkında mısın?" diye sordum gözümün ucuyla ona baktığımda. İyice geri çekilmişti ve birden ciddileşmişti. Artık gülmüyordu.

"Farkındayım," dedi donuk bir sesle. "O saçmalık hakkında..."

"Elin nasıl?" diye sordum yavaşça ona döndüğümde, sözünü kesmiştim çünkü şu an bu konuşmayı yapmak kadar saçma bir şey yoktu. Ona göre o beni korumak için her şeyi yapabilirdi ama ben yaptığımda saçmalık oluyordu ve bana kalırsa saçma olan tek şey buydu.

Konuşacak hâlde olmadığını farkındaydım ama sessizliği telaşa sürüklenmeme neden olduğundan sürekli soru sorma ihtiyacı duyuyordum. Sadece iyiyim demesini istiyordum ama bunu söylemiyordu.

Kafasını arkaya yaslamıştı ve tepkisiz bir şekilde yolu izliyordu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldığında ne düşündüğünü hiçbir zaman etmediğim kadar merak etmeye başladım.

Bana cevap vermediğinde tekrardan, "Elin nasıl?" diye sordum tekrardan. Altındaki kot pantolon ve üzerindeki siyah tişört tamamen kan olmuştu. "Neden sessizsin? Onlardan kurtulduk işte."

"Sessiz değilim," dedi gözlerini kapattığında. Ona bakmaktan yola odaklanamıyordum. Derin bir nefes aldığında, "Yoruldum sadece," dedi.

"Neden?" diye sordum bu sefer de. Soru sormamı istemediğini farkındaydım ama onun hakkında endişeleniyordum. "Elin yüzünden mi?" Sessiz kaldı. "Civarda bir hastane bulmamız gerek."

"Ne hastanesi?" diye sordu gözlerini açmadan. "Bu şekilde oradan içeri girsem başımıza tonla polisin

üşüşecek olmasını geç. Benim Türk kimliğim, hatta onu bırak, bir pasaportum bile olmadığını biliyor musun? Hiçbir yerden içeri giremem. Beni sınır dışı ederler."

Pasaportu bile yok muydu? Hem de bunca senedir burada olmasına rağmen? Gerçi buraya ne zaman geldiğini bilmiyordum ama yakın bir zamanda olmadığına emindim çünkü ne kadar gelip gitse de abimin anlattıklarından sık sık burada bulunduğunu biliyordum.

"Neden bunca sene kendine bir pasaport çıkartmadın?" diye sordum.

"Yaptığımız her şey legal sanki de onun illegal olmasının peşine düşecektim anasını satayım," dedi yorgun bir sesle. "Dümdüz sür. Polisin peşimize takılması uzun sürmez. Çevre yolundan çıktığımız için bizi kimsenin gördüğünü sanmıyorum ama birilerinin görüp görmediğini bilemeyiz."

"Buradan nereye gideceğiz?" diye sordum. Onun da burdaki yolu bildiğini sanmıyordum. Sonuçta buraya kaç kere gelmişti ki daha önce? "Yine sizin eve mi sürmem lazım?" Kafasını salladığında, "Oraya kadar nasıl dayanacaksın?" diye sordum. "Saçmalama. Daha yakında bir yer bulma şansımız yok mu?"

"Nereyi bulacağız?" diye sordu sesli bir nefes verdiğinde. "Bu şehri bilmiyorum."

O bilmiyorsa benim bilme şansım yoktu. Buraya daha önce gelmemiştim, ayrıca tanıdığım kimse de yoktu. Artık genel olarak, dünyada tanıdığım kimse yoktu.

Hepsi gitmişti.

Biraz daha o yarayı dikmezseniz o da gidecek, Bengi.

"Bu yarayı kim dikecek?" diye sordum bu sefer.

Kafamın içindeki düşüncelerin beni büyük bir kaosa sürüklediği sesimden belli oluyordu eminim ki. Ama

gizlemek için herhangi bir çaba sarf etmiyordum. Korkuyordum ve saklamaya çalışsam bile onun benim korktuğumu farkında olduğunu da biliyordum.

"Sen dikersin işte."

"Ben mi dikeceğim?" diye sordum kulaklarıma inanamıyormuş gibi. "Sen kafayı mı yedin, Perva? Ben doktor değilim, veteriner bile değilim, sadece öğrenciydim. Nasıl dikebilirim senin yaranı? Nasıl müdahale edebilirim?"

"Diktin ya daha önce."

"O bıçak yarasıydı ve sıyırıp geçmişti," dedim dehşet içinde. "Bu kurşun yarası ve kurşun hâlâ orada. Sen manyak mısın? Ben bunu dikemem, Perva. Elimizde malzeme bile yok. Çocuk oyuncağı değil bu."

"Ben dikerim o zaman," dedi bu sefer de.

"Nasıl dikeceksin ya sen bunu?" diye sordum şaşkın şaşkın.

"Sağ elimi bir veteriner dikmişti," dedi yorgun bir sesle. "O kadar da önemli değil."

"Bir veteriner diktiği için bu hâlde şimdi," dedim dehşet içinde. "Farkında mısın?"

Bunu söylemesinin yardımcı olduğunu mu sanıyordu? Eğer yapabileceğime dair ufacık bir umut bile varsa da bu öğrendiğim bilgi ile yok olmuştu. Elini dikmeye çalışırken sağ elinde olduğu gibi kalıcı bir zarar verirsem bir daha kendimi asla affetmezdim.

"Kendimi diktiğim onlarca sefer de oldu Bengi," dedi. "Bak, bunların senin için tuhaf şeyler olduğunu biliyorum ama inan bana, ben işler yolundayken de bu senaryoyu ayda bir yaşıyordum. Masa başı iş yapmadığımı biliyorsun, değil mi?"

"Sağ eline ne oldu?" diye sordum dediğini umursamadan. "Neden o hâlde? Mermi yarası mı?"

"Evet," dedi gözlerini açmadan.

"Nasıl oldu?" diye sordum. "Kim yaptı? Ne zamandır bu hâlde?"

"On yaşından beri falan sanırım," dedi yorgun bir sesle. Şaşkınlıkla ona baktığımda, "Dağ evindeyken, annem intihara kalkışmıştı," dedi. "Ben de onu kurtarmaya çalışırken elindeki silah patlayıp sağ elime saplandı. Dağ evine zaten ulaşım zor, biliyorsun. Bir de kıştı, metrelerce kar vardı. Babam gelemedi. Biz de alttaki köyde bir veteriner bulduk ama bulana kadar çok zaman geçmişti. O yüzden kalıcı bir hasar kaldı. Yani, benim için önemli bir şey bile değil. Zaten sen bile fark etmemişsin. Sol elim çok güçlü olduğu için normalde eksikliğini hissetmiyorum bile. Ama bu gece sol elim gidince biraz sıkıntı yaşadım. O iyi olmadı."

Bana ailesi ile ne zaman bir anı anlatsa kendimi biraz daha dehşete düşerken buluyordum ama o kendi kafasının içinde tüm bu yaşananları çoktan normalleştirmiş gibiydi. Aslında onun yaşındaki bir çocuğun bunları hiç yaşamamış olması gerektiğini bile gördüğünü sanmıyordum. Önce kurban edilen çocuk olmuş, sonrasında ise çocukluğu bırakmak zorunda kalıp ailede kendine bir görev edinmek zorunda kalmıştı. Acaba içerden ya da dışarıdan görünen herhangi bir yarasında, ailesinin izi olmadığını hiç görebilecek miydim?

Şimdi bana neden öfkeli olduğunu çok daha iyi anlıyordum. Aslında öfkesi bana değildi bile. Belki de içten içe, benim babam bizi kurtarabilmişken kendi ailesinin bunu neden yapmadığını sorguluyordu. Ama babam da bizi kurtarmış sayılmazdı, değil mi? Onun da birini kurban etmesi gerekmişti ve bu yüzden abim kendini kurtarmak zorunda olmuştu.

Ve ben de tıpkı bir aptal gibi, yapmadığı seçimler yüzünden dönüştüğü kişi yüzünden onu suçlamıştım. Eğer burada olsaydı ona sıkıca sarılır ve ne kadar pişman olduğumu söyleyerek ağlardım. Ama bunu

artık yapamayacağımı biliyordum. Bu yüzden düşünmek hiçbir işe yaramıyordu.

Daha kötü hissettirmekten başka.

Ne diyeceğimi bilemeyerek, "Ne yapacağız?" diye sordum.

"Bir bok bilmiyorum Bengi," dedi. Gözleri hâlâ kapalıydı ve sesi giderek kısılıyordu. Onun her durumda bir planı olmasına alışkın olduğumdan bu hâlde görmek garip hissettiriyordu. "Bir bok bilmiyorum şu an. Bana hiçbir şey sorma bir süre."

"Direksiyonu sağ elinle tutabilir misin?" diye sorduğumda sorgulamadan gözlerini araladı ve direksiyonu tuttu. Elinin titrediğini şimdi fark edebiliyordum ama belli belirsizdi.

Kucağında geriledim, hâlâ gaza var gücümle basıyordum. Gerileyerek kendime alan açtığımda üzerimdeki kısa kollu tişörtü tek hamlede çıkardım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu şaşkın bir sesle. "Neden soyunuyorsun?"

"Tişörtü eline bastır," dedim onu umursamadan. Aslında bunu yapmak için biraz geç kalmıştık ama o an kendimizi kurtarmamıza odaklandığımız için yara ikimizin de umurunda olan son şeydi belli ki. Şimdi tehlike geçtiğine göre endişelenmem gereken tek şey buydu ama o hâlâ endişeli görünmüyordu. "Direksiyonu bırakabilirsin şimdi. Tutarım ben."

"Üstünde başka bir şey yok giy şunu," dedi tişörtü bana uzatmaya çalıştığında ama bunu yapacak hâli bile yoktu aslında. "Giy dedim, Bengi. Donacaksın şimdi."

Arabanın içerisi soğuk bile sayılmazdı. Her an üşüyen birisi olarak, şu an adrenalinin verdiği sıcaklığın etkisindeyken ve arabanın içindeyken üşümem söz konusu bile değildi.

"Senin hakkında şöyle ilginç bir şey var," dedim. "Bir şeyi emredince yapacağım sanıyorsun. Onu eline

tutuyorsun, tampon yapıyorsun. Bu kadar."

Beni şaşırtarak itiraz etmedi ve tişörtü eline bastırmaya başladı.

"Telefonun nerede?" diye sorduğumda cevap vermeden eliyle pantolonunun cebine vurdu. Bir elimle direksiyonu tutarken pantolonunun cebinden telefonu çıkardım ve şifresini girdim. Son aramalardan Tolun'u bularak üzerine tıkladım. Anında telefonu açmıştı.

"Abicim, neredesin ya sen?" diye sordu Tolun telaşlı bir şekilde. "Odkan'dan haber geldi, senden ses soluk yok. Dakikalardır kendimi yiyorum burada ya! Neden açmıyorsun telefonunu?"

"Tolun," dedim. "Bengi ben." Telefonu sağ kulağıma bastırdığımda, "Perva vuruldu," dedim. "Yara epey feci hâlde ve dakikalardır bu durumda. Bayılacak gibi görünüyor."

"İyiyim ben," dedi Perva bu lafıma karşılık olarak. "Ne bayılmasından bahsediyorsun?"

"Bok gibi," dedim. Sesi bile zar zor duyulurken hâlâ inat ediyordu. "Ne yapacağız, bilmiyorum. Birini bulamaz mısın? Durum ciddi gibi görünüyor. Tabii ben çok anlamam ama."

"Kızım senin istediğin birini bulmak olsun," dedi. "Bulurum bulmasına ama gelen kişi seni görecek. Onu ne yapacağız? Bak, güvenilir birini getiremem yani buradaki adamlar belli..."

"Sorun yok," dedim lafını keserek. "Sen bu işi halledebilecek birini bul yeter."

"Amına koyayım ne zamandan beri kararları sen alıyorsun?" diye sordu Perva sinirle birden. "Öyle bir şey yok, Tolun!" diye bağırdı. "Kimseyi getirmiyorsun. Sen bana malzeme bul, bir de eczaneden bir antibiyotik kap. Biliyorsundur o ilacı. Reçetesiz vermezler ama halledersin bir şekilde. Bir de Sara'ya

söyle. Merkezdeki eve gelsin de kapıyı açsın, yazlığa kadar gidemeyiz şu an."

"Tamamdır abi," dedi Tolun. "Hallediyorum hepsini. Sara'yı beş dakikaya gönderirim oraya."

Perva ona cevap vermediğinde, "Siz aptal mısınız?" diye sordum telefonu elime alarak ama Tolun telefonu çoktan kapatmıştı. Sinirle Perva'ya döndüğümde, "Sen aptal mısın?" diye sordum bu sefer. "Bu ne demek oluyor şimdi? Ya senin yaranı kimse dikemez! Anlamıyor musun? Ben dikemem, sen dikemezsin, Sara dikemez! Kan kaybından ölmek mi senin amacın? Ne senin amacın?"

"Ben bu yarayı neden aldım, farkında mısın sen?" diye sordu gözlerini kısarak bana baktığında. "Senin yüzün ona ifşa olmasın diye." Derin bir nefes aldığında, "Bunun uğruna bunu yapmışken, şimdi dikilmek için mi ifşa edeceğim yüzünü?" diye sordu. "Biraz mantıklı düşün ya."

"Kafayı yiyeceğim şimdi," dedim kendi kendime. "Sikeceğim yüzümü de varlığımı da! Ya nesi önemli bunun bu kadar? Ne olmuş yani?"

"En başta öyle demiyordun," dedi. "Odkan ilk aradığında hâlini gördüm. Betin benzin atmıştı. İstemiyordun."

"Tabii ki istemiyordum," dedim. "Neden isteyeyim?"

"O zaman?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Senden önemli mi?" diye sordum ona döndüğümde.

Böyle dememi beklemiyormuş gibi kaşları çatıldığında, "Öyle," dedi.

"Sen beni kolluyorsan ben de seni kollarım," dedim. "Bu işte beraberiz demedik mi? Neden tüm fedakarlıkları sen yapıyorsun?"

"Sen küçüksün," dedi. "Ondan."

"Ya ne alaka şimdi?" diye sordum sinirlenerek.

"Ne bileyim..." Gözlerini yavaşça açtığında, doğruldu ve çenesini çıplak omzuma yasladı, sakalları omzuma batmıştı. Bana bu kadar yaklaşmasını beklemediğimden bir an karnıma tekme yemiş gibi hissettim. "Seni korumam gerekiyormuş gibi hissediyorum," dedi. "O yüzden..."

"Beni korumak zorunda değilsin," dedim zoraki bir şekilde. "Bir planın ve hedefin var. Ona göre hareket edeceğiz. Gerekince ben kendimi feda edeceğim, gerekince de sen. Kimse kimse için yapması gerekeni yapmaktan vazgeçmeyecek. Mantıklı kararlar alacağız. Duygusal değil."

Bunları gerçekten sen mi söylüyorsun, Bengi?

"Mantıklı kararlar..." dedi düşünceli bir sesle. "Ben hep mantıklı kararlar alırım zaten." Ona kaşlarımı çatarak baktığımda, "Seni korumak zorunda hissediyorum demedim," dedi bir anda konuyu değiştirerek. "Seni korumam gerekiyormuş gibi hissediyorum dedim. İkisi farklı şeyler. Zorunlulukla alakası yok... Seni korumak istiyorum."

"O zaman neden tek başına adım atmadın bu yola?" diye sordum. "Eğer ben olmasaydım şu an bu hâlde olmayacaktın. Beni gizlemeye devam ediyorsun. Bu durumda ben sana nasıl bir fayda sağlayabilirim ki?"

"Onun da zamanı gelir," dedi sadece.

Gözlerini kapattığında panikleyerek "Sakın uyuyayım deme," dedim. Bilincinin açık kalması lazımdı ama artık ayakta durabilecek gibi görünmüyordu.

"Yoruldum ama," dedi kısık bir sesle. "Çok yoruldum." Neden bilmiyorum ama bir an içimin acıdığını hissettim.

"Biliyorum," dedim. "Ben de yoruldum. Ama az kaldı. Çok az kaldı. Bitecek."

Gözlerini tekrar kapattığında "Daha yeni başladı," dedi.

Ne diyeceğimi bilemeyerek yola döndüm. Gözlerinin kapandığını göz ucuyla görebiliyordum, onu tekrar uyarmak istesem de daha fazla yorulmaması için bir şey dememeye karar verdim. Durmadan ne kadar fazla vurulduğunu ve bunun için normal bir şey olduğunu söylüyorsa uyuyakalmaması gerektiğini de bilmeliydi, değil mi? Hem zaten sağ eli belimi tutuyordu ve parmakları çıplak elimde bir halka çizip duruyordu, bilincinin kapanmış olma ihtimali yoktu ama eğer parmağının hareket etmediğini hissedersem o zaman hiç istemediği kadar konuşmaya başlayacaktım.

Telefon tekrardan çaldığında gözlerini açmadı ama parmakları hâlâ hareket ediyordu. Arayanın Tolun olduğunu gördüğümde aramayı cevapladım.

"Efendim?"

"Sana attığım konuma gel," dedi. "Sara orada. Perva'ya söyle. Barbaros'u buldum. Yarayı halledebiliriz. Senin hakkında da endişelenmesine gerek kalmaz."

Kaşlarım çatıldı. "Barbaros kim?"

"Kuzenim," dedi. "Bizden birisi." Kısa bir sessizlik olduğunda, "Ona Barbaros'u bulduğumu söyle sadece," dedi. Daha önce neredeydi ki onu şimdi bulmuş gibi konuşuyordu? "Ve elini çabuk tut. Tahminen şu an o eve yedi dakika uzaklıkta falansınız. Sakın dönüşü kaçırma, o zaman yol uzar. Konumu takip et."

Üzerimden bir yükün kalktığını hissettim. Onun elinden kurşunu nasıl çıkaracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü ve bana sağ eline olanların hikayesini anlattığında korkum dahada harmanlanmıştı.

"Sara orada mı?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Barbaros ile beraber."

"Tamamdır," dedim. Bir şey demeden telefonu kapatacağım sırada, "Bengi," dedi.

"Efendim?"

"Odkan, Leo'ya onu vuranın Rozanovlardan birisi olduğunu söyledi," dedi Tolun. "Perva'ya söyle. Haberi olsun. Plan yapmak için kendisine gelmesini bekleyemeyiz."

Kaşlarım çatıldı. Neden yalan söylemişti ki? "Neden?" diye sordum ama bunun cevabının Tolun'da da olmayacağını farkındaydım. "Neden ona doğruyu söylememiş? Ayrıca senin bundan nasıl haberin var?"

"İn'e geldi," dedi. "Leo onu öyle görünce deliye döndü. Perva'nın yaptığını söyleseydi neler olacağını tahmin bile edemiyorum." En fazla ne olabilirdi sanki? Çok daha kötülerini göreceğimizi bu gece iyice anlamıştım. O yüzden ihtimalle artık beni korkutmuyordu. Çok daha kötülerini yaşayacağımızı artık biliyordum. "Her neyse... Ona hiçbir şey söylemedi. Yani rahat olabilirsin, Leo senin mevzunu da bilmiyor."

"Peki," dedim. "Leo yuttu mu bu işi?"

"Rozanovlara bir savaş ilan etmeyi kafana koyduğuna göre yutmuş demektir," dedi. "Çok garip... Kimse Odkan'a hiçbir zaman inanmazken, Leo'nun her zaman inanmasından bahsediyorum."

O zaman aslında benim varlığımı söyleseydi de inanırdı, değil mi? Bunu kanıtlamasına, görmesine gerek yoktu. Böyle bir şeyi ortaya atabilir ve Leo'nun beni kendi eliyle bulmasını bekleyebilirdi ve hepimiz biliyorduk ki, onun gibi bir adam için bu çok da zor olmazdı.

Ama yapmamıştı.

Kafasında çok daha başka bir plan olduğu belliydi.

Sadece ne olduğunu çözmemiş gerekiyordu. Bunu çözemeyeceğimi biliyordum çünkü onu neyi ne için

yaptığını bilecek kadar tanımıyordum ama Perva onu herkesten daha iyi tanıyordu. Yani o bu işi çözebilirdi.

"O kadar yakınlar mı cidden?" diye sordum garip bir merakla.

"Kimler?" diye sordu. "Leo ve Odkan'dan mı bahsediyorsun?" Onu onayladığımda, "Tabii ki," dedi. "Ona baba diyor, Bengi. Sen babanla ne kadar yakınsan, onlar da o kadar yakınlar." Derin bir nefes aldığında, "Belki de bu gece sayesinde, aralarına yalanlar girer," dedi. "Ve avantajı elde etmiş oluruz."

"Belki de," dedim.

Ama nedense bunun gerçekleşeceğini hiç sanmıyordum. Onun yalan söylediğini kim kanıtlayabilirdi ki? Doğruyu sadece Perva, ben ve o sarışın kız biliyorduk. Perva ve ben, başımız belaya gireceği için asla konuşamazdık. Yanındaki kız da adı üstünde, onun yanındaydı. Onu ifşa etmezdi. Geriye sadece Odkan'ın suçu üstüne yıkacağı şanslı Rozanov kalıyordu ama ondan da bir şey çıkmayacağına emindim çünkü onun sözüne karşı Odkan'ın sözü varken Leo neden ona inanacaktı ki?

En azından ona ifşa olmamıştım. Bunun rahatlığını yaşamak istiyordum ama maalesef, Odkan'ın kafasından neler geçtiğini bilmeden bu pek mümkün değildi. Çünkü bir planı olduğu belliydi ve nedense, ucu bir şekilde bana dokunacakmış gibi hissediyordum.

Aslında bu yola ilk çıktığımda, ikisinin savaşının arasında kalacağını bilmem gerekirdi.

"Neyse," dedi. "Kapatıyorum şimdi. Bir şeyleri halletmem gerek. Bir şey olursa hemen beni ara. Geleceğim ben de. Siz geldiğinizde evin önünde olurum."

"Tamam," dedim. "Teşekkürler."

"Ne teşekkürü?" diye sordu telefonu kapatmadan önce. "Görevim bu."

Telefonu kapattığında atmış olduğu konuma tıkladım ve telefonu dik bir şekilde sabitledim. Altı dakika gösteriyordu. Gaza biraz daha abandığımda sola döndüm. Yol neredeyse köy yolu gibi ıssız ve engebeli olduğundan, durmadan çukurların içine girerken hızlı olmak pek mümkün değildi. Ama en azından, kırmızı ışık derdi yoktu.

"İyi misin?" diye sordum sola doğru saptığımızda. Gözleri hâlâ kapalıydı. Gözlerini açmadan başını yavaşça salladı. Direksiyonu sağ elimle tutarken sol elimi yüzüne doğru getirdim. Ateşine bakmak için elimi alnına koyacağım sırada gözlerini açmadan elimi bileğimden tuttu ve aşağı indirdi.

"Ateşine bakacaktım," dedim kaşlarım çatılırken. Sonra hatırladığım şeyle duraksadım ve "Ellerim pis diye mi?" diye sordum. Takıntısının ne boyutta olduğunu kestiremiyordum, bu yüzden her şeyden iğreniyormuş gibi geliyordu. "Islak mendille silsem? Yani şu an yıkayamam ama... İş görmez mi?"

"Ateşim yok," dedi sadece kuru bir sesle. "Sen sadece sür."

"Bana yanıyormuşsun gibi geldi," dedim.

"Ağrı kesici alınca geçecek," dedi tekrar gözlerini kapattığında. "Sorun yok."

"Gözlerini kapatıp durmasan olmaz mı?" diye sordum gözümün ucuyla onu kontrol ettiğimde. Bunu dediğim gibi gözlerini aralamıştı ama her an kapanacak gibi duruyorlardı. "Uyuyakalacaksın diye korkuyorum."

"Bilincim yerinde," dedi. "Bir sorun yok. Gözümü kapatıyorum çünkü..." Birden elini belimden çekti ve elinin tersini ağzına bastırdı. Midesi mi bulanıyordu? "Başım..." dedi. "Başım dönüyor."

"Başın mı dönüyor?" diye sordum korkuyla. "Bir de iyiyim diyip duruyorsun!" Ağzını açacağı sırada,

"Bana yine iyiyim masalını okuma," dedim sinirle. "Miden de mi bulanıyor?"

"Hayır," dedi kafasını geri attığında. "Hayır, iyiyim." Elini ağzından çektiğinde, "Tolun ne dedi sana?" diye sordu.

İlk kez bir konuşmanın dışında kalmıştı. Aslında bu soruyu saniyeler önce sormamasına şaşırmıştım, ne kadar kabul etmese de aslında iyi olmadığının en büyük kanıtı buydu. Yoksa onun kontrolünde olmayan bir durumun içinde sürüklenmeye asla göz yummazdı.

"Barbaros'u bulduğunu söyledi," dedim. "Sara ile beraberlermiş. Bizi bekliyorlar."

Rusça bir küfür etti. "Ne işi var Barbaros'un şimdi burada?" diye sordu. "Ne gerek vardı?"

"Nasıl ne gerek vardı?" diye sordum sinirle. "Senin işi ciddiye alman için tam olarak ne olması gerekiyor acaba? Ölmen falan mı gerekiyor?"

"Ona güvenmiyorum," dedi sinirli bir sesle. "Tolun'u ara ve ona siktirip gitmesini söyle."

"O zaman yaranı kim halledecek?" Bana baktığını fark edince, "Bana bakma," dedim. "Sana yapamayacağımı söyledim. O zaman güvendiğin başka birini bulmamız gerekecek."

"Senden başka kimseye güvenmiyorum, Bengi."

Bunu söylemesi beni şaşırtmıştı. Çünkü bu yola çıktığımız ilk andan beri güvenin hiçbir anlam taşımadığını bana söyleyen oydu. Ama yine de... Eğer ona güvenemezsem bu yola devam edemeyeceğimi söylediğimde güvenimi kazanmak için çabalayacağını da söylemişti, değil mi? Ve işin garip yanı... Aslında çabalamış sayılmadığı hâlde ona güvenmemdi. Bu geceye kadar bunu farkında değildim ama benim için eline bir kurşun yemişti, değil mi? Artık ona nasıl güvenmezdim ki?

"Gerçekten ben halletmek isterdim," dedim. "Çünkü benim de kimseye güvendiğim yok. Ama hayatın

boyunca etkisini yaşayacağın bir hata yapmak istemiyorum. Bu bir kesiğe pansuman yapıp dikmeye benzemiyor."

"Ben kendim yapacağım," dedi. "Tolun'u ara ve Barbaros'u göndermesini söyle."

"Barbaros'un sizin tarafınızda olduğunu söyledi," dedim. "Neden ona güvenmiyorsun?"

"Herkes ihanet edene kadar seninle aynı taraftadır," dedi. "Bak, Bengi... İnsanlar senin gibi değiller. Yanlışları ve doğruları ile yaşamazlar hayatı. İnsanlara nefes alma motivasyonu veren şeyler genelde daha basit şeyler olur. Para gibi. Bu yüzden sevdiğini sandığın insanlar bile iyi bir fırsat gördüklerinde, aslında bambaşka birine dönüşebilir gözünde. Tolun ve Sara güvenilidir ama sorsana bana, onlara güveniyor muyum? Hayır. Onları yanıma aldım çünkü tek başıma yapamazdım. Ama bu kadarı yeter. Daha fazla kişiye gerek yok."

"Bu ihtimalleri eğer hep kolladığın o ihanet gerçekleşirse düşünürüz," dedim. "Kendini nasıl dikmeyi, o kurşunu nasıl çıkarmayı düşünüyorsun? Sağ elinin ne kadar titrediğinden haberin var mı?"

"Sen yap o zaman," dedi. Kırmızı ışıkta durmamızdan faydalanarak elini birden yüzüme getirdi ve yüzümü onun yüzüne doğru çevirdi. "Yapabileceğinden emin olmasam neden ısrar edeyim?" diye sordu. "Bunu benim için yap." Dudaklarımı itiraz etmek için aralayacağım sırada, "Lütfen," dedi beni şaşırtarak. "Başka kimseye güvenmiyorum, Bengi."

Kısa bir anlık sessizlikten sonra, "Tamam," dedim kabul ederek. Bu cevaba şaşırmamıştı, sanki ben dudaklarımı aralamadan önce bile ne diyeceğimi biliyordu ama ben kendi cevabıma şaşırmıştım. Nasıl böyle bir şeye cesaret edebildiğimi düşünmeyi bir

kenara iterek tekrardan "Tamam," dedim. "Yapacağım."

O bana cevap vermeden son aramalara girdim ve Tolun'un üzerine bastım. Telefon ikinci çalışta açıldı. O daha konuşmaya başlamadan, "Tolun," dedim. "Barbaros'u gönder."

"O ne demek lan?" diye sordu. "Bu adam yaralanmadı mı?"

"Malzeme var mı?"

"Evet," dedi. "Ne oluyor..."

"İlaç peki?"

"Her şey tamam," dedi. "Bana neler olduğunu..."

"Barbaros'u gönder," dedim. "Göndermediğin sürece eve geçemeyiz. Şimdi çıkar onu oradan. Bir yanlış anlaşılma olduğunu söyle."

"Abi siz kafayı mı yediniz?" diye sordu Tolun bağırarak. "O ne demek şimdi? Kim dikecek bu adamı?"

"Ben dikeceğim," dedim.

"Ya siktir git Bengi," dedi sinirle. "Çocuk oyuncağı mı bu? Nasıl dikeceksin lan? Tıp mı okudun ne okudun da bizim haberimiz yok?" Derin bir nefes aldığında, "Hayatımda duyduğum en saçma şey bu," dedi. "Sorun güvenmemesi, değil mi? Ulan kuzenime neden güvenmiyor!"

"Belki bu gece birden ortaya çıktığı içindir," dedi Perva ilk kez konuşarak. "Sana dediğini yap. Ne uzatıyorsun?"

"Güven sorunları uğruna geberip gideceksin," dedi Tolun sinirle. "O zaman görüşeceğiz seninle."

Bir şey demeden telefonu kapattığında, son söylediği yüzünden telaşım artmıştı ama bir kere bunu kabul etmiştim. Şimdi geri dönüşü yoktu. Birkaç saniye sonra Tolun'dan mesaj geldi, Barbaros'u evden çıkarmıştı. Kırmızı ışık sonunda yeşile döndüğünde gaza basarak sola döndüm, yaklaşık beş dakika

sonunda Tolun'un attığı konumdaki eve gelebilmiştik. Müstakil, yıkılıp dökülmeye oldukça müsait olan bir evdi ve çevresinde de aynı şekilde evler vardı, bir gecekondu mahallesine benziyordu. Böyle bir evin bahçesine Maserati park etmek oldukça şüphe çekecekti ama arabayı arkaya park ederek vakit kaybetmek istemiyordum bir de.

Arabayı durdurduğumda kapıyı açarak Perva'nın kucağından atlayacakken "Bekle," dedi birden bileğimden tuttuğunda. Duraksadığımda arkaya doğru uzandı ve arka koltukta duran deri ceketini sağ eline alarak bana doğru uzattı. "Önce onu giy."

"Ne önemi var şimdi?"

"Giy dedim," dedi sadece. Homurdansam da deri ceketi üzerime geçirdim. "Fermuarını da çek," dedi deri ceketi giyindiğimde. Ona ters ters baktığımda, "Çeker misin?" diye sordu oldukça normal bir ses tonuyla. Fermuarı tamamen kapattığımda, "Üstünde hiçbir şey yoktu, üşüyecektin," dedi.

Kapıyı açtıktan sonra, "Sadece o yüzden yani?" diye sordum göz ucuyla ona bakarak.

"Başka neden olacak?" diye sordu umursamaz bir sesle. Arkamdan arabadan çıktıktan sonra kapıyı kapattım ve arabayı kilitledim. Birkaç saniye sonra arka bahçeden Tolun gelmişti.

"Barbaros'u göndermedim," dedi birden, yanımıza yaklaştığında.

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla. Perva tepki vermemişti ama sinirlendiğini ela gözlerindeki ifadeden bile anlayabiliyordum. Tolun da anlamış olacak ki, "Özür dilerim abi," dedi. "Ama hiç mantıklı bir karar vermedin. Bengi tıp falan okumadı, ne yapması gerektiğini bilmiyor. Daha sonra bununla uğraşmak mı istiyorsun gerçekten? Şimdi halledelim bitsin gitsin."

"Bence sen elim iyileşmesin diye dua et," dedi Perva. "Çünkü iyileşince sana bununla fena bir yumruk atacağım. Haberin olsun." Bir adım attığında Tolun'un gerildiğini görebiliyordum. "Oğlum, sen kafayı mı yedin lan?" diye sordu yüksek bir sesle. "Neden benim verdiğim emirlere uymuyorsun lan? Biz seninle böyle mi anlaştık?"

Devam edeceği sırada, ikisinin arasına girerek "Bu kavgayı daha sonra edin," dedim. Perva bir an bana, daha sonra Tolun'a baktı ve geri adım attı. "Madem çocuk burada, şu işi halledelim. Sen kendine geldiğinde istediğiniz kadar tartışabilirsiniz bu konuda."

"Ya amına koyayım sanki kalbimden vuruldum lan!" dedi Perva birden sinirle. "Kızım, iyiyim ben. Neden abartıyorsun? Acımıyor canım, acımıyor! Nasıl ikna etmem gerek seni buna? Yeter!"

"Bağırma bana!" dedim sinirle. "Çok iyiysen yürü de içeri gir. Hallet şu meseleyi. Endişeleniyorum diye ben mi suçlu oldum şimdi ya? Hayret bir şeysin gerçekten!"

Perva bana cevap vermeden Tolun'a döndü. "Biliyor mu Bengi'yi?"

"Hayır amına koyayım," dedi Tolun. "Neden bilsin Bengi'yi? Sadece senin yaralandığını biliyor. Mevzu hakkında hiçbir fikri yok. Sen içeri gir. Bengi arka bahçede otursun Sara ile beraber. Göndereceğiz zaten onu iş bitince. Bir bok bilmeyecek."

"İyi," dedi Perva. Hiçbir şey demeden içeri girecekken birden bana döndü ve "Sakın içeri girme," dedi.

Ona sadece gözlerimi devirdim.

Bunu fark etti. Gözleri kısıldı ama hiçbir şey söylemeden kapıyı açtı ve içeri girdi. Arkasından da Tolun geçmişti. Oflayarak arka bahçeye doğru

yürümeye başladım. Ellerim üşümeye başlamıştı. Hava ciddi anlamda soğumuştu.

Arka bahçedeki plastik oturaklardan birine oturduğum sırada arkamda bir hareketlilik hissettim ve arkamı döndüm. Sara gelmişti. Hiçbir şey demeden yanıma oturduğunda elinde tuttuğu gri şalı omzuma doğru attı ve üzerindeki şişme montun cebinden bir sigara paketi çıkardı. Sigara paketinin içinden bir dal çektikten sonra bir şey demeden paketi bana doğru uzattı. Ben de bir dal çekerek aldığımda dalı dudaklarım arasına sabitledim. Çıkardığı çakmakla kendi sigarasını yaktıktan sonra çakmağı bana doğru uzattı. Ben de çakmak ile sigarayı yaktıktan sonra içime derin bir nefes çektim.

Saatler sonra sigara içmek iyi gelmişti ama bir yandan da bahçede oturduğum için huzursuz hissediyordum. Beni orada istemediğini net bir şekilde belirtmiş olmasına rağmen içeri girip durumuna bakmak istiyordum.

Buna sinirlenmene gerek yok, Bengi. Sana uyuzluk olsun diye içeri gelme demedi ya. Senin için endişelendiği için dedi.

Öyleydi tabii.

Ama yine de bana bağırmasına sinirlenmiştim.

"İyi misin sen?" diye sordu Sara.

Sadece kafamı salladım. Şimdi de benim konuşacak hâlim yoktu.

O da hâlim olmadığını anlamış olacak ki ısrar etmedi. Üzerime attığı şala sarılarak sigaramı içmeye başladım. Verdiğim nefesler buhara dönüşüyordu. Hava inanılmaz soğumuştu.

Orada kaç dakika geçirdiğimizden emin değildim. Tek bir kelime konuşmasak bile Sara bir kez bile yanımdan ayrılmamıştı. Beraber yeni açtığı sigara paketinin son dallarını paylaştık. Resmen bir paket sigara bitirmiştik.

"Bu ev kimin?" diye sorduğumda, "Ben de bilmiyorum ki," diye cevapladı. "Tolun sadece anahtar verdi bana."

"Barbaros kim peki?"

"Tolun'un kuzeni," dedi. Bunu zaten biliyordum.

"Onu biliyorum," dedim. "Ama Tolun, güvendiğim birisini bulamam getirecek demişti. Sonra hemen o nereden çıktı, onu anlayamadım."

"Yoktu bir süredir ortalıklarda," diye cevapladı beni Sara. Ona gözlerimi kısarak baktığımda, "Böyle bir gecede ortaya çıkması şüpheli biliyorum," dedi. "Ama bu işlerin içinde olabilecek bir konuma sahip değil. Önemsiz birisi yani. Endişelenecek bir şey yok."

Ama ben öyle düşünmüyordum. Perva gibi herkesten şüphelenmeye başlamıştım.

"Beni bilmesin de," dedim.

"Yok be," dedi. "Saçmalama. Hiçbir şeyden haberi yok, dedim ya."

Umarım öyle kalmaya devam ederdi.

Aradan birkaç dakika, belki de bir saat daha geçti ve ön bahçeden bir arabanın çalışma sesini duydum. Barbaros gidiyor muydu? Sara kontrol etmek için çıktı, birkaç saniye sonra geri döndüğünde, "Tolun ile gitmişler," dedi. "Onu bıraktıktan sonra gelecektir herhalde. İçeri geçmek ister misin?"

"Olur," dedim. "Geçelim."

"Ben biraz daha sigara içeceğim," dedi cebinden yeni bir paket çıkardığında. Üzerinde kaç tane paket taşıyordu? "Sen geç istersen."

"Peki," dedim. "Geçiyorum ben."

Kafasını salladığında plastik taburelerden birine oturdu. Arkamı ona dönerek yürümeye başladım. Ellerimi cebime sokmuştum çünkü ciddi anlamda üşüyordum. Kapının üstünde olan anahtarı çevirerek içeri girdiğimde birkaç saniye gözlerim evin içinde dolaştı. Sobalıydı, mutfak ve salon birleşikti ve içerisi

oldukça küçüktü. Salonun ortasındaki siyah, eskimiş görünen sehpanın üzerinde bir sürü ilaç, pamuk ve kanamış peçeteler vardı. Kana bakmak istemediğimden gözlerimi oradan çektim, hemen yanda duran siyah koltukta Perva uzanıyordu ve sessizce tavanı izliyordu. Gözleri kapalı değildi.

"İyi misin?" diye sordum salona girdiğimde. Oturacak bir yer aramak için gözlerim bir tur daha etrafta dolaşmıştı ama oturabileceğim başka bir sandalye ya da koltuk yoktu. Eğer sehpanın üzeri tamamen dolu olmasa oraya otururdum ama bu durumda orası da bir seçenek değildi. Perva kafasını hafifçe kaldırıp bana baktığında, oturacak yer bulamadığımı fark etmiş gibi doğrulmaya çalıştı. Elimi çıplak olan omzuna koyarak onu olduğu yere bastırdım. "Kalkma," dedim hemen yanına, yere oturduğumda. "Yat sen. Ben yerde otururum."

"Yerde otururşan üşütürsün," dedi. Yer gerçekten de çok soğuktu. "Gel buraya."

"Hayır," dedim üzerimdeki şalı indirdiğimde. Şalı yere koyduğumda bu sefer şalın üzerine oturdum. Çok sıcak yapmış sayılmazdı ama az öncekinden kat kat giyiydi. "İyiyim ben böyle. Neden uyumuyorsun sen?"

"Uykum yok ki," dedi bana doğru döndüğünde.

"Yorgunum diyordun."

"Yorgunum," dedi onaylayarak. "Uykum yok."

"İyi misin peki?"

"Evet," dedi. "İyiyim. Sana söyledim, ciddi bir şey yok."

"Bu dikişler ne kadarda bir değişecek?" diye sordum gözlerimle elini işaret ederken. Sargı içerisindeydi. "Pansuman falan yapmayacak mıyız sık sık?"

"Değiştiririz bir ara," dedi sadece.

"Sence ne kadar sürede iyileşir?" diye sordum.

"Bilmem," dedi. "Kötü durumda değil. Hızla iyileşse iyi olur."

"Karnında da dikiş var hâlâ," dedim. "Vücudun iyice mayın tarlasına döndü."

Yavaşça güldü. "Daha kötü hâllerde olduğu da olmuştu."

"Mümkünse benim yanımdayken olmasın," dedim. "Belki anlamamış olabilirsin ama panik yapıyorum. Fazlasıyla."

"Hadi canım?" diye sordu alaycı bir sesle. "Hiç anlamamıştım, biliyor musun? Gizlemekte bayağı iyisin."

"Dalga geçme," dedim gözlerimi devirerek.

"Panik yapmana gerek yok Beng," dedi, bu sefer sesi ciddiydi. "Her zaman hallederim. Bunu düşün. Bazen rahat olmak gerekiyor. Kendi kendini yıpratırsın böyle."

"Beng mi?" diye sordum gülerek. Sadece oraya odaklandığım için ne yazık ki söylediklerine takılmamıştım bile.

"Ne oldu?" diye sordu bana döndüğünde.

"Hiç," dedim. "Abimin bana taktığı lakap o. Ondan öyle dedim."

"Hassiktir," dedi. "Bu çok kötü bir şey... En fazla Ongun kadar mı yaratıcı olabiliyorum yani?"

"Çok komik," dedim alaycı bir sesle ama gülmüştüm. Ama sonra birden durgunlaştım. Abimden bahsedilen her seferde böyle olmak zorunda mıydı? Ne zaman alışacaktım acaba? Ya da hiç alışabilecek miydim gerçekten?

Durgunlaştığımı anlamış gibi, "Ölmediğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Biliyorum."

En azından... Öyle umuyordum.

Gittikten sonra benimle iletişimde kalmaya devam etmişti ama ona ulaştığımı babama söylememi

istemişti. Aslında başta bunu garipsesem de daha sonrasında anlamaya başladım. Babam da onun ölmediğini biliyordu ama abim attığı hiçbir adımdan onun haberi olmasını istemiyordu çünkü hâlâ onu bu işlere döndürebileceğini düşünüyordu. Aslında seneler boyunca abimi bir katile dönüştüğü için yargılarken aslında onu buna mecbur eden kişinin babam olduğunu görememiştim.

Daha sonrasında, annem ve babamın ölümünden sonra bile iletişimde kalmaya devam ettik ama hiçbir zaman görüşmedik. Eğer gelirse beni tehlikeye sokacağını düşünüyordu çünkü hâlâ kimsenin benden haberi yoktu. Onun ise kaçtığı şeyler vardı... Bana hiç söylemediği şeyler... Aslında kimseye, babama bile söylemediği şeyler... İşte bizim ailenin garip tarafı da buydu. Herkes senelerce aynı evin içinde, dip dibe yaşamıştı ama kimsenin, kimsenin gerçek sırları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Çünkü benimle iletişimde kalmasına rağmen, aslında nişanlandığını bile söylememişti.

Daha sonra bir gün, abim benimle iletişime geçmeyi kesti. Birden. Beni hiç aramadı. Öylece ortalıktan kayboldu. O günden beri kafamın içinde sürekli ölmüş olabileceğine dair bir düşünce dolaşıyordu ama her seferinde onu defediyor ve abim *öldü* demek yerine *gitti* diyordum.

Ama aslında ona ne olduğu hakkında benim de ufak bir fikrim bile yoktu.

"Seninle hiç iletişime geçti mi?" diye sordum kafamı kaldırıp ona baktığımda.

Buna cevabı evet mi olsa hayır mı olsa daha çok üzülürdüm kestiremiyordum doğrusu. Çünkü Perva ile iletişimde bulunması hem beni umursamaması anlamına gelirdi hem de Perva'nın benden böyle bir şeyi gizlediği anlamına gelirdi. Tabii ki abimin yaşadığının haberini almak istiyordum. Bir yaşam

belirtisi göstermesini, bana geri dönmesini istiyordum ama bunu benim karşıma geçerek yapmasını istiyordum. Birinin arkasından değil.

Bundan birkaç ay önce olsa benimle iletişime geçmeden başkası ile geçtiğine ihtimal bile vermezdim. Çünkü birini arayabiliyor olsa beni arardı, değil mi? Ama bana nişanlandığını bile anlatmamışken ve Perva dahil o çevredeki herkesin bundan haberi varken artık abimin yapacaklarından pek emin olamıyordum.

Kısa bir sessizlikten sonra "Son bir senedir hayır," dedi.

"Ondan önce iletişimdeydiniz yani?" diye sordum şaşırarak.

"Evet," dedi. "Yani, haftada bir yazardı. Seni kontrol etmemi isterdi."

Şaşkınlıkla doğruldum ve ona doğru döndüm. "Sen ciddi misin?" diye sorduğumda yavaşça kafasını salladı. "Bunu bana neden söylemedin?"

"Sormadın ki," dediğinde ona öyle bir baktım ki yavaşça güldü. "Hayır ama cidden," dedi. "O dönem zaten seninle de iletişim hâlinde olduğunu biliyorum. Seninle iletişimini kestikten sonra benimle iletişime girmedi hiç. Öyle olsaydı söylerdim. Ama böyle olunca... Ne bileyim? Sapık gibi görünmek istemedim galiba."

"Sapık gibi mi?" diye sordum şaşırarak. "Kontrol ediyordun yani beni?"

"Bazen bakardım," dedi. "Çok ısrar edince. Biliyorsun, çenesi hiç durmuyor." İmayla bana baktı. "Acaba kime benziyor?"

"Nasıl bakıyordun?"

"Eve gelip bakıyordum işte," dedi. Sonra eliyle yüzünü kapattı. "Of, gerçekten sapık gibi gözüküyorum şu an." Şok içinde baktım verdiği tepkiye. Bu hâlinin bana tatlı gelmesi normal miydi?

Perva Narbekov'u tatlı diye adlandırabileceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Şu ana kadar. "Ongun'u geberteceğim," dedi elini yüzünde çektiğinde.

Birden "Çoktan gebermediyse tabii," dedim. Böyle bir cümle kurmama benden daha çok şaşırdığını yüzündeki ifadeden anlayabilmiştim. Kısa bir an duraksadı, ben de duraksamıştım. Anında durgunlaşmıştım yine, çünkü kafamın içindeki ihtimaller hep en kötüsüydü ve sesler hiç susmuyordu.

"Öyle söyleme," dedi. "Öyle bir şey yok."

"Neyse," dedim kafamı koltuğun kenarına koyduğumda. O da yatar pozisyonda olduğundan ve başını oraya yasladığından yüzlerimiz arasında minik bir mesafe vardı ve nefesi yüzüme çarpıyordu. "Senden böyle bir şey istediğini bana söylememişti. Ben de varlığımdan kimsenin haberi olmadığını sanıyordum aptal gibi. Benden böyle bir şeyi nasıl gizleyebilir?"

"Muhtemelen bilsen izin vermeyeceğindendir," dedi düşünceli bir sesle. Bir nefes verdiğinde, "Kızdın mı?" diye sordu. Kaşlarım çatıldı. Kimden bahsediyordu? Anlamamış olacağımı fark etmiş olacak ki "Bana," diye ekledi.

"Hayır," dedim şaşkın bir sesle. "Sana neden kızayım?"

"Bilmem," dedi. "Ben olsam kızardım."

"Kızmadım," dedim. "Ama neden böyle bir şeyi kabul ettiğini anlamıyorum." Bana cevap vermediğinde, "Beni kontrol ettiğin için mi o gün mekana geldiğimi biliyordun?"

"Hayır," dedi. Dürüst olduğuna garip bir şekilde emindim. "En son bir sene önce konuştuk onunla. Doğum günümde. O günden sonra bir daha bana ulaşmadı, ben zaten ona ulaşamazdım. Nerede

olduğunu bilmiyordum ve hep kullan at telefon kullanıyordu." Evet, gerçekten öyleydi. "O yüzden ben de seni kontrol etmeyi kestim. Ama Çakır vurulunca rahat durmayacağını biliyordum, bu yüzden gözüm üzerindeydi. Durmadın da zaten." Ona cevap veremeden, "Normalde bu plan için bu zamanlarda harekete geçecektim," dedi. "Çünkü kendimde değildim, buna zaten şahit oldun. Kendimi toparladıktan sonra başlayacaktım ve kapına da o zaman gelecektim. Ama sen saçmalamaya başlayınca ben de müdahale etmek zorunda kaldım. Hani diyordun ya hep neden hareket etmiyoruz diye... Bu yüzdendi işte."

"Anladım," dedim bu kadar uzun konuşmasına şaşırarak. Ama aslında bu aralar her şeyi bu kadar uzun uzun açıklıyordu. Sanırım susmasına çok alıştığım için buna alışmam biraz zaman alacaktı.

"Eğer iyiyse yakında ortaya çıkacaktır," dedi.

"Buna nasıl emin olabiliyorsun?"

"İstediği kadar bazı şeyleri reddedip kaçabilir ama soy isminden kaçamazsın," dedi. "Şu an hâlâ bir şeylerin düzelebileceğini düşündüğü için saklanıyor ya da belki de başı belada, bilmiyorum. Ama saklanmasına ne sebep oluyorsa kısa sürede bundan kurtulacağına eminim. Çünkü savaş başlayacak."

"Onun bu savaşta ne gibi bir etkisi olabilir sanki?"

"Abini küçük mü görüyorsun?" diye sordu. "Ongun sağlamdır, Bengi. Sandığından daha da sağlamdır hatta. Senin gözünde öyle bir yere sahip olmadığını biliyorum ama öyle. Öyle olmasa Aslanlardan kaçmayı başaran tek kişi olmazdı, değil mi?"

"Hayır ondan bahsetmiyorum," dedim. "Sadece bu savaşta sen ve Odkan gibi bir rolü olamayacağını düşünüyorum."

"İçeride işlerin nasıl yürüdüğünü hiç bilmiyorsun," dedi. "Olaylar dışarıdan göründüğü gibi değil. Soy

isimler sadece sembolik şeyler değil, Bengi. Dört aile neden hep varlığını sürdürmek zorunda kaldı sence? Mesela, Odkan'ı ele alalım. Tüm ailesi ölmesine rağmen neden güçsüz duruma hiç düşmedi? Çünkü aslında Aslanlar'a üye olan herkes Pençeler'in tamamına bağlılık yemini etseler de dört aileden birine daha fazla bağlıdırlar. Biz onlara kendi aramızda *destekçiler* deriz. Evet, Leo en güçlü adam ve lider olabilir ama inan bana, Odkan ona apaçık bir savaş ilan etse Odkan'ın arkasında da bir sürü adam bulursun. Yenileceğini bilse de onun arkasında dururlar çünkü onlar Borisov destekçisidir. Bunun sebebi seneler önce Odkan'ın babasının onlara yaptığı bir iyilik olabilir, dedesinin yaptığı bir anlaşma olabilir. Her şey olabilir. Arkada nasıl bir kulis döndüğünü kimse bilmez."

"Bu çok saçma," dedim. "Neden kaybedecekleri bir savaşa girsinler ki?"

"Çünkü sebebi her ne olursa olsun o söz kanla verilmiştir ve kanla verilen söz, Aslanlar için şeref demektir. Bir şerefsiz olarak ailelerine miras bırakmak yerine savaşa girip yenilmeyi tercih eder herkes. Artık o kan sözünü verdikleri kişiler hayatta olmasa bile sadık kalırlar çünkü onun soy ismini taşıyan birisi daha vardır hâlâ. Örgütte soydan soya üyelik kazanan sadece biz değiliz, neredeyse tüm üyeler böyle ve destekçilerin bağlılığı kolay kolay sarsılmaz. Yani sandığının aksine, herkes Leo'ya bağlılık yemini etse de aslında herkesin sadakati Leo'ya ait değildir. Destekçiler genelde sessiz olurlar. Savaş çıkana kadar... Anlıyor musun?"

Hayatımda *destekçi* diye bir kelime duymamıştım bile. Belli ki babam beni sandığımdan bile daha çok bırakmıştı işlerin dışında.

"İşlerin böyle yürüdüğünü bilmiyordum," dedim şaşkın bir sesle. "Böyle bir şey oldu mu peki? Daha

önce yani? Gerçekten bu destekçi dediğin insanların etkili olabildikleri bir şey oldu mu?"

"Senelerce Leo'luk Narbekovlara aitken bir anda nasıl bir Olov oldu sanıyorsun?" diye sordu bana. "Babasının, dedesinin hatta kendisinin yaptığı anlaşmalar ile kendisine bir sürü destekçi topladı ve bir gece yarısı, birden babama savaş açtı. O zaman en güçlü adam babam olmasına rağmen Leo kazandı. Neden biliyor musun? Çünkü piyonlar her zaman şahtan daha önemlidir."

Leo Olov'un, Leo'luğu, yani baştaki adam olma görevini Nikolai Narbekov'dan çaldığını biliyordum ama hiçbir zaman nasıl olduğunu sorgulamamıştım. Bilmiyordum da. Şu ana dek... Yani aslında önemsiz sandığım şeyler, bu savaşta gerçekten önemli bir yer kaplayabilirdi.

"Yani," diye devam etti. "Ongun önemli bir yere sahip çünkü içeride hâlâ bir sürü Elem destekçisi var. Babanı herkes severdi, Pençeler hariç. O yüzden kimlerden kan sözü aldığını tahmin bile edemiyorum. Büyük ihtimalle Leo'ya sadık olan adamların yarısı elindedir. Borisov ve Narbekov destekçilerini anlamak daha kolaydır çünkü daha gürültülü olurlar ama sizin aileniz hep pasif olduğundan, destekçiler de tarafını pek göstermez. Ama seni temin ederim, savaş çıktığında göstermekten hiç çekinmeyeceklerdir. Yani bu yüzden Ongun önemli birisi. Bir Elem'in yanımda olması, onların da yanımda olması demek. Destekçileri ikiye katlamış olurum. Bu yüzden yanımdasın, minik aslan."

"Sadece bu yüzden mi?" diye sordum.

"Bir de tek kaldığında başını belaya sokmadan duramaman etkili olabilir, tabii."

"Bu kadar mı?"

"Ne duymak istiyorsun?" diye sordu alaycı bir sesle.

Omzumu silktim. "Hiç..."

"Yanımdasın çünkü sana güveniyorum," dedi. "Bu yeterli mi senin için?"

Fazlasıyla.

"Evet," dedim. "Fazlasıyla."

"Güzel o zaman."

Benim ona güvenip güvenmediğimi neden sormuyordu? Cevap şaşırtıcı bir şekilde, birden evet'e dönmüştü ve en son ondan kaçtığıma bakılacak olursa, evet olduğunu düşündüğünü sanmıyordum. Ama sandığımın aksine bana, benim ona güvenip güvenmediğimi sormamıştı.

"Peki Narbekov destekçisi mi daha fazla yoksa Borisov destekçisi mi?"

"Narbekov."

"Babanın dost edinmekte iyi olduğunu hiç düşünmezdim," dedim gülerek.

"Berbattı," dedi beni onaylayarak. "Neyseki Eka kafayı yemeden önce yeterince dost edinmişti."

"Annen mi?"

"Evet," dedi. "Babam çok kibirli biriydi. Bunu zaten biliyorsundur." Bilmeyen var mıydı acaba? "O yüzden hiçbir zaman dost edinme taraftarı olmadı ve bu yüzden kaybetti. Ama o kaybettikten sonra Eka dizginleri eline aldı. Bana her zaman *bunu senin için yapıyorum, bir gün anlayacaksın,* diyordu. O zamanlar anlamıyordum. Şimdi anlıyorum. Bu duruma geleceğimizi hepimizden önce biliyordu aslında."

Ne olursa olsun annesinden bahsederken sesindeki saygıyı hissedebiliyordum. Ona sonsuz bir saygı besliyordu sanki. Onca yaşanana rağmen... Onun yerinde olsam hâlâ böyle bir bağlılık göstermeyi sürdürebilir miydim, emin değildim.

"Zeki birisine benziyor."

Güldü. "Babamla evlendiğine göre çok da zeki değil."

Ne diyeceğimi bilemeyerek, "Neden uyumuyorsun?" diye sordum. "Konuşarak kendini yoruyorsun."

"Hiç uykum yok," dedi. "Ayrıca iyi hissediyorum."

"İlaçları aldın mı?" diye sorduğumda kafasını sallayarak beni onayladı.

Hiçbir şey söylemeden oturduğum yerden kalktığımda arkamdan çatık kaşlarla baktığını hissedebiliyordum. Salondan çıkarak kısa ve dar olan hole girdim. Zaten bir oda ve bir banyo olduğundan banyoyu bulmak çok da zor olmamıştı. Işığı açarak sağdaki kapıdan içeri girdiğimde elimi yıkamaya başladım. Ellerimdeki kan kurumuştu ve tırnaklarımın içine girmişti. Elimi üç kere daha yıkadım, tırnaklarımın içine kadar temizlemeye çalıştım ve iyice ovaladım. En sonunda temiz hissedebildiğimde banyodan çıktım ve ışığı kapatarak salona geri yürümeye başladım.

Tekrar yanına geldiğimde, hâlâ aynı pozisyonda duruyordu. "Ateşine bakacağım," dedim hâlâ ıslak olan elimi kaldırdığımda. "Merak etme, ellerim temiz."

Yüzündeki ifadeden bunu dememi hiç beklemediğini anlayabiliyordum. Kaşları çatıldığında ve neredeyse dumura uğramış bir şekilde bana baktığında yanlış bir şey demişim gibi hissettim. Ama ne demiştim ki sanki? Birkaç saniye sonra kendini toparladı, hafifçe doğrulduğunda ela gözleri ilk kez gözlerimin içine bakmıyordu.

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedi donuk bir sesle. "Öyle de dokunabilirdin, Bengi."

"Arabada geri çekilince rahatsız olmuş olabileceğini düşündüm," dedim. "Neden gerildin şimdi?"

"Rahatsız olmadım," dedi ama sesi hâlâ gergindi.

"Tamam zaten elimi yıkayacaktım, kan vardı hep," dedim onun ifadesini çözmeye çalışırken. "Ayrıca titiz olmak kötü bir şey değil, biliyorsun..."

"Bu titizlik değil Bengi," dedi alayla güldüğünde. Uzun zaman sonra ilk kez, bu kadar ruhsuz gülmüştü. "Hastalık."

"Biliyorum," dedim. "Seni rahatsız edecek bir şey mi yaptım şu an ben?"

"Hayır," dedi yanlış anlaşılmış gibi bana döndüğünde. "Hayır, seninle bir ilgisi yok." Derin bir nefes verdiğinde, "Her neyse," diye mırıldandı kendi kendine ama o kadar yakındık ki onu ben de duyuyordum. "Bak ateşime, hadi. Yok zaten."

Elimin tersini alnına koyduğumda söylediğinin aksine hâlâ yandığını fark ettim. Vücut ısısının hep yüksek olduğuna dikkat etmiştim çünkü ne zaman ona temas etsem vücudu yanıyordu ama şu an olduğu gibi değildi, hâlâ bariz bir şekilde ateşi vardı ama endişelenecek bir şey yoktu bence. Sonuçta ilacı alalı ne kadar olmuştu ki? Daha etkisini gösterememişti bile muhtemelen.

"Bayağı ateşin var," dedim. Üzerindekileri çıkarmasını da söyleyemezdim çünkü üzerinde hiçbir şey yoktu. Üzerine bir şey örtmemişti bile. Eğer eli bu hâlde olmasaydı bir duşa girmesini söyleyebilirdim ama böyle bir evde duşa gireceğinden şüpheliydim.

"Geçer az sonra," dediğinde elimi yavaşça alnından çektim. Neden bilmiyorum ama bunu yaparken alnına dökülen saçları yavaşça geri çekmiştim. Saçına dokunmamı garipsemedi, tepki bile vermedi. Saçlarını iyice geriye ittiğimde gözünü ovuşturarak bana doğru döndü.

"Bir daha böyle bir şey yapma," dedi sessiz bir şekilde.

Kaşlarım çatıldığında, "Nasıl bir şey?" diye sordum. Gerçekten neyden bahsettiğini anlamamıştım.

"Bana dokunmadan önce elini yıkamana gerek yok, yani."

"Tamam," dedim. "Seni rahatsız edeceğini düşünmemiştim. Aksine, rahatsız olmaman için söyledim."

"Rahatsız olmadım zaten," dedi. "Senin rahatsız olmanı istemiyorum. Bana temas ederken, bir şey söylerken ya da sadece yanımda olurken bile diken üstündeymişsin gibi hissediyorum ve bu hoşuma gitmiyor. Seni germek istemiyorum, böyle hissettirmek istemiyorum."

Aslında onun yanında diken üstünde gibi hissettiğim yoktu. Bazen oluyordu tabii, dürüst olmak gerekirse... Ama bunun onunla ilgisi yoktu ki. Benimle ilgisi vardı. Her zaman diken üstünde gibi hissediyordum. İnsanlarla iletişim kurmakta muhtemelen ondan daha kötüydüm çünkü hayatıma kimse girmemişti. Her anlamda... Bu yüzden her ortamda kendimi fazlalık gibi hissediyordum. Orada olmamam gerekiyormuş gibi... Çünkü ait olduğum yer hep saklanmam gereken bir oda olmuştu, hayatım boyunca da öyle olması gerektiği bir şekilde beynime kodlanmıştı.

"Öyle hissetmiyorum," dedim. "Öyle düşünme. Titiz olduğunu bildiğim için belirttim sadece. Benim açımdan bir sorun yok."

Gözleri gözlerimi bulduğunda, "Şu içinde bulunduğumuz evi görüyor musun?" diye sordu. "Muhtemelen içerideki en temiz şey sensin şu an."

Evet, haklıydı. Ev feci kötü durumdaydı.

"Bir anda bağırmaya başlayacakmış gibi durmanın nedeni bu mu yani?" diye sorduğumda güldü.

"Yarın buradan gideceğiz."

"Nereye?"

"Ankara'ya," dedi. "Şu an burada olmanın bir anlamı yok. Rahat edemiyorum zaten. Yarın yola çıkarız."

"Umarım bu elle araba kullanmayı düşünmüyorsundur."

"O kadar da değil." Alayla güldü. "Tolunlarla gideriz. Ben arkada yatmayı düşünüyorum."

"Ne bileyim," dedim. "Sen kendini süper kahraman falan sandığın için hiç emin olamadım. Arabayı da sürmek isteyebilirdin."

"Abartma..."

"Huyum bu," dedim gülerek.

Gözlerim eline düştüğünde, "Umarım çabuk iyileşir," dedim. Çünkü eli o hâldeyken gerçekten de dezavantajlı durumdaydık. Onu sol eli ile de sağ eli ile de silah kullanırken görmüştüm ve net bir şekilde ikisi arasında kocaman bir fark olduğunu söyleyebilirdim. Bakışlarımı elinden çekeceğim sırada gözlerim bileğine takıldı. Bileğinde bordo bir lastik vardı. Toka yani. Şimdiye kadar onu taktığını görmemiştim. Nereden çıkmıştı birden?

Yalnız sen adamın on metre öteden bile titrediği belli olan elinin titrediğini de görememiştin,* diye geçirdim içimden. *O yüzden yeni takmış olmayabilir. Aklında bulunsun.

Ama hayır, bunu taksaydı fark ederdim. En azından o kadar süre içinde... Gerçi bu akşam da fark etmemiştim, dün de. Eli bu hâldeyken oradan lastik geçiremeyeceğine göre çok öncelerinden beri bileğindeydi.

Gerçekten dünyanın en dikkatsiz insanıydım. *Bu dikkatsizliğin seni bir gün öldürmesin de.*

"O toka kimin tokası?" diye sorduğumda neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi kaşları çatıldı.

"Ne tokası?"

Bakışlarımın bileğinde olduğunu görünce bakışları bakışlarımı takip etti ve bileğine baktı. "O işte," dedim. "Toka değil mi?"

"Ha," dedi yeni fark etmiş gibi. "Evet, toka."

Kimin olduğunu neden söylememişti? "Kimin peki?" diye sordum. Normalde de bu kadar meraklı biriydim

ve durmadan soru sorardım ama ona böyle şeyleri sorarken geriliyordum. En azından birkaç gün önceye kadar. Şimdi o kilidi kırdığı için sonsuza kadar benim sorularımla uğraşmak zorunda kalacaktı. *Sonsuza kadar mı? Fazla iyimser bir ihtimal oldu. Sonuna kadar, diyelim.*

"Elena'nın," dedi. Bu cevabı o kadar beklemiyordum ki bir an donakaldım. Muhtemelen ağzım açık kalmıştı ve adeta dumura uğramış gibi görünüyordum. *Elena'nın mı?* Bu kızın tokasının onun bileğinde işi neydi? Hem de eski sevgilisi bile olmadığını söylediği bir kızın tokasını bunca zamandır bileğinde mi taşıyordu? Yani Ruslar bilekteki tokaya ne gibi bir anlam yüklerdi bilmiyordum ama abim lisedeyken hoşlandığı kızın tokasını takardı hep bileğine. Tabii, onun bileğindeki toka haftada bir değişiyordu ama konumuz bu değildi...

İnanılmaz saçma bir tepki vererek "Derken?" diye sordum birden. *Derken, derken? Bu ne demek şimdi ya? Bir de hesap sor tam olsun. Adam iki kelime fazla konuşmaya başladı diye kendini biraz fazla mı kaptırdın acaba sen?*

"Derken?" dedi benim gibi. Suratımda ne görüyorsa yüzünde felaket eğlenen bir ifade belirmişti. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdığında, "Ne Elena'sı kızım ya?" diye sordu. "Kimin olabilir? Senin işte."

Benim miydi? Bu cevaba az önceki cevaptan bile fazla şaşırmıştım. Donakalmadan toparlamaya çalıştım ama yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalıydı. Ondan kaçacağına hiç inanmıyordum.

"Ne alaka?" diye sordum sesimiz düz tutmak için çabalarken.

"Kaçarken düşürmüşsün," dedi imalı bir sesle.

"Ciddi misin sen?"

"Evet," dedi *neden ciddi olmayayım* dercesine baktığında. "Sana geri vermek için taktım. Unutmuşum."

"Bir süre daha sende kalacak," dedim gülerek. "Elin o hâldeyken çıkaramayacağına göre..."

Bu hoşuma gittiği için inanılmaz derecede utanıyordum. Bu adamın yaptığı her şey genel olarak hoşuma gitmeye başlamıştı ve tehlikeli bir sınırda yürüdüğümü farkındaydım ama bir adım geri atıp daha önce durduğumuz yere de geri dönemiyordum.

"Tüh," dedi alaycı bir sesle.

Bu cevabı niye hoşuma gitti şimdi benim?

Acilen kendime gelmem lazımdı. *Hem de acilen.*

Esnediğim sırada "Uyu artık," dedim. "Dinlenmen lazım. Yarın kaçta yola çıkacağız?"

"Bilmem." O da esnemişti. "Uyandıktan sonra çıkarız işte."

"O zaman artık uyu."

"Sen ne yapacaksın?"

"Ben de uyuyacağım birazdan," dedim ama yorgun olmama rağmen uyuyabilecekmiş gibi hissetmiyordum. "Biraz daha oturmak istiyorum."

Zaten istesem de uyuyabileceğim bir yer yoktu. Evde tek bir yatak odası vardı, onda da Tolun ve Sara beraberler uyurlardı, sonuçta dönüşte araba kullanacak olan onlardı. Dinlenmeleri lazımdı. Salonda ise başka bir koltuk yoktu, Perva'nın yattığı koltuk o kadar küçüktü ki kendisi bile zar zor sığıyordu. İkimizin beraber yatması ihtimal dahilinde bile olamazdı.

Hem zaten uyumamam daha iyiydi. Yarın yolda uyuyabilirdim. Şimdi onun ateşini kontrol etmek için ayakta olmak istiyordum. Eğer bunu ona söyleseydim kesinlikle reddederdi, biliyordum. O yüzden söyleme ihtiyacı hissetmiyordum. Dinlenmesi gerekirken

boşuna konuşmaya gerek yoktu, zaten deminden beri daha önce hiç konuşmadığı kadar konuşuyordu.

"Bu gece yaptığın aptalcaydı," diye mırıldandı. Neden bahsettiğini anlamadığımda, "Yine de arkamı kolladığın için teşekkür ederim," diye devam ettirdi kendini, yaralı olan eli ile birden elimi tuttuğunda. Böylece Odkan'ın yanındaki kızdan bahsettiğini anlamıştım ama elimi tutmasına o kadar şaşırmıştım ki, söylediğine odaklanamamıştım bile.

"Ben aptalca olduğunu düşünmüyorum," dedim kendimi sonunda toparlayabildiğimde. "Yapmam gerekeni yaptım." Bir şey demedi, tepki vermedi ama elini de elimden çekmedi. "Neyse..." dedim kafamı koltuğa yasladığımda. "Sen uyu."

Hiçbir şey söylemeden gözlerini kapattığında ben de gözlerimi kapattım. Burada, yerde oturur vaziyette ve kafam da koltuğa yaslanmış hâldeyken her an uyuyakalabilirdim bile. Görünüşe bakılırsa aslında uykum vardı, sadece onunla konuşmak için kendimi kandırıyordum. Yine de ateşine bakmak için uyumayacaktım. Uyku hâlindeyken ateşinin yükselmesini istemiyordum.

Bir süre koltuğu izleyip neler olabileceğini düşündüm. Bu gece kalbimin duracağını hissettiğim çok an olmuştu ama hiçbiri ileride yaşanacak olan anlarla kıyaslanamazdı, artık bundan emindim. Babamı ve aslında ona ne kadar kıyamadığımı düşündüm, şu an beni izliyorsa acaba hakkımda ne düşünüyordu? Abimi ve ona ne kadar fazla haksızlık yaptığımı düşündüm. Acaba bu oyunda son nefesimi vermeden önce son bir kez bile olsa onu görebilecek miydim? Odkan'ı düşündüm. Göze almış olabileceklerini ve bu oyunu nereye kadar devam ettirebileceğini tarttım kafamda. Leo'yu düşündüm ve bu savaşta ona bir yer oturtmaya çalıştım. Perva'yı düşündüm. Beraber geçirdiğimiz her saniye

bambaşka bir kısmını tanıyor oluşumu düşündüm. Beraber çizdiğimiz sınırları aptal gibi çiğniyor oluşumuzu düşündüm. Bu işin sonununun nereye varabileceğini düşündüm.

Kafamı kaldırdığımda Perva Narbekov uyuyakalmıştı. Kirpiklerinin ne kadar uzun olduğunu ilk kez fark ediyordum. Bu kadar yakından baktığımda normalde olduğundan daha güzel gelmişti gözüme. Sakalları daha yeni uzamaya başlamıştı, bu yüzden yanağındaki yara izi biraz kendini belli ediyordu. Ela gözleri kapalı olduğu için yüz ifadesi normalde olduğu kadar sert görünmüyordu. Dudakları düz bir çizgi gibiydi. Nefes alış verişi düzenliydi. Huzurlu bir uykuda gibiydi.

Elimin tersini alnına götürüp ateşine baktım. Durumu az öncekinden daha iyiydi, ateşi birazcık olsa da düşmüştü. Gözlerim kapanmamak için direnirken oturmaya devam ettim. Aslında Tolun ve Sara da hâlâ bahçede oturuyorlardı, içeri girip yatağı kullanmak gibi bir niyetleri yok gibiydi ama Perva'yı yalnız bırakmak istemiyordum. Ne kadar o sürekli durumun ciddi olmadığını söylese de.

Aradan birkaç saat daha geçti. Yavaş yavaş günün ağardığını görebiliyordum. Tolun ve Sara yaklaşık yarım saat önce içeri geçmişlerdi. Bana yatağı vermeyi teklif etseler de bunu kabul etmemiştim. Başta fısıldaşmalarını duyabiliyordum çünkü ev oldukça küçüktü ama şu an sessizlerdi, onlar da uyuyakalmış olmalılardı. Gözlerimin uykusuzluktan kapanmak üzere olduğunu hissediyordum, Perva'nın ateşi de normal bir hâldeydi ama ne olur ne olmaz uyuyakalmak istemiyordum. Zaten yola çıktığımızda rahatça uyuyabilirdim.

Sessizliğin içinde bütün gece yaşadıklarımızı düşündüm. Babam bana avlanmak için silah kullanmayı öğrettiğinde gerçekten bir silahla bir

insanı vurabileceğime ihtimal bile vermezdim, aslında bunun için doğmuş olsam bile. Ama şimdi, her zaman kaçtığım o yaşantının tam da ortasına düşmüş hâldeydim. Derin bir nefes aldığımda aslında bunu yapmış olmanın benim için ne kadar şaşırtıcı olduğunu fark ettim. O da şaşırtmıştı. Yüzünde beliren ifadeden belliydi. Kızdığını da biliyordum. Ama o her zaman beni kullamak için uğraşırken ben de onun yaptığından daha azını yapamazdım. En azından, artık... Çünkü bu gece itibariyle bu işte gerçekten de sonuna kadar birlikteydik.

Gözlerimi kapattığımda kulağıma silah sesleri doldu. Küçükken bunu duymaktan nefret ederdim çünkü silah sesleri, benim kapılar ardına kilitleneceğim anlamına gelirdi. O zamanlar öleceğimi hissederdim, kimsenin benden haberi olmamasına rağmen... Ve bu gece de öyle hissetmiştim. Gerçekten öleceğimizi düşünmeme rağmen yaşananlar şimdi bir rüya gibi geliyordu. Aslında, daha çok kâbus gibiydi. Gözlerimi kapatmamak için direnirken kafamı koltuğa yasladım. Yüzüstü bir şekilde yattığından yüzü hemen yüzümün yanındaydı. Düzenli bir şekilde nefes alıp veriyordu ve hâlâ uyuyordu. Aslında saatlerdir uyanmamasına şaşırmıştım, uykusunun ne kadar hafif olduğunu biliyordum ve ben de hemen dibinde nefes alıp veriyordum. Ama buna rağmen uyanmadıysa demek ki sandığından daha çok yorulmuştu.

Yüzümü yasladığım koltuktan kaldırdığımda gözlerim istemsizce sargılı eline düştü. Sonra karnının üstünde duran diğer eline baktım. Bunca zaman nasıl titrediğini fark etmemiştim gerçekten, acaba? Sandığımdan bile daha dikkatsiz olmalıydım, ya da o sandığından çok daha iyi saklıyordu bazı şeyleri. Gözüm tekrardan sarılı olan sol eline kaydığında bileğindeki tokama baktım. Tokanın

altında, bileğinde E harfi yazıyordu ve annesinin baş harfi olduğu için bu dövmeyi yaptırdığını biliyordum. İstemsizce sol elimle sargıda olan sol elini tuttuğumda neden yaptığımı bile anlamadan dudaklarımı sargının üzerine, sol elinin tam üzerine bıraktım. Uyuyor olmasına rağmen yanaklarım yaptığım şey yüzünden kızarmıştı. Elimi ateş değmiş gibi elinden çekeceğim sırada elimi sıktığını hissettim ve onu uyandırdım sanarak korkuyla yüzüne baktım. Ama hâlâ uyuyordu. Uyuyordu ve çok güzel görünüyordu.

**

40 SAAT SONRA

"Şah," dedi son hamleyi yaptığında. "Ve mat." Gözlerini kaldırıp Tolun'a baktığında, "Kaybettiğine göre," diye mırıldandı. "Artık adresi alabilir miyim?"

"Mantıklı bir şey yaptığını düşünüyor musun gerçekten de?" diye sordu Tolun cebindeki sigara paketini çıkardığı sırada. "Yani... Daha yeni yaralandın. Silah tutan elin işlevsizken oraya gidecek olman ne kadar mantıklı?"

"Kendi kurtardığım bir kızdan mı korkmam gerektiğini mi söylüyorsun şimdi de bana?" diye sordu Perva alaycı bir sesle. Sağ elindeki sigaradan derin bir nefes daha aldığında satranç tahtasının yanındaki küllüğe elindeki sigarayı bastırdı ve söndürdü. "Son birkaç gündür inanılmaz saçma konuşuyorsun benimle, Tolun. Ya kafayı yemeye başladın ya da benim kim olduğumu unutmaya başladın. Umarım doğru cevap birinci seçenektir." Ela gözlerini küllükten çekip Tolun'a baktığında, "Çünkü diğer türlüsü hiç hoş olmaz," diye bitirdi cümlesini.

"Neden son günlerde bana bu kadar sinir olduğunu anlamıyorum," dedi Tolun yorgun bir sesle.

O da en az Perva kadar uykusuzdu. Bu yola çıktıklarında nelerle yüzleşebileceklerini iyice

düşünmüş ve hamlesini buna göre yapmıştı ve henüz bir şey görmediklerini de biliyordu ama yine de yorgun hissetmekten daha fazlasını yapamıyordu. Aslında, bir seçim yaptığı da yalandı. Burada ailesinin mirasını sürdürmek zorunda olan tek kişi Perva değildi. Onun da babası bir söz vermişti. Perva'nın annesine, Ekaterina'ya... Bu yüzden, ne olursa olsun her adımında Perva'ya destek olmak zorundaydı çünkü destekçiler, bundan daha fazlasını hiçbir zaman yapmazdı.

"Beni dinlemediğin için olabilir mi?" diye sordu Perva alaycı bir sesle. "Bak, Tolun... Seneler önce verilmiş sözleri tutmana gerek yok." Sanki Perva, onun aklından neler geçtiğini hissedebiliyordu. Tolun olduğu yerde gerildi. "Ciddiyim. Baban ölü birine söz verdi diye buradaysan hiç olma daha iyi. Bu işi her zaman benim dediklerime göre yapacağız çünkü. Yani ya bana güvenirsin ya da siktir olup gidersin buradan."

"O sana güveniyor mu?"

"Senden çok güvendiği kesin," dedi Perva. Bengi'den bahsettiğini anlamıştı. "Ayrıca onun ne hissettiği önemli değil. Ben ona güveniyorum. Bu yeterli."

"Tam olarak nesine güveniyorsun?" diye sordu Tolun. "Planı siktir ettin, sadece kızı hayatta tutmaya çalışıyorsun. Farkında mısın?"

"Ben onu hayatta tutuyorum o da beni tutuyor," dedi Perva umursamaz bir sesle. "Bu seni neden ilgilendiriyor, Tolun?"

"Saçma sapan, miladı geçmiş bir söz yüzünden burada değilim ben çünkü," dedi Tolun. "Senin için buradayım. Buradayım çünkü sana değer veriyorum. Buradayım çünkü sana güveniyorum." Arkasına yasladığında, "O kızın, gerçekten o kız olduğuna emin misin?" diye sordu.

Perva kafasını salladı. "İsmi Veronika. Saçları eskiden siyahtı. Yüzü daha farklıydı ama kendini baştan yaratamazsın."

"Anlamadığım bir şey var," dedi Tolun, doğrulduğu sırada. "Sen onu tek bir bakış ile hatırlıyorsan Odkan nasıl haftalardır hatırlamıyor?"

Perva güldü. "Hatırlamadığını kim söyledi?"

"Hatırlasa neden yanında tutsun?"

"Kimden asker yaratacağını asla bilemezsin," dedi Perva oturduğu yerden kalktığı sırada. Tolun'un masanın üzerine bıraktığı kağıdı eline almıştı. "Bu annemin Odkan ve bana verdiği ilk dersti."

"Dikkatli ol!" diye bağırdı Tolun arkasından.

"Uyanırsa ona birkaç saate geleceğimi söyle," dedi Perva arkasını dönmeden.

Tolun kafasını salladığında o da kapıdan çıkmış ve Tolun'un yeni getirdiği bir Maserati'ye binmişti bile. Arabayı hızla çalıştırdı ve Tolun'un ona verdiği kağıttaki adresi okudu. Adresi okuduktan sonra kağıdı kenara attı ve arabayı tek eliyle sürmeye başladı.

Yaklaşık kırk dakika sonra gelmesi gereken adrese gelmişti bile. Arabadan çıktığında ellerine cebine soktu, Moskova'nın soğuğu anında içine işlemeye başlamıştı ama soğuğu seviyordu. Hatta bu şehiri de bu yüzden bu kadar seviyordu.

Yıkık dökük gibi duran ama içeride büyük bir eğlencenin döndüğüne emin olduğu mekandan içeri girecekken mekanın kapısından çıkan kızı gördü. Tam da ihtiyacı olan şeydi. Üzerindeki kıyafetlere baktı. Üzerine giydiği kaban, kıyafetleri, çizmeleri, hepsi son derece lüks markalara aitti, üstünde bir servet taşıdığını söylemek yanlış olmazdı. Onu en son gördüğünde ne kadar sefil bir hâlde olduğunu düşününce bu garip kaçabilirdi ama zenginliğini nereden elde ettiğini zaten biliyordu.

"Hedeon!" diye bağırdı kız kusursuz bir telaffuz ile. "Seni burada görmeyi hiç beklemiyordum."

Ama bekliyordu. Çünkü zaten haberi gelmişti. Aksi takdirde neden kapıdan dışarı, tam o geldiği anda çıkacaktı ki?

"Gerçekten beklemiyor muydun?" diye sordu Perva alayla güldüğünde.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu esmer kız. Gülse de yüzünden ne kadar gergin olduğu belliydi. Duygularını gizlemekte o kadar da iyi değildi.

"Başıma bela açacak olan bir sarışın var," dedi Perva. "Ve ben de düşündüm ki... Onu senden daha iyi kimse tanıyamaz. Değil mi, Alina?" Bir adım daha attığında, "Seni kurtardığım gece sahip olduğun o borcu ödeme zamanın geldi bence."

"Tabii," dedi Alina. "Onu mahvetmek için yardımı mı istiyorsun? Bunun için senden bir şey istemem bile. Aslında, tam olarak da senin için bir tehdit oluşturmasını bekliyordum çünkü senden başka kimse, bir şeyleri ortadan kaldırmak için hareket etme cesareti göstermiyor." Duraksayıp gülümsediğinde, "Ama bir sorunumuz var," dedi. Perva o sırada kapıdan başka birinin çıktığını görebilmişti. Birkaç hızlı adımda anında yanlarına gelen beden dikkatini dağıttığından artık Alina'yı değil de onu inceliyordu. "Bir şey yapmadan önce," dedi Alina kafasını yanındaki bedenin omzuna yasladığında. "Patronumdan daima izin almam gerekiyor."

"Ama ben kimseden izin almam," dedi Perva gülerek. "Borcumu öde diyorsam ödemek zorundasındır, Alina."

Kafasını kaldırıp Alina'nın yanındaki bedene baktı. Siyah saçlara, mavi gözlere sahip, en az kendisi kadar uzun boylu bir adam duruyordu kızın yanında. Üzerinde bir deri ceket ve kot pantolon vardı, tıpkı

Perva gibi. Gülümsediğinde buz gibi duran yüzü gevşedi ama gözlerinde hafife alınamayacak kadar tehditkâr bir ifade vardı.

"Senin hakkında çok şey duydum Narbekov," dedi adam gülümsediğinde. "Biri de hiç kural tanımadığındı. Sanırım bunu doğrulamış olduk." Bir adım attığında, "Tanıştığıma çok memnun oldum Hedeon," dedi elini uzatarak. "Roberto Rozanov. Kuzenimin cesedini kazarken çok zorluk yaşamadın, umarım? Ama hakkını vereyim, benim için büyük iyilik yaptın. Şimdi ben, senin için bir iyilik yapacağım."

17. Bölüm: "Katilini Sevmek İçin Nedenler"

Merhaba. Bölüme geçmeden önce kısa bilgiler vermek istiyorum çünkü gördüm ki geçen bölümün sonunda sonra çoğu kişinin aklı karışmış. Okumakta bulunduğunuz kitap, DUZAH, ASLANLAR SERİSİ olarak adlandırdığım bir serinin içinde yer alan bir kitap. DUZAH'ın baş karakterlerini zaten biliyorsunuz, şu an burada olduğunuza göre. ASLANLAR SERİSİ'nin bir diğer kitabı da KONRULUN KAFESİ ve onun baş karakterleri de en baştan beri gördüğünüz Odkan ve diğer bölümde gördüğünüz Natasha. Ve ASLANLAR SERİSİ'nin son bir kitabı, HENÜZ YAYIMLANMAMIŞ olan bir kitap. O kitabın baş karakterleri de Roberto ve Alina, yani 16. Bölüm'ün sonunda gördüğünüz karakterler.

Bu yüzden yorumlardaki insanlar onları tanıyor çünkü gerek Twitter'dan gerek Instagram'dan kitaplarla ilgili paylaşımlar yapıyorum. Yani bir şeyi kaçırmadınız, yanlış kitaptan başlamadınız çünkü serinin zaten bir sıralaması yok.

Bağlantılı serileri bir puzzle gibi yazmayı daha çok seviyorum, mesela bu kitapta daha KONRULUN KAFESİ'nde öğrenmedikleri bir şeyi öğrendiler geçen bölüm, onda da öğrenecekler zamanı gelince tabii ama kitaplar arası böyle ufak spoiler dolaştırmayı seviyorum, yani o kitaplarda da bu kitapla alakalı

şeyler mutlaka olacaktır ama okumak zorunda değilsiniz, her kitap bağımsız, önünde sonunda sizi ilgilendiren şeyleri kendi kitabında okursunuz. Sadece akılların karıştığını ve yanlış kitaptan mı başladık ya sorgulamalarının yaşandığını gördüğüm için duruma el atmak istedim. Bu bilgilendirmeyi o yüzden yapıyorum.

Kısaca söylemek gerekirse, doğru yerdesiniz. Yorumlarda spoi verenler de okudukları şeylerden dolayı değil, benim düşük çenemden dolayı biliyorlar çoğu şeyi. Çünkü Twitter'da çok fazla konuşuyoruz bölümlerden sonra ve ben spoinin dozunu hep kaçıran bir yazar oldum.

Bölümlerden önceden haberdar olmak için Instagram hesabımı takipleyebilirsiniz. İsmim orada hazel.noya. Twitter ismim ise davincitookapen. Gizli hesapları kabul etmiyorum çünkü o zaman sohbetin bir anlamı kalmıyor. İsteklere yetişmem biraz uzun sürüyor. Aktif oldukça her gün birilerini almaya çalışıyorum. Onun dışında bir de beni buradan takip edebilirsiniz, attığım duyurulardan haberdar olursunuz.

Falan filan... Bölüm öncesi konuşmaları HİÇ sevmiyorum, anlamışsınızdır, hep çok kafa açmışım gibi hissediyorum. (Mecburum...) Bölüm sonrası konuşmaları da pek sevmiyorum aslında hiç BÖLÜM NASILDI YA kutucuğu koyduğumu gördünüz mü siz çünkü ben hiç görmedim de... (Şu an ani bir kararla bu bölümün sonuna koymaya karar verdim bir sürü şey soracağım size. O sırada sorduğu soru: Perva sizce hangi dağdan inmiştir?) Finallerim dün akşam bitti ve nefesi bölümde aldım yani o yüzden bu notu gecenin altısında, aslında sabahın altısında yazıyorum o yüzden ne dediğimi, ne anlattığımı da pek sorgulamayın şu an bu okuduğunuz bölümü bitirdim, muhtemelen siz bu bölümü akşam okuyor

olacaksınız. Eğer son saniyeye kadar gelebilmiş, tahammül edebilmiş olan okurlarım varsa onları ÖPÜYORUM ve sonunda BÖLÜME UĞURLUYORUM EFENDİM.

Benden iyi okumalar ve bol öpücükler, sizden de bol yorumlar ve bol oylar olsun bence...

17. Bölüm: "Katilini Sevmek İçin Nedenler"

breathe, One More Try

Uyandığımda arabanın arkasında yatıyordum.

Yağmur damlaları cama çarpıyordu, gözlerimi sonunda aralayabildiğimde gökyüzünün tamamen gri olduğunu fark ettim, Ankara'ya geldiğimizi anlamam çok uzun sürmemişti bu yüzden. Arabanın içinde ısıtıcı çalışmasına rağmen ellerim buz kesmişti. Gözlerimi Tolun'a ait olan Mercedes'in cam olan tavanından alıp yanıma baktığımda Perva'nın hemen yanımda oturduğunu gördüm. Aslında, yanımda oturuyor da sayılmazdı çünkü kafam kucağındaydı. Ayaklarımı tamamen uzatmış ve onu küçücük bir yere sıkıştırmıştım. Oturuyor vaziyette olmasına rağmen onun da kafası arabanın koltuğuna yaslıydı ve gözleri kapalıydı. Uyuyor gibi duruyordu ama uyuduğunu sanmıyordum.

Tolun ve Sara'nın önde bir şeyler konuştuğunu duyuyordum ama neredeyse fısıldaşıyorlardı, bu yüzden ne anlattıklarını anlamam pek mümkün değildi. Özel bir şey mi konuşuyorlardı yoksa biz uyuduğumuz için mi fısıldaşıyorlardı emin değildim. Gerçi umurumda olduğu da söylenemezdi.

"Günaydın, uyuyan güzel."

Duyduğum ses ile beraber irkilerek bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Ona bakmak için kafamı geri atıp yukarı bakmam gerekiyordu. Gözlerini açmıştı, hâlâ aynı pozisyonda duruyordu ve yüzümü izliyordu. Dün gece uykuya dalmadan önce göründüğünden çok daha iyi göründüğünü düşündüm. Ne zaman uyuyakalmıştım ve ne zaman yola çıkmıştık, saat kaçtı bir fikrim yoktu ama dün gece normalde uyuduğundan daha çok uyuduğu kesindi. En azından dinlenmiş görünüyordu. Ama gözaltındaki morluklar ve yüzündeki yorgun ifade bir gün uyumak ile geçecek gibi değildi. Zaten yaralı olduğunu da hesaba katacak olursak, uyuduğu için dinlenmiş hissettiğini sanmıyordum.

Kurumuş boğazımı temizlediğimde, "Günaydın," diye mırıldandım. Sesim o kadar hırıltılı çıkmıştı ki boğazımı bir kere daha temizleme ihtiyacı duydum. Susamıştım. Acaba arabada su var mıydı?

Sanki aklımı okumuş gibi birden elindeki pet şişeyi bana doğru uzattı. Onu nereden çıkardığını anlamasam da sorgulamadan doğruldum. *Aslında pozisyon oldukça rahattı ya. Neden bozdun ki?* Yanında oturur vaziyete geçtiğimde pet şişenin kapağını açtım ve bir yudum su aldım. Sonra biraz daha içtim. Ağzımda iğrenç bir tatla uyanmak kadar nefret ettiğim çok az şey vardı.

Sudan bir yudum daha aldığım sırada ona dönerek "Ankara'da mıyız?" diye sordum. Bu kasvetli havanın İzmir'e ait olabileceğini düşünmüyordum.

Kafasını salladı. "Yarım saat kaldı."

Yol kaç saat sürmüştü acaba? Tolun'un hızlı kullandığına emindim, çünkü uzun yola tahammül edebilecek biri gibi görünmüyordu. Arabaya bindiğimi bile hatırlamıyordum, muhtemelen sabaha karşı onu kontrol ederken uyuyakalmış olmalıydım. Bunu tutulan belimden bile anlayabiliyordum. Normalde

yatarak uyuduğumda bile hep tutulmuş boyun ya da ağrıyan bir sırt ile uyandığımı hesaba katacak olursam, o pozisyonda uyuyakaldıktan sonra ağrı çekiyor olmam çok da garip değildi.

"Nasıl taşıdın beni o elle?" diye sordum gözlerimle yaralı elini işaret ettiğimde. "Tolun mu taşıdı yoksa?"

"Yok daha neler..."

Kendi kendine mırıldandığını duyunca kaşlarımı çatarak ona baktım. "Efendim?"

"Omzuma aldım," dedi düz bir sesle. "Neden bana yaralı bir hayvanmışım gibi davranıyorsun? Alt tarafı elimden vuruldum."

"Alt tarafı mı?" diye sordum gözlerimi devirdiğimde. Vurulduğunda ne kadar panik yaptığını ve korktuğunu görmeseydim eğer beni umursamadığına inandırabilirdi ama şu an buna inanmam mümkün değildi. "Senin bu bana bir şey olmaz, havalarını ne yapacağız?" Benim gibi gözlerini devirdiğinde kaşlarım biraz daha çatıldı. "O yara iyileştiğinde elin sağ elin gibi olursa görüşeceğiz seninle," diye devam ettirdim kendimi ama böyle bir ihtimali düşünmek bile istemiyordum.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi net bir sesle.

Sesinin bu kadar net olması ve her şeyi biliyormuş gibi davranması çoğu zaman sinirimi bozsa da aslında şimdi böyle konuştuğu için memnundum. Çünkü kafamdaki felaket senaryolarını bir şekilde bastırmayı başarabiliyordu. Benim üzerimde ne ara böyle bir etkiye sahip olmuştu emin değildim çünkü çok değil birkaç hafta önce ona güvenmiyordum bile ama şimdi durumun böyle olmasından çok da şikayetçi sayılmazdım çünkü dün gece onun da gördüğü üzere, ben fazlasıyla panik yapabiliyordum. Dün gece iyi idare etmiş sayılsam da... Bu aksiyonu birkaç gece üst üste kaldırabileceğimden emin değildim. Birinin

bana işlerin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım vardı. Birinin de değil... Özellikle onun.

"Umarım olmaz," dedim ona bakarken.

"Ummana gerek yok," dedi bu sefer de. "Zaten olmayacak."

"Öyle olsun," dedim esnediğimde. Yeni uyanmış olmama rağmen o kadar uykum vardı ki ağzım sanki esnemekten yırtılacaktı. Neden bu aralar hiçbir şey yapmasam da hep yorgun hissettiğimi anlamıyordum.

"Uyusana," dedi esnediğimi fark ettiğinde. "Birkaç saate Ankara'da oluruz."

"Orada ne yapacağız?"

"Leo'yu görmem gerek," dedi. "Odanın ne döndürdüğünü anlayamıyorum ve anlamadan da buradan gitmeye niyetim yok. Öğlen Moskova'ya gideceğim."

"Moskova'ya mı?" diye sordum gözlerimi yüzüne diktiğim sırada. "O nereden çıktı şimdi?"

"İşlerim var," dedi sadece.

"Ne işi?" diye sordum çünkü sormadığım takdirde sorulara asla cevap vermediğini öğrenmiştim. İşin sinir bozucu yanı, çoğu zaman sorduğumda da cevap vermiyordu ama bu aralar durumu ilk zamanlara göre çok daha iyiydi.

Asıl şaşırtıcı olan bana güvendiğini söylemesiydi.

"İş işte," dedi kafasını koltuğa yasladığında. "Biriyle görüşmem lazım."

"Kiminle ama?"

"Ne yapacaksın?" diye sordu bana baktığında.

"Ne demek ne yapacaksın?" diye sordum şaşkın bir sesle. "Hani artık birbirimize karşı açık oluyorduk? Hani bana güveniyordun?"

"Sana güveniyorum zaten," dedi kafasını eğdiğinde. "Önemli bir şey olsa söylerdim."

"Bensiz mi gideceksin yani Moskova'ya?"

"Senin burada olman daha sağlıklı olur bence," dedi. "Tolunlar ile beraber kalırsın. Yarın sabah döneceğim zaten."

"Hayır," dedim net bir sesle.

"Güvende olacaksın," dedi o da net bir sesle. "İtiraz etmeni gerektirecek bir şey yok."

"Ben zaten güvende olurum," dedim gülerek. "Endişelendiğim şey ben değilim. Sensin. Sen o elle nasıl güvende olacaksın acaba? Ne peşinde olduğunu bile doğru düzgün söylemiyorsun. Seni bir yere tek göndermek istemiyorum."

Yavaşça güldü. "Şimdi emirleri sen mi veriyorsun?"

Omzumu silktim. "En başından beri olması gereken buydu zaten."

Tam ağzını açıp da bana bir şey söyleyeceği sırada Tolun arkaya döndü ve "Moskova işi iptal," dedi. "Bu gece uçağı kaldıramayız. Yarın sabaha karşı bakacağız."

"Ne demek uçağı kaldıramıyoruz?" diye sordu Perva birden oturduğu yerde dikleştiğinde. "Bu gece orada olmam lazım, Tolun. Bir çaresini bul."

"Bulamam abicim nasıl bulayım?" diye sordu Tolun çaresiz bir sesle. "Adam müsait değil. Senin için pilot mu olacağım birden? Ben mi kaldırayım uçağı? Uçuşlara baktım, bu gece Rusya'ya hiç uçuş yok. Yarın sabah bir uçuş var, hep beraber ona bineriz."

"Normal uçuşla mı gideceğiz?" Perva'nın suratını buruşturduğunu gördüm ve az kalsın bu yüz ifadesine gülecektim. "Ekonomi sınıfında falan uçmam ben."

"Bu piçin burjuvaziliği şaka mı?" diye sordu Sara kahkaha attığında. "Ekonomi sınıfının nesi varmış tam olarak, prensimiz?"

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordum yattığım yerden yavaşça doğrulduğumda. Şimdi Tolun ve Sara arkalarını döndükleri için onun bacağında yatmak beni germişti. Ben doğrulduğumda bakışları bana

doğru döndü. Yüzünde düz bir ifade vardı ve son derece ciddi görünüyordu. "Anladım, yapmıyorsun. Ciddisin bayağı."

"Her şeyi tattı şu hayatta bir fakirliği tatmadı tabii," dedi Tolun gülerek. "Derebeyi gibi takılıyor amına koyduğum. Ekonomi sınıfını bırak, adam özel olmayan uçağı beğenmiyor."

"Hepiniz birleşip neden dalga geçiyorsunuz lan?" diye sordu Perva birden. "Boyum iki küsür metre benim lan! İki metre! Bacaklarım sığmıyor ekonomi sınıfında. Rahat edemiyorum." Hepimizin ona alayla baktığımızı fark ettiğinde, "Tamam lan dümdüz istemiyorum ya bacak falan bahane," dedi kabul ederek. "Bakıp durmayı kesin."

"O kadar komiksin ki..."

"Güldürebildiysek ne mutlu," diye cevapladı beni gözlerini devirerek. Sonra Tolun'a dönerek, "Telefonunu versene," dedi. "Uçuş saatlerine bakacağım."

"Ben bakıyorum şimdi Business Class'a," dedi Sara, Tolun'un elinden telefonu aldığında.

"Business Class'a bakma," dedi Perva. "Söyle Mehmet'e First Class ayarlasın."

Kahkaha attığımda bana öyle ani döndü ki gülüşüm yüzümde donakaldı ama sonra bakışı yüzünden daha çok gülmeye başladım. Sara ve Tolun da gülmeye başladığında onunla alay ettiğimiz için sinirleri bozulmaya başlamıştı.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordum ona doğru döndüğümde, hâlâ gülmeye devam ediyordum.

"Konforlu yolculuk yapmak istemek suç mu ya?" diye sordu gergin bir sesle. "Neden üstüme geliyorsunuz?"

"Burjuva sınıfı Bengicim," dedi Tolun gülmeye devam ederken. "Ne dertler var... Biz anlamayız."

"Burjuva sınıfı dalgası nereden çıktı şimdi amına koyayım?" diye sordu Perva isyan eder gibi. "Ne alaka?"

"Söylentilere göre Vlad dün gece kaldığımız evi görünce kalp krizi geçirip vefat etmiş," dedi Tolun gülerek. "Bugün aramızda gördüğümüz kişi Vlad'ın hayaleti."

"Gram komik değilsiniz var ya," dedi Perva. Yüzünde tek bir mimik belirtisi bile yoktu. Tolun'un söylediğine kahkaha attığımı gördüğünde kıstığı gözlerini bana döndürdü ve "Buna mı gülüyorsun?" diye sordu ciddi bir sesle. "Gerçekten mi?"

"Gayet komikti," dedim gülmeye devam ederken. "Anlaşıldı senin neden gün doğar doğmaz neden yola çıkmak istediğin. Dayanamadığın tabii o eve... Nasıl kalacaksın tabii sen gecekonduda? Yakışır mı hiç senin gibi bir prense?"

"Çattık ya," dedi Perva kendi kendine.

"Abi bu araba o kadar pahalı değil de senin içinde camdan atlama isteği falan oluşuyor mu arabanın markasını modelini fark ettiğin anlarda?" diye sordu Tolun, Perva'ya döndüğünde. "Eğer öyleyse bir galeri bulalım kenara çekip girelim içeri, sen kendine uygun bir araba alırsın onunla gideriz. Sen fenalaşma da yeter."

"Bokunu çıkart ama," dedi Perva. "İyice bokunu çıkart, tamam mı?"

"Oğlum senin şu an kolundaki saat on milyon Türk lirası, farkındasın değil mi?" diye sordu Tolun gülerek. "Sence bokunu çıkaran biz miyiz?"

Ağzım açık bir şekilde Perva'ya baktım. "Şaka yapıyorsun..."

"Dedemin hediyesi lan bu!" dedi Perva savunmaya geçerek. "Ben para verip almadım. Ayrıca ben bile fiyatını bilmiyorum. Sen nereden biliyorsun?"

"Abi bu nasıl bir aile?" diye sordu Tolun. "Bak ben biz ergenken de asla inanamıyordum buna. Bir gün beş milyonluk bileklik takıyordun diyordun ki annemin hediyesi, diğer gün on milyonluk saat takıyordun diyordun ki dedemin hediyesi, başka bir gün bir yüzük takıyordun oluyordu üç milyon liralık ona da diyordun ki babaannemin hediyesi, başka gün bir arabayla geliyordun lan on beş yaşındaydık altında Bugatti vardı neymiş babanın hediyesiymiş. Nasıl bir aile bu ya, nereden gelmiş oğlum bu zenginlik size? Hayır, biz de varız bu örgüt işinin içinde. Bilmesek inanacağız yani buradan o kadar para geldiğine. Odkan ile haftalık harçlık çıkarmak için kupon yapıyorduk lan biz! Senin kolunda on milyonluk saat vardı!"

"Sen bunları kaç sene içinde tuttun abicim?" diye sordu Perva şok içinde Tolun'a döndüğünde. "Ne takıyorum ne giyiyorum neye biniyorum hepsini röntgene almışsın. Fiyatlarına kadar aklında tutmuşsun. Kaç senedir bu konuşmaya kendini hazırlıyordun lan?"

"Çok senedir, kardeşim..."

"Burjuvazi bir insansın derken bundan bahsediyordum işte," dedi Sara gülerek. "Hangimizin dedesi İstanbul beyefendisi gibi giyinip bize on milyon liralık saat hediye ediyordu? Benim dedemin tek yaptığı şey at yarışı oynayıp bizi borca sokmaktı. Tolun'unki de poker bağımlısıydı. Bengi hadi, sen de Pençe'sin, senden örnek verelim. Senin deden ne yapıyordu?"

"Benim dedem Ordu'da köyde yaşıyordu," dedim gülerek. "Fındık bahçesi vardı. Yazın ziyarete gittiğimizde ağaç sopasıyla bizi kovalayıp pezevenk ben sizi çağırdım da mı geldiniz de kalabalık yapıyorsunuz diye bağıra bağıra abimi dövüyordu."

Sara ve Tolun birden kahkaha attığında Perva ciddiyetle bana döndü. "Yalan söylüyorsun şu an." Sonra Sara ve Tolun'a döndü ve "Yalan söylüyor şu an," dedi tekrardan.

"Pardon?" dedim gülerek. "Ne yalanı söyleyeceğim sana? Doğruyu söylüyorum!"

"Kız doğruyu söylüyor gayet de," dedi Tolun alaycı bir sesle. "Herkes sizin gibi her hafta sonu davet verip takım elbiselerle akşam yemeği yiyip ayakkabıyla eve girmiyordu, kardeşim! Anormal olan sizsiniz, kabul et artık şunu!"

"Abi yok öyle bir şey ya!" dedi Perva. İyice gerilmişti.

"Lan siktir git!" diye bağırdı Tolun kahkaha atarak. "Odkan sizin eve geldiği için travma geçirip bize koşup bunlar tarikat gibi davranıyorlar evde herkes takım elbise gömlekle dolaşıyor demişti. Masada herkes birbirine siz ve efendim diye hitap ettiği için çocuk travmatize olmuştu, küfür edemiyorum diye ağlıyordu içindekileri dökmek için bizimle hep küfürlü konuşuyordu."

"Ya bir yemeğe denk gelmiştir alt tarafı," dedi Perva hâlâ kendini savunurken. "Ayrıca bizim evde kimse kimseye siz ve efendim diye hitap etmezdi ki amına koyayım. Babam ve Ekaterina sadece birbirlerine sövüyorlardı. Nasıl öyle bir ortam olabilir sence? Bir tek dedem geldiğinde öyle takılıyorduk."

"Ben bilmem kardeşim," dedi Tolun. "Geç bunları. Sen dedene efendim diyor muydun demiyor muydun sen onu söyle bana."

"Oğlum dedem öyle biriydi ne yapayım amına koyayım?" diye sordu Perva birden bağırarak. Bağırması o kadar ani olmuştu ki onu bu kadar sinirli görünce istemsizce bir kahkaha patlattım. Anında bana döndü ama bakışları yumuşamıştı sanki. Kısa bir an yaşadığımız göz temasından sonra tekrar Tolun'a

dönerek "Oğlum o zamanlar dedem Leo'ydu, biliyorsun bunu, değil mi?" diye sordu Perva. "Sen onun nasıl bir dönem geçirdiğini bilmezsin ama git de amcana sor, millete ne çektirdiğini bir de o anlatsın sana. Ona siz diye hitap etmeyeni çekip vuruyordu amına koyayım. Ne yapacaktım? Huyuna gidiyorduk işte."

"Harbi ruh hastasıymış o adam," dedi Sara. "Bazen babam anlatıyor da tüylerim ürperiyor."

"Bizim aileden normal adam çıkmaz zaten," dedi Perva alaycı bir sesle. "Ama az önceki konuya gelecek olursak... Bengi size yalan söylüyor."

"Tutturdu bu da yalan diye ya." Şaşkınlıkla ona döndüm. "Ne yalanı söyleyecekmişim ya ben?"

"Kızım sen neden annenin babasını söylüyorsun sadece dedem böyle böyleydi diye," dedi o da bana döndüğünde. Sesi alaycıydı. "Babanın babasını da anlatsana. Senin babanın babası Türkiye'nin en zengin adamlarındandı lan! Gayet de benim dedem gibi bir insandı."

"Yakışmadı Bengi," dedi Tolun alaycı bir sesle. "Ben seni de bizim gibi Anadolu'nun bağrından kopup gelen biri sanmıştım..."

"Biz o adamı tanımadık bile," dedim savunmaya geçerek. "Ne alaka? Adam, babamı annem ile evlendi diye evlatlıktan reddetti. Bizi zaten torun olarak kabul etmedi. Babamla da ölene kadar bir daha görüşmediler. Vasiyetinde bir kuruşunu bile babama bırakmadı. Hepsini amcamlara verdi."

Annemin bu konu yüzünden ne kadar üzgün olduğunu hâlâ hatırlıyordum. Babam hiç umursamadan kendi babasına karşı onu seçmiş olsa da o her zaman bunu bir yük gibi taşımaya devam etmiş ve babam evlatlıktan reddedilip tek kuruş bile alamadığı için her zaman onu suçlamıştı ama bu babamın umurunda bile değildi. Abim de ben de

babamın babasını sadece bu hikaye ile biliyorduk. Amcalarım ve Çakır dedem olacak adam ile o ölene kadar görüşmeye devam etse de biz onu hiçbir zaman görmemiştik.

"Aşka bak be," dedi Sara. Sonra birden Tolun'a dönüp "Amcan benimle evlenmeni onaylamasa ve seni evlatlıktan reddedecek olsa da benimle evlenir miydin?" diye sordu.

Tolun'un ailesi hakkında bir bilgim yoktu ama az önce de Perva babana değil amcana sor dediği için babasının yaşamadığını tahmin etmiştim. Şimdi Sara da böyle söylediğine göre baba yerine koyduğu figür amcasıydı. Acaba babasına ne olmuştu? Eceliyle mi ölmüştü yoksa bu örgütte gizemli şekilde öldürülen yüzlerce kişiden sadece birisi miydi?

"Tabii ki canım," dedi Tolun anında cevaplayarak. "Soru mu bu yani?"

"Sen amcandan izinsiz sıçmaya bile gitmezsin," dedi Perva gülerek. "Yalan söyleme."

"Oğlum bana babalık yaptı lan o adam kaç sene," dedi Tolun. "Yemedi yedirdi. Kendi çocukları ile hep aynı yere koydu beni. Tabii ki ondan izinsiz adım atmam. Ama Sara benim kırmızı çizgimdir. Oraya kimse karışamaz. Zaten kimse de karışamayacağını bilir. Karışırlarsa da kim olduklarını siklemem."

"Aşkım benim ya!" dedi Sara kollarını Tolun'un boynuna sardığı sırada. "Ölürüm sana!"

"Biz de böyle bir delikanlıyız icabında..."

Tolun gülerek yanağını öptü. Sonra Sara görüş açısını kapatmamak için geri çekildi ama hâlâ gözlerinden kalpler fışkırarak bakıyordu Tolun'a. Bazen ikisine sinir olabiliyordum ama ikisinin de gerçekten iyi insanlar olduğunu düşünüyordum ve gerçekten, babam ve annemden sonra hayatımda gördüğüm en uyumlu ve tatlı çiftlerdi.

"O kadar mıçmıçsınız ki," dedi Perva gözlerini devirerek.

Ama onları mutlu görmeyi sevdiğini gözlerindeki bakıştan anlayabiliyordum. Her zaman sert ve ters olmasına rağmen içinde yumuşak bir yanı da vardı, ne kadar öyle bir şey olmadığını iddia etse de ben bundan emindim çünkü defalarca görmüştüm. Ne kadar göstermemek için çabalamış olsa da.

"Kıskanma kardeşim," dedi Tolun güler gibi bir sesle. "Büyüyünce senin de olur."

"İstemez," dedi Perva alayla. "Böyle iyiyim."

"Hep öyle derler," dedi Sara.

"Sen onu boşver de," dedi Perva, Sara'ya döndüğünde. "Sen neden soruya cevap vermiyorsun, Sara?" Ortalığı karıştırmak ister gibi birden öne doğru eğildiğinde Tolun'a dönüp "Sen de sorsana abicim," dedi. "Baban beni istemese benimle evlenir miydin desene. Neden hep kızlar soruyor?"

"Babam Tolun'u benden daha çok seviyor," dedi Sara, Perva'ya döndüğünde. "Bu soru o yüzden çok saçma."

"Tolun'un amcası da seni çok seviyor zaten," dedi Perva biraz daha ortalığı karıştırmaya çalışarak. "Burada farazi konuşuyoruz."

"Ortalığı karıştırma çaban çok takdir edilesi," dedi Sara gülerek. "Ama Tolun senin bu oyununa düşmez."

Tolun birden Sara'ya dönerek "Neden cevaplamıyorsun ya soruyu?" diye sorunca birden kahkaha attım. Perva'nın da dudaklarında bir gülümseme belirmişti. Kahkaha atmamak için kendini tutuyormuş gibi görünürken bana doğru döndü ve dudaklarımı kıpırdatarak ona *çok fenasın* dedim. Yüzündeki gülümseme büyürken sadece göz kırptı. "Cevapla, evet," dedi Tolun ısrar ederek. "Baban benimle evlenmeni kabul etmeseydi de benimle evlenir miydin?"

"Perva'nın oyununa düştüğüne inanamıyorum!" dedi Sara sesini yükselterek. "Ona şu hazzı yaşatıyorsun ya! Harbiden salaksın, aşkım."

Perva sırıtarak arkasına yaslandığında, "Yalnız hâlâ cevap vermedin," dedi.

"Perva haklı," dedi Tolun. "Hâlâ cevap vermedin. Neden cevap vermedin?"

"Sen cevap vermemek için böyle oyalansan senin ağzına sıçmıştı bu arada," dedi Perva alaycı bir sesle. "İşte, kadınlar..."

"Ya ne kadınlar?" diye sordum gülerek ona döndüğümde. "Daha önce randevuya bile çıkmamışsın. Sanki çok tattın bu tarz şeyleri. Triplere bak."

"Kızım bizim de lisede hızlı zamanlarımız olmuştu sonuçta," dedi Perva gülerek. "Sen beni cidden dağdan inme mi sanıyorsun?"

"Sen biriyle hayatta flört edemezsin," dedim gülerek.

Meydan okuyormuş gibi tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Öyle mi sanıyorsun?"

"Öyle sanmıyorum," dedim gülerek. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Peki," dedi omzunu silkerek. "Öyle olsun."

"Şu an konu sen değilsin abicim," dedi Tolun birden bizim konuşmamızı bölerek. "Şu an konu sevgilimin hâlâ bu soruya cevap vermemiş olması. Evet, Sara, bak hepimiz cevabını bekliyoruz. O kadar zor bir soru değil. Baban benimle evlenmeni istemese evlenir miydin yoksa evlenmez miydin?"

"Tolun, Perva'nın gazına geldiğine inanamıyorum!" dedi Sara gülerek. "Tabii ki evlenirdim, aşkım. Gerçekten başka bir cevap olabileceğini düşünüyor musun?"

Tolun derin bir nefes alarak Perva'nın omzuna yavaşça vurdu. "Beni neden gaza getiriyorsun lan?"

"Oğlum ben seni gaza mı getirdim sence?" diye sordu Perva neredeyse gülerek. "Salak mısın sen? Sadece ortaya bir soru attım sen kendi kendine delirdin. Demek ki delirmeye yer arıyormuşsun. Ne mal bir adamsın ya."

"O zaman beni Bengi gaza getirdi," dedi Tolun.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ben ne alaka? Ağzımı bile açmadım burada be!"

"Kusura bakma," dedi Tolun. "Suçu birine atmam lazım."

"Başka bir cevap verebileceğimi mi düşündün gerçekten?" diye sordu Sara birden Tolun'a döndüğünde. "Benden başka bir cevap beklemen sence de..."

"Eyvah trip geliyor," dedi Tolun kendi kendine. "Acilen konuyu değiştirip topu başkasına atmam lazım. Bengi'ye atayım bari." Göz ucuyla bana baktığında kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ailen biriyle evlenmeni onaylamasa sen evlenir miydin?"

"Bu soruyu cevaplamam çok saçma olmaz mı?" diye sordum gülerek. "Kimse hayatta kalmadığı için..."

Gülmeme rağmen moralim anında bozulmuştu. Tolun'un bunu bilerek sormadığını farkındaydım ama kendime engel olamamıştım. Birden Tolun'un kırdığı pot yüzünden yüzünün asıldığını ve ortamdaki o neşeli havanın solup gittiğini fark ettiğimde kendimi daha kötü hissettim çünkü uzun zamandan beri ilk kez bu arabada kendimi normal bir insan gibi hissetmiştim. Perva bile bizimle şakalaşıp konu ailesi olduğunda rağmen hiçbir şekilde pot kırmadan muhabbeti devam ettirirken bu enerjiyi sikip atan kişi olduğum için kendime sinirlendim.

Toparlamak amaçlı "Ama madem farazi cevap veriyoruz," dedim. Sesimi düşük tutmamak için oldukça çabalamıştım. "Babam bana karışan bir adam olmadı hiçbir zaman, her zaman iyiliğimi isterdi.

Annem de öyle. Ayrıca ikisinin de altıncı hissi çok kuvvetliydi, birinden iyi enerji almadıklarında o kişi bize hep bir yanlış yapardı. Yani o yüzden onlar birini onaylamıyorsa gerçekten de bir bildikleri vardır diye düşünürdüm. Sanırım ne kadar seversem seveyim annemin ve babamın onay vermediği biriyle olamazdım ya."

"Sevince öyle olmuyor işte ya," dedi Sara. "Çok doğru bir bakış açısı ama insan ağzıma sıçacaksa da ben yaşayarak göreyim bunu diyor sevince. Tabii, aileye olan bağlılık ile de alakası olabilir bunun." Perva'ya döndüğünde, "Sen de cevapla," dedi.

"Ben hayatta evlenmem abi," dedi Perva.

"Ya farazi konuşuyoruz, oğlum!" dedi Tolun. "Yoksa biliyoruz. Seni kim alsın?" Perva ona ters ters baktığında kahkaha attım. Ortamın enerjisi düşmediği için çok mutluydum. Perva da benimle aynı hâlde olmasına rağmen, aileyle ilgili cevaplayacağı tüm sorular içten içe ona sadece acı veriyor olsa da durumu hiç bozuntuya vermiyordu. Normalde böyle normal sohbetleri bırak, ciddi konularda bile konuşmamak için çabalarken bu sabah neden böyle olduğunu merak etmeye başlamıştım ama bu durumdan şikayetçi değildim de. "Senaryo düşün. Bir kız var, evlenmeyi düşünüyorsun."

"Çok mu seviyorum?" diye sordu Perva alaycı bir sesle. "Ölüyor muyum aşktan?"

"Evet," dedi Tolun. "Bir gün görmesen o gün cehenneme dönüyor. Öyle bir aşıksın."

"Kafamı sikeyim o zaman," dedi Perva gülerek. "Bunca derdin arasında ne yapmışım bir de. Bak sen şu işe."

"Hay senin amına koyayım!" diye isyan etti Tolun.

"Sara'dan daha fazla çabalıyor şu cevap vermemek için," dedim gülerek. "Alt tarafı basit bir soru ya."

"Çok mu merak ettin cevabımı?" diye sordu Perva gülerek. "Babam dese siklemezdim, evlenmek istiyorsam evlenirdim ama Eka'nın onay vermediği biriyle evlenmek istemezdim sanırım. Yani, sanırım değil. Ekaterina hayır diyorsa, bu onu mutsuz edecekse ne kadar aşık olursam olayım asla evlenmezdim."

Ona kötü davrananın her zaman annesi olduğunu düşünmüştüm. Bana onu anlatış şekli yüzünden. Annesinin de vefat ettiğini, öldürüldüğünü ama o zaman bir intikam almadığını biliyordum ama babası öldüğünde her şeyi geride bırakarak bir intikam yoluna çıkmaya karar vermişti. Bu yüzden onun her zaman babasına daha fazla değer verdiğini düşünmüştüm ama hayır, gerçek hiç de öyle değildi.

O gerçekten annesinin oğluydu.

Tolun ve Sara sessizleştiğinde ben kendime engel olamadan "Niye?" diye sordum. "Yani neden baban hayır dediğinde umursamazsın da annen hayır dediğinde umurunda olurdu? Annenin hislerinin daha güçlü olduğunu falan mı düşünüyorsun? Hayır diyorsa bir bildiği vardır gibisinden?"

"Hayır alakası yok," dedi alayla güldüğünde. "Onu mutsuz edecek bir şey yapamazdım ben. O yüzden."

Arabada tuhaf bir sessizlik oluştuğunda kısa bir an göz göze geldik. Göz temasını bozan o oldu. Bakışlarını camdan dışarı çevirdi ve üzerindeki ceketin cebinden sigara paketini çıkararak içinden bir dal çekti. Dalı tutan ince uzun parmaklarına baktığım sırada dalı dudaklarına sabitleyip çakmağı ile ucunu ateşledi ev dalı işaret ve baş parmağı arasına alarak derin bir nefes çekti. Arabanın içi dumana boğulmasın diye kendi oturduğu taraftaki camı açarak kafasını geriye yasladı. Bir anda konuşası kaçmış gibiydi. Gerçi dürüst olmak gerekirse bu kadarı onun için fazlaydı bile.

"Bir mola mı versek ya?" diye sordu Tolun, sanki arabadaki garip sessizlikten rahatsız olmuş ve onu bozmak istemişti. "Benim fena çişim geldi. Sara'nın da bir kahve içesi varmış. Durayım mı benzinlikte?"

"Fark etmez," dedi Perva sessiz bir şekilde.

Tolun bana döndüğünde, "Olur," dedim. "Sigara alırım ben de. Paketim bitmişti."

Perva hiçbir şey söylemeden cebinden sigara paketi çıkardığında yüzüme bile bakmadan bana doğru uzattı.

"Ben senin içtiğini sevmiyorum," dedim pakete bile bakmadan. "İçemem."

"İyi de bu benim içtiğimden değil ki," dedi sigarayı tekrar uzattığında. Bu sefer bana doğru dönmüştü. "Bu senin içtiğinden. Ayrı paket."

"Bunu neden taşıyorsun ki yanında?" diye sordum şaşkınlıkla paketi elinden aldığımda. İçinden bir dal çekerek dudaklarım arasına koyduğumda bana doğru eğilerek elindeki çakmakla sigarayı yaktı. Derin bir nefes çektim, saatlerdir sigara içmediğim için aldığım şu nefes çok iyi gelmişti.

"Sen içiyorsun diye aldım kendime de paket alırken işte," dedi düz bir sesle. "Sende dursun istersen paket."

Kafamı sallayarak paketi ona uzattım. "Cebim yok benim."

"O zaman cebime koy," dedi. Gözleri ile fermuarı açık olan cebini işaret etmişti.

Paketi cebine koyduğumda ellerimin üşüdüğünü fark ettim. Arabanın içi biraz soğuktu. Ben elimi çekmeden o da elini cebine soktuğu için parmaklarımız birbirine değmişti ve sorunun araba ile ilgili olmadığını fark ettim çünkü onun eli sıcacıktı. Benim ellerim her zamanki gibi üşüyordu.

"Ellerin buz gibi," dedi fark ederek. "Tolun, ısıtıcıyı açsana."

"Isıtıcı zaten sonda çalışıyor abi," diye cevapladı onu Tolun.

"Araba soğuk değil ya," dedim elimi birden cebinden çıkardığımda. "Benim ellerim hep soğuk oluyor. Üşümedim yoksa."

Nedense temas ettiğimizde gerilmeye başlamıştım. Yani, ilk tanıştığımızda da geriliyordum ama onun sebebi korkuydu. Şimdi ise gerilmemin sebebi farklıydı. Tam olarak neden olduğunu bilmiyordum ama temas ettiğimizde karnıma tekme yiyormuşum gibi hissediyordum. Sanki vücudum ona yaklaşmamam için beni uyarıyordu ama garip olan şuydu ki ona çekilmeme neden olan da yine vücudumdu.

"Elektronik sigara da var istersen," dedi bana baktığında.

"Sen ve elektronik sigara?" diye sordum gülerek. "Ne alaka?"

"Ben içmem zaten," dedi suratını buruşturduğunda. "Aromalı duman çekmenin mantıklı hiçbir yanı yok."

"Böyle diyeceğini bildiğim için ne alaka dedim zaten," dedim gülerek. En azından onu neye ne tepki vereceğini bilecek kadar tanımıştım bu kadar süre içinde.

"Senin için aldım," dedi cebinden çıkarıp bana uzattığında.

Şaşkınlıkla elektronik sigarayı elinden aldığımda, "Neli bu?" diye sordum. Eskiden elektronik sigaraya ciddi bir bağımlılığım vardı, normal sigaradan daha çok tüketiyordum ama onunla dağın başına çıktığım günden beri alacağım bir yer olmadığından kullanamıyordum.

"Elmalı."

"Oha," dedim şaşkınlıkla. "En sevdiğim."

"Evet," dedi kafasını salladığında. "Tahmin ettiğim için elmalı aldım zaten."

Kaşlarım çatıldı. "Nereden tahmin ettin?"

"Sürekli elma yiyip elma suyu içiyorsun," dedi çok bariz bir şeymiş gibi. "O yüzden aromasını da sevebileceğini düşündüm. Doğal olarak."

"Çok dikkatlisin gerçekten," dedim şaşkın bir sesle.

O bu kadar ufak detayları bile fark ederken ben onun elinin titrediğini bile fark etmemiştim. Sadece izleyerek benim hakkımda bir sürü bilgiye sahip olabiliyordu, bir de bunun üstüne biz daha tanışmadan önce bile benimle ilgili bildiği şeyler eklenince gerçekten beni tanıyor sayılabilirdi. Ama ben onun hakkında önceden hiçbir şey bilmiyordum ve gözlem yeteneğim de bir şeyler öğrenmemi sağlayacak kadar gelişmiş değildi ne yazık ki. Gerçekten de onun dediği kadar dikkatsiz bir insandım.

Omzunu silkti. "İzlemeyi seviyorum."

"Her şeyi izler misin böyle?" diye sordum gülerek.

"Hayır," dedi neredeyse fısıldayarak. Gözlerimin içine bakıyordu. "Sadece güzel şeyleri."

Ne diyeceğimi bilemeyerek ona baktığımda yüzünde alaycı bir ifade belirdi. Böyle baktığında ela gözleri adeta parıldıyordu ve nedense benimle alay ettiğini hissediyordum. Kafamı yana çevirdiğimde nedense yüzünde alaycı bir gülümseme belirdiğini hissettim ve ona bakmamak için kendimle mücadele vermem gerekti.

Yaklaşık beş dakika sonra Tolun mola için durduğunda arabadan ilk inen ben olmuştum çünkü suratım resmen yanmaya başlamıştı. Sara ve Tolun tuvalete doğru ilerlerken ben arabanın yanında kalmayı tercih etmiştim. Tek istediğim temiz hava almaktı. Perva da birkaç saniye sonra arabadan inerek hemen yanımda durduğunda gözlerini üzerimde hissetsem de ona bakmadım. Cebinden sigara paketini çıkarıp bir dal çekti ve dudakları

arasına yasladığı sırada bana da benim için aldığı paketi uzattı. İçinden bir dal çekerek dudaklarım arasına koyduğumda sırtını arabanın kapısına doğru yasladı, bu hemen yanıma geldiği anlamına geliyordu. Öyle ki kolu omzuma değiyordu.

"Utandın mı?" diye sordu alaycı bir sesle.

Ona gözlerimi devirdim. "Neden utanayım?"

Omzunu silkti. "Ne bileyim? Kızarmış gibisin." Ona ters ters baktığımda, "Hani flört edemezdim?" diye sordu.

"Bu flört etmeye çalışan halin miydi?" diye sordum yalancı bir şaşkınlıkla. "Deneme bence çünkü berbattı."

"Daha ısınma turlarındayım," dedi alaycı bir sesle. "Biraz fırsat ver. Uzun zamandır sahalarda değildim. Alışacağım."

"Sırf ben flört edemezsin dedim diye inadına mı güzel şeyler söylüyorsun yani sen?" diye sordum yalandan kızar gibi.

"Alakasız," dedi kafasını yana eğip bana baktığında. "İçimden geçmeyen hiçbir şeyi söylemem ben."

"Keşke içinden geçen şeyler biraz bilgilendirici olsa," dedim ona gözlerimi devirdiğimde. "Mesela, ne yapacaksın sen Moskova'da?"

"Odkan'ın yanında bir kız vardı ya," dedi. "Beni vuran kız. Onun ismi Natasha Petrova. Seneler önce Odkan onu kurtarmıştı." Kaşlarım çatıldı. Nereden kurtarmıştı tam olarak? "O kızın çok yakın bir arkadaşı vardı. Kızlar Rozanovlara borçlanınca ikisinden biri kurban gitmek zorunda kaldı ve kız, diğerini sattı. Ve o kızı o arkadaşından daha iyi kimse tanıyamaz. Hak verirsin ki ondan daha fazla da kimse öldürmek istemez."

"Bu kıza neden bu kadar taktın sen?" diye sordum sigaradan bir nefes aldığımda. "Eğer onu öldürürsen Odkan daha da delirecek. Ona değer verdiği belli.

Sana demiştim. Bunu kendi gözlerinle de gördün. Ayrıca artık Odkan benim varlığımı bildiğine göre onu kızdırmak mantıklı mı sence?"

"Yılanın başını küçükken ezmek lazım," dedi. Ama o yılanın başı ezilmezse yılan öfkelenir ve günü gelince bizi sokardı. Bunu hesaba katmıyordu. Derin bir nefes aldığımda, "Odkan'ın elinde koz olduğunu biliyorum ama ben de ona karşı koz bulacağım," dedi. "Seni tehlikeye atacak bir şey yapmayacağımı gayet açık belli ettim bence. O yüzden bu konuda endişelenmeyi kes artık."

"Sorun bana bir şey olması değil," dedim sigaradan bir nefes daha aldığımda. "Zaten er geç benim kim olduğum ortaya çıkacak."

"Rozanov savaşı varken çıkmamalı," dedi Perva. "Seni hem Aslanlar'dan hem onlardan koruyamam."

"Sürekli beni korumaktan bahsetmen beni çok yordu," dedim derin bir nefes aldığımda. "Sen biraz da kendini düşünsene."

Birden kafasını eğerek gözlerime baktığında eli ile sağ elimi kavradı ve elimi sıkıca tuttu. Nefesim hızlanırken neden böyle bir şey yaptığını anlamayarak yüzüne baktım ama yüzünde tek bir duygu belirtisi bile yoktu. Gözlerim bir an ellerimize düştü, yaptığının gerçekliğini sorgulayarak ellerimize baktığımı fark ettiğinde elimi daha sıkı tuttu ve istemsizce kafamı kaldırarak ela gözlerine bakmak zorunda kaldım. Yüzünde tek bir duygu belirtisi olmamasına rağmen ela gözleri o kadar karmaşık bakıyordu ki ne düşündüğünü, ne hissettiğini çözemiyordum. Bana her temasında neden bu kadar heyecanlandığımı çözemediğim gibi.

"Seninle yeni bir anlaşma yapalım," dedi. "En baştan. Ben seni koruyayım. Sen de beni. Kabul mü?"

Şaşkınlıkla ona baksam da kafamı salladım. "Kabul."

3 SAAT SONRA

Elindeki bitmek üzere olan sigarayı yere atarak ayağıyla izmariti ezdi ve içeri doğru ilerlemeye başladı. Her zaman en az üç kişinin önünde nöbet tuttuğu kapı bu sefer bomboştu. Bunu garip karşılamadı çünkü adamların hepsinin nereye gittiğini biliyordu. Kapıyı üç kere tıkladığında içerideki ses "Gel," dedi.

Kapıyı açıp içeri girdiğinde beklediği gibi Odkan'ı otururken buldu. Masanın önünde duran iki koltuktan birinde oturuyordu, gözleri ellerindeydi ve şaşırtıcı şekilde sessizdi. Leo ise masanın arka tarafında duruyordu. Oturduğu yerden yavaşça kalktığında Perva elindeki sargıyı gizlemek için bir an elini cebinden çıkarmamayı düşündü ama bunun çok saçma olacağını biliyordu, eğer bunu yaparsa Leo ondan daha çok şüphelenecekti ve ikisini de buraya aynı zamanda çağırmasından zaten ikisinden de şüphelendiği gayet açıktı.

"Nasılsın?" diye sordu Leo ayağa kalkıp arkasında duran giysi dolabını açtığı sırada. Perva o sırada adamın üzerindeki beyaz gömleğin kanla kaplı olduğunu fark etti. Kaşları çatılırken Leo sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi birden ona döndü.

"İyiyim," dedi Perva. "Siz nasılsınız?"

Muhtemelen dünya üzerinde siz diye hitap ettiği tek bir kişi vardı. O da bu adamdı.

"Ben de iyiyim," dedi Leo arkasını tekrardan döndüğünde.

Üzerindeki kanla kaplı olan beyaz gömleği çıkararak yerine dolaptan yeni çektiği siyah gömleği giymeye başladı. Sırtı neredeyse iyileşmesi imkansız olan yaralarla belliydi. Kırbaç ya da kemer izi olabilirdi, her ne ile yapılmışsa derisinin çok derisine kazınmıştı ve iyileşmesi mümkün görünmüyordu. Leo önüne

dönerek gömleğin düğmelerini iliklemeye başladı. Göğsü dövmelerle dolu olmasına rağmen sırtında tek bir dövme bile yoktu. Sanki hiçbir şeyi gizlemeye gerek görmüyordu.

Gömleği üzerine giydiğinde masanın arkasındaki koltuğa oturdu ve gömleğin kollarını sıyırmaya başladı. Kollarındaki dövmeler belli olduğunda Perva istemsizce annesinin doğum tarihine baktı. Elinde de E harfi yazıyordu. Annesinin baş harfi. Aynı dövme babasında da vardı. Bu yüzden daha çocuk yaştayken bu dövmelerin kimle alakalı olduğunu çözmüştü, ne kadar herkes bunu reddetse de o gerçeği gayet farkındaydı. Babası ve Leo'nun aralarından su sızmayan arkadaşlıklarının nasıl parçalandığını açık bir şekilde anlatıyordu bu dövmeler.

"Oturabilirsin," dedi Leo.

Normalde o izin vermeden odanın içindeki kişinin oturması, konuşması hatta nefes alması bile doğru karşılanmazdı ama bir Pençe olarak büyüdüğünüzde bazı avantajlara sahip oluyordunuz. Tabii ki saygı vazgeçilmez ve gerekliydi, yüzlerce senelik kurallar kimsenin kafasının keyfine göre silinip atılamazdı ama babanız Leo'dan sonra gelen en önemli adamken bazı kurallar sizin için esneyebiliyordu. Yani, Leo'dan izin beklediği için falan oturmadığı yoktu. Oturmuyordu çünkü Odkan'a yakın durmak istemiyordu.

"Oturabilirsin derken otur demek istiyordum," dedi Leo gülerek. Masanın üzerinde duran puroyu dudakları arasına yaslayıp yaktığında Perva isteksiz bir şekilde Odkan'ın karşısındaki koltuğa geçti ve oturdu. Odkan'ın her zamanki gibi sinir bozucu şekilde ona bakmasını bekliyordu ama Odkan sadece oynadığı parmaklarına bakıyordu. Perva'nın kaşları çatılırken Leo da aradaki gerginliği sezmiş gibi, "Konuşmuyor musunuz?" diye sordu. Gözleri Perva ve

Odkan arasında gidip geldiğinde cevap alamadı ve bu zaten fazlasıyla çabuk gerilen sinirlerini anında gerdi. "Soru sordum Borya," dedi gergin bir sesle.

Perva, Leo'nun Odkan'a bu isimle seslenmesine şaşırmamıştı. Nedense hayatında onun Odkan'a hiç ismiyle hitap ettiğini duymamıştı. Onun yerine, vaftiz babası olarak ona taktığı lakap ile sesleniyordu her zaman. *Borya. Savaşçı.* Bu ismi koyması için babasını ikna etmeye çalışmıştı ama ne annesi ne de babası Odkan'a Rusça bir isim koymamışlardı.

"Konuşuyoruz efendim," dedi Odkan kafasını kaldırıp da Perva'ya baktığında. "Neden konuşmayalım ki?"

Perva gözlerini kısarak ona baktı. Aklından neler geçtiğini hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı ama her zaman en azından bir fikri olurdu. Şimdi ona da sahip değildi. Dün gece deli gibi onu kovaladıktan sonra, elinde büyük bir koz olmasına rağmen onu ele vermemişti ve şimdi de yaptıklarından pişman gibi büyük bir suçlulukla duruyor, Perva'nın gözlerinin içine bile bakmıyordu. Eğer Perva onu hiç tanımasaydı suçlu olduğuna inanabilirdi.

"Nadia'dan ayrıldıktan sonra bana baba demeyi mi bıraktın yoksa bana mı öyle geliyor?" diye sordu Leo alaycı bir sesle, Odkan'a baktığında. "Ondan ayrılınca benden de mi ayrıldın?"

"Hayır baba," dedi Odkan gergin bir sesle. "Ne alakası var?"

"Öyle olsun," dedi Leo, Perva'ya döndüğünde. "Vladislav?"

"Efendim?"

"Konuşmuyor musunuz?" diye sordu gözlerinin içine ısrarcı bir şekilde baktığında.

"Konuşuyoruz, " dedi Perva düz bir ifadeyle. Leo'nun neden aralarındaki sorunlara birden ilgili olduğunu merak etmişti.

"Bana pek öyle gelmedi," dedi Leo, purodan derin bir nefes çektiğinde. "Aranızda bir sorun olduğu çok belli. Sorun ne?"

"Sorun falan yok," dedi Perva gergin bir sesle. "Neden buna bu kadar takıldın? Normalde umursamazsın bile."

"Evet," dedi Leo. "Normalde aranızdaki dramalar umurumda olmaz. Ama bir savaşa gireceğiz." Purodan bir nefes daha çektiğinde ayağa kalkarak masanın önüne geçti. "Rozanovlar ile. O yüzden... Sürümün bir arada olduğuna emin olmak istiyorum. Sorun çıkmasını istemiyorum. Daha sonra birbirinizin boğazına asılabilirsiniz ama şu an bir arada, yan yana durduğunuzu görmek istiyorum."

Perva kaşlarını çatarak Odkan'a döndü. Uydurduğu yalan yüzünden, senelerce düşman oldukları ve daha yeni yeni iyi ilişkiler kurmaya başladıkları bir aile ile kanlı bıçaklı olacaklardı. Odkan, Perva'nın bakışlarını üzerinde hissetse de ona değil, doğrudan Leo'ya bakıyordu. Söylediği yalanın ne gibi bir sonuçlar doğurabileceğini farkında mıydı yoksa her zamanki gibi umurunda değil miydi, Perva emin değildi. Ama ikisi de aynı gece vurulmuşken ve aralarında bir sorun olduğu bu kadar barizken de Leo'nun nasıl bu Rozanov yalanını yuttuğunu düşünüyordu. Onun tanıdığı Leo böyle bir yalanı yutmazdı. Sadece işine geldiği için böyle hareket ediyor olma ihtimali daha yüksekti. Çünkü Perva ve Odkan'ın çocukluğundan beri, Rozanovlara takıktı ve bunun çok daha önceye, eskilere dayanan bir dava olduğu fazlasıyla belliydi.

"Dün gece sizi vuran Rozanovlar değil miydi?" diye sordu Leo, ikisini de yoklamak ister gibi.

Nedense yeşil gözlerinden ikisine de inanmadığı belli oluyordu ama duymak istediği cevap da evet'ti. Böylece harekete geçebilirdi. Ve zaten, muhtemelen Odkan'ın üzerine suç atacağı Rozanovlar dün gece

Perva'nın üzerlerine kurşun yağdırdığı Rozanovlar olduğundan, ortaya yalanları da çıkamazdı. Çünkü itiraz edebilecek ve tam tersi olduğunu kanıtlayabilecek olanlar şu an ölüydü.

Perva yine de cevap vermeden Odkan'a döndü. Önce onun vereceği cevabı kontrol etmek istemişti çünkü o ihanet etmezdi ama Odkan ederdi. Sağı solu belli olmazdı. Ve örgütte ihanetten sonra en büyük ceza verilen şey Leo'ya yalan söylemekti.

Bir an durdu ve düşündü. Odkan'ın ne planladığı hakkında hiçbir fikri yokken, bir savaşın içine bir savaş daha sığdırmasının mantıklı bir yanı var mıydı? Muhtemelen yoktu ama nedense, Odkan'ın Bengi'yi bu konuda elinde koz olarak tuttuğunu düşünüyordu. Yani, Leo gibi o da bir sebepten dolayı Rozanovlara saldırmak istiyordu ve Bengi'nin varlığını bilmesine rağmen Leo'ya hâlâ bu konuda ötmemesinin sebebi belli ki Perva'yı yanında tutmak istemeseydi. Perva tam şu an gerçeği söyleyebilir ve kendisiyle hiçbir alakası olmayan, ikinci bir savaşın içine girmekten kendini kurtarabilirdi ama Leo'nu eline Bengi'yi vermek istemiyordu.

Bunun için iki değil gerekirse yüz savaşa da girerdi.

Ama artık Odkan'ın elinde bir koz vardı ve bunu asla engelleyemeyeceğini biliyordu.

Ona karşı daha iyi bir koz bulmazsa, tabii.

"Evet," dedi Odkan net bir sesle. "Sana söylediğim gibi oldu her şey, baba. Neden bunu durmadan doğrulama ihtiyacı hissediyorsun?"

"Neden acaba?" diye sordu Leo alaycı bir sesle. Gözlerini kısarak Odkan'a baktığında Odkan sesli bir nefes alarak bakışlarını ondan çekti. "Size dediğim gibi... Aranızda ne döndüğü umurumda değil ama biz bir savaştayken, birbirinizle iyi anlaşmayı öğreneceksiniz. Öğrenmek zorundasınız. Daha sonra

birbirinizi boğazlayabilirsiniz ama şu an bunun zamanı değil."

"Bize bu kadar ihtiyacın olduğunuzu farkında değildim," dedi Perva alaycı bir sesle.

"Sona siz kaldınız," dedi Leo ona döndüğünde. "Size nasıl ihtiyacım olmayabilir? Siz olmazsanız örgüt de devam etmez. Bunu gayet farkındasınız ikiniz de."

"Bunu keşke tüm Narbekovları katletmeden önce fark etseydiniz," dedi Perva. Saygılı konuşmak zorunda olduğu için, içinde bulunduğu durumdan nefret ediyordu ama sırf saygı duyması gerekiyor diye içinden geçenleri söylememezlik de yapamazdı. Kendini o kadar tutmayı henüz başaramıyordu.

"Ben tüm Narbekovları katletmedim," dedi Leo alaycı bir sesle. "Sen, sana ölü gibi mi geliyorsun? Bana gayet de yaşıyor gibi geldin, evlat. Baban kendi aptallıkları yüzünden ölmeden önce o da gayet hayattaydı." Perva ona gözlerini kısarak baktığında, "Vladislav," dedi düz bir sesle. "Hâlâ işleri anladığını sanmıyorum. Pençelerin ölmesi bana bir şey getirmez. Zamanında Narbekovları öldürdüğümü reddetmiyorum çünkü hakkım olanı kazanmak için bunu yapmam şarttı. Burada darbe nasıl yapılır bildiğine son derece eminim. Ben de yapmam gereken zamanda yapmam gerekeni yaptım. Bana isyan edenler dışında kimseyi öldürmedim."

"O sizin hakkınız değildi," dedi Perva. "Babamın hakkıydı. Siz onun hakkını gasp ettiniz."

"Ne olmuş yani?" diye sordu Leo gülerek. "Eğer sana karşı oluşan ilk tehditte kaybedecek kadar aptalsan zaten o tahtı hak etmiyorsun demektir. Baban ilk sınavda kaldı. Bunun suçlusu ben miyim? Mesela birisi bana ayaklansa ve kaybetsem, onu suçlamam bile. Hak ettim derim. Ama bunca sene bana karşı kimse ayaklanamadı? Sence neden?"

"Belki de geriye senin ailenden başka aile kalmadığı içindir," dedi Perva.

"Öyle mi?" diye sordu Leo gülerek. "Hiç sanmıyorum. Aile denen şey koca bir saçmalık. Kimse aynı soy ismini taşıyorsun diye seni sevmez. Sevmeyecek de. Olov diye geçinen çoğu kişinin aslında içten içe başkalarının destekçisi olduğunu bilmiyor muyum sence ben? Onlar bana ayaklanamıyorlar çünkü bunun için onlara aralık bile bırakmıyorum. Senin baban ise kapıyı ardına kadar açmıştı, evlat. İçeriden birinin girmesini ve her şeyi dağıtmasını bekliyordu resmen. Sonuçta hepimiz ailemizi gururlandırmak isteriz, değil mi? Ben sadece bir yangının fitilini ateşledim ama arkamda o kadar insanın durmasının sebebi, herkesin babanın bok gibi liderliğinden sıkılmış olmasıydı. Çünkü hiç kimseye eşit davranmadı. Hiç kimseye. Güçlü bir lider olmak istiyorsan adil bir lider olmalısındır."

"Senin hayat derslerinden çok sıkıldım," dedi Perva oturduğu yerden kalktığında. "Babamın adını ağzına almandan da... Seneler önce onu yendin, bitti ve gitti ama nedense bir şeyleri hâlâ geride bırakamıyorsun." Bakışları yavaşça Leo'nun elindeki E dövmesine düştüğünde alayla, "Neden acaba?" diye sordu.

"Çoktan geride bıraktım," dedi Leo aldırış bile etmeden. "Sadece sana geçmişte olanları hatırlatıyorum ki babanın düştüğü hatalara düşme. Sen güvenilirsin, güçlüsün, herkes sana saygı duyar. Kaldı ki bir de sona kalan olman var. Yani sen bana lazımsın, Narbekov. Bir aptallık yapıp her şeyi mahvetmeni istemem."

"Aptallık yapıp da bir şeyleri berbat etme riski olan ben değilim," dedi Perva alaycı bir sesle. "Hemen yanımda duran adam. O yüzden bence bu konuşmaları bana yapmak yerine ona yap. Daha mantıklı olur, emin ol."

"Ona bu konuşmalardan daha fazlasını yapıyorum," dedi Leo. "Emin ol." Purodan bir nefes daha aldığında, "Rozanovlar ile bir savaşa gireceksek eğer, yan yana duracağınızdan emin olmam lazım. Çocuğunuz olmadığı sürece çöpe atabileceğim adamlar değilsiniz siz. Bu örgütün sonunu getirir."

"Bir Elem yok," dedi Odkan alaycı bir sesle. "Ama örgüt devam ediyor. Yani bunun bir fark sağladığından emin değilim, Leo."

Gözleri Perva'ya döndüğünde neredeyse tehditkar bir şekilde bakıyordu ama Perva onu ciddiye almadı çünkü konuşsa, zaten çoktan konuşurdu. Bunu biliyordu.

"Çakır var," dedi Leo. "Tamamen bitmiş sayılmazlar."

"O bir piç," dedi Odkan. "Ne zamandan beri piçleri sayıyoruz? Kanı Elem olabilir ama soy ismi değil. Bu hiçbir anlam taşımaz. Onu bir Elem diye milletin önüne atman sadece isyanı engellemek için ama bunun kendi koyduğun kurallara karşı geldiğini biliyorsun."

"Ongun yaşıyor," dedi Leo düz bir sesle. "Kimse onun öldüğüne inanmaz. Kendini kaybettirecek kadar zeki olabilir ama yok edecek kadar zeki değil. Herkes onun yaşadığına inandığı için bir isyan yok. Olması gerektiği gibi." Kafasını Perva'ya döndürdüğünde, "Ongun'u bulman lazım," dedi net bir sesle.

Perva şaşkınlıkla Leo'ya baktı. "Bu nereden çıktı?"

"Bana bir Elem yaratamayacaksan eğer onu bulman gerek," dedi Leo net bir sesle. "Onunla yakın olan hep sendin. Bana şimdi sakın öldü yalanı okuma. Ölmedi çünkü. Hepimiz bunu biliyoruz. Eğer bir savaşa gireceksek, hepimizin bir arada olmasına ihtiyacım var. Başım isyanı kaldıracak durumda değil. Ayrıca hatırlatırım ki savaşın nedeni de ikinizin düşünmeden aldığı kararlar. İkiniz gidip o Rozanov piçlerini öldürdünüz. Bunu öğrenmeyeceğimi mi sandınız? Ben

bile biliyorsam onlar bilmiyor mu sanıyorsunuz? Sizi avlamak isteyecekler. Bu yüzden tek olduğunuz anları kollayacaklar. Ama bilmedikleri bir şey var. Ben sürümden ne kadar nefret etsem de onları asla tek bırakmam. Anlıyor musun? Sizin babalarınızdan beni ayıran bu işte. Ben kendi hırslarım uğruna çocuklarımı terk etmem."

"Biz senin çocuğun değiliz," dedi Perva suratını buruşturarak.

"Sen ister kabul et ister etme," dedi Leo. "Buradaki herkesi çocuğum olarak görüyorum ben. Korumam gereken insanlar... O yüzden, bir arada olacağız, tarihimizde hiç olmadığımız kadar güçlü olacağız ve senelerdir süren bu Rozanov savaşını bitireceğiz. Onları ya bizden birine dönüştüreceğiz ya da tarihe gömeceğiz."

"Diğer tüm düşmanlarına yaptığın gibi yani," dedi Perva.

"Güçlü olmak benim sorunum değil," dedi Leo gülerek. "Güçsüz olmak onların sorunu."

"Rozanovları yensek bile burası içten içe çürüyor Leo," dedi Perva. "Bence sen bunun derdine düş. Krallığın her geçen gün sona biraz daha yaklaşıyor. Sürü dediğin o şey sadece birbirine saldıran bir avuç dolusu çakala dönüşeli çok oldu. Sen hâlâ rüyadan uyanmıyorsun ama."

"Bırak da bunları ben düşüneyim," dedi Leo. "Sen de sana verdiğim görevi düşün. Ongun Elem'i bul ve bana getir. Bu defa sadık olacağından emin ol."

"O geberdi gitti," dedi Perva. "Boş bir hayalin peşinden koşturma beni."

"Cesedini görmediğim kimsenin geberdiğine inanmam," dedi Leo net bir sesle. "Seni Rozanov belasından kurtarmamı istiyorsan onu bul ve bana getir. Bu bir emir, Narbekov." Perva ona gözlerini kısarak baktığında, "Çıkabilirsin," dedi sadece.

Perva hiçbir şey demeden kapıdan çıktı ve kapıyı kapattı ama onun Odkan'a söyleyeceklerini duymadan buradan gitmeye niyeti yoktu.

"Neden sana oynadığımı biliyor musun?" diye sordu Leo kısa bir sessizlikten sonra.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Odkan da.

"Gayet açık," dedi Leo düz bir sesle. "Neden sana oynadığımı biliyor musun?"

"Çünkü erkek çocuğun yok," dedi Odkan gülerek. "Çok istedin. Ama olmadı. Hep boyun eğdiğin, gücüne güç katmak için arkasına saklandığın o kurallar seni sonunda hiç de vurulmak istemediğin bir yerden vurdu. Bana oynamak *zorundasın* çünkü Nadia bir seçenek değil. İyi bir evlat olabilir ama asla bir oğul olamaz. Ne yazık ki, düzen böyle işliyor."

"Ne yazık ki," dedi Leo gülerek. "Yoksa kendi kızım varken siz yamyamlara hiçbir şey bırakmazdım, emin ol. Seni severim biliyorsun. Seni hep sevdim. Olmayan oğlum yerine koydum ama sen iyi bir seçenek değilsin, Borya. Baban gibisin. Delisin. Ne yaptığın belli değil. Sen de bilmiyorsun. Bu durumda sana neden oynuyorum sence? Bu bir iddia, Odkan. Bir at yarışı. Daha fazlası değil. İnan bana, bir zeka oyunu hiç değil. Neden bu iddiada varımı yoğumu, Narbekov'a değil de sana oynuyorum? Sana bunu soruyorum."

Odkan, "Çünkü o Nikolai'nin oğlu," dedi.

"Sen de Igor'un oğlusun," dedi Leo gülerek. "İnan bana, gözümde ikisi de aynı yerde." Boğazını temizlediğinde, "En zeki sen değilsin," dedi. "En güçlü sen değilsin. O zaman neden sana oynadım?"

"Sen söyle," dedi Odkan sadece.

"Ben bu yarışı daha önce gördüm," dedi gülerek. "Üstelik izleyen değil, koşandım. Sonunda ne oluyor, biliyor musun? Hep kaybeden kazanıyor. Ben onu öldürecek hazza hiçbir zaman ulaşamadım," dedi.

Nikolai'den bahsettiğini bilmek Perva'nın gerilmesine neden olmuştu. "Belki sen oğlunu öldürecek hazza ulaşırsın."

"Onun ölmesini mi istiyorsun?" diye sordu Odkan şaşkın bir sesle.

"Hayır," dedi Leo. "Onun ölmesini istemiyorum. O çocuğa karşı kötü bir düşüncem yok, emin ol. Ama dürüst olmak gerekirse bana bir çocuk verdikten sonra ona ne olduğu sikimde olmaz, geberip gidebilir. Sen bir *aslan*sın. Burası da *orman* oğlum. Ormanda ölümün yası tutulmaz. Gerekliydi, der ve yola devam edersin."

Bu söyledikleri Perva'ya seneler önce annesinin söylediği sözleri hatırlatmıştı. Kendi kendine gülerek kafasını iki yana salladı ve koridordan çıkarak mekandan dışarı çıktı. Gerçekten Leo'nun, Odkan'ın kazacağına ihtimal vermesine hâlâ inanamıyordu. Bir tarafta o varsa diğer taraf kaybetmeye mahkumdu ve hâlâ bunu anlamayanlar varsa seve seve anlatacaktı.

Telefonunu çıkarıp Ivan Drugov ismini rehbere girdi ve numaranın üstüne basarak telefonu kulağına götürdü. Telefon üçüncü çalışta açıldığında, karşındakine konuşma fırsatı bile vermeden, "Parası neyse vereceğim," dedi. "Senden iki kişiyi bulmanı istiyorum. İlki Alina Bershova. Mümkünse yarına kadar olsun. İkincisi de... Ongun Elem. Mümkünse hayatta olsun."

"Başka bir isteğin?" diye sordu Drugov alayla güldüğünde.

"Var," dedi Perva. "Ongun'u bulduğunda ona söyle. Gelirken çocuğunu sakın getirmesin. Savaşa giriyoruz."

18. Bölüm: "Birkaç Doğru ve Sonsuz Yanlış"

Uzun bir aradan sonra tekrar merhabalar! Bu bölüm Duzah'a yazdığım en uzun bölüm. O yüzden oyları ve yorumları unutmayalım lütfen. Yeni bölüm duyurularından haberdar olmak için beni Instagram'dan takip etmeyi unutmayın. Orada ismim hazel.noya.

Bir de bölümün başında bir flashback sahnesi var, genelde olduğu gibi. Lütfen okumayı sevmiyorsanız onu geçin ve direkt günümüzden olan sahneyi okuyun. Bu kitabın ruhu gereği hep geçmişe dönüyorum ama sıkılanlar varsa aranızda lütfen "Sıkıldım." yazmak yerine atlasın oraları.

İyi okumalar!

18. Bölüm: "Birkaç Doğru ve Sonsuz Yanlış"

CLOVES, Don't Forget About Me
Halsey, Young God

1995, Moskova.

"Bu gece tahta Armen oturacak."

"Onu gayet farkındayım," dedi Ekaterina oturduğu yerden kalktığında. Bir deli gibi gülmeye başlamıştı. Dışarıdan bakan gözlerin korktuğu şeylerin başında geliyordu gülüşü, çünkü insani hiçbir şey taşımıyordu içinde. "Ne diyelim? Tebrikler mi?"

"Bir şey demenize ihtiyacı yok zaten," dedi Onay Elem, elinde bir şişe votka ile salondan içeri

girdiğinde. "Ruslar... Her konuda zevkiniz çok kötü. Bunu içemiyorum bile. Bu evde hiç kaliteli viski yok mu?"

"Senin bu evde ne işin var, bence sen önce onu sorgula," dedi Ekaterina, her zamanki aksi hâliyle. "Siktir git evimden. Bir de viski istiyor."

"Çok agresifsin Narbekova," dedi Onay Elem eğlenen bir sesle. "Neden? Kraliçe olduğun günler geride kaldı diye mi bu sinir? Eh, bence kendine çok yüklenme. Sonuçta sen doğru ata oynamak için elinden geleni yaptın ama senin at, sakat çıktı. Ne yaparsın işte?"

"Siktir git Elem," dedi Ekaterina agresif bir şekilde. "Git kendi karınla uğraş. Buradan bakınca o da bir kraliçeye benzemiyor. Yanına bile yaklaşamaz."

"Burada artık tek bir kraliçe var, Katya," dedi Onay Elem, bilerek Ekaterina'nın nefret ettiği kısaltmasını kullandığı sırada. "O da Tatiana Olova."

Ekaterina ona göz devirdi ve elindeki kağıda kenardan aldığı tütünü sarmaya başladı. Kadının ismini duyduğunda bile bünyesine yüklenen sinire gerçekten hakim olmak istiyordu ama kendini bildi bileli hiçbir tepkisini kontrol edemiyordu.

Aslında, eskiden bu işte daha becerikliydi.

İyi olduğu zamanlarda.

Az kalsın gülecekti. *İyi rolü yapmayı becerebildiğim zamanlarda,* diye düzeltti kendini içten içe.

Ama aslında içten içe, geçmişte aptal, iyi bir kızdan daha fazlası olmadığını biliyordu.

"Göz devirerek kurtulamazsın Narbekova," dedi Onay Elem, eğlenir gibi bir edayla öne doğru eğildiğinde. "Nasıl hissediyorsun? Hadi, söyle bana. Bu kumarda en çok sen kaybettin. Altı ve altı atıp masadan cebinde tek ruble kalmadan kalkmak nasıl hissettiriyor bilmek istiyorum."

Elindeki cam votka şişesini kenara bırakarak yandaki koltuğa oturdu. Bu gece salonun içi kalabalık olsa da asıl muhabbet bahçede gerçekleşiyordu ama bu ikili, pek de eğlence modunda değildi. Çünkü onlara göre kutlanacak bir şey yoktu.

"Asla bilemeyeceksin," dedi Ekaterina, kafasını kaldırıp ona zehirli yeşil gözleriyle baktığı sırada. "Neden biliyor musun? Çünkü sen benim sırdaşım değilsin, Elem. Aslında sen koca bir hiçten başka hiçbir şey değilsin."

"Ailemin son varisi olmama rağmen en güçlü varis olmayı başardım ve Pençelerin dört liderinden biri oldum. Sen ise... Tek becerisi hızlı hamile kalmak olan, ordudan kovulmuş sakat bir askerin edebiyat bölümünü bile bitirmeyi başaramayan kızısın. Yalvar yakar soy ismini aldığın adam sayesinde hayatta bir şeyler başardın sandın ama o adam da aptallığı ile her şeyi kaptırdı. Ya da sein etrafına saçtığın zehir yüzünden mi demeliyim? Gerçekten koca bir hiçten ibaret olan kim sence?"

Ekaterina Narbekova sigarasını sarmayı bitirdiğinde sigarayı dudakları arasına koydu ve derin bir nefes çekerek Onay Elem'e baktı. Sevdiği insanlar sınırlı sayıdaydı ama bu adamdan ciddi anlamda nefret ediyordu çünkü göründüğü gibi olmadığını biliyordu. Karşısındaki adam kötülüğü ağzına aldığında bile tövbe ediyordu ama Ekaterina her şey üzerine yemin edebilirdi, bu adam geceleri şeytana sarılarak uyuyordu.

Sadece henüz kimse farkında değildi.

Ekaterina'dan başka.

Çünkü kötü, kötüyü bir şekilde tanırdı.

"Anlamıyorum Elem," dedi Ekaterina, suratına her zamanki gülümsemesini geçirdiğinde. "Kazanan sen değilsin. Olov. O hâlde neden övünen sensin?"

"Narbovların sonunda kibirlerinde boğulduklarını görmek bana haz veriyor," diye cevapladı onu Onay Elem.

"Ya da belki de..." Ekaterina sigarasından derin bir nefes aldığında gülerek adama baktı. "Olov'un bunu yapabildiğini görmek, sana da cesaret vermiştir. Ama hiç düşünmüyorsun? Var mı sence?"

"Ne var mı?"

"Armen'de olan."

"Ne o?" diye sordu Onay Elem, meraklı bir şekilde.

"Nasıl başarır insan hiç sevilmeden?" diye sordu Ekaterina, sigaradan bir nefes aldığında, ilgisiz bir şekilde.

"Nasıl başarır?" diye sordu Onay Elem.

"Bak," dedi Ekaterina. "Yok işte. Bilmiyorsun bile. Senin dezavantajın bu, Elem. Seviliyorsun... Hem de çok. Güzel bir evlilik, sana tapan bir çocuk, kuvvetli aile bağları, saygın arkadaşlar. Hakkında kötü. Tek kelime edildiğini duyamazsın. Çünkü seviliyorsun. Çok seviliyorsun. Ve bu yüzden, hiçbir zaman başaramayacaksın."

"O neden?"

"Sevilmediği için başarır insan Elem," dedi Ekaterina güldüğünde. "Kafanı kaldırır bakarsın, yanında uzanan beden sana yabancıdır. Çocuğun konuşur ama sesini bile duymazsın. Arkadaşım diyip de kimseye sarılamazsın çünkü korkarsın, bir bıçak saplanır diye düşünür kafanda hep kurarsın. Hakkında tek iyi bir söz söylenmez. Karanlıkta, yalnız başına kalırsın. Korkutur orası seni. Bu yüzden oradan kurtulmak için yürümeye başlarsın. Ama yol hep daha büyük bir karanlığa açılır. Bir süre sonra gözlerin alışır, aydınlık sana korkunç gelmeye başlar, hep karanlığı istersin. Hiç fark ettin mi? Tek başımıza yürürken hep daha hızlı yürüdüğümüzü? Öyle işte. Yol gibidir hayat. Yalnız olan hızlanır. Senin sıcak evinde

karnını sevgi doyurabilir ama sevilmeyenin açlığını dindirmesi için avlanmaya ihtiyacı vardır. Başlar o da avlamaya, teker teker... Kim varsa."

"Her zaman kitap gibi konuşuyorsun Ekaterina," dedi Onay Elem güldüğünde. "İnsanların her dediğini bu denli ciddiye almasına bu yüzden şaşmamak gerek. Ekaterina ona bir şey söylemediğinde sohbeti bitirmek istemediği için, "Bu durumda avlanan siz mi oluyorsunuz?" diye sordu.

"Armen beni avlayamaz," dedi Ekaterina, sigaradan bir nefes daha çektiğinde.

Onay'ın gözleri eğlenen bir tavırla kısıldı. "Sana bunu düşündüren ne? Sence hâlâ sana mı aşık?"

"Hayır," dedi Ekaterina. "Tati'ye aşık oldu."

"Senin gibi birinden beklenmedik bir cevap." Onay kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi dersin? Buna nasıl bu kadar eminsin?"

"Kadına hiç baktın mı sen?"

"Hayır," dedi Onay. "Karımdan başka hiçbir kadına bakmam ben."

"Aman ne kadar romantik," dedi Ekaterina güldüğünde. Sigaradan derin bir nefes daha aldığında, "Bir kralın yanına yakıştıracakları türden bir kadın o," dedi Ekaterina. "Nerede ne konuşması gerektiğini bilir, asla yüksek sesle kahkaha atmaz, nasıl oturması ve kalkması gerektiğini bilir, deli tek bir hareketi yoktur, her zaman kibar ve nazik, yürürken bile asaletine hayran bırakıyor. Kızı için harika bir anne, kocası için ise harika bir eş. Tam Olovlar'a uygun bir gelin. Armen'in ise hep arzuladığı o eş."

"Tati ile Armen'i, Igor tanıştırdı," dedi Onay, sigaradan bir nefes aldığında. "Evlilik teklifi etmesi üç ay bile sürmedi. Yani, istediği eş konusuda haklısın. Sana ne kadar süre geçtiğinde teklif etmişti, sahiden?" Ekaterina kafasını kaldırdığında Onay

sırıtarak ona baktı. "Bekle, benim salaklığım ya. Unutmuşum. Sana hiç teklif etmemişti, değil mi?"

"Amacın ne, Elem?" diye sordu Ekaterina. "Olov umurumda mı sanıyorsun? Onu ben *seçmedim.* Ona aşık olup da reddedilen ezik bir kızmışım gibi konuşamazsın benimle."

"Neden seçmedin, Katya? Dürüst ol."

Ekaterina anında cevapladı sorunu. "Çünkü Nikolai'ye aşık oldum."

"Gerçekten mi?" diye sordu Onay kaşlarını çattığında.

"Ne bekliyordun?" diye sordu Ekaterina gülümsediğinde. "Senin de dediğin gibi, eski bir askerin, açlık sınırında geçindirdiği ailesinin, sıradan bir kızıyım ben. Bir erkeği sence neye göre seçecektim?"

"Yanlış anlama ama buradan bakınca Nikolai'de aşık olabileceğin pek bir şey yok," dedi Onay güldüğünde. "Belki de kimse bu yüzden sana inanmıyordur."

Ekaterina kafasını kaldırıp geniş salonun diğer ucunda duran Nikolai'ye baktı. Üzerinde bir takım elbise vardı ve elindeki sigaradan nefesler çekerken Olovlardan birisi ile sohbet ediyordu. Yeşil gözleri salonun içinde durmadan dolaşıyordu, sakalları daha yeni yeni çıkmaya başlamıştı ve bu gece yenildiğinin artık yazılı bir kanıtı olmasına rağmen artık modası geçmiş bir kraldan daha çok, yeni bir muhabereye çıkmaya hazırlanan bir kralı andırıyordu.

"Oradan bakınca olmaz tabii," dedi Ekaterina gülerek Onay'a döndüğünde. "Bir de gel buradan bak."

"Onda olan da Armen'de olmayan ne var?"

"Sesi," dedi Ekaterina kahkaha attığında. "Konuştuğunda başımıza şeytanları toplamayı başarabiliyor ama şarkı söylediğinde sanki melekler cennette dans ediyor."

"Hadi oradan Katya," dedi Onay gözlerini devirdiğinde. "Bundan daha fazlasından ibaretsin, abartma. Bu kadarını kimse yemez."

"Neden?" diye sordu Ekaterina kafasını yana eğdiğinde. "Senin de dediğin gibi... Ben tek bir becerisi bile olmayan ezik, aptal bir kızım. Benden neden daha fazlasını bekliyorsunuz ki?"

"Çünkü iyi rol yaptığını biliyorum," dedi Onay.

"Öyle mi Elem?" diye sordu Ekaterina. "Nereden biliyorsun? Oyuncu oyuncuyu gözünden tanıdığından dolayı mı? Sen ne gizliyorsun o iyi adam, aile babası görünümün arkasında? Bana göster, ben de sana şeytanlarımı tanıtayım."

"Siktir git," dedi Onay, votka şişesini dudaklarına yaslayıp bir yudum aldığında.

"Ne oldu?" diye sordu Ekaterina gülerek. "Korktun mu?"

"Senden mi?"

"Hıhım."

"Korkmuyorum Katya," dedi Elem gülümsediğinde. "Tam tersi... İçimde artık çok iyi dost olabileceğimize dair bir his var."

"İlginç," dedi Ekaterina. "Neden böyle bir şey isteyesin ki? Bak, biz kaybettik. Çöktük. Koskocaman bir soydan kimse kalmadı geriye. Armen hepimizi yendi. Kral öldü, yeni kral doğdu. Bu durumda bir vezirin yapması gereken, yeni krala yaklaşmaktır. Düşmekten medet uymak değil. Ama zaten tarih hep demez mi, Elemler biraz salaktır diye."

"Bence tam tersi," dedi Onay gülerek. "Biz şimdiye değil, daha sonrasına odaklıyızdır her zaman. Aslında sizin görmediklerinizi görüyoruz her zaman, taşları ona göre oynatıyoruz yerinden. Siz baktığınız yerden yaptığımız hamleleri yanlış ya da salakça olarak adlandırıyorsunuz ama sana bir sır vereyim. Bu oyun var ya... Bir yol. Yürüyoruz, senin de dediğin gibi.

Ama bu yol hiçbir zaman bitmeyecek. Dönemlik kazananlar var ama onların da uçurumdan düştükleri zamanlar muhakkak gelecek. Sonra yerine yenileri gelecek, sonra yenileri. Her kral bir gün düşecek. Geçip gidecek herkes, öleceğiz biz Katya, tek bir şey daima yaşayacak: O da soy isimlerimiz. Bu gece Armen kazanmış olabilir. Artık kral o olabilir. Ama sana diyorum Eka, bu yol sonsuz. O yüzden sana tavsiyem daha ilerisine bakman."

"Daha ilerisi her zaman karanlık," dedi Ekaterina. "Bir şey göremezsin. Sadece karanlığı izlediğinle kalırsın. Ve o sana hiçbir zaman iyi şeyler fısıldamaz."

"Biz küçükken," dedi Onay yeni bir sigara yaktığında. "Bir inanış vardı. İlk doğan varis, tahtın gerçek hakimidir. Herkes buna inanırdı. Ama sonra Narbekov zehirlenip öldü. Kimse kimin zehirlediğini asla bulamadı. O öldüğünde tahta onun küçük kardeşi olan Narbekov geçti. Yani biricik kocanın babası."

"Yani?" diye sordu Ekaterina, ona baktığında.

"Yani," dedi Onay gülerek. "Kocaman bir krallığın kralı ölüyor ve onu bir zehirle zehirleyen kişi bulunamıyor? Gerçekten buna inandın mı? Sen gerçekten, sandığım kadar zeki olmayabilir misin acaba?"

"Sadece hikayen ilgimi çekmemişti," dedi Ekaterina gülerek. "Siz Aslanlar, durmadan geçmişte bahsetmeyi çok seviyorsunuz ama inan bana, bunları dinlemekten kimse zevk almıyor." Yine de masaya doğru eğildi. "Kimin öldürdüğü bulunduysa neden cezalandırılmadı?" diye sordu ilgili bir sesle.

"Çünkü kralı cezalandıramazsın," dedi Onay gülerek. "Bunu yapanın o olduğu, o çoktan tacını kuşandıktan sonra anlaşıldı. Artık her şey için çok geçti." Ekaterina şaşkın bir şekilde ona baktığında, "Evet," dedi eğlenen bir tavırla. "Kocanın babası,

kendi öz abisini zehirledi. Sırf başa geçmek için. Narbekovlar böyle bir aile, canım."

"Bu hikaye ile nereye varacaksın?" diye sordu Ekaterina. "Sizde daha kötüleri olduğuna eminim. Bu yüzden güç için kendi öz abisini zehirleyen aşağılık bir adam çok da ilgimi çekmedi."

"O güne kadar her zaman Pençeler içinde ilk doğan çocuk tahta geçmişti," dedi Onay. "Yani, bugüne kadar farklı bir aile tarafından yönetilmediğimiz için, direkt Narbekovlar diyelim." Ama bugün yüz yıllık o düzen değişecekti. "Kral öldüğünde soy en büyük çocuğundan devam ederdi. Ama kocanın babası erken davrandı, abisini henüz çocuğu yokken avladı ve tahta geçme hakkı kazandı, çünkü başkası yoktu. O günden sonra herkes o inanış kırıldığı için huzursuz oldu ve bunun bir lanet olduğunu söylediler. Bilirsin, Ruslar, yani siz, feci batıl inançlara sahipsiniz. Bu ilk çocuk olayı Aslanların uğuruydu ve birden bir lanete dönüştü. O günden sonra, ilk varisin kaderinde ölümün yazdığına, ikinci varisin ise tahtı kazanacağına inanmaya başladılar."

" Yani, Elem?" diye sordu Ekaterina.

"Sadece bir batıl inanç," dedi Onay Elem omzunu silktiğinde. "Bizim jenerasyonumuzun ilk varisi Nikolai'ydi." Sırıtarak karşısındaki kadına baktı. "İkinci de Armen'di."

"Yani kaybetmemizin suçunu basit bir batıl inanca mı atmamı istersin?" diye sordu Ekaterina. Ama dalga geçmesine rağmen çoktan huzursuz olmaya başlamıştı çünkü kendisi de Onay'ın saydığı Ruslardan biriydi. O çok batıl inancı olanlardan.

"Olabilir," dedi Onay. "Ama yalnız kazanınca da tebrik etmek için o batıl inanca gideceksen."

"Neden bahsediyorsun sen Elem?"

"İlk varis İgor'un oğlu Lev," dedi Onay. "İkincisi ise senin oğlun, Vladislav."

Ekaterina şaşkın bir şekilde ona baktı. "Daha sadece altı yaşında!"

"Kaderin yazılması için yetecek bir yaş değil mi ama?" diye fısıldadı Onay Elem. "Evet o bir çocuk ama eğer çocukken bir kral olması gerektiğini bilerek büyürse, büyüdüğünde ne yapar ne eder, o kral olur."

"Sana sadece bir dost tavsiyesi veriyorum, Narbekova. Burada ağlamaklı bir yüz ifadesi ile oturup da şahım devrildi diye üzüleceğine asıl şahın kim olduğunu gör. Çünkü sana dedim, bu yol çok uzun. Bizden sonra da devam edecek. Biz toprak ve toz olacağız. Geriye sadece soy isimlerimiz kalacak. Geriye ne bırakmak istediğini düşün. Nasıl bir miras bırakmak istediğini. Çünkü ben sadece bunu düşünüyorum."

"O daha bir çocuk, Elem," dedi Ekaterina gergin bir sesle. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Aslında hiçbir anlama gelmiyor, Narbekova. Neden biliyor musun? Çünkü zaten hepimizin kaderi yazılı orada bir yerlerde."

"Senin amacın ne, Elem?" diye sordu Ekaterina rahatsız olmuş bir şekilde kıpırdandığında. "Büyüdüğünde benim oğlum *Leo* olacak olsa bile, bundan sen ne kazanacaksın? O günleri görecek kadar yaşamazsın bile. Hiçbirimiz yaşamayız. Bak, gördün, Armen nasıl öldürdü tüm Narbekovları, teker teker..."

"Bu bir ceza mı yoksa ödül mü?" diye sordu Onay gülerek.

"Nasıl bir ödül olabilir bu?"

"Oğlun tek kalan," dedi Onay. "Bu da ona *asla* dokunmazlar demek oluyor. Neden asla büyük oyunu göremiyorsun? Küçücük bir parçaya sıkışıp kalmışsın. Asıl oyun orada dönmüyor, Katya. O sadece senin gibilerin düşmesi için bir göz aldatmacısı. Sen ve senin gibiler gece gündüz tahtayı izler ve onlara bir

şey anlatması için yalvarırlar. Ama anlamıyorsun, Armen gibiler, satrancı tahtada oynamaz." Parmakları ile şakaklarını işaret etti. "Burada oynarlar." Sigarasını küllükte söndürdükten sonra doğruldu. "Diyorsun ya hani, insan sevilmediği için başarır diye. Çok büyük bir yanılsama, Katya... İnsana kazandıracak tek bir şey vardır. O da odadaki en zeki insan olmaktır."

"Sence bu odadaki en zeki insan kim?" diye sordu Ekaterina gözlerini kısarak ona baktığında.

Onay güldü. "Ben."

"O zaman neden kazanan sen değilsin?"

Onay tekrardan güldü. "Çünkü Armen'in şu an odada olmaması, her an çıkıp gelmeyeceği anlamına gelmiyor."

Ve sanki kötüyü çağırmış gibi, kapılar açıldı ve Armen Olov içeri girdi. Yanında karısı vardı. Düz, altın sarısı ve uzun olan saçları her zamanki gibi belinden aşağı dökülüyordu ve üzerinde pahalı, siyah, uzun ve straplez olan bir elbise vardı. *Olovların rengi.* Armen de her zaman bu renk giyinirdi. Kadının yüzünde çoğu zaman buz gibi bir ifade oluyordu. Tipik bir Rus'tu. Ama karşısına geçtiğinizde size anında gülümserdi. Tabii, sahte olduğunu içten içe bilirdiniz ama kanıtlayamazdınız, çünkü sahtekarlığı şeytanı bile dize getirirdi. Samimiyetsizliği bile o güzelliği ile süsleyebiliyor ve insanlara sunabiliyordu. Tıpkı Armen gibi.

"Kırk kilo falan bu kadın," dedi Ekaterina gözlerini devirdiğinde.

"Hamilelikte aldığın kiloları hâlâ veremediğin için mi kıskanıyorsun?" diye sordu Onay gülerek. "O da hamile kaldı, biliyorsun."

"Ben ikiz doğurdum," dedi Ekaterina tıslarcasına. İkisi de bir an birbirine baktı. Ekaterina bir nefes alarak kendini anında topladı. Düşmanın yanında

kendini belli etmezdi ama eve gittiğinde bu an için de ağlayacaktı. Muhtemelen birkaç vazo kıracak ve sinir krizi geçirecekti. "Neyse," dedi hiç umurunda değilmiş gibi. "Ben daha güzelim"

İnsanlar ona baktığında bunu söylüyorlardı. *Hiç umurunda değilmiş gibi.* Hep aynı acımasızlıktalardı. *Kızının ölmesi bile umurunda değilmiş gibi.* Umurundaydı tabii. Ama düşmanlarına zaaflarını altın tepside sunmayı sevmiyordu. Kendi kendini tüketmek onun için daha cazipti.

"Sana bunu tam olarak kim söyledi?" diye sordu Onay kahkaha attığında.

"Neyi?" diye sordu Ekaterina gülerek ona baktığında. "Tatiana'dan daha güzel olduğumu mu? Eee... Kocası?"

Onay'ın kahkahası büyüdü. "Gerçekten korkunç bir kadınsın, Katya."

"Teşekkür ederim," dedi Ekaterina elini kalbine koyduğunda. "Senden iltifat duymak da ayrı bir güzel hissettiriyormuş."

"Siz neye bu kadar gülüyorsunuz?" diye sordu birden yanlarında beliren Firuze Elem. Elini kocasının omzuna koyduğunda, Ekaterina'ya doğru dönmüştü. "Ne kadar güzel olmuşsun, bugün."

Firuze Elem, yirmilerinin henüz sonunda olan, esmer tenli ve siyah saçlı bir kadındı. Üzerinde mavi bir elbise vardı, elinde ise bir içki bardağı. Onay Elem, eşinin omzuna koyduğu elini alıp öptüğünde Ekaterina gözlerini devirdi.

"Sen de her zamanki gibi sahtesin, Firuzeciğim."

Firuze ona gözlerini devirdi. "Senin hep fesat düşünüp ağzını yalanlarla doldurman, herkesin öyle olduğu anlamına gelmiyor ki Katyacığım," dedi gülümseyerek. "Hem burada herkes senin gibi çirkef insanlar olsaydı, sence bir arada oturuyor olabilir miydik?"

"Böyle diyor ama tek ters cevapta gülümseme ile gizleyebileceğini sandığı o zehirle dolu ağzında ne varsa tükürüyor," dedi Ekaterina gülerek. "Sizin Elemlerin sorunu bu işte. Olduğunuz gibi görünmekten acizsiniz ama iyi rol yapma becereniz de yok. Yanlış üstüne yanlış."

Aslında, Firuze Elem'in rol yaptığı falan yoktu. Bu odada gerçekten samimi olan tek kişiydi belki de o. Kalbinden geçmeyen hiçbir şey için dudakları kıpırdamazdı. Ama birisi ona en ufak bir ters yaptığında, ne kadar iyi yaklaşmış olursa olsun, birden dikenleri çıkıyordu. Saygısızlığa ve hakarete asla gelemiyordu.

"Biz arkadaşken hiç böyle konuşmazdın ama," dedi Firuze masaya oturduğunda. "Hatta bana tanıdığın en tatlı insan olduğumu söylerdin."

"O zamanlar aptaldım," dedi Ekaterina gülümseyerek. Ama üniversitenin ilk yıllına dönmek için her şeyi yapardı. *Her şeyi.* O zaman her şeyi değiştirirdi işte.

"Hmm," dedi Firuze gülerek. "Bugün görünmen gerekenden daha mutlu görünüyorsun ama. Yoksa artık kraliçe olamayacak olman umurunda bile değil mi?"

"Ne yapayım?" diye sordu Ekaterina umursamıyormuş gibi omzunu silktiğinde. "Adam kazandı işte. Üzülmem geri mi getirecek?"

"Haklısın," dedi Firuze. "Zaten üzülme. Senin suçun değildi."

Ekaterina güldü. "Benim suçumdu, Firuze."

"Hayır," dedi Firuze. "Hepsi kocanın aptallığıydı."

"Anlamıyorsun ama," dedi Ekaterina gülümsediğinde. "O'nu ben *yarattım.*"

Ekaterina'nın bakışları doğrudan Armen'e odaklanmıştı. Yanındaki kadının elini tutan ve kalabalığın yanından yürürken kısaca herkese selam

veren o adama. Üzerinde siyah bir takım vardı, siyah ceket, siyah gömlek, siyah pantolon. Zaten başka renk giymezdi. Bir Olov'du sonuçta. *Yas rengi.* Tam onların rengiydi. Kızıl olan saçlarını üç numaraya vuruyordu, son altı senedir bir kez olsun uzatmamıştı ve bu görünümüne çok daha tehlikeli bir hava katıyordu. Gerçi artık tehlikeli olmak için bir şeyleri silah gibi kuşanmasına gerek yoktu. İsminin önündeki *lakap* bunun için yeterli olacaktı. Bir silah gibi insanlara doğrulttuğu keskin yeşil gözleri odanın içinde dolaşıyor ve herkesi birer birer tartıyordu. Ekaterina onu sürüsünün başına yeni geçen ve sürüsünü anlamaya çalışan bir Aslan'a benzetti. Tartıyordu. Kafasının içinde dönen çarkları buradan bakarken bile duyabiliyordu. Kimin sonsuza kadar ona diz çökeceğini, kimin çakallarla anlaşma yapabileceğini anlamaya çalışıyordu sanki. Gözleri herkese biraz değiyor, en çok Nikolai'de oyalanıyordu ama asla bakmadığı tek bir kişi vardı, o da Ekaterina'ydı. Gözleri bir saniye bile onun üstüne değmemişti.

Ekaterina'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. Bir zamanlar Dostoyevski demişti ki: *"Gözleri sürekli gözlerindeyse sana olan merakındandır. Ama gözlerini kaçırıyorsa o gözlerde sana ait bir şey vardır."*

"Armen'i mi?" diye sordu Firuze, Ekaterina'nın oraya baktığını fark ettiğinde.

"Hayır," dedi Ekaterina doğrularak Firuze'ye baktığı sırada. "Leo Olov'u."

"Bilmiyorum," dedi Firuze. "Bence narsist birine göre kendini fazla suçluyorsun, Katya."

"Kendimi suçlamıyorum," dedi Ekaterina. "Bu ona yaptığım en büyük iyilikti. Tahtında otururken ona olan hediyemi unutmasın."

"Sen hayatımda tanıdığım en garip insansın," dedi Firuze gülerek. "Az önce benim suçumdu diyordun."

Ekaterina omzunu silkti. "Şimdi Armen başa geçince ne olacak?" diye sordu, Onay'a döndüğünde.

"Hiçbir şey," dedi Onay. "Düzen devam edecek. Aynı. Sadece güçlü olan, onun sevdiği kişiler olacak. Ama Pençelere dokunamaz. Bize bir şey olmayacak, yani."

"Peki o tören?" diye sordu Ekaterina.

"Yemin töreni mi?" diye sordu Onay. Ekaterina kafasını evet dercesine salladı. "Sembolik bir şey, yüzyıllardır yapılıyor. Leo olan kişi, tüm üyelerin önünde bağlılığına dair bir yemin eder, tüm üyeler de ona yemin eder ve sonra diz çökerler."

Ekaterina kulaklarına inanamıyormuş gibi baktı. "Onun önünde diz mi çökeceğim?"

"Sen değil," dedi Onay gülerek. "Sadece erkekler."

"Hayret," dedi Ekaterina şaşkın bir sesle. "Bu boktan örgütün kadınları yerlerde süründürmediği tek an, desene."

"Kurallar cinsiyetçi olabilir, bundan herkes rahatsız ama değiştirilemezler," dedi Onay.

"Hayır," dedi Ekaterina. "Değiştirebilirsiniz. Sadece işinize gelmiyor. Çünkü güç kaybetmek istemiyorsunuz. Az sonra diz çökeceğin adam var ya? Bana eskiden gücü ne kadar istemediğini anlatırdı. Buradan kaçıp kurtulacağını... Ama o da bir kere tattı, her insan gibi, sonra bırakamadı. Hep böyle olur... Hiç gücü elde etmeyen için konuşmak kolaydır, ama bir kere eline gücü elde etme fırsatı geçti mi günün sonunda en çok olmak istemediğin şeye dönüşene kadar duramazsın. Bu yüzden kimse değişimi istemiyor, tahtı sarsacak bir açık vermek istemiyorlar insanlara, sadece daha fazla güç istiyorlar."

"Kocan da böyleydi," dedi Onay.

"Onu da desteklemiyordum zaten," dedi Ekaterina. "İzninizle. Ben lavaboya gidiyorum. Ben buradayken Armen yanınıza gelmez. Biricik Leo'nu ile daha ilk günden çatışmak istemezsiniz."

"Igor ve Ahsen ile ilgileniyor gibi," dedi Onay. "Bence biz ilgisini çekmedik. Çünkü herkes gibi o da biliyor, onuru için yaşayan bir aileyi onursuz bir baş kaldırı yaparak satın alamazsın."

Ekaterina kafasını kaldırarak Borisovların oturduğu masaya baktı. İgor Borisov'un üzerinde beyaz bir gömlek, altında ise siyah bir pantolon vardı. Ceketi Tanrı bilir neredeydi ve buradaki erkeklerin aksine, o kravat takmıyordu. Çözdüğü siyah kravatı gömleğinin iki yakasından aşağı doğru sarkıyordu ve üzerindeki gömleğin birkaç düğmesini açmıştı, bu yüzden göğsünde yazan harfler görünüyordu. LROS. Dört çocuğunun baş harfi.

Armen gülerek ellerini Igor'un omzuna koyduğunda Igor da kahkaha atmaya başlamıştı. Mavi ve kahverengi gözlerinde insanı ürperten bir şey vardı. Bu yüzden Onay, o güldüğünde, en az Ekaterina güldüğünde olduğu kadar rahatsız oluyordu. Ama ikisi arasında bariz bir fark vardı. Igor, raporlu bir deliydi. Hakkında sayfalarca psikiyatri sicili olan, hastalık üstüne hastalık ekleyen, antidepresan içmekten nefes alamayan biriydi.

En azından Ekaterina bu hâlde değildi.

Henüz.

"Bir şey söyleyeceğim," dedi arka masadan bir kadın. "Ahsen yine hamile mi yoksa bana mı öyle geliyor?"

"Ben de aynısını düşündüm!" dedi yanındaki kadın heyecanla. "Göbeği çıkmış. Kesin hamile. Ben anlamıyorum, bu adam ilaçla besleniyor resmen."

"Neyi anlamıyorsun?"

"Kızım kırmızı reçeteli antidepresan kullanıyor adam ya," dedi kadın. "Nasıl neyi anlamıyorsun? Nasıl kalkıyor yani... Onu anlamıyorum... Kadın habire hamile!"

Onay kendine hakim olamadan bir ses çıkararak güldü. Ekaterina da gülmüştü ama gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. İkisinin de buraya katlanabilmesinin nedeni kesinlikle dönen dedikodulardan çıkan eğlencelerdi.

"Doğru mu acaba?" diye sordu Firuze. "Ahsen yine mi hamile?"

Ekaterina kafasını kaldırıp Ahsen Borisova'ya baktı. Üzerinde beyaz bir elbise vardı, siyah dalgalı saçları omuzlarına dökülüyordu ve yaptığı makyaj esmer tenine çok yakışmıştı. Karşısında oturan ve buradan çıkıp gitmek isteyen kocasının aksine gerçekten buraya aitmiş gibi görünüyordu. Ela gözleri ayakta dikilen ve hâlâ Igor'un omuzlarını tutarak sarsan Leo'ya döndüğünde kafasını sallayarak gülmeye başladı. Hemen yanında en büyük oğulları olan Lev oturuyordu. Normalde bu davete çocuklar getirilmezdi ama o ilk varisti, ayrıca yaşı da diğerlerinden büyüktü, bu yüzden yavaş yavaş ortamda yer edinmeye başlamıştı. Sıkıldığı belli olan dokuz yaşındaki siyah saçlı çocuk, babasının gömleğini çekiştirip duruyordu. Igor ise ona bakmıyordu, dikkati kahkaha atarak bir şeyler anlatan Armen'deydi ama parmakları ile Lev'in saçlarını okşuyordu.

"Doğrudur," dedi Ekaterina. "Durmuyorlar ki hiç..."

"Cidden nereye gidecek bu böyle?"

"Adamın en yakın arkadaşı başa geçti," dedi Onay kafasını sallayarak. "İki tane erkek çocuğu var. Armen'in ise sıfır. İlk varis de onun hanesinden. Siz burada onların dedikodusunu yaparken Borisovlar

canımıza okuyacaklar. Sana diyorum, Katya. Asla gerçek oyunu göremiyorsun."

"Borisovlardan yüz tane olsa ne olur?" diye sordu Ekaterina umursamaz bir şekilde. "Deli hepsi."

"Korkutucu olan da o zaten ya," dedi Firuze.

"Sen çok normal bir kafa yapısına sahipsin ya çünkü," dedi Onay da. Ekaterina ona cevap vermedi. "Siz Armen'i tanımıyorsunuz ama ben tanıyorum. İhaneti ölse unutmaz, yanıda olanı ölse de ödüllendirir. Ve Igor onun yanındaydı. Kimse yokken o oradaydı. Armen bunu öylece unutmaz."

"Senin Armen'ine de..." diye söylendi Ekaterina. İsmini duymak istemiyordu artık. Gözleri salonda dolaştığında Nikolai'yi arıyordu ama hiçbir şey görememişti. Artık hangi cehennemin dibine girdiyse yine, diye düşündü kendi kendine.

"Bizim oralarda iyi insan lafın üstüne derler," dedi Onay gülerek. "Ya da iti an çomağı hazırla. Sen seçersin artık. Ama Armen buraya doğru geliyor. Kalkacak mısın?"

"Hayır," dedi umursamıyormuş gibi. Ama umursuyordu. "Umurumda bile değil."

Aslında sadece saçma bir inat ediyordu. Ondan kaçanın o olmadığın ona da göstermek istiyordu. Ama onun ne kadar umurundaydı ki sahiden?

Birkaç saniye sonra Armen gerçekten de masalarının önündeydi. Bu yeni liderin herkesi selamlaşa biçimi falan mıydı? Armen, Onay ile selamlaştığında Ekaterina gözleri ile Tatiana'yı süzüyordu ama o bu masaya gelmemişti, hâlâ Ahsen ile konuşuyordu. *En sevmediğim iki insan,* diye düşündü.

"Onay," dedi Armen ona doğru eğildiğinde. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedi Onay. "Siz?"

İşte, Ekaterina bu yüzden Elemlerden haz etmiyordu. Arkadan atıp tutabilirlerdi ama yüz yüze geldiklerinde, herkesten zekice davranıyorlardı. *Siz.* Onay, bundan önce bir kez bile Armen'e siz diye hitap etmemişti ama şimdi, buna çalışmış gibi onu gördüğü ilk andan söyleyebiliyordu bunu. Aralarındaki sınırı kabul ettiğinin sözsüz bir anlaşmasaydı bu basit hitap şekli. Artık onun, ondan üstün olduğunu böylece kabul etmiş oluyordu. Doğru ata oynuyordu. Sorun çıkarmıyordu. Elemler gerçekten akıllıca oynuyorlardı ve Ekaterina buna sinir oluyordu.

"Ben de iyiyim," dedi Armen gülümsediğinde. "Firuze, sen nasılsın?"

"İyiyim," dedi nazik bir şekilde Firuze gülümsediğinde. "Çok şık olmuşsunuz."

***Olmuşsunuz mu? Elemler gerçekten sinsi bir yılan gibi,* diye düşündü Ekaterina sinirle.**

"Teşekkür ederim," dedi Armen gülerek. Ekaterina artık gamzelerini belirterek gülmediğini fark etti. Sonra buna dikkat ettiği için kendine kızdı. "Sen de çok şık olmuşsun."

Az önceye kadar Armen'in ona selam vereceğini düşünmüyordu ama eğer onun masasına geldiyse, selam vermek zorunda olduğunu düşünmeye başlamıştı ki Armen onu şaşırtarak, selam vermedi. Sadece yanından geçmeden önce, "Sen de güzel olmuşsun, Narbekova," demişti.

Armen yanlarından geçip bahçeye girdiği ilk an Onay Elem kahkaha attı.

"Neye gülüyorsun sen yine?" diye sordu Firuze meraklı bir şekilde ona baktığında.

"Katya'nın suratına gülüyorum," dedi Onay. "Neye güleceğim başka?"

"Hayır size isminizle seslendi," dedi Ekaterina. "Bana Narbekova dedi. Ne alaka?"

"Yani şair burada demek istiyor ki gözlerini benden çek git kocana bak..." Onay'ın kahkaha sesi yükseldi.

"Of Onay o kadar komik değilsin ki!" dedi Ekaterina sinirle. "Ben tuvalete gidiyorum."

"Git zaten senin yüzünden Tatiana gelmiyor bir türlü buraya."

Burada beni gerçekten isteyen tek bir kişi bile yok, diye düşündü Ekaterina. Sesli bir nefes aldığında tuvalete gidip geceyi orada bitirmeyi düşünmeye başladı. Bu fikir aklına yattığı için Onay'ın sigara paketini de çaktırmadan aldı ve lavaboya yürümeye başladı. Eve gitmek istiyordu. Kendini burada çok açıkta kalmış gibi hissediyordu. Bu gece rol yapmakta o kadar iyi değildi. Ya da belki de yorulmuştu sadece. Sadece oğluna sarılmak, sonra da odaya geçip sabaha kadar ağlamak istiyordu.

Tuvalete girdiğinde Ahsen'in içeride olduğunu gördü. Oğluna ellerini yıkatıyordu ve ikisi de gülüyorlardı. Ahsen onun yüzüne bile bakmadı, geldiğini görmüştü ama umurunda bile değildi. Çoğu kişi Ekaterina'ya şeytan görmüş gibi bakardı, Ahsen hiç bakmıyordu. Direkt yok sayıyordu.

"Şimdi kral Armen amca mı oldu?" diye sordu küçük çocuk, annesi üzerindeki gömleğin kollarını geriye sıvadığı sırada. Ekaterina kulak misafiri olmak istemese de onları gördüğünden dolayı tuvaletten çıkmış gibi görünmemek için musluğu açtı.

"Evet," dedi Ahsen, çocuğunu kaldırdığında. "Öyle oldu."

"Ama Nikolai amcanın kral olduğunu sanıyordum.""

Ekaterina, Ahsen'in gerildiğini fark edebiliyordu. Her zaman onun etrafında geriliyordu zaten. Belki de oğlunun onun yanında saçma bir şey söylemesini istemiyordu ama Ekaterina bunun yersiz bir endişe olduğunu farkındaydı. Ahsen'in çocuklarını ne kadar terbiyeli yetiştirdiklerini farkındaydı, onun aksine.

Ağızlarından tek kötü bir kelime bile çıkmıyordu, hepsi melek gibi sessizlerdi. Odkan hariç, tabii...

Bazen yaradılıştan gelir böyle şeyler, diye düşündü Ekaterina.

"Bazen işler değişebilir," dedi Ahsen güldüğünde ama gergin tavrını gizlemeyi hiçbir zaman başaramıyordu. Onun zayıflığı da aslanlarla dolu bu ormanda her zaman neresinin kanadığını göstermesiydi.

"Bundan sonra sıra bana mı gelecek?" diye sordu küçük çocuk. Ekaterina ellerini sabunlarken şaşkınlığını gizlemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Bunu söylediğine inanamıyordu ama belki de Onay Elem haklıydı.

Bir çocuğu kral olması gerektiğini bilerek büyütürsen, o çocuk büyüdüğünde o kral olmak için elinden gelen her şeyi yapar.

Onu bir hiç olduğuna inandırarak büyütürsen ise bir hiç olmaktan ileri gidemez.

"Daha var," dedi Ahsen gülerek çocuğun ellerini yıkamaya devam ederken. "O nereden çıktı şimdi?"

"Ben de kral olmak istiyorum," dedi çocuk. "Armen amca gibi olmak istiyorum."

"Eğer bunu gerçekten istiyorsan," dedi kadın gülerek. "Bunu sesli söylememen lazım."

Çocuk "O neden?" diye sorduğunda Ekaterina istemsizce onlara baktı ama Ahsen her zamanki gibi onu görmezden geliyordu. Çocuğun elini yıkadıktan sonra kenardan çektiği peçete ile ellerini kuruladı ve elinden tutarak tuvaletin kapısından çıktı, renkli gözleri bir kez bile değmemişti Ekaterina'ya.

Geçen hafta olan olaydan sonra, Ekaterina, Armen'e silah çektikten sonra herkes Ekaterina'nın delirmeye başladığını konuşmaya başlamışlardı, yeni krala itaatsizlik eden ilk kişi dolayısı ile dışlanmıştı. Nikolai zaten kendisinde bile değildi, tahtı kaybetmenin

etkisi ile kendisini de kaybetmişti, kafası ayık gezmiyordu bile. O farkında değildi ama Ekaterina bu yüzden bir hafta boyunca evden çıkamamıştı. Sabah, öğlen ve akşam oğluna yemek yapıyor, onunla yapboz yapıyor ya da oyun oynuyordu. Sonra kendini odasına kapatıp ağlıyordu. Ya da eskiden sevdiği klasikleri okuyordu.

İnsanların söylediklerinin aksine... Daha delirmeye başlamıştı. Bunlar en normal zamanlarıydı.

Bir hafta sonra Armen çıkıp da böyle bir şey yaşanmadığını söylemişti herkese. Ama yalan söylüyordu. Yaşanmıştı. Ekaterina gerçekten de onu vuracaktı. Ama bu durumda bile Ekaterina'yı korumuştu.

Ekaterina içten içe, bunu kötü bir amaçla, ödeşme isteği ile yaptığına inanmak istiyordu.

Onun tanıdığı Armen böyle bir şey yapmazdı.

Ama tanıdığı adam onlarca kişiyi de öldürmezdi.

Tanıdığı o adam yoktu artık karşısında.

Ellerini tam dört kere yıkadıktan sonra sırtını duvara yasladı ve gözlerini kapattı. Ağlamaya başlayacağını hissettiği an kendini kabinlerden birine atacaktı ki duyduğu sesle beraber sıçradı.

"Ekaterina."

Gözlerini açıp karşındaki bedene baktı. Zaten sesinden tanımıştı ama o kadar gerçek dışı bir ihtimaldi ki sesin hayal falan olduğunu düşünmüştü.

"Senin kadınlar tuvaletinde ne işin var, Armen?" diye sordu gülerek ona baktığında. *Demek ne kadar değişirse değişsin, öylece yanımdan geçip gidemiyor hâlâ,* diye düşündü ve bu onu gülümsetti.

Kafasının içindeki ses resmen çığlık atıyordu. *Kendine gel acilen.*

"Kapıda duruyorum," dedi Armen ciddi bir sesle. "İçeri gelmedim."

Ekaterina güldü. "İçeri gel."

"Emirleri artık sen vermiyorsun," dedi Armen gülerek. "Ben veriyorum."

Ve içeri girmedi. Ekaterina şaşkınlıkla ona baktı. İlk kez ona söylediği bir şeyi yapmıyordu.

"Neden buradasın?" diye sordu gergin bir şekilde. Az önceki gülümsemesi anında yüzünden silinmişti.

"Tören başlayacak," dedi Armen ciddi bir sesle. Yeşil gözleri bir ceset kadar soğuk bakıyordu. "Törenin ikinci yıldızı olacak kocan ise ortada yok. Her yere baktılar, ortadan kaybolmuş. Kaçabileceğini mi sanıyor?"

"Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Ekaterina şaşkın bir sesle. Gerçekten Armen'in buraya bunun için gelmesine inanamamıştı. *Ne için geldi sanmıştın, aptal?*

"Olsa iyi olur," dedi. "Onu bulmak için yarım saatin var."

"Ne alaka?" diye sordu Ekaterina gergin bir sesle. "Kaçan ben miyim? Git, kendin bul. Senin törenin, senin sorunun."

Armen güldü. "Senin kocan, senin sorunun."

Hiçbir şey demeden arkasını döneceği sırada Ekaterina eliyle kolunu tuttu. Armen kolunu ateş değmiş gibi çekse de duraksamıştı. "Sakın bana dokunma."

"Amacım sana dokunmak değil zaten," dedi Ekaterina sinirle. "Sadece bil diye söylüyorum, kazandığın bu saçma ünvan umurumda bile değil. Bana emredemezsin, tehdit edemezsin. Bunu anla."

Karşısında nasıl bir adam beklediğini bilmiyordu ama bu onun için bile fazla şaşırtıcıydı, kabul etmesi gerekiyordu. Çok uzun zamandır, belki de beş senedir, bu saçma ve sahte toplaşmalarda ettikleri bir iki kelime dışında konuşmuyorlardı bile. Bu yüzden onun bu kadar değiştiğini fark etmemişti.

"Aslında bunları istediğim gibi yapabilirim," dedi Armen otomatik bir şekilde ona döndüğünde. "Ayrıcalığın olacak mı sanıyorsun? Ben liderim, sen ise herhangi bir üye. Hoşuma gitmeyen bir şey yap ve kendini kapının dışında bul, meydan okuyorum sana." Ekaterina sinirle ona baktığında bir adım attı ve aralarındaki mesafeyi kapattı. "Bir daha bana emret ve seni buradan atayım, meydan okuyorum sana."

"Bunu yapmazsın," dedi Ekaterina meydan okur gibi gözlerine bakarken ama yapabileceğini biliyordu aslında. Çünkü hiç tanımadığı bir adamla konuşuyordu.

"Neden yapamayayım?" diye sordu Armen sahte bir şekilde güldüğünde. "Saf üye bile değilsin, kocan yüzünden elinde hiçbir şey kalmadı, şuradan yok olsan seni kimse fark etmez bile." Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "İhtiyacım olan soy isim taşıyan tek bir kişi, tek bir kişi. Oğlun yeterli olduğuna göre, annesi ve babasına çok da ihtiyacım yok."

"Annesi ve babasını yok ettikten sonra onu askerin yapma konusunda sana başarılar," dedi Ekaterina gülerek. "O benim sözümden asla çıkmaz."

"Öyle birini daha tanımıştım aslında," dedi Armen gülerek. "Senin sözünden asla çıkmayan. Hikayenin sonu pek de beklediğin gibi bitmedi. Dikkat et de yine öyle olmasın."

Geçmiş bir hayalet gibi dört duvarın içinde dolanıyor ve ikisine de musallat oluyordu sanki. Birisi çok uzun süre geçmişin avıydı ve şimdi özgür kılmıştı kendini ama diğeri hiç pençesine düşmediği geçmişin tuzaklarına yeni yeni kapılmaya başlıyordu, bu yüzden daha zayıftı.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Amacın seni reddettiğim için benden intikam almak mı?" diye sordu Ekaterina.

"Ne?" diye sordu Armen kahkaha attığında. Gülüşü neredeyse samimiydi. Eğer Ekaterina onun gerçekten samimi olduğu zamanları bilmese belki de inanırdı. "Şaka mı yapıyorsun? Bana hayatımın iyiliğini yaptığın için seni cezalandıracak mıyım bir de? Sana teşekkür etmem lazım, biliyorsun."

Ekaterina'nın herkese dediği şey buydu. *Onu ben bu hâle getirdim, sahip olduğu her şey için bana teşekkür etmeli.* Ayakta dimdik durduğunu göstermek için bir kalpsiz gibi konuşuyordu ama aslında, içten içe, her gece kendini suçlamaktan uyuyamıyordu bile. Herkese uydurduğu yalanı onun ağzından duymak, üzerinde garip bir yıkıma sebep olmuştu. Herkesi bu yalana inandırabileceğini düşünürken bile Armen'in bu cümleleri duyduğunda güleceğini düşünüyordu ama karşısındaki adam gerçekten de sürprizlerle doluydu artık.

Artık hiçbir şey beklediği gibi olmuyordu.

"Et o zaman Olov," dedi Ekaterina yıkıldığını belli etmemek için. Kırmızıya boyalı dudaklarında küstah bir gülümseme vardı.

"Teşekkür ederim Narbekova," dedi Armen de onun gibi gülümsediğinde. "Sen olmasan bunların hiçbirini yapamazdım."

Ona meydan okumasına rağmen teşekkür etmesini beklemiyordu. Ama yine de bozuntuya vermeden "Rica ederim," dedi Ekaterina. "Bir tavsiye daha vermemi ister misin sana?"

"Tabii," dedi Armen omzunu kapıya yasladığında.

"Borisovlara o kadar da yakın davranma bence." Armen gülerek ona baktı. "Sonuçta ilk varis onların. Tahtın kendi soyundan devam etmesini istemez misin?"

Armen gülerek ona baktı. "Sen beni hiç tanımamışsın, Eka."

"O ne demek?" diye sordu Ekaterina. Kaşları çatılmıştı.

"Benden sonra kimin geleceğinden bana ne?" diye sordu Armen gülerek. "Ben sadece bir şey kanıtlamak istedim dünyaya. Onu kanıtladığıma göre, zamanı geldiğinde gözlerimi huzurla yumacağım ve buradaki cehennemi kimin yönettiğini umursamayacağım bile. Hatta tam tersi... Birbirinizi yemeniz bana çok büyük bir zevk verebilir."

"Ya Niko'ya olan olursa sana da?" diye sordu Ekaterina gülerek. "Ya sen tahtında oturmaya devam ederken biri, hatta birileri ona göz koyarsa?"

"O zaman öldürürüm onları," diye cevapladı Armen onu rahat bir tavırla.

"Niko seni öldüremedi ama," dedi Ekaterina.

"Çünkü odadaki en zeki adam bendim," dedi Armen. Onay Elem'in söylediği söz. "Seni temin ediyorum, ben bu odada olduğum sürece bu böyle kalacak. Ve seni yine temin ediyorum ki bu odadan da yalnızca ölüm çıkacak."

"Fazla iddialı," dedi Ekaterina. "Ya da kibirli mi demeyelim?"

"İstediğini de," dedi Armen gülerek. "Ağzından çıkanlar uzun bir süredir umurumda bile değil."

Arkasını döndüğünde yürümeye başlayacakken Ekaterina, "Armen," dedi ve tekrar durdu. "Nasıl başardın?"

Arkasını dönerek kadının yüzüne baktı. "O ne demek?"

"Nasıl başardın?" diye sordu tekrardan. "Onca kişiyi nasıl arkana aldın, nasıl doğru zamanda bunu yaptın, nasıl çıkıp da yüzyıllardır yöneten tüm Narbekovları devirdin ama kimse engel olamadı sana?"

Nasıl kazanır insan, söyle bana,* diye fısıldadı içinden. *Söyle ki zamanı geldiğinde seni nasıl yenmem gerektiğini öğreneyim.

Armen gülümseyerek doğruldu ve kadının renkli gözlerine baktı. "Sadece hatırladım, Ekaterina. Hepsi bundan ibaret. Sadece hatırladım. Saçma amaçları bir kenara attım ve varoluşumu benimsedim. Eskiden arzuladığım mutluluk ve sevgi... Bunlar bir insana göre. Bunlar yalnızca bir insanın içindeki yangını söndürür. Ama sen ve ben, bu odadaki herkes... Biz insan değiliz ki. *Aslan*'ız."

"Neyi hatırladın?" diye sordu Ekaterina meraklı bir sesle.

"Nedenleri... Neden burada olduğumu, neden yaşadığımı, neden doğduğumu... Her şeyi." Bir adım daha attı. "İnsan sevmek ve sevilmek için doğuyor olabilir aşkım ama..." Kafasını eğerek gülümsedi ve Ekaterina'nın hayatı boyunca unutamayacağı bir söz söyledi: "Aslan sadece avlanmak için doğar."

İnsanlar, insanları yiyerek hayatta kalıyor burada.
Bunu biliyorum.
Ama sadece olduğum yerde bekliyorum.
Kimseye saldırmıyorum. Hatta kendimi de korumuyorum. Yara almayı göze alıyorum. Çünkü ancak böyle güçlenebilirim.
Bana baktıklarında diyorlar ki: "Ne kadar zayıf... Bu oyunda hiç yeri yok."
Umurumda değil, zayıf olduğumu düşünsünler.
Oysa onlar birbirlerine saldırıp tüketirlerken tüm güçlerini, ben zamanı geldiğinde onları daha iyi çiğneyebilmek için dişlerimi sivrileştiriyorum.
Çünkü ben ağzımı onlar gibi ısırmak için açmam.
Sadece koparmak için açarım.
Bir kez daha kalkarsam eğer düştüğüm yerden, hep saldırırım.

Günümüz, Ankara.

Neden bilmiyorum, bütün gece ağladım.

Uçak ile Ankara'ya geçtikten sonra dağ evine geldik. Tolun ve Sara alt kattaki odaya geçtiler, ben ise üst katta kaldığım odaya geçtim. Ev küçük olduğundan dolayı salona geçtiklerinde konuştuklarını duyabiliyordum, ne konuştuklarını anlamasam da. Arkada bir korku filmi oynadığına da emindim çünkü çığlık sesleri geliyordu. Aşağı hiç inmedim.

Neden bilmiyorum, yorgun hissediyordum.

Perva gece boyu eve uğramadı.

Leo ile görüşeceğini söyledikten sonra evden çıkalı on iki saatten fazla oluyordu. Koskoca 12 saat geçmişti ve hâlâ ondan tek bir haber bile yoktu. Nerede olduğunu sormak için aşağı inmek istedim ama gözlerim şiş bir şekildeyken aşağıdakilere görünmek istemedim. Bu yüzden normalde asla yapmayacağım bir şey yapıp onu aramıştım, beni meşgule atmıştı. *Meşgule.* Ölmediğini anlamam için yeterli bir cevaptı. Sonuçta elleri telefonu meşgule atmak için çalışabiliyordu. Bir süre haber vermemesinin üstüne bir de beni meşgule atmasına sinirlensem de sonrasında aklıma kötü şeyler gelmeye başlamıştı. Sonuçta telefonun onda olduğuna nasıl emin olabilirdim ki?

Bu yüzden ona mesaj attım. Ama cevap gelmedi.

Ben de birkaç tane daha attım.

Tam olarak, on sekiz tane.

Dediğim gibi birkaç tane işte.

Ama hiçbirine cevap vermedi. Ben de bu yüzden Tolunların yanına indim ve onlara Perva'dan haberleri olup olmadığını sordum. Tolun on dakika önce telefonda konuştuklarını, birkaç saate geleceğini söylediğini söyledi.

Aynen, birkaç saat.

Hayatta olduğuna ve başına bir şey gelmemesine mutlu olmak ile görmezden gelinenin ben olduğumu

anladığım için onun kafasını kırmak arasında büyük bir git gel yaşayarak odama geri çıktım. Onunla aramızdaki işler tam da yoluna girmişken neden böyle sinir bozucu davrandığını merak ediyordum ama bir şey bile demeyecektim. Konuşmayacaktım da.

Tamam, belki biraz konuşurdum.

Onun kadar sessiz olmayı istesem de başarabileceğimi sanmıyordum.

Ama sen beni hayatta tut, ben de seni dedikten sonra nasıl oluyordu da fabrika ayarlarına geri dönüyordu anlamıyordum. Artık olan bitenden benim de haberim olacağını düşünmüştüm, aslında düşünmemiştim, bana bunun sözünü o vermişti ama üzerinden birkaç saat bile geçmeden her şey eskisine dönmüştü.

Orada işler çevirirken Tolun'a yaptığı iki saniyelik konuşmayı bana yapamıyordu çünkü, değil mi?

Neyse, umurumda da değildi zaten.

Ondan gel gitlerinden daha büyük dertlerim vardı.

Mesela, annemi ve babamı özlüyordum.

Ama en çok da abimi.

Bu yüzden bütün gece ağladım. Ben çok da küçük değilken, abim Pençeler arasına iyice kabul edilmişti. Ne olup bittiğini yeni yeni anlamaya başladığım bir yaştaydım. Bu yüzden de onun hakkında endişeleniyordum. Bazı geceler bu yüzden uyuyamazdım, pencerenin kenarında sabahlardım. Eve geldiğinde ilk benim odama uğrardı her zaman, sanki uyuyamadığımı o da biliyordu.

Her sabah tam yedide evden içeri girer ve yediyi bir geçe odama gelirdi.

Bir gün gelmedi.

Zaten o günden sonra onu da görmedim.

Sabahın ilk ışıkları küçük camdan içeri sızdığında ağlamaktan başım şişmişti ve bitik bir hâldeydim.

Aslında neden ağladığım konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bunu hâlâ yapabildiğim için minnettardım. Ağlamak bazen iyi geliyordu. Abim gittiğinde bir süre ağlayamamıştım, geceleri gözüme uyku girmiyordu ama gözlerimden tek damla yaş akmıyordu. Sessizce duvarı izliyordum. O zamanlar, ağlamak için içten içe yalvarırdım.

O zamanlar, o gecelerin hayatımın en kötü dönemi olduğunu sanıyordum.

Ama komik bir oyunun içine sıkışmıştık. Her şeyin giderek daha da kötüleşebildiği, komik bir oyuna.

Tolun ve Sara uyuyalı epey olmuştu, aşağıdan gelen sesler kesildiğinde duvardaki saat üçü gösteriyordu, hatırlıyordum. Şimdi neredeyse sabahın yedisine gelmiştik. *Neredeyse.* Üzerimdeki yorganı kafama çektim. *Saat yedi olmak üzere abi, neredesin?*

Keşke bilseydim.

Dış kapının açılma sesini duyduğumda adeta yatakta sıçradım. *Şerefsiz evin yolunu hatırladı,* diye geçirdim içimden. Dışımdan da söyleyebilseydim keşke bunu. Ama bu sefer ona olan sinirimi birkaç küfürün geçirebileceğini düşünmüyordum. Onu bıçaklamam falan gerekiyordu.

Bunu zaten yaptın.

Evet ama o yanlışlıkla olmuştu.

Kapının kapandığını duydum. Alttan hışırtılar geliyordu, çok sessiz hareket ettiğini biliyordum, en azından bunu fark edebilmiştim onu izlerken ama tüm dikkatimi verdiğimden, her sesi duyabiliyordum.

Gözlerimi kapatıp uykuya dalmak istedim. Ama bir yanım da aşağı inip kavga çıkarmak istiyordu.

Hani artık sessizlik yemini ediyorduk?

Doğru, sessizlik yemini edecektim. O bana bir şey anlatmıyorsa ben de ona tek kelime etmeyecektim. Bunca zaman bu konuda şikayetimi dile getirmiştim de ne olmuştu sanki? Söz verdikten sonra bile

aynısını yapmaya devam etmişti. Bu durumda artık konuşmanın bir gereği yoktu.

Adam benim için eline kurşun yiyordu ama benim için tek bir kelime bile edemiyordu.

Oflayarak yorganı üzerimden attım. Konuşmadan nasıl halledebilirdik tüm bu meseleyi? Beni görmeseler bile varlığımı biliyorlardı, bu da gerçekten işlerin kazışıcağı anlamına geliyordu. Ayrıca o ne kadar umursamasa da ben onları kızdırmanın akıllıca bir şey olmadığını farkındaydım. Odkan'ın yanındaki kıza değer verdiğine emindim ve yaptığı şeyin sadece zarar olduğunu düşünüyordum çünkü o deli ona kafayı takacaktı.

Zaten takmamış gibi.

Yani, her zamankinden daha büyük tehlike altındaydık ama ben hâlâ her şeyden habersiz bir şekilde, bir dağ evinin odasında uyumaya çalışıyordum.

Birden sinirle ayağa kalktım ve odanın kapısını açarak yürümeye başladım. Onun ağzına sıçacaktım. ***Sessizlik yeminine ne oldu, Bengi?***

Sıçarım şimdi sessizliğe.

Alt kata indiğim sırada mutfağın ışığının yandığını fark ettim. Demek ki oradaydı. Salondaki koltuğun üzerine deri ceketini bırakmıştı ve her nerede sabahladıysa, ceketin yanına yaklaştığım anda gelen sigara ve ağır alkol kokusunu almıştım. ***Kafayı çekmeye gittiği için mi endişelendim gerçekten bu kadar?*** **Sinirimin daha da arttığını hissettim. Salonun yanındaki mutfaktan içeri girdiğimde onu mutfak masasında otururken gördüm. Eliyle şakaklarını ovuşturuyordu, gözleri kapalıydı ve kafasını dik tutamıyor gibi görünüyordu. Yani sarhoştu. Mümkünmüşçesine sinirim biraz daha katlandı. Önünde siyah bir kupa vardı, ona dokunmamıştı bile ama kupadan sıcak dumanlar yayılıyordu ve içerisi**

kahve kokuyordu. Ayılmak için kendine kahve yapmıştı yani.

Birden "Evin yolunu hatırladın sonunda," dedim. *Aslında planımda böyle bir şey söylemek yoktu.* Söylediğim şey o kadar aptalcaydı ki kendime ona sinirlendiğimden daha çok sinirlenmiştim. *Bu ne şimdi evli çiftler gibi?*

Kafasını kaldırıp bana baktığında, kısık bakan ela gözlerinden gerçekten kafasının yerinde olmadığını anladım. Hiçbir zaman tam olarak kendinden geçmiş görünmüyordu, kapımın önüne geldiğinde inanılmaz sarhoş olmasına rağmen kayıp görünmemişti, mantıksız davranmamıştı, kelimeleri seçerek kullanmaya devam etmişti ve şu anki hâli, o zamanki hâlinin yanına bile yaklaşamazdı sarhoşluk konusunda.

Yine de inanılmaz fazla zıkkımlandığı belli oluyordu.

Beyefendinin keyif yapası gelmişti demek ki.

"Ne?" diye sordu kafasını yasladığı duvardan kaldırmaya çalıştığında. Bir kere çok fena sarhoş olmuştum, yalnızca bir kereydi, üniversitenin ilk senesi kendimi dışarı atar atmaz tüm mahsur kaldığım senelerin acısını çıkaracağıma dair söz vermiştim kendime ve bulabildiğim ilk üniversite partisine atmıştım kendimi. Anlaşılan, sarhoşluk filmlerde gördüğüm ya da kitaplarda okuduğum kadar güzel bir şey değildi. Çünkü ben sarhoş olduğumda eğlenmiyordum. Hem de hiç... Daha sonra aslında sarhoşluğun iki tipi olduğunu fark etmiştim. İlk tipteki insanlar inanılmaz eğlenebiliyor, her şeyi unutup keyfine varabiliyordu ama alkol diğerlerine acılarını falan unutturmuyor, tam tersi her şeyi gün yüzüne çıkarıyordu.

Sarhoş olduğum o gece, sabah nasıl oldu hatırlamıyordum. Başkasının evinde daha önce hiç kalmamıştım ve babam benden haber almadığı için

deliye dönmüştü. Başıma bir şey geldi sanmıştı. Bulundum ve öldürüldüm sanmıştı. Nasıl bir hayat yaşadığına bakılırsa bu ihtimallerin hiçbiri çok da imkansız değildi. Sarhoş olup içim dışıma çıkana kadar ağladıktan sonra o kadar kusmuştum ki, kendi kokumdan iğrendiğim için uykuya bile dalamamıştım ama alkolün kafası bir süre sonra ağırlık yapmış ve beni bayıltmıştı.

O günden sonra bir daha asla cin içemedim. Kokusunu aldığımda bile midem bulanmaya devam ediyor.

Sabah kalktığımda eve gittim ve babamla çok büyük bir kavga ettik, tahmin ettiğim gibi. Az kalsın üniversiteden kaydımı aldırıyordu, kapılar tekrardan üstüme kapanacak gibi hissetmeye başladığımda ağlamaya başlamış ve bir daha bunu tekrarlamayacağım dair söz vermiştim çünkü üniversite, benim gibi hayatını evin içinde geçiren bir kız için inanılmaz büyük bir hediyeydi ve bunu öylece kimseye geri veremezdim.

Neyseki babamın kızgınlığı birkaç güne geçti. Çünkü o bana hiç kıyamazdı.

Sonra okula gitmeye devam ettim. Ama okuldaki en yakın arkadaşım olan Ayça bir daha yüzüme bile bakmadı.

Sarhoşken ona ne anlattıysam...

Çünkü o gece benimle ilgilendiğini biliyordum.

Ama bir daha yanıma bile yaklaşmadı. Beni gördüğü yerde hastalıklı birini görmüş gibi kaçtı.

Bunu umursamamaya çalıştım. Ailem hakkında bir şey anlatacak kadar kendimi kaybetmediğime emindim. Hem anlatsam bile ne anlayacaktı sanki? Bu yüzden hiçbir şey olmamış gibi davrandım çünkü açıkça söylemek gerekirse, kötü şeyler düşünmek benim de işime gelmiyordu.

Zaten ikinci sınıfa geçtiğimizde Ayça okuldan ayrıldı.

Üçüncü seneyi de ben göremedim.

Ailem öldüğü için.

Kafamın içindeki düşüncelerden uzaklaşmak istediğim için tekrar ona baktım. Hâlâ aynı pozisyonda beni izliyordu, kafasını dik tutmak için elini yanağına yaslamıştı ama oturduğu sandalyede dik durmayı bile başaramıyordu.

"Ne, ne?" diye sordum ters bir sesle, onu karşımda böyle görmek zaten oldukça gergin olan sinirlerimi daha da germişti. "Dediklerimi anlamayacak kadar mı sarhoş oldun?"

"Sarhoş değilim," dedi bir sarhoştan beklenmeyecek kadar düzgün bir sesle.

"Dik duramıyorsun bile," dedim ona inanmadığımı belli edercesine baktığımda.

"Çünkü ağrım var Elem," dedi. "Beni sarhoş etmek için bundan çok daha fazlası gerekiyor. Sana anlatmıştım, lisede o kadar dibi gördüm ki alkole karşı tatsız bir tolerans geliştirdim."

"Belli," dedim ona inanmayarak. "Ceketinden bile votka kokusu geliyor buram buram. Senden bahsetmeyeceğim bile... Ağzını açtığın an odaya alkol kokusu dağılıyor. Ayrıca sen kafandan mı vuruldun? Elindeki yarayla kafanı düz tutamamanın tam olarak nasıl bir alakası var acaba?"

"Ağrım var dedim," dedi düz bir sesle. "Neyi uzatıyorsun daha?"

"Bir şeyi uzatmıyorum," dedim sinirle. Bir de bu adamın ağzına sıçabileceğimi düşünüyordum. Bunu nasıl yapacaktım ki sanki? Hiçbir şey umurunda bile değildi. Ona neden sinirlendiğimi bile farkında değildi.

Ben burada bu hâldeyken dışarıya eğlenmeye çıkan birinden ne beklenirdi ki zaten?

"Leo ile görüşmen iyi geçti sanırım," dedim iğneleyici bir sesle. "Baksana, sonrasında kendini eğleneceye vurmuşsun."

Susmak istiyordum ama kendime engel olamıyordum. Ne yazık ki bu huyumu annemden almıştım, eğer babama biraz olsun benzeseydim Narbekov ile onu çileden çıkarabilecek bir sessizlik savaşına girmeyi bile başarırdım.

Ama işte, ağzımı kapatmak benim başarabildiğim bir şey değildi. Hiç de olmamıştı.

"Eğlendiğimi sana düşündüren ne?" diye sordu her zamankinden daha sakin bir sesle.

Yanağını tekrar eline yasladığında kafasını yana eğdi ve dikkatle bana baktı. O kadar dikkatle süzmüştü ki beni baştan aşağı, bir an kendimi kafamda üzerimde ne olduğunu canlandırmak zorunda kalmışken buldum. Üzerimde onun büyük, lacivert bir sweatshirt'ü vardı. Sormadan almıştım, odasına girip dolabından çekmiş ve üzerime geçirmiştim çünkü üst kat, alt kat kadar iyi ısınmıyordu ve ben de üşümüştüm.

Bunu da kafasına takmazdı herhalde, değil mi?

"Bu kadar alkolü ne halta içtin?" diye sordum ben de düz tutmaya çalıştığım sesimle.

"Alkol eğlenmek için mi içiliyor sana göre?" diye sordu kafasını kaldırdığında. Önünde duran kahveden bir yudum aldıktan sonra, "İyiymiş," diye mırıldandı.

"Ne oluyor sana?" diye sordum sinirlenerek. Bir adım daha atarak mutfak kısmından içeri iyice girmiştim.

"Bir şey olduğu yok," dedi düz bir sesle. "Sadece birkaç kadeh içtim. Neden sorguya çekildiğimi anlamıyorum."

"Sorguya çekilmiyorsun, Vladislav."

"Of," dedi kafasını tekrar geriye attığında, bıkmış gibi. "Ne alaka şimdi?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne, ne alaka?"

"Vladislav ne alaka?" diye sordu kendi kendine.

"İsmin ya hani," dedim bir adım daha attığımda. "Sorunun ne senin?"

"Benim bir sorunum yok," dedi. "Bana neden ters yaptığını anlamaya çalışıyorum."

Anlamaya çalışıp bir de anlayamıyor muydu? Bu adam bir de *en zeki benim* diye geçiniyordu, değil mi?

Normalde olsa lafı evirir çevirir ve asla istediğim yere getirmez, karşımdakinin anlamasını beklerdim. Bir an bu sefer bunu yapmaktan vazgeçtim ve sorunun ne olduğunu ona söylemeye karar verdim ama hemen sonra duraksadım. Zaten söylemiştim. Hem de kaç kere. Üstelik bana söz bile vermişti, yani sorunu anladığı da aşikardı. Ama yine aynı şeyi yapıyordu.

***Senin olan her şey benimdir de bu saatten sonra,* diyordu ama bir türlü benim savaşımı da kabullenemiyordu.**

Bu yüzden hiçbir şey demeden arkamı döndüm ve yalandan dolabı açtım. Aslında deli gibi açtım ama bir şeyler hazırlayacak hâlim de yoktu. Dolabı açtıktan sonra bakındım, sonra tekrar kapattım. Böyle yaparak daha çok dikkatini çekmiş olmalıydım ama sinirden aklıma dolaptan su almak bile gelmemişti.

Yok neymiş çok değer veriyorsan ortaya atmazsınmış da benim yaptığım gibi saklarmışsın da... Çok değer veriyorsan asıl konuşursun, meraksız bırakmazsın, keyfinden burada beni komalara sokmazsın.

Geri zekâlı.

Oturduğu yerden kalktığında göz ucuyla ona baktım. Gayet normal yürüyordu, herhangi bir sorun yoktu. Demek ki gerçekten sarhoş değildi. O zaman neden iki büklüm duruyordu o sandalyede? O boyuna posuna rağmen gerçekten de tam olarak öyle

duruyordu. Gerçekten de o kadar ağrısı var mıydı? Hâlâ mı?

Gerçi vurulalı daha ne kadar olmuştu ki?

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordum birden, kafamı kaldırıp ona baktığımda. Dimdik bir şekilde yanımda durduğunda göz teması kurmak için kafamı adeta geri yatırmam gerekiyordu çünkü o çok uzundu, şu zamana kadar gördüğüm en uzun erkekti. Ve çok iriydi. Kocamandı. Normalde olsa korkutucu bulacağım kadar hem de.

Ama en korkutucu bulmam gereken adamdan hiç korkmuyordum.

Meraklı bir sesle "O ne demek?" diye sordu. O da bana doğru eğilmişti.

"Genel," dedim. "Tüm bu plan, bu hayat, herhangi bir şey. Ne yapıyorsun?" Bana gözlerini kısarak baktığında ela gözlerinde bir ifade yakalamaya çalıştım ama her zamanki gibi bomboş bakıyordu. "Nereye gidiyor bu? Onu anlamaya çalışıyorum." Ağzını açtığında, nasıl saçmalıklar anlatarak konuyu dolandıracağı konusunda artık tecrübeli olduğum için ondan önce davranarak, "Of," dedim. "Sakın aslan ceylan falan deme bana." Gergin bir şekilde bir adım geriye gittim. "Derdin neyse düzgünce söyle."

Beni umursamadan buzdolabının kapağını açtığında şaşkın bir şekilde bana baktı, yüzünde ise soğuk bir gülümseme vardı. Onunla ilgili her şey çok soğuktu. Bakışları, konuşması, gülümsemesi, tavırları...Hepsi çok soğuktu. *Moskova kadar soğuk bir Rus askeri...* Tabii ki onunla ilgili her şey çok soğuktu.

"Sadece aç mısın diye soracaktım," dedi.

Sinirim daha da arttı. Ona gerçek anlamda bir soru soruyordum ve bu sefer de bana aç mısın diye mi soruyordu? Cidden anlamıyordum, derdi neydi? Oyun mu oynuyordu benimle? Sabrımı mı tanıyordu?

Ağzıma bal çalmak amacıyla bir şeyler söylüyor ama hepsini sadece lafta bırakıyordu.

Bana güvendiğini söylemişti.

Sadece o da değil, benden başka kimseye güvenmediğini söylemişti.

Ama ben sorularımdan kaçan ve her zaman beni habersiz bırakan bir adamın bana güvendiğine inanamazdım.

Bu yüzden ona daha da kızgındım işte. Ben ona güvenmek istiyordum. Büyük bir hata olduğunu bile bile gözlerimi kapatabilmek ve kendimi onun akışına bırakabilmek istiyordum, hiç düşünmeden. Yanında rahatça uyuyup uyanabilmek istiyordum ve bunları istediğim için bile kendime kızgınken, bir de üzerine onun benimle alay eden bu git gelli hareketleri eklendiğinde, iyice sinirleniyordum.

Amacını söyle artık bana, Narbekov. Dostum mu olacaksın düşmanım mı? Söyle.

Yoksa seçimi ben yapmak zorunda kalacağım.

Ağzımı açıp da söylemek istediğim çok şey vardı ama artık ona sözlerin işlemediğini anladığımdan, sırf kendimi daha da sinirlendirmemek için arkamı dönüp yürümeye başladım. Bir şey söyleme gereği bile duymamıştım.

Aynı onun gibi.

Ama bu sefer konuşan o oldu ve "Nereye?" diye sordu bu tavrıma anlam verememiş gibi.

İyi, anlam vereme bana. Biraz ödeşelim. Çünkü ben sana hiçbir zaman anlam veremiyorum, Narbekov.

"Değilim aç falan!" dedim gergin bir sesle, yürümeye devam ederken. "Yemeyeceğim bir şey."

"Bengi sorunlu musun sen?" diye sordu. Sesinden artık onun da sinirlendiği belli oluyordu ama bu umrumda değildi. "Sabah sabah neyin tavrı bu?"

Demek sabah olduğunu farkındasın, hayret.

"Ne tavrı yapacağım sana?" diye sordum ona döndüğümde.

"Ben de onu diyorum işte," dedi yorgun bir sesle. "Ne tavrı yapıyorsun bana?"

"Ne bu yorgun yorgun nefes vermeler falan?" diye sordum kafamı sallayarak. "Baydı bu sus tavrın artık."

O kadar sinirliyim ki nefes alması bile bana batıyordu.

"Sus mu tavrı?" diye sordu siniri bozulmuş gibi güldüğünde. "Bengi burada tavır yapan bir kişi var evet ama o ben değil..."

"Aslan ceylanın tribini umursamaz çünkü çoktan yiyeceği etin düşüncesi ile ağzı sulanmıştır."

Bana büyük bir şaşkınlıkla baktı. "Ne?"

"Böyle saçma sapan bir cümle ile devam edersin diye düşündüm de sana zahmet olmasın diye ben tamamladım," dedim gülümseyerek ona baktığımda. Sinir bozucu durduğumu farkındaydım ve tam olarak da bunu istiyordum zaten, onun sinirini bozmak istiyordum. Çünkü o benim sinirimi şimdiye kadar çok fazla bozmuştu. "Normal bir soru cevaplamaktan bile acizsin ya."

"Bengi gerçek sorunun neyse onu söyle," dedi gergin bir sesle. "Bana burada çocuk gibi hareketler yapma. Bir sorunun varsa ağzını aç ve bunu bana söyle. Sadece ima yapmak için kullanma şu kelimelerini."

"Sen sadece aslan ceylan edebiyatı yapmak için kullanırken iyiydi kelimlerini," dedim sinirle. "İlk kez karşında düzgünce iletişim kurmayan bir ben görünce sinirlendin mi? İyi, sinirlenmeye devam et o zaman. Belki benim burada aylardır ne hissettiğimi anlarsın."

"Bengi..."

"İşine gelince Bengi," dedim lafını keserek. "İşine gelince Elem. Ben sıkıldım senin tavırlarından."

"Anlamıyorum," dedi bana baktığında. "Şu an bu tavrının nedenini anlamıyorum. İşine gelince böyle, işine gelince şöyle diyorsun ama başlarda sana güvenmiyordum ve şimdi güveniyorum, sana bunu söyledim. Neden başlarda yaşadığımız mevzuları bir daha önümüze getiriyorsun?"

"Başlarda yaşadığımız mevzular mı?" diye sordum sinirim bozulmuş bir şekilde güldüğümde. "Perva..." Sonra laflarımı yuttum. "Boşver gerçekten ya," dedim arkamı döndüğümde. "Ne yaptığını bile farkında değilsin sen. Önce bir kendine gel de sonra konuşuruz."

Ama artık konuşmaktan da sıkılmıştım. Bir yere vardığı yoktu.

"Kendimdeyim ben," dedi sinirli bir sesle. "Bana sarhoş muamelesi neden yapıyorsun? Alkol koktuğum için mi? Sürekli içtiğimi biliyorsun, Bengi. Kendimdeyim. Görüyorsun."

Ona bir şey demeden ofladım ve yürümeye başladım. Kolumdan tutup beni aniden çekene kadar, mutfaktan salona geçmeyi başaramamıştım bile. Beni aniden çektiği için sırtım duvara çarptı ama mesafe bile bırakmadan üzerime eğildi. Aramızda sadece bir nefeslik mesafe bıraktığından alkol ve sigara kokusunu şimdi çok daha yoğun bir şekilde alabiliyordum, çok ağır kokuyordu, o kadar ağırdı ki üzerine boca ettiği parfümün kokusu bile ilk kez sıfırlanmştı.

Ela gözleri gözlerimin içine baktığında içimdeki öfkenin daha da arttığını hissettim. Çünkü gözleri bana *seni anlamaya çalışıyorum* diye fısıldamasına rağmen o bakışların sahibinin beni anlamaya çalıştığı falan yoktu. En çok da bu yüzden nefret ediyorum gözlerinin içine bakmaktan. Çünkü bakışları üzerimde garip bir etkiye sahipti, ona hemen fazla anlam yüklüyor ve çekim alanına giriyordum. Ona hiçbir şey

belli etmediğimi son derece farkındaydım ama benim içim *yanıyordu.*

Üzerime doğru eğildiğinde gözlerim istemsizce kıpırdamak üzere olan dudaklarına kaydı. Onun dudaklarına bakmak istemiyordum çünkü dudakları içimde *şeytani* bir dürtü oluşmasına neden oluyordu.

İyi ki dışarıdan baktığında içimde dönenlerden haberi olmuyordu.

Yoksa benden kaçardı.

Eminim kaçardı.

Çünkü onu boğmak istiyordum ama daha önce onu hiç bu kadar öpmek de istememiştim.

Sarhoş olan ben miyim acaba?

Üzerime doğru biraz daha eğildiğinde kokusu burnuma daha net doldu ve parfümünün kokusunu, o kadar ağır alkol ve sigara kokusuna rağmen almayı başardım. Eğer biraz daha uzaklaşmazsam kendimi onun yörüngesine tamamen girmiş hâlde bulacaktım. Ona sinirli olduğum için içimde ona karşı hiçbir isteğin bulunmaması daha normal değil miydi? Ama hayır, ona olan sinirim içimde yanan başka bir ateşi daha da harlıyordu sanki. Gözlerimi dudaklarından çekmeyi başardım ama gözlerine bakmak, dudaklarına bakmaktan çok daha tehlikeliydi. Orada, üzerimde hem şeytani hem de fantastik bir etkiye yol açan bir şeyler vardı ve o şeyler beni çok korkutuyordu.

Ama karşı gelemedim. Ela gözlerine baktım ve gözlerim gözlerine takıldığı ilk an yüzündeki ifade değişti.

"Sen ağladın mı?" diye sordu birden. Sesi şaşkındı.

"Hayır," dedim şaşkınlıkla. Nasıl fark etmişti? Ağlamam dineli neredeyse bir saat oluyordu. "Ne alaka?"

"Ağlamışsın," dedi sinirli bir şekilde. Nedense yalanlamama sinirlendiğini düşünmüştüm. "Ne oldu,

Bengi?"

"Bir şey olmadı," dedim. Ağladığımı yalanlamaktan vazgeçmiştim ama ona neler döndüğünü anlatmak istemiyordum. "Sinirlerim bozuk sadece."

"Neden bozuk sinirlerin?" diye sordu, sesi ilk kez bu kadar ilkiliydi. Sanki gerçekten sorunu çözebilecekmiş gibi... Sadece ona ne olduğunu söylememi bekliyordu.

Ama çözemezdi.

Kimse çözemezdi.

"Yok bir şey," dedim geri çekilmeye çalıştığımda ama beni kendi iri cüssesi ile duvar arasına aldığından kımıldayamıyordum.

"Var belli ki bir şey," dedi. "Ağladığına göre bir şey var. Neden söylemiyorsun?" Kafasını eğerek bana baktı. "Ben mi bir şey yaptım?"

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla. "Hayır. Ne alaka? Senin yüzünden neden ağlayayım?"

"Hem ağlamışsın hem de sinirlisin," dedi anlamaya çalışıyormuş gibi. "Ne döndüğünü söylemediğin için ben tahmin yürütmek zorunda kalıyorum."

"Ben seninle ilgili her konuda böyle hissediyorum işte," dedim derin bir nefes aldığımda. "Hiçbir şey söylemediğin için ben tahmin yürütmek zorunda kalıyorum."

"Bengi kafamın içi patlıyor," dedi gergin bir sesle. "Tüm vücudum ağrıyor. Bir gram uyku girmedi gözüme. Yaralıyım. Tamam mı? Cidden sırası değil. O yüzden sorun neyse artık söyle, gerçekten buna enerjim yok."

"Sorun yok dedim ya," dedim kendimi kötü hissederek. "Ayrıca ben sana bırakalım demiştim. Boşver, beni görmeleri önemsiz demiştim. Beni sen dinlemedin. Ben senin yaralanmanı ister miydim hiç? Şimdi ben yaralıyım diyorsun, canım acıyor diyorsun, kötü hissediyorum kendimi."

"Ne?" diye sordu garip bir sesle. Kaşları çatılmıştı ve gerçekten şaşkın görünüyordu. "Yavrum, ne alaka şu an gerçekten?"

Asıl *yavrum* ne alaka şu an gerçekten?

Yüzüne bakakaldığımda, gerçekten sarhoş olduğunu düşünmeye başlamıştım tekrardan. Yanlışlıkla mı söylemişti bu kelimeyi? Normalde duysam bu kadar garipsemeyeceğim kelime onun dudaklarından çıktığı için çok garip gelmişti çünkü bu onun söyleyeceği bir kelime değildi. Yüzüne şaşkın şaşkın bakmaya devam ettiğimde onun gayet ciddi bir ifadeyle bana baktığını fark ettim, söylediği şeyi umursamıyormuş gibiydi. Belki de ben fazla abartıyordum.

Ama ne alakaydı, gerçekten?

"Yani," dedim kendimi toparladığımda. *Asıl konuya odaklan, asıl konu bu değildi.* "Benim yüzümden vuruldun sonuçta. Şimdi karşımda böyle görünce seni... Kötü hissediyorum yani. Benim yüzümden olduğu için." İyice saçmalıyordum. "Her neyse... Uzatmasak? Boşver cidden. Sabah konuşalım."

Duvarla onun arsasından sıyrılıp gidecekken tekrar kolumu tuttu. Eli çok soğuktu. Ona ait olan her şey gibi... Ama benim tenim yanıyordu.

"Yok," dedi net bir sesle. "Şimdi konuşacağız. Şuraya otur."

"İstemiyorum."

"Konuşacağız," dedi ısrar ederek. "Sandalyeye otur."

Oflasam da söylediğini yaptım ve oturdum. Kenarda duran sandalyeyi tam yanıma çekti ve masanın üzerinde duran sigara paketini alarak dudakları arasına bir dal koydu. Normalde onun içtiği sigarayı sevmiyordum ama şu an dikkatimi dağıtacak bir şeylere ihtiyacım vardı, bu yüzden dudakları arasında duran sigarayı alıp kendi dudaklarım arasına koydum.

Bana neredeyse gülerek baktı ama aslında gülümsemesinde sıcak hissettiren bir şey yoktu. Hiçbir şey söylemeden paketin içinden yeni bir dal çekerek tekrar dudakları arasına koyduğunda o hep kullandığı, babasına ait olan çakmağı çıkardı ve önce benim sigaramı, sonra da kendi sigarasını yaktı.

Sigaradan bir nefes çektiğinde, "Derdini anlatsana sen bir bana," dedi bana dönerek.

"Derdim yok dedim ya," dedim ben de derin bir nefes çektiğimde. İstemsizce suratım buruşmuştu. Rus sigarası içmek istemiyordum artık. "Kahveni ben içebilir miyim?"

Hiçbir şey söylemeden kenarda duran kupayı benim önüme çektikten sonra, "Sormana gerek yok," dedi.

"Var aslında," dedim. "Dudağımı değdirirsen sen içmezsin."

"Neden buna bu kadar takıntılısın?" diye sordu rahatsız olmuş gibi.

"Takıntılı mıyım?" diye sordum şaşkınlıkla. Bir an şaşırsam da sonrasında neden bahsettiğini anlayarak kendimi mahcup hissettim. O evde de aynısını yapmıştım. Sürekli ona bunu hatırlatmamadan hoşlanmıyordu. Haksız değildi. Rahatsız oluyorsa durmam gerekirdi ama ben de kötü niyetimden söylemiyordum ki sonuçta. "Yanlış anlıyorsun. Amacım sürekli sana bunu söyleyip de rahatsız etmek değil ki. Senin için hassas bir şey olduğu için önemsiyorum, bu yüzden yani... Sen rahatsız olma diye soruyorum." Çünkü takıntısının ne boyutta olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Senin bunu sorup durman beni daha çok rahatsız ediyor," dedi. "Kötü bir niyetin olmadığını biliyorum ama bana dikkatle yaklaşmanı istemediğimi sana söylemiştim zaten."

"Bu kötü bir şey değil ki."

"Kötü bir şey demedim ki," dedi yumuşak bir sesle. "Bu benim sorunum, bırak ben çözeyim. Sen düşünme, ben düşüneyim."

"İnsanları düşünmek kötü bir şey değil Perva," dedim. "Senin bir konudan rahatsız olduğunu biliyorsam o konuda kendime dikkat ederim. Neden her şeyi tek başına yüklenmek zorunda gibi hissettiğini anlamıyorum. Yani bak, bu takıntıda bile kimse dikkatli olmasın, sen tek başına hallet istiyorsun ve bu gerçekten sağlıklı bir bakış açısı değil. Takıntılı olduğun için kendini suçlamayı bırak artık bence, en başta bunu yapmalısın."

"Öyle bir şey yapmıyorum," dedi yalanlayarak.

"Yapıyorsun," dedim. "Her şey için kendini suçluyorsun." Hiçbir alakası olmayan bir ölüm yüzünden bile kendini suçluyordu. İkiz kardeşi öldüğünde daha beş yaşında olmasına rağmen bunda bile kendini suçluyordu. Sanki o zamanlar çocuk olmaktan başka bir çaresi varmış gibi. "Önce bunu kabullen."

"Bengi..."

"Ne?" diye sordum. "Sana bunu kim öğretti bilmiyorum ama hayat böyle bir yer değil. Mesela, diyelim ki muz sevmiyorsun. O zaman sana doğum gününde muzlu pasta alınmaz, anlıyor musun? Ama gelen insanlar muz seviyor olabilir, o yüzden benim muzu sevmeyi öğrenmem lazım, demezsin. O senin doğum günü pastan."

Bana gülerek baktı. "Bu ne alaka şimdi cidden?"

"Çok alaka!" dedim. "Anladığını biliyorum, salağa yatma."

"Anlamadım cidden," dedi pislik yaparak. "Muz da severim aslında yani."

"Tamam o zaman doğum günü pastanın muzlu olması lazım. Gerçi seninki bıçaklı oldu bu sene ama..."

Birden kahkaha attı. Bunu arabada bir kez daha duymama rağmen tekrardan ilk kez duymuşum gibi tepki vermemin önüne geçemedim. Sanırım bunun nedeni, o an adrenalin etkisinde olduğumdan gülüşüne çok odaklanamamış olmamdı ama şimdi tam anlamıyla nefesimi tutmuştum. Kafasını geri attığında karşımdaki manzaranın az sonra yok olacağını bile bile tadını çıkardım. Gülerken ağzı ile dudaklarını kapatmasına rağmen hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Bu sesi tekrar duymak istediğime karar verdim, sonra tekrar ve sonra tekrar...

Hep korktuğum o sonsuzluğun içine böyle bir döngü için sıkışabilirdim bile.

Ne diyorsun ya sen? Korkutuyorsun artık beni.

"Sorunlusun gerçekten," dedi kendini toparladığında. Kıstığı gözleri bana tekrardan odaklandı, artık beni onu nasıl bir hâlde izlerken yakaladıysa her zaman kendinden emin ve şeytan gibi bakan gözlerinde bir bocalama gördüm. Yine de o her zamanki gibi benden hızlı toparlandı ve sigarasından bir nefes daha çekti.

Beş yaşındaki bir çocuk gibi, "Sensin sorunlu," dedim ne diyeceğimi bilemediğim için.

"Zaten," dedi gülerek. "Onu konuşuyorduk biz de ya."

"Evet," dedim kafamı salladığımda. "Dediğim gibi. Sana ne öğretildiğini unut artık. İstediğin gibi maskeler takabilirsin ama bu evin ardında, sadece ikimiz varız ve bu yolda beraberiz, sana diyorum. Ben seni zaaflarından vurmam. O yüzden benim yanımda *en güçlü benim* triplerine girmene gerek yok. Rahatsız olduğun bir şey olması seni zayıf yapmaz. Rahatsız olduğun bir şey olması benim onu yaparken dikkat etmem gerektiği anlamına gelir sadece. Başka bir anlama değil."

Az önce kendi kendime büyüttüğüm sinirim sanki bir anda geçmişti. Tamam, geçmiş sayılamazdı ama böyle ona bakarken sinirli kalmam zor oluyordu. Çünkü kendini anlatmakta iyi olmasa da ben asıl sorununu görebiliyordum. Aslında o kendini beğenmişliğin altında, her şey için sadece kendini suçluyordu. Hep daha güçlü, hep daha sert, hep daha acımasız durması gerektiğini düşünüyordu ama bu işte beraber olduğu bir kişiye de bu oyunu oynamaya devam ederse, güven sadece sözcüklerde kalırdı. Bunu anlaması lazımdı artık.

Bana her şeyi çıplak bir hâlde görmesini istemiyordum, tabii ki. Herkesin kendi sınırları olmalıydı elbette. Sadece benim yanımda bu role devam etmesini istemiyordum çünkü bu kafamı karıştırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Yüzündeki şaşkınlığı okuyabiliyordum. Bana gerçekten garip bir manzara seyrediyormuş gibi bakıyordu. Ne demek istediğimi bildiğini biliyordum ama her zamanki gibi bu konuda salağa yatıp da asla taviz vermeyecek mi yoksa kabullenecek mi ilk kez bu kadar merak ediyordum.

Konuştuğunda, "Bana bir şey öğretilmedi," dedi soğuk bir sesle.

Tabii ki kabullenmemişti.

Yine.

"Sen mi öğrendin kendine böyle acımasız olman gerektiğini?" diye sordum asla açık kapı bırakmadığı için sinirlenerek.

"Sempatiyle ormanın kralı olamazsın," dedi sadece. "*Korku* lazım. *Korku*tman lazım onları. Yaralarını göstererek kimseyi korkutamazsın. Herkes senin gibi iyi değil burada."

Sinirim bozulduğu için istemsizce güldüm. "Perva sen aslan değilsin, insansın," dedim. "Şunu bir anla bence önce."

Yüzünde neredeyse bir gülümseme belirdi ve yeni bir sigara yaktı. "Biz insan değiliz ki. Aslan'ız," diye mırıldandı belli belirsiz, sanki hiç bilmediğim bir anının hayaleti odanın içinde dolanmaya başlamıştı. "İnsan sevmek ve sevilmek için doğuyor olabilir ama... Aslan sadece avlanmak için doğar."

"Bu ne demek şimdi?" diye sordum gergin bir şekilde ona baktığımda ama o bana bakmıyordu.

"Annem hep öyle derdi," dedi sigaradan bir nefes daha aldığında. "O geldi aklıma."

"Hiç çıkıyor mu ki aklından?" diye sordum pat diye.

Dudaklarını *bilmem* dercesine büzdü. "Çıkmıyor galiba."

"Perva," dediğimde bana baktı. "Bir şeyi anlaman gerek. Ölü birini memnun edemezsin."

Sadece güldü ama az önceki gibi değildi, her zaman sunduğu o samimiyetsiz ve soğuk gülüşüydü bu. "Ölü mü?"

"Nasıl yani?"

"Her saniye konuşuyor benimle," dedi gülerek. "Böyle ölü olur mu hiç?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "O ne demek?"

"Senin baban hiç konuşmuyor mu seninle?" diye sordu sanki bunu garipsemiş gibi. Kafamı hayır dercesine iki yana salladım. "Annen?" Kafamı tekrar hayır anlamında salladım. "Siktir et."

"Konuşmadan kastın ne?" diye sordum merakla. İlk kez bana kendini bu kadar açıyordu. Evet, kardeşini de anlatmıştı ama annesinin onun için bambaşka bir çizgi olduğu belliydi. "Kafanın içinde anıları mı oynuyor?"

"Bilmiyorum..."

"Ne söylüyor mesela?" diye sordum kahveden bir yudum aldığında ama yutkunamamıştım.

"Kafamın içinde hep aynı söz dönüyor," dedi. "*Aslan avlanmak için doğar.*"

"Bu her açıdan o kadar yanlış bir söz ki," dedim. "Aslan, yaşamaya devam etmek için avlanır. Hayatının döngüsündeki basit bir hamledir bu. Varoluş amacı değildir. Gerekirse yapar, gerekmezse yapmaz. Eğer biri ona yemeğini tabakta hazır ederse bunun zahmetine hiç girer miydi sence? Hayır. Onun için önemli olan avın kendisi ya da avlanma eylemi değildir, onun için önemli olan yaşamaktır. Aslan, yaşanmak için doğar. Tüm canlılar gibi. Bu kadar. Sen yaşamak için doğdun, ben de. Hepimiz. Tamam mı?"

Derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum, Bengi."

"Bilmeyecek bir şey yok," dedim. "Kimse sana hazırda bir şey vermediği için varoluş amacın *çabalamak* ya da *saldırmak* sanıyorsun ama değil, sen yaşamak için *çabalıyor* ve *saldırıyorsun.* Sadece yaşamak için yaptıklarımıza, yaşamın kendisine yüklediğinden fazla anlam yükleme. Kendine çok büyük haksızlık ediyorsun."

Ama boşa konuştuğumu farkındaydım. Çünkü kafasının içine işleyen hiçbir şey benim kelimelerimle imha olmayacaktı.

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra, "Güneş doğdu," dedi. Bu sırada sigarasını söndürmüş ve yeni bir tane daha yakmıştı, gözleri camdaydı.

"Evet," dedim. "Uyuyacak mısın?"

"Yo..." Sigaradan bir nefes daha çekti. "Sen uyu."

"Ben zaten uyudum," dedim. "Konuşacağımızı sanıyordum. Beni o yüzden buraya oturtmadın mı?"

"Ne konuşuyorduk?" diye sordu kafasını kaldırdığında.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Benim takıntımı," dedi. "Doğru. Sen şu pasta saçmalığına girmeden önce." Ona gözlerimi kısarak baktım, sadece birkaç saniyede beni tekrar sinir etmeyi başarmıştı. "Hâlâ aynı düşüncedeyim," dedi. "Sürekli diken üstündeymiş gibi davranıyorsun ve

seni gerdiğim için sana yaklaşmak istemiyorum. O yüzden bunu yapmayı kes."

"Diken üstünde gibi davranmıyorum," dedim. "Sadece dikkat ediyorum."

"Etme," dedi.

"O kadar yorucu birisin ki," dedim derin bir nefes aldığımda. Kahveden bir yudum daha aldım, hiç benim sevdiğim gibi değildi. "Of," dedim kupayı ona doğru ittirdiğimde. "İğrenç. Zehir gibi."

"Sütlü yapayım sana?" diye sordu bana baktığında.

"Yok," dedim kupayı tekrar önüme çektiğimde. "Ziyan olmasın şimdi."

"Olmaz," dedi. "Ben içerim onu."

"Sen?" dedim şaşkın bir sesle. "Benim ağzımı değdirdiğim kupadan içeceksin?"

"Ağzın o kadar da büyük değil," dedi gülerek. "Tüm kupayı yalamadın ya." Kupayı eline alarak benim içtiğim yerin tam tersine yasladı dudaklarını ve büyük bir yudum aldı. "Bak, içebiliyorum."

"Vay..."

"Ya..."

"Sırada konuşmayı öğrenmek var o zaman?"

"Git işine," dedi kafasını duvara yasladığında. "Bir kere de abartmasan olmaz zaten."

"Abartmıyorum," dedim. "Dışarıdan nasıl göründüğün hakkında hiçbir fikrin yok bence. Bak, konuşalım diye buraya beni oturtan sensin ama yine ben konuşuyorum." Kahve kupasını kendime doğru çektim. "Ne diye konuşuyorsam. Ben de konuşmuyorum artık."

"Hm..."

Ben ters bir sesle "Ne hm?" diye sorduğumda güldü.

"Sen de asla susmuyorsun ama sorulara cevap vermemeyi çok iyi beceriyorsun," dedi. "Seninki sadece laf kalabalığı."

"Ne laf kalabalığı ya?" diye sordum. "Ne sordun da cevap vermedim?"

"Neden ağladın diye sordum," dedi bana doğru baktığında. "Cevap vermedin."

"Nedeni yoktu," dedim. "Rahatlamak için."

"Böyle bir şeyin nasıl nedeni olmaz?" diye sordu inanmıyormuş gibi.

"Tüm gece odadaydım beni ağlatacak ne yaşanmış olabilir?" diye sordum onu tersleyerek. Sabrediyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum," dedim daha fazla uyuzluk yapmak istemediğim için. "Babamı özledim sanırım."

"Biliyorum," dedi sigaranın külünü tablaya dökerken. "Ben de."

"Sen de mi babanı özledin?" diye sordum şaşkın bir sesle.

Tam olarak nesine şaşırıyorsun? Sen insansın da o değil mi? Üstelik onun acısı çok daha taze. Ve elinde sadece babası vardı.

Senin hâlâ abin var.

Buralarda bir yerlerde değil evet ama var.

"Evet," dedi sigarayı tekrar dudaklarına götürdüğünde. "Neden şaşırıyorsun? Aramız seninle babanın arası kadar iyi olmayabilir ama o benim babamdı sonuçta. Umurumda olmasa onun intikamını almak için elimdeki tüm gücü ve statüyü bırakıp böyle bir yola çıkar mıydım sence? Evet aramız bok gibiydi ve baba olma konusunda pek iyi bir iş beceremedi ama yine de... Bu dünyada gerçekten beni sevdiğini hissettiğim tek kişiydi."

Sevgiyi annesi tarafından hissetmemiş olmasına şaşırmadım. Ondan bahsedişinden bile anlayabiliyordum aralarındaki karmaşık ilişkiyi. Hiçbir zaman sevgi göremediği için her zaman takdir görmek için çabalayan küçük bir çocuk gibiydi annesine karşı. Takdirin sevgiyi kazandırabileceğini

düşünüyordu çünkü her şeyi tek başına sırtlanmaya bayılıyordu ama er ya da geç kabullenmesi gereken iki şey vardı: Birincisi, sevgi herhangi bir şeyle takas edilemezdi. Alıp da yerine bir aferin sözcüğü koyamazdınız. İkincisi ise... Ne yaparsanız yapın, ölü birinin takdirini kazanamazdınız.

Kendimi "Babanın öldüğünü duyduğumda inanamamıştım," diye mırıldanırken buldum. "Asla gerçekleşmeyecek bir şey gibi geliyordu."

"Neden?" diye sordu soğuk bir şekilde güldüğünde. " Kendini hep çok büyük gördüğü için mi? Asıl o adamların sonu böyle biter işte. Onursuz biri gibi kenarda geberip gidersin."

"Sen de kendini büyük görüyorsun," dedim.

"Aynı şey değil," dedi net bir sesle. "Ben kendime güveniyorum. O kendini Tanrı sanıyordu. Ki Leo'ya sürekli kaybetmiş birisi olduğunu göz önünde bulunduracak olursak bu epey komikti."

"Sen hatırlıyor musun babanın Leo olduğu zamanları?" diye sordum.

Nikolai Narbekov, tahtını Leo Narbekov'a kaptırdığında ben daha doğmamıştım, tam olarak ne zaman olduğunu bile bilmiyordum. Nasıl olduğunu da... Aslında zamanında bunu babama sorsam bana anlatacağından emindim ama nedense o zamanlar bunu ona hiç sormamıştım.

"Biraz," dedi. "O zamanlar neler döndüğünü fark edecek yaşta değildim. Parla'nın ölümünden biraz sonraydı, zaten evde hep kavga gürültü oluyordu bu yüzden hep bahçede otururdum. Babamın tamamen boku yediğini anladıkları gece annemin bağırışlarını hatırlıyorum, ona bir boku bile başaramayan, işe yaramazın teki olduğunu söylüyor ve evde camdan yapılma ne bulduysa fırlatıyordu, daha çok küçük olmama rağmen bir felaket olduğunu anlamıştım."

Tüm hayatımı evde geçirmek zorunda olduğumdan dolayı bu düzene öfkeliydim ama aslında, benim feda ettiğimden çok daha fazlasını feda edenlerle doluydu bu dünya. Mesele o... Eve hapis olabilirdim ama ev benim cehennemim değildi, en azından sıcacık hissettiren bir aileye sahiptim ve hafızamda hep güzel anılar vardı. O benim hayal bile edemeyeceğim bir özgürlüğe sahipti ama bir cehennemin içinde yaşıyordu.

Küçük bir çocukken bile.

"Nasıl oldu ki?" diye sordum. "Yani, biri nasıl yönetimi ele geçirebilir?" Duraksadım. "Aslında sen de bunu yapmak istemiyor musun?"

"Nasıl olduğunu bilmiyorum," dedi. "Bence kimse bilmiyor. Leo'ya sorduğunda da söylediği cevap her zaman, "Bazen olur öyle şeyler." oluyor."

"Destekçi muhabbeti sayesinde değil mi?"

"Orası tabii ki öyle," dedi. "Teknik kısmını herkes farkında, yani. Babam çok burnu havada davranıp hiç adil olmadığı için Aslanlar'ın hepsi ona öfkeliydi. Bu sürede Leo kapalı kapılar ardında işler çevirip anlaşmalar yaptı, kendine daha fazla destekçi topladı. Sonrasını gördük. Asıl olay değil. Şu an baş kaldıran biri olduğunu farz edelim, şaşırır mısın? Ben şaşırmam. Çünkü döngü bir kere kırıldı, başta oturan adam bunu ilk kez başaran adamken, bunun başına gelmesi şaşırtıcı bir şey olmaz. Ama o zamana bakacak olursan, yüzyıllar boyunca tek bir aile liderlik yapmışken ve diğerleri sadece onun yanında barınabilmeyi başarmışken, daha önce isyan eden tek bir kişi bile olmamışken... Bunu kimse beklemez. Kimsenin buna cesaret edebileceğini düşünemezler. Onun bunu nasıl yaptığını merak etmiyorum, nasıl *cesaret* ettiğini merak ediyorum."

"Tüm Narbekovları öldürdü, değil mi?"

"Sadece işe yarayanlarını," dedi. "Aslında bunu yapmasına gerek yoktu. Sadece babamı öldürse yeterdi."

"Ama sadece onu öldürmedi."

"Kıyamamıştır," dedi güldüğünde.

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla. "Babana mı? Gerçi eskiden yakın arkadaş olduklarını duymuştum babamdan ama..."

"Hayır tabii ki," dedi güldüğünde. "Ekaterina'dan bahsediyorum."

"Ne?" Şaşkınlığım daha da büyümüştü. "Ne alaka?"

"Bilmiyor musun?" diye sordu o da şaşırarak. "Babanın en sevdiği mevzudur aslında. Dalga geçmeye bayılırdı. Hiç anlatmadı mı?"

"Hayır," dedim. Neden bahsediyordu? "Ne mevzusu bu?"

"Gel," dedi sigarasını söndürerek kalktığında.

Salona doğru yürümeye başladığında oturduğum yerden kalkarak onu takip ettim. Salonda kitapların ve babasıyla olan fotoğrafının durduğu kitaplığın altındaki çekmeceyi açtı ve siyah, büyük bir kutu çıkararak tam salonun ortasında duran ahşap sehpanın üzerine koydu. Koltuğa oturduğunda ben de onu taklit ederek hemen yanına oturdum, kutuyu açtıktan sonra kapağını kenara koydu. Göz ucuyla kutunun içine baktım, içinde bir sürü kağıt, fotoğraflar, defterler ve kitaplar vardı. Üstte duran ilk fotoğrafı çekerek bana doğru uzattı.

Fotoğrafta kumral bir kadın vardı, bembeyaz tenine, uzun boyuna ve üzerindeki kahverengi kürke baktım. Yüzü çok tanıdık geliyordu ama bir şeyler farklı gibiydi. Hemen yanında ise kızıl saçlı bir adam duruyordu ve kolunu kadının omzuna atmıştı, arkalarında bir araba vardı ve fotoğrafın sağ alt köşesinde 1987 yazıyordu.

"Bu annen mi?" diye sordum. Saçları kızıl olmadığından farklı gelmişti. Kafasını evet dercesine salladı. "Yanındaki de Leo mu?" Tekrar kafasını salladı. "Şaka mı yapıyorsun? Arkadaşlar mıydı?" Arkada duran bir diğer fotoğrafta da aynı çift öpüşüyordu. Şaşkınlıkla ona baktım. "Sevgililer miydi? Annen ve Leo? Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi alaycı bir sesle, nedense şaşkınlığım onu eğlendirmiş gibiydi.

"Çok saçma," dedim. Sesim hâlâ şaşkındı. Bir diğer fotoğrafta annesi yoktu ama babası vardı, yanında ise Leo duruyordu ve ikisi de gülüyorlardı. Diğer fotoğrafta bu sefer üçü birden vardı, arkada bir yılbaşı ağacı duruyordu ve kadın tam ortalarında duruyordu, bu fotoğrafta kimse gülmüyordu. "Baban arkadaşının sevgilisini mi çalmış?"

"Öyle yapmış sanırım," dedi güldüğünde.

"Bu çok adice."

"Babamın yaptığı her şey öyle değerlendirilebilir zaten," dedi alayla. "Baksana, daha neler var. Senin babanın da fotoğrafları var."

Gerçekten elime gelen diğer fotoğraftan babam çıktı. Üzerinde bir takım elbise vardı ve yanında Perva'nı annesi oturuyordu. Kadının saçları bu fotoğrafta kızıla boyanmıştı, üzerinde şık bir elbise vardı. Babam gülerek kameraya bakıyordu ama kadın bakmıyordu.

"Bu ikisi ne alaka?" diye sordum şaşkın bir sesle çünkü diğer fotoğrafta da kadın ve babam vardı. Ve bu fotoğraf diğerinden çok daha garip görünüyordu. Çünkü kadın kolunu babama dolamıştı ve bir arkadaş gibi samimi poz vermişlerdi. Hemen arksından bu poza annemin de eklendiği bir fotoğraf geldi, babamın sol tarafına geçmiş ve kameraya gülümsemişti. Arkadaki ağaçların üzerindeki kardan ve annemin üzerindeki şişme monttan kış olduğu

anlaşılıyordu ama kadınla babam kısa kollu ile duruyordu.

Annemle o kadının arkadaş olduğunu biliyordum ama babamın aynı fotoğraf karesinde olmasına şaşırmıştım. Yani, aynı çevrede bulunmaları çok garip değildi çünkü sonuçta dört tane Pençe ailesi vardı ama sadece ikisinin olduğu bir fotoğraf göreceğime hayatta inanmazdım. Bizim evde bir sürü eski fotoğraf olmasına rağmen fotoğraflarda hiçbiri yoktu, sadece annem, babam ve amcam vardı.

"Arkadaşlarmış galiba," dedi. "Ben de çok hatırlamıyorum ama buradaki herkes bir zamanlar arkadaştı zaten."

Sıradaki fotoğrafta Perva'nın annesi ve babası vardı ve sarılıyordu. Onların ikisinin olduğu bir sürü fotoğrafı geçtim, arada Leo ve Nikolai'nin beraber olduğu fotoğraflar da vardı. Kutunun içindeki fotoğrafları çıkarmaya devam ederken gözüme babam olduğu için bir fotoğraf takıldı. Bu fotoğrafta sadece erkekler vardı. Nikolai ve Leo yan yana duruyorlardı, Leo kafasını Nikolai'nin omzuna yaslamıştı. Karşılarında ise babam ve başka bir adam oturuyordu ama onlar, Nikolai ve Leo gibi samimi durmuyorlardı. Fotoğraflarda ilk kez gördüğüm adamı daha dikkatli incelemek için fotoğrafı kaldırıp gözlerimi kıstım ve şaşkınlıkla güldüm.

"Odkan'ın babası bu, değil mi?" dedim, bir soru bile değildi. Çünkü başka bir seçenek yoktu, bir insan bir insana bu kadar benzeyemezdi. Yüzü resmen babasının yüzünün kopyasıydı. "Şaka mı bu? Yuh... Aynısı!"

"Evet," dedi. "Çok benziyorlar."

"Sen de annene çok benziyorsun," dedim. "Yüzün onun yüzünün aynısı."

"İnan tek benzeyen şey yüzüm değil," dedi alayla güldüğünde.

Ne diyeceğimi bilemediğim için kafamı eğdim ve fotoğraflara bakmaya devam ettim. Son fotoğraf bir davette çekilmiş gibiydi çünkü herkes son derece şıktı. En solda takım elbise giymiş olan babam duruyordu, bir adım önünde kırmızı bir elbise içinde annem vardı ve babam eliyle belini tutuyordu. Hemen yanında Leo vardı, kızıl saçlarını üç numaraya vurmuştu, şimdilerde olduğu gibi. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı ve bir adım önünde siyahlar içinde, beyaz tenli, sarışın bir kadın duruyordu ve Leo'nun beline sardığı elini tutuyordu. Hayatımda gördüğüm en asil çiftti. Yanlarında Odkan'ın babası vardı, fotoğrafta takım elbise giymeyen tek erkek oydu. Üzerinde ceketi yoktu ve kravatını çözerek gömleğinin üzerine salıvermişti, gömleğin üç düğmesi açıktı ve davetle en alakasız kişi gibi görünüyordu. Fotoğrafın Pençelerin eşleri ile verdiği bir fotoğraf karesi olmalıydı, bu yüzden önünde duran kadın Odkan'ın annesi olmalıydı. Siyah saçları vardı, mavi bir elbise giymişti, Odkan'ın babası bir ölü kadar beyazken o fotoğraftaki en esmer kişiydi ve Rus olmadığı çok belliydi. Çok güzeldi. Yanlarında Nikolai Narbekov vardı, beyaz bir gömlek ve siyah ceket giymişti ama kravat takmamıştı, babam gibi o da eliyle karısının belini sarmıştı. Önünde duran Ekaterina, kızıl saçları beline kadar uzanıyordu ve uzun, yeşil bir elbise giyiyordu.

"Bu fotoğrafta, diğer fotoğraftaki samimiyet yok," dedim gülerek fotoğrafı kenara koyduğumda. "Herkes orada olmaktan nefret ediyor gibi duruyor."

"Artık büyüdükleri zaman çünkü," dedi alaycı bir sesle. "Bu fotoğraf muhtemelen Leo'nun artık Leo olarak anılmaya başladığı geceden kalmadır. Bir daha da bir araya gelmemişlerdir zaten."

"Bu kadın Nadia'nın annesi mi?" diye sordum sarı saçlı kadını işaret ettiğimde.

Kafasını evet anlamında salladı. "Evet, Tatiana."

"Aynı hava var," dedim. "Çok asil duruyor. O neden ölmüştü?"

"Hastaydı," dedi. "Kanser."

"Çok garip değil mi?" diye sordum fotoğrafı tekrardan elime aldığımda. "Fotoğrafta artık hayatta olan tek bir kişi var." Gözlerim Leo'ya takıldı. Fotoğrafı tekrardan yerine bıraktım. "Bu fotoğrafı görse bok gibi hissederdi."

"Bence tam tersi," dedi. "Yenilmez hissederdi."

"Neden yenilmez hissetsin?" diye sordum şaşkın bir sesle. "Herkes ölmüş, baksana. Bunun çok saçma bir oyun olduğunu anlamıştır şimdiye kadar."

"Sanmıyorum Bengi," dedi. "O fotoğrafta olup da hâlâ nefes olan tek kişi olmasının bir sebebi var. O da içindeki hırs. Yani o yüzden... Bu fotoğrafı gördüğünde onun gibi bir adamın hissedeceği tek şey hazdır."

"Her şey çok basitmiş gibi konuşuyorsun," dedim itiraz ederek. "Sen de bir oyun oynuyorsun. Nadia, Odkan ve senin olduğun fotoğrafları görmüştüm. Diyelim ki bu oyunun sonunda sen kazandın. Nadia ve Odkan öldü. O fotoğrafa bakarken hissedeceğin şey haz mı olurdu sence?"

Bir süre sessiz kaldı. Sonrasında, "Bilmem," dedi.

"Ciddi misin?" diye sordum şaşkınlıkla. Belki de acımasızlığını hafife alıyordum.

"Savaşa göre değişir," dedi. "Eğer savaş çok uzun ve pis sürmüşse ve beraber paylaştığımız tüm o güzel anıları unutmuşsam artık evet, belki de hissedeceğim şey haz olurdu."

"Çok acımasız düşünüyorsun," dedim.

"Bu kötü bir şey mi sanıyorsun?" diye sordu alaycı bir sesle. "O fotoğrafta hayatta kalan tek kişinin aralarındaki en acımasız kişi olduğunu farkında mısın?"

"Hayatta kalmanın yolu acımasızlıktan geçseydi eğer baban da hayatta olurdu."

Birkaç saniye bana sadece baktı. Sonrasında, "Babam aptaldı," dedi.

Bir türlü kabullenemiyordu.

Ve ben de ona bir şeyleri kabullendirebilecek biri değildim.

Kafamızın içindeki tüm şeytanları oraya getiren bir olay vardır. Bir düşünce. Bir his. Bir ses. Hiç dikkat etmediğimiz bile... ama bir şekilde içimizde yer edinen. Çoğunluğunun mirası çocukluğa dayanır, bazıları ise daha yenidir. Ortak özellikleri şudur ki... Onları oraya getiren şey her ne ise, gönderebilecek tek şey de odur.

Bu şeytanları kovabilmek için önce sende bir sorun olduğunu kabullenmen gerekir.

Perva Narbekov bunu kabullenmiyordu.

Kusursuz bir adam yaratmaya çalışmıştı kendisine ve bu işte başarısız olduğunu söylemek büyük bir haksızlık olurdu. Kusursuz derecede başarılı olmaya çok yakındı. Ama *kusursuz* değildi. Ve onu asıl yoran şey belli ki kendisine bir adam yaratmak zorunda olmaktan çok, o adamı tamamen kusursuz yapamıyor oluşuydu.

İnsanların onun hakkında anlattıklarını dinleyerek biri olarak, uzaktan bakıldığında daha başarılı olduğunu söyleyebilirdim. *Nemea aslanı, kendi derisine sadece kendi pençesi bir delik açabilir. Öylesine güçlü ve öylesine efsanevi bir yaratık.* Bir Pençe üyesi olmanın getirdiği ilk kural, asla korktuğunu belli etmemekti. Leo her kim ise ona karşı bir korku hissedebilirdiniz ama bunu belli etmek bir seçenek bile olmamalıydı çünkü siz onu denetleyebilecek güce sahip olan üç soy isimden birine sahiptiniz. Bu yüzden küçükken öğrendiğim ilk

şey buydu babamdan, ne olursa olsun asla korktuğunu belli etmemek.

Ama korktuğunu gizleme yeteneği, beraberinde insanların korkularını anlama yeteneği de getirir size. Bu durumda masada oturan ve korkusuz görünen her adamın aslında kanlarının ne kadar fokurdadığını anlayabilirsiniz.

İnsanlar Leo'dan korkmuyor değillerdi. Sadece bunu gizlemeyi iyi biliyorlardı.

Aynı şeyi O'nun ismi cümlede geçtiğinde de hissediyordum. Onun ismini duyan herkes son derece sakin davranabiliyordu ama kanlarında akan korkuyu hissedebiliyordum.

Onun yaşının iki katı sayıda can alan insanlar bile ondan korkuyordu.

Perva Narbekov'dan.

Babasının biricik varisi, annesinin biricik askeri, Aslanlar'ın gözdesi, Narbekov mirasını sürdürebilecek tek kişi.

Ama aslında... Gerçekte bundan daha fazlası vardı.

Nasıl büyürsen öyle yaşarsın,* demişti babam bana bir keresinde. *Ne görürsen öyle savaşırsın.

Çünkü kader bir kere yazılır.

Ve onu bozmaya kimsenin gücü yetmez.

"Leo sandığın kadar acımasız olsaydı eğer babanı öldürürdü," dedim bacaklarımı karnıma doğru çektiğinde. "Ama bunu yapamamış. Yani... En güçlünün bile zaafları olur."

"Doğru," dedi. "Herkesin zaafları olur ama bunu gizlemeyi diğerlerinden daha iyi başarana en güçlü deriz. Babamı öldüremedi ama onun yerine yapmasına gerek olmayan bir şey yaptı ve tüm Narbekovları öldürdü. Aslında milletin gözünde daha fazlasını yapabileceğini gösterdi, anlıyor musun? Benden ve babamdan, annemden başka hiç kimse bunu zaafı yüzünden yaptığını anlamadı bile. Baktılar

ve dediler ki: "Düşündüğümüzden daha acımasız çıktı. Çünkü herkesi öldürdü ve Niko'yu bunu izlemeye mecbur bıraktı. Ona acı çektirmek için onu öldürmedi." Demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım," dedim sadece.

"Eğer bir zaafın varsa onu gizlemek için daha acımasız olmalısın," dedi. "Eğer zayıflık olarak adlandırabilecekleri bir şey yapıyorsan bunu öyle bir süslemelisin ki, insanların ruhu bile duymamalı. Leo kazandı çünkü babamla aynı acımasızlığa sahip olsa da babamdan çok, çok daha kurnazdı."

"Sen de kurnazsın," dedim. "Ama senin zaten böyle şeyler için endişelenmene gerek yok çünkü senin gözle görülür bir zaafın da yok."

Alayla güldü. "Duyduğuma sevindim."

"O ne demek?" diye sordum merakla.

"Göremediğine sevindim demek yani," dedi. "Az önce sana söyledim. Herkesin zaafı vardır. Ama eğer görünmüyorsa ne mutlu bana, çünkü gizlemekte iyi bir iş çıkarmışım."

"Senin zaafın ne?" diye sordum meraklı bir sesle. Ama bunu bana söylemeyeceğini çok iyi biliyordum.

"Bunu sana söylemem için bana güzel bir neden ver."

"Söylersen sana güvenirim."

"Zaten güveniyorsun," dedi gülerek. "İlgimi çekmedin, Elem."

"Güveniyor muyum?" diye sordum kafamı kaldırıp ona baktığımda. Ela gözleri loş ışığa rağmen parıldıyordu.

"Güvenmiyor musun?" diye sordu gözlerimin içine bakarken. Onla göz teması kurmak çok gericiydi. Çünkü çok yoğun hissettiriyordu. Çığlık atmak ve arkama bile bakmadan kaçmak istiyordum.

"Bilmem."

"Bilmem?" diye sordu. "Senin için elime kurşun yedim. Neyi bilmiyorsun?"

"Evet ama..." Duraksadım.

Yüzüme doğru eğildi. Çok yakındı. Olması gerekenden çok daha fazla yakındı. "Ama?"

"Ne yaptığın belli olmuyor," dedim konuşabildiğimde. Gözlerinden kaçıyordum ama o kadar yoğun bakıyorlardı ki görmezden gelmek imkansızdı.

"O ne demek şimdi?" diye sordu, sesinden gerçekten merak ettiği anlaşılıyordu.

"Bana her şeyi anlatacağını söyledin ama sonra yine eskiye döndün," dedim pat diye.

Aslında kendime bu konuları bir daha açmayacağıma dair söz vermiştim ama madem beraber sonuna kadar bu trendeydik, o benim istediğim gibi konuşmayı öğrenene kadar her gece bu gerilimi yaşamaktansa yaptıklarını yüzüne yüzüne vuracaktım. Belki bir işe yaramayacaktı ama bu adam sessizlikten zevk alan birisi olduğundan, susmak onda hiç işe yaramazdı.

"Nasıl eskiye döndüm?" diye sordu. "Azar azar söylemesen? Sorunu açıkça söyle."

"Özüne döndün işte," dedim. "Tek kelime etmediğin zamana. Ankara'ya adım attığımızdan beri ortada değilsin. Leo'nun yanına gidiyorum dedin, gidiş o gidiş. Saatler oldu. Tık yok. Seni aradım, açmadın. O kadar mesaj attım, hiçbirini cevaplamadın. Ama Tolun'u aradın. Beni bilerek merakta bırakmayı seçtin." Kaşları çatıldı, sanki gerçekten aklından bunlara takılacağım geçmemişti bile. "Ve sonra sabaha karşı geliyorsun, leş gibi içmişsin, hiçbir şey umurunda değil gibi gözüküyor. Sanki keyif yapmışsın gibi. Ben tüm gece seni merak ettim. Yani, sorunu anlatabildim mi şimdi? Hayır, eğer böyle olmaya devam edeceksen söyle bana bileyim de ben de ona

göre hareket edeyim. Ama sen bana artık her şeyi anlatacağım dedikten sonra beni yine başta yaptığın gibi görmezden gelemezsin."

O kadar nefessiz konuşmuştum ki sonunda soluklanmam gerekti. Ben soluklandığım sırada, "Bu muydu?" diye sordu düz bir sesle.

"Ne bu muydu?" diye sordum sinirle. "Şaka mı yapıyorsun şu an?"

"Hayır," dedi. "Gerçekten, eve adım attığımdan beri trip atmanın nedeni bu muydu? Neden söylemiyorsun sorunun neyse?"

"Söylediğimde anlıyor musun sanki, Perva?"

"Ne zaman söylediğinde anlamadım?" diye sordu ciddi bir sesle. "Buna takıldığını düşünmedim, Bengi. Aklıma bile gelmedi. Çünkü keyif yaptığım falan yoktu, anlayacağın üzere."

"O zaman Tolun ile konuşabiliyorken benim aramalarıma neden cevap vermediğinin de bir açıklaması vardır sanıyorum ki," dedim sinirle. "Neymiş o açıklama, merakla bekliyorum."

"Yanımda kızlar vardı," dedi birden. Ona artık nasıl baktıysam bir anda duraksadı. "Öyle değil, yani..."

Yanımda kızlar vardı ne demekti? Kızlar kimdi? Benim bundan ne çıkarmam gerekiyordu? Sinirimin daha da arttığını hissettim. Yanında kızlar mı vardı? Bir an kendimi "Kim o kızlar be?" diye bağırırken bulacağım diye korktum. Neyseki dudaklarım aralandığında sadece "Nasıl öyle değil?" diye sormuştum. "Ne yani?"

"Öyle kızlar değil yani," dedi kıvranıyormuş gibi dururken.

Nasıl kızlar bunlar ya? Öyle kızlar değil ne demek? Kim bu kızlar? Yumruğumu masaya vurup "Kim oğlum bu kızlar? Nereden çıktılar?" demek istiyordum. İçimde beni inanılmaz rahatsız eden bir his baş göstermişti ve ben bu hissin ortaya çıkmasından da

rahatsızdım. Kıskanıyor muydum onu? Kıskançlık tam olarak nasıl bir şeydi ki? Hayatımda daha önce kimseyi kıskanmamıştım, doğal olarak. Çünkü hayatıma kimse girmemişti de.

"Nasıl kızlar değil?" diye sordum düz tutmaya çalıştığım sesimle.

"Öyle değil, yani..." dedi tekrardan zar zor. "Çocuklar da vardı."

"Ne anlatıyorsun ya sen?" diye sordum gergin bir sesle. "Türkçe'yi unuttuysan Rusça'ya geçelim? Kto eti devushki? Anlayabiliyor musun?"

"Yok ben seni anlıyorum da kendimi anlatamıyorum."

Ağzımı açıp bağıracağım sırada masanın üzerine koyduğu telefonunun ekranı gelen bildirim sesiyle beraber aydınlandı. Ekranda Elena yazıyordu.

"Hay..." diye mırıldandığını duydum benim bildirimi gördüğümü fark ettiğinde.

"Çok teşekkür ediyorum kıza senin ağzını açıp da veremediğin cevabı bana kendisi verdiği için," dedim sinirle oturduğum yerden kalktığımda. "Artık bir sonraki eğlencenizde ona söyle de o haber versin bana, merakta kalmayayım boşuna."

Oturduğum yerden kalkarken ellerim sinirden resmen titriyordu. Artık bana haber vermemesine değil de o kızla beraber olmasına sinirlendiğimi fark ettiğimde kendime de sinirlenmeye başladım. Demek kıskançlık böyle bir şeydi. Ama iğrenç hissettiriyordu. Hem de hissetmemen gereken biriken karşı hissettiğinde... Bana neydi ki sonuçta? Onunla aramızda ne vardı? İki kelime bile konuşamadığımız ama aynı yolda yürümek zorunda olduğumuz çarpık bir ilişkiden başka bir şey yoktu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu yüzsüz gibi.

"Uyumaya!" dedim, sesim istemsizce yükselmişti.

"Yok," dediğini duydum. Birkaç saniye sonra ise iri cüssesi tam karşımaydı. Nasıl o kadar hızlı hareket edip tam önüme çıkmıştı? Koşmuş muydu? Normalde olsa bu gülmeme sebep olurdu. Çünkü resmen *koşmuştu.* İstemsizce bedenine tosladığımda onu ittirmeye çalıştım ama kımıldamadı bile, tam tersi, göğsünde olan ellerimi tek eliyle tutarak aşağı indirdi ve diğer elinde olan telefonu bana doğru uzattı.

"Ne bu?" diye sordum ters bir şekilde. "Bırak, saat sabahın kaçı oldu, uyuyacağım."

"Aç ve mesaja bak," dedi sadece. "Sonra uyursun."

"Bana ne mesajdan?" diye sordum sinirle. Asıl sinirim umursamamam gerekirken umursamamdan kaynaklanıyordu. "Ne yazdıysa yazdı."

"Umursamadığın için mi böyle delirdin?" diye sordu alayla.

"Senin anlama sorunun var bence," dedim sinirle kafamı kaldırdığımda. "Benim sorunum neyle, bebeğe açıklar gibi açıklayayım bak sana. Bana tek kelime etmeden kızlarla alem yapmaya gitmen ile benim sorunum. Yoksa kızlarla ne yaparsan yap, bana ne? Ama bir mesaj atabilirdin, böylece ben de endişelenmezdim."

"Kızlarla alem mi?" diye sordu gülerek. "Sen iyi misin, Bengi? Karşında kim var farkında mısın acaba?"

"Of," dedim sinirle. "Çekilecek misin?"

"Hayır," dedi. "Telefonu aç ve mesaja bak."

"İyi," dedim ters bir şekilde, telefonun şifresini girerken.

Konuşma bu akşama doğru başlamıştı ve mesajı atan Perva'ydı, onun üstündeki konuşma ise aylar öncesine aitti.

H: Yardımın lazım.

Elena: Buyur.

H: Ivan Drugov'u bul bana.

Elena: Şu dövmeli seksi çocuk mu? Hacker falan olan? Bulurum. Adres mi telefon numarası mı?

H: Her şey.

Elena: Ne yapacaksın bu çocuğu?

H: Sorgulama.

Elena: Peki. Başka?

H: Odkan ve Nadia'dan haber gelirse bana söyle. Odkan ne yapıyor bilmem lazım.

Elena: Tamamdır.

Saatler sonra, akşam saatlerinde Elena bir telefon numarası ve adres atmıştı. Muhtemelen Ivan Drugov dedikleri kişiye aitti. En son yazdığı mesaja baktım.

Elena: Yazacak fırsatım olmadı, etraf çok kalabakıktı. Gece 1-2 gibi Odkan ve Nadia yan yana geldiler mekana. Araları süper. Herkes onları konuşuyor. Dikkat...

"Yani Elena ile değildin," dedim telefonu eline verdiğimde. "Tamam, ne yapayım yani?" Bu konuda konuşmak istemediğim için, "Cevap yaz," dedim. "Odkan yanında o kızla karşımıza çıkmışken şimdi eski sevgilisiyle mi barışmış? Ne yapıyor bunlar?"

"Barışmamışlardır," dedi. "Odkan öyle değildir."

"Nasıl değildir?"

"Silmemek için çok direnir," dedi. "Ama bir kere sildi mi tam siler. O yüzden hayır, barışmadılar. Eminim buna."

"Her şey hakkında çok emin konuşuyorsun," dedim.

"Göt kadar bir odada onunla büyüdüm," dedi. "Bırak da onun hakkında emin olayım. Barışmadılar. İnsanlar böyle düşünsün istiyorlar çünkü bir şey çeviriyorlar, bana karşı."

"Sanmıyorum," dedim gülerek. "Bence sen her şeyi çok kişisel algılıyorsun, Narbekov. Eski sevgili dramasını bile kendine yormayı nasıl başardın?"

"Öyle mi?" diye sordu alaycı bir sesle. "*Göt olmaya* hazır mısın, Elem?"

Ona şaşkınlıkla baktığımda kafasını eğdi ve telefona mesaj yazmaya başladı. Ne yazdığını göremiyordum, bu yüzden anında bildirim sesi geldiğinde telefonu elinden alıp onun mesajını da Elena'nın mesajına da okumak için parlaklığı arttırdım. Ona bakmasam da güldüğünü hissedebiliyordum.

H: Yanlarında platin sarısı saçları olan bir kız var mıydı?

Elena: YES. Kim o kız? ÇOK GÜZEL.

"Sanırım sen eski sevgilinle barışmaya yeni sevgilinle gidersin," dedi alayla gülerek. "Yani sonuçta, yan yana durmalarının nedeni bir şey karıştırmak değil de basit bir barışmaymış ya..."

"Şaka mı bu?" diye sordum ters bir şekilde, telefonu ona geri verdiğimde.

"Acaba ne zaman Nadia ve Odkan'ı gerçekten tanıdığımı anlayacaksın?" diye sordu alayla. "Ne olursa olsun onlar en yakın arkadaşlar, Elem. Ayrılmaz ikililer. Yirmi altı senelik bir bağdan söz ediyorum sana, gözlerini açtıklarından beri yan yanalar. Kırabileceğin bir bağ değildir bu. İnan bana. Ayrıldılar diye hiçbir şey bitmedi, savaşta aynı taraftalar. Sokuyorlar gözümüze, görmüyor musun?"

"Yakın durmalarının ne getirisi olabilir ki?"

"Nadia bir aday olmadığı için," dedi. "Olov destekçileri, Nadia kimi isterse onu destekler. O da böylece tarafını belli etmiş oluyor."

"Babası hâlâ hayattayken neden sizin taht savaşınızda taraf seçsin?" diye sordum. "Kral'ın kızının gerçekten sizin oyunlarınıza ihtiyacı mı var?"

"Babası hâlâ hayatta ama burada roller dağıtılmaya başlandı ve herkes bunu farkında," dedi. "Babasına saygı duysa bile o da yerini sağlama almak zorunda. O yüzden seçimini erkenden yapıyor."

"Ama sen başa her şeyi bitirmek için geçmek istiyorsun," dediğimde sessiz kaldı. "Öyle değil mi?"

"Evet," dedi kafasını sallayarak. "Öyle."

"Tamam," dedim. "Sen babanın intikamını istiyorsun. Bu yüzden başa geçmek istiyorsun. Yok etmek için. Odkan neden bunu böylesine istiyor? Belki o da her şeye son vermek istiyordur? Belki her şekilde her şey bitecektir?"

"Çık hayal dünyandan," dedi gülerek. "Odkan yönetmek istiyor."

"Neden bunu istesin?" diye sordum. "Onun da ailesi öldürüldü."

"Bunun için Aslanlar'ı suçladığını mı sanıyorsun?" diye sordu. "Dört ailenin neden var olduğunu biliyor musun sen? Narbekovlar, yönetir. Olovlar, denetler. Elemler, dengeler. Borisovlar ise destekler."

"Neyi?"

"Aslanlar'ı," dedi. "Hiçbir zaman Borisovların ihanet ettiğini göremezsin. Onlar devam ettirir. Düzenin destekçisidirler. Her zaman öne örgütü koyarlar. Olovlar babama isyan edeceği zaman onu destekleyen tek bir kişi vardı, o da İgor Borisov'du. Odkan'ın babası. Çünkü babamın boku yediğini anladı ve yeni düzende kendine koparabileceği en iyi yeri kopardı. Eğer İgor Borisov, Olovlara destek göstermeseydi ve Narbovlar ile Elemlerin yanında dursaydı Olovlar buna cesaret edemezlerdi. Ama Elemler, bu adam Narbekovları kafasına göre katlediyorsa sıra bize de gelecektir diye düşünüp ona karşı dururken İgor bunu umursamadı bile. Ne olacağını düşünmedi. Ortada gücü gördü ve ona koştu, sana dediğim gibi, Borisovlar gücü severler. Ahlakları yoktur, dur noktaları da, pes etmezler. O yüzden hayır, Odkan yok etmeyecek. Destekleyecek. Ve hükmedecek. İstediği bu."

"Ya ailesi?" diye sordum. "Ailesini Leo öldürmüş olamaz mı? Olovlara baksana, ne kadar kalabalıklar. Ve onlar dışında her aile bir kişi kaldı. Ya İgor'un umursamadığı o şey olmuşsa? Herkesi Leo öldürmüşse?"

"Hayır," dedi. "Borisovları Leo öldürmedi."

"Buna nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordum.

"Biliyorum," dedi. "Leo'nun kafasının çalışma şeklini biliyorum. Aslında, onu anlayabiliyorum. En dipteyken yanında olan tek adama sırtını dönemezsin."

Kaşlarım çatıldı. "Sen Odkan'a sırtını döndün ama."

"Odkan benim hiçbir zaman yanımda olamadı," dedi düz bir sesle. "Bu yüzden bu hâldeyiz zaten."

"Her neyse," dedim aralarında dönenlere bir türlü anlam veremediğim için. Bir insanı severken, o kadar fazla şey paylaşmışken bunları yapmaları benim sevgi anlayışım ile hiç uyuşmuyordu. "Yani bu yolda Odkan ve Nadia beraber. Eminim senin için şaşırtıcı olmamıştır. Bunu zaten planladığın için yanına beni almadın mı?"

"Aslında Ongun'u alacaktım ama piyangodan sen çıktın," dedi.

"Tüh," dedim yalandan üzülmüş gibi bir sesle. "Eminim çok üzülmüşsündür."

Kafasını hafifçe yana eğdi. "Aslında çok da üzülmedim."

Yanından geçip gidecekken tekrardan kolumu tuttu ve beni kendine çekti. "Ne var?" diye sordum ters bir sesle.

"Halletmedik mi?"

"Neyi?" diye sordum gülerek. "Hâlâ bir şey açıklamadığını farkında mısın?"

"Elena ile beraber değildim," dedi düz bir sesle.

"Sorun o muydu sence?" diye sordum oflayarak. "Çocuk kandırır gibi işine gelenleri söylemeyi acilen

kes çünkü beni sinirlendiriyorsun. Telefonlarımı neden açmadın?"

"Çünkü yanımda Aslanlar vardı," dedi. "Nadia'nın kuzenleri, hepsi. Kusura bakma, onların yanında açıp da "N'aber Elem?" diyemediğim için."

"Soy ismimi kullanmana gerek yoktu."

"Seni engelledim," dedi. "Bu yüzden aramalar meşgule düştü, mesajlar da gelmedi. Onların yanındayken pot kırma lüksüm yok. Ne olacağı belli olmazdı. Beni ne kadar inceledikleri hakkında bir fikrin var mı?"

"Engelledin bir de," dedim gülerek. "Ya benim başıma bir şey gelseydi?"

"Bengi evde Tolun ve Sara vardı," dedi derin bir nefes aldığında, bundan sıkılmaya başlamış gibiydi. "Sana bir şey olsa haberim olurdu, değil mi?"

"Seninle uğraşmak istemedim demenin süslü hâli."

"Seninle uğraşmak istiyorum Bengi," dedi garip bir sesle. "Emin ol. İstemesem şu an bu saçma konuyu bu kadar uzatmana izin bile vermezdim. Konu sen olduğunda işime şansa bırakmadığım için istediğin kadar kızmaya devam edebilirsin ama Odkan'ın zaten senden haberi varken bir de Olovlara seni duyurmayacağım."

Ona sinir olduğum için kavga etmeye devam etmek istiyordum ama bir yandan da bu konuyu burada kapatmak istiyordum çünkü çocukça davrandığımı farkındaydım. Odkan'ın benden haberi varken daha da dikkatli olmasının tek sebebi benim iyiliğimi düşünmekti. Ayrıca ben ona önemli değil dediğimde bile benim gizliliğimi kendinden ve benden daha çok önemsemişti. Bu yüzden eline kurşun yemişti. Hem de silah tuttuğu eline.

"Ne işin vardı senin Olovlar ile?" diye sordum merakla.

"Ben hâlâ bir Aslan'ım," dedi. "Beraber yaptığımız bir sürü iş var. Zaten herkes artık başıma buyruk takıldığımı farkında ve bundan şüpheleniyorlar, bu yüzden iyice yok olamam. Arada kendimi göstermem ve işlerin yolunda gittiğine dair onları ikna etmem lazım."

"Çok paranoyaksın," dedim. "Bir kızla mesajlaşmandan bile şüpheleneceklerini düşünüyorsun."

"Beni tanıyorlar," dedi. "Ben pek flört adamı değilimdir. İçimden gelmez. Kızlarla konuşmam. Sen herkese sana davrandığım gibi davranıyorum mu sanıyorsun?"

"Bana neden herkese davrandığın gibi davranmıyorsun?"

Alayla güldü. "Kaldıramazsın."

Kaşlarım çatıldı. "O nedenmiş?"

"Çünkü öyle davransaydım şimdi seni bu koltuğa yatırır ve soyardım."

Ağzım açık bir şekilde ona baktım. Az önce duyduklarımı o mu söylemişti? Benim tanıdığım Perva Narbekov? Hayal mi görüyorum diye yüzüne baktım ama bana büyük bir ciddiyetle bakıyordu. Dudaklarım şaşkınlıktan biraz daha aralanırken söylediklerini yavaşça idrak ettim ve gözümün önüne gelen görüntüler bacaklarımın titremesine neden oldu.

"Herkesi soyuyor musun yani?" diye sordum ne diyeceğimi bilemediğimde.

"Bundan bunu mu anladın cidden?" diye sordu inanamazmış gibi. "Herkese içimden geldiği gibi davranıyorum, demek istiyorum. Sana içimden geldiği gibi davransaydım eğer yapacağım şey bu olurdu. Seni soymak."

Şu an burada ne oluyor gerçekten?

"Sen sarhoş musun gerçekten?" diye sordum şaşkın bir sesle.

"Sarhoş olsaydım söylediklerim daha açık olurdu," dedi. "Sana yaklaşmıyorum çünkü sınırımıza saygı duyuyorum."

Yani ben isteseydim bana yaklaşacak mıydı? Yani böyle bir şey istiyor muydu? Aramızdaki çekimi hisseden tek kişi benim sanıyordum. Şu an gerçekten burada ne oluyordu?

Hâlâ sarhoş olduğunu düşünüyordum.

"Yani bana yaklaşmak istiyor musun?" diye sorduğumda yüzünde tehlikeli bir gülümseme belirdi.

"Öyle bir şey söylemedim."

"Ne dedin o zaman?"

"Sınırı ikimiz de koyduk," dedi. "Doğrusu bu. Bir şey istediğimi söylemedim. Eğer sen benim için herhangi biri olsaydın seninle ne yapmak isteyeceğimi söyledim."

"Yani benimle seks yapmak isterdin?" diye sordum.

"Öylesine biri olsaydın evet," dedi düz bir şekilde.

O ne demekti? Bir salak gibi "Neden?" diye sorarken buldum kendimi.

"Neden mi?" diye sordu. Neredeyse kahkaha atacaktı. "Şaka mı yapıyorsun? Bu nasıl bir soru? Daha önce hiç böyle bir soru almamıştım. Bilmem, Elem. Seksisin."

"Senin kafan iyi mi harbiden?" diye sordum kahkaha attığımda. Utançtan ölecektim, bu yüzden belli etmemek için şekilden şekile girmiştim. "Ben senin tipin bile değilim."

Kafasını yana eğerek beni süzdü. Gerçek anlamda süzdü. İyi ki kızarmıyordum yoksa şu an çok utanç verici bir manzaraya yol açabilirim.

"Fiziğin öyle demiyor," dedi hâlâ beni süzerken.

"Hani ilgini çeken bir şey yoktu?"

"Evet," dedi gözleri bacaklarıma düştüğü sırada. "O zaman henüz bacaklarına bakmamıştım."

"Tam bir sarhoş gibi konuşuyorsun," dedim onu ittirdiğimde. "Git başımdan."

"Sarhoş değilim geri zekâlı," dedi gülerek. "Sana seninle seks yapmak istiyorum, demedim. Normal şartlarda tanışsaydık ve benim için öylesine biri olsaydın seni soymak isterdim, dedim. Ama sen benim için öyle biri değilsin. Bu yüzden seni soymak yerine iki saattir açıklama yapıyorum."

"Benim isteyeceğime nasıl bu kadar eminsin?"

"Bilemiyorum," dedi. "Tişörtümü çıkardığımda baklavalarıma yiyecek gibi bakıyorsun."

"Öyle bakmıyorum," dedim ama öyle baktığımı ikimiz de biliyorduk. Ayrıca bu zamana kadar böyle bir fizik görmediysem suç benim miydi? "Yani bana bu şartlar altında dokunmazsın."

"Hayır," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Dokunmam."

Eğer iki saniye düşünseydim soramayacağım bir soruyu pat diye sordum. "Ben istersem peki?"

Bana şaşkınlıkla baktı. "Neyi istersen?"

"Bana dokunmanı," dedim zar zor konuştuğumda. Çünkü kafamın içinde *çok kötü* görüntüler oynamaya başlamıştı ve hepsinde de başrol oydu.

"İstemezsin," dedi kaşları çatıldığında. Sanki beni tartıyordu.

Şu an böyle bir konuşma yaşadığımıza inanamıyordum. Bu konuya nereden gelmiştik? Aşağıya neden indiğimi bile unutacak haldeydim. Hatta biraz zorlarsam ismimi bile hatırlamayabilirdim. Kafamın içinde normalde gözümün önüne gelse utançtan öleceğim bir sürü görüntü oynuyordu ve hepsi onun yüzündendi.

Konuşabildiğimde, "Nereden biliyorsun?" diye sordum. Sesim o kadar kısıktı ki ben bile zor duymuştum ama onun tüm dikkati bende olduğu için duymaması imkansızdı.

"Neden böyle bir şey isteyesin?" diye sordu beni tartmak istiyormuş gibi. Sonra vereceğim cevabı duymak istemiyormuş gibi, "Hadi," dedi ve konuyu kapattı. "Senin uyku vaktin geldi."

Şaka mı yapıyordu? Söylediklerinden sonra uyumamı nasıl bekliyordu? Gözüme uyku girmezdi bile. Ya girerse... Rüyamda onu görürsem? O şekilde? Çünkü kafamda başka hiçbir düşünce yoktu. *Siktir ya.*

"Sen?" diye sordum aklımı dağıtmaya çalışırken. Adam resmen üzerime bir şeyler fırlatmış ve sonra kestirip atmıştı. Umurunda bile değildi.

Benimle oynuyor muydu?

"Ne ben?" diye sordu.

"Uyumayacak mısın?" diye sordum. "Ağrın olduğunu söylüyordun. Bir gündür uyumuyorsun. Hem de yaralı hâldeyken. Dinlenme zamanın gelmedi mi sence de?"

"Uyuyacağım," dedi. "Yatarım burada."

"Koltuğa sığmazsın."

"Evde sadece iki yatak var," dedi. "Birinde Tolunlar yatıyor. Diğerinde de sen yatacaksın. Yerde mi yatayım?"

"Beraber uyuyabiliriz," dedim. "Bu kadar büyük bir şey değil bu. Daha önce de uyuyacaktık, hatırlarsın ki." Daha sonra Odkan bizi deli gibi kovalamaya başladığından, uyuyamamıştık tabii. "Neyse. Senin kararın. Geliyorsan gel. Ben çıkıyorum yukarıya."

Merdivenleri çıkmaya başladığımda arkamdan gelmediğini fark ettim. Şaşırmamıştım bile. Az önce benimle öyle konuşmayı biliyordu ama şimdi benimle uyuyamıyor muydu? Gerçi ne demişti ki sanki? Benimle normal bir zamanda tanışsaydı ilgisini çekeceğimi söylemişti ama bu şartlardayken çekmiyordum çünkü öyle bir şeyin ihtimali bile yoktu.

Biz diye bir şey olamazdı.

Sadece yapmamız gerekenleri yapıp yolları ayırmamız lazımdı.

Odaya girdikten sonra üzerimdeki sweatshirtü çıkardım çünkü içerisi fazla sıcak olmuştu. Ona ait olan kapüşonluyu masanın üzerine koyduğumda dolaptan yeni bir tişört çektim, içerisi onun kıyafetleri ile doluydu ve kıyafetler yumuşatıcı ve onun parfümü kokuyordu.

Tişörtü henüz üzerime geçirememişken kapı açıldı. Hayvan, tabii ki kapı kapalı olmasına rağmen içeri girerken tıklamayı akıl edememişti. Altımda sadece külot vardı çünkü kapüşonlusu bacaklarıma kadar kapattığı için altıma bir şey giyme gereği duymuyordum, üzerimde ise hiçbir şey yoktu çünkü hiçbir zaman evin içinde sütyenle dolaşamazdım. Hatta bazen dışarı çıkarken bile takmıyordum. Yani zaten küçük olduklarından, çok da lazım olmuyordu.

"Pardon," dedi o harfini uzatarak. Kaşlarım çatıldı. Bu adam cidden sarhoş muydu? Cidden hareketleri normal olsa da sözleri hiç normal değildi. "Görmedim bir şey."

"Neden kapıyı çalmıyorsun?" diye sordum hızlıca üzerime tişörtü geçirirken.

"Sen çağırdın," dedi. "Ne bileyim soyunacağını?"

"Çağırdım ama gelmiyor gibiydin," dedim.

"Rahat edemedim koltukta," diye cevapladı beni.

Önüme döndüğümde altındaki pantolonu çıkardığını gördüm. Üzerindeki tişörtü de çıkarıp masanın üzerine fırlattığında gözlerim kaslı sırtına düştü. Sırtındaki dövmeler çok güzeldi, göğsündekiler gibi. Hepsine uzun bir mesai harcanarak yapıldığı belli oluyordu. Vücudu da öyleydi, tabii... Öyle kaslı olmak için kim bilir kaç sene harcamıştı?

Ama değdiğini söyleyebilirdim kesinlikle.

Çünkü adamın fiziği hayvan gibi iyiydi.

Sadece fiziği mi iyi sence? Dış görünüşüne bak ve mükemmel olmayan tek bir şey söyle bana.

Yüzünde yara izi vardı.

Sayılmaz. Onu daha seksi yapıyor.

Çok doğru.

"Bir sakıncası var mı?" diye sordu bana doğru döndüğünde.

Onu süzerken, aslında yiyecekmiş gibi bakarken yakalandığım için toparlanarak yüzüne baktım ve istemsiz *hah*ladım. *Aptal. Daha çok belli et, aptal.* Gözlerine bakmak için kendimi zorladım.

"Neyin sakıncası var mı?" diye sordum. "Anlamadım."

"Kıyafetle uyuyamıyorum da," dedi. "Rahatsız olursan üzerimi giyinirim."

Az önce o kadar açık konuşan bir adam için şimdi fazla tutarsız laflar söylüyordu. Ama kendi ağzıyla demişti. Aradaki sınırı geçmeye hiç niyeti yoktu. İstese de... Kısa bir an duraksadım. Beni istiyor muydu gerçekten? O? Buna ihtimal dahi vermezdim ama az önce, merdivenin önünde bana nasıl baktığını görmüştüm. Bunca zaman boyunca ilgimi çekmiyorsunu oynarken fazla mı inandırıcıydı yoksa ilgisini şimdi mi çekmiştim?

Nedense ilgisini çekmiş olmak hoşuma gitmişti.

Bunu yapmıyoruz, Bengi. Bunun sırası değil.

Evet, değildi.

Odaklanmamız gereken çok daha önemli şeyler vardı.

Odkan benim varlığımı biliyordu. Perva'nın silah tutan eli işe yaramaz hâldeydi. Nadia, Odkan'ın tarafında olacağını belli etmişti, Rozanovlar ne yapacaktı, hiçbirimiz bilmiyorduk.

Ve aramızdaki sınırı geçmek çok kötü bir fikirdi.

Hem de çok.

"Hayır," dedim omzumu silktiğimde. "Nasıl rahat edeceksen."

"Duvar kenarına sen geç," dedi.

"Neden?"

"Ben çok sık uyanırım," dedi. "Kalkıp turlarım. Duvar kenarından yatarsam kalkarken kesin uyanırsın. Uykun bölünmesin diye."

"Peki," dedim yatağa geçtiğimde. Duvar kenarına resmen sinmiştim, bacaklarım duvara değdiğinde soğuk yüzünden ürperdim ve yorganı kendime doğru çektim. O da yanıma uzandı ama yatak çok büyük olduğundan birbirimize temas etmiyorduk bile.

"Yorganı tamamen alabilirsin," dedi alayla. Yorganı çaktırmadan kendime çektiğimi fark etmişti demek ki. "Ben Rus'um."

"Bunun konuyla alakası ne?" diye sordum gülerek.

"Üşümem yani," dedi bana döndüğünde. "Yorganla uyuyamıyorum. Hepsini üstüne al."

"Zaten öyle yapmayı planlıyordum," dedim yorganı iyice kendime çektiğimde. "Çaktırmadan yapacağım diye şekilden şekile girdim. Sağ ol." İstemsizce ona doğru döndüm. Uykum yoktu ve onun uyuması gerekiyordu ama ben onunla konuşmak istiyordum. "Ağrın var mı çok?"

"Çok değil," dedi. "Uyanınca geçer."

"Ama ilk geldiğinde ayakta zor duruyor gibiydin," dedim elimi yanağıma yaslayarak tamamen ona döndüğümde.

O da yanağını yastığa yaslamış ve yan dönmüştü. Gözlerim bir an alnına dökülen kahverengi saçlarına kaydı ve elim saçlarını geri ittirmek için resmen karıncılandı ama tabii ki ona dokunmadım.

Ona asla dokunamazdım.

Nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum ve bu yüzden sınırı koyuyordum. Ama ona dokunmak istiyordum. Daha fazlasını istiyordum. Ağlamak istiyordum.

Çünkü kendime o kadar söz vermeme rağmen tek gecede nasıl bu hâle gelmiştim? Aklım resmen onunla kuşatılmıştı. Onunla ilgili kirli düşüncelerimle de. *Bu kadar azgın bir kız olduğumu ben bile bilmiyordum.* Belki de haklıydı. Bu sınırı biraz olsun bile aşmamışken bu hâldeysem, aşarsam başıma neler gelirdi bilemiyordum.

Odaklanmamız gereken bir sürü şey vardı. *Savaş kapıdaydı.* Millet hayatı boyunca bu olaya hazırlanmıştı, Narbekov da. Bu masadaki tek sonradan katılan, tek zayıf halka olarak herkesten daha fazla dikkat etmem lazımdı. Eğer ailemin intikamını almak istiyorsam... Ki bunu her şeyden çok istiyordum.

Babamı utandırmaya niyetim yoktu. Başını eğmeyecektim onun.

Ve içimde Narbekov'a karşı ne kadar fırtına koparsa kopsun hiçbir şey belli etmeyecektim.

"Yorgundum," diye cevapladı beni. "Ondan."

"Dinlenmedin ki ama..."

"Daha iyi hissettim ama," dedi esnediğinde. Onu ilk kez böyle gözlerinden uyku akar hâlde görüyordum. Daha iyi hissettim ama derken neden bahsediyordu? Konu o olunca içimde gereksiz bir merak oluyordu.

"Uyu o zaman artık," dedim. "Yarın konuşacağız. Bu engelleme olayı hoşuma gitmedi." Oflayarak gözlerini kapattı. "Oflama bana. Sargını da değiştirelim yarın."

"Bir şey yok sargıda," dedi. "Ben bir sardım mı var ya..."

"Var ya?" diye sordum kıkırdayarak ona baktığımda. "Sen feci sarhoşsun bu arada," dedim elimi yanağıma yaslayarak doğrulduğumda. "Neden kabul etmiyorsun? O kadar belli ki..."

"Hm..." O da benim gibi doğruldu. "O kadar mı belli ki?"

Gözleri uykulu bir şekilde bakıyordu ama davetkârdı. Her zaman böyle bakıyordu. *Gel seninle korkunç bir günaha ortak olalım,* dercesine. Ve belli etmesem de bu teklifi reddetmek ciddi bir irade istiyordu.

"Sonunda kabul ettin," diye mırıldandım kafamdaki düşünceleri uzaklaştırmak istediğim için. Ama o buradayken ne kadar uzaklaştırabilirdim? "Ne boka sarhoş oldun?"

"Yemin ederim sarhoş değilim," dedi bıkmış gibi. "Ama evet, biraz fazla kaçırdım."

"On üzerinden kaç sarhoşsun?"

"Bilmem," dedi. "Beş."

"Tabii kızlar olunca..."

Gözlerini devirdi. "Kızlar derken öyle bir şey kast etmemiştim, Bengi."

"Niye çocuklar yerine önce kızlar dedin o zaman?"

"Çünkü Nadia'nın kız kuzenleri şeytan gibi," dedi. "Erkekler ise bir o kadar mal. Kızlar vardı derken bunu kast ederek söylemiştim. Cümleye saçma başladığım için..."

En azından kendini farkında. İlk kez. Bu da bir şey.

"Takılıyorum sadece," dedim. "Bana ne yoksa? İstediğinle istediğini yap. Ben sadece bana haber vermemene sinirlendim."

"Umurunda değil mi?" diye sordu.

Sinir bozucu derecede umurumdaydı ama o bunu benden öğrenemezdi. "Neden olsun?"

"Benim olurdu," dedi fısıldar gibi. Teninden yükselen parfüm kokusu başımı döndürüyordu. Bu parfümün kokusu neden hiç geçmiyordu ve nasıl bu kadar iyi kokabiliyordu? Kokusu ve gözleri olmasa ona karşı gelmem bu kadar zor olmazdı.

"Ne olurdu?" diye sordum merakla.

İçim karıncalanıyordu. En son bir yatakta birbirimize bu kadar yakınken bana söylediği şeyi

düşündüm. *Böyle bir zeka ve böyle bir güzellikle savaşmaya değersin.* Sözleri aklımdan çıkmıyordu. Söylediği her şey... Kafamın içine sonsuza dek hapsoluyorlardı. *Kendimi kaptırmak üzereyim ve buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum bile.* Derin bir nefes almaya çalıştım ama sadece kokusunu soluduğum için nefes ihtiyacım karşılanmıyordu.

"Umurumda olurdu," dedi. Uykulu sesini dinlemek kadife kumaşa dokunmak gibi hissettiriyordu. "Of..." Gözlerini kapattı. "Başım çatlıyor."

Sırıtarak ona baktım çünkü hâlâ *umurunda olması kısmındaydım.* "Sarhoşsun çünkü."

"Neden sarhoş olmamı bu kadar istiyorsun?" diye sordu alayla gülerek tamamen bana döndüğünde. İstemiyordum, öyleydi ve kabul etmiyordu. Yoksa o kadar açık konuşmazdı. "Yoksa bir şey söylemek mi istiyorsun? Bir şey mi yapmak istiyorsun ya da? Sabah hatırlamayayım mı istiyorsun?"

Gözlerimi kıstım. "Belki..."

"Söyle," dedi gözlerimin içine baktığında. "Sabaha unuturum."

"Cidden mi?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Cidden."

"Nasıl unutacaksın?"

Eğlenen bir ifadeyle gözlerime baktı. "Sır."

Gülerek ona baktım ve doğrularak yanına yaklaştım. Dudaklarımı kulağına yaklaştırdığımda, "Öpüşemiyor olman çok kötü," diye fısıldadım. Muhtemelen düşünsem bunu söylemezdim ama o kadar düşünmemiştim ki kelimeler ağzımdan çıkana kadar ben bile ne dediğimi farkında değildim.

Kısa bir an donakaldığını hissettim. Yarına bunu unutmayacağına emindim, sarhoş olsa da unutacak kadar kafası gidik değildi, ben ise neye cesaret ederek böyle bir şey dediğimi bilmiyordum ama içim karıncılanır hâlde olduğundan, kendimi sorgulamayı

bırakmıştım. Durmadan kendime sınırı hatırlatmaya çalışırken kendimi nasıl onu silerken bulabiliyordum? Ama o benim için yara almıştı. Önceliğine beni koyuyordu. Güvenimi kazanmak için çabalıyordu. Güzel kokuyordu ve öpüşmekten nefret eden bir adama göre dudaklarıma çok fazla bakıyordu.

Of.

"Ondan daha iyi hissettirecek şeyler yapabilirim ama," dedi ama sesi benim sesim gibi alaycı değildi. İçimde bir şeylerin kıpırdandığını hissettiğim, resmen ateşim çıkmak üzereydi ve söylediğime çoktan pişman olmuştum. Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Ava giderken avlanmak* tam olarak böyle bir şey olmalıydı.

Kendimi gülmeye zorladım ama aslında hiç gülecek durumda değildim. *Yanıyordum.* Ellerim resmen ona dokunmak için kaşınıyordu ve daha kötüsü onun da bana dokunmasını istiyordum. Çünkü kafamın içinde hep böyle görüntüler oynuyordu.

"Ne gibi?" diye sorduğumda kaşları biraz daha çatıldı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Huzursuz hissettirecek derecede şeytani gülümsüyordu.

Normalde olsa utançtan kafamı yastığa gömer ve ona arkamı dönerdim ama gözlerine bakarken mantıklı yanım çalışmıyordu. Hele de bu gece... Daha önce kimsenin etkisine böyle kapıldığımı hissetmemiştim. Aslında bu normaldi çünkü daha önce hayatıma birisi girmemişti de. Ama yine de ona karşı fazla zayıf kaldığımı hissediyorum, en azından bu gece, burada. Yarın hiçbir şey olmamış gibi devam edebilirdim yola ama bu gece bilerek yanlış bir şeyler yapmak istiyordum.

Derin bir nefes al ve sakinleş çünkü iyice kafayı yedin.

İçimdeki o sesi susturmayı başardığımda ona sırtımı döndüm. Üzerimdeki tişört yukarı katlandığı için

açıkta kalan karnımın üzerinde soğuk elini hissettiğimde karnıma tekme yemiş gibi kalakaldım. Ama bana dokunmak yerine karnımdan tutarak beni kendisine yaklaştırdı, çenesini omzuma dayadığında fısıldar gibi bir sesle, "Bunlar bana işlemez," dedi. "Uyu."

"Ne sana işlemez?"

"Sınırı aşmam," dedi net bir sesle. "Bu yüzden boşuna uğraşma."

"Sen bana sürekli iltifat ettiğine sınırı aşmıyorsun ama ben mi aşmaya çalışıyor oluyorum şimdi?" diye sordum ters bir sesle. O bana durmadan güzel olduğumu söylerken hiçbir sınır aşılmıyordu ama ben ilk kez ona hamle yapınca mı suçlu olmuştum? Yüzünü göremesem de gülümsediğini bir şekilde biliyordum.

"Onlar sadece sözcükler," dedi güler gibi bir sesle. "Susarsam devamı gelmez ki biliyorsun, susmak en iyi yaptığım şeydir. Yani kontrol bende. Ama sana bir kere dokunursam devamı hep gelir. Aynı şey değil." Bir şey söyleyemedim çünkü konuşma yeteneğimi kaybetmiş gibiydim. "Uyu artık."

Birden yataktan kalktığında şaşkınlıkla arkamı döndüm. "Nereye?"

"Sigara içip geleceğim," dedi. "İyi uykular."

"İyi uykular," dedim ben de. Üzerimdeki etkisi yüzünden başım hâlâ dönüyordu ve düzgün cümle kuracak hâlde değildim.

Ama tabii ki de sigara içtikten sonra gelmedi.

Uykum en az sekiz kere bölündü, bir saat aralıklarla uyanıp durdum ve hiçbirinde yanımda değildi. Yastıkta da kokusu yoktu, yani sigara içmeye geleceğim dedikten sonra hiç odaya girmemişti. Aslında bu iyi olmuştu çünkü rüyamda onu görmüştüm. Evet, *o şekilde.* Hiç görmemem şekilde. Ve nihayet ayılabildiğimde bacak aramdaki ıslaklığı hissedebiliyordum. Yüzümü utançla yastığa

bastırdığımda yorganı kafama kadar çektim. *Keşke dün gece odamdan hiç çıkmasaydım,* diye geçirdim içimden. Çünkü asla aşmamam gereken bir sınırı aşmış gibi hissediyordum. O kendi içinde bunu daha iyi yönetmiş ve aşmamış olabilirdi ama ben kendimi kontrol edemiyordum.

Adamı kendi ellerimle fantezilerimin baş köşesine oturtmuştum.

Düzelt şimdi düzeltebilirsen bu boktan durumu.

Oflayarak kafamı yastıktan kaldırdım ve duvardaki saate baktım. Saat beşi gösteriyordu ve midem kazınmaya başlamıştı ama yataktan çıkıp aşağı inesim yoktu çünkü rüyamda onu ağzımın içine inlerken ve bana öyle dokunurken gördükten sonra yüzüne nasıl bakacaktım bilmiyordum.

Başıma böyle bir şey geldiğine inanamıyorum.

Gerçekten, inanamıyordum.

Birden mi yüklenmişti beynime? Hayır. Ona karşı hissettiğim çekimi her zaman farkındaydım. Ne yazık ki... Ona dokunmayı hep istiyordum. Kendimi frenlemeyi iyi becermemin nedeni, bunun onu istemediğini düşünmemdi ama o da bana konuşması gerekenden açık konuşmuştu belki de.

Düşünme artık.

Yataktan fırladıktan sonra kendimi banyoya attım ve hızlıca çok sıcak bir duş aldım. Duştan çıktıktan sonra odaya döndüm ve bu sefer onun kıyafetlerinden giymemeye gayret gösterdim çünkü kokusunu almak istemiyordum. *Daha kendime yeni geldim.* Altıma siyah penye bir şort üzerime de askılı bir tişört geçirdim çünkü evin içi düne göre çok sıcaktı, belli ki şömineyi yakmıştı. O burada değilken Tolun yakmayı beceremeyişti.

Saçlarımı taradıktan sonra odadan çıktım ve alt kata indim. Aşağıda kimse yoktu. Sara ve Tolun'un çıktığını duyar gibi olduğumdan şaşırmamıştım ama o

yine mi gitmişti? Dağın başında yalnız kalmaktan çok sıkılmıştım. Bari bu sefer numaramı engellemeseydi kızlar var diye.

Harbiden takıntılısın.

Evet, öyleydim. Ne olmuştu yani?

Mutfağa girerek kendime bir bardak su doldurdum. Bir şeyler hazırlamak istiyorum çünkü çok açtım ama hâlim de yoktu. Acaba o ne zaman gelecekti? Yaptığı yemekler hep çok lezzetli oluyordu, ona kitlersem müthiş olurdu ama birkaç saat daha açlığa dayanabileceğimi sanmıyordum.

Kafamı kaldırdığımda ona boşuna sinir olduğumu fark ettim çünkü gitmemişti. Buradaydı. Yani evin içinde değildi ama buradaydı. Kapının önündeydi ve girişteki demire tutunarak barfiks çekiyordu. Dışarıda sağanak yağmur yağıyordu ve havanın soğuk olduğu belliydi, buna rağmen üstü tamamen çıplaktı ve buradan bakınca sırt kasları *muazzam güzel* görünüyordu.

Arkası bana dönük olduğu için onu incelemekten hiç çekinmedim ama gece gördüğüm rüyanın üzerine böyle bir manzara görmek bende hiç iyi bir etkiye sebep olmayacaktı, farkındaydım. Verandanın üstü kapalı olduğu için ıslanmasa da saçları sırılsıklam duruyordu, belli ki terlemişti. İki bacağını birbirine bağlayarak kendini yukarı çekmeye devam ederken gözlerimi ondan bir an bile çekmedim. *Yüzsüz gibi.* Gözlerim sırtındaki dövmeleri teker teker incelerken geçmişte dövmeli erkekleri nasıl çekici bulmadığımı düşünüyordum çünkü şimdi dövmeleri bana çok seksi geliyordu.

Bence senin beynin dünden sonra yandı, Bengiciğim.

Çok olasıydı. Balatalarım yanmıştı. Kokusunu alabiliyordum, o dereceydi.

Gözlerimi ondan zar zor çektim çünkü görmezden gelmenin imkansız olduğu bir manzaraydı vücudu. Ama artık kendimi toparlamam gerekiyordu. Bu yüzden elimdeki su bardağını tezgaha bırakarak salona geçtim ve kapıyı açarak dışarı çıktım. Kapının açılma sesini duyduğu anda demiri tutan ellerini gevşetti ve barfiks çekmeyi bıraktı. Bana döndüğünde saçlarının ne kadar terli olduğunu gördüm, vücudu da aynı hâldeydi. Bundan iğrenmem gerekmez miydi? Bana seksi geliyordu.

Kafamı koparacağım şimdi az kaldı.

Kendimi odaya kilitlemek ve bu saçmasapan his geçene kadar bir daha çıkmak istemiyordum. Neyin azgınlığıydı bu şimdi birden? Gerçekten sınır aşılırsa bir daha geri dönülmez derken ne demek istediğini şimdi çok daha iyi anlıyordum çünkü o sınır aşılmamasına rağmen ben şu anda bile geri dönemiyordum.

"Günaydın, prenses," dedi terli saçlarını geri ittirdiğinde. "Sonunda."

"Ne sonunda?"

"Çok uyudun," dedi yanımdan geçerken. "İçeri geç. Dışarısı soğuk. Üşütürsün sen öyle."

"Resmen çıplak bir şekilde dışarıda barfiks çekiyordun," dedim gülerek. "Kendine baksana sen."

"Ben kıza eksi otuz derecede büyüdüm diyorum kız bana on derecede neden donmuyorsun diyor," dedi sabır çeker gibi.

"Ay aman anladık Rus'sun," dedim onu takip ederek kapıya doğru yürümeye başladığımda. "Sana da bir şey demeye gelmiyor."

Beni umursamadan "Aç mısın?" diye sordu.

Beni göremese de istemsizce kafamı salladım. "Çok."

"Ne yemek istersin?"

"Omlet," dedim. "Sen mi yapacaksın?"

Kafasını salladı. Sandalyeyi çekerek kenara oturdum ve o bana omlet yaparken onu izledim. Gerçekliği sorguluyordum bir yandan da. Ayrıca bana böyle yakın davranması özellikle dün geceden sonra benim kafayı daha da sıyırmama neden olacaktı, bunu biliyordum ama ondan uzak da duramıyordum. İşi bittiğinde tavayı önüme koydu ve "Kimseye yapmam bak," dedi alaycı bir sesle. "Ona göre değerlendir."

"Ellerine sağlık," dedim. "Bir de bana elma suyu çıkarabilirsen dolaptan..."

"Onu da kalk kendin al."

"Lütfen..."

Beni şaşırtarak dolaptan elma suyunu çıkardı, bir su bardağını da. İkisini de önüme koyduğunda "Ben duşa giriyorum," dedi yanımdan çekilerek. "Hızlı ye. Misafirimiz gelecek."

Kaşlarım çatıldı. "Misafir mi?"

Bana cevap vermeden yukarı çıkmaya başladı. *Bu kadar konuşma yetmiş beyefendiye yine.* O gözden kaybolduktan sonra ben de omletimi yemeye başladım, gerçekten hayatımda yediğim en iyi omletti. *Üzerine alınma annem.* Bulaşıkları makineye dizdikten sonra bardaktaki elma suyunu kafama diktim ve şişeyi buzdolabına geri koydum. Mutfaktan çıkarak salona doğru geçtim ve sehpanın üzerinde duran sigara paketinden bir dal çekerek dudaklarım arasına koydum. Çakmak ile ucunu ateşledikten sonra derin bir nefes çektim. Bu sırada o içeri girmişti.

"Ne misafirinden bahsediyorsun sen?" diye sordum tam karşıma geçtiğinde. Yeni duş aldığı için saçları ıslaktı, üzerinde gri bir tişört altında ise siyah bir şort vardı ve teninden buram buram parfüm kokusu geliyordu.

***Şu parfümü sıkma artık,* dememe çok az kalmıştı.**

"Ivan," dedi. "Drugov olan."

"Buraya mı gelecek?" diye sordum şaşkınlıkla. "Burayı gizlemiyor muyuz? Delirdin mi?"

"Odkan'ın bildiği bir yer nasıl gizli olabilir?" diye sordu gülerek. "Ayrıca, Ivan burayı bulmak istese zaten iki saniyede bulur. O yüzden ondan bir şey gizleme konusunda kendimizi yormamıza gerek yok."

"Peki ya ben?" diye sordum.

"Seni Sara'nın kuzeni olarak biliyor," dedi. "Sorun yok."

"O zaman neden Aslanlara da bu yalanı sıkmıyoruz?"

"Çünkü Aslanların hepsi Sara'nın kuzenlerini tanıyor canım," dedi gülerek. "Hepsi bir üye olduğuna göre, ortaya sonradan birinin çıkması inandırıcı olmaz, değil mi?"

"Ya bu Ivan?" diye sordum. "O neci?"

"Hacker aslında," dedi. "Ama burada namı vardır. Yani hiç bulunmak istemeyen birini bulmak istiyorsan ona para ödetir ve buldurursun."

"Kimi bulduracaksın?" diye sordum merakla.

"Abini."

Kısa bir an duraksadım. "Ne?"

"Artık gerçeğe dönme vakti geldi," dedi. "Hangi delikteyse çıkmak zorunda çünkü Roznaovlar her zamankinden daha güçlü ve üzerimize saldıracaklar. Ona ihtiyacımız var."

"Bunu ona yapma," dedim. Şaşkınlıktan konuşamıyordum.

"Neyi yapmayayım?" diye sordu sinirlenmiş gibi. "Senin hiç burada olmaman gerekirdi, asıl onun burada olması gerekirdi. Bu fedakarlığı yapma. Onun bir görevi var, Bengi. Ne kadar sevmese de... Ne kadar istemese de... Burada olması lazım. Bir Pençe ailesinin en büyük varisinin kaçtığı nerede görülmüş? Burada olup Elem destekçilerinin yanında olmalı.

Onlara haksızlık değil mi? Bir yemin ettiler ve bu yemini ettikleri aile ortada bile yok, herkes köşesini kaparken hepsi ortada kaldı ve buna rağmen size isyan etmiyorlar. Sence de artık sahip çıkılmayı hak etmiyorlar mı? Odkan'a bak. Borisov destekçilerinin onunla ne kadar gururlandığına bak. Çünkü onları hiçbir zaman bırakmadı. Yedi yaşındayken bile tüm destekçilere hitap edebildi ve hiç ben hayatımı yaşamak istiyorum diye kaçıp gitmedi. Seçilen çocuk olmanın ağırlığını kimse benden iyi bilemez ama burada olay ailelerimiz de değil. Bize bağlı olan, kötü zamanımızda bile sadakatini esirgemeyen insanlar var ve onları yarı yolda bırakamazsın. O yüzden Ongun buraya paşa paşa dönecek. Senin yanında olacak. Elem destekçilerinin de. Ve rüyadan uyanacak artık. Kaçabileceği bir hayat yok burada."

Haklıydı ama abimi suçladığım onca seneden sonra onu ilk kez anlamıştım. Seçilen evlat olmanın ağırlığı... Kendini kurtarmak zorunda kalmıştı çünkü onu kurtaracak kimse yoktu.

Ve şimdi inşa ettiği her şeyi yıkıp geri dönmesi gerekiyordu.

"Ben de bir Elem'im," dedim. "Onlara ben de hitap edebilirim."

"Ama bu senin görevin değil," dedi. "O seçildi. Sen değil."

"Belki babam yanlış evladı seçmiştir," dedim. "Belki ben bu işte daha iyiyimdir. Denemeden bilemezsin."

Kaşları çatılırken sehpada duran sigara paketinden bir dal çekti. "Hangi işte?"

"İnsanları benim için savaşmaya ikna edebilirim," dedim yemin eder gibi. "Abimden daha iyi iş çıkarabilirim."

Çünkü onun içinde o ateş yoktu. O hırs ve öfke... Hiçbir zaman olmamıştı.

"Yetmez. Onları senin için ölmeye ikna etmen lazım."

"Kimseyi senin için ölmeye ikna edemezsin Narbekov," dedim. "Onları benim için ölmeye ikna edemem. Ama onları benim yanımda olurlarsa ölmeyeceklerine ikna edebilirim."

"Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu meraklı bir sesle.

"Bana bir şans ver," dedim. "Ortaya çıkayım."

"Ya sonra?" diye sordu kafasını yana eğdiğinde.

İnsanlar insanları yiyerek hayatta kalıyor burada. **Bu yüzden savaşı kazanabilmen için dişlerinin herkesinkinden daha sivri olması gerek. İnsanlar zayıf olduğun için köşede durduğunu düşünsün. Sen gücünü toplamalısın.**

Çünkü ancak böyle ormanı kan gölüne çevirebilirsin.

"Nişanlanalım."

Ağzı açık bir şekilde bana bakakaldığında eğer ortam bu kadar gergin olmasaydı bu şaşkınlığına gülebilirdim. Kısa bir an ciddi miyim anlamak ister gibi beni süzdü. Daha sonra, "Ne diyorsun?" diye sordu.

"Sen, ben, nişan," dedim. "Odkan ve Nadia beraber olduklarını ilan etmediler mi? Beni ortaya çıkar, nişanlı gibi görünelim, Elem ve Narbekov destekçileri bir araya gelsinler. Sen en güçlü aileden geliyorsun, seni yanımda gördüğünde bunca sene yüzüstü bırakılmış gibi hissetmeyecekler, nihayet bir Elem'in onlara sahip çıktığını düşünecekler ve yanımda olacaklar. Yüzük sağlam bir bağ gibi görünecek. Her zaman onların bağının ne kadar sağlam olduğundan bahsetmiyor musun? Bu yüzden Borisov ve Olov destekçileri bir arada değil mi? Bizim bağımız daha güçlü görünecek. Onlar ayrıldı."

Kısa bir duraksamadan sonra, "Bengi," dedi. "Pençeler birbiriyle nişanlanmazlar."

"Kuralları herkesten iyi biliyorum çünkü hayatım boyunca bunları ezberledim," dedim gülerek. "Ancak onların önünde yemin edersen Pençe kurallarına göre yaşamaya başlarsın. Ben kimsenin önünde yemin etmedim. Kural dışındayım. Seninle nişanlanabilirim. Ortada başka Elem yok. Çakır'ın evlilik dışı olduğunu söyleyeceksin ve Leo'nun elinden o kozu alacaksın. Geriye tek bir seçeneği kalacak. O da benim. Bu yüzden beni reddedemeyecek çünkü örgütün devamı için bir Elem'e ihtiyacı var. Nişanı da bozamayacağına göre."

Perva birden kahkaha attı. Bunu hiç düşünmediğini farkındaydım. Bu zamana kadar ben de düşünmüyordum. Ama bu yola her şeyi ortaya koymak için çıkmıştım. Ve geride durmak gibi bir niyetim yoktu. Abimin istediği hayat bu olmayabilirdi, o zaman uzakta kendi hayatını yaşayacaktı. Ben ailemizin intikamını alacaktım.

Destekçileri de arkama.

"Hassiktir oradan..." Duraksadı. "Bu senin görünmezliğini tamamen sıfıra indirir, biliyorsun değil mi?"

"Umurumda bile değil," dedim. "Böyle nereye kadar gideceğini sanıyorsun? Odkan zaten beni gördü. Güçlüler ve beraberler, seni avlamak istiyorlar. Plan değiştirmemiz lazım. Gerçekten işe yarar bir şeyler yapmamız lazım."

"İçine bir şey mi kaçtı senin?" diye sordu büyük bir şaşkınlık yaşarken.

"Bana aslan avlamak için doğar dedin," dedim. "Ben de ava çıkmak istiyorum."

"Bu yemin olayı," dedi düşünceli bir sesle. "Bunun üzerine hiç düşünmemiştim. Sence bunu yutturabilir miyiz?"

"En zeki sen olabilirsin ama ben de bazen çok kurnaz olabiliyorum." Sigarayı söndürdüğümde ona baktım. "Eee?" diye sordum sırıtarak. "Ne düşünüyorsun?"

"Abinden çok daha işe yarar olduğunu," dedi garip bir sesle. "Tamam."

"Neye tamam?" diye sordum gözlerinin içine baktığımda.

"Tamam Elem," dedi. "Hadi nişanlanalım."

19. Bölüm: "Sürüye Sızan Çakal"

Merhabalar! Bu bölüm kadromuza yeni kişiler katılıyor. Benim çoooook sevdiğim kişiler. :) Oylar ve yorumlar unutulmasın. Oyları 2.5bin yapabilirsek çok mutlu olurum. ^^ Bana ulaşmak ve yeni bölüm duyurularından haberdar olmak için Instagram hesabımı ve burayı takip edebilirsiniz. Instagram'da ismim hazel.noya

Ayrıca Wattpad profilimde Spotify hesabımın linki var. Kitapla ve karakterlerle ilgili çalma listelerine oradan ulaşabilirsiniz.

İyi okumalar dilerim. :)

koda, touch
Ramsey, Bad Bad Bad
Ramsey, Home To You

19. Bölüm: "Sürüye Sızan Çakal"

Soğuk savaş sonrası Kızıl Mafya'dan dışlanan dört aile Aslanlar adında bir örgüt kurarak kendi hakimiyetlerini kurmaya karar verdiler. Bir daha bir ayaklanmaya ve dışlanmaya maruz kalmamak için dört aileden seçilen birer üyenin imza attığı bir anlaşma ile sonsuza kadar değişmeyecek kurallarını belirlediler.

Kural I: ASLAN HER ŞEYDEN ÜSTÜNDÜR. Üyelere Aslan, kurucu aile üyelerine ise Pençe denir. Sadece

dört kurucu aile vardır. Narbekovlar, Olovlar, Borisovlar ve Elemler.

Kural II: Tek gerçek lider, Leo ismi ile anılır. Leo bir Pençe ailesine üye olmak zorundadır, normal bir Aslan, ne kadar iyi bir lider olursa olsun Leo olmaya hak kazanamaz.

Kural III: Örgütte meşrutiyet anlayışı hakimdir. Leo olmaya hak kazanan kişinin yaptıklarını denetlemek için geri kalan üç Pençe ailesi içlerindeki en güçlü iki kişiyi -bu istisnai durumlarda tek kişi de olabilir- oylama ile seçerler ve Leo'yu denetlemek için bir meclis oluştururlar. Bu meclis en az 3, en fazla ise 6 kişi olabilir. 3 kişinin sağlanamaması durumunda meclisin varlığı ortadan kalkar.

Kural IV: Leo eğer bir şeye karar vermek ya da kural değişikliğine gitmek istiyorsa Pençeler tarafından seçilen meclisin oy çoğunluğunun onun leyhine olması gerekir. Ama meclis kendi arasında oy çoğunluğuna vararak bir kural ya da hamle belirlediğinde, Leo bunu onaylamıyorsa o kararın hiçbir hükmü yoktur. Oy çoğunluğunun sağlaması hiçbir anlam taşımaz. Son karar her zaman Leo'ya aittir. Bir kuralı sadece o değiştirebilir. Örgüte dair kararları sadece o alabilir.

Kural V: Pençe ailelerinden birine bağlılık yemini eden üyelere Destekçiler denir. Aslan üyelerinin her biri Destekçi olmak zorundadır. Kararsız kalan üyeler örgütün içinde hoş görülmez ve dışlanırlar.

Kural VI: Destekçilerin varoluş amacı her ailenin dengesini sağlamaktır. Herkes Leo'ya itaat etmekle sorumlu olsa da her bir üyenin sadakati başka bir aileye ait olabilir. Bu durumda Leo, onun destekçisi olmayan üyelere kötü davranamaz, herkese aynı yaklaşmak zorundadır. Destekçiler taraflarını seçtiklerinde o aileye bağlılık yemini etmeli ve bir

anlaşma imzalamalılardır ama taraflarını dışarıya açıkça belli etmemelidirler.

Kural VII: Destekçilerin ettiği bağımlılık yemininin 22 senesi vardır. Doğan çocuklar yemin etmezler, babaları hangi aileye sadıksa o aileye sadık olmak zorundadırlar. Bağlılık yeminin üzerinden geçen 22 seneden sonra Destekçiler o aileye karşı yeminlerini tazelemelidirler. Ama artık o aileye sadık olmak istemiyorlarsa, başka bir aile seçebilirler. 22 seneden önce yeminini bozan damgalanır ve hor görülür.

Kural VIII: Leo bir kadın olamaz.

Kural IX: Anne ve babası arasında kilise nikahı ya da resmi nikah kılınmadan doğan çocukların hiçbiri bir Aslan ya da Pençe sayılmaz. (Sadece Katolik kilisesinin kıldığı nikahların geçerliliği vardır.)

Kural X: Dışarıdan gelecek herhangi bir üye ancak Leo'nun onayı ile kabul edilir.

Kural XI: Pençelerin çocuklarının her biri on iki yaşlarına girdiklerinde örgüte bağlılık yemini ederler.

Kural XII: Yeminini tamamlayan Pençelerin hepsi kurallara uygun yaşamak zorundadır.

Kural XIII: Pençeler kendi aralarında evlenemezler.

Kural XIV: Örgütün devamlılığı için her aileden bir Pençe'nin sağ olması gerekir.

Kural XV: Bir Pençe, bir Aslan'a zarar verebilir. Bunun bir yaptırımı yoktur. Ancak bir Pençe, kendi Destekçisine zarar veremez.

Kural XVI: Kurallara uymayan herkes damgalanır.

Kural XVII: Bir Aslan, diğer bir Aslan'a zarar veremez. Aksi takdirde damgalanır.

Kural XVIII: Pençe üyeleri birbirlerine zarar veremezler. Eğer verirlerse damgalanırlar.

Kural XIX: İki damgadan sonra yine kurallara itaatsizlik yapılırsa o üye öldürülür. Bu kural Pençeler için de geçerlidir. Ama eğer söz konusu Pençe, ailesinin son kalanıysa bu konuda bir esnetme

yapılabilir. Üçüncü ceza daha ağır olmalıdır ama ne olacağına sadece Leo karar verir. Meclis onayının bu kuralda hiçbir hükmü yoktur. Leo'nun birine danışmasını gerektirmeyen tek yaptırım budur.

Kural XX: Bir jenerasyonun ilk varisinin babası Leo'dan sonraki en önemli kişidir. Mecliste verdiği tek bir karar, iki kişinin kararı yerine geçer.

Kural XXI: Leo hayattayken kendine bir varis belirlemek zorundadır. Eğer belirlemezse ona yapılan saldırı, baş kaldırma olarak adlandırılamaz.

Kural XXII: Leo'ya baş kaldırıp başarısız olmanın cezası ölümdür.

Kural XXIII: Leo'ya baş kaldırıp başarılı olan kişi yeni Leo olur ve eski Leo önünde diz çöküp aidiyet yemini eder.

1999, Aralık, Moskova.

"Şimdi ne yapacağız peki?"

Onay Elem'in sorusu ile Leo kafasını kaldırarak ona baktı. Karşısında Nikolai oturuyordu ve ilk kez bu kadar sessizdi. Hemen yanında Onay Elem vardı ve her zamanki gibi durmadan konuşan kişi oydu. Çaprazdaki dördüncü ve hep dolu olan sandalye ise artık boştu ve sonsuza kadar boş kalacaktı.

"Bir saniye olsun ileriyi düşünmeden duramaz mısın sen Elem?" diye sordu Leo sinirli bir sesle. "Bırak da biraz en yakın arkadaşımın acısını yaşayayım."

Masaya koyduğu silahını parmakları ile ileriye ittirdi, midesi bulanıyordu çünkü uzun zaman sonra ilk kez böyle bir kayıp yaşıyordu. Düşünmesi gereken şey örgütü olmalıydı, devamlılığı nasıl sağlayacağını, isyan çıkmadan bu durumu nasıl kontrol altına alacağını düşünmesi gerekirdi. Ama şu an umurunda olan tek şey en yakın arkadaşını kaybetmekti.

Bir zamanlar karşısında oturan adam en yakın arkadaşıydı. Sonra ona hayatında yapabileceği en

büyük kötülüğü yapmıştı. Ve sürpriz bir şekilde... Aslında bu kötülük, hayatındaki en iyi şeyin kapısını açmıştı. Çünkü insan sevilerek başaramazdı. Öfke lazımdı, hırs ve en önemlisi... Hırs.

"Burada düşünmesi gereken sensin," dedi Onay. "Ortada Borisov kalmadı. Destekçiler ayaklandığında yapman gereken konuşmayı hazırlasan iyi olacak çünkü isyan etmeden durmayacaklar, inan bana. Tarihin görmediği bir fiyasko bu ve sanırım sen de tarihin gördüğü en şanssız adamsın çünkü senin liderlik dönemine denk geldi."

"Tüm Borisovlar ölmedi Elem," dedi Leo sigara paketinden bir dal çektiğinde. "İsyan edilecek bir durum yok."

"Nasıl ölmediler?" diye sordu Onay neredeyse şaşkın bir sesle.

"Odkan hayatta," diye cevapladı Leo onu. Çocuğa daha bu sabah anca ulaşabilmişti. Anlaşılan birkaç saat daha geç gönderseydi adamlarını, çocuk açlıktan ölecekti. Çünkü tüm aileyi katledenlerin yata saldırdığı yere en yakın karaya çıkmış ve sadece sahilde beklemişti.

"Ciddi misin sen?" diye sordu Onay şaşkın bir sesle. Nikolai de şaşkındı ama konuşmuyordu, sadece elinde tuttuğu puroyu içiyordu.

"Evet," dedi Leo. "Şaka yapacak hâlim mi var sence Onay? Hayatta çocuk işte. Benim evimde."

"Nasıl hayatta kalmış o?" diye sordu Nikolai, sabahtan beri ilk kez konuştuğunda. "Salmış mı adamlar?"

"Sence çocuğu salacak olan tüm aileyi katleder mi?" diye sordu Leo sinirli bir şekilde Nikolai'ye döndüğünde. "O kadar aptal bir adamsın ki... Ne zaman aklın başına gelecek merak etmiyor değilim." Aradan seneler geçmesine ve her gün aynı ortamda bulunmak zorunda olmalarına rağmen hâlâ sesine

katlanamıyordu, bunu atlatmaya çalışıyordu ama başarılı olamadığı tek şey buydu. Bir konu daha vardı tabii... Hayatın mahveden kadını unutmaktı o da. Ama onu yok saymayı başarabiliyordu en azından. "Her neyse," dedi Leo kendi kendine, sigaradan bir nefes çektiğinde. "Ablası suya atmış. O da yürüyerek karaya çıkmış."

"Adamları görmüş mü?" diye sordu Onay, Leo'nun önündeki sigara paketinden bir dal çektiğinde. "Yata saldıranları?"

"Hatırlamıyor," dedi Leo. "Şokta çocuk, doğal olarak. Hatırlayacağını da sanmıyorum. Yüzlerinde kar maskeleri vardı dedi."

"Ablası onu suya atmış ve o da yüzerek karaya mı çıkmış?" diye sordu Onay şaşkın bir sesle. "O soğukta, gece vakti? Kara kaç kilometre ötedeydi. Nasıl olabiliyor böyle bir şey?"

"Hep demez misin sen kader bir kere yazıldı mı onu bozmaya hiçbir şeyin gücü yetmez diye?" diye sordu Leo. "Demek ki çocuğun kaderinde ölüm yokmuş."

"Bu kaderde ölüm olmamak falan değil Leo," dedi Onay. "İmkansız bir şey bu. Mucizeler bile bundan daha olasıdır. Onun yaşındaki bir çocuk nasıl gece vakti, o soğukta o kadar yüzüp karaya çıkabilir? Adamlar bu sabah ulaşmadı mı oraya? İki gündür nasıl açlıktan ve soğuktan ölmedi bu çocuk?"

"Tanrı'nın işi işte Onay," dedi Leo. "Bazen olur öyle şeyler. En zayıf görünen en güçlü çıkar. Tanrı genelde zayıfları sever. İzlediniz oğlum bunu daha önce." Gülerek kafasını kaldırıp Onay'a baktı. "İzlettim ya size."

"Ablası neden onu itmiş ki suya?" diye sordu Nikolai, Leo'ya döndüğünde.

"Odkan'ın söylediğine göre İgor kafasıyla işaret etmiş," dedi Leo.

"Nasıl yani?" diye sordu Nikolai.

"Adamlar yatı bastıklarında Ahsen öndeymiş," dedi Leo. "İlk Ahsen'i ve bebeği öldürmüşler. Samuel de onların yanındaymış. Sonra bir silah sesi daha gelmiş, Samuel'in vurulduğunu anlamışlar. İgor yatın arka kısmındaymış. Odkan, Lev ve Rodya ile beraber. Adamların geldiğini anladığında İgor Lev'i arkasına çekmiş, Rodya'ya dönmüş ve Odkan'ı işaret ederek denizi göstermiş. Rodya da Odkan'ı denize fırlatmış. Sonra silah sesleri gelmiş. Denizdeyken duyduğunu söylüyor yani. Bebeği kimse bilmediğinden, dört tane çocuk saydıkları için bırakıp gitmişlerdir, herkesi öldürdüklerini sanıp."

"Çok saçma," dedi Onay şaşkın bir sesle. "Neden Lev'i değil de Odkan'ı seçsin?"

"Gerçekten bunu mu tartışacağız?" diye sordu Leo sinirle. "Altı aylık bebeği bile vurmuşlar diyorum lan sana! Ama gerçi kime ne anlatıyorsam..."

"Bana burada iyilik meleği numarası yapma Olov," dedi Onay Elem sinirle. "Sen de bir ailenin kökünü göz kırpmadan kuruttun. Burada hiçbirimiz iyi değiliz. İlk varis yerine neden herhangi bir oğlunu seçtiğini merak etmemiz çok da garip değil."

"Ben çocuk öldürmem," dedi Leo buz gibi bir sesle, kafasını kaldırıp da Onay'a baktığında. Genelde sessiz olsa da kafasını kaldırıp o yeşil gözleri ile baktığında, aslında konuşmadan kim olduğunu çok iyi hatırlatıyordu. Ona bakanların karşısında kim olduğunu asla unutamamalarının nedeni de o ölümcül bakışlarıydı. Onay gözlerini kaçırarak ona bakmamak için Nikolai'ye döndüğünde Leo gülerek, "Bilmem, Elem," dedi. "Kimi niye seçtiğini bilemem İstersen Nikolai'ye sor bakalım. O daha iyi bilir evlat arasında neye göre seçim yapıldığını. O söylesin."

"Yine bana nefret kusmadan duramıyor," dedi Nikolai güldüğünde. "Hayatta kalma ihmali yüksek olanı seçersin, Elem. Merak ettiğin buysa..."

"Lev ondan dört yaş büyüktü," dedi Onay. "Eğer Odkan yüzerek kıyıya çıkmayı başardıysa o bunu hayli hayli başarırdı. Hâlâ mantıklı gelmiyor."

"Ondan bahsetmiyorum," dedi Nikolai. "Oradan kurtulmaktan bahsetmiyorum, yani. O kayıbı yaşadıktan sonra hayatta kalmayı sürdürebilecek olanı hayatta tutarsın, demek istiyorum. O anı yaşamasına rağmen hayatta kalıp savaşmaya devam edebilecek olanı seçersin."

"Bunu neye göre anlayabilirsin?" diye sordu Onay.

"Babalar evlatlarını tanır, değil mi?" diye sordu Nikolai gülerek. "Yani, en azından ben tanıyordum. Bakalım İgor doğru tercihi yapmayı başarabilmiş mi?"

"Konuştuğunuz şeye inanamıyorum," dedi Leo kendi kendine. "O kadar adi heriflersiniz ki..."

"Tüm ailemi öldüren herif söylüyor."

"Arkamdan sevgilimi siken herif söylüyor," dedi Leo ona döndüğünde.

Nikolai kahkaha attı. "Hâlâ mı? Unut artık. O benim karım."

"Karın sikimde değil," dedi Leo gülerek. "Yaptığın adiliği hatırlatıyorum."

"İgor senin arkadaşındı," dedi Nikolai. "Benim değil. Benim ailem onun yüzünden öldürüldü çünkü sana destek çıkan oydu. Şimdi o yok diye yalandan üzülmüş numarası mı yapayım? Gerçekten samimiyetime inanır mısın? Hiç inandın mı? Senden özür dilediğimde suratıma tükürdün."

"Az bile yapmışım," dedi Leo güldüğünde. "Şimdi olsa kafana sıkardım."

Nikolai oturduğu yerden doğruldu ve meydana okurmuş gibi Leo'ya baktı. "Sıksana."

"Yapamaz mıyım sanıyorsun?" diye sordu Leo oturduğu yerden kalktığında. Masanın üzerinde duran silahı o kadar çabuk eline almıştı ve o kadar çabuk ayağa kalkmıştı ki Onay Elem bile şaşırmıştı. Birden

Nikolai'nin önüne geçip silahı alnına dayadığında, "Yaparım," dedi Leo eğlenen bir sesle.

"Ne oluyor yine burada?" Gelen ince ses ile beraber Nikolai ve Leo aynı anda kapıya döndü. Ekaterina üzerinde siyah bir pijama takımı ile kapıda dikiliyordu. Göz altları uykusuzluktan mosmor olmuştu ve yağlı saçlarını topuz yapmıştı, bıkkın bir şekilde Nikolai'ye baktığında, "Çocuk uyutmaya çalışıyorum," dedi sinirle. "Siktirin gidin başka yerde yapın kavganızı. Bıktım artık sizden."

"Katyacığım," dedi Onay Elem kahkaha attığında. "Yanlış anlamazsan sana bir şey sormak istiyorum. Kocanın alnına bir silah namlusu dayanmışken sence de fazla sakin bir tepki vermiyor musun?"

"İkisi de sikimde değil," dedi Ekaterina. "Öldürsünler birbirlerini."

"Vay be!" dedi Onay gülerek. "Bu odada Ekaterina'nın en sevdiği kişi benim. Kim bunun olacağına inanırdı?" Nikolai'ye döndüğünde, "Bu kadına ne yaptın lan sen?" diye sordu eğlenen bir sesle. "Salmış oğlum seni."

"Ne yapacağım amına koyayım?" dedi Nikolai sinirle. "Her zamanki deliliği işte. İki saniye sonra aşık olur bana. Arada nefret edesi geliyor. Yine haplandın mı sen?"

"İğreniyorum senden," dedi Ekaterina ela gözlerini kısarak ona baktığında. "Kendinle karıştırma beni."

"Ben çok aşığım ama sana," dedi Nikolai alay eder gibi güldüğünde. Kafasını geriye atarak Leo'ya baktığında, "Artık karım da benim ölmemi istediğine göre beni öldürebilirsin," dedi alay ederek. "Bunca zaman bu yüzden öldürmemiştin ya hani?"

"O istiyorsa yapmam," dedi Leo gülerek geri çekildiğinde. Zamanla içindekileri saklamak konusunda daha da iyi olmuştu. Bir zamanlar uğruna her şeyi yapabileceği kız başka birinin eşiydi ve

gözünün önünde gün geçtikçe daha da eriyor, tanımadığı birine dönüşüyordu ama bunu umursasa da umursamıyormuş gibi yapmayı öğrenmişti. Herkes kendi seçtiğini yaşıyordu, değil mi? Silahı Nikolai'den çektiğinde, "Hem senin için bu kadar az acılı bir ölüm planlamadım," dedi.

"Hm?" dedi Nikolai gülerek. "Nasıl bir ölüm bu?"

"Tercihen alevler içinde," dedi Leo gülümseyerek ona baktığında. "Tek başına. Karanlığın içinde, yalnız başına. Kimse senin kim olduğunu bile hatırlamazken. Sen çaresizce bağırırken ama kimse yardıma gelmezken."

"Sana bunu başarmakta iyi şanslar, Olov," dedi Nikolai büyük bir kahkaha attığında. Umursamamıştı bile. "Ben diğer Narbekovlara benzemem."

"Ben de diğer Olovlara benzemem," dedi Leo alayla baktığında. "Hâlâ anlamadın değil mi?"

"Neyi?"

"Bir oyun oynuyoruz," dedi Leo. "Sen, ben, diğerleri. Herkes... Her şey değişken, her an tüm dengeler oynayabilir, kimin öleceğini ve yaşayacağını asla seçemezsin. Ama oyunda sabit olan tek bir şey var Narbekov... Olan oluyor ama hep ben kazanıyorum. Yine ben. Hep ben. Sadece ben."

Nikolai gergin bir şekilde kıpırdandığında Leo gözlerini kısarak ona gülümsedi. "Haftada bir kez güç gösterisi yapmak için toplanmanızı anlıyorum ama bunu bir kere olsun başkasının evinde yapsanız olmaz mı?" diye sordu Ekaterina, onlara döndüğünde. "İçeride çocuk uyutmaya çalışıyorum. Zaten normalde de asla uyumuyor. Bir de siz gürültü yapıyorsunuz burada. İçeride neler olduğunu merak edip huzursuzlanıyor."

"Çağır da gelsin," dedi Onay güldüğünde. "Öğrenmiş olur."

"Sen salak mısın Onay?" diye sordu Nikolai ona dönerek.

"Neden?" diye sordu Onay. "Artık Lev öldüğüne ve Leo'nun hâlâ erkek çocuğu olmadığına göre ikinci varis, birinci varis oldu. İşin içine erkenden girmesi gerekiyor."

"Lev öldü mü?" diye sordu Ekaterina şaşkın bir sesle, salondan içeri tamamen girdiğinde. "Ne? Nasıl?"

"Tüm Borisovlar öldü," diye yanıtladı onu Onay.

Ekaterina şok içinde Onay'a baktı. Sonra da boş olan dördüncü sandalyeye. "İgor öldü mü?" Nikolai yerinde huzursuzca kıpırdandı. Onay da. "Öldü mü?"

Onay kafasını salladı. "Hepsi öldü, Ekaterina."

Ekaterina eliyle sandalyesi tuttu. Bayılacakmış gibi görünüyordu. Korkmuş gibi. Hatta daha çok... Dehşet içindeymiş gibiydi. "Nasıl?"

"Yatlarına saldırmışlar," dedi Leo. "Sadece Odkan kurtulmuş. Kim yaptı bilmiyoruz."

"Ya Ahsen?"

"Herkesi teker teker soracak mısın, Eka?" diye sordu Onay. "Hepsi öldü."

"Sikeyim," dedi Ekaterina. "Sikeyim. Sikeyim." Bir anda bağırdığında Onay yerinden sıçradı ama diğer ikili onun bu ani bağırışlarına çok alışkın oldukları için kımıldamamışlardı bile. "Siz nasıl bu kadar sakin olabiliyorsunuz?" diye sordu bağırarak. "Hepsi ölmüş! Burada birbirinizin boğazına mı sarılıyorsunuz? Aptal mısınız siz? İnsan değil misiniz be siz?"

"*Mama*!"

İçeriden bir erkek çocuğunun bağırışı geldiğinde Ekaterina gözlerini sıkıca yumdu. "Geliyorum, aşkım!" Ama geliyorum aşkım demesine rağmen yerinden kımıldamamıştı bile. Leo'ya döndüğünde, "Odkan nerede?" diye sordu.

"Benim evimde," dedi Leo. "Neden?"

"Buraya getir onu."

Leo kaşlarını çatarak ona baktı. "O neden?"

"Çünkü senin orospu karın kendinden olmadığı için Nadia'ya bile bok gibi davranıyor," dedi Ekaterina. "O çocuğu yiyip bitirir. Ona sen bakmayacaksın."

"Ne?" diye sordu Leo şaşkın bir sesle.

"Duydun beni!" diye bağırdı Ekaterina. "Çocuğu buraya getir. Hemen şimdi."

"Hayır ondan bahsetmiyorum," dedi Leo. "Nadia'ya bok gibi davranıyor derken?"

"Git kendin sor," dedi Ekaterina. "Daha dün bunun hakkında bana ağladı. Kıza yapmadığını bırakmıyor. Herkesi Tatiana gibi iyilik meleği sanma."

"Böyle bir şey varsa babasına söylemek yerine neden sana söylesin?" diye sordu Leo gergin bir sesle. Duyduğu şey hiç hoşuna gitmemişti.

"Babasının her gün eve başka kadın sokmasından sıkılmış çünkü," dedi Ekaterina güldüğünde. "En azından bir tanesi, tanımadığı onlarcasından daha iyidir diye düşünüyor. Yirmili yaşları atlattıktan sonra seks bağımlısı falan mı oldun, Armen? Kendine bir çeki düzen ver." Leo ona ağzı açık bir şekilde bakarken, "Örgütüne de," dedi. "Hadi bunlar aptal," dedi Onay ve Nikolai'yi işaret ettiğinde. "Sana ne oluyor? Sen neden bir Pençe ailesi katledilmişken burada Niko'ya silah çekiyorsun? Git de bunu kimin yaptığını bul. Bunlarla takıla takıla işe yaramaz olmaya başlamışsın."

"Ekaterina modu açtı," dedi Onay ellerini birbirine vurduğunda. "En sevdiğim... Ama iki aptal derken olmadı, ona bir aptal de. Çünkü ben kocanın aksine hiç aptal değilim." Ekaterina ona ters bir bakış attığında, "Sıra bana geliyor," dedi gülerek. "Çok heyecanlandım."

"Senin karına acıyorum," dedi Ekaterina.

Bağırarak konuşmasının sebebi sessizleşip bir şeyleri belli etmek istememesinden kaynaklanıyordu ama dehşet içindeydi. Duyduğu şeyi hâlâ hazmedememişti. Ve içindeki sıra sana gelecek, diyen sesi de susturamıyordu. Zaten hiçbir zaman kafasının içindeki sesleri susturmayı başarabilen birisi olmamıştı ama bu gece her zamankinden daha zor olacaktı onun için. *Koruman gereken bir çocuğun var,* diye hatırlattı kendine. *Öylece kolay koyveremezsin. Bu sefer geçen sefer yaptığın gibi korkunun kazanmasına izin verip kendini içine kapatmayacaksın.*

"Acıma," dedi Onay kahkaha attığında. Leo'yu işaret etti. "Kesinlikle seks bağımlısı değilim." Sonra da Nikolai'yi işaret etti. "Kesinlikle karıma hapçı demiyorum." Omzunu silkti. "Karıma aşığım ve çocuğuma harika bakıyorum. Dünyanın en mükemmel eşiyim. Biz iyiyiz canım. Sen kendine bak."

"Mama!" İçeriden tekrardan ses yükseldi. "Her şey yolunda mı?"

Ekaterina "Evet, tatlım!" diye bağırdı içeri. "Geliyorum!" Sonra gözlerini masaya dikti ve "Oğlumu korkutuyorsunuz," dedi Ekaterina. "Sessiz olun."

"Evet kesin sesinizi," dedi Nikolai, Onay ve Leo'ya baktığında. "Çocuğu korkutuyorsunuz."

Ekaterina ona gözlerini kısarak baktı. "Şimdi baba olasın mı geldi?" diye sordu alayla. "Son baktığımda baba olduğundan bile haberin yoktu."

"Senin bu bir gün sana çok aşığım bir gün senden nefret ediyorum oyunundan o kadar sıkıldım ki Ekaterina," dedi Nikolai sert bir sesle. "İçeri geç."

"Sen geç."

"Çocuk annesini istiyor," dedi Nikolai. "Neden ben içeri geçeyim?"

"Evet çünkü bir babası olduğunu hatırlamıyor bile olabilir!" diye bağırdı Ekaterina sinirle karışık bir şekilde güldüğünde. "En son onunla ne zaman konuştun?"

"Abartma," dedi Nikolai sigarasından bir nefes aldığında.

"Hayır ciddi bir soruydu," dedi Ekaterina. "En son ne zaman onunla konuştun?"

"Ne bileyim, Eka?" diye sordu Nikolai. "Çetele mi tutacağım?"

"Siktir git!" diye çığlık attı birden Ekaterina. "Siktir git içeri!"

"Abi her seferinde aniden çığlık atıyor siz nasıl kımıldamıyorsunuz yerinizden ya?" diye sordu Onay tekrar yerinden sıçradığında. "Ben her seferinde sıçrıyorum burada. Katya, sıçratıp durma beni!"

"Onay," dedi Leo. "Sus lan. Sırası mı?"

"Hayır abi taktiği falan varsa söyle de sıçmayayım burada." Leo ona ters bir bakış attı. "Lan zaten her gün aile kavgalarını dinliyoruz. Umurumda değil ondan, ekstrem gelmedi. Ama merak ettiğim bir şey var. Eski sevgili olarak sen bu kadar olayın içinde olmaktan rahatsız olmuyor musun?"

"Amına koyacağım şimdi senin," dedi Nikolai oturduğu yerden kalktığında, Onay'a dönerek. "Ben gelene kadar burada geçmişle ilgili en ufak konu açarsan seni harbiden döverim."

Sonra hiçbir şey demeden salondan çıktı ve oğlunun yatak odasına girdi. O kalktığında Leo da masadaki sigara paketini eline aldı ve ayağa kalkarak salonun içindeki bahçeye açılan kapıya yürümeye başladı. Kapıdan geçtikten sonra kapıyı kapattı ve bahçede yürümeye başladı. Gözden kaybolana kadar Ekaterina onu izlemiş, sonra az önce Nikolai'nin oturduğu yere geçmişti. Nikolai'nin sigara paketinden bir dal

çektiğinde dudakları arasına koydu ve yakarak derin bir nefes çekti içine.

"Nasıl ölebilir?" diye sordu Onay'a. Hâlâ inanamıyordu. Şok içindeydi. Zaten bu kadar şaşkın olmasa salonunun ortasında edilen bu saçma kavgaya daha büyük tepki verirdi. "Nasıl ölebilirler?" diye sordu sigaradan bir nefes daha aldığında. "Şimdi sıra bize mi gelecek yani? Kim yapabilir bunu?"

"Saçmalama," dedi Onay da bir sigara yakarken. "Sıra neden size gelsin?"

"Borisovlar gittiğine göre?" diye sordu Ekaterina. "O çocuk nasıl hayatta kalmış?"

"Aynısını düşünüyorum," dedi Onay gergin bir şekilde, sigarasından bir nefes çektiğinde. Benim için sürpriz olan tek şey oydu, inan bana."

Ekaterina bir an duraksadı. Sigaranın dumanı boğazına kaçtığında öksürerek sigarayı kül tablasına bastırdı ve dehşet içinde Onay'a baktı. Onay ona baktığını fark etmemişti bile, sigarasını içerken bahçedeki Leo'yu izliyordu.

"Sen yaptın," dedi Ekaterina şok içinde. "Sen yaptın, değil mi? Sen yaptın!"

"Sessiz ol," dedi Onay panikle ona baktığında. "Bağırma."

"Reddetmiyorsun," dedi Ekaterina daha büyük bir şaşkınlık yaşarken. "Neden reddetmiyorsun? Onay!" Birden ayağa kalktığında Onay da panikle ayağa kalktı. "Reddetsene!" Onay üstüne gelerek bağırmaması için ağzını kapatmaya çalışacakken Ekaterina göğsüne sertçe vurdu ve onu ittirdi. "Desene! Ben yapmadım desene! Onay, de!"

"Diyemem," dedi Onay sadece. "Ben yaptım."

"Sen ne yaptın?" diye sordu Ekaterina şaşkınlıkla. "Onay, ne yaptın sen? Ne yaptın?" Elleri ile yüzünü kapattığında çığlık atmamak için kendini zor

tutuyordu. "Ne yaptın sen? Her şeyi siktin. Her şeyi mahvettin! Her şeyi bitirdin!"

"Hiçbir şeyi mahvetmedim," dedi Onay. "Her şeyi daha güzel yaptım." Ekaterina'ya doğru bir adım attı. "Ailem için yaptım. Senin için yaptım, Katya."

"Ne diyorsun sen be?" diye sordu Ekaterina. Sesi yine istemsizce yükselmişti. "Ne diyorsun sen, Onay? Neyi benim için yaptın? Herkesi öldürmüşsün." Saçlarını geri ittirdiğinde nefes alamıyormuş gibi üzerindeki tişörtü çekiştirdi. "Çocuklar, Onay! Çocukları nasıl öldürdün? Hepsini... Onlar daha bebekti! Tanrı'nın cezası, senin de çocukların var! Şeytan mısın sen?"

Yıllar önce ona baktığında, onun geceleri şeytana sarılarak uyuduğunu düşünmüştü ama şimdi onun yandığını anlıyordu. Onay Elem, şeytana sarılarak uyuyan adamlardan değildi. O şeytanın ta kendisiydi.

"Zamanı gelince benim çocuklarım onlar yüzünden ölmesin diye öldürdüm, evet," dedi Onay. Hiç pişman değildi. Bu Ekaterina'yı daha çok korkuttu. "Çok güçlülerdi, Ekaterina. Çok... Dört tane erkek çocuğu vardı. İlk varis onundu. Armen onun arkasındaydı. İgor düzelmeye başlamıştı. Örgütteki her üye Borisov destekçisi oluyordu. Yapma ama... Biliyorsun, mezara sokacaklardı hepimizi. Diri diri gömeceklerdi. İgor'u biliyorsun, içinde şeytan yatıyor, sence bırakacak mıydı bu gücü öylece? Çok güçlülerdi ve planlar vardı. Hiçbir aile o kadar güçlü olmamalı, Ekaterina. Yoksa düzen bozulur. Sen zeki bir kadınsın. Bunu göreceğini biliyorum. Bana kızma demiyorum ama beni anlayacak tek kişi sensin."

"Seni anlamıyorum," dedi Ekaterina zar zor nefes aldığında. "Anlamak da istemiyorum! Masum çocuklardan ne istedin? Gelecekteki ihtimallere inanarak kafana göre katliam yapamazsın sen!" Derin bir nefes almaya çalıştı. "Leo ve Nikolai biliyor mu?"

"Neyi?" diye sordu Onay. "Onları öldürdüğümü mü? Saçmalama! Pençe, Pençe'yi öldüremez. Sonum ölüm olur. Deli misin sen?"

"Söyleyeceğim," dedi Ekaterina onu üzerinden ittirmeye çalıştığında. "Çekil! Söyleyeceğim! Gebertsinler seni!"

"Saçmalama!" dedi Onay onu geri ittirdiğinde. "Sakın, Ekaterina! Sakın! Ağzını bile açmayacaksın."

"Bu yaptığın vahşete sır ortağı olmayacağım," dedi Ekaterina net bir sesle. "Tabii ki söyleyeceğim! Beni kendin gibi şeytan mı sandın? Kötü biri olabilirim ama bu... Ama bu... Bunu seninle saklayacağım nasıl düşünürsün? Aptal mısın sen?" Onu tekrardan ittirdi. "Çekil önümden! Çekil! Yoksa çığlık atarım!"

"Aklından bile geçirme," dedi Onay sert bir sesle. "Bu sırrı benimle beraber tutacaksın, Katya. Neden, biliyor musun? Çünkü ben de senin en büyük sırrını senelerdir tutuyorum." Ekaterina donakaldığında Onay üzerine biraz daha geldi. "Aynen öyle, Ekaterina. Düşündüğün şeyden bahsediyorum. Karşında kim olduğunu unutma. Ben o aptallara benzemem. Ne olduğunu gayet farkındayım. Onlara en büyük günahımı söyle ve ben de senin en büyük günahını söyleyeyim. Bakalım o zaman ne olur?"

"Bir bok bildiğin yok senin," dedi Ekaterina ama bildiğini biliyordu. Şeytan gibi bakan gözlerinden anlamıştı bunu. "Çekil önümden."

"Lev öldüğüne göre en büyük varis senin oğlun artık," dedi Onay. "Önünde güçlü bir gelecek var. Sen ağzını açıp da ben ispiyonlarsan ne olacak? Ben de seni ispiyonlayacağım. Ya sonra? Ona zarar geldiğinde ne yapacaksın? Kendi vicdanını rahatlatmak için oğlunun hayatını tehlikeye atma çünkü onu yaşatmazlar. Biliyorum. Bunu sen de biliyorsun. Bu yüzden hayatında bir kere olsun iyi bir

anne ol ve oğlunun iyiliği için sus. Geleceğini mahvetme çocuğun. Mantıklı düşün."

"Sen hayatımda tanıdığım en iğrenç insansın," dedi Ekaterina ağlamaklı bir sesle. "Bu kozu oynama bana!"

"Oynayacak başka kozum yok," dedi Onay. "Hani en yakın arkadaştık?" Bir adım daha attı. "Sonsuza kadar aynı yoldayız, Ekaterina. Yalnız olan hızlanır dedin ama sen ve ben, hep beraberiz. Bak, birbirimizi atamıyoruz bu yoldan."

Ekaterina titreyen ellerine baktı. Çok uzun zamandır bu kadar çaresiz hissetmemişti. En son böyle dibi gördüğünde Parla'nın cansız bedenine bakıyordu ve o dipten bir daha kurtulamayacağını sanmıştı. Kurtulamamıştı da zaten. En azından tam olarak... Bazen kutulmuş gibi yapıyordu, o zaman işler yolunda görünüyordu. Dışarıdan normal biri, iyi bir anne gibi görünüyordu. Ama sonra o dip onu yine kendine çekiyordu ve artık olmadığını sandığı kişiye tekrar dönüşürken buluyordu kendini. Ama şimdi, bu dipten asla çıkamayacağını düşünmeye başlamıştı. Bu sır oraya açılan bir kapıydı ve susarsa kapı sonsuza kadar kapanacak ve anahtarı da yutacaktı.

Konuşmak istedi. Ama Onay'ın şakası olmadığını biliyordu. Elinde kalan tek şey oğluydu ve onun da öylece gitmesine izin vermeyecekti. Bu yüzden hayatında yapmaktan en korktuğu şeyi yapacaktı. Her şeyi bilerken susacaktı ve korkunç bir yalana ortak olacaktı.

"Susamam," dedi Ekaterina son kez şansını denerken. "Ciddiyim. Susarsam ve bu yalanına ortak olursam... Bunu bile bile o çocuğun gözlerinin içine bakarsam... Ne yaparım? Bana bunu yaptırma. Yalvarırım. N'olursun... İzin ver. Söyleyeyim." Onay kafasını iki yana salladı. "Susarsam deliririm," dedi

ağlamaya başladığında. "Onay, ben iyi değilim. Ciddiyim. Susarsam deliririm."

"Üzgünüm," dedi Onay onu bıraktığında. "Sanırım delirdiğini izlemek zorunda kalacağım, Ekaterina."

İzledi de.

Onay Elem kadar kötü bir adam bile bu kadar kötüsü olabileceğini tahmin etmemişti.

□

Günümüz, Ankara.

Aslanın doğasının sağlamlığı, belki de yerinin kolay dolacağını bilmesinden gelir. Ormanı yönetiyor olabilir ama son nefesini verdiği an geldiğinde, taht sahipsiz tek bir saniye bile geçiremeden sürüden yeni bir aslan öne çıkacaktır. Yeni bir kral, eskisinin cansız bedeni henüz soğumadan tahtın tek sahibi olacaktır.

Aslanların yeri çabuk doldurulur.

Ancak sadece başka bir aslan tarafından.

Bir aslanın yerini, hiçbir zaman bir çakal dolduramaz.

Çakalın doğasının zalimliği, asla bir aslanın yerini bilememesinden gelir. Kendini hep saldırmak zorunda hisseder. Sonunda kazanamayacak olsa da... Denemekten hiç vazgeçmez. En güçlüğü kendine rakip seçer ve bu uğurda kurnaz olmayı öğrenir.

Kurnaz, vahşi ve *iki yüzlü.*

Nikolai Narbekov'un babama taktığı lakap Çakal'dı.

Onursuz adamların üzerine geçirdikleri takım elbise sayesinde her şeye dönüşebildiği bu dünyada, muhakkak ki onursuzlukla suçlanacak birileri aranır ve suç her zaman, daha onurlu olanın üzerine kalır.

Çünkü onurla iyiliğin doğru orantılı olduğu görülmemiştir pek bu dünyada.

Narbekovlar benimin çocuk beynimin içinde bile düşman kelimesi ile eş anlamlı olarak kodlanmış bir isimdi. Küçükken tek duyduğum ne kadar iki yüzlü, ne kadar zalim ve ne kadar vahşi olduklarıydı. Her

zaman... Kazanmak için her zaman her şeyi yaptıklarını, hırslarının asla bitip tükenmediğini, kendilerinden başka herkesi düşman olarak gördüklerini; bizzat babamdan dinlemiştim. Onlara karşı bitmek tükenmez bir öfkesi vardı. Her zaman en kötü zamanında ona sırt döndüklerini anlatıyordu ama tam olarak ne olduğunu hiçbirimize söylemiyordu.

Fırsatı varken anlatmalıydı. Çünkü bir daha anlatma fırsatı hiç olmayacaktı.

Babamın intikamını alabilmek için, senelerce babamın beni öğütlediği şeye sırtımı dönmem gerekiyordu. Abimle beni Narbekovlara yaklaşmamamız konusunda her zaman uyaran babam, acaba az önce bir Narbekov'a *nişan* teklifi yaptığımı eğer gittiği yerden görüyorsa, hakkımda ne düşünüyordu?

Muhtemelen artık benimle gurur duymuyordu.

Ama yapacak bir şeyim yoktu. Bir Aslan'ın karnını *gurur* doyurmazdı. Aç kalmaması için *ava çıkması* gerekiyordu.

Ve eğer bu masadan yüzümdeki makyaj bile bozulmadan kalkabileceğimi onlara kanıtlamak istiyorsam benim de nasıl avlanır öğrenmem gerekiyordu.

Yerimi *gerçek* çakallara yem etmeyecektim.

İçimden bir ses yanlış yoldan gittiğimi söylüyordu. Perva ne kadar onlardan farklı görünse de... Ne olursa olsun o bir Narbekov'du. Tarih boyunca zalimliği ve bencilliği ile anılan, güç ile eş anlama gelen bir ailenin tek kalan üyesiydi. Bana *farklı* bir yanını gösterdiğini düşünüyor olabilirdim ama savaş başladığında, onun herkesten daha zalim olabileceğini farkındaydım.

Bunun için yetiştirilmişti çünkü.

Hatta daha fazlası... Bunun için *doğmuştu.*

Bu hayatta her şeyi yapabilirsin. Tek bir şey dışında: *Doğana karşı gelmek.*

Çünkü sen yalvarırken Tanrı'ya seni iyi biri yapması için, damarlarında akan kan şeytanın durduğu tahta doğru yönelir; sen gözlerini kapatıp dua ederken karanlık bir gece yarısında, derinin altında nefes alan canavar dişlerini sivrileştirir.

Doğana karşı gelemezsin.

Bir Aslan'ı, avlanmamaya ikna edemezsin.

Bu yüzden ona güvendiğimi söylesem de hâlâ ona güvenemiyordum. Güvenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ben sıcacık hissettiren bir ailede büyüdüm. Ailemin her bir ferdi, diğerine gözü kapalı güvenir ve onun için ölümü bile göze alırdı. Güvenin nasıl hissettirdiğini biliyorum. Sıcak bir his. Gözlerinizi karanlıkta bile yumsanız güneşin altında ısınıyormuş gibi hissediyorsunuz. Arkanızı her türlü kabusa dönüp tatlı bir uyku uyuyabiliyorsunuz.

Ona karşı böyle bir şey hissetmiyorum.

Ve o bana güvendiğini iddia etse de onun da bana karşı böyle bir şey hissetmediğine eminim.

Onun gibi bir adamın hislerin çoğunun ne anlama geldiğinden bile habersiz olduğuna yemin edebilirim. Bana karşı ne hissettiriyorsa... Bu güven değil. Belki bana acıyor, bu yüzden yardım etmek zorunda hissediyor. Ama benim onun yardımına ihtiyacım yok. İşbirliğine ihtiyacım var. İstediğimi elde etmek için yanında kalmaya ama yine de ona teslim olmamaya ihtiyacım var.

Dün gece bu konuda pek iyi bir iş çıkardığımı söyleyemem.

Ama iyi bile dayandığımı itiraf edebilirim.

Kafamı kaldırıp ona baktığımda konuşmamı bekliyormuş gibi bana baktığını gördüm. Terden dolayı ıslanan kahverengi saçlarının birazı alnına doğru dağılmıştı, çıplak olan gövdesi tamamen ter

tabakası ile kaplıydı ve iğrenç durmak yerine rahatsız edici derecede seksi görünüyordu. Yüzü benim için kurulmuş bir *tuzak* gibiydi. Fantastik bir masalın içinden fırlamış gibi bakan ela rengindeki *gözleri* de öyle. Daha önce hissetmediğim bir his, onun etrafındayken midemi kasıyor ve ayaklarımı karıncalandırıyordu. Özellikle de dün geceden sonra. Güvenmediğiniz bir insanın yanında böylesine ölesiye durmak istemek normal bir şey miydi? Bunu isimlendirmek istersem eğer, arzu ya da şehvet mi demem gerekiyordu? Çünkü bana baktığında içimde uyandırdıkları bende karanlığı çağrıştırıyordu.

"Ne oldu?" diye sorduğunda istemsizce derin bir nefes aldım, bunu fark etmiş gibi kaşları çatıldı. "Bir garip bakıyorsun."

"Nasıl garip?" diye sordum garip bir sesle. Ama garip bakıyor olmam şaşırtıcı değildi çünkü *garip* hissediyordum. Güvenmediğim bir insanın yanında olmak benim gibi birisi için basit değildi. Özellikle de bu insana karanlık istekler beslemeye başlamışken... Ve bu insana bir anda bir nişan teklifi yapmışken...

Keşke kendimi tokatlayabilseydim. Çünkü bir yanım ona güveniyor, iyi hissetmesini istiyor ve benim için fedakarlık yapıp kendini tehlikeye atınca deliriyordu. Diğer yanımsa... Sadece gözlerini kapatıp güvenmeye çalışma tarafındaydı. Eğer beraber yola çıkarsak iyi bir şeyler olacağını umuyordu.

"Söylediğin an pişman mı oldun?" diye sordu neredeyse gülerek. "Korkmuş görünüyorsun."

Korkuyordum da gerçekten. Ama teklifimden değil.

Olacaklardan.

"Korkmadım," dedim bir adım geri çekildiğimde. "Senin bu kadar çabuk ikna olmanı beklemiyordum sadece."

Keşke babamın şu an aldığım kararlar hakkında ne düşündüğünü öğrenebilseydim. Her zaman yanımda

olmayacağını bilerek büyümememe rağmen, o gittiğinde artık attığım hiçbir adımda onun fikrini alamayacak olma düşüncesine kendimi alıştıramamıştım.

"İlk söylediğinde kafayı sıyırdığını düşündüm ama..."

"Ama?" diye sordum gözlerine bakmak için kafamı kaldırdığımda. Keşke aramızdaki boy farkı bu kadar fazla olmasıydı.

"Ama düşününce o kadar da mantıksız gelmiyor," diye tamamladı cümlesini. "Senin yüzünü tüm bu kargaşanın içinde gösterme taraftarı değildim ama Odkan zaten varlığını biliyor, yüzünü görmemiş ve kimseye söylememiş olabilir. Ama bu bir planı olduğu anlamına gelir. Bu da her an ifşa olabileceğin anlamına geliyor. Belki de erken davranacak olmak o kadar kötü değildir. Eğer seni benim nişanlım olarak görürlerse istedikleri gibi sana yüklenemezler." Sehpanın üzerinde duran sigara paketinden bir dal çekerek dudakları arasına koyduğunda çakmakla sigarayı ateşledi ve yanımdaki koltuğa oturdu. "Ayrıca Ongun benim çağrıma kulak asıp da gelecek mi onu bile bilmiyorum. Bunların hepsinden kurtulmuşken neden dönsün ki? O yoksa yanımda bir Elem'e ihtiyacım var, fiziksel olarak yanımda durmasından bahsediyorum. Çünkü Borisov, bir Olov ile yan yana."

"Abim tehlikede olduğumu düşünürse geri döner," dedim kesin bir sesle. Buna hiçbir şeye inanmadığım kadar inanıyordum. "Eğer ortaya çıkarsam geri dönecektir."

"Sen ortaya çıkarsan neden ona ihtiyacım kalsın ki?" diye sordu sigaradan bir nefes çektiğinde. "Destekçileri, Ongun'a kızgın çünkü onları yarı yolda bıraktı. Hepsini... Destekçilerin için yapman gereken tek bir şey vardır, o da soy ismini onur gibi taşıdığına

onlara inandırmak ve onların yanında durmak. Ama Ongun bunları yapmak yerine Elem soy ismine sırtını döndü. Aslanlar kendi aralarında Elem destekçilerinin hepsinin artık yemin bozmak istediğini konuşuyorlar. Geri dönüp onları ikna etmeyi başaramaz mı? Eminim ki bunu başarır çünkü yeminden dönmeyi çoğu üye gururuna yediremez. Olağanüstü bir şey olmadığı sürece... Ama işi senden daha zor."

"Biliyorum," dedim yanına oturduğumda. "Ben de bu yüzden sana bu teklifi yaptım zaten ya."

"Ama bu senin işinin de kolay olduğu anlamına gelmiyor," dedi sigaradan bir nefes daha aldığında. Duman yüzüme çarpmıştı. "Sana hoş geldin diyerek kucak açmayacaklar, Bengi. Bunu da biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedim kafamı sallayarak.

"Onlara güvenilir olduğunu kanıtlaman lazım," dedi net bir sesle. "Birden arkanı dönüp ben vazgeçtim artık, gidiyorum diyemezsin. O noktadan sonra bunu asla söyleyemezsin. Bunu idrak et."

Alayla güldüğümde, "Bu noktada diyebilir miyim sanki?" diye sordum.

"Evet," dedi kafasını sallayarak. "Sana söyledim. Ben seni burada zorla tutmuyorum, Elem. Hiçbir zaman da tutmadım. Gitmek istiyorsan gidebilirsin. Senin varlığını ifşa etmeyeceğimi söyledim. Gitmedin mi zaten? Gittin. Varlığını ifşa ettim mi? Hayır. Seni rahat bıraktım."

"Peşimden geldin," dedim.

"Evet ama bu ortada bir yanlış anlaşılma olduğu içindi," dedi net bir şekilde. "Eğer ikna olmayıp tekrar gitmek isteseydin buna karışmayacaktım, seni bırakacaktım. Ama sen ikna oldun. Çünkü beni haksız infaz etmiştin." Sigaradan bir nefes daha çektiğinde gözlerini yüzüme çevirdi. "Bir şeyleri başarmak için

bir Elem'e ihtiyacım var. Ongun'a dedim. Sen gelmezsen kardeşini alırım, dedim. Gelmedi."

Kaşlarım çatıldı. Abim onun yanımda olduğunu biliyor muydu? Buna rağmen mi ortaya çıkmamıştı? Benim tanıdığım o adam, benim bir Narbekov'un yanında olduğumu öğrendiği an her şeyi bırakarak gelirdi.

Ama belli ki insanlar tanıdığımız hâllerinde kalmıyorlardı.

"Yani benim senin yanında olduğumu biliyor mu?" diye sordum gergin bir sesle. Cevabı öğrenmek istediğimden emin değildim. Onun kendi hayatını kurmasını istiyordum, bu yüzden onu rahatsız etmemek için kendimi tehlikeye atmayı kabul etmemiş miydim zaten? Ama benim bu hâlde olduğumu bildiği hâlde bir şekilde bana ulaşmaya bile çalışmaması beni kırardı.

"Onunla konuşmadım," dedi omzunu silkerek. "Onunla en son konuştuğumda ailen hâlâ hayattaydı. Söylediğim şey, seneler önce söylenmiş bir şeydi. Belki beni ciddiye bile almadı. Belki de başı belada."

"Başı belada olsa iyi olur," dedim bacaklarımı kendime çektiğimde. "Yoksa seni ciddiye almamasını bir bahane olarak kabul etmeyeceğim."

"Başı belada olmasa böyle saklanır mıydı?" diye sordu. "Senelerdir ortada yoktu ama ona ulaşmak hiçbir zaman zor değildi. Şimdiyse imkansız."

"O zaman Ivan ne yapacak?" diye sordum. "Onu bulmanın imkansız olduğunu söylüyorsun. O ne yapabilir?"

"Ivan herkesi bulur," dedi net bir sesle. "Ona yeterli parayı verdiğin sürece... Her şeyi bulur. Eleman Rusya hükümeti tarafından bile kullanılıyor. Yıllar önce ABD'nin istihbarat ağına siber saldırı yapıp çökertti, dünya çapında suçlanıyor ve aranıyor. Onu bulabilen

yok. Ama o birini istiyorsa bulur, emin ol. Çünkü nasıl saklanılır, en iyi o biliyor."

"Ve hükümet ile bile iş birliği içinde olan bir adam bir suç örgütüne neden yardım edecekti?" diye sordum gülerek.

"İnsanlar senin gibi onurlu değiller Bengi," dedi o da güldüğünde. "Hele ki bu dünyada... Herkes kiralık bir asker'den ibaret. Etiketine bakar ve teklifi yaparsın. Kabul etmezse biraz daha arttırırsın... Bir noktada illa ki kabul eder. Teklifin kimdem geldiği önemli değildir."

"Her insanı parayla kandıramazsın."

"Her etikette sayı yazmaz zaten, Elem."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Başını belaya sokmayacağından emin misin?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Teklifimi reddetmeyeceğini zaten biliyordum. Şimdi de bana ihanet etmeyeceğini biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü burada istediği bir şey var," dedi açık bir şeymiş gibi. "Bizim içimizde. Dünyanın bu tarafında. Karanlık kısımda. İstediği bir şey... *Birisi* var. Kimse biletini çöpe atmaz. Ben onun biletiyim."

Burada istediği ne olabilirdi ki? "Nasıl buna bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordum merakla.

"O'na önce para teklif ettim ama kabul etmedi," dedi arkasına yasladığında. "Sonra ben de biraz zorladım ve yapacağı iyilik karşısında burada güzel bir konum verebileceğimi söyledim," dedi gülerek. "Bana, annem benden bir şey istediğinde ona nasıl bakıyorsam öyle baktı. Kendini belli etti. Etiketini gördüm."

"Annen senden bir şey istediğinde nasıl bakıyorsan öyle baktı?" diye sordum şaşkın bir sesle.

"Sana söyledim," dedi gülerek. "Bazılarımız çok ucuza gider. Herkesin etiketinde sayılar yazmaz.

Benimkinde sadece *aferin* yazıyordu."

"Bence bu durumda sen pahalıya giden oluyorsun," dedim. "Sayılar herkesin ağzında aynı anlama gelir. O etiketi herkes alabilir. Ama sözcüklerin anlamı ağızdan ağıza değişir. Bu da aslında etiketine bir kişiden başka kimsenin dokunamayacağı anlamına gelir."

Gözlerinde garip bir bakış belirdi. Anlamını bilmediğim, anlamadığım bir bakış. Keşke bana kendini açmasaydı. Keşke o ilk zamanlarda sadece susmamı söylemek için ağzını aralayan adama dönüşseydi tekrardan. Keşke ona baktığımda düşündüğüm tek şey ne kadar sinir bozucu ve ne kadar berbat bir insan olduğu olsaydı. Keşke daha fazlasını gördükçe daha fazlasını istemeseydim. Keşke bende doyumsuz bir isteğe yol açmasaydı.

Keşke her şey daha farklı olsaydı.

"Her neyse," dedi birden dikleştiğinde. "Ivan'ın bize yardımcı olacağına emin olabilirsin. Teklifin mantıklı ama yine de Ongun'u bulmak istiyorum." İtiraz edeceğim sırada izin vermedi. "Onu buraya gelmek zorunda bırakmayacağım, Bengi. Sadece ne bok yediğini öğreneceğim. Tamam mı? Sen ve ben beraber ilerleyeceğiz. Nişan, ne boksa. Tamam, kabul ettim."

"Kabul mü ettin?" diye sordum alayla gülerek. "Normalde kızlar teklifi eden değil de teklifi alan olurdu ama... Sanırım işler bizde ters yürüyor. Yüzüğü de ben mi takacağım?" Bana garip garip baktığında bir an duraksadım. "Bekle... Yüzük takacak mıyım?"

"Tabii ki takacaksın," dedi çok saçma bir şey sormuşum gibi. "Nişanlıma yüzük takmadığıma kim inanır?"

"Senin nişanlandığına kim inanır?" diye sordum şaşkın bir sesle.

"Bengi senin gözünde nasıl bir profilim var inan bilmiyorum ama beni uzaktan tanıyan herkes nişanlandığıma inanır," dedi gülerek. "Örgütüme ne kadar bağlı olduğumu biliyorlar. Bu da zamanı geldiğinde onlar için evlenip çocuk yapacağım anlamına geliyor. Ve bilmem farkında mısın ama ben 27 yaşındayım. Yani yaşım da biraz geçiyor aslında..."

"Evlenmek mi?" diye sordum şaşkın bir sesle. "Bir saniye. Çocuk mu?"

"Evet," dedi şaşırmama şaşırmış gibi. "Son kalan benim. Ben ölürsem soyum son bulur. Buna izin verirler mi sanıyorsun? Varise ihtiyaçları var. Çocuğum olmasını istiyorlar. Leo, tüm destekçiler, üyeler... Hepsi. Babam öldüğünden beri bu konuda üzerimde çok büyük bir baskı var ama tepkimden korktukları için hiçbiri açık açık dile getiremiyor."

"Odkan'ın üzerinde de bu baskı var mı?" diye sordum. "Çünkü o da son kalan. Yoksa bu sadece sana mı özel?"

"Odkan'ın üzerinde bu baskı ergenliğe girdiği ilk andan beri var," dedi suratını buruşturarak. "On beş yaşına girdiği ilk an destekçilerin ona söylediği tek şey kendine uygun olan kızlarla yatmasıydı. Bana göre zaten bu yüzden Nadia ile beraber oldu. Çünkü onunla sevgiliyken bu baskıyı kimse gösteremiyordu. Birileri ile yatıp kalkmasını bekleyemezlerdi çünkü sevgilisi vardı, sevgilisine çocuk iması yapamazlardı çünkü sevgilisi Leo'nun kızıydı. Ama şimdi bu korumayı kaybettiğine göre onun başına üşüşmeleri de an meseledir."

"Neden buna sıcak bakmıyor ki?" diye sordum. "Ya da sen, neden sıcak bakmıyorsun?"

"Neden sıcak bakayım?" diye sordu şaşkın bir sesle.

"Aslanlar için çocuk güç demektir," dedim omzumu silkerek. "İlk varisi veren değere biner. Ne kadar çocuğun varsa o kadar önemli olursun." Duraksadım.

"Yani bir de sana ben mi anlatacağım sanki bunları? Hepsini biliyorsun."

"Evet," dedi sigarasını söndürdüğünde. "Ama ben baba olmak istemiyorum."

"Neden?"

"Yapamam," dedi bir sigara daha yaktığında.

"Neyi?"

"Normal biri olamam," dedi sigaradan derin bir nefes aldığında. "Dolayısıyla, normal bir baba da... Annemin bana yaptıklarını yaparım. Mahvederim onu. Zehirlerim. Çıkmam kafasının içinden. Biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü gece bittiğinde herkes en sevmediği şeye dönüşür," dedi. "Sen bunu öğrenecek kadar karanlık geceler geçirmedin sadece." Gülerek bana döndü. "Henüz."

Eğer sandığı gibi en sevmediği şeye dönüşmüş olsaydı, aslında güç uğruna bir çocuk yapardı. Ona ne olacağını, ona neler yapacağını umursamazdı bile. Çünkü annesi onu hiç umursamamıştı.

O da henüz en sevmediği şeye dönüşmemişti.

"Her neyse," dedi konuşmama fırsat bile vermeden. Ama aslında ağzımı açmama izin verse onun sandığı canavar olmadığını ona söyleyecektim. Belki de susmam iyi bir şeydi. Daha fazlasını görmeye cesaretim olup olmadığına emin değildim. "Nişan diyorduk."

"Eğer senden evlilik ve çocuk bekliyorlarsa nişanının da düzgün ve uygun biriyle yapılması gerekmez mi?" diye sordum. "Sonuçta destek almak için onları memnun etmen lazım, kızdırman değil."

"Neden?" diye sordu gülerek. "Sen düzgün değil misin?"

"Benle nişanlanman onlara çocuk güvencesi vermez," dedim paketinden bir dal kaptığımda. "Ortalık karışır."

"Karışmaz," dedi. "Babası ben isem çocuk Narbekov kabul edilir. Annesinin soy adı Aslanlar için önemli değil, bunu biliyorsun."

"Annesi Pençe olacak ama gözlerinde," dedim. "Soy adı hem Elem hem de Narbekov olamaz ya." Şu an var olmayan bir bebeği tartıştığımıza inanamıyordum. "Benim destekçilerim sinirlenir. Onlara bir çocuk veremeyecek konumda olurum gözlerinde. Daha kötüsü... Onlara bir Narbekov verecek olurum. Soyun devamlılığını sağlayamayan birine bile nasıl güvensinler?" Birden geri çekilerek, "Ben bu çocuk muhabbetini hiç düşünmemiştim," dedim. "Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildir."

"Bengi," dedi gülerek. "Az sakin ol. Senin abin var. Senden böyle bir şey beklemezler. Ondan bekleyecekler. Onları sinirlendirecek bir şey yok ortada."

"Emin misin?"

"Evet," dedi. "Eminim. Gerçekten mantıklı bulmadığım bir planı onaylamam. Zekice bir şey düşündün. Kendine güvenin olsun biraz."

"Benim zaten kendime güvenim var," dedim homurdanarak. "Var olmayan ve asla olmayacak bir çocuğu tartıştığımıza inanamıyorum."

"Aslanlar'ın dünyasına hoş geldin," dedi gülerek. "Bir süre sonra alışacaksın."

"İğrenç bir topluluk," dedim. "Cinsiyetçi, iğrenç kurallar... Bıktım." Sigaradan bir nefes daha aldım. "Her neyse. Bu nişan olayları nasıl oluyor?"

"Bir şey yapmaya gerek yok," dedi. "Sadece yüzük takacağız. Rusya'daki evde, babaannemin yüzüğü var. Annem de onu takmıştı. Aile için önemli. Bu gece gittiğimde onu alacağım."

Kaşlarım çatıldı. "Bu gece?"

"Evet," dedi. "İşlerim var."

Ayağa kalkıp salona doğru yürürken gözlerim sırtındaydı. "Ne işi?"

"Eski bir arkadaşla buluşacağım," dedi sadece.

"Kim bu eski arkadaş?" diye sordum bu sefer.

"Odkan'ın yanındaki kızı hatırlıyor musun?" diye sordu mutfak dolabından temiz bir su bardağı çıkardığı sırada. Buzdolabından çıkardığı suyu bardağa dökerken bana doğru dönmüştü.

"Evet," dedim. "Nasıl unutabilirim? Üzerime kurşun yağdırıyordu."

"O kızın ne iş peşinde olduğunu öğrenmem gerek," dedi sudan bir yudum aldığında. "Bu yüzden bu dünyada onu en iyi tanıyan kişiyle konuşmam lazım."

"Kimmiş o?"

"Eski en yakın arkadaşı," dedi sudan bir yudum daha aldığı sırada.

"Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordum ama bana cevap vermedi. Suyu kafasına diktikten sonra bardağı tezgahın üzerine bıraktı ve salona doğru yürümeye başladı. Cevap alamayacağımı anladığımda bu sefer, "Sen bu kıza neden bu kadar kafayı taktın?" diye sordum.

Alaycı bir şekilde "Acaba neden?" dedi sargılı elini gösterdiğinde.

"Abartıyorsun," dedim. "Az önce barfiks çekiyordun. Bir şeyin yok."

"Tek elle çekebiliyorum," dedi sigara paketinden bir dal daha çektiğinde. O kadar fazla sigara içiyordu ki hızına yetişemiyordum bile. "Bu bana zarar verdiği gerçeğini değiştirmiyor."

"Gerçekten çok garipsin," dedim sessiz bir şekilde.

***Neden* dercesine göz kırpıp kafasını salladı. "Niye?"**

"Çünkü bir savaşa girdiğini kabul ediyorsun, bu uğurda insanları zarar vermeyi de kendine hak görüyorsun ama birisi sana bu uğurda zarar verince deliye dönüyorsun," dedim nefes almadan.

Acımasız bir sertlikte söylemiş olabilirdim ama doğru bir eleştiriydi, onun artık gerçekten kötü biri olduğunu düşünmüyordum. Babasının bir kopyası olduğunu düşünmüyordum ama babası kadar benmerkezci olduğunu ve her şeyi kendine hak gördüğünü biliyordum.

Belki de bu şekilde yetiştirildiği içindi.

Ama yine de kendisi, savaş bittiğinde belki de herkesin ölmesinden memnun olacağını dile getirirken, ufacık bir zararda deliye dönmesi normal değildi.

Ters bir cevap vermesini ya da eskiden yaptığı gibi susmasını bekledim ama o sadece "Olabilir," dedi.

"Ne?" diye sordum şaşırarak.

"Olabilir," dedi tekrardan. "Evet, öyle yapıyor olabilirim. Ama gücüm var ve bunu zarar görmemek için tabii ki kullanacağım. Eğer onların gücü yetiyorsa buna, onlar da beni ortadan kaldırmak için uğraşsınlar o zaman."

"Uğraşıyorlar zaten," dedim gülerek. "Daha yeni başlıyor her şey."

"Bırak istediği silahı kuşansınlar," dedi benim gibi gülerek. "İstedikleri forma girsinler, kazandıklarını sansınlar. Avutsunlar birkaç günlük galibiyetle kendilerini. Önce umutlansınlar, sonra mahvolsunlar."

"Ya sonra?"

"Sonra arkana yaslanıp izlemen gereken kısım gelecek," dedi sigarasının külünü küllüğe dökerken.

"Bu kadar kendine beğenmişlikle başına işler acısı bir şey gelmemesini umacağım sanırım arkama yaslandığım sırada," dedim alaycı bir sesle. Başım ağrımaya başlamıştı. Kollarım da. Eğer az önce yeni duş almamış olsaydım bir kez daha duş alırdım. Sıcak su iyi geliyordu.

"Kendimi beğenmiş değilim," dedi bana döndüğünde. "Sadece kendime güveniyorum."

Bakışlarımı aniden ondan kaçırdım. O kadar salak ve bariz bir şekilde yapmıştım ki bunu, farkında olmamasına imkan yoktu. Ama bana anlam veremediğim bir derinlikle baktığında aklıma birkaç saat önce gördüğüm rüya geliyordu. Ve parmakları değdiğinde alev alan tenim karıncalanmaya başlıyordu.

Belki de benim de gerçek sınavım buydu.

Karşımda karşı konulması imkansız biri varken ona karşı koymak zorunda olmak.

Ve işin daha da kötü kısmı, sadece onunla değil kendimle de bir savaş hâlindeydim. Çünkü mantığım ipleri eline almak için içimdeki canavarla gerçek anlamda savaşıyordu. O canavarı da ona karşı duyduğum istek doğuruyordu.

Bir an aklıma dün gece ona dediklerim geldiğinde olduğum yerde sertçe yutkundum. Büyük bir utanç tüm varlığımı ele geçirmişti. *Öpüşemiyor olman çok kötü* mü? *Gerçekten mi Bengi? Rezil misin sen?*

Henüz değildim ama biraz daha böyle devam edersem gerçekten rezil olacaktım.

Duruşumu dikleştirdiğimde, "Bu gece biz de gelecek miyiz?" diye sordum. "Moskova'ya?"

"Evet," dedi. "İşime yarayabilirsin."

"Ne konuda?"

"Çakır'ın hareketlerinin şüpheli olduğunu söylüyorlar," dedi. "Bir şey peşinde. Geçen sefer onun yanına gitmedin mi?" Kafamı salladım. "Ona beni ifşa ettin mi?" Kafamı hayır anlamında iki yana salladığımda yüz ifadesi hiç değişmedi, zaten bunu yapmadığımı bile bile sorduğunu direkt anlamıştım. "Güzel," dedi. "Onun yanına yine bir şey olmamış gibi gitmeni istiyorum. Neyin peşinde olduğunu, kimden kaçıp durduğunu öğren."

"Onun yanına nasıl gideceğim?" diye sordum şaşkın bir sesle.

"Pazar günleri hep aynı mekanda takılırlar," dedi.

"Takılırlar derken?" diye sordum. "Aslanlarla mı?"

"Hayır," dedi. "Sence Aslanlar, Çakır ile yan yana görünmek isterler mi?" Doğru. Çünkü o onların saçma kurallarına göre bir Elem sayılmıyordu bile. Amcamın onu nüfusuna alıp soy ismini vermesinin hiçbir önemi yoktu. Onların gözünde evlilik dışında olan hiçbir çocuğun önemi yoktu. "Çakır daha çok düşmanla takılmayı sever."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Düşman derken?"

"Dimaların ekibini hiç duydun mu?" diye sordu bana doğru döndüğünde.

"Evet," dedim. O'nun Aslanların düşmanı olduğunu biliyordum. Perva'nın ikiz kardeşinin ölümünde de parmağı vardı. Aynı şekilde, herkes Nikolai Narbekov'un da ölümünde parmağı olduğunu düşünüyordu. "Yani, Dima'yı duydum. O ölmedi mi?"

"Öldü," dedi. "Ama Dima, bir kişi değil. Bir lakap. Leo gibi."

"Onu sen mi öldürdün?" diye sordum, Çakır'ın bana anlattıklarını anımsadığımda. Tikhon'un babasının da bu işte olduğunu ve Perva'nın onu aynı senaryoyu canlandırarak öldürdüğünü söylemişti.

"Hayır," dedi gülerek. "Keşke..."

"Peki Tikhon'un babası?" diye sordum. Kaşları çatık bir şekilde bana baktı. Tikhon'un konu ile ne alakası olduğunu anlayamamış gibiydi. Ama Dima ve Tikhon'un zamanında ortak olduğunu biliyordum.

"Hayır," dedi tekrardan. "Onu ben öldürmedim, Bengi. Sana bunu Çakır mı söyledi?" Bir tepki vermediğimde gülerek, "Herkes bunu benim yaptığımı sanıyor," dedi. "Aynı gece, aynı senaryo. Ama o zaman babamın yanan bedenini kilitli bir depodan çıkarmaya uğraşıyordum. Yani birini öldürebilecek, kilitleyip yakabilecek hâlde değildim. Ayrıca babamın katilinin kim olduğunu bilip onu

öldürmüş olsam neden bir intikam yolculuğuna çıkayım?"

"Ama onlar intikam yolculuğuna falan çıktığını bilmiyorlar."

"Sen biliyorsun."

"Belki birden fazla katil vardır diye düşündüm," dedim omzumu silkerek. "Bir şey anlatmıyorsun ki. Kafanın içinden neler geçtiğini nereden bileyim?"

Ne dediğimi umursamadan, "Çakır'a güveniyor musun?" diye sordu.

"Yani," dedim. "Kuzenim o benim."

"Yani?" dedi o da beni taklit ederek. "Sorumun cevabı bu değil ki. Güveniyor musun güvenmiyor musun?"

"Bilmiyorum," dedim baskı hissederek. Çakır daha önce güvenimi kıracak bir şey yapmamıştı, onun yanına yardım için gittiğimde bile hiç sorgulamdan bana yardım etmişti. Olayın onunla bir alakası yoktu. Ben genel olarak, artık kimseye güvenemiyormuş gibi hissediyordum.

Belki de böylesi daha iyiydi.

Kendimi sağlama almış olurdum.

"Güvenme," dedi net bir sesle. "Kimseye."

"Sana da mı?"

"O da senin seçimin," dedi beni şaşırtarak.

Beni daha çok şaşırtan şey ise içten içe ona güvenmek için yanıp tutuşuyor olmamdı. İşlerin bu şekilde daha iyiye gideceğine inanıyordum ve biliyordum ki bu inanç, saçmalıktan başka bir şey değildi. Hiçbir şekilde dizginleri bırakmamam lazımdı. Her zaman tedbirli olmam lazımdı. Güven, gardı düşürürdü. Benim her zaman saldırıya geçmeye hazır olmam gerekiyordu çünkü savaşın ne zaman başlayacağı hiç belli olmuyordu.

"Eğer Dima öldüyse," dedim konuyu değiştirmek için. "O zaman Dimaların ekibi dediğin kim?"

Bana alınıp alınmadığını anlamak için ela gözlerine bakıyordum ama hiçbir şekilde, hiçbir duygu okunmuyordu. O bana bir tek bana güvendiğini söylemesine rağmen ben ona hiçbir şey söylememiştim. Salak yerine konmuş gibi hissetmiyor muydu? Öfkelenmiyor muydu? Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Pavlovlar soylu ve köklü bir ailedir," dedi. "Aynı zamanda Bratva'nın bir parçasıdırlar. Her zaman Rozanovlara boyun eğseler de kendi içlerinde ayrı kuralları vardır. Rozanovlara her nesilden bir temsilci gönderirler, o seçilen en güçlü kişidir, ona da Dima ismini verirler. Dima öldüğünde bu isim en küçük oğluna kaldı."

"En küçük mü?" diye sordum. "Bu tarz şeyler genelde ilk çocuğa verilmez mi?"

"En büyük oğlu senelerdir ortada yok," dedi. "Müebbet hapis yedi. Ortanca çocukta o *ateşi* göremediklerini söylüyorlar. En küçükleri tam bir psikopattır, en büyük abisi kadar olamasa da. Sorunlu biri. Gerçek ismi Denis. Şiddete eğilimli bir manyak, dünyayı bir oyundan ibaret sanıyor, kanı çabuk kaynayan tiplerden. Bu yüzden onlara göre bu *şerefi* en çok o hak etti." *Şeref* kelimesini küçümseyici bir alayla söylemişti.

"Çakır," dedim yavaşça. "Senin mekana geldiğin gece, Tikhon'un yanındaki kızla buluşmaya gelmişti. Anastasia'nın yanına gelmişti. Yani, onlarla bir bağlantısı olduğunu biliyordum ama sorgulamadım. Borçlandığını söylemişti. Çakır herkese borçlanır, kulağa pek önemli gelmemişti."

"Denis, yaklaşık iki buçuk senedir hapiste," dedi Perva. "Bu yüzden o yokken işe en yakın dostu olan Tikhon bakıyor. Yani Çakır'ın, Tikhon ile falan işi yok. Denis'in işlerine Tikhon baktığı için onların yanına gitmiştir."

"Dima ya da Denis, her ne boksa," dedim. "Çakır'ın onunla ne işi var ki?"

Perva gülmeye başladı.

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla. "Söylesene!"

"Bilmem," dedi omzunu silkerek. Ama bir şeyler bildiği belliydi. *Her zamanki gibi.*

"Biliyorsun işte," dedim inatla ona döndüğümde. "Bir kere de diretmeme neden olmadan bir şey söylesen ölür müsün?"

"Ölürüm," dedi alaycı bir sesle. Ona ters ters baktığımı hissettim, gözleri gözlerime kitlendiğinde yüzündeki alaycı ifade daha da büyüdü. "Bilmiyorum, dediğim gibi," dedi. "Dedikodu sadece işte..."

"Ne dedikodusu ya?" diye sordum sinirlenerek. Her zaman teker teker söylüyordu. Resmen bundan zevk alıyordu.

"Beraber oldukları dedikodusu," dedi omzunu silkerek. "Manitacılık falan işte. Daha açmamı ister misin?"

"Saçmalama," dedim şaşkın bir sesle.

"Neden?" diye sordu. "Dima'nın eşcinsel olduğunu herkes biliyor, ne kadar öyle değilmiş gibi davransa da. Çakır da eşcinsel. Bekle, bunu biliyor muydun?"

"Evet," dedim. Aslında yeni öğrenmiştim. "Tabii ki biliyorum ama Çakır'ın bir sevgilisi var zaten. O yüzden doğru olamaz."

"Ayrıldıkları dedikodusu da gelmişti aynı zamanda kulağıma," dedi gülerek. "Dima hapse girmeden hemen önce. Hatta söylediklerine göre, hapiste Çakır onu hiç ziyaret etmediği için feci kudurmuş."

"Neden ayrıldıkları da geldi mi bari?" diye sordum alaycı bir sesle ama çok şaşkındım. "Malum, her şeyden haberi olan tek adam sensin. Bilgi, dedikodu, her şey var. Kaynakların bayağı sağlam herhalde."

"Sağlam evet," dedi. "Dediğim gibi... Biliyorsun, Ruslar fazla homofobik. Özellikle de örgütün

içindekiler. Seni güçsüz görürler, dışlarlar. İğrenç bir şey ama onların kafası böyle çalışıyor. Dima da bu yüzden olmadığı biri gibi davranıyor, dışlanmamak için. Kabul etmiyor kendini yani. O yüzdendir. Böyle bir duyum almadım ama belli bence. Diğer türlü Dima gibi bir psikopatın takıntılı olduğu kişiyi salacağını sanmam."

"Öyleyse neden Çakır hâlâ onun adamları ile takılıyor?" diye sordum. Aslında bunca sene ailem dediğim kimseyi gerçek anlamda tanımadığım gerçeği ile bu aralar fazlasıyla yüzleşiyordum.

Perva'nın her şeyi bilmesi sinirimi bozmaya başlamıştı.

"Aslanlar onu dışlıyor," dedi. "Dima sayesinde onların içine girmiş olabilir ama sonuçta ona kucak açtılar. Neden onu dışlayan adamların yanında olsun ki? Ona kucak açanlar varken? Çakır uzun zamandır onların yanında, Bengi. Bu yüzden abinle arası açılmıştı. Çok önceden. Tabii sana bunları anlatmaz. Bu yüzden ona güvenmemeni söylüyorum. Belki sana bilerek zarar vermez ama Aslanlardan nefret ediyor ve sen *bizden* birisin. Ne kadar henüz bunu kabul etmemiş olsan da."

"Ben de nefret ediyorum," dedim kısık bir sesle. "Aslanlardan ben de nefret ediyorum, Perva."

"Hayır," dedi. "Sen ne kadar nefret ettiğini söylersen söyle, bir Aslan'sın. Bizden birisin. Kabul görebilecek birisin. Çakır öyle değil. O hiçbir zaman bir Aslan olmadı, olamayacak da. O sadece sürünün içinde takılabilen bir çakal. Bir Aslan değil."

"Çakal," dedim gülerek. "Baban da babama her zaman böyle söylermiş."

"Bence pek haksız sayılmazmış," dedi paketinden bir dal daha çektiğinde. Bu kaçıncı olmuştu?

Ona ters bir şekilde baktım. "Babam hakkında kötü konuşabileceğini sanma."

"Neden?" diye sordu sigarayı yaktığında. "Günahlarınız bir mi? İşlediği suçlarda senin de mi payın var? Sen benim babama canavar demiyor musun durmadan? Ben o zaman sana alınıyor muyum?" Sigaradan bir nefes çektiğinde ela gözleri bana döndü. "Aramızdaki fark ne biliyor musun? Sen babanın mükemmel bir adam olduğunu düşünüyorsun, bu yüzden ona karşı, durmak bilmeyen bir sevgin var. Ben ise babamın bir boka yaramaz, iğrenç, aşağılık ve kötü bir canavar olduğunu biliyorum ama buna rağmen onu seviyorum. O yüzden sana bir tavsiye vereyim, gözlerini aç ve bazı gerçeklere sırtını dönme. Baban masum bir insan değildi, sen ne kadar buna inansan da... Değildi."

"Buna neye göre karar veriyorsun?" diye sordıum gergin bir sesle. "Bilmediğim bir şey varsa çık da anlat."

"Bir şey anlatmama gerek yok Bengi," dedi. "Her şey ortada. Basit bir mantık ve basit bir denklem bu. Bir Pençe, hem de gücü elinde tutan bir Pençe, hiçbir zaman masum değildir. Olamaz. Güç, masumiyeti seven bir şey değildir. Onu hak etmek için elini çamura ve kana bulaman gerekir. Belki baban, benim babamdan daha iyi bir adam olabilir ama bu onun iyi bir adam olduğu anlamına gelmez."

Babamın kötü şeyler yapmış olabileceğini biliyordum. Neticesinde o da kocaman bir aileyi ayakta tutmaya çalışıyordu. Hem de böylesine karanlık bir dünyada... Ama onu hiçbir zaman diğerlerinin yanına yakıştırmamıştım. Nikolai'nin ya da Leo'nun... O şeytanların... Gerçi kötü bir şey yapmış olması fark eder miydi? Onun her zaman bir nedeni olacağını biliyordum, güvendiğim şey buydu, her zaman güvenebileceğim tek şey buydu.

Kötü şeyler yapmış olması onu sevmeme engel olmazdı.

"Olabilir," dedim. "Kötü biri olabilir. Bu babam olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

"Tabii ki değiştirmiyor," dedi. "Benim için de böyle. Ama sen böyle biri değilsin. Bu yüzden kendini yalanlarla kandırmayı bir an önce bırakmalısın."

Böyle biri değil miydim? Neden hep sanki beni çok iyi tanıyormuş gibi konuşuyordu? "Nasıl biri değilim?" diye sorduğum sırada dağ evinin önünde bir arabanın sesi belirdi. Perva anında ayağa kalkarak ilerledi ve camdan dışarı baktı. Masanın üzerinde duran silahı beline saklamayı da unutmamıştı.

"Ivan geldi," dedi. "Sana dediğim gibi, Sara'nın kuzenisin. İsmin Yağmur. Çok konuşmana gerek yok."

"Bu çocuk bu kadar iyi bir hacker ise benim o kişi olmadığımı da istese bulamaz mı sence?" diye sordum ayağa kalktığımda.

"Yağmur gerçek birisi ve hayatı boyunca bu işlere hiç girmedi," dedi. "Yani hiçbir şey çıkaramaz. Yok olan birini tekrar yaratamaz, Tanrı değil ya. Yapabileceği tek şey kaçanları bulmak. Kaldı ki... Kim olduğunu öğrenirse öğrensin. Zaten nişanlanacağız. Artık farklı bir oyun oynuyoruz, unuttun mu?"

"Unutmadım," dedim. "Plan benim, unuttun mu?"

Bana hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve kapıyı açtı. Kapıdan içeri giren çocuk 190 boylarında, siyah saçlı ve beyaz tenli biriydi. Genç duruyordu. Pasparlak, mavi renkte gözleri vardı. Üzerinde bir eşofman altı, üzerinde ise gri bir kapüşonlu vardı ve kapüşonu siyah saçlarının üzerine örtmüştü. Elindeki sarmayı dudakları arasına sıkıştırdığında Perva'dan önce davranarak kapıyı arkasından kapattı ve sanki salon ona aitmiş gibi rahat bir şekilde koltuğa oturdu.

"Gerçekte daha büyükmüşsün," dedi alaycı bir sesle. Kusursuz Rusçasından gerçekten Rus olduğu

rahatça anlaşılıyordu. "Ee? N'aber?"

Çocuğun bana baktığını fark edince kendimi rahat olmaya zorlayarak koltuğa, tam karşısına oturdum ama göz teması kurmamaya çalışıyordum. Sanki bu konuşma hiç beni ilgilendirmiyormuş gibi masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarı aldım ve aklıma gelen ilk markayı yazarak alışveriş sitesine yalandan bakmaya başladım.

"Gergin ortam," dedi Ivan kendi kendine. "Çok gergin." Kafasını salladığında gözleri salonda dolaşıyordu. "Ben gelemem bu kadar gerginliğe yalnız. Zaten buraya gelmek için kaç saat yol geldim, bir de bu gerginlik... Olmaz yani, katlanamam, formum düşer."

"Boşu kes," dedi Perva, yanıma, tam Ivan'ın karşısına oturduğunda. "Çok net ve kısa olacağım, çünkü senin ne kadar kafa açan biri olduğunu biliyorum."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Ivan kahkaha attığında. Gamzeleri vardı. "O kızıl arkadaşından mı?" Elena'dan bahsediyor olmalıydı. "Yanıma birini göndereceksen birader, bana bu kadar tav olacak birini gönderme, bak. Senin için diyorum. Sonra güme gidersin."

"Senden ne istediğimi biliyor musun?" diye sordu Perva onu umursamadan.

"Birini bulmamı," dedi Ivan. "İnsanlar benden başka ne ister ki? B12 eksikliğin mi var, Narbekov? Bana telefonda kimi bulmamı istediğini zaten söyledin. Ben buraya ödememi almaya geldim, işe yaramaz ipuçlarını dinlemeye değil."

"Para istemediğini sanıyordum," dedi Perva alaycı bir şekilde güldüğünde.

"Sana para istemiyorum demedim," dedi Ivan güldüğünde. "Tabii ki istiyorum. Sadece *o kadar* da

fazla para istemediğimi söyledim. Ben nakitsiz iş yapmam."

"Onu duymuştum zaten," dedi Perva umursamaz bir şekilde. "Ne kadar para istiyorsun?"

"Bir şey istemiyorum," dedi Ivan gülerek. "İki milyon yeter." Kafamı kaldırıp ona baktım ama o bana bakmıyordu. "Hiç öyle bakma bana, Narbekov. Bileğindeki saatin on milyon ettiğini biliyorum. Sokaklarda bize ilk öğretilen şey, soyacak bir adam bulduğumuzda fırsatı değerlendirmemiz gerektiğidir. Kişisel algılama. Biliyorum ki istesem daha da fazlasını verirsin."

"Hiçbir zaman bu kadar para almadığını biliyorum," dedi Perva gülerek.

"Verebilecek gücü olanı anladığımda isterim ama işte," dedi Ivan elindeki sarmadan bir nefes çektiğinde. "Ayrıca isteyeceğim tek şeyin para olmayacağını da biliyorsun."

"Evet," dedi Perva. "Biliyorum. Sanırım bu yüzden, belki kabul etmem diye korktuğundan benden daha fazla para istemiyorsun, değil mi? Yoksa daha çok zorlayacağına eminim. Gerçekten de benden gelecek bir bağlantıya bu kadar fazla mı ihtiyacın var? Ama hiç zekice oynamıyorsun. Çünkü bana ihtiyacın olduğunu bana belli etmemen gerekli, Drugov." Ivan'ın ilk kez oturduğu yerde gerildiğini gördüm. "Gerilmene gerek yok," dedi Perva alaycı bir sesle. "İstediğin parayı vereceğim. Ama bana Alina'nın adresini de vereceksin ve sakın onun karşılığında da bir şey istemeye kalkma."

"Yarın gece Pantera'da olacak," dedi Ivan direkt. "Yeni bir mekan. Adresini çoktan Tolun'a verdim."

"Aferin," dedi Perva ayağa kalktığında. Salondaki ahşap dolaplarından birini açarak bir çanta çıkardı ve Ivan'a doğru uzattı. Ivan çantayı açtığında çantanın içinin 200lük Türk lirası banknotlarıyla dolu olduğunu

gördüm. "Orada bir milyon var," dedi Perva. "Gelişme kat edersen diğer yarısını da alırsın. Anlaştık mı?"

"Ben her zaman paramı peşin alırım," dedi Ivan çantayı kapattığında.

"Anlaştık mı dedim," diye tekrar etti Perva onu umursamadan.

Ivan'ın mavi gözleri birkaç saniye Perva'yı izledi. Sonra ifadesiz bir şekilde kafasını salladı ve ayağa kalktı. "Bir hafta içinde seni ararım."

"Beş gün," dedi Perva pazarlık eder gibi.

"Pekâlâ," dedi Ivan kabul ederek. "Beş gün olsun."

Perva ile başa çıkamayacağını anlamış gibiydi. O iyi bir oyuncu olabilirdi ama Perva'yı kaybetmek istemediği her hâlinden belliydi. Acaba ondan ne çıkar sağlayacaktı?

"Senin anlaşılması çok zor biri olduğunu söylerlerdi hep aslında," dedi Perva alayla. "Bak, işine geldiğinde nasıl da uysal olabiliyorsun ama."

"Aynen," dedi Ivan bozuntuya vermeden. "Ondan."

"Şimdi evimden siktir olup gideceğin kısma geldik," dedi Perva ayağa kalktığında. "Beş gün içinde sakın elin boş dönme bana."

Ivan kahkaha attı. "Senin gibi heriflerle ilgili en komiğime giden şey ne, biliyor musun?" diye sordu. "Kendi yapamadıkları şeyleri, dünyanın en zor şeyi sanmaları. Beş günde onu bulmayı bırak, tutup yakasından sana bile getiririm." Kafasını yukarı kaldırıp Perva'ya baktı. "Ama sen de bana bir iyilik yapman gerektiğini unutma."

"Ben kimseye iyilik yapmam," dedi Perva keskin bir sesle. "Kimseye. Sana da yapmayacağım, Drugov. Sen benimle iyi geçineceksin çünkü bana ihtiyacın var." Kapıyı açarak gözleri ile dışarıyı işaret etti. "Dikkatli sür külüstürünü."

Ivan güldü. "Bana ulaşmak için o kızılı gönderip durmana gerek yok," dedi sadece. "Arasan yeter.

Açarım." Sonra hiçbir şey demeden kapıdan çıktı ve arabasına doğru ilerlemeye başladı.

Perva kapıyı kapattığında cama doğru bakmaya başladı. Ivan arabasını dağ yoluna sürene kadar gözlerini pencereden ayırmadı, sonra hiçbir şey söylemeden tekrar mutfak ile birleşik olan salona ilerlemeye başladı.

"Gerçekten abimi bulmak için ona iki milyon mu kaptırdın?" diye sordum inanamıyormuş gibi.

"Kar montu mu istiyorsun?" diye sordu garip bir sesle. "Hem de neon pembe? Beng, bu çok çirkin. Sana bunu hayatta giydirmem."

"Ne?" diye sordum şaşkın bir sesle yanına ilerlerken.

O sırada sehpanın üzerine koyduğum dizüstü bilgisayara baktığını fark ettim. Bilgisayarın ekranında az önce rastgele açtığım ve doğru düzgün bakmadığım bir alışveriş sitesi açıktı ve neon pembe, parlak bir kar montu görünüyordu.

"Bence de," dedi montu incelemeye devam ederken. "Ne?"

"Of rastgele açmıştım ya," dedim bilgisayarı kendime çektiğim sırada. "Ayrıca giydirmem derken? Sana ne oluyor be?"

"Yanımda bir maskotun dolaşmasını istememek gayet de hakkım diye düşünüyorum," dedi alaycı bir sesle. "Mont istiyorsan yarın sabah Moskova'da alışverişe çıkarız ama haberin olsun, kesinlikle neon pembe bir montun olmayacak."

"Ya rastgele açmıştım diyorum sana," dedim sinirle. "Nesini beğeneyim ben bu montun?"

"Ne bileyim üç sekmede de aynı mont açık olunca dedim ki herhalde cidden beğendi."

"Üç sekme mi?" diye sordum şaşkınlıkla. Sekmeyi kapattığımda altta yenisi çıktı, yine aynı parlak mont vardı. "Yanlışlıkla açmışım."

"Teknolojide benden kötü olan tek insan..." dedi alaycı bir sesle.

"Gayet iyiyim ben teknolojide," dedim savunmaya geçerek. "Eğer sen telefonumu ayağının altında ezmiş olmasaydın şimdi sana sosyal medya hesaplarımı ve galerimdeki güzel fotoğrafları gösterebilirdim ama ne yazık, hepsi bir öküzün ayağının altından kayıp gitti."

"Çok üzüldüm," dedi alaycı bir sesle.

"Benimle alaycı alaycı konuşma," diye karşılık verdim ona ters bir şekilde. "Sinirimi bozuyorsun."

"Senin her şey sinirini bozuyor."

"Hayır," dedim. "Benim sinirimi *sen* bozuyorsun. Çünkü buna uğraşıyorsun."

"Şu an oturduğum yerde kıpırdamıyorum bile," dedi aynı muzip sesle.

"Bak," dedim onu işaret ederek. "Bu işte. Bu yaptığından bahsediyorum."

"Sorun sosyal medya hesaplarınsa onları sana verdiğim yeni telefona da indirebilirsin," dedi kafasını yastığa yasladığında. Sehpanın üzerinde duran telefonumu eline aldı ve bana uzattı. "Hadi, indir. Gir tekrar. Şifrelerini unutacak biri olmadığına eminim. Bakalım beraber."

"Of," dedim telefonu ittirdiğimde. "Yalan söyledim tabii ki. Ne sosyal medya hesabı? Sence öyle bir şeye iznim var mıydı?"

"Yok muydu?" diye sordu ilgili bir sesle.

"Hayır," dedim. "Yani, üniversiteye geçtikten sonra özgürleşmeme izin verdiler. Birkaç hesap oluşturabilirdim, tabii yine sahte bir isimle. Ama uğraşasım gelmedi çünkü seneler boyunca kullanmamışken kullanmak zor geldi. Yani evet, senin kadar anlamıyorum bu işlerden. Mutlu musun şimdi?" Yüzünde bir sırıtış belirdi. "Ama gerçekten fotoğraf çekmeyi iyi beceirdim ve bir sürü güzel fotoğrafım vardı. Hepsi senin yüzünden çöpe gitti."

"Şimdi de çekebilirsin," dedi. "Telefonun var."

"Neyi çekeceğim ormandaki hayvanları mı?" diye sordum sinirle. "Sıkıldım."

"Neden sıkıldın?" diye sordu merakla.

Gözlerimi kapatıp sırtımı koltuğa yasladım. "Hayatımda ilk kez özgürleşmiştim," dedim. "Dışarı çıkabiliyordum. Arkadaşlarım vardı. Bir kafede oturup kahve içebiliyordum." Oflayarak ona döndüm. "Bak, bu sonuncu bile ben küçükken benim için büyük bir şeydi ve artık yapabiliyordum. Ama bir daha hiç yapamayacağım. Ben bir kafede kahve içmek istiyordum, burada ölüme giden bir plan yapmak istemiyordum. Normal biri olmak istiyordum. Ama bir daha asla olamayacağım."

"Yaşamımız daha biz doğmadan belirleniyor," dedi anlayışlı bir sesle. "Hissettiklerini anlıyorum ama elinden gelmeyen şeyler için kendini içten içe bitirmenin anlamı yok."

Beni anladığını biliyordum. Dünyada beni en iyi anlayabilecek kişi oydu belki de. Çünkü normal biri olmayı ondan daha fazla isteyen başka hiç kimse yoktu.

Ama o da benim gibiydi işte. Bir daha asla normal biri olamayacaktık.

Zaten hiç olmuş muyduk ki?

"Sen bunu yapmıyorsun sanki," dedim yorgun bir sesle.

"Yapıyorum," dedi. "Beni ne hâle getirdiğini bildiğim için sana yapmamanı tavsiye ediyorum. Çünkü bence sen, kendine daha çok söz geçirebiliyorsun. En azından benim kendime geçirebildiğimden daha fazla." Kafasını yana eğerek bana baktı. "Ayrıca Bengi, sen hâlâ normal birisi olabilirsin. Artık onun için umut kalmayan insanların gözlerine baktıklarında anlarsın, tüm ışık sönmüştür,

sadece sahnenin kapanmasını bekliyorlardır. Sen öyle değilsin. Senin için hâlâ umut var."

"Senin için yok ama, değil mi?"

Ruhsuz bir şekilde güldü. "Hiç yok."

Hiç yok. **Bir an söylediklerini düşündüm. Gerçekten benim için hâlâ bir umut var mıydı? Bazı geceler ben de ölmeyi dilemiyor değildim... Ama aynaya baktığımda yaşayan bir ölü görüyor da sayılmazdım. Bu işin beni bir bataklık gibi içine alacağını biliyordum ama kendime dürüst olmam gerekirse, hâlâ içten içe, kurtulabileceğimi de düşünüyordum.**

Birden ayağa kalktım ve "Kahve yapacağım," dedim. "Sen de ister misin?"

Çünkü daha fazla düşünmek istemiyordum. Düşündükçe mideme bir kramp giriyordu, başıma ağrı saplanıyordu, iştahım kaçıyordu. Düşündükçe her şey daha da kötü oluyordu. Şimdilik her şeyi bir rafa kaldırmam gerekiyordu. Ona karşı karmaşık hislerimi, bu ani planı, yarını... Her şeyi düşünmeye kısa bir ara vermem gerekiyordu.

"Yok," dedi başını tekrar koltuğun yastığına koyduğunda.

"Peki," dedim mutfağa ilerlerken. "Bu arada konuyu değiştirdin ama hâlâ, Ivan'a o parayı kaptırdığına inanamıyorum."

"Alt tarafı iki milyon," dedi umursamaz bir sesle.

"Tolunlar seninle burjuvazi diye dalga geçmekte haklılar."

"Ongun'u gerçekten bulmam lazım," dedi. "Leo onu geri istiyor."

Birden arkama döndüm. Leo, abimi mi istiyordu? Onca seneden sonra şimdi mi? "O neden?"

"Çünkü Rozanovlar ile bir savaş çıkmak üzere," dedi Perva. "Kurallara göre, örgütün sağ kalması için her Pençe ailesinden en az bir üyenin olması gerektiğini biliyorsun. Çakır'ı soy ismi sayesinde onlara

yutturuyor olabilir ama o gerçekten kabul gören biri değil, bu da örgütün içinde fısıltıların çoğalmasına sebep oluyor. Rozanovlar çok güçlü, Bratva da öyle. Onlarla savaşmak için Aslanlar'ın bir arada olması gerektiğine inanıyor. Bu yüzden Ongun'u geri istedi."

"Abimi geri istedi çünkü destekçilerin güvenini istiyor," dedim. "Seninle daha az önce, bunu benim yapacağımı konuşmadık mı? O hâlde neden abimi ısrarla istiyorsun anlamıyorum."

"Bir savaş çıkacak Bengi," dedi. "Onlar kalabalık, biz değiliz. Yanımızda olması kötü mü olur? Her türlü avantaja ihtiyacımız var. Bunu neden anlamıyorsun? Artık kurduğu o rüya bitti, gerçek hayata dönmesi lazım."

"Bir de bana senin için hâlâ umut bitmedi, normal hayatına dönebilirsin diyorsun," dedim sinirle güldüğümde. "Bak, abimin normal bir hayat yaşamasına kimse izin vermiyor çünkü bir soy ismi ve o soy isminin ona getirdiği cehennem gibi bir yaşam var. Aynısına ben de sahibim. Bu yüzden beni kandırmaya çalışma."

Bir şey demesini beklemiyordum. Demedi.

"Seni bu kadar sık görmeye alışırsam, bir daha bırakmam," dedi Çakır bana döndüğünde. "Ona göre bak."

Acaba gerçekten burada olmamı, söylediği kadar garip karşılamıyor muydu?

Birkaç saat önce uyandığımda Moskova'daydık ve telefonum çalıyordu.

Üzerimdeki yorganı uyku sersemi bir şekilde kenara atarken yatağın içinde bir yerlerde olan telefonu aramaya başlamıştım, tüm kaslarım ağrıyordu. Akşam buraya uçtuktan sonra, eve gelir gelmez kendimi yatağa atmıştım ve Perva da Alinaların peşine

düşmüştü. Sonunda telefonu yatakta bulduğumda arama kapanmıştı.

Telefonumu elime alarak açtığımda arayanın Perva olduğunu görmüştüm ama ben aramasına geri dönemeden, bir mesaj atıvermişti. Mesaj uygulamasına girerek yazdığı son mesaja bakmıştım.

H: Çakır'ın yanına git.

Mesaj da yazan buydu.

Ben de dediğini yapmıştım.

Çakır'ı Moskova'ya ilk indiğimizde aramış ve akşam buluşup buluşamayacağımızı sormuştum. Sorgulamadan evet demişti. Gerçekten onun bir şeyler karıştırıyor olma ihtimali gözümde iyice küçülüyordu, çünkü beni bile sorgulamayan birinin gizli saklı işler çevirmesi pek olası gelmiyordu.

Belki de sadece kuzenine güveniyordu.

Benim aksime...

"Sadece üç günlüğüne buradayım," dedim. Geçen geldiğimiz mekana çok benzer olan ancak farklı konumda bulunan bir mekandaydık. Büyük ihtimalle, diğer mekanın sahibi, ki bu Tikhon oluyordu, bu mekanın da sahibiydi.

"O kadarı da yeter," dedi Çakır gülerek. "Aileden birilerini görmek iyi hissettiriyor."

"Burada başımın belaya girmeyeceğine emin misin?" diye sordum Çakır'a döndüğümde. Üzerimde siyah, uzun kollu bir elbise vardı ve bacaklarım üşümeye başlamıştı. Bu yüzden kenarda duran ceketimi bacaklarımın üzerine koydum, burada benden başka hiç kimse üşümüyormuş gibi görünüyordu. *Ruslar işte.* Ya da belki de herkes üşümek için fazla sarhoştu.

Eğer Çakır'a uyum sağlarsam ben de öyle olacaktım. Çünkü daha yirmi dakika önce oturmamıza rağmen şimdiden üçüncü bardağına geçmişti. Ben ise yalnızca kokteyl içiyordum.

"Buraya Aslanlar giremezler," dedi fısıldar gibi. "Yasaklı bölge."

"Geçen sefer Hedeon gelmişti ama," dedim salağa yatarak.

"Aralarındaki mevzudan dolayı o gece hoş karşılanmış olabilir ama o gece burada Tikhon vardı," dedi Çakır. "Bu gece buraya giremez."

"O neden?"

"Çünkü Dima geri döndü."

Kaşlarım çatıldı. Perva onun hapiste olduğunu söylemişti. "Onun hapiste olduğunu sanıyordum?"

"Ben de öyle," dedi garip bir sesle. "Dün gece çıkmış."

Kahverengi gözleri bana döndüğünde, gözlerindeki garip bakış sayesinde Perva'nın bir kez daha haklı çıktığını fark ettim. Dima ile arasında kesinlikle bir şeyler olmuştu. Gerçekten de Çakır, artık onların tarafında mıydı?

"Onlarla yakın olduğunu söylüyorlar," dediğimde gergin bir şekilde yutkundu. Gözlerinde şaşkınlık vardı. Elindeki kadehi kafasına diktikten sonra kafasını sallayarak tekrardan bana döndü.

"Kim söylüyor?" Sesi gergindi.

"Dedikodular," dedim gülerek. Onun aksine gergin değildim çünkü bir şey çakmayacağını biliyordum. Belki bir şeyler peşinde olduğumu düşünebilirdi ama Hedeon ile işbirliği içinde olduğum aklına gelecek son şey bile olamazdı.

Böyle bir şey kimin aklına gelebilirdi ki?

"O zaman kesin doğrudur," dedi gerginliğine rağmen alaycı bir sesle.

"Çakır ben ciddiyim," dedim ona baktığımda. "Gerçekten onlarla mı takılıyorsun? Bu Aslanlar için ihanet sayılır. Bunu farkındasın, değil mi?"

"Sikeyim onları Bengi," dedi sinirle. "Sanki onların içinden biriymişim gibi konuşma benimle. Soy ismim

seninle aynı olabilir ama ben onlardan biri değilim, hiçbir zaman da olamayacağım. Her zaman bir piç olarak kalacağım. Beni cezalandırıp da ihanet ettiğimi söyleyemezler. Çünkü zaten beni bir üye olarak görmüyorlar bile. Sen ya da abin olmadığı için şu an bana ihtiyaçları var. Siz ortaya çıktığınızda ne olacak? Beni kendi elleri ile öldürmek isteyecekler. Tabii ki onlara sadakat göstermeyeceğim."

"Sakin ol," dedim. "Sadece başına bir şey gelmesini istemiyorum. Dikkatli olman lazım. Kimsenin eline açık veremezsin."

Öfkesini anlıyordum ve haklı olduğunu biliyordum ama ne kadar ona güvenmesem de onu seviyordum ve zarar görmesini istemiyordum.

"Verdiğim yok zaten," dedi gergin bir sesle. "Her neyse... Shot söyleyeceğim. İster misin?"

Kafamı salladım.

Çakır garsona siparişi verdiğinde gözlerim mekanda dolaşmaya başladı. Sarhoş insanlar dans pistinde eğleniyorlardı ve alkol, ortamda su gibi akıyordu. Garsonların ne kadar yoğun bir şekilde çalıştığı üzerlerine yapışan gömleklerinden belli oluyordu. Mekanın içinde 2000'lerden kalma bir dans müziği çalıyordu ve saat ilerledikçe içerideki sesler de artıyordu.

Garson masaya on tane votka shot getirdiğinde Çakır hiçbir şey söylemeden shot'ı attı.

"Sizi destekleyen aileler," dedi ikinci shot'a geçtiğinde. Onu da yuvarladığında ben birincisini elime yeni almıştım. "Yeminlerinin süreleri doldu. Taraf değiştirecekler."

"Ne?"

Shot'ı attığımda bir sigara çıkardı ve bana da bir dal uzattı. Sigarayı kabul ederek dudaklarım arasına koydum ve çakmağı çıkarmasını bekledim. Sigarasını yaktıktan sonra çakmağı bana uzattığında stresten

bacaklarım titremeye başlamıştı. Onların taraf değiştirmesi, bizim planların bok yoluna gideceği anlamına gelirdi. O zaman nişan denilen zıkkım hiçbir işe yaramazdı.

Ve buraya Çakır'ın ne bok döndürdüğünü öğrenmeye gelmişken, onu konuşturabiliyor bile sayılmazdım

Gece tam anlamıyla bir fiyaskoydu.

"Aynen öyle," dedi ben sigaradan bir nefes aldığım sırada. "Abine kızgınlar. Salak tarafına konulduklarını hissediyorlar. Bıktılar. Unutulduklarını düşünüyorlar. Öfkeliler. Haksız da sayılmazlar. Taraf değiştirecekler."

"Hangi taraf?" diye sordum gergin bir sesle.

"Borisov."

Şaşırmamıştım. Bu cevabı bekliyordum. Çünkü aynı imayı Perva da yapmıştı. "Onda bu kadar ne var?" diye sordum merakla. "Neden o? Neden Narbekov ya da yöneten aile değil de Borisov?"

"O'nun ettiği farklı bir yemin var," dedi Çakır. "Henüz yedi yaşında tek kalan olduğunda güçsüzdü ve yemini dolanlar, taraf değiştirmek istiyorlardı. Bu yüzden büyük bir hamle yapması gerekiyordu. O da on dört yaşına bastığında, destekçilerine farklı bir yemin etti. Etmiş, daha doğrusu... Ne olduğunu destekçilerinden başka kimse bilmiyor."

"Nasıl bir yemin bu?" diye sordum merakla.

"Karanlık bir yemin, Bengi. Daha önce edilmemiş türden bir yemin."

"Tamam ama ne hakkında?"

"Bazı vaatleri olduğunu biliyorum," dedi. "Daha önce yapılmamış şeylerin sözünü verdiğini ve eğer bu sözleri tutamazsa destekçilerin onu öldürmesini kabul ettiğini biliyorum. Ama vaatlerinin ne olduğunu bilmiyorum, kimse bilmiyor. Bildiğim tek bir şey var, kim ne kadar güçlü görünürse görünsün... Onun

kadar gözünü karartmış biri yok. Hatırlıyor musun, amca her zaman bize odadaki en zeki adamın tek kazanan olacağını söylerdi. Ben buna katılmıyorum. Bence, bazen... Odadaki en deli adam kazanır."

"Bu yüzden mi bana Borisov'a yaklaşmamı söyledin?" diye sordum.

"Evet," dedi kafasını sallayarak. "Eğer bu işe bir zamandan sonra gireceksen, senin o tarafında olmanı tercih ederim. Çünkü onun kazanacağını düşünüyorum."

"Kimse onun kazanacağını düşünmüyor, Çakır."

"Kim onlar, Bengi?" diye sordu alaycı bir sesle. "Tarih okuyup yorum yapan andavallar mı? Kapalı kapılar ardında neler döndüğünü kim biliyor? Seni bilmem ama ben, benden korkun diyen adamdan değil, ben tehdit değilim diyen adamdan korkarım. Çünkü kapalı kapılar ardında bir canavara dönüşen aslında odur."

"Senin de tam olarak bir şey bildiğin yok."

"Bildiğim bir şey var," dedi. "Bu dünyada annesini gururlandırmak için savaşan bir çocuktan daha tehlikeli tek bir şey vardır. O da babasını gururlandırmak için savaşan bir çocuktur."

Bence, ise... Bu dünyada babasına dönüşmek için uğraşan bir çocuktan daha tehlikeli tek bir şey vardır. O da annesine dönüşmemek için uğraşan bir çocuktur.

Çakır'a cevap vermek yerine önümde duran bardaklardan birini yuvarladım. Bir tanesini daha. Çünkü stresten ellerim de titremeye başlamıştı. Uzun zamandır içmediğim içim midemin anında bulandığını hissetsem de bir shot daha attım. Bu sırada mekandaki müzik bir an durdu ve dans pistindeki insanlardan anında itiraz sesleri yükselmeye başladı.

Karşı masadan birinin, "Pavlov vernulsya!" diye bağırdığını duydum, kahkaha atar gibi. *Pavlov geri*

döndü.

Kafamı kaldırıp tam karşımıza baktığımda, platin sarısı saçlı bir çocuğun masaya yürüdüğünü gördüm. Uzun boyluydu ve üzerinde deri bir ceket vardı. Elleri cebinde bir şekilde masaya yürürken DJ'e dönerek devam etmesini işaret etti. Müzik devam etmeye başladığında insanlar tekrar dansa kapıldılar ve Denis Pavlov, yani Dima, masadaki arkadaşları ile selamlaşmaya başladı.

Bir shot daha attığımda artık mekandaki en gergin kişi olmadığıma emindim. Çünkü yerimi Çakır'a kaptırmıştım. Dima koltuklardan birine oturduğunda doğrudan buraya döndü ve doğrudan Çakır'a baktı. Gözlerinde o kadar deli bir bakış vardı ki ona neden psikopat dediklerini anlamaya başlamıştım. Çakır gerilerek yüzünü çevirdiğinde Dima hasta gibi sırıttı ve önüne döndü.

"Ne oluyor burada?" diye sordum aralarındaki elektriği şaşkın bir şekilde izlerken. "Az sonra seni soyacak gibi bakıyor bu sana."

Çakır gergin bir şekilde shot attı. "Saçma saçma konuşma, Bengi."

"Öyle ama!" dedim. "Peter burada değil mi?"

"Güzel soru," dedi Çakır gergin bir şekilde yutkunduğunda. "Ben bir Peter'a bakayım. Sen burada bekle. Az sonra gelirim."

"Ne?" diye sordum beni burada bırakmasına şaşırarak. Ama bana cevap bile vermeden masadan kalktı ve koşarcasına koridora doğru ilerlemeye başladı.

Dima'nın anında ayağa kalktığını fark ettim. Masada duran bir votka şişesini eline aldı ve şişeyi kafasına dikerek sersem adımlarıyla beraber Çakır'ı takip etmeye başladı.

Buraya gelmek için daha kötü bir gün seçemezdin, Bengi.

Demek ki Narbekov her zaman mantıklı kararlar vermiyordu.

Dima'nın da Çakır'ın da izini kalabalığın içinde kaybettiğim için telefonu elime aldım ve Perva'ya bir mesaj attım.

B: Burada çok garip şeyler oluyor şu an.

Cevap anında geldi.

H: İnan bana, burada da.

Çakır'ın bıraktığı içkiden bir yudum daha aldığımda midem bulanmaya başlamıştı ama ziyan olmasın diye shotlardan birini de kafama diktim.

B: O ne demek?

H: Robertolar bana oyun oynatıyor.

Kaşlarım çatıldı.

B: Ne oyunu?

H: İtiraf. Shot.

B: Senin pek oyun seven bir adam olmadığını sanıyordum.

H: Amacıma ulaşacaksam sonunda, her türlü oyunu oynarım.

H: Orada ne oluyor? Garip derken neden bahsediyorsun?

B: Dima hapisten çıkmış. Buraya geldi. Garip garip bakışıyorlardı. Sonra Çakır birden ayağa kalktı ve Dima da peşinden gitti.

H: Amına koyduğumun malı seni orada tek başına mı bıraktı?

B: Evet.

H: Kafasını sikeyim.

H: Çık oradan.

B: Nasıl?

H: Ne demek nasıl? Yürüyerek?

B: Sen sarhoş musun?

H: Hayır. Sen?

B: Kafam biraz güzel oldu.

H: Gerçekten aptalsın.

B: Sarhoş değilim diyorsun ama dün de öyle diyordun ve sonunda sarhoş çıktın. O yüzden şimdi de yalan söylüyorsun kesin.

H: Kafam biraz güzel sadece.

H: Çık oradan. Çakır siksen gelmez senin yanına bu gece.

B: Saçmalama. Böylece bırakacak mı beni burada?

H: Evet. Büyük ihtimalle senin orada olduğunu bile unutmuştur.

B: Nereye gideceğim? Evin adresini bilmiyorum.

H: Tolunlar kapıda. Çık. Eve git. Geliyorum.

B: Tamam.

Mesaja görüldü attığında telefonu çantama attım ve bir şey unutup unutmadığıma bakmak için masaya göz attım. Son kalan shot'ı da zaten kafam güzel diyerek kafama diktikten sonra oturduğum yerden kalktım ve kapıya doğru yürümeye başladım.

Bir şişenin kırılma sesi geldi, daha sonra dans pistinden çığlıklar yükseldi ve insanlar kaçıştığı için bir kız bana çarptı. Müzik durduğu için herkes etrafa dağılmaya başladığından, dans pistinin ortası açıkta kalmıştı ve Dima, Çakır'ın sevgilisi olan Peter'ı dövüyordu.

Belki kafam güzel olmasa düşüneceklerim daha farklı olurdu ama şimdi aklımdan geçen tek şey, Perva gerçekten haklı olmuştu. Şerefsiz Çakır hayatta bu gece yanıma dönmeyecekti.

Güya dövüşçü olan Peter, Dima'nın yumruğunun etkisi ile yere düştüğünde Dima birden Peter'ın üzerine çıkarak bir yumruk daha attı. Dima'nın arkasında bir bedenin belirdiğini gördüm, "Şartlı tahliye ile salındın lan dışarı!" diye bağırıyordu bozuk Rusçası ile. "Mal mısın oğlum sen? Bırak! Bir şey olacak çocuğa! Tekrar atacaklar seni içeri!"

"Sikerim şimdi şartlı tahliyesini!" diye bağırdı Dima. "Öldüreceğim bunu burada!"

"Hasta mısın lan sen?" diye bağırdı başka biri. Bu ses Çakır'ındı. Peter'ın üstüne çıkmış olan Dima'ya öyle bir yumruk attı ki, Dima anında yere düştü ve bu sefer, az önce Dima'nın arkasında durup ona bağıran adam Çakır'a yumruğunu çaktı. Adam yumruğu çaktığı gibi saniyesinde yere düşmüştü ama onu yere düşüren Peter ya da Çakır değildi, Dima'ydı.

"Oğlum bana neden vuruyorsun lan?!" diye bağırdı adam şaşkın bir sesle.

"Ne dokunuyorsun lan ona?" diye bağırdı birden arkadaşının üzerine çullanan Dima. Bu sefer az önce Peter'ı dövdüğü gibi hırsla arkadaşına vurmaya başlamıştı. Birden az önce, Dima'nın masasında oturan herkes dans pistine hücum ettiğinde ortalık karıştı ve herkes birbirine saldırmaya başladı.

Mekandan dışarı kendimi adeta attım.

Tolun arabanın içinde, tam mekanın kapısının önünde beni bekliyordu. Arka koltuğun kapısını açarak arabaya bindim. Sara yanında değildi, suratının asık olduğunu fark etsem de bir şey sormadım. Zaten o da benimle konuşmadı. Gerçekten canı bir şeylere sıkkın gibiydi. Acaba Sara ile kavga mı etmişlerdi?

Beni Perva'nın evine bıraktıktan sonra hiçbir şey söylemeden gaza bastı ve diğer yola saparak gitti. En üst kattaki apartman dairesine giderken Perva'nın orada olmasını umuyordum. Aksi takdirde kapıda beklemek zorunda kalacaktım ve midem bulandığı için kapısının önüne kusabilirdim.

Sanırım kalp krizi geçirirdi.

Kapıyı çaldığımda neyseki açtı. Demek ki benden önce gelmişti. Kapıdan içeri girdiğimde kapıyı arkamdan kapattı. Ben salona yürürken hemen yanımdaydı, üzerinden leş gibi alkol kokusu geliyordu, muhtemelen aynı koku benden de

geliyordu. Onun kadar içmediğime emin olsam da ağzımın koktuğuna emindim.

Ağzım kuruduğu için mutfağa ilerledim. Arkamdan geldiğini hissediyordum ama tek kelime bile etmiyordu. Mutfak dolabını açarak su bardaklarından birini almak için parmak uçlarıma çıktığım sırada arkamda varlığını hissettim, bence önce davranarak su bardaklarından birini aldı ve tezgahın üzerine koyarak su doldurdu. Tam arkamdaydı, üzerinin çıplak olduğunu sırtıma değen teninden anlayabiliyordum, kaslarını hissediyordum ve bu kalbimin hızlanmasına neden oluyordu. *Yapma bunu bana, yapma, yapma. Ben daha rüyamı atlatamamışken lütfen bana bunu yapma yoksa kafam güzel bahanesine sığınarak üzerine atlayacağım.*

Çekilmesi için içimden yalvarmalarım ters tepmiş olacak ki bana daha da yaklaştığını hissettim. Tezgah ile onun arasında kalmışken zar zor da olsa tezgahın üzerinde duran suyu elime alıp bir yudum içebilmiştim. Buz gibi olması iyi bir şeydi çünkü içim yanıyordu ama ne yazık ki bu ateşi söndürebilecek şey su değildi.

Bana dokunmasına ihtiyacım vardı.

Özellikle de dünden sonra.

"Nasıldı gecen?" diye sordu kıpırdamadan. Zar zor ona doğru döndüğümde kafasını eğerek bana baktı. Ela gözleri karanlığa rağmen parlıyordu ve bir milimetre bile kıpırdamamıştı. Sorunu neydi? Yine kafası güzel diye mi bu kadar yakın davranıyordu? Sonra yine sınırlar diyerek benden uzaklaşacak olan oydu ama bana hep ilk yaklaşan da o oluyordu.

"Bok gibi," dedim gergin bir şekilde yutkunduğumda. Dudaklarına bakmamak için büyük bir çaba sarf ediyordum. "Seninki?"

Seni öpemiyor olmak cehennem gibi.

"Sıkıcı," dedi birden geri çekildiğinde. Dudaklarına baktığımı mı fark etmişti yoksa? Geriye yürüyerek kenarda duran sandalyelerden birine oturduğunda gözleri bacaklarıma kaydı, beni baştan aşağı süzerken, benim aksime hiç çaktırmamaya uğraşmıyordu. "Güzel elbise."

"Elbise mi güzel?" diye sorduğumda sadece güldü. *İnanılmaz. Gerçekten, fantastik ve şeytani.* "Neden sıkıcıydı gecen?"

"Öyle," dedi sadece. "Gerçi oyunu oynarken *korkunç* bir şey fark ettim."

"Ne fark ettin?" diye sordum merakla.

Bana cevap vermedi.

"Of," dedim yanından geçip giderken. "Bir kere de cevap versen zate..."

Cümlemi tamamlayamadan, halıya takıldım ve dengemi kaybedeceğim sırada beni belimden tutarak kucağına çekti. Tek bacağına neredeyse oturduğumda gözlerim şaşkınlıkla yüzüne baktı. Kalkmam gerektiğini biliyordum, ama ondan uzaklaşmak istemiyordum.

Kafasını geri atarak bana baktığında, saçlarımı tek omzumda topladı ve bana doğru eğilerek dudaklarını yavaşça boynuma bastırdı. Kasıldığımı hissettim. Kaskatı kalmıştım. Bu yaptığı, benim ona söylediğim şeyden çok daha beklenmedikti eminim ki. En azından benim için... "Elbise değil," dedi fısıldar gibi bir sesle, geri çekildiğinde.

"Ne?" diye sordum hipnoz olmuş gibi ona baktığımda.

"Güzel olan yani," dedi güler gibi bir sesle.

"Yalnız bu yaptığın," dedim öpmesinden bahsederek. "Bu sınırı aşmak olmuyor mu?"

Omzunu silkti. "Basit bir öpücük, sadece."

Ona *öyle mi* dercesine baktım. "Aynısını ben yapsam..." *Demediğini bırakmazdın,* diyerek cümlemi

tamamlayacağım sırada lafımı kesti.

"Yapabilirsin."

"İğreniyorsun."

"Hayır," dedi gülerek. "Salyadan iğreniyorum. Dudaklardan değil." Parmağını dudağımda gezdirdiğinde karnıma tekme yemiş gibi oldum. Gerçekten ne yaşanıyordu şu an? "Hem seninkiler oldukça güzel. İğrendirmeleri mümkün değil."

"Öyle mi?" diye sordum şaşkın bir sesle. *İyi ki beni cesaretlendirecek kadar alkol almıştım.* Aksi takdirde ona yaklaşma fırsatını utancımdan kaçırırsam yarın sabah bundan pişman olurdum. Kafasını salladığında parmaklarımı çıplak göğsüne koydum. Kafasını aşağı indirerek gözleri ile göğsünde hareket eden parmaklarıma baktığında onun da benim gibi şu an ne halt yediğini sorguladığını farkındaydım ama yine o da benim gibi uzaklaşamıyordu.

Oturduğum yerde doğrularak dudaklarımı tıpkı onun yaptığı gibi boynuna bastırdım. Kafasını biraz daha geri attığında gözlerimi açarak yüzüne baktım. Kafası koltuğun yastığına yaslıydı, dudakları aralıktı ve ela gözleri kısık bir şekilde beni izliyordu. Yüzünde gördüğüm ifade sarsılmama neden oldu. Daha önce ne bu kadar güzel ne de bu kadar deli eden bir manzarayla karşılaşmamıştım. Dudaklarımı aşağı indirerek köprücük kemiğine bastırdığımda gözleri biraz daha kısıldı ve dudakları aralandı.

Kısık bir nefes aldığında kasıklarımın karıncalandığını hissettim. Daha önce hiç yaşamadığım bu yabancı his bacaklarımı birbirine bastırmama neden oldu. Dudaklarını yalayarak saçımı okşadığında dudaklarımı tekrar köprücük kemiğine bastırdım, gözlerine bakarken iznim olup olmadığını ölçmeye çalışıyordum ancak konuşmasına gerek yoktu, saçlarımı okşaması devam etmem için bir işaretti zaten. "Rahatsız etmediğine emin misin?"

diye sordum kafamı kaldırıp gözlerine baktığımda, parmaklarım göğsünü okşuyordu. "Rahatsız ediyor mu?" diye sordum tekrardan, çünkü onu rahatsız edecek bir şey yapmak istemiyordum. Kafamı göğsüne yasladığım için alttan bir bakış atmak zorunda kalmıştım.

"Dudakların mı?" diye sordu sertçe yutkunduğunda. Az kalsın gülecekti. "Hayır, bebeğim. Rahatsızlık, şu an hissettiğim şey bile değil."

"Bebeğim mi?" diye sordum dudaklarımı tekrar göğsüne bastırdığımda. Kafasını geri attığında pürdikkat beni izliyordu ve dudaklarından bir hm sesi çıkmıştı. "O nereden çıktı?" diye sordum kendimi istemsizce kendimi bacağına bastırdığımda. Heyecandan ellerim titriyordu ve yanıyordum.

"Bebeğim," dedi sonra tekrardan, sanki dilinde nasıl durduğuna bakıyordu. "Niye? Yanlış mı söyledim?"

"Ne söylemek istiyordun?" diye sordum gülmemek için dudaklarımı ısırdığımda.

"Moy rebenok," dedi onunla uğraştığımı anlamayarak. "Niye? Yanlış mıydı?"

"Yo..." Dudaklarımı tekrardan göğsüne bastırdım. "Doğru."

"Ha," dedi dudaklarımı okşadığında. "Sadece doğrulatmak istiyorsun yani. Doğrularız, sorun yok. Ama bence şu an yaptığın, *ödeşmeyi* çoktan geçti."

"Ne ödeşmesi?" diye sordum gülerek. Kafam daha da güzel olmuştu sanki.

"Ben seni bir kere öptüm," dedi gergince doğrulduğunda. "Sen kaç kere öptün?"

"Bilmem," dedim omuzlarına dokunduğumda. "Saymıyordum."

"Ben sayıyordum," dedi gergin bir sesle.

Beni birden kucağından kaldırdı ve az önce oturduğu sandalyeye oturttu. Karşımda dikildiğinde altındaki siyah şorttan bile belli olan sertliğine

baktım ve kafamı geri atarak istemsizce güldüm. "Onu fark edebildiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordum. "Bu etkilenmiyorum yalanların o yüzden inandırıcı gelmiyor."

"Etkilendiğimi gizlemiyorum ki," dedi eğilerek yüzümüzü eşitlediğinde. "Hatta aksine... *Çok* etkilendiğim için böyle davranıyorum. Çünkü kendimi durduramayacağımı biliyorum." Çenemi tutarak yüzümü yüzüne yaklaştırdığında, "Seni *istemediğim* için itmiyorum," dedi. "*İstediğim* için itiyorum. Bunu fark et."

Hipnoz olmuş gibi yüzüne bakarken, "Farkındayım zaten," dedim. Dudaklarımı tekrardan teninde gezdirmek için ölebilirdim bile. Hiç iyi şeyler hissetmiyordum.

"Bekle burada," dedi kapıdan çıkarken. "Bir şey getireceğim."

Birkaç dakika sonra elinde bir kutuyla gelmişti. Siyah kutuyu açtığında kutunun içinde bir yüzük olduğunu gördüm. Kocaman bir pırlantaydı. Yanında ise ucunda elmastan bir haç işareti olan bir kolye vardı.

"Bizim ailede erkekler yüzük yerine bunu takıyorlardı," dedi kolyeyi eline aldığında. "Babama, dedesinin, dedesinin, dedesinden kalmıştı. Bu yüzük de öyle. İkisi bir takım."

"Takım mı?" diye sordum şaşkın bir şekilde. "İki tarafın da yüzük takması gerekmez mi?"

"Bak," dedi yüzüğü eline aldığında. "İçinde bir yazı yazıyor. İncil'den bir söz. Geri kalanı da haçın arka tarafında yazıyor. O yüzden birbirlerini tamamlıyorlar."

"Ne yazıyor?" diye sordum merakla.

"Her şeyden önce birbirinizi candan sevin," diye mırıldandı yüzüğe bakarken. Yüzüğü sağ elimdeki yüzük parmağına geçirdikten hemen sonra ucunda

haç kolyeyi eline aldı ve ters çevirerek arkasındaki yazıyı gösterdi. "Çünkü sevgi birçok günahı örter." Sonra kolyeyi boynundan geçirerek taktı ve dudaklarını yanağıma bastırdı.

20. Bölüm: "Dünyaya Karşı Durmak"

İyi okumalar.
Lütfen oy vermeyi unutmayın.
Bölümlerin ne zaman geleceğinden haberdar olmak için Instagram'ım: hazel.noya
Twitter hesabım: davincitookapen

20. Bölüm: "Dünyaya Karşı Durmak"

Lucy Daydream, Monsters
LANKS, Man
Çakır Elem
Bir Aslan sürüsünün içinde bir Çakal olmanın, dışlanmışlıkla beraber getirdiği bazı avantajlar vardır. Aslanlar, kendilerini beğenmiş varlıklardır. Bu yüzden hiçbir zaman onlardan daha *aşağıda* görünenlerin onlar için bir tehlike arz edeceğini düşünmezler. Bu da gölgelerin arkasında, istediğin kadar yükselebileceğin anlamına gelir.
Çakallar, Aslan oluncaya kadar yükselebilir.
Ama asla bir Aslan olamazlar.
Asla bir Aslan olamayacağım.
Bunu biliyorum.
Çektiğim bu acı, kinimi doğuruyor.

Aile her şeydir sözleriyle büyütüldüm, bir bebek gibi kandırıldım ve sonra da çöpe atıldım.

"Ben yokken neler oldu?" Sorunun sağ taraftan geldiğini biliyordum, onun sesini binlerce insanın bağırdığı bir salonda bile tanırdım ama dönüp ona bakmadım. "Hızlı özet, Fyo. İşim var."

"Ne işin var?" diye sordu Fyo. "Yine kavga mı çıkaracaksın?"

"Benim yaptıklarımı mı sorguluyorsun?" diye sordu Denis. "Sana bunu yapabileceğini düşündüren ne, kuzen?"

Sesinde her zamanki öfke vardı.

Bu dünyaya karşı öfkeli olan adamları gözlerindeki bakıştan tanırım. Sanki çok büyük bir adam olabilecekmişler gibi onların sırtını sıvazlarken yabancı bedenler, onlar aynaya baktığında bir hiç görmekle meşguldürler.

Onun gibi.

"Götün fazla kalkmasın," dedi Fyo öfkeli bir sesle. "Benimle konuşuyorsun, bir itinle değil."

"Götüm istediğim kadar kalkar," dedi Denis kahkaha attığında. Normal bir insanın kahkahası samimi ve içten olurdu, değil mi? Güzel şeyleri çağrıştırırdı. Onunki öyle değildi. Hastalıklı olduğunu her şekilde belli etmeye yemin etmiş gibiydi. "Dima olan benim. Sen değilsin. Eğer yönetebilecek taşaklara sahip olsaydın, Dima ben olmazdım, sen olurdun. Değil mi, kuzen?"

"Tek bir lakap bu Denis," dedi Fyo, tam yanıma oturduğunda. "Tek bir lakap. Başka bir şey değil. Sana verildiği gibi, kolayca alınabilir de. Bu hayatta seni sen yapan şey hareketlerindir, insanların sana taktığı bir isim değil."

"Bana neden hiç saygı duymuyorsun?" diye sordu Denis. "Neden senin gözünde hiçbir zaman saygıyı hak etmiyorum? Abim ortada yok. İşe yaramaz olan

ise bu ailenin verdiği sorumlulukları yüklenmek yerine partilemekle meşgul. Ben buradayım, Fyo. Buradayım. Hep buradayım. Ailem için. Aileme sahip çıkmak için. Ama yine de sana yaranamıyordum. Hiçbirinize... Hiçbir zaman yaranamıyorum. Yüce İsa... Gerçekten bazen tüm ailemi kurşuna dizmek istiyorum."

"Hapishane seni duygusal mı yaptı, kuzen?" diye sordu elinde bir şişe ile gelen Andrei gülerek. Her zaman en gevşekleri oydu. "Sakin ol. Seninle gurur duyuyoruz. Sen olmasan ne yapardık?"

"Siktir git, Andi."

"Buradayım diyorsun," dedi Fyo sinirle. "Ama iki buçuk senedir ortada yoktun. Herkes sana ihtiyaç duyarken yine itlik peşinde koşmadan duramadın ve kendini o aynasızların gözüne soktun. Şimdi ise yine kavgadan kavgaya koşuyorsun." Fyo'nun bana döndüğünü hissettim. "Sizin ikinizin arasında yine ne dönüyor? Aranızda hiçbir şey olmayacağı konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Aramızda hiçbir şey yok," dedim keskin bir sesle, Andi'nin elindeki puroyu aldığımda.

"Siktir git amcık," dedi Denis.

Sen siktir git amcık. Hep yaptığın gibi.

"Böyle şeyler bizim içimizde hoş karşılanmaz," dedi Fyo. "Kapılar ardında ne yapıyorsanız yapın. Dışarıdaki kimsenin ruhu duymayacak, tamam mı?"

"Bana bu ünvanı verdiğinizde tüm güç sende olacak, demiştiniz," dedi Denis gülerek. "Ama kendi hayatımı yönetme gücü bile bende değil. Bu nasıl bir dolandırılıcık oluyor sence, kuzen? Hep övündüğün onurun nerede?"

"Sadece ailemi koruyorum," diye cevapladı onu Fyo.

"Sikeyim senin..."

"Aramızda zaten bir şey yok," dedim ısrarla. "Bu konuyu kapatabilir miyiz? Fyo, ona bilmesi

gerekenleri anlat. Siktir olup gidelim. Uyuyacağım. Saat gecenin beşi."

Sahip olduğum tek şeyi de kaybetmek istemiyordum. *Ama onlar da seni ancak olmalarını istediğin kişi olduğunda seviyorlar,* diye fısıldadı kafamın içindeki ses. Önemli değildi. Öyle bir özgürlüğe hiçbir zaman erişemeyeceğimi biliyordum. Burada en azından, bir Çakal olduğum için ezilmiyordum.

Kafamı kaldırdığımda Denis'in yeşil gözlerinin bana baktığını gördüm. Karşımdaki koltuğa adeta yayılmıştı. Suratındaki morluğa buz tutuyor ve kafasını yastığa yaslamış bir şekilde beni izliyordu. Her zaman olduğu gibi ters bir şey demesini bekledim ama hiçbir şey demeden doğruldu ve önündeki sehpada duran viski bardağını dudaklarına yasladı.

"Cigara var mı?"

"Bok var," dedi Fyo. "İki senenin açığını kapatman lazım. Burada boş muhabbete yer yok."

"Tamam," dedi Denis. "Ne dönüyor?"

"Geçen ay, Aslanlar dört tane adamını öldürdü," dedi Fyo. Sonrasında bana dönmüştü. "Buna senin yorumun ne?"

"Onun üstüne gitme," dedi Denis. "O Aslan falan değil. Bizden birisi."

"Soy adı öyle demiyor."

"Siktir git, Fyo," dedim sinirle. "Hâlâ mı aynı şey?"

"Sana yüzde yüz güvenip güvenmeyeceğimi nereden bilebilirim?" diye sordu Fyo. "Biz bir örgüt değiliz, aileyiz. İçeride güvenmediğimiz, bizden olmayan birine yer yok."

"O aileden," dedi Denis. "Ben karar vermiyor muyum buna? O gücü de mi elimden alacaksın? Sakin ol biraz, kuzen. Yoksa kafanı patlatmak zorunda kalacağım. Benim masamda kimin oturacağına

yalnızca ben karar verebilirim. Anladın mı beni? Haddini bil."

"Öyle olsun Deni," dedi Fyo güldüğünde. "Ama sana ihanet ettiğinde gelip de bana ağlama."

"Ben gidiyorum amına koyayım," dedim ayağa kalktığımda. Kapıya doğru yürürken Denis oturduğu yerden kalkmadan kolumu tuttu ve sinirli bir şekilde koltuğu işaret etti.

"Benim masamdan ben kalk demeden kalkılmaz."

"Bana bu sert çocuk numaraların hiç sökmüyor," dedim ona doğru eğildiğimde. "Gecenin sonunda dizlerinin üstüne çöküp yalvaran hep sen oluyorsun."

Denis hastalıklı bir şekilde kahkaha attı ve kafasını salladı. Birkaç saniye sonra o sahte ve hasta kahkaha da silinmişti yüzünden, taş gibiydi. Bana beni öldürmek istiyormuş gibi bakarken, "Otur," dedi. "Yoksa kafana sıkarım."

Derin bir nefes alsam da kapıdan çıkıp gitmek yerine az önce kalktığım yere tekrardan oturdum. Aslında bu güce sahip olmadan önce daha sevimli bir çocuk olduğunu düşünüyordum bunu yaparken. Her zaman hasta bir yanı vardı... Ama en azından bir zamanlar iyi bir yanı da vardı.

Ama bu dünya iyi olan her şeyi yok ediyordu.

"Yarın kiliseye gidelim," dedi Fyo. "Bence çıkarman gereken çok günah var."

"Çıkardıkça yenisini işleyen bir doğam var," dedi Denis gülerek. "Onu ne yapacağız?"

"Sana yapacaklarını söylüyorum," dedi Fyo. "Yarın sabah teyzemlerle beraber ayine katılacaksın. Sonra da aile kahvaltısına. Öğlen çocukları göreceksin. Akşam ise amcamlarla akşam yemeği yiyeceksin. Özür dileyeceksin ve kendini tekrar kabul ettireceksin."

"Sen benimle neden emir vererek konuşuyorsun lan?" diye sordu birden Denis belindeki silahı

çıkardığında. "İçinde tek kurşun var, Fyo. Burada rulet oynattırma bana. Götünü terletirim senin. Uslu dur."

"Artık biraz mevzulara gelebilir miyiz ya evde karım bekliyor," dedi Andrei. "Aslanlar dört kişiyi öldürdü. İcabına bakması gereken kişi sensin. İntikamını nasıl alacağını bilmem ama yerde kan kalmayacak. Tikhon bu gece seninle görüşmek istiyor. Anlatacakları varmış. Aslanlar, Rozanovlara bulaştı. Borisov ve Narbekov. Yakında savaş çıkacak. Ayrıca Aslanlar'ın arasında bir olay dönüyor. Taht savaşı. Her zamanki gibi. Fırsat bu fırsat."

"Ne olayı?" diye sordu Dima, ilk kez bir şey ilgisini çekmiş gibi doğrulmuştu. Yanında duran adam içkisini tazelediğinde kadehi dudaklarına yaslayarak anlat dercesine Andi'ye baktı.

"Narbekov ve Borisov'un birbirine girmesine çok az kaldı," dedi Andrei. "Leo'nun erkek çocuğu olmadığı için tahtta hak ilan edecekler. Parçalanacaklar. Ben derim ki..."

"Biz de bu işe girelim," dedi Denis deli gibi güldüğünde. "Evet, bunu kesinlikle yapacağız. Aralarında daha fazla destekçisi olan kim?"

"Narbekov," dedim. "Ama Borisov bu sıralar, Elem destekçilerini kendi tarafına çekmeye başladı. Eşitlenecekler. Ayrıca Olovlar da ondan yana."

"Ama ben favori ata oynamayı hiç sevmem ki!" dedi Denis bir çocuk gibi. "O zaman heyecanı nerede?"

"Neden Odkan'a oynamak istedin ki?"

Denis gülerek kafasını işaret etti. "Buradan gidik ya," dedi eğlenir gibi. "Aynı benim gibi... Beni neden baş geçirdiler sanıyorsun? Bizim gibileri yönetmek daha kolay olur. Aklı başında adamın zihnine sızamazsın. Ama bizim tüm kabuslarımızı yönetebilirsin. Bir gardımız yoktur çünkü. Amacımız

da. Kullanılmaktan başka... Fyo, öyle değil mi, canım kuzenim?"

"Saçmasapan konuşma, Dima."

"Şimdi Dima diyorsun, değil mi?" diye sordu Denis gülerek. "Siz var ya istiyorsunuz ki babam gibi orospu çocuğu olayım. Babam gibi çocuk kaçırayım da öldüreyim. Onun Narbekovlara yaptığı gibi. O zaman bana saygı duyacaksınız, değil mi?" Birden silahı çıkararak Fyo'ya sıktı. Tam koluna. Onun ne yapacağı hiçbir zaman o kadar belli olmuyordu ki salonda duran kimsenin şaşırmadığına emindim.

Fyo acıyla çığlık attı ve bir küfür etti. "Ne yapıyorsun lan sen, orospu çocuğu?"

"Siktir git lan masamdan!" diye bağırdı. "Siktir git! Kafana sıkacağım yoksa!" Fyo ayağa kalkarak adeta koşmaya başladığında Andrei hâlâ koltukta oturuyordu. "Sen de siktir git," dedi Denis. "Defol! Hepiniz çıkın!" Ayağa kalkacağım sırada, "Sen kal," dedi bana bakmadan.

"Sizi yalnız bırakmam," dedi Andrei.

"Oğlum öldürtmeyin bana kendinizi!" diye bağırdı Denis sinirle. "Siktirin gidin odamdan lan!"

Bir anda ayağa kalkıp Andrei'ye yönelince Andrei odadan kendini adeta kaçarcasına attı. Kapıdaki görevli adam da korkudan bir şey demeden çıkınca odada sadece ikimiz kalmıştık.

Denis eliyle yüzünü ovuşturduğunda durduğu yerde volta atmaya başladı. Ağzımı açıp ona iyi misin diye sormak istesem de bunu yapmak istemedim çünkü her zamanki hallerinden yorulmuştum.

İki senedir görmesem de.

Beni ömürlük yormuştu.

"O çocuktan ayrılıyorsun," dedi volta atmaya devam ederken.

"Siktir git ya."

"Ciddiyim," dedi bana baktığında. "Yarın sabaha ayrılmış ol."

"Öyle bir şey yapmayacağım," dedim net bir sesle. "Siktir git başımdan. Bak, senin yüzünden burayı kaybetmek istemiyorum. O yüzden hareketlerine çeki düzen ver."

"Benim yüzümden burayı kaybetmek istemiyor musun?" diye sordu inanmıyormuş gibi. "Sen benim için buradasın." Oflayarak az önce oturduğu koltuğa kendini geri attı. "Ya da öyleydin eskiden en azından." Hiçbir şey demediğimde, "Neden benden ayrıldın?" diye sordu. "Bende olmayıp da o çocukta olan ne var?"

"Normal birisi," dedim sadece. "Daha kolay."

"Ben anormalim, öyle mi?" Ona *sence* dercesine baktığımda tekrar ofladı. "O zaman neden onun yanında değil de benim yanımdasın?"

"Çünkü sen benim patronumsun." Omzumu silktim. "Mevzu yoksa gideceğim. Uykum geldi."

"Burada uyuyabilirsin," dedi koltuğu işaret ettiğinde. "Kimse seni rahatsız etmez."

"Evime gitmek istiyorum," dedim sigaradan bir nefes aldığımda.

"Keşke babam ölmeseydi," dedi kısa bir sessizlikten sonra.

"Ne alaka şimdi, Denis?" dedim. "Onun öldüğü gün mutluluktan delirdin. Şimdi onu özlüyor musun? Sana yaptığı onca şeyden sonra?"

"Onu özlemiyorum," dedi kısık bir sesle. "Bu sorumluluğun benim üstüme kalması... Beni kabul etmiyorlar bile. Piyon olarak kullanıyorlar. Başta olup saygı görmeyen adam gördün mü hiç? Ben görmedim. Kendimden başka."

"Saygı kazanılan bir şey," dedim. "Bu görevi sana verdikleri gibi hapse girdin, ortada yoktun, bir şey yapmadın bile oğlum. Kendini kanıtlama fırsatın şu

an başlıyor. Bunu batırma ki hepsi ne kadar haksız olduğunu görüp önünde titresinler. Ayrıca daha yaşın kaç sanki amına koyayım da saygı duymuyorlar bana diye ağlıyorsun. Hepsi senden on yaş büyük bu adamların."

"Yaşlarını sikeyim onların," dedi sinirle. "Biz Odkan'a bu olayda bir güzellik yaparsak eğer, o da o dört Aslan'ın icabına bakmamıza yardımcı olur. Hem iç işlerine de karışabiliriz. Böylece bana saygı duyarlar."

"Benimle bu konuları konuşmak istediğine emin misin?" diye sordum alaycı bir sesle. "Hani ben onlardanım ya... Güven olmaz."

"Sikeyim onların dediklerini," dedi. "Hepsinden çok güveniyorum sana." Yeşil gözleri bana döndü. "Yanındaki o kız kimdi?"

"Hiç kimse."

"Çakır," dedi uyarır gibi. "Sen de bana sadıksın, değil mi?"

"Evet," dedim. Öyleydim de gerçekten. Ama beni dışlamayan tek aile üyemi satmazdım. "Öyleyim."

"O hâlde neden cevap vermiyorsun?"

"Sadece bir kız Dima," dedim. "Önemli biri değil. Arkadaşım."

"Denis," dedi düzeltir gibi.

"Takıldığın şeyi sikeyim," dedim gülerek. "Bu Aslanların işine girmek istediğine emin misin? Bak, Narbekov kindar adamdır. Borisov sana iyilik yapsın diye onun kinini kazanma. Zaten senin soy isminden iğreniyor, biliyorsun."

"Soy ismimden ben de iğreniyorum," dedi tükürür gibi. "Babamın yediği bok yüzünden Narbekov gibi bir adam bana nefret beslemez. Onun babasının yediği boklara gelecek olursak çünkü, tüm dünyanın onu tanımadan ondan nefret etmesi gerekiyor." Bir sigara yaktığında bana döndü. "O saygıyı kazanmak

istiyorum. Ezilen bir çocuk olmak istemiyorum. Bu yüzden işime yarayanı yapacağım. Roberto ve Tikhon ile buluşacak ve Odkan'a ne kıyak geçebilirsek geçilmesini sağlayacağım."

"Aynı şeyi Narbekov'a da yapabilirsin."

"O bizle iş birliği yapmaz," dedi Denis. "Oyunu tek başına oynar. Öyle bir doğası var... Bunu biliyorsun. Neden riske gireceğim oyunu seçeyim ben? Sıkıldım riskli hamleler yapmaktan. Sonra elimde patlıyor." Tekrar koltuğa oturdu. "Senin bu sikik kuzenin ne bok yiyor?" diye sordu birden.

Bengi'den bahsettiğini sanarak gerildim. "Nasıl yani?"

"Nerede diyorum," dedi sinirle. "Borisov'a mı çalışıyor? Neden destekçilerini kaptırıyor bu lavuk?" Ongun'dan bahsettiğini anlayarak rahatladım. "En güçlü kesin Odkan mı olacak? Onun tarafında olacaklarına emin miyiz? Bu Narbekov'un, bu Elemleri yanına almasının bir yolu var mı? O piç hayatımda gördüğüm en zeki piç. Çevirir bir şeyler yine."

"Saçmalama," dedim. "Elem destekçileri, Narbekovlardan nefret eder. Tarih boyunca birbirlerine yapmadıkları kalmadı."

Sonra bir an, aklıma gelen şeyle duraksadım.

***O piç hayatımda gördüğüm en zeki piç,* demişti Dima.**

Benim de hayatımda gördüğüm en zeki piçti.

Ve ortada, kimsenin bilmediği, onun ağına düşebilecek, kolayca kandırabileceği ve faydalanabileceği bir Elem daha vardı.

Bu aralar, daha önce hiç gelmediği Moskova'ya sık sık gelip duran bir Elem. Kaçtığı birileri olan ve bana eski sevgilim yalanını uyduran bir Elem.

"Sikeyim," dedim birden oturduğum yerden fırlarken. "Galiba feci oyuna geliyoruz."

Bana çatık kaşlarıyla baktı.

Birkaç saniye duraksadım. Bu dünyada ondan başka güvenecek başka birine sahip olmadığımı anlamama yetecek kadar kısa bir süreydi bu. Narbekov güçlenirse işimin biteceğini biliyordum ve aile, kan ile alakalıdır sözüne artık inanmıyordum.

Bengi Elem

Çünkü sevgi birçok günahı örter.

Bütün gece kafamın içinde aynı ses, aynı cümleyi bana tekrar edip durdu.

Bana yüzüğü taktıktan sonra neredeyse benden kaçarak uzaklaştı. Üst kata çıktı ve su sesi geldi, büyük ihtimalle duşa girmişti çünkü o kadar uzun bir süre su sesi kesilmemişti ki, en son sıkılarak salona girmek zorunda kalmıştım. Koltuğa yattığımda yuyacağımı düşünüyordum ama gözüme uyku girmemişti. *Acaba neden?* Onun uyumadığını biliyordum ama nedense yanına gitmeye utanıyordum.

Çok iyi. Bir utancımız eksikti.

Makyajımı, hatta üzerimdeki elbiseyi bile çıkaracak hâlim olmadığı için kendimi olduğu gibi yatağa atmıştım. Belki de bu yüzden uyuyamıyordum çünkü üzerimdeki elbise son derece rahatsız hissettiriyordu ve yüzümde ağır bir makyaj olmamasına rağmen, hiçbir zaman makyajla uyuyan biri olmamıştım. Banyoda Sara'nın makyaj temizleme suyu ya da yüz temizleme jeli olduğuna emindim çünkü makyaj malzemelerini de ondan kullanmıştım.

Sara demişken... Bunca saat eve hâlâ gelmemişlerdi ve Tolun'un morali bozuk gibiydi. Acaba bir şey mi olmuştu aralarında?

Yeterince derdim olduğundan bunu düşünmemeyi seçerek koltukta doğruldum. Tüm odanın bir duvarı neredeyse camla kaplı olduğu için içeriye vuran şehir ışıkları salonun karanlık olmasını engelliyordu ve

karanlık olmaması da, uyuyamamın sebeplerinden biriydi. Oflayarak üzerimdeki battaniyeyi ittirdiğimde gözlerim parmağımdaki yüzüğe kaydı. O kadar ağırlık yapıyordu ki neredeyse rahatsız hissettiriyordu. Elimi havaya kaldırarak istemsizce yüzüğü incelemeye başladım. Sade bir yüzüktü ama taşı gerçekten kocamandı. Acaba piyasa değeri ne kadardı? Ailesinin ne kadar zengin olduğunu ve bu yüzüğün aile yüzüğü olduğu hesaba katılırsa eğer, hayal edebileceğimden bile pahalı olmalıydı. Yüzüğü parmağımda döndürdüm, parmaklarım ince olduğu için bana biraz bol geliyordu ama sorun çıkaracak kadar değildi. Yine de gerçekten, çok ağırlık yapıyordu. Her zaman takmamı istemezdi, değil mi? Alışacağımı sanmıyordum.

Üzerimdeki elbiseyi Sara'nın pijamalarından biriyle değiştirmeye ve yüzümdeki makyajı çıkarmaya karar verdim ama bunun için üst kata çıkmam gerekecekti ve onunla karşılaşmak istemiyordum. Bu yüzden kafamı kaldırıp çaktırmadan merdivenlerden yukarı baktım, zaten bir odaya sahip olmadığından, yatağı üst katın direkt ortasındaydı ama orada değildi.

Saatlerdir üst katta olduğunu düşündüğümden bir kere bile yukarı bakmamıştım. Tuvalete bile gitmemiştim. Ama üst katta değil miydi? Neredeydi o zaman? Evden çıkıp gitmiş miydi? Ama çıksaydı görürdüm çünkü tek kapı salondaydı.

Salondaki masanın üzerine koyduğum çantamın titreştiğini fark ettiğimde koltuktan kalkarak çantamı aldım ve içini açtım. Telefonumu kontrol ettiğimde hiçbir bildirim gelmediğini gördüm, zaten benim telefonuma mesaj atabilecek tek kişi oydu. Kaşlarım çatılırken elimi tekrar çantanın içine soktum ve bir telefon daha çıktığını görünce şaşkınlıkla elimdeki telefona baktım.

Birkaç saniye sonra, Çakır'ın mekanın içine girdiğimizde kaybolmasın diye telefonunu çantama attığı aklıma gelmişti. Telefonunu bende unutmuştu.

Telefon art arda titreşmeye devam ederken merak ederek ekrana baktım. Telefonda şifre olduğu için mesajları okuyamıyordum ama atanı görebiliyordum. *Denis.* Telefona adeta mesaj yağmaya başladı. *Üst üste.* Telefon o kadar hızlı titreşiyordu ki sese tahammül edemeyerek telefonu koltuğun üzerine bıraktım ama mesaj yağmaya devam ediyordu. Sonunda telefonun titreşimi durduğunda mesaj sayısına baktım. *37 mesaj.* Ve hepsi aynı kişidendi.

Hem de sabahın bu saatinde. Çakır neredeydi ki? Ayrıca öyle kalkıp gittikten sonra bu geceyi beraber bitireceklerini düşünmüştüm. Onunla değilse nereye kaybolmuştu? Telefonunun nerede olduğunu neden sorgulamıyordu? Numaram onda vardı ama belki hatırlamıyordu. Belki de benim uyanıp ona ulaşmamı bekliyordu. Ama telefonu yokken ona nasıl ulaşacaktım ki?

Çakır'ın telefonunu bırakarak kendi telefonumu elime aldığımda gözlerim evin içinde dolaştı ve ayağa kalkıp mutfağa baktım ama orada da değildi. Tuvalette miydi acaba? Ama banyonun kapısı da açıktı.

En sonunda telefonumu açarak mesaj atmaya karar verdim.

B: Neredesin sen? (05.07)

Mesaj anında geldi. *Hayret. Sessize alınmamış ya da engellenmemiştim.*

H: Uyumadın mı sen? (05.07)

B: Hayır. Nereye kayboldun? (05.07)

H: Bir yere kaybolmadım. Çatıdayım. (05.08)

B: Ne yapıyorsun orada? (05.08)

H: İçiyorum. (05.08)

B: Yine mi? Zaten tüm gece içmedin mi? Sorunun ne? (05.09)

H: Bir sorunum yok. Alkol sorunum olduğunda tükettiğim bir şey değil. Neden her seferinde bu kadar abartılı tepki verdiğini anlamıyorum. (05.10)

B: Sen abartılı tepki görmemişsin. Kendin duvar gibi olduğundan bir ters cümleyi abartılı tepki sanıyorsun. (05.10)

B: Ama abartılı tepki öyle olmaz, haberin olsun. (05.10)

H: Olsun. (05.10)

B: Ne diyorsun? (05.11)

H: Haberim olsun. (05.11)

B: Bu mesela, asla kabul etmesen de, senin sarhoş konuşman. Bundan haberin var mı? (05.12)

H: Ben sarhoş olmam. (05.12)

B: Oluyorsun. (05.12)

H: Olmuyorum, prenses. (05.12)

B: Oluyorsun. Aptalca konuşmuyor olabilirsin ama tavırların değişiyor, konuşma şeklin de, normalde yapmayacağın şekilde boş sözler söylüyorsun mesela. Bu bir hakaret değil. Kabul edebilirsin. (05.13)

H: Olunca edeceğim, söz. (05.13)

Mesela, bu kadar inatlaşması da tamamen kafasının güzel olması ile ilgiliydi çünkü normal bir zamanda, inatlaşmak için kelime sarf etmekle uğraşmadan kestirip atardı. Ama asla kabul etmeyeceğini anladığımdan artık boşuna çaba sarf etmeyecektim.

B: Neden çatıdasın? (05.14)

H: Manzara güzel. (05.14)

B: Salonun da manzarası güzel. (05.14)

H: Ev çok sıcak. (05.14)

B: Sıcak falan değil. Dışarısı -4 derece. Senin enüşümeyenadambenim yarışından gına geldi. (05.15)

H: Gına geldi ne demek? (05.15)

B: Of git başımdan ya. (05.15)

H: Ciddiyim. Türkçem iyi diyince dalga geçiyorsun, değil diyorsun. Ben bilmediğim şeyler olduğunu kabul edip sorunca ciddiye almıyorsun. Bazen konuştuklarının yarısını anlamıyorum. Bozuntuya vermemek için çaktırmıyorum. (05.16)

İstemsizce kahkaha attım çünkü söylediklerimi anlamadığı zamanlar olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama düşününce, bazen suratıma gerçekten boş baktığı zamanlar olduğunu fark ediyordum. Yüzündeki ifadenin sebebinin ne dediğimi anlamaması olduğunu düşününce tekrar gülmeye başladım.

B: Gerçekten mi? (05.16)

H: Evet. Türkçe biliyorum ama senelerdir kimseyle konuşmamıştım. Çoğu şeyi unuttum. Bazı kelimeleri anlamıyorum. Rusça konuşalım bence. (05.16)

B: Olmaz. İmkanı yok. (05.17)

H: Neden? (05.17)

B: Benim de Rusçam iyi değil sonuçta. Senin Türkçe konuşurken yaşadığım sıkıntıyı yaşayacağım. (05.17)

H: Yani senin sıkıntıya girmen varken ben neden gireyim ki diyorsun? (05.17)

B: Aynen öyle. En azından sen çaktırmıyorsun, ben çaktırırım. Rezil olmuş hissederim. Anlamadığım şeyler olursa yani... Önemli konuları benim anadilimde konuşacağız. Söz, çok sevdiğin aslan ve ceylan muhabbetini Rusça yapmaya devam edebilirsin. Onu anlamasam da bir şey olmaz zaten. Başım şişti aynı şeylerden. (05.17)

H: İngilizcen var mı? (05.18)

B: Var? (05.18)

H: İngilizce konuşalım. (05.18)

B: Ne alaka? (05.18)

H: Uluslararası dil. (05.19)

B: Senin İngilizcen var mı? (05.18)

H: No. (05.18)

B: Bu neydi şimdi? (05.18)

H: Yok bilmediğim için konuşalım diyorum sen konuşacaksın ben de çeviriye yazıp ekranı çevireceğim sana. (05.19)

H: Ne saçma sorular soruyorsun? (05.19)

H: SARHOŞ MUSUN? (05.19)

B: Sen gerçekten iyi değilsin bence. (05.19)

H: Süperim. (05.19)

Ona görüldü atarak ayağa kalktım ama Çakır'ın telefonunu ve kendi telefonumu elime almıştım, ona Çakır'ın telefonunun bende olduğunu söylemek için. Üst kattaki tuvalete girerek makyajımı çıkardım ve elimi yüzümü yıkadım. Sara'ya ait olan kıyafetleri üzerime geçirdiğim sırada tuvaletten çıktım. Çakır'ın telefonu çalmaya başlamıştı ve zil sesi Shakira'dan *Hips Don't Lie*'ydı.

Birden telefonuma bir mesaj geldi.

H: Hips Don't Lie? (05.23)

B: ??????????? (05.23)

H: Ne ses var değil mi kadında be? (05.23)

H: Sen de seviyorsun galiba. (05.23)

B: Senin kafan gerçekten yerinde değil. (05.23)

B: Çakır telefonunu bende unutmuş. O çalıyordu. (05.23)

H: Bu çocuk salak mı? (05.23)

H: Hani İngilizce konuşuyorduk bu arada? Hep Türkçe mi konuşacağız? (05.23)

Adamın kafası gerçekten yerinde değildi.

B: Rusların İngilizce konuşmasından bir bok anlaşılmıyor ki aksan yüzünden. (05.24)

H: Abartma. (05.24)

B: Öyle. Konuş bakalım, haklı çıkacağım. (05.24)

H: Bağırayım mı buradan aşağıya? Nasıl duyacaksın? Yanıma gel, o zaman konuşurum. (05.24)

B: Olmaz. (05.24)

H: Niye? (05.24)

B: Dışarısı çok soğuk. Gelemem.

Sen aşağı gel. (05.25)

Ama aslında soğuk olması ile falan alakası yoktu. Sadece utandığım için yanına gitmek istemiyordum. Ve saçma bir şekilde mesajlaşmak da hoşuma gitmişti çünkü mesajlaşırken normalde olduğundan daha komikti.

Normalde *hiç* komik biri değildi zaten.

H: Olmaz. (05.25)

Kaşlarım çatıldı. Hani benim nedenim belliydi de... O neden yanıma gelmekten kaçıyordu?

B: O neden? (05.25)

H: İçerisi çok sıcak. Gelemem. (05.25)

İçerisi çok sıcak gelemem* mi? Bu nasıl bir bahaneydi böyle? Bana yaklaşıp sonra geri çekilip durmasına zaten sinir oluyordum, bir de şimdi saçmasapan bahaneler mi uyduracaktı? Ben de öyle bahaneler uyduruyor olabilirdim ama... *Bana ne? O yapmasın.

Bir dakika kadar mesajı görüldüde kaldı çünkü ne yazacağımı bilemedim. Cevap verip vermemek arasında kaldığımda bir mesaj daha attığını gördüm.

H: (0:17) *Ses kaydı* (05.26)

17 saniyelik ses kaydı mı atmıştı o? Birkaç saniye gerçekten ses kaydı atıp atmadığını algılamak için ekrana baktım, sonra parmağım o kadar sert bir şekilde oynat tuşuna bastı ki telefonun ekranını bile kırabilirdim.

Ses kaydığını açtığım an ağzımdan bir kahkaha firar etti. En son ne zaman bu kadar sesli güldüğümü bile hatırlamıyordum. Ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bence onun da yoktu çünkü kafasının güzel olduğunu belli eden sesiyle İngilizce konuşuyordu ve hayatımda bu kadar Rusça gibi duyulan bir İngilizce

duymamıştım. Bu aksan falan değildi. Adam Rusça bir şekilde İngilizce kelimeler okumaya çalışıyordu.

B: Özür dilerim ama kahkaha attım. Hayatımda böyle bir aksan duymadım. İngilizce konuştuğuna emin misin? (05.27)

H: Sen de onu atsaydın ya karşılık olarak. (05.27)

B: Neyi? (05.27)

H: Kahkahanı. (05.27)

B: Gelseydin duyardın. (05.27)

H: Neden güldün ki konuşmama? (05.28)

B: Ses atarak İngilizce konuşmuş olman çok komik geldi bir an. (05.28)

B: Hâlâ konuştuğunun İngilizce olduğuna inanmıyorum ama. (05.28)

H: Pahalı okullarda ya da özel eğitmenlerle büyümedim, prenses. Okumamı bile istemeyen bir babaya sahiptim, bu kadar dil bildiğime şaşır sen aksanımı eleştireceğine. (05.28)

B: Of, seninle de biraz bile dalga geçilmiyor. Hemen kötü hissettiriyorsun insanı. (05.29)

H: Bengi, sadece şakalaşıyorum. Senin yaptığın gibi. Saçmalama. Neden her söylediğimi ciddiye alıyorsun? (05.29)

Neden her söylediğini ciddiye aldığımı gerçekten soruyor muydu? Dışarıdan ne kadar soğuk ve korkunç göründüğü hakkında bir fikri var mıydı? Ağzından tek bir kelime koparmak bile dünyanın en kötü şeyiyken, şakalaştığını düşünmemek benim suçum muydu sanki?

Ama yine de şakalaştığını duyunca rahatlamıştım çünkü o ne zaman çocukluğundan ya da kendi elleriyle kazıyarak yapmak zorunda kaldıklarından bahsetse ona karşı tehlikeli bir sempati beslemeye başlıyordum, pişman oluyordum, üzülüyordum. Onun kalbi hiç kırık olmasın istiyordum. Hiç kırılmasın istiyordum.

B: Acaba niye?
Bir düşün bakalım. (05.29)
H: Ciddi ve soğuk, bazen de çekilmez olduğumu kabul ediyorum ama sen kırk yılın başı gülmüşken tat kaçırıp sohbetin amına da koymam. Ben de şakalaşabiliyorum. Aslan değilim, insanım. :) Bu arada kırk yılın başı nadiren anlamında kullanılıyordu, değil mi? (05.30)
B: Evet, öyle kullanılıyor. Gına geldi ne demek anlamayıp bunu hatırlaman tam senlik olay. Ha bu arada son cümle çok tanıdık geldi. Çok bilgili biri söylemiş gibi. (05.30)
H: Ondan pek emin değilim. Bazen haklı konuşsa da sık sık aptallık yapıyor. Ama emin olduğum bir şey var. (05.31)
B: Neymiş o? (05.32)
H: Güzel kız. (05.33)
Yüzümde koca bir sırıtış belirdiğine emindim. Kendimi göremiyor olsam bile... İyi ki de göremiyordum zaten. Yoksa çok utanırdım. Bu düştüğüm hâlden... Ama durdurmak için de hiçbir şey yapmıyordum. Sadece daha da üstüne yürüyordum. Tehlikeli bir yol olduğunu bile bile, çıkışa yakın olmama, gerçekten istesem tam şu an kolayca kurtulabilecek olmama rağmen çıkıştan uzaklaşmak için elimden geleni yapıyordum. Daha sonrasında pişman olacağıma emindim ve o zaman geri dönebileceğim bir konumda da olmayacaktım ama kendimi geri çekemiyordum. Ona dokunduktan sonra bunu başaramıyordum. O bana kendini açtıktan sonra bunu başaramıyordum.
Onun neden hep sessiz kalmak istediğini şimdi anlıyordum. Çünkü konuşursa her şey mahvolacaktı. Bir kere o sınırı aşarsa... Öyle de olmuştu zaten. Şimdi her şeyi mahvolmaktan alıkoyan tek bir sınır vardı aramızda. Onu da aşmak için uğraşıp duran kişi

bendim. Ona dokunarak, onu öperek, onu hissetmek için can atarak yapıyordum bunu. Belki de oyunuma düşmediği ve buna izin vermediği için ona kızmak yerine teşekkür etmem lazımdı. Bizi kocaman bir hatadan uzaklaştıran tek şey oydu çünkü.

Kocaman ama güzel bir hata.

B: Kıskanmalı mıyım? (05.34)

H: Öyle bir şansın yok. (05.34)

B: Bu ne demek? (05.34)

H: Ben zaten nişanlı bir adamım. Boşuna kıskanma beni yani. Sonra üzülürsün. (05.34)

B: Nişanlın biliyor mu böyle sabahın köründe sarhoş sarhoş kızlarla konuştuğunu? (05.35)

H: Sorun edeceğini sanmıyorum. (05.36)

B: Neden sorun etmesin? Deli mi bu kız? (05.37)

H: Beni istemiyor. (05.37)

Onu ne kadar istediğimi bilse hayatının şokunu yaşardı ama bu ikimize de geri dönüşü olmayan saçma bir şey yaşatacağından bilmemesi en iyisiydi.

B: Nereden biliyorsun bunu? (05.37)

H: Gözler. (05.38)

B: Ne olmuş onlara? (05.38)

H: Birini isteyen insan nasıl bakar biliyorum. (05.39)

B: Nereden biliyorsun? Baktın mı hiç öyle birine? (05.40)

H: Baktım. (05.41)

İçimde beliren saçma kıskançlığa engel olamadım. Kimden bahsediyordu acaba? Nadia'dan mı? Elena olabilir miydi? Belki lisede tanıştığı bir kızdı. Hayatına onlarca kız girmiş olabilirdi. Ama sadece birinden bahsettiğine göre onun için gerçekten anlam taşıyan tek bir kişi olmuştu.

Rahatsızca oturduğum yerde kıpırdandım. Neden kıskanıyordum ki? Bunun umurumda bile olmaması lazımdı. O benim gerçek nişanlım falan değildi. Sadece iş birliği yaptığım, düşmanın oğlu olan ve asla

güvenmemem gereken birisiydi. O yüzden bana başka kızlardan bahsetmesini umursamamam gerekiyordu.

B: Şanslı kızmış. (05.42)

H: Hayır. (05.42)

B: Neden öyle düşünüyorsun? (05.42)

H: Çünkü anca bir şanssız benim yörüngeme girer. (05.43)

B: Sanırım biraz çapkınsın. Nişanlın, şu şanssız kız, güzel dediğin kız... Liste çok kalabalık. Biraz daha devam edersek aklımda tutamayacağım. (05.44)

H: Çapkın değilim. (05.44)

H: Her neyse. Uyu. Yarın erken kalkacağız. (05.44)

Konuyu kapatması karşısında kaşlarım çatıldı ama üstelemedim çünkü onunla o kızı konuşmak falan istemiyordum.

B: Neden? (05.45)

H: Alışverişe gideriz. Üstüne bir şeyler alırız. (05.45)

B: Neon pembesi mont? (05.45)

H: Unut onu. İmkanı bile yok. (05.46)

B: Sen de neon yeşili giyersin. Nişanı açıklarken çift gibi görünmüş oluruz eşleşen kombinlerle. (05.46)

H: Korkunç bir hayal gücüne sahipsin. (05.47)

H: İyi geceler. (05.47)

B: İçeri girmeyecek misin? (05.48)

H: Yok ya içerisi çok sıcak. Burada uyuyacağım. (05.48)

Adam resmen benden kaçıyordu. Ya da ben mi kafada kuruyordum? Ama yanıma gelmeden aynı evde mesaj atması normal miydi? Evin içine girmemek için resmen direniyordu şu an. Amacı neydi gerçekten anlayamıyordum artık.

B: Şaka mı yapıyorsun? Dışarıda kar yağmak üzere. (05.48)

H: Manzara güzel. İstersen gel. (05.48)

B: Uyu demedin mi? Gelirsem nasıl uyuyacağım? (05.50)

H: Koltuk var. (05.51)

H: Gel hadi. (05.51)

Az önce kaçıyordu ve şimdi bir anda yanında olmamı istediğine mi karar vermişti? Ona cevap vermediğimde bir mesaj daha attı.

H: Gelecek misin yoksa aşağı gelip seni kucaklayıp çıkarayım mı buraya? (05.52)

B: Aynen, kesin gerçekleşir bu. (05.52)

H: Geliyorum. (05.52)

Balkonun kapısının açılma sesini duyduğumda ciddi olduğunu anlayarak hızlıca bir mesaj yazdım.

B: Of, tamam. Geliyorum. (05.53)

H: Aferin. (05.53)

B: Benimle böyle konuşma. Sinir oluyorrrrruuuuummmmm. (05.53)

H: Sinir mi oluyorrrrrrrsuuuuuuunnnnn? (05.54)

Ona görüldü atarak iki telefonu da elime aldığımda tekrardan merdivenleri çıkmaya başladım. Evin içi soğumaya başlamıştı çünkü balkonun kapısı açıktı ve o ne kadar soğuk olduğunu kabul etmese de dışarıda dondurucu bir soğuk vardı.

Balkon kapısından içeri girdiğim anda soğuktan titremeye başladım. Altımdaki pijama altı şort olduğu için tüylerim ürpermişti. İçimden onun soğuk sevdasına söverken evin içi daha da soğumasın diye kapıyı arkamdan kapattım. Ev, apartmanın en yüksek katında olduğu için manzara resmen bulutlara dokunuyormuşsunuz hissi yaratıyordu içinizde, balkonun tamamı camla kaplı olsa da içeride ısıtacak herhangi bir şey olmadığından soğuktu. Karla karışık yağmur camlara çarpıyordu, saat daha altı olduğu için güneş doğmamıştı ve karanlığa gömülü şehrin içindeki gökdelenler göz alıcı şekilde parlıyordu. Balkonun en kenarında siyah bir koltuk vardı, önünde

ise büyük bir sehpa. Sehpanın önünde içki şişeleri ile birkaç bardak olduğunu fark ettiğimde oraya doğru yürümeye başlamıştım bile. Koltukta oturan bedenini görüyordum ama nedense ona bakmaktan utanıyordum. Özellikle de onu öptükten sonra.

Her seferinde kontrolü böyle kaybedecek miydim, merak etmeye başlamıştım. Ama bu konuda yalnız olmadığım için içim biraz olsun rahat etmişti bu gece. Çünkü benden çok daha tecrübeli ve çok daha keskin duvarlara sahip olmasına rağmen, o da benden uzak durmak konusunda, benim ondan uzak durmak konusunda olduğum kadar kötüydü. Ona doğru çekildiğimi hissettiğim için kendime kızıyor ve yükleniyordum ama o benden daha kötü bir hâlde olduğun bu gece kabul etmemiş miydi? Aramızda küçük bir fark vardı sadece. O sınırlarını korumakta benden daha iyiydi.

Moskova kadar soğuk bir Rus askeri... **Tabii ki sınırlarını korumakta iyiydi. Soğuk olmak, onun doğasında vardı.**

"Ne yapıyorsun burada?" diye sorduğumda kafasını kaldırarak bana baktı.

Neredeyse yatar şekilde uzandığı koltukta tamamen doğrulmuştu. Ela gözleri bana doğru döndüğünde neden bilmiyorum ama tekrardan utandığımı hissettim. Çünkü onun gözlerine baktığımda kafamın içinde hiç güzel şeyler canlanmıyordu. Eğer kafamın içinde dönenleri görebilseydi eminim ki bana olan bakış açısı değişirdi. Sanırım bu yüzden, en azından ona karşı her zaman uyuz olmam iyi bir şeydi. Eğer gerçeği görseydi ikimiz de freni bozuk bir arabayla son gaz gidip uçurumdan aşağıya düşecektik.

Yatıp uyuman gerekiyordu. Bu gece yapabileceğin en kötü tekrar bu adamın yanına gelmekti, Bengi. Gerçekten.

Ama kendi sesimi bile dikkate alamıyordum.

Konu o olduğunda...

Sanırım şimdi sınırları korumakla ilgili neden bu kadar konuştuğunu ve neden bu kadar çabaladığını anlıyordum. Bana neden bu kadar soğuk davrandığını da... Bu oyunu benden daha iyi tanıdığı konusunda haksız çıkmamıştı bir kez daha. Ve burada bahsettiğim oyun, sadece biz ve insanlar arasında olan oyun da değildi. Onunla benim aramda da bir oyun vardı. Sonu çok daha kötü ve karanlık bitebilecek bir oyun... Benden daha tedbirli olmasının nedeni, ben ihtimal bile vermezken bazı şeylere ihtimal vermesi olabilir miydi, acaba?

Mesela, bu aradaki çekime...

"Oturuyorum," dedi gevşek bir şekilde. Kafasının iyi olduğuna kesin olarak karar vermiştim. Ses tonu hiç onun sesi gibi gelmiyordu kulağa. "Kitap okuyordum."

"İçerisi karanlık," dedim koltuğun yanına geldiğimde.

"Gece lambası var," dedi sehpayı işaret ettiğinde. "Kapattım. Açayım mı?"

"Hayır," dedim yanına oturduğumda. "Karanlığı severim. Ne okuyordun?"

"Oblomov," dedi kitabı elime aldığım sırada. Koltukta kayarak bana yaklaştığını hissettiğim için vücudum ısınsa da tepki vermemeye özen göstererek eski kitabın sayfalarında parmaklarımı dolaştırmaya başladım. Kitabın kapağını açtım, ilk sayfada *EKATERİNA, 1989* yazıyordu. Yani annesinin kitabıydı.

"Bence bu kitabı ilk kez okumana imkan yok," dedim. "Rus Edebiyatı okumadım mı sen? Bu en önemli eserlerden değil mi?"

"Öyle," dedi. "İlk kez okumuyorum zaten."

"Kaçıncı kez?"

"Bilmem," dedi. "Saymadım."

"Yalan söyleme," dedim kitabı incelemeye devam ederken. "Her şeyi sayarsın sen."

Kapağı kopmak üzreydi ve sayfaların hepsinde karmaşık bir el yazısı ile notlar vardı. Altı çiziliydi. Hırpalanmıştı. Acaba kitabı böyle okuyan o muydu yoksa annesi miydi? Kitap anadilindeydi ve ne kadar Rusça bilsem de hiç bir kitabı Rusça okumamıştım şu ana kadar.

"Doğru," dedi gülerek. Sanki dediğim şey hoşuna gitmiş gibiydi. "Ama bu kitabı çok sevmiyorum. Üçüncü okuyuşum."

"Sevmediğin bir kitabı üç kere okuyorsan sevdiğini kaç kere okursun bilemedim," dedim kitabı incelemeye devam ederken. "Gerçekten tuhafsın."

"Üşüyorsun," dedi alakasız bir şekilde.

"Evet," dedim kitabı kapatarak aldığım yere koyduğumda. "Sana dedim, burası soğuk."

Ama üşüyen sadece bendim. Çünkü onun üstü, benim aksime çıplak olmasına rağmen soğuğa karşı hiçbir tepki vermiyordu. Gözlerimle kaslı vücudunu süzmemek için büyük bir çaba harcayarak kendimi gözlerine bakmaya zorladım ama nasıl oluyorsa gözlerine bakmak beni daha çok utandırıyordu. Bana gerçekten kafamın içinden geçenleri anlayabilecekmiş gibi büyük bir dikkat ve derinlikle bakıyordu. *Ürkütücü.* Bakışlarını en iyi tanımlayacak kelime buydu.

"İstersen içeri geçelim," dediğinde konuşmasını beklemediğim için bir anda ürperdim.

"Yok ya," dedim. "Haklısın. Manzara güzel."

"Ama burada uyuyakalırsan kesin hasta olursun," dediğinde omzumu silktim.

"O zaman bakmak sana kalır," dedim bacaklarımı üzerime doğru çektiğimde. Gözleri bacaklarıma takıldı. Nedense artık baktığını gizlemeye bile gerek duymuyordu. *O kısmı aştık mı yani?*

"Ne alaka?" diye sordu gülerek. "Ben sana içeri geç diyorum. Burada kalmak isteyen sensin. Bu durumda neden olay benim başıma patlıyor? Hasta olursan kendine sen bakarsın."

"Tamam bakarız," dedim ters bir sesle.

Bu onu güldürdü. "Bu ne terslik yine? Az önce hiç öyle değildin."

Kaşlarım çatıldığında ne diyorsun, dercesine ona döndüm. "Az önce?"

"Az önce," dedi kafasını salladığında. "Aşağıda."

"Sen hâlâ sarhoş musun?" diye sordum dibinde hâlâ içki olan şişelere baktığımda. Bardağı alarak dudaklarıma götüreceğim sırada kokusu ile beraber duraksadım. "Iy, bu ne böyle?"

"Tadı o kadar kötü değil," dedi neredeyse gülerek.

"Her içkinin tadı kötüdür," dedim ama merak ettiğim için yine de içtim. Anında boğazım yanmıştı ve suratım buruşmuştu. "Sabahtan beri burada bunu mu bitirdin tek başına? İğrenç bir tadı var. Kokusundan daha da iğrenç."

"Abartma," dedi gözlerini devirerek. Bana biraz daha yaklaştığını hissettiğimde karnım kasıldı ama tepki vermemeye gayret gösteriyordum. "Tadı o kadar kötü değil. Kokusu zaten kötü değil."

"Evet kesin öyledir," dedim ona doğru döndüğüm sırada. "Bok gibi kokuyorsun. Ağzının kokusunu alabiliyorum."

"Parfümümün kokusu baskındır aslında," dedi. *Emin ol onu çok iyi farkındayım.* "O kadar alkol kokuyor muyum gerçekten?"

"Evet," dedim. "O kadar korkuyorsun gerçekten."

"Daha yeni duş aldım," dedi. "Bence abartıyorsun."

"Duş aldıktan sonra bir şişe daha dikmişsin burada kendi kendine," dedim. "Ne var bu kadar içecek?"

"Bu gece sen de çok içtin."

"Ben kırk yılda bir içiyorum," dedim. "Sen her gün böylesin. Yine duş aldıktan sonra yanıma gelmedin de buraya çıktın?"

Bunu neden soruyordum ki? Bazen gerçekten kendi ağzıma fermuar çekesim geliyordu. Buna nasıl bir cevabı olabilirdi, mesela? Sıcaktı diyecekti. Ya da canım istemedi diyecekti.

Ama benim tahminlerim yerine, "Uyuyorsun sanıyordum," dedi. "Rahatsız etmek istemedim. O yüzden."

Ona alayla güldüm. "Yaklaşmak istemedim de sen şuna."

Kaşları çatıldığında şaşkın bir şekilde bana baktı. "O nereden çıktı?"

***Gerçekten Bengi, o nereden çıktı?* Ama kovalamaca oynamaktan sıkılmıştım. Hem de böyle bir durumda... Gözlerim bir anda parmağımdaki yüzüğe düştüğünde onun da oraya baktığını hissettim, ona bakmasam bile... Bakışlarının baskısını her şekilde hissedebiliyordum. İstemsizce bana bol gelen yüzükle oynamaya başladığımda bu saçmalığın gerçekliğini sorguluyordum.**

Sorusunu boşverip "Bu yüzük bana bol geliyor," dedim. "Eğer sürekli takarsam düşebilir. Haberin olsun."

Parmağı bir anda elime değdiğinde ateşe temas etmişim gibi irkildim. Bunu fark ettiğini bilsem de hiçbir tepki vermeden parmağıyla yüzüğü aşağıya doğru ittirdi. "Bir şey olmaz," dedi yüzüğü aşağı ittirerek. "Dikkatli ol yeter."

"Sürekli yüzüğü mü izleyeceğim böyle?" diye sordum gülerek. "Bilmem farkında mısın hiç normal hayatlar yaşamıyoruz. Birden kovalamaca oynamaya başlayabiliriz. Baştan söyleyeyim, Narbekov. Aksiyon anında yüzük düşerse bana kızma."

Kısa bir an duraksadıktan sonra, "Kızmam," dedi. "Ama dikkatli ol. O yüzük benim için önemli."

"Ailen için önemli, yani."

"Aile yadigarı olması ile ilgilenmiyorum," dedi. "Benim için önemli çünkü anneme aitti. Annemin eşyaları benim için kıymetlidir."

"Bu da annene ait," dedim kitaba baktığımda. "Ama her yeri kopmuş."

"Annem o hâle getirdi," dedi gülerek. "Bir şeyleri hırpalamadan sevemiyor kendisi."

***Annem o hâle getirdi. Bir şeyleri hırpalamadan sevemiyor kendisi.* Burada bahsi geçen sadece bir kitap değildi. Çünkü annesinin o hâle getirdikleri arasında Narbekov da vardı. Hırpalayarak sevilen ve bunun baskısı altında ezilse de bir şekilde buna bağımlı olarak hep daha fazlasını isteyene bir çocuktu o.**

En azından, eskiden öyleydi.

Şimdi bir çocuk olmayabilirdi ama yine de her şey ona rahatsız geliyordu. Çünkü hiç kazanamayacağı bir takdirin peşinde koşup durması gerekiyordu.

Hayatı başkaları için yaşayanları, ne yaparsanız yapın, bu hayatın onların tek hayatı olduklarına ve değerini bilmeleri gerektiğine inandıramazsınız. Onların hep toplaması gereken bir takdir vardır. Hep memnun etmesi gereken insanlar... Hep kanıtlamaları gereken bir şeyler... Ve hep kazanmaları gereken bir savaş... Basit sebep ve sonuçlar onlara göre değildir. Yaptıkları basit şeyler, aldıkları temel aksiyonlarda bile cevap hiçbir zaman Canım istiyor'dan ibaret değildir onlar için. Çünkü onların canı sadece bir şeyleri kanıtlamak ister. Yaşamak değil.

Bir şeyleri, sadece insanlara yapabildiklerini göstermek için yaparlar. Yapmak istedikleri için değil.

Aramızdaki garip sessizliği bölerek, "Soruma cevap vermedin ama," dedi.

"Sen de benim hiçbir soruma cevap vermiyorsun," dedim gülerek kafamı kaldırdığımda. "Nasıl hissettiriyormuş?"

Bakışlarım boynundaki haç kolyesine kitlenmişti. Ağır görünüyordu. Tamamen elmastan olduğunu düşünüyordum ve bu yüzden Narbekovların zenginliğinin nereden geldiğini sorguluyordum. Zengin, köklü ve soylu bir aile olduklarını biliyordum ama her şey en başta nasıl başlamıştı, hiçbir haberim yoktu. Bizim ailemizin zengin olması ve bu işlere girmesi, Narbekovlar ile tanışmalarından sonra başlamıştı evet ama asıl onlar nereden ortaya çıkmıştı bilmiyordum.

"Abarttığın kadar kötü değil aslında," dedi beni alaya alarak. "İnsanlar bir şeylere cevap vermek istemeyebilir. Normal karşılarım. Ben de soruları ve cevapları çok sevmem." Ona gözlerimi devirdiğimde yüzündeki alaycı gülümseme biraz daha büyüdü ve bakışlarım çenesindeki gamzeye düştü. "Ama pek senlik bir şey değil, o yüzden garip geldi."

"Kaçmak mı?" diye sordum gülerek. "Evet, benlik değildir. O senlik bir şey."

Kaşları çatıldı. "Ne kaçmasından bahsediyorsun?"

"Banyoya kaçmandan," dedim gülerek.

"Bir yere kaçmadım," dedi bana eğilerek baktığında. Yüz ifadesi her zamanki gibi ciddiydi. "Duş almaya gittim, Bengi. Bunun nesi kaçmak?"

"İyi bir şey demiyorum," dedim bacaklarımı biraz daha kendime çektiğimde. Dişlerim birbirine çarpıyordu. Abartmıyordum. Resmen donuyordum.

Bana doğru dönerek birden "Kıçını kaldır," dediğinde şaşkın şaşkın ona baktım.

"Ne?"

"Kıçın," dedi bu sanki bir şey açıklıyormuş da ben bir şey anlamıyormuşum gibi. "Kaldır."

Neden bahsettiğimi anlamasam da birden oturduğum yerden kalktım. Ayakta dikilip dik bakışlarla onu izlediğimi görünce yüzünde daha büyük bir gülümseme belirdi ve kafasını iki yana sallayarak az önce oturduğum yerde olan kapüşonluyu eline aldı. Demek ki bu yüzden ayağa kalkmamı istemişti. *Zeki seni...* Kendi kendime göz devirdiğim sırada kalktığım yere tekrar oturdum. Kapüşonluyu bana uzatmasını beklerken bir anda kafamdan geçirince şaşkınlıktan donakaldım ama *sana bu kadarı yeter* dercesine kapüşonluyu kafamdan geçirip bırakmıştı. Oflayarak kollarımı geçirip kapüşonluyu üzerime geçirdim. İçi polar olduğundan sıcak tutuyordu ama bu soğukta işe yarayacağından şüpheliydim.

"Teşekkür ederim," dedim üzerimdeki büyük kapüşonluyu düzelttiğimde. Tamamen onun parfümü gibi kokuyordu ve teninden gelen kokusu yetmezmiş gibi bir de buradan gelen koku eklendiğinden yoğunluktan başım dönmeye başlamıştı.

Çok iyi kokuyordu.

Bir şey demeden kapüşonu kafamın üzerine kapattığında geri çekilmedi, kolu koluma değiyordu ve bana inanılmaz yakındı. Sehpaya doğru eğilerek sigara paketinden bir dal çektiğinde paketi bana doğru uzattı. Ben de içinden bir dal çektiğimde paketi sehpaya fırlattı ve eline aldığı altın sarısı zippo ile önce benim sigaramı sonra da kendi sigarasını yaktı ama yine de geri çekilmemişti. Hâlâ kolu koluma değiyordu ve dibimdeydi.

"Bacaklarını kapat," dedi battaniyeyi üzerime doğru çektiğinde.

"Neden?" diye sordum sırıtarak ona döndüğümde. Alkolün kanımda hâlâ etkisini gösterdiğime o an emin olmuştum. "Dikkatin mi dağılıyor?"

"Hayır salak soğuktan titriyorsun," dedi Perva bana garip bir bakış attığında. Bana fırsat vermededen battaniye ile bacaklarımın hepsini tamamen örtmüştü. "Senin aklın fikrin nerede acaba, Bengi?"

Utansam da altta kalmamak için, "Diyene bak," dedim.

"Diyene bak derken?" dedi gülercesine. "Ben tam olarak ne yaptım, fıstık?"

Fıstık mı? **Bu nereden çıkmıştı şimdi?**

"İlk sen öptün beni," dedim küçük bir çocuk gibi. Battaniyeyi üzerime biraz daha çektim. Keşke yüzüme doğru da çekebilseydim çünkü utanıyordum.

"Ya sonra sen ne yaptın?" diye sordu eğleniyormuş gibi. "Geri mi çekildin? Yo... Kucağıma tırmanan kimdi?"

Direkt savunmaya geçtim. "Kucağına falan tırmanmadım! Sen çektin beni oraya!"

"Evet sonra ben öptürdüm bir de değil mi zorla? Dudağından tutup boynuma falan bastırdım?" diye sordu yüzüme doğru eğildiğinde. Sigaradan daha yeni nefes aldığından duman yüzüme çarpmıştı. Duman aramızda dağılıp giderken ona gözlerimi kısarak baktım. "Şöyle bakınca korkutucu olmuyorsun," dedi. "Sevimli oluyorsun."

"Benim uykum geldi," dedim onu görmezden gelerek. Sigarayı söndürmüş ve ondan uzaklaşmıştım. "Uyuyacağım."

Çünkü utanıyordum. Yarın sabah kalktığımda bu gece dediklerimden pişman olacağıma emindim. Üstelik kendimi kaybetmediğim için sarhoş bahanesine de sığınamayacaktım. Keşke ağzımı açacak kadar da içmeseydim.

"Bence içeri geç," dedi. "Burada uyursan hasta olursun."

"Uyudum bile," dedim gözlerimi kapatarak.

Gözlerimi kapattığım an *kahkaha attığını* duydum ve gözlerim kapattığım için içimden kendime büyük bir küfür ettim. *O görüntüyü* izlemek istiyordum ama şimdi gözlerimi açarsam kendimi daha da belli etmiş olacaktım. *Daha ne kadar belli edebilirsin ki?* Sanırım bunun bir sınırı yoktu. Gözlerimin açılmasın diye iyice bastırarak battaniyeyi üzerime biraz daha çektim ama kulağımda sadece az önce attığı kahkahanın sesi yankılanıyordu. Ben ne ara ondan bu kadar etkilenir olmuştum? Kendime bir tokat atasım geliyordu.

"Uyu bakalım," dedi. "İyi geceler."

"Bu arada," dedim gözlerimi açtığımda. "Çakır'ın telefonu bende. Bak, orada. Sehpanın üzerinde duruyor. Denis, yani Dima, arayıp duruyor. 37 mesaj atmış. Bir şeyler bulabilirsin bence telefonda. Bir şeyler peşinde olduğundan şüpheleniyordun. Hazır bendeyken açtıramaz mısın? Ivan denen çocuğa?"

Bir an kötü hissettim. Bu kuzenime ihanet ettiğim anlamına gelmez miydi? Özelini karıştırıyor olmak?

Ama bu oyunda masum olarak hayatta kalınmazdı.

"Bakarız," dedi yeni bir sigara yaktığında. "Yarın sabah hallederiz. Erken uyandıracağım seni. Haberin olsun. İşimiz var."

"Ne işi?" diye sordum merakla.

"Bu hafta sonu balo var," diye cevapladı beni. Kaşlarım çatıldı. Balo mu vardı? "Bence nişan açıklamak için süper bir fırsat."

Nedense birden kalbim hızla çarpmaya başladı. Küçük bir çocukken en büyük korkum onların karşısına çıkmaktı. Bir şekilde kendimi bu dünyada bulmaktan çok korkuyordum ama babam vardı, o her zaman beni korur ve kollardı. O gittiğinde ise en büyük korkum gerçeğe dönüşmüştü.

Şimdi senelerdir anlamadığım ağabeyimi çok iyi anlıyordum. Çünkü ben korunup kollanırken, o kurban edilen çocuk rolünü oynamak zorundaydı. Benim en

çok korktuğum şey, onun bu hayattaki en büyük gerçeğiydi. Babam onu kurtarmamıştı, tüm yük omuzlarındaydı ve bu yüzden, ona kızmıştım. Bir salak gibi... Keşke babamı bir şeyler için suçlu çıkarmayı öğrenebilseydim ama sanırım kahramanınıza toz konduramıyordunuz.

Ağabeyim kendini bu soy isimden tek başına kurtarmak zorunda kalmıştı ve şimdi soy ismi yüzünden geri dönmek zorundaydı. Eğer dönmeseydi... O'na çok kızabilir miydim? Bilmiyordum. Beni kurtarmak zorunda değildi aslında. Çünkü buradan gitmeyi bana teklif ettiğinde kabul etmeyen bendim.

Beraber güzel bir hayatımız olabilirdi. Eğer ben babamı bırakabilseydim... Şimdi babam yoktu ve ağabeyimle hiçbir zaman güzel bir hayatımız olmayacaktı. Asla gerçekleşmeyecek bir hayalden ibaretti her şey.

"Kesin eminsin yani bu karardan," diye sordum mırıldanarak. Bu planı ben ortaya atsam da bu kadar mantıklı bulup hemen uygulamaya geçeceğini düşünmemiştim. "Onların karşısına çıkacağım? Emin miyiz?"

"Evet," dedi. "Daha iyi bir seçenek yok. Senin yüzünü göstermek istemediğimi biliyorsun ama Odkan zaten varlığını biliyor. Bundan bir noktaya kadar kaçabiliriz. O seni ifşa etmeden önce bu şekilde ortaya çıkman daha iyi. En azından herkesin sakladığı bir sırrı bildiği için üyeler ondan daha da etkilenmemiş olur. Plan da fena değil. Elem destekçilerinin hepsi Odkan'ın tarafına geçmeden önce ortaya çıkman çok daha iyi olur. Ne kadar kişiyi yanıma çekebilirsen o kadar iyi."

"Korkuyorum ama," dedim dürüst olarak. Korkuyordum. Bunu gizlemenin anlamı yoktu. Bence zaman zaman, o da korkuyordu. Bu kimseyi zayıf

yapmazdı. Ortada dönen oyunlar ve içinde bulunduğumuz dünya düşünüldüğünde, korkmak verilecek en doğal tepkiydi.

Olacaklardan korkuyordum.

Onunla aramızda olacaklardan daha çok korkuyordum.

"Korkmana gerek yok," dedi. "Bu yolda beraberiz. Ben yanındayım."

"Sen korkmuyor musun?"

"İsmimin anlamını biliyor musun?" diye sordu alayla güldüğünde. "Korku, demek. Bu ismi babam koymuş. Büyüdüğümde herkesin korktuğu şey olmamı istediği için... Yani hayır, Elem. Ben korkmuyorum. Korkması gereken onlar. Çünkü karşılarında ben varım. Korkması gereken sen değilsin. Çünkü senin karşında değil, yanındayım."

Bazen kendine bu kadar güvenmesi sinirlerimi bozsa da bazen de bana güven verdiğini itiraf edebilirdim. Şu an, o bazı zamanlardan birisiydi. Umarım babasının başına gelenler, onun da başına gelmezdi. Umarım kendine güveninin altında ezilmez ve bizi kara bir batağa sürüklemezdi. Umarım bu savaşı kaybeden taraf biz olmazdık.

"Uyu hadi sen," dedi konuşmayacağımı fark ettiğinde. "Yarın düşünmek ve plan yapmak için fazlaca zamanımız olacak zaten." Battaniyeyi biraz daha üzerime çektiğimde bir şey söylemeden uzandım ve kafamı yastığa yasladım. "Bu arada... Bir yanlış anlaşılmayı düzeltmek istiyorum." Birden bana doğru eğildiğini hissettiğimde gözlerimi açtım, yüzü neredeyse yüzümün dibindeydi. "Bahsettiğim kızlar yoktu. Tek bir kız var. O da sensin."

21. Bölüm yakında gelecek.

Spoiler: AKSİYON.

21. Bölüm: "Saklanan, Korunan ve Ortaya Atılan"

İyi okumalar! Lütfen oy vermeyi unutmayın. :)
Instagram: hazel.noya
Twitter: davincitookapen

Adele, I Miss You

21. Bölüm: "Saklanan, Korunan ve Ortaya Atılan"

Uyandığımda Perva'nın yatağındaydım.

Boğazımdaki iğrenç safra tadının ağzıma yükselmesi ile beraber üzerime örtülmüş olan yorganı kenara fırlattım ve ayağa fırladım. Midem bulanıyordu ve kusmak üzereydim. En son ne yediğimi bile hatırlamıyordum ama midemdeki şey her neyse boğazıma çoktan tırmanmıştı. Büyük ihtimalle uzun zaman sonra ilk kez bu kadar alkol içtiğim için bu hâle gelmiştim. Üstelik alkolü alırken de açtım. Koşar adımlarla gittiğim tuvaletin kapısını açtığımda zar zor klozetin kapağını kaldırdım ve öğürdüm. Kendimi biraz zorladıktan sonra kusmaya başlamıştım. Kusmaktan nefret ediyordum. Öğürmelerimin ardı arkası kesilmezken, midemde

hiçbir şey olmadığı için neredeyse sıvı kusuyordum ve kusmaktan yorgun düşecek hâle gelmiştim. Birkaç saniye içinde hem de.

Kapının açılma sesi duyduğumda tanıdık bir sesten, "Ne oluyor?" sorusu yükseldi. "Bengi? İyi misin?"

Konuşacak durumda olmadığım için sadece kafamı salladım ama tam o an bir kez daha öğürmüştüm.

"Bir şey midene mi dokundu?" Arkamda beliren varlığını hissedebiliyordum. "Alkolden mi böyle oldun?"

Ona cevap verecek hâlde değildim. Bir kez daha öğürdüğümde eğildiğini hissettim. Yanımda diz çökmüştü. Birkaç saniye sonra ise önüme gelmesin diye geri itmeye çalıştığım saçlarımı tutuyordu.

"Çekil." Zar zor bunu söyleyebilmiştim ancak. "İğrenirsin sen böyle şeyler..." Cümlemi tamamlayamadan bir kez daha öğürdüğümde saçlarımı tekrar arkaya topladı. Çekilmemişti bile. "Perva, çekil..."

"Hastaneye gidelim mi?" diye sorduğunda tekrar öğürdüm. Midem yanmaya başlamıştı. Boğazım da. O kadar kötü hissediyordum ki... Artık sadece bitmesini isterken tekrar öğürdüğümde gözlerim dolmuştu ve boğazım yırtılmış gibi acıyordu. "Zehirlenmiş olabilir misin?"

İki kez daha öğürdüğümde artık mecalim kalmamış bir şekilde kolumu klozetin üzerine koydum ve başımı da oraya yasladım. Şu an ne pislik umurumda bile değildi. Ayağa kalkacak hâlim yoktu. Bayılmak üzereydim. Boğazım sızlıyordu ve gözlerim dolmuştu. Boğazımdaki o iğrenç tat midemi bulandırmaya devam ederken tekrar kusacağımı sandım ama midemde bir şey kalmadığı için bu artık mümkün değildi.

"Olamam," dedim sonunda konuşabildiğimde. "Hiçbir şey yemedim bile."

"Aptalsın."

Derin bir nefes aldığımda sifonun çekilme sesini duydum. Kafamı yasladığım yerden kaldıramıyordum bile. En son ne zaman bu kadar şiddetli kusmuştum acaba? Cevabını hatırlamıyordum bile.

"Üşüttün mü acaba?" diye sordu ellerini yavaşça saçlarımdan çektiğinde.

Sifonu bir kez daha çalıştırdığında onun benden çok daha rahatsız hissettiğini düşündüm. Muhtemelen iğreniyordu. Zaten hemen hemen her şeyden iğrenirken... Benim bile kendimden iğrendiğim bir anda iğreniyor olması çok da garip kaçmazdı.

"Sanmıyorum," diye mırıldandım. Kafamı hâlâ kaldırmamıştım. "Sanırım alkolden."

"O zaman sana içmeyi yasaklayacağım."

Konuşacak hâlim yokken bile ona laf yetiştirebiliyordum. "Bana hiçbir şey yasaklayamazsın."

"Öyle mi?" diye sorduğunda kafamı bile sallayacak hâlim olmadığı için onu cevapsız bıraktım. "Bengi." Tekrar bana seslendi. "Hastaneye gidelim bence."

"Ne gerek var?" Ağzımı yıkamam lazımdı ama kalkacak hâlim yoktu. "Bir şey yok. Alkolden oldu."

"Bence üşüttün." İhtimali çok yüksekti. "Alkolden olsa bunca saat kusardın."

"İki saniyede nasıl üşüteceğim?"

"Olabilir," dedi. "Buranın havası çarpmıştır. Alışkın değilsin. Bence hastaneye gidelim. Serum yersin."

"Kar çok fena," dedim. "Yollar kapanmıştır. Nasıl gideceğiz hastaneye?"

"Ana yollar açıktır," dedi. "Merkezdeyiz. Bir şey olmaz. Kalk hadi."

Onu uğraştırdığım için bir an kötü hissederek, "Boş ver," dedim. "Gerek yok."

"Ne boş vermesi?" diye sordu ters bir sesle. "Bir baksınlar. Serum yersin. Kendine gelirsin. Boşuna

kötü olmana gerek yok."

"Bence alkolden oldu, diyorum sana."

"Kontrol ettirmekten zarar gelmez."

"Onunla mı uğraşacağız?" diye sordum. "Onunla mı uğraşacaksın?"

"Alt tarafı araba kullanacağım," dedi. Sesi artık kulağa kızgınmış gibi geliyordu. "Ne uğraşmasından bahsediyorsun? Anlamıyorum bu konuda bile neden inat ettiğini. Bazen sadece inat etmek için ediyorsun."

Alakası bile yoktu. Sadece bunca dert arasında onu uğraştırmak istemiyordum. Küçük bir çocuk gibi görünmek istemiyordum.

"Uğraştırmak istemiyorum," dedim. "Bunca dert arasında..."

"Senin dertlerin ne bilmiyorum ama benim şu an başka derdim yok."

"Küçük bir çocuk gibi hastaneye taşınmak istemiyorum," dedim. "Ben kendi başımın çaresine bakarım."

"Saçma inatlar," dedi sinirleri bozulmuş gibi. "Kafanı kaldırıp ayağa kalkacak mısın yoksa seni kucaklayıp arabaya götüreyim mi?"

"Fiziksel olarak benim iki katım olduğun için her an seni taşırım diye tehdit edemezsin," dedim yorgun bir sesle. Bir anda elini belimde hissettiğimde beni havaya kaldıracağını anladım ve eline vurdum. "Tamam, kalkıyorum. Bir dur ya."

"Aferin."

"Bana şu kelimeyi kullanma," dedim gözlerimi sonunda açabildiğimde. "Sinir oluyorum."

Bana cevap vermediğinde derin bir nefes alarak ayağa kalktım ama bunu yaparken istemsizce onun omzuna tutunmuştum. Kusmak beni o kadar yormuştu ki kımıldayacak hâlim yoktu sanki. Ayağa kalkmayı başardığımda o da çöktüğü yerden kalktı ve

arkamda beliren silüetinden arkamda dikildiğini fark ettim. Birkaç saniye sonra musluğu açmıştı.

"Ağzını çalkala," dedi gözleriyle akan suyu işaret ettiğinde.

"Tamam," dedim. "Sen çıksana. İğrenmiyor musun kusmuktan falan?"

"İğrenmem yardımcı olamayacağım anlamına gelmiyor," dedi. "Ayrıca şu an kusmuyorsun. Ağzını çalkalayacaksın. Niye iğreneyim."

"Tüküreceğim ya," dedim. "Arkanı dön."

"İğrenmiyorum dedim ya," dedi. "Neden arkamı döneyim?"

"Ben iğreniyorum ya kendimden," dedim sırtından sertçe ittirdiğimde. Böyle görülmek istemiyorum ama az önce daha fenasını görmüştü. "Arkanı. Dön."

Beni şaşırtarak söylediğimi yaptı ve arkasını döndü.

Ağzımı beş kere çalkaladıktan sonra musluğu kapattım. Hâlâ yüzünü bana dönmemişti ve ağzımı çalkalamama rağmen hâlâ o iğrenç tat gitmemişti. Boğazım yanıyordu. Gerçekten kendimi bayılacak gibi hissediyorum ve vücudum titremeye başlamıştı. Belki de haklıydı. Gerçekten de üşütmüştüm.

Zaten kolay hasta olurdum.

"Dönebilir miyim artık?" diye sordu.

"Evet."

Bana doğru döndüğü sırada ağzımı peçete ile kuruluyordum. Peçeteyi çöp kutusuna attıktan sonra kapıya doğru yürümeye başladım. O da arkamdan geliyordu. Onun odasına geçtiğimizde dolaptan bir pantolon çıkardığını gördüm, altındaki eşofman altını çıkararak yatağa fırlattı. Pantolonu hızlıca altına geçirdikten sonra çektiği gri bir tişörtü de üzerine geçirdi.

Dolaptan çektiği siyah poları bana doğru fırlattığında tutacak hâlim olmadığı için polar yere düştü. Oflayarak eğilip alacağım sırada benden önce

davranarak eğildi ve poları yerden alarak bu sefer doğrudan kafamdan geçirdi. Kollarımı kaldırarak poları bana giydirmesine yardımcı oldum.

Geri çekildiğinde, poların kapüşonunu kafama kapatmıştı. "Sara'nın kıyafetleri şurada," dedim gözlerimle yandaki valizi işaret ettiğimde. "En üstte siyah bir tayt var. Onu versene."

Eğilerek yerdeki valizin en üstündeki siyah taytı aldı ve bana uzattı. Altımdaki şortu çıkardım, bana verdiği polar ona ait olduğu için kalçalarımı tamamen örtüyordu. Taytı bacaklarımdan geçirdikten sonra uzattığı kalın çorapları da giydim.

"Sana kıyafet alalım," dedi yanımdan geçerken. "İhtiyacın var."

Ona bir şey söylemedim, zaten o da bir cevap beklemiyor olacak ki hiçbir şey demeden merdivenlerden inmeye başladı. Arkasından geliyordum ama yürüyecek hâli kendimde zor buluyordum. Karnım ağrımaya başlamıştı. Gerçekten yere çöküp küçük bir çocuk gibi ağlamama çok az kalmıştı. Hasta hissetmekten nefret ediyordum.

"Bir daha asla içmeyeceğim," diye mırıldandım kendi kendime, arkasından yürürken.

Duyacağını düşünmemiştim ama duymuştu. "Umarım."

"Sana ne oluyor?" diye sordum. "Her gün kaç şişe içiyorsun."

"Sonra böyle yamulmuyorum ama," dedi.

"Bende pasaport falan yok," dedim. "Onu ne yapacağız?"

"Merak etme," dedi. "Hallederim."

Sehpanın üzerinde duran araba anahtarını eline aldığında girişe doğru yürümeye başladı. Girişteki dolaptan siyah deri ceketini çıkarıp üzerine geçirdiği sırada ben de dolaptaki beyaz şişme montumu

üzerime giyiyordum. Fermuarını çektikten sonra kapıdan çıkan bedenini takip etmeye başladım.

"Bu soğukta nasıl deri ceket giyiyorsun?"

"Üşümüyor olmama neden bu kadar sinir oluyorsun?"

"İnadına yapıyormuşsun gibi geliyor," dedim kapıdan çıktığımda. "Bu havada üşümüyor olamazsın."

"Üşüsem neden kalın giyinmeyeyim?" diye sordu. "Aptal mıyım ben?"

"Ne bileyim belki deri ceketle havalı buluyorsundur kendini."

"Bazen o kadar saçmalıyorsun ki..."

Ona cevap vermedim çünkü gerçekten inatlaşmak için olsa bile konuşacak gücüm kalmamıştı. O kapıyı kilitledikten sonra yürümeye başladık. Asansör bizim kattaydı. Demek ki benden sonra binaya giren olmamıştı çünkü bu kattaki tek daire ona aitti.

Asansöre bindiğimizde otoparkın olduğu -2. katın tuşuna bastı. Aynaya dönerek kendime baktığımda tipimden tabiri caizse *korktum.* Korkunç görünüyordum. Betim benzim atmıştı. Eminim ki kusarken çok daha korkunçtum.

Utançla gözlerimi kapattım.

Asansör durduğunda benden önce davranarak çıktı, ben de arkasından yürüyordum. Her zaman olduğu gibi. Ona ait olan Bugatti Chrion'a doğru ilerlerken ellerimi ceplerime sokmuştum çünkü asansör buz gibiydi. Karnımın ağrısı daha da şiddetlenmişti.

Arabaya bindiğimizde hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırdı ve gaza bastı. Otoparktan çıkarken emniyet kemerimi bağlamıştım ama o her zamanki gibi takmıyordu.

"Emniyet kemerini neden takmıyorsun?" diye sordum çatık kaşlarımla onu izlerken.

"Ne yapayım onu?" diye sordu. Gözleri sadece yoldaydı. "Hız yapmayacağım."

"Olsun," dedim. "Yollar karlı. Bir şey olur."

"Ne olacak?" diye sordu. "Dün almadım ehliyetimi. 10 sene oluyor. Merak etme."

"17 yaşındayken nasıl aldın ehliyeti?"

"Rusya'da 17 yaşında alabiliyorsun," dedi. "Türkiye'de kaç ki?"

"18."

"Çok fark etti ya," dedi gözlerini bana diktiğinde. Sanki bunu mu dert ettin dercesine.

"Ne bileyim işte laf olsun diye söyledim."

"Sen her şeyi o yüzden söylüyorsun," dedi neredeyse güler gibi. "Alıştım artık."

"Abartma."

"Öyle ama. Yalan mı?"

Değildi. "Yalan," dedim yine de. "Ehliyetin olmasına şaşırdım. Gerçek mi?"

Bana göz devirerek ceketinin cebinden cüzdanını çıkardı ve kartlık kısmından ehliyetini çekerek bana doğru uzattı. Ehliyeti elime alarak fotoğrafına baktım. Vesikalık fotoğraflarında olduğundan daha korkutucu çıkıyordu.

"Bu fotoğrafta dudak piercingin yok."

"Kimlikte fotoğrafımı mı gördün?"

Kafamı salladım. "Evet."

"Ehliyeti yenilettim," dedi. "7 sene süresi var. O yüzden. Kimlikteki fotoğraf çok eski. 17 falandım."

"Senin de herkesin geçtiği ergenlik döneminden geçmen çok tuhaf."

"Ergenlik dönemi değil," dedi gözlerini devirerek. "Odkan ile iddiaya girmiştik. O yüzden yapmak zorunda kalmıştım. Beğenerek yaptığım bir şey değildi yani." Gözleri bana döndüğünde elimdeki ehliyeti alarak cüzdanına geri koydu ama bana bakmayı kesmemişti. "Miden ne durumda?"

"Kötü," dedim. "Ayrıca karnım da ağrımaya başladı ve üşüyorum. Sanırım haklıydın. Üşüttüm."

"Ateşin var mı?"

"Ne bileyim?" diye sordum. "Kendi kendime bunu nasıl anlayabilirim?"

Bir şey söylemeden elini uzattı. Birkaç saniye sonra elinin tersi ile alnıma dokunmuştu. Eli buz gibi olduğu için bir anda irkildim ama zaten elini çoktan çekmişti.

"Yanıyorsun," dedi. "Bir de üşüttüğüne inanmıyordun. Bayağı ateşin var."

"Neyse," dedim bacaklarımı kendime doğru çekerek. Kaslarım ağrıyordu. "Gidiyoruz işte."

"Israrlarım sayesinde."

"Hıhı," dedim hiç tartışmak istemediğim için. Uzun zaman sonra ilk kez konuşacak hâlim yoktu. "Kemerini tak."

"Neden buna bu kadar taktın sen?"

"Tak," dedim sadece.

Pes etmiş gibi ofladığında emniyet kemerini taktı ve "Oldu mu?" diye sordu.

"Oldu," dedim kafamı sallayarak. Gözlerim önümüzdeki yola düşmüştü. Kar hızını arttırdığı için yolların üzerini yavaş yavaş beyaz bir tabaka kaplamaya başlamıştı. "Gideceğimiz hastane çok uzakta mı?"

"Evet," dedi. "Uzak biraz. Aslında civarda da var ama pasaportun olmadığı için başımızı belaya sokmaya gerek yok. Orada tanıdığım var. O yüzden sorun yaşamayız."

"Sorun değil," dedim. Daha fazla başına bela olmak istemiyordum. Ayrıca hayati bir durum da yoktu. Bu yüzden bir süre bekleyebilirdim. "Daha fazla uğraştırmak istemiyorum zaten seni. Başımızı belaya sokmayacak bir yere gidelim de."

"Beni uğraştırdığın falan yok Bengi," dedi ters bir sesle. "Şunu söylemeyi keser misin artık?"

"Öyle ama."

"Ne alakası var?" diye sordu. "Cidden saçmalıyorsun." Bana katlanamıyormuş gibi derin bir nefes aldığında, "Bir saate anca orada oluruz," dedi. "Uyu sen bence."

"Radyoyu açsana," dedim. "Müzik sesi olmadan uyuyamam yolda."

Bana gözlerini kısarak baksa da bu gece bir kez daha söylediğimi yaparak radyoyu açtı ve yanındaki kapının üstündeki tuşlardan birine basarak koltuğumu arkaya doğru yatırdı.

Çalan şarkıyı fark ettiğimde, "Oha," dedim gülerek. "En sevdiğim şarkıcı. Nasıl tutturdun gerçekten?"

"Kim bu?"

"Adele."

"Hiç dinlemedim."

"Çok şaşırdım," dedim gözlerimi devirerek. Game of Thrones bile izlememiş bir adamdan ne bekliyordum ki? "Game of Thrones bile izlememiş biri olduğun için seninle ilgili beklentilerimi epey düşürdüm. Ayrıca Edward Cullen'ın da kim olduğunu bilmiyordun."

"Adele'i duymadım demedim uzayda yaşamıyorum," dedi göz devirerek. "Tabii ki duydum. Sadece açıp dinlemedim hiç. Hangi şarkısı bu?"

"I Miss You."

"En sevdiğin şarkısı bu mu?"

"Hayır," dedim. "En sevdiğim şarkısı LoveSong. Senin en sevdiğin şarkı ne peki?"

Birkaç saniye düşünüyormuş gibi duraksadıktan sonra, "Otpuskayu," diye cevapladı.

"Hiç duymadım," dedim.

"Normal."

"Açsana telefonundan. Merak ettim."

"Sen kendi sevdiğin şarkıyı dinle," dedi bana doğru döndüğünde. "Ve uyu."

"Aç işte. Merak ettim."

Oflayarak telefonunu cebinden çıkardı ve radyoyu kapatarak arabayı Bluetooth ile telefona bağladı. Birkaç saniye sonra Rusça bir şarkı çalmaya başlamıştı.

"Sanırım benim Rusçam gerçekten yok," dedim. "Şarkı olarak dinleyince hiçbir şey anlamıyorum."

Güldü. "Nesini anlamadın?"

"Ben seninleyken güzelim dediğini anladım sadece."

"Göğsümde kalbin çılgınca vuruyor diyor sonra da işte," dedi. "Onu anlayıp onu nasıl anlamadın?"

"Tamam Türkçe şarkı açalım bir dahakine bir kelime bile anlamazsan bak nasıl ağır dalga geçiyorum seninle."

"Hayır Rusça dersine ihtiyacın varsa öğretebilirim," dedi. "Temel şeylerden başlayalım. Adını nasıl söyleyeceğini biliyor musun? Menya zovut Bengi demen lazım."

"Onu biliyorum ama beni biraz daha sinir edersen bu sefer bıçağı kıçına takarım ne demek bilmiyorum acaba onu öğretebilir misin?"

Neredeyse kahkaha atacaktı.

"Sonra öğretirim," dedi. "Şimdi uyu."

Ona cevap vermeden gözlerimi kapattım ve uyudum.

.

Gözlerim arabanın camına düştü. Kar yağmaya başlamıştı. Yine.

Aradan geçen iki gün sonunda kendime gelmeyi başarmıştım. İyi ki Perva'yı dinleyip de o gece hastaneye gitmiştim. Aksi takdirde asla bu kadar hızlı toparlanamazdım çünkü haklıydı, feci üşütmüştüm. Neyse ki tam olarak kendime gelmem gereken günde kendime gelmiştim.

Üç gün içinde Ivan Drugov'a ulaşamamıştık. Sanırım Perva, onun sadece bulunmak istediğinde bulunduğu konusunda haklıydı. Onu bulamadığımız için doğal

olarak Çakır'ın telefonunu da açtıramamıştık ve çok değil birkaç saat önce Çakır benim telefonuma mesaj atıp telefonuna ihtiyacı olduğunu söylemişti. Üç gün sonra anca mı aklına gelmişti? Ama yine de bende değil diye yalan atamayacağım ona tamam demiştim. Bugün telefonunu istediğini ve meydandaki bir kafede buluşmamız gerektiğini söylemişti.

Benden şüphelenmemesi için telefonu ona vermem lazımdı. Bu yüzden teklifini kabul ettim.

"Telefonun hep açık olsun," dedi Perva bana doğru döndüğünde. "Yarım saate gelmiş olacağım. İşini erken hallet sonra seni bırakacağım yere tekrar yürü."

"Arabayı görürse ya?" diye sordum ona doğru döndüğüm sırada.

"O kadarını da sen hallet, Elem."

"Sanki her şeyi sen halletin de o kadarını da sen hallet diyorsun."

Beni umursamadan, "Senin elbiseni alacağım mağazadan," dedi. "Yarım saatten fazla sürmez işim. Dediğim gibi, o yüzden hızlı ol. Bekleyecek vakit yok. Üç saat içinde hazır olmamız lazım."

"Kendi giyeceğim elbiseyi benim seçmem gerekmiyor mu?"

"Üzgünüm prenses buna vaktimiz yok," dedi güler gibi. "Ama merak etme. Zevklerimin senin zevklerinden daha iyi olduğuna eminim. Pembe bir neon montla götürmeyeceğim seni baloya. Emin olabilirsin."

Ona gözlerimi devirdim. "Sen ne giyeceksin?"

"Takım elbise."

"Var mı buradaki evde?"

"Var," dedi. "Ama yenisini alacağım."

"Neden boşuna masraf yapıyorsun?" dediğimde bana garip bir şekilde baktı. "Pardon, senin burjuvazi olduğun unutmuşum."

"Şu kelimeyi daha ne kadar kullanacaksın o kadar merak ediyorum ki."

"Ölene kadar..."

Bana cevap vermediğinde ara sokakların birine girmiştik ve arabayı durdurmuştu. Gözleri ile inmemi işaret ettiğinde telefonumun cebimde olduğundan emin oldum. Kapıyı açacağım sırada, "Bekle," dedi kolumdan tutarak. Giydiği deri ceketin cebindeki cüzdanını çıkarmasını izledim. İçinden siyah bir kredi kartı çekerek bana doğru uzattığında ona ters ters baktım. Sonra bir miktar nakit de çıkardı. "Al."

"Bu ne şimdi?"

"Ne, ne?" diye sordu. "Yanında para yok. Bir şey olur, belli olmaz. Yanında bulunsun."

"Limitsiz kredi kartı mı veriyorsun bana?" diye sordum gülerek kredi kartını ona geri uzattığımda. "Moskova'nın ara sokağında hem de. Ben bunu birine kaptırırım, Narbekov. Yüzüğümü bile cebime atmayı unutuyorum, malum metreler öteden bile parlayabilecek kadar büyük."

"Kaybetme yeter," dedi. Söylediğime ikna olmuş gibi siyah kredi kartını alıp cebine tekrar koyduğunda, "Nakit kalsın bari," dedi. "Bir şey olur."

"Kalsın zaten," dedim nakiti cebime koyduğumda. "Vermeyecektim ki." Kapıyı açmadan önce ona son bir kez daha baktım. "Dikkat et sen de. Ve lütfen güzel bir elbise al. Mümkünse kısa olmasın."

"İnan aklımda bile yoktu."

Bir şey demeden arabadan indiğimde ara sokaktan çıkarak ana sokağa doğru yürümeye başladım. Çakır'ın mesaj olarak attığı kafenin ismini haritalara yazmış ve ona göre yürümeye başlamıştım. On dakika gösteriyordu.

On dakika sonra adresteki kafeye gelmiştim. Dışarıdaki masalardan birine oturacağım sırada

telefonuma bir mesaj geldi. Çakır'ın bana mesaj attığı numaradandı.

+7341..: Arka sokağa gelsene. Acelem var. Oturamam.

Kaşlarım çatıldığında kafamı kaldırarak etrafıma baktım. Cadde çok kalabalıktı ama Çakır hiçbir yerde yoktu. Beni görüp de mi arka sokağa çağırmıştı? Arkamı dönerek kafenin arkasındaki köşeyi dönerek ara sokağa girdim. Hiç kimse yoktu.

"Başka bir Elem ile tanışma şerefine bugün erişebilmek ne güzel."

Aniden arkamı döndüğümde görmeyi beklediğim beden kesinlikle *o* değildi. Denis Pavlov, yani Dima, ellerini cebine sokmuş bir şekilde sokağın önünde duruyordu. Üzerinde siyah bir ceket vardı, altında siyah bir pantolon, platin sarısı olan saçlarını bir kapüşonlu ile örtmüştü ve yeşil gözleri doğrudan bana bakıyordu.

Çakır beni satmış mıydı yani?

Kim olduğumu ona söylemişti.

Bunu ne uğruna yapmıştı peki?

Amcamın söylediği şeyi düşündüm. Ailenin her zaman kan ile alakası olduğunu söyleyişini... Bir kez daha yanıldığını bana kanıtlamış olmuştu. Aile olmanın kan bağıyla hiçbir alakası yoktu. Evet, ben de Çakır'ın telefonunu karıştırarak ondan koparabileceğim şeyleri koparmak istemiştim belki ama onu kimsenin önüne yem etmek aklımdan bile geçmezdi.

"Senin burada ne işin var?" diye sordum şaşkın bir sesle, bana doğru yürümesini izlerken.

"Güzel soru," dedi gülerek. Gülüşünde insanı rahatsız eden bir şeyler vardı. "Ben de aynısını sana soracaktım. Senelerce evden çıkmayan bir kız... Neden birden Moskova'da beliriyor ve gecenin köründe benim sevgilimle buluşmak istiyor?"

"Kim olduğumu zaten bildiğine göre cevap açık değil mi?" diye sordum. Hâlâ kaçacak bir yer arıyor ve hâlâ Çakır'ın bana bunu yaptığına inanamıyordum. "Kuzenimi görmek için senden izin mi almam lazımdı?"

"Yok," dedi gülerek. "Ne haddime... Ama bir şeyler çevirdiğinden şüphelenirsem ona zarar vermeyeceğinden emin olmak isterim." Bir adım daha attığı sırada, "Sana zarar vermek gibi bir niyetim yok," dedi. "Zaten Çakır böyle bir şeye izin vermez. Sadece sana bir teklif yapmak istiyorum, güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

Güvende olduğumdan emin mi olmak istiyordu? Burada ne dönüyordu?

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordum şaşkın bir sesle. "Ne teklifi?"

"Narbekov," dedi birden. "Seni ne ile tehdit etti?"

Bir an duraksadım. Şaşkındım. Perva ile beraber olduğumu anlamışlar mıydı? Bunu nasıl anlamış olabilirlerdi ki? Ama anladığım kadarıyla, bizim beraber bir yola çıkmış olmamıza ihtimal vermemişlerdi. Onun beni tehdit ettiğini mi düşünüyorlardı? Çakır'ın amacı aslında beni satmak değil de beni korumak mıydı?

Onun söylediklerini düşündüm. Bu savaşta Borisov'dan yana olmamı söylemişti. Bu yüzden, hiçbir şekilde Narbekov ile yan yana olmamı istemediğini biliyordum ama nedenini bilmiyordum. Benim bilmediğim şeyler mi biliyordu?

"Ne tehdidinden bahsediyorsun?" diye sordum şaşkın bir sesle.

"Sanırım seni epey korkutmuş," dedi bana doğru bir adım daha attığında. Şimdi iyice dibimdeydi ve deli bakan yeşil gözleri doğrudan gözlerime odaklanmıştı. "Bence ne yapalım, biliyor musun? Benimle gel ve..."

Devam edeceği sırada, birden yere düştü.

Perva'nın bedenini o an fark ettim. Arkadan gelerek Denis'i birden ittirmiş ve üzerine çıkarak hayatımda gördüğüm en şiddetli yumruğu suratına çakmıştı.

"Öldürürüm lan seni!" diye bağırdığında hırsını alamayıp bir yumruk daha çakmıştı Denis'in suratına. "Amacın ne senin? Ne yapıyorsun lan sen burada, amına koyduğumun piçi?"

"Sandığımdan daha fena geçirdin galiba bu kıza pençelerini," dedi Denis, nefes almak için geri çekildiği sırada. Yediği yumruklar umurunda değilmiş gibiydi. O sırada bir yumruk daha yemişti ama bu sefer toparlandı ve bir yumruk da o geçirdi. "Seninle tekrar karşılaşmak ne güzel, Narbekov."

"Amına koyarım senin," dedi Perva sinirle. "Ne işin var lan senin onun yanında?" Denis'i yakasından tutup havaya kaldırdığında arkadaki kirli duvara doğru yasladı. "Ne döndürüyor o Çakır piçi?"

"Sadece kuzenini korumak istiyor," dedi Denis sırıtarak. Dudağı kanıyordu. "Sakin olsana sen biraz."

"Sakin mi olayım?" diye sordu Perva sinirleri bozulmuş gibi güldüğünde. "Ona söyle, kuzenini satanın burada işi yok. Çok pis amına koyacağım onun. Sana gelince..."

"Kimse kuzenini satmıyor Narbekov," dedi Denis gülerek. "Sadece senin kızı zorladığın bariz belliyken kuzenini korumak istiyor."

"Ona mı kaldı onu korumak?" diye bağırdı Perva sinirle. "Sana mı kaldı onu korumak? Onu ben korurum." Denis nefes alamıyormuş gibi kafasını geri attığında, "Madem sana bir şey olacağını düşünmeyerek seni böyle benim ayağıma göndermeye çok meraklılar," dedi birden Denis'in yakasını tutarak duvardan çektiğinde. "O zaman sen benimle geliyorsun. Çok seviyorlarsa kahramancılık oynamayı, bakalım seni korumak için ne yapacaklar?"

.

"Gerçekten nişanlandınız mı yani?"

Sara'nın sorusu ile beraber arabanın içindeki sessizlik bölünmüş oldu. Herkes her zamankinden daha gergin olduğundan, kimsenin ağzı aralanmıyordu bile. Perva konuşmak yerine sadece kafasını salladığında, "Bunu bize nasıl söylemezsin?" diye sordu Sara şaşkın bir sesle.

"Şimdi söyledim işte," diye cevapladı Perva onu buz gibi bir sesle.

"Bu nereden çıktı?" diye sordu Sara. "Kızı öylece ortalarına mı atacaksın?"

"Sara bir şekilde ortaya çıkmam lazım," dedim. "Odkan zaten varlığımı biliyor. Her şey için çok geç olmadan bari biz harekete geçelim ki avantaj bizde olsun."

"Bu bana mantıklı gelmiyor," dedi. "Abin yüzünden tüm destekçiler öfkeli. Senin tarafına geçmek yerine hırslarını senden çıkarmayacaklarını nereden biliyorsun? Sonunda zarar gören taraf sen olabilirsin. Hem de hiçbir suçun yokken..."

Bunu biliyordum.

Her zaman bir şeyler yapmasam da bedel ödeyen ben oluyordum.

Ama denemekten zarar gelmezdi.

Madem bir kere bir yola çıkmıştık. Sonunu getirmek zorundaydık.

"Denemeden bilemeyiz," diye cevapladım bu yüzden Sara'yı. Bir şey diyecek gibi dudaklarını tekrardan araladı ama sonra ne olduysa, bundan vazgeçmişti.

Kafamı yana çevirip arabayı kullanan Perva'ya baktım. Üzerinde bir takım elbise vardı. İçindeki gömleğin rengi beyazdı ve takım elbiseyle her zaman olduğundan daha yakışıklı görünüyordu. Kirli sakallarını her zamanki gibi kısaltmış olsa da tam olarak kesmemişti. Yolu izleyen ela gözleri sanki onu

süzdüğümü anlamış gibi birden bana doğru dönünce gözlerimi kaçırdım.

En azından üzerimdeki beyaz, uzun, saten ve yırtmaçlı olan elbise güzel olduğundan içim daha rahattı. Yanında o kadar da kötü durmayacaktım. Haklıydı. Benden daha iyi bir zevki vardı. Ama aldığı siyah topuklu ayakkabılar ayağımı şimdiden vurmaya başlamıştı.

"Yani Dima'yı gerçekten de eve kapattın?" diye sordu Sara, bu sefer Perva'ya dönerek. Yanında oturan Tolun her zamankinden daha sessizdi. Ona bu aralar bir şey olduğunu farkındaydım ama çok sorgulamıyordum. "Ne olacak peki?"

"Depodan çıkamaz," dedi Perva. "Şu akşamı bir atlatalım da çaresine bakarız."

"Bu çok saçma," dedi Tolun ilk kez konuştuğunda. "Adam koskocaman Pavlovların başında. Kafayı mı yedin sen? Onu arayan yüzlerce kişi var. Rozanov savaşından kaçınıp da Rozanovlarla bağı en kuvvetli olan ailenin başındaki kişiyi esir almak çok da mantıklı bir plan değil, dostum. Bu aralar planların bok yoluna gitmeye başladı. Sen iyi misin?"

"Gayet iyiyim," dedi Perva ters bir sesle. "Ama sen beni sorguladığına göre çok da iyi sayılmazsın."

"Sorguluyorum çünkü saçma hareketler yapıyorsun," dedi Tolun. "Her zaman yanında olmam yanlışına yanlış demeyeceğim anlamına gelmiyor. Bu aralar saçma şeyler yapıyorsun. Ortalığı karıştırmaman gereken bir dönemde ortalığı karıştırıyorsun. Bu örgüt senelerce babandan çok çekti çünkü her zaman sıkıntı yaratan adam oydu. Artık üyelerin bir Leo'da ilk baktığı özellik ne, biliyor musun? Onların başına iş açmamaları. Ve sen şu an bir Pavlov ile mesele yaratarak onların başına büyük bir iş açıyorsun."

"Kapat çeneni Tolun," dedi Perva. "Ben ne yaptığımı gayet iyi biliyorum."

"Umarım biliyorsundur."

"İçeride kimler var?" diye sordu Perva. "Davet listesi düştü mü?"

"Roberto," dedi. "Kardeşi Kirill. Birkaç Rozanov daha. Çok kalabalık değiller. Pavlovlardan Andi ve Fyo var sadece. Odkan orada. Olovların hepsi. Tek bir eksik yok."

"Hiç şaşırmadım," dedi Perva gülerek. "Asla eğlenceyi kaçırmazlar." Tolun'a döndü "Olesya orada mı?"

"Hayır," dedi Tolun.

"O zaman kesinleşti," dedi Perva. "Oğluna bırakıyor. Davete katılmaması açık bir mesaj. Yani gerçekten Rozanovları artık Roberto yönetiyor."

"Bu kötü bir şey değil," dedi Tolun. "Roberto sorunsuz birisidir. Her şeye daha ılımlı yaklaşacaktır."

"Senin Roberto hakkında bir sikim bildiğin yok," dedi Perva. "Öyle birisi falan değil. Ağzımıza sıçmak istiyor." Bakışları tekrar Tolun'a döndü. "Tikhon orada mı?"

"Evet," dedi. "Grifovlardan sadece o var. Denis'in yokluğu felaket fark edilecek."

"Bir şey olmaz," dedi Perva umursamaz bir sesle. "Eğer abisi ortalarda olsaydı bunun için endişelenirdim ama şu an onun için savaşacak kimse olmadığına göre, çok da önemli değil. Tabii, piç Çakır onun yokluğunu yarına fark eder. O zamana kadar da biz icabına bakmış oluruz."

Gözlerim arabanın saatine düştü. Saat 8.30'du. Aradan iki saat geçmişti. Bu iki saat içinde, Perva, Denis'i daha önce hiç görmediğim bir eve getirmişti. Moskova'nın merkezinde, eskimiş bir apartman dairesiydi. Onu evin içindeki depoya kilitledikten sonra hiçbir şey olmamış gibi arabaya binmiş ve tek

kelime etmeden beni eve getirip üstümü değiştirmemi söylemişti. Sinirli olduğunu farkındaydım, bir şekilde en baştaki hâline dönmüş ve iletişimi kesmişti ama sinirli olduğunu bildiğim için üzerine gitmiyordum.

Belki de sadece plan yapıyordu.

Arabayı durdurduğunda herkesten önce arabadan indi. Onu takip ederek arabadan indim, Tolun ve Sara da arkamızdan inmişti. Arabanın anahtarını valeye teslim ettikten sonra birkaç adım atıp ona yetişmemi bekledi. Kolunu bana doğru uzattığında, koluna doğru girdim ve yürümeye başladık. Gerginlikten dudaklarımı çiğnememek için zor duruyordum ama dudaklarımda kırmızı bir ruj vardı, rujun çıkmaması için bunu yapmamam gerekiyordu. Kendimi tutmak için de boş olan elimin tırnaklarını avucuma saplıyordum.

Gerginlikten ölecektim ve benim aksime çok rahat olmasına rağmen tek kelime etmiyordu.

"Gerilmene gerek yok," dedi beynimden geçenleri okumuş gibi. "Ben buradayım."

"Yani?"

"Yani," dedi bana doğru dönerek. Yüzüme doğru gelen bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdığında ela gözleri gözlerimi buldu. "Bırak karşımızdakiler gerilsin." Geri çekildiğinde tekrardan yürümeye başladı. "Dik dur."

"Böyle ortamlara çok girer misiniz?"

"Senede beş kere olur," dedi. "Herkesin birbirine göz dağı vermek için toplandığı bir yer. Sana daha önce dediğim gibi, aslında buradaki çoğu ailenin geçmişi köklü ve soylu ailelere dayanıyor. Aslında zamanındaki geleneklerini sürdürüyorlar. Her ne kadar yoldan çıkmış olsalar da. Genelde herkes kendi ailesi hakkında önemli duyuruları bu tarz gecelerden birinde yapar. Herkes birbirine göz dağı verir yani. Ya

da az önce yaptığımız gibi... Aileden kimlerin katıldığına bakarak artık temsilcilerin kim olduğunu anlarsın. Ya da bizim yaptığımız gibi... Yanında biri varsa, artık o kişi önemli birisidir. Onu takdim etmiş sayılırsın."

"Yani bu gece sürpriz patlatacak tek kişi biz değiliz?"

"Büyük ihtimalle değiliz," dedi kapıdan içeri girdiğinde. "Daha büyük sürprizlere hazır ol."

"Odkan da o kızla mı geldi acaba?"

"Ciddi düşünmediğin birini bu geceye getiremezsin," dedi Perva. "Bakalım, göreceğiz."

Kapıdan içeri girmeden önce, "Şimdi yan yana görülmeyelim," dedi beni bırakarak. "Gecenin sonuna doğru yanına geleceğim. Gözümün önünden kaybolma. Sara'nın yanında dur."

Kafamı salladığımda benden ayrılarak Tolun ile beraber yürümeye başladı. Sara yanıma gelerek benim koluma girdiğinde kalbim daha da hızlanmaya başladı. Balo salonunun içi beklediğimden daha kalabalıktı. Herkes davetiyede onlara ayrılmış olan masalarda duruyordu, ortadaki dans pisti daha gece başlamadığı için tabii ki bomboştu. Gözlerim tanıdık birini görmek amacıyla etrafta dolaşsa da kimseyi tanımıyordum.

"Gel," dedi Sara. "Bizim masa şurada." Gergin bir şekilde işaret ettiği yere ilerlemeye başladığımda kalbim yerinden çıkacak gibiydi. "Gerilmene gerek yok. Her şey güzel olacak. Dediğin gibi, en azından denemeye değer."

Kafamı sallasam da aslında söylediklerini duymuyordum bile. "Burada kimseyi tanımıyorum."

"Tanıtayım," dedi. "Şuraya bak." Karşıdaki en büyük masayı işaret etti. "Leo Olov. Kralımız." Evet, onu biliyordum ama gerçekte görme fırsatım şu ana kadar olmamıştı. Saçları eskiden gördüğüm fotoğraflarda

olduğu gibi uzun değil de üç numaraya vurulmuş şekildeydi. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı ve içindeki gömlek bile siyahtı. Yanında kızıl saçlı bir kadın duruyordu, hemen hemen aynı yaştalardı. "Yanındaki şu anki eşi," dedi. "Onun yanında duran Nadia."

Onu zaten tanıyordum. Babası ve babasının yanındaki kadın gibi siyahlar içindeydi. Siyah uzun, büyük bir yırtmaçı olan bir elbise giyiyordu. Bacakları zaten uzundu ama elbisenin yırtmaçı ile daha da uzun görünüyordu. Altında büyük ihtimalle on beş santimden fazla topuğu olan bir topuklu ayakkabı vardı. "Yanındaki Polina. Platin sarısı saçlı olan." Yanındaki kıza baktım. Nadia'ya ve babasına benzese de saçlarının ve kaşlarının platin renginde olması onu çok farklı gösteriyordu. "İki numaraları. Yanındaki Yulia. Üç numara. Öbürü de Maria. En küçükleri." Masanın arkasında duran iki adamı gösterdi. Onlar da siyah takım elbise giymiş olsalar da içindeki gömlekleri beyaz renkteydi. "Gaviel ve Gabriel," dedi. "Leo'nun karısının önceki evliliğinden olan çocukları. Onları görmüştün. Elena'nın doğum günü partisinin olduğu gece."

"Evet," dedim. "Gabriel. Eski sevgilin olan."

Midesi bulanıyormuş gibi suratını buruşturdu. "Konusunu bile açma."

Güldüm. "Tamam, tamam."

Kafasını çevirerek yandaki masaya bakmaya başladığında ben de istemsizce oraya döndüm.

"Onlar kim?" diye sordum Sara'nın bakışlarının odaklandığı noktaya baktığımda. Kırklı yaşlarının ortasında, Leo gibi kızıl saçlı bir adam salonun köşesinde duruyordu. Üzerinde bir takım elbise vardı ve Leo gibi maske takmamıştı. Yüzü tanıdık geldiğinde onu nereden tanıdığımı anladım. Leo'nun kardeşiydi. Nikolay Olov. Leo'dan sonra işlerin en

fazla içinde olan Olov'du, ayrıca abisiyle iyi anlaşan tek kardeş olabilirdi. Babamın anlattığı anılardan onu hatırlıyordum. Yanında uzun boylu, kumral bir adam vardı, yirmilerinin ortasında gibi görünüyordu ve üzerinde jilet gibi bir takım elbise vardı. Elinde duran kadehi dudaklarına götürürken yanındaki adamıla sohbet ediyordu ama gözleri hep etraftaydı.

"Nikolay Olov," dedi Sara. "Leo'nun kardeşi. İki numara. Yanındaki en büyük oğlu, Andrei Olov. Yanında duran da iki numara, en büyük kızı, Kira Olova." Gözlerim Andrei denen herifin yanında duran kumral kıza kaydı. Dudaklarında kırmızı bir ruj vardı, üzerinde siyah kısa bir elbise vardı, diğer Olovlar gibi o da siyah rengi tercih etmişti. Elindeki şarap kadehini dudaklarına götürürken abisini izliyordu, abisinin ve babasının aksine o maske takmıştı. "Şu iki şeytan," dedi Sara, iyice dibime girdiğinde. "Sana bahsettiğimiz kişiler. Olov ikizleri. "Natalya Olova ve Raskol Olov."

Küçük yuvarlak masanın tam karşısında duran ve birbirlerinden başkasıyla ilgilenmeyen ikizlere baktım. Kız olanın saçları gece mavisi rengindeydi, üzerinde bu zamana kadar gördüğüm en mini elbise vardı, dantelliydi ve siyah renkteydi. Boyunda kocaman bir haç kolyesi vardı, ellerinde dantelli siyah eldivenler. Dudaklarını ablası gibi koyu kırmızıya boyamıştı, yüzünde de siyah bir maske vardı. Yanında duran ikizi de aynı onun gibi gece mavisi renginde saçlara sahipti, üzerinde siyah bir gömlek ve siyah kumaş pantolon vardı, kravatını eline dolamıştı ve abisi ve babasının aksine o da kız kardeşleri gibi bir maske takıyordu. Eğilerek ikiz kardeşine bir şey söylediğinde kız kahkaha atarak omzuna kolunu attı.

"Çok izleme onları," dedi Sara.

Gülerek ona baktım. "Neden?"

"Eğer onlara bakarsan seninle oynamak isterler," dedi Sara. "Tam şeytandırlar. Göz teması kurma."

"Benimle aynı yaşta görünüyorlar," dedim alayla. "Bu salonda korkmam gereken yüzlerce kişi varken ilk sırada olduklarını sanmıyorum."

"Yirmi iki yaşındalar," dedi Sara. "Senden bir yaş büyükler. Ama akılları başlarında değil. Burada biri seni gözüne kestirse hiçbir şey yapmaz bile. Belki merak eder, arkandan iş çevirir, seni aramaya çalışır. Çünkü akıllı ve olgun olan insan hamlesini böyle yapar. Ama hayatımda gördüğüm en şımarık yetiştilen iki çocuk olan o iki şeytanın olaylarla pek alakası yoktur. Onlar insanlarla oynamayı severler. Sonuçlarını da düşünmezler çünkü babaları hep arkalarını temizler. Normal şartlarda birbirlerinden başka kimseyle konuşmazlar. Yani eğer seninle konuşmak istiyorlarsa arkana bile bakmadan kaç, çünkü sonu iyi bitmeyecek bir oyun oynayacak demektir."

Bu sırada istemsizce onları izliyordum. İsminin Raskol olduğunu öğrendiğim çocuk altındaki pantolonun cebinden bir bozuk para çıkarıp dibinde olan kız kardeşine uzattığında kızın yüzünde hayatımda gördüğüm en şeytani gülümseme belirdi. Ablaları olan Kira ne döndüğünü anlamış gibi birden aralarına girerek Raskol'un elindeki bozuk parayı kaptı ve masanın üzerine bıraktı.

Raskol'un sesini duydum. "Sestra, ty ne veselaya." ***Abla, hiç eğlenceli değilsin.***

Kira ona döndü. "Prosto bud' miloy na odnu noch'." ***Sadece bir geceliğine uslu ol.*** **Kira'nın bakışları babasına döndü. "Papa, skazhi chto-nibud'. Oni snova budut igrat' v etu duratskuyu igru."** ***Baba, bir şey söyle. Yine o saçma oyunu oynayacaklar.*** **Nasıl bir oyundu bu? Sara da aynı şeyden bahsedip duruyordu.**

Nikolay Olov denen adam, kızı telaş yapmış olmasına rağmen umursamamıştı bile. "Pust' oni veselyatsya," dedi elindeki şarap şişesinden bir yudum aldığı sırada, ilgisini bile çekmemişti mevzu. *Bırak eğlensinler,* diyordu.

"Oyun dediği şey ne?" diye sordum meraklı bir sesle, Sara'ya. "Sen de aynısını söyledin."

"Olovların uydurduğu bir oyun," dedi Sara bana dönerek. "Bir ruble alıyorlar ellerine. Havaya fırlatıyorlar. Yazı gelen taraf, tura gelen taraf için bir kişi seçiyor. Eğer gece içinde, tura gelen taraf yazı gelen tarafın seçtiği o kişiye fiziksel bir zarar verebilirse kazanır. Eğer kazanmazsa o fiziksel zararı kendi görmek zorunda."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordum şaşkın bir sesle. "Bu ne biçim bir oyun?"

"Sana dedim," dedi. "Çocukluk ve Olov şeytaniliği birleşince ortaya pek iyi bir şey çıkmıyor."

"Kaybederse ona kim fiziksel zarar verecek?" diye sordum şaşkın bir sesle. "Kendi kardeşine mi zarar verecek?"

"Hayır," dedi gülerek. "İkisi başlatıyor ama neredeyse tüm Olovlar oynuyor, yani yaşı onlara yakın olanlar. Eğer zamanında bir Olov onlara zor birini seçmişse ve beceremeyişler de bunun yüzünden fiziksel zarar görmüşlerse çıkıp bunun intikamını alıyorlar."

"Olovlar gerçekten psikopat," dedim şaşkın bir sesle.

"Sadece canları sıkılıyor," dedi Sara. "Sanırım en güçlü olan ve en kalabalık olunca can sıkıntısından neye saracaklarını şaşırıyorlar." Elini masaya koydu. "Sana dediğim gibi, onlara fazla bakma. Yoksa seni seçip oyuna dahil ederler."

"Fiziksel zarardan kasıt ne peki?" diye sordum.

"Dövmek, bıçaklamak, ne bileyim," dedi. "O gece ne kadar delirdiklerine göre değişir sanırım. Üç sene önce bir davette Raskol birini vurmuştu, sırf bu oyun için. Psikopat olduklarını düşünüyorum. Pençe oldukları için normal bir Aslan'a zarar vermekten paçayı kurtarıyorlar. Gerçi öyle olmasa ne olacak? Onlar Olov. İstediklerini yaparlar."

"Ve babaları bırak çocuklar eğlensin diyor, öyle mi?" diye sordum dehşet içinde.

"Sana dedim," dedi gülerek. "Hayatımda gördüğüm en şımarık büyütülen çocuklar onlar. Babaları hiçbir şeye laf etmez. Andrei ve Kira aklı başındadır ama bu ikiz şeytanlar tam deliler."

"Sekiz kardeş olduklarını söylemiştin."

"Diğer ikisi yurt dışında okuyorlar," dedi Sara. "Çok bulaşmak istemiyorlar buraya. Öteki ikisi de daha çocuk, on yaşında falanlar. Belki daha da küçük."

"Bu kız kim?" diye sordum deli Olov kardeşlerin yanına gelen kızı gözlerimle işaret ettiğimde. Üzerinde mavi bir elbise vardı. Mavi gözleri ve neredeyse sarı olan açık kumral saçları ile mükemmel bir uyum içinde görünüyordu.

"Victoria Katayeva," dedi. "Katayevaları duymuşsundur. Pençe olmayıp da önemli olan tek aile." Kafamı salladım. "Abisi iki sene önce kalp krizi geçirdi ve öldü. Tek varis o olduğu için artık önem görüyor. Olovlar onu aralarına aldılar. Natalya ve Polina ile epey yakın ki onlar Olov olmayan kismeyle konuşmazlar bile."

"Peki Rozanovlar nerede?"

"Onlar Olovların tam karşısına otururlar," dedi gözleri ile karşıyı işaret ettiğinde. Leo'nun oturduğu masanın tam karşısındaki masada dört kişi vardı. "Oha," dedi Sara şaşkın bir sesle. "Yok artık."

"Ne oldu?" diye sordum meraklı bir sesle.

"Siyah giyinmişler."

"Yani?"

"Yanisi," dedi. "Siyah giyemezsin. Siyah Olov rengidir." Eliyle salonu işaret etti. "Salonda Olov olmayıp da siyah giyen biri gösterebilir misin bana? Takım elbise giyiyorsalar bile gömlekleri beyaz olmak zorunda." Gözleri ile karşı masayı işaret etti. "Roberto'ya bak. Siyah gömlek giymiş. Yanındaki kız da siyah elbise giyiyor. Sinir etmek için yapıyorlar."

Kafamı çevirip onun baktığı yere baktım. Neredeyse Perva kadar uzun ve yapılı olan bir adamdı. Sanki ona baktığımı fark etmiş gibi bana doğru döndüğünde gözlerinin açık mavi olduğunu fark ettim. Yanında duran ve siyahlar içinde olan esmer bir kız elini yanağına koyarak yüzünü ona doğru çevirdiğinde gülerek önüne döndü ve muhabbet etmeye devam etti. Karşılarında iki tane çocuk duruyordu.

"Bir elbise renginden sinir oluyorlarsa bırak olsunlar zaten," dedim gülerek. "Saçmalık. Onun yanındaki iki çocuk kim?"

"Sergey ve Kirill. Roberto'nun kardeşleri." Gözleri salonun girişine döndüğünde "Odkan da geldi," dedi.

Kafamı kaldırıp kapıya baktım. Odkan üzerinde siyah bir takım elbise ve beyaz bir gömlekle girişin önünde duruyordu. Kravat bile takmıştı. Kolunu uzattığında yanındaki platin sarısı saçlara sahip olan kız koluna girerek yürümeye başladı. Üzerinde mavi uzun bir elbise vardı ve yüzündeki makyaj ile beraber çok güzel görünüyordu. Yani Perva'nın dediği doğruysa... Demek ki benim tahminlerim de doğruydu. Odkan bu kızı gerçekten önemsiyor olmalıydı. Böyle bir ortama diğer türlü onu sokmazdı, değil mi?

Odkan ve yanındaki sarışın boş olan bir masaya geçtiklerinde Leo'nun birkaç adım atarak salonun ortasına geçtiğini fark ettim. Sanırım bu daveti o verdiği için başlangıçta bir konuşma yapıp kadeh

kaldırması gerekiyordu. Kapının oradan içeriye giren Perva ve Tolun'u fark ettiğimde Perva taktığı kravatı genişleterek bana göz kırptı ve salonun köşesine geçti.

Leo tam konuşmaya başlayacakken salonun içinde bir silah sesi patladı.

Her şey birkaç saniye içinde oldu. Salondan içeri giren adam, az önce isminin Victoria olduğunu öğrendiğim kızı birden kendine doğru çekerek elindeki silahı kızın şakağına dayadı ve eliyle kızı kendisine doğru bastırdı. Adamın yüzüne baktım. Siyah saçlara ve deli gibi bakan mavi gözlere sahipti.

"Geri çekilin!" diye bağırdı masadaki Olovlara. "Geri çekilin lan!"

"Bu kim?" diye sordum şaşkınlıkla, Sara'ya.

"Leongard Pavlov," dedi. "Denis'in abisi. On senedir hapiste sanıyorduk. Nereden çıktı şimdi?"

Ben nereden çıktığını biliyordum.

Kardeşini almaya gelmişti.

"Bana doğru bir adım daha atarsanız kızın kafasına sıkarım," dedi Leongard, Victoria'nın yanağını daha sıkı kavradığında. "Bu kadar güzel bir yüze boşuna yazık etmiş olurum."

Nadia'nın "Bıraksana kızı ruh hastası!" diye bağırdığını duydum. Sanırım Sara haklıydı. Olovlar Victoria'ya gerçekten değer veriyorlardı. "Başına çok büyük bir bela aldın, Leongard. Çok büyük bir bela aldın. Biz senin köpeklerine benzemeyiz."

Panik hâlindeydi çünkü kız için endişeleniyordu. Odadaki herkes gibi.

Ama odadakilerin fark etmediği bir şey vardı. Kafasına silah namlusu dayanmış kişi o olmasına rağmen, Victoria odadaki herkesten çok daha rahat duruyordu. Gözlerim Leongard'ın, kızın yüzünü tutan eline düştü. Baş parmağı çenesinin altındaydı.

Neredeyse nazik. Hem de hiç olmaması gereken bir anda, hiç olmaması gerektiği kadar.

***Şüpheli*.**

"Nadiacım," dedi Leongard. "Ben sorun çıkarmaya gelmedim. Sadece bana yapılan yanlışın hesabını sormaya geldim. Eğer bunun sorumlusu ortaya çıkarsa... Kimse zarar görmez ve siz de boktan balonuzu yapıp daha sonra siktirip evinize gidebilirsiniz." Gülerek salonun içine bakmaya başladı. "Ee? Çıkmayacak mısın ortaya? Narbekov!"

"Ne istiyorsun?" diye sordu Perva bir adım öne attığında. Ela gözleri tamamen Leongard'daydı. Odkan'ın da oturduğu masadan hareketlenerek salonun ortasına doğru yürümeye başladığını fark ettim. Tabii, olaydan uzak duramıyordu.

"Narbekov!" diye bağırdı Leongard. "Kardeşimi bana getir yoksa kızın beynini uçururum. Anladın mı beni? Destekçi kaybetmek istemezsin, değil mi? Çünkü küçük ve değerli kızlarını ölüme terk ettiğini öğrenirlerse Katayevler sana hiçbir destek sağlamazlar."

Gözlerim Leongard'ın, kızın yüzünü tutan eline düştü. Baş parmağı çenesinin altındaydı. Neredeyse nazik. Hem de hiç olmaması gereken bir anda, hiç olmaması gerektiği kadar.

Burada bir oyun dönüyor.

"Bırak kızı," dedi Perva sakin bir sesle. "Dokunma."

"Öyle mi?" diye sordu Leongard kahkaha attığında. "O zaman bana karşılığında bir şey vermen lazım. Kardeşimi. Ver."

"Kardeşin burada değil," dedi Perva.

"Çakır nerede?" diye sordu Leongard. "O da ortada yok. Onu da aldın, değil mi?" Çakır neredeydi? "O zaman bana Çakır'ı ver. Yoksa kızın beynini uçuracağım. Gerçekten."

"Çakır da burada yok," dedi Perva. "Leongard, kızı bırak."

"Siktir git," dedi Leongard. "Karşılığında bana birini veremeyeceksen neden kızı bırakayım?"

Odkan gülerek, "Çakır yok da başka Elem var," dedi. Bana doğru döndüğünü o an fark ettim. "Bence onu verebiliriz." Gözleri Perva'ya düştü. "Ne dersin?"

"Nişanlımdan uzak dur derim," dedi Perva. Sonra silahını çıkardı ve Leongard ne olduğunu bile anlamadan Leongard'ı elinden vurdu.